

ДѢЛО

Выходитъ у Лавровъ же дни (кроме среды и субботы) о 5-й годикъ по полудню. Литературный до-
дотокъ „Вѣстника найблагороднѣйшихъ помѣстей“
выходитъ въ вторникъ, а въ вторникъ и пятницу на
перемѣну разомъ въ Дѣло.

Предплату и нисератъ принимаютъ: у Лавровъ Адми-
нистрація „Дѣла“ у. Баторія 24, Центральное бюро оголо-
шеній, у. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ у. Карла Лю-
двига 9. У Вѣдмъ M. Dukas, I. Schulerstrasse 8; Rudolf
Moore; F. A. Richter, Nibelungenstrasse 4; H. Schalek, I. Wolf-
strasse 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гам-
бургѣ M. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Дѣло“ и нисератъ на нисератъ платитъ
у Лавровъ.

Предплата на „Дѣло“ въ литер. додотокъ
въ Австрію: на годикъ . . . 18 гр. на годикъ . . . 24 гр.
на полъ року . . . 9 гр. на полъ року . . . 12 гр.
на чверть року . . . 4 гр. 50 гр. на чверть року . . . 6 гр.
на нисератъ . . . 1 гр. 50 гр.

у Лавровъ:
на годикъ . . . 18 гр. на годикъ . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр. на нисератъ . . . 1 гр. 50 гр.
Редакция, Администратія и Экспедиція подъ ч. 24
у. Баторія. — Рукописи вѣщаютъ ся лише на поспѣхъ
застереженія. — Редакція не печатаетъ абстрактъ безъ поруча.
Послѣднее число конитъ 8 гр. а. н.
Оголошенія принимаютъ ся по цѣнѣ 6 гр. безъ одного
слова въ рубль. „Надбавка“ по 20 гр. а. н.
Подати чинитъ ся по 10 гр. безъ отниманія.

Зъ интѣрнѣмъ днемъ починае ся
другій кварталъ сегоднѣшняго издавничтва
„Дѣла“

Дуже просимо нашихъ Виов. Передпла-
тчиковъ посѣдити зъ надысланемъ пе-
редплатъ и залеглостей.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Органы прасы пѣвурядовон старають ся
выказати, що бесѣда престольна не есть без-
барвною, бо розвинула обширну програму буду-
щихъ праць парламентарныхъ на полі еко-
номическомъ. И такъ Presse пише: Бесѣда пре-
стольна має виразный характеръ политическій
и за-для того самого, що прокламує выду-
чене, а що найменше ухилене всѣхъ полі-
тическихъ, вѣроисповѣдныхъ и правно-держав-
ныхъ квестій соборныхъ, а на ахъ мѣсцѣ кла-
де програму спокійной праць, котра має пе-
реводити на основѣ истинныхъ конституцій-
ныхъ законовъ. Зъ одного взгляду лаше не
має бесѣда политического характера. Ого жадає,
щобъ въ односторонній тенденціи политическій
були ухиленъ въ порядокъ денного рады дер-
жавной, звертає ся не до поодинокихъ фран-
цій або групъ, але до всѣхъ, котрі бажать
стати на услуги державы подъ окликомъ:
миръ и праця. Одинокъ до патриотизму и са-
мовѣрченія сторонницівъ не може познати-
тись безъ одомову, тымъ болѣе, що похо-
дитъ безъ монарха, котрого величаютъ яко най-
болѣе конституційного. Fremdenblatt владѣ
голову вагу на тѣ мѣсця бесѣды престоль-
ной, де говорить ся о загальномъ мирѣ. Бе-
сѣда престольна высказує цѣлкомъ рѣшучо
о миролюбивѣмъ успокоєннѣмъ якъ нашої дер-
жавы такъ и сусѣднихъ державъ, то-жъ можна
спокойно приступити до праць надъ розвит-
комъ загального добра. Народы монархія суть
невны того, що загальний миръ стоить подъ
сильною и тѣсно звязаною охороною, котра
дозволила Европѣ перейти спокійно вже че-
резъ неодику критичну фазу, подъ охороною,
котра не выдѣст континенту на пошлу пер-
шой лѣтньої квестіи, але заповнитъ ему спо-
койный и побѣдоносный похідъ въ будущности.
Такъжъ легко придетъ новій радъ державной
вразивати въ всѣхъ партійныхъ забавѣхъ,
бо рада державна при теперѣшнихъ складѣхъ
есть могуча у всѣхъ квестіяхъ еднѣнон праць
на полі соціально-политическомъ и цивилиза-
ційномъ, а цѣлкомъ безсилна при односто-
ронній аціи, чи то націоналиствѣ, чи правно-
державной, чи конфессійной.

Досить скептично о гадкахъ, порушеныхъ
въ престольной бесѣдѣ, высказують ся органы
поодинокихъ сторонницівъ. И такъ Vaterland
мѣжъ иншимъ каже: Бесѣда престольна есть
нейтральною програмою праць для рады
державной и за-вмѣчайного становяща поли-
тичного треба уважати ея за цѣлкомъ без-
барвну. Вираждѣть есть въ нѣй и сильна сторо-
на политическая, але лишь не фативна, именно
завязъ до сторонницівъ, щоби одложили свои
партійны замиганы политическія на якийсь часъ на
бѣкъ а владѣли спѣшно за працю экономическую.
Привлечивши бесѣдами престольными за-
часѣ кабинетъ Таафого, побачимо, що жи-
вѣйшій закраску мала лишь бесѣда въ 1879 р.,
бо згадувала о великихъ квестіяхъ подлики
внутрѣшней; бесѣда въ 1886 р. вже була подъ
вглядомъ политическимъ болѣе безбарвна, бо
тогда квестіи соціально-политическія признано
за переважуючі. Теперѣшня бесѣда формаль-
но будиная справы политическія и на першій
планъ ставляє лишь экономическія и то въ вели-
комъ притискомъ. Ты справы экономическія на-
лежать властиво до такъ званихъ бѣжучихъ справъ
парламентарныхъ, котрі полагоджують ся вы-
чайню на выпочивахъ по партійныхъ борбахъ
политическихъ. Послѣ гадки правительствѣ, отже
теперѣшня рада державна есть способна пола-
гджувати лишь бѣжучі справы, а если того не
можно або не хоче, то треба буде ея обновити.
Але щоби сторонниціва на довгій часъ
придушили свои аспираціи, зъ тою надѣєю на-
вѣст правительствѣ не може не вѣстатъ. Бесѣда
престольна не вказала дороги, якъ выйти зъ
невъясненыхъ досноснѣхъ, — тожъ теперъ за-
дача самихъ сторонницівъ, найти собі дорогу
выходу. — N. fr. Presse такъ заключаетъ: Але
властиво для того, що все сказане въ престоль-
ной бесѣдѣ есть выше поведѣе всяку дискусію
и сумнѣвъ, що зъ нѣякого становяща партій-
ного не можна выступати противъ того, тому
бесѣда есть радше всѣмъ нѣпмѣмъ, лишь не
тымъ, чого властиво можна надѣтиса, имен-
но не есть програмою правительствѣновою. Схи-
лѣмъ чѣла передъ повагомъ етичною, яка вид-
на въ бесѣдѣ престольной, признаймо въ нѣй
австрійскій патриотизмъ, але и признаймо, що
не похизають австрійскон политикѣ за 12 по-
слѣднихъ лѣтъ, по ея неудачахъ, супротивъ
грозного заострення антагонизмѣвъ національ-
ныхъ и сусѣднихъ, супротивъ скрѣплен-
ня радикальныхъ стремленій, можна було на-

дѣтиса болѣе конкретный и практичный
дороговказу, аніжъ та ода на парламентъ,
якимъ бѣтъ повиненъ бути а якимъ на жалѣ не
есть. Бесѣда мѣтитъ обширный и цѣнный ма-
териалъ праць, але програмы политической, указ-
ки, въ якѣмъ напрямѣ має обертатиса се цѣле
реформе законодавствѣ а що ще важнѣйше
администратіи, не мѣстять. Рада державна му-
стѣла бы складатиса зъ существъ надземскихъ
а не зъ земскихъ сторонницівъ и группъ, щоби
можно надѣтиса абнегации зъ всѣхъ партій-
ныхъ стремленій, якъ сего хоче правительствѣ.

Газеты угорскій подносятъ зъ удовольствіемъ
устуны бесѣды, де говорить ся про миръ и
спокій до сусѣднихъ державъ. Nemzet гадає,
що если до тыхъ державъ, котрі занемили о
вирѣшѣти успокоєннѣмъ, вчислѣсь Россія и Фран-
ція, то можна числѣти на тѣ замиганы и уна-
жати, що миръ есть забезпеченный.

Послѣ Montagsrevue буде рада державна
найблизѣйше 15 червня одложена до осени.
Кромѣ бюджета внесє правительствѣмъ на бѣж-
чій сесіи проектъ законѣвъ: о урядѣхъ миро-
ныхъ, о еднѣнонномъ средствѣхъ пожизнѣ, умова
зъ Ландомъ, кобъа справѣхъ локальныхъ
сѣдѣнцѣвъ, бернѣйша конвенція що до транс-
порту товарѣвъ на вѣзѣнцѣхъ, законъ змѣ-
няющій приписку о студіяхъ на выдѣлѣ прав-
ничѣмъ, законъ карный и кобъа предложѣнъ
дотычу Вѣдмъ. На сесіи сѣдѣнцѣвъ внесєсь ре-
форма податковъ безпосереднихъ, вѣдѣнцѣхъ
сѣдѣнцѣвъ мѣсца, реформа студій медичныхъ,
удерживанье сѣдѣнцѣвъ (чи и Карла Людвигъ
ка?) и законъ о розширеннѣ убѣзпеченія безъ
нечасныхъ пригодъ на робѣнцѣхъ предпріяемствѣ.

Предсѣдательствѣ комисіи адресовонъ має
стати Яворскій. Лѣвица згодилась на адресу
аредатувану Поляками, але хоче додати ще о-
динъ уступъ. Молодо-Чехи хотѣть аредатувати
окрему адресу, котрой выговореніе поручено
Кайзерови и Герольдовѣ.

Въ палатѣ панѣвъ уконституувалась пра-
вица зъ 77 членѣвъ; до комисіи ексекutivo-
ной зъ 9 членѣвъ правниці въшли кн. Кометъ,
Чарторыйскій и кн. Ад. Сапѣва. Говорятъ, що
до палаты панѣвъ покличе цѣсарь сего року
ще въ Поляки кн. Юрія Чарторыйского и
Ан. Горайского.

Вѣсть о нѣмъ болгарского правительствѣ
до Россіи въ справѣ убійства Балчева опира-
єсь на хибной информати. Правительствѣмъ бол-
гарскѣ не могло выставити ноты до Россіи, бо
не удержує зъ нею нѣякихъ зноснѣхъ диплом-
матическихъ. Але правительствѣ болгарскѣ
зложѣ цѣлымъ результатомъ сѣдѣнцѣвъ въ формѣ
меморіалу до представитѣлѣвъ всѣхъ державъ
и предложѣно яко найбѣе представитѣлемъ нѣ-
меческому, бо бѣтъ заступѣе русскій интересъ
и тому, що представитель австрійскій та ан-
глийскій веруваѣт что ино минушѣхъ суботѣхъ
зъбудетъ. Меморіалъ не есть нотой, тому Рос-
сія не може одовѣстиса нѣ словомъ, але може
и выдѣти виновника. Полишено отже все до
волѣ Россіи, безъ нѣякой пресіи. Въ сей спо-
сѣбъ оминено подразненія, котре могло бы ма-
ти прѣкрѣ насѣдствѣхъ.

О томъ меморіалѣ пише Mag. Hiriar: Роз-
казуєсь въ нѣмъ и мотивуєсь доказами, що Ха-
тровъ бѣдѣвъ недавно incognito зъ Букарешту
до Одессы, тамъ конферувать зъ Бендеревымъ,
котрому давъ великій грошъ до диспозиціи; бѣ-
такъ що Бендеревъ доставляе револьверъ,
зроблений въ русскійхъ фабрикахъ туль-
скихъ въ великою точностию и досягающій на
далекѣмъ оддалѣ. Грошѣхъ и револьверъ пѣсланъ
въ Одессы до Константинополя, де наймѣншѣ ся
убійникъ. Меморіалъ розказує, де убійникъ
мешкає въ Константинополѣ, якъ выстарано
ся до него о пашпортъ турецкій, за котрымъ
прѣйхавъ до Софіи; якъ по убійствѣ утѣкає
черезъ Сербію, Угорщину и Буквинну до Рос-
сіи и де теперъ kryє ся. На тыхъ даныхъ мо-
гла бы Россія узнати убійника и выдѣти
Болгаринъ. Чи Россія зробить се? — мабуть нѣ.

Послѣднее засѣданье скупштинѣ, въ су-
боту вечеромъ, було дуже цѣкаве. Найперше
бдѣтано письмомъ Милана до регентѣвъ, въ ко-
трѣмъ заявляѣтъ, що, щоби вже разъ закнѣтити
непорозумѣнія, рѣшѣнъ ея стало замѣшкати за
границею, ажъ доки король Александръ не
стане поволѣтнимъ. Радикальный посолъ
Радвановичъ поставѣвъ внесеніе, щоби рѣ-
шѣнъ рѣшити справу Наталія и зажадати,
щоби скупштина поставѣла дотычно неа бдѣ-
вѣдну резолюцію. Гаршанинъ противѣнъ сѣ-
тому, а кѣмъ скупштина ухвалила такую ре-
золюцію: Скупштина, вѣрна для короля Але-
ксандра, бажаетъ забезпечити сербскій дер-
жавѣ розвитокъ правильный и конституційный,
принимая заповѣданье короля Милана зъ вѣдѣно-
стію до вѣдомости, яко цѣлкомъ згодѣе зъ
бажаннями репрезентации населенія, котра го-
това бдѣтати всякія кроки, котрі бы заповѣ-
тали етальбѣ престолу и нову конституцію, а
такъжъ ставѣ выкликаний абдикацію Мила-
на. Супротивъ того скупштина накладѣе на
правительствѣмъ обовязокъ и уповажѣнѣа его,
щоби такъжъ королеву Наталію спонукало,
абы ажъ до поволѣтности короля Алексан-

дра проживала за границями Сербіи и тымъ
способомъ причинила ся до ухиленя всего,
що могло бы пошкодити интересамъ краю и
поважѣ престолу. На случай тяжкой недуги
короля Александра вѣльно королевскимъ ро-
дичамъ, на запросины правительствѣа и ре-
гентѣвъ, прибути до сына на часъ недуги. —
Одѣсла ухвалено дати Милановѣ въ горы
оданъ миліонъ на три роки яко авансъ на
лѣту цѣвильну.

Рада державна.

На початку вѣчерашного (13 н. ст. цвѣт-
ня) засѣданія предложѣвъ министръ обороны
краевон законѣмъ о заостреннѣи вѣдѣнцѣвъ и сѣ-
ротѣ по войсковыхъ.

Повѣжъ протестами выборчими суть про-
тесты громады сѣльскихъ зъ Зальцбуръ и Зо-
лочева та громады мѣськихъ Коломыи и Чер-
новцѣвъ. Судъ повѣтовый дѣвильнѣ Веринъ до-
магаєсь выдѣти посла Швайдера о обиду
чести.

Пос. Линбахеръ запросивъ послѣвъ
всѣхъ сторонницівъ до участіи въ „загальномъ
спокійномъ аграрномъ“, котрого задачею есть
застановляти ся надъ всѣми внесеніями, доты-
кающимися справъ аграрныхъ. Линбахеръ зая-
вляѣтъ, що належанье до того спокійна не буде
въ нѣмѣмъ вязати политическія становяще участ-
ницівъ.

До палаты надѣшла петиція промышлен-
цѣвъ и руководѣнцѣвъ зъ пѣвнѣнчон Чехіи,
въ котрой домагають ся, управлѣннѣи одно-
сѣмъ робѣтничѣмъ, отрого выговорѣти супротивъ
анархистическихъ замыслѣвъ законѣхъ правовый и о
стѣварѣннѣхъ, бдѣтакъ строго выступати про-
тивъ тыхъ, котрі терроризуютъ робѣтничѣвъ.
Петиція жадає кѣмъ завести палаты робѣт-
ничѣй, мировой суды и такъжъ заведеніе загаль-
ного права голосованія робѣтѣ завѣннѣмъ
бдѣ бдѣвильнѣи степенію образованія робѣтничѣвъ.

Одѣтакъ бдѣтано правнодержавнѣе засте-
реженіе чехскихъ послѣвъ. Сѣ декларация за-
вѣнчаєтъ, що чехскій посолъ уважѣнъ своимъ
обовязкомъ высказати свои непохитные пересѣдѣ-
ченые правѣ та заявѣнъ, что вступленіемъ до
рады державной цѣлкомъ не бдѣтаноує бдѣ
многочисленно признаного права державного
корольства и короны чехскон, и что всѣми сила-
ми будутъ обѣтѣвати при томъ, щоби се пра-
во пришло до дѣйствѣного значенія и выконаня.
Подѣтъ тымъ правницімъ застереженіемъ готовѣ
суть Чехи въ радѣ державной сѣбною труди-
тиса зъ цѣлою енергією около добра своей мо-
вархія и всѣхъ ея народѣвъ и краѣвъ. — Сю
декларацию бдѣнцѣало 36 чехскихъ послѣвъ.

Пропорцію участіи поодинокихъ сторо-
ницівъ рады державной въ комисіяхъ уворжо-
вано въ сей способъ, що до комисіи въ 36
членѣвъ зложено выбирать будутъ: лѣвица
12, клубъ консервативный 10, Поляки 7, Ру-
си 1, Чехи 2, вѣвѣнца партія национальная 2,
а клубъ Коронинѣго и дѣкѣ послѣ по одному
кандидату. Сю пропорцію задержѣтъ ея и
при иншихъ комисіяхъ, де число членѣвъ бу-
де выше.

Подѣлено палату на 9 бдѣдѣвъ и при-
дѣлено нѣмъ выборѣй акты.

При кѣмъ засѣданія поставѣтъ Бернрай-
теръ внесеніе дотычно зареєстрованя кѣвъ
замогловыхъ. Министръ Шенборгъ предло-
живъ три проектъ законѣвъ: о обмеженнѣ об-
манѣнцѣхъ при кушѣхъ на ратуи движимостей,
въ справѣ окремого винеуваня въ кнѣги груп-
пѣхъ, що суть ужѣтѣ яко публичныи
дороги, и законѣмъ о судѣннѣцѣхъ въ розшире-
ннѣмъ Вѣдмъ.

Слѣдуюче засѣданье въ четверть.

Въ справѣ забороны „Черв. Русѣ“.

Справа забороны „Червоной Русѣ“ ми-
трополитическій Ординаріатомъ выкликѣла не
лишь въ „Червонѣй Русѣ“ прѣсграстѣй ажъ бру-
тальный нападѣи на Вирѣосъ, митрополита Силь-
вестра [наконецъ уже и прокураторія держав-
ной було того за богато и онѣгда она „Чер-
воную Русѣ“ за брутальное нападеніе архіе-
ресъ ексѣскувала], але заборона тѣа дѣла и
польскійхъ дневникахъ, котрі въ сѣрѣнахъ
русскихъ чи не можуть зѣ не хотѣть нѣформу-
ватиса, темѣтъ до осудѣвъ, основанныхъ на
фальшивыхъ даныхъ. А бдѣшло се ось якимъ
способомъ:

Закнѣтъ же вышѣла заборона, на кобъа
дѣвѣт напередъ появила ся въ Gazet-ѣ Na-
rodow-ой така про се вѣстѣа:

„... Ординаріатъ мотивує свою заборону
тымъ, що Червоная Русѣ якъ въ статяхъ
редакційныхъ такъ и въ дописѣхъ называє
Романчука, Варѣвнѣйского и Телишевского,
такъ азау трѣбѣхъ посольскому зрядникамъ и т. п., а черезъ то такъжъ оскорбѣа епископатъ,
котрый вѣхъ подѣвѣрає; що критикѣе остро ре-
зюдаженіе властей духовныхъ (здергаданіе
деканѣвъ и совѣтничѣвъ консисторскихъ) и

взагалѣ пише о епископахъ зъ легковаже-
нѣмъ. Натомѣсть высказує ся куренда зъ при-
знаваніемъ о Дѣлѣ, котрѣ laudabiliter ne subjesit,
покинуло свои давнѣйшій либеральный загоны и
пише теперѣ въ консервативнѣмъ и церков-
номъ напрямѣ, а такъжъ о Правдѣ (Варѣвнѣ-
ского), о котрой завѣрѣа, що захвалюванье
штудыи и соціализму полягаєо лише на не-
порозумѣннѣмъ.“

Ика цѣль була той вѣстѣи въ Gazet-ѣ
Narodow-ой — напередъ уже кажемо: бдѣтъ по-
чатку до вѣдѣи фальшивованя? Легко догадати
ся. „Обединѣнцѣмъ“ не выпадало въ своѣмъ
органѣ печатати неправду, котра застра-поза-
тру выкрѣе ся, — тожъ убрали въ нѣмъ
Gazet-у Narodow-у. Тымчасомъ органъ „обединѣ-
нцѣвъ“ зможе выразѣти на другій день повторити
вѣстѣ въ Gazet-ѣ [въ такѣмъ случаю бѣтъ не
бере на себе одѣвильности], а при томъ же
зможе и полемизувати зъ фальшивымъ амѣ-
стомъ куренды: кидатиса на митрополита, на
Романчука, на „Дѣло“ и т. д. Такъ и стало
ся. „Червоная Русѣ“ а за нею и жидѣвско-
русско-польскій радикальный Kurjer Lwowski
перепечатали вѣстѣу Gazet-ѣ — и hej że na
Sorpiec-ѣ...

А тымчасомъ въ кобъа дѣвѣтъ появилаєсь
и сама куренда — и що-жъ? — показуєсь,
что текстъ ея совсѣмъ иншій, аніжъ той, кѣмъ
въ вѣстѣхъ подаѣа вѣстѣи фальшивованя „обединѣ-
нцѣмъ“ Gazet-ѣ Narodow-а. Понный текстъ курен-
ды, напечатанѣхъ въ ч. IV-омъ „Лѣвѣвскихъ
Архіепископальныхъ Вѣдомостей“ зъ дня 9 цвѣт-
ня (стор. 67) звучѣтъ буквально:

„Ч. 331|орд. — Запрѣщаєсь держанье
и читанье газетъ „Червоная Русѣ“.

„Помимо повторительныхъ предостере-
женій и даже разъ вже послѣдовавшего услов-
ного запрѣщенія (Лѣвѣвскѣ АЕпарх. Вѣдомости
1890 — Ч. 85 стор. 217), газета „Червоная
Русѣ“ не перестаетъ въ своихъ арти-
кулахъ входить въ церковныи справы,
и то способомъ для Церкви като-
лической и даже некористнымъ и со-
блѣзнительнымъ. Такъ зновѣ въ Ч. 66
нѣтъ 1 Апрѣля н. ст. помѣстѣла она ар-
тикулу, дотыкающій сумнои памѣти
патрїарха Фотія, котрый, кѣмъ вѣдомо,
есть головнѣмъ виновникомъ восточной схиз-
мы, того превѣльного свѣтового агбшенія
противъ вѣры Христовой, и зарѣкомъ наибѣль-
шого, досѣа же для переважнѣи части народа
нашого трѣважнѣго нечѣстѣа т. е. бдѣученя
его бѣтъ единой правдиной Церкви Г. Бога и
Спасѣнѣа нашего; — газета же та подѣно-
ситъ 1000-лѣтню памѣтку тогожъ Фотія, и про-
славѣа его „изумительную дѣятельность въ
пользу восточной церкви“ и такъжѣ нашего на-
рода!“

„По причинѣ такого сумнои поступова-
нѣа газетъ „Червоная Русѣ“ видѣтѣся Митроп.
Ординаріатъ въ советѣхъ своей принужденнымъ
нынѣшнымъ розпѣрѣдженіемъ советѣмъ за-
прѣтити предѣла чѣванье держанья и
читанья газетъ топ. Митропол. Ор-
динаріатъ має повну надѣю, що вѣвъ ВСЧ.
Священники сѣи Намѣон АЕпархія, памѣтѣи на
великій обовязокъ вѣдѣнчѣи и любви ко Г.
Богу, и готовѣи всѣмъ оѣвровати для славы вѣры
Христовой и единой правдиной Церкви Божѣи
католической; дальше памѣтѣи на свою влас-
ну честь и достоинство, яко Священнослужи-
телей тожѣ единой на земля Церкви Божѣи
и наконецъ такъжѣ для почтѣнѣа и любви ко
своему Архіеписѣу, и для послушанія ему Бо-
га ради должного, и при рукополаганіи и по-
ставленіи въ уряды духовныи заприѣсженного
— що вѣтѣвъ вѣвъ ВСЧ. Священники Намѣон
Архіепископѣи согласнѣи и единомышленнѣи, вы-
повнѣтъ точно сѣе розпѣрѣдженіе, и не лишь
самѣи бѣтъ теперѣи нѣякъ не будутъ предѣлачу-
вати або держѣти и читати газету сѣю, но и
тужѣи по всей своей возможности такъжѣ
вѣтъ читанье и бѣтъ поодинокихъ Вѣрѣныхъ усто-
ронѣа.“

Отъ Митрополитальнаго Ординаріата.

„Лѣвѣвъ, дѣл 6 Цвѣтня 1891.“

Порѣвѣвши наведенѣи новѣше текстъ
куренды зъ тымъ, що „обединѣнцѣмъ“ подаѣи въ
Gazet-ѣ Narodow-ой, выходяще, що митрополи-
тѣй Ординаріатъ заборонѣа „Червоную Русѣ“
не за ея политическую — несомнѣнѣи, брутальную,
ажъ огидну агітацію противъ нашихъ послѣвъ
и митрополита та й взагалѣ епископату, але
за — „входженіе въ церковныи справы спосо-
бомъ для церкви католической даже некорист-
нымъ и соблѣзнительнымъ“. Дальше зъ тексту
куренды выходяще, что о „Дѣлѣ“ та „Правдѣ“
такъ нема аніъ згадка. А хоть мы ексѣста-
тували все те же передъ кобъакои днями, то
мымо того лѣвѣвскій польскій дневникъ до на-
нѣшного дня не сконстатувѣа изъ текста ку-
ренды: за що властиво митрополитъ заборонѣа
„Червоную Русѣ“ своему клировѣ? —
а все товчуѣт свои на темѣтъ первѣстѣи мѣ-
стѣи фальшивѣа, что нѣбѣмъ то куренда мотивує за-
борону загладами — политическими. Однакѣи
яку звѣає має патрїархъ Фотій въ политическую
посла Романчука, того польскій дневникъ досѣ
не пояснили. „Червоная Русѣ“ писала навѣтъ,
что куренду укладаѣтъ посолъ Варѣвнѣскій, —

Виходить у Львові ще два (крім жартів і рушків свята) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших новітніх“ виходить із двох частин, а із двох частин і п'ятницю на чергову редакцію в Дзюло.

Предплати і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Дзюло“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і в Європа та в у. Карла Людвига 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Хаасenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплати на „Дзюло“ і нисерати платити у Львові.

Дзюло

Продивити на „Дзюло“ із літер. додатком: у Львові: 15 ар. на місяць 34 ар. на чотирьох роках 9 ар. на чотирьох роках 4 ар. 50 ар. на чотирьох роках 6 ар. на місяць 16 ар. на чотирьох роках 1 ар. 35 ар. на чотирьох роках 1 ар. 35 ар. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи вносять, як і листи на попередню записку. — Редакція неопечатає більш ніж одного листа. — Подорожні числа коштують 8 ар. в. м. Оголошення приймають ся по ліній 6 ар. б. м. однієї сторінки вноситься в рубр. „Надсудова“ по 20 ар. в. м. Ціна за листок в. м. по 10 ар. б. м. отримати.

Зі дня 1 (13) цвітня почався другий квартал сегоднішнього видавництва „Дзюло“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішити з підписанням передплати і залеглостей.

У Львові дня 15 цвітня н. ст. 1891.

Зі вчерашнім днем орган „Обединення“ галицьких — „Червона Русь“ перестала виходити. Редакція заявила о том, що вчора вийшов (76-й) номер.

„Зі вчорашнім“ о. Юра — нині вона — роздає ся для 6 н. ст. цвітня виштрів з видів наістерського послання, вимірений против нашої газети. Наша газета перенесла бш адориво і безшкідно сю атаку, але ми не хочемо вступати в соблазнителну борю з духовною властю... і для того наша газета ршшила прийняти найбільшу жертву, т. е. своє существование... не для того, щоб амбіції митрополита, але щоб спасти останки (?) его авторитета. Наш шаг не везь результатом малодушної капітуляції, але патріотизму (!)... Публіка на не повесе ніякого уцербку, бо передплатники „Червоний Русь“ будуть уже з вчорашнім днем до-ставати нову щоденну газету — „Галицьку Русь“, — котра певно буде споняти свою задачу з такою ж напругою, як споняла „Червона Русь“.

Не можна було виписати вже нічого більше періодичного, як отсе виписала нове редакція „Червоний Русь“ в своїм прощанні з читателями, котрі завтра будуть читателями „Галицької Русь“, газети, редакційною тими самими людьми і — як сказано — навіть в „той самій напругі“! Яна-ж тут жертва „свого существованія“ — и то, щоб нбви спасти „останки“ авторитета митрополита Галицького Русь, — коли митрополит зайнятим становим своїм останніми часами власне підписав свій авторитет серед Русинів?!

Не будемо розказувати нині исторії „Червоний Русь“, котра по попередніх на-звах „Пролом“ і „Новий Пролом“ сегодні охрещує четвертою вже назвою „Галицька Русь“ — скажемо тепер лиш загально, що „Червоний Русь“, яко така, вже довше не існувати не могла. Всь ся зловини для руского народу тушувалась яко-так при бувшій так званій „солідарності“ межи Русинами, але бд часу, як народовац наконце схаменились і не позволили дальше тероризувати себе горетц „Обединителів“ — „Червоний Русь“ стала просто неможливою. Останніми часами брутальне валостование ен вельх и вель дошло вже було до границь крайних — и ми догадувались, що сама редакція не вбрити вь дальше истовање „Червоний Русь“, бо дуже захлявно і рабулістично використув тоти фірми, доки она не буде мусьла провалитись, щоб на ен місце поставити щось „таке саме, але ниче“: замість „Червоний“ „Галицьку Русь“.

Тим, кому орган той служать, остаточно все одно, як дн буде зватись, щоб тільки споняв безперервно свою місію — деструкції серед Русинів. Нам же, вельх ширим Русинам, бражачим розвою своєї народности, треба се арозуміти, і доброю організацією мбж інтелігенцією та ширю дьяльностію для народу в середі народу великі ворожі замахи вь зароді убивати и нищити...

Вечер вь честь Тараса Шевченка.

Устроений вчора у Львові руско-народним товариством — Просвіта, Руска Бесіда, имени Шевченка, Педагогічне, Народна Рада, ремісничі „Зора“ і Львівський Бюлетень — вь великій салі Народного Дому відбув ся дуже поважно зь кожного погляду, як що до участі гостей, так и що до виконання програми, и не устанув нічим перед торжественістю вь честь Т. Шевченка, устроєваним вь дьяльнійших роках, а навіть перенесеним вь вь одній згляді, именно тим, що музикально вокальна часть сегоднішнього вечера була виконана виключно власними силами и вь цілій програмі мистецтв утвори самих

русских, украинських и галицких композиторов.

Коли салі Народного Дому наповнилась майже самою рускою інтелігенцією — народниками зь Львова и зь провинції, святскими и духовними — відкрив вечерь передь годиною 8-ю заступник голови Народной Ради (посла Романчука) д-р Костя Левицький сльвдуючою промовою:

Високодостойний Гості!

Трицятий рік святкує наша Русь пам'яті смерті батька-кобзаря Русь-України. Трицятий раз святкують вірий зміни одної матері трини на могилі тені Русь. Трицятий раз броджує рускій народь словами свого речника-пророка!

Трицять літ — се давний час, а Шевченко, его безсмертний творчість лишили ся все одніми, живі! Шевченків дух живе мбж нами. Не можемо налюбувати ся его творами епічно-ліричними, овіяними чистим світлом народним, але чолом бам передь тим, що поставив Шевченко вь зашиті прав людських взагалі, а прав національно-культурних народу руско-українського вь особености.

„Хиба ти не бачишь...“

Хиба ти не чуваш людского плачу?

То глян, подиви ся...“

Шевченко став речником покровджених, бдних, свбтх и повбтрених. Он загладє в тій райденській, але замбць него бачити бнть нескл і недолю. Он загладє вь сторону суспільно-національну, але и тут бачити розлад та горе.

„Схаменись ся! будьте люди,“

Бо лихо вамъ буде:

Розкують ся незабаромъ

Законані люди, —

Настає будь...“

Тим став Шевченко великим поетом на всю Славянщину. Его душа рада прийняти щастє и добра всему Славянству, а найбільше безгаланній адорі, матері Русь-України. Дарма намагати ся, щоб добачити вь Шевченку космополіта и всевітнього економіста. Он нахилуючи до агоди и любови усьх братів-Славян, виступає передь цільм свбтом вь имени прав великого народу руского, его самостійности народно.

„Вь своїй хаті“ — своя і правда,

И сила, и воля!..

Не ма на свбті України,

Немає другого Дивира!..“

И оть се воскресє зь Шевченком нова идея народна, а середь неї вільний и самостійний народь рускій має споняти велике промованє народно-культурне! И що-ж намъ зь того, — скаже де-хто, — що намъ зь народности? Нині свбт вде дальше, бажуючи піднесєня быту економічного и вельх и вель!

Народність — се святощі, дорога кождо-му народови, она бо спроваджує асоціацію тої великої громади людей, що живе спільно-стію исторії, мови, письменства и амычів. На основі тої асоціації, прийнято вь цілій свбті і бд найдавніших часів за єрество до споняєня великого дбля, на-ступає успішний розвій народу у вельх напрямках: суспільномъ взагалі, політичнмъ, культурнмъ и економічнмъ. Як велика исторія людскости и як широкій свбт, а претім не найдемо и одної закутки землі, де бы житє людскости розвивало ся вь чистій формі космополітизму, а не прибрало дбх народно. Тому народь рускій, де бы дн жив, вь Галичній чи на Буковині, на Угрях чи на Україні — став вельх яко народь рускій, дорожить своимъ достоїнствомъ народнимъ и хоче розвивати ся на честь, славу и пожиток самого себе!

Вь заповідях Шевченка: „Оби́міте-ж, брати мої, найменшого брата!“ — лежить на основі широго братства середь одної великої семі, як також вся суть народности: Праця надь просвітєю и піднесенєм быту економічного вельх вереть народу руского, и добутє такого становища політичного, яке ему належить ся середь другихь народів Европи. За свободу одиниць и самостійний розвій цілого народу руского, Шевченко терпів и умер! Его духомъ ми живемо, ростемо — кріпшаємо!

Не вь-ж наш брать-Русини можуть у дбл народити так двигати ся, як мы Русини, живучи вь державі австрійській. Там, на вхд, ще не дбждали ся наш брать тринати своихь прав — по заповіту народного пророка. Тому на насъ тяжить тимъ бблший обовязок: нести на передь прапорь народний и другимъ вказувати дорогу. Коли-ж велика идея народна послідними часами запанувала вь нашомъ краю, то всь се живий доказ, що она живе и що нашого життя народного вже нині не зупинити вбжа сила!..

Як Шевченко, бдний сирота, простий мужик, виходить босою ногою зь-під низького сльху, а бдким своимъ словомъ потра-сає мізони и будить их до життя, — так на основі его заповіту наше народство довго ступало тернистою дорогою, прозиване „хлопанствомъ“ и „гайдамацтвомъ“ — доки не потраєло цільм крась, порываючи за собою рідний народь!

Того Шевченка, оплакуваного зь-першу гореткою земляком-поклонникомъ, обходить нині пам'яті цільм наш народь не найдалішх закутокъ землі. Але нині се не сумний обхд для плачу и смутку! Се радбстний празникъ воскресєня народного!

„Не вмирає душа наша,“

Не вмирає воля,

И несметный не вьморе

На дн моря поля;

Не скує душі живои

Нб слова живого;

Не повесе [звезжати] славы Бога,

Великого Бога!..“

Сю промову д-ра Костя Левицького, вьго-лошену красорівно, прийняв вь гості гучним оплеском, даючи тимъ доказ, що вельх одушевляють ті гадки, які підбав безбдних вь своїй промові.

Потім наступили продукції свбтй и музикальні та дб декламації.

Що-до продукції локально-музикальних, то насампередь обднесемо той вельм бдрдний факт, що, як уже выше сказано, се першій наш вечерниц, котрі були виконані виключно своими власними силами спбвучими, членами нашого молодого товариства „Львівський Бюлетень“. Сей першій виступ „Львівського Бюлетеня“ був дуже шасливий, а виконанє поодиноких псень мусьло задовольнити й найбільше вьмагаючого критика. Хоромъ управив д-р Стефан Федак, вь заступстві недужого проф. Анатоля Вахнянина, и вь значній мбрі праці та старанности д-ра С. Федака належить дякувати, що сь вечерниць вьняли такь свбто. Що-до силі спбвучих, то не уражуючи взагалі добрихь сил „Львівського Бюлетеня“, перше місце належить ся п. Волощаків, котра своимъ милозвучнимъ голосомъ и повнимъ арозуміямъ рчи виконанєм руского псень, чарувала гостей, а то головню вь прегарномъ бдстванні солі зь опери п. Анатоля Вахнянина „Кунало“. Не менше добре виконали оп. Волощаків, Шухевича и Шиманський — терцет зь Лисенка „Роднаго ночі“. Вели-бь можна піднесєти яку замбтку що-до сего терцету, то хбь се, що мужескій голос вь деяких мбсцях перелгушувавъ голосъ жіночій. Завбмнє Вербяцького було бдстванє цільм хоромъ „Львівського Бюлетеня“, и то дуже добре. Вель головю держали ся рівно и добре. П. Куриць бдствавъ свои соли не лишь добре, але бдуючи вь кождом мбсці велику гадку нашого кобзаря. Вбдн и „Молитва“ А. Вахнянина була виконана хоромъ мбшанимъ вельхм поправно. Пані Олєсє зь Вахнянських Озаревичевих бдговала на єртенній удачно „Польовєсть“ Лисенка.

Судачи по загальнмъ враженню части музикального сльх вечерниц, то оно було дуже корєтне и мило, а ми нашому товариству „Львівський Бюлетень“ можемо лишь пожелати дальшого успішного розвою пбд шасливимъ проводомъ симпатичного и дьяльного голови — профєсора Володимира Шухевича.

Декламації було двь. Панна Теофіла Огоновка бддекламувала „Лебедина“, уступ зь Шевченкових „Гайдамаків“, справд зь арваномъ — ядно було совбєтне перестудію-нанє тексту, вьмагаючого арозуміямъ модуляції голосу. А п. Неостер Яворовский, артист драматичний бддекламувавъ Шевченков „Думи мої“ — замбць „Послани“, котрого декламація вьзяла політична не дозволила (!). Хотій збмня заскочила п. Яворовського жє майже вь остатній хвилі, мило того бдав бнть „Думи мої“ добре, вь деяких мбсцях навіть дуже добре.

Мы не зазначили при агадках про виконанє кождо поодинокій точки програми, якъ публичнбсть то виконанє приймала, — тож

скажемо загально, що якъ всь продукція свбтй — такъ и продукція єртеняну пані Озаревичевих, такъ и бб декламації зббраній гості на салі и на галерії ширю и заслужено оплескували, а пані Волощаків на вьугомоніе дожанє мусьла свое прекрасне — и що-до композиції и що-до бдстваня — солю зь Вахнянинового „Кунало“, при акомпаніменті панни Вахняниной, повторити.

На вечерь насблдо багато телеграмъ зь рбзнихь сторбн краю, а навіть зь по-за краю. Одчитану телеграму привіт зь рускихь посблбв зь Відні приймто гучнимъ оплескомъ. Телеграми (мбж тимъ и кілька писемъ) подаємо понаше:

Відень: Святкуючимъ пам'яті Тараса Шевченка, найбільшю славою нашого народу, шлють ширій привіт — Рускій посмь.

Чернівці: Вь день народного свбта кличемо изь ширю груди: Оби́мітсь, брати, нехай Мати усьхне ся! За черновецькій рускій товаристві — Виницький, Пугуляк, д-р Стоцій, Попович; за „Буковину“ Дашкевич.

Бучачь: Честь Вамъ, що тільки власними силами и рускою пбсеною, вьгодошеною „Бюлетнемъ“, почитаете пам'яті кобзаря Русь! — Сосновский, Старецкий, Лотоцкий.

Тернопіль: Ширимъ сердцемъ и цільмо душею лучнмо ся зь вами, брати, вь святкованю пам'яті нашого безсмертного кобзаря Тараса! — Тернопільська філія „Просвіти“.

Краків: Святкуючимъ пам'яті мужика-поета шлемъ сердечний привіт! Бодай зь рбк-рбчними споніями Тараса збблшались мбж Русинами и прихильниками его идеи, що сила народу — вь розвою мужицтва и роббтнвд и бодай бы наша інтелігенція чимъ скорше вьзялась за переведєнє тої идеи рєальною роботою вь практиці! — „Академічна Громада“.

Бережани: Почитателямъ Тараса шлють привіт — Русини бережанський.

Коломия: Мы поклонники Тараса поминаемъ зь вами духомъ сего великого нашого тені-мученика за правду и волю. — Коломийська філія „Просвіти“.

Львів: Честь вамъ, що сватите пам'яті нашого незабубого Кобзаря! Не агне народь, котрого душею просвіта и праця! — Роббтнники копальні насти товариства познавського зь Головецьки: Романъ Левицький, Андрій Валінь, Кароль Валінь, Федько Гречмак, Іванъ Гаранє, Іванъ Сєх, Юрко Маслій, Михайло Маслій, Николай Маркович, Александръ Забав, Михайло Преневич, Юрко Вовць, Михайло Герась, Михайло Огарок.

Золочів: Читальники вь Гарбузоні и Манаві вельми радують ся зь нинішнього свбта вь Львові — и оживє добра слава! — Петро Богачевский, Сильвестеръ Богачевский, Чехъ, Круцкий, Переймибдта.

Буськ: Найнаменитшому учителю, мученикови и спасителю Русь-України Тарасови вь трицять роковини его смерті глубокий поклбт, а вель честь, громадо, що споняєте завбмнє тені не вльм, тихимъ словомъ! — Одъ учителямъ каменецкого округу: Стефанъ Ценухъ, Іванъ Стронський.

Рогатин: Поклбт великому тенію и поборнику за народну волю! — Дєроничъ, Аркадій Порубальскі, Михайлиня Мироновича, Бєгєня Рєдєцка, Яворекій, Гайдучокъ, Гургуза, Грцикевич.

Відень: Зь далекомъ чужини заслвлють найсердечніший поздравленє львівськимъ Русинамъ, святкуючимъ пам'яті Тараса, вбщну народно свободу и поступу! — Відєньскій богословъ народоцъ: Студийскій, Добрянскій, Левицький, Лежогубскій, Домбчевскій, Лужницький, Петрушевич, Саврій, Сигловскій, Полєхович, Терлоцький, Лубчикій.

Самббрь: Идея постуау и свободи, за котру незабубий Кобзарь цілье житє стра-дав и борбъ зь, нехай одушевляє весь народь рускій — Русини самббренскій.

Жовтанці: Честь вамъ, що поминаете того, котрий першій загравъ насъ до дбля просвітї народа — Тьло учительске и Русини вь Жовтанцяхъ.

Жовтанці: И намъ дорога пам'яті великого тені! Мы думомъ зь вами, брать-Русини! — Русини вь Жовтанцяхъ.

Раранче: Здорові були зь нинішнімъ великимъ свбтомъ! — Омельник и Климентій Боярскій.

Сокаль: Привіт нашъ Вамъ, брати, на празніи дншній, поклбт нашъ пам'яті великого тені Русь! Нехай вбца Тарасова псєня шоразь сильнйше звєнати надь краємъ нашимъ, бо вь ній лишь душа будучисть наша, вь ній сила наша, воля и слава! — Д-р Яосъ, Максимович, Погорєцький, Іванєць, Бєльєнький, Хомяньскій, Оникєвич, Накривко.

Печенія: Вєе трицять літ зь горою, якъ Тараса батька не стало, якъ псєня зь жиной его груди лунала по всему руско-му свбту! Трицять літ, якъ замкнулєсь добротою свбтій очі, лишь замкнулєсь солодкій

уста! Але пісня його, виспівана на любимої України в її тиранічній неволі, розцвіла цвітком життя та прикрасила бейталани Русь-венуку! Слава Вам, світлі германці галицько-руського народу, що поминаєте великого ієнія Тараса в столиці князів руських! Ми духом ємо Ваши! — Михайло Рихвицький, учитель. Юліан Чвартацький, вчитель реальності. Іосиф Гупало, член тов. „Прогресу“.

Львів: Разом з Вами поминаємо і ми пам'ять нашого найбільшого народного пророка. Най пісня його зазвучить звуком могутнім в кожній душі, що бажає дучиш долі для свого народу, най піднісуть нас до ідеалів в щасті, най буде нашим нимом похвальним, в недолі бралою, а в боротьбі зазвучить на невиспіваний бій за волю наших братів. Громице слово його най кріпить голосом архангела чесний неперорний труд і най кожне щире руське серце зазвучить, яким відгомном відбиває ся та пісня бді мого в кургані, що абергають дорогі кости славних предків! — Львівський богослов народний.

По вичерпанню програми вечора всі гості опустили салю з піднесеним настроєм духа.

По вечірній обідній сесії в ресторані „Галицького“ — при співі членів „Львівського Бюро“ і при тоахаві присвячених виключно тому молодому товариству, котрі вчора в перше так славно заявили свою життєвість і свою силу. Голова товариства п. В. Шухевич вів тоа в честь всіх членів „Бюро“ на руки панів Волошків, а потім вишлюючи тоа в честь дуже заслужених для товариства — п. В. Шухевича і д-ра Федана. Ожвавлений сердечною комерс протягнув ся до пізної ночі.

Українство

на літературних позовах з Москвиціною.

Написав І. Баштовий.

ХІ.

Д. Огоновський в передньому слові, — як ми вже згадали поперед, — робить такий висновок, що русько-українська література має усе умови на самостійний розвиток, дикуючи багатому народно-поетичному грунту, той народній поезії, тям козаків, думам, якіми не може похвалитись ні один славянський народ. Д. Огоновський прирівнює український мову до його відносинах до велико-руського, до шведського, датського, або до романських мов — як каже Д. Шпінг — в судливості зв'язує ся думка тих людей, котрі признають український мову в горно і прирівнюють його роль і вартість до ролі й вартості нязче-німецького, котрим тепер пише, наприклад, Фріц Рейтер і інші. Д. Огоновський каже, що український мову має тільки три говорки [я то, — додамо ми — дві в них, польська й карпатська, дуже малі по численості людності і в обсягу своєї території], тоді як німецький мову має багато провінційальностей і як літературний мову вів утворений в усіх німецьких говорках ще Лютером.

Д. Шпінг не подобає ся така думка Д. Огоновського. Він не каже просто, що українська мову, в рбній з велико-руською мовою, се все одно, що нязче-німецька мову в рбній з німецькою книжкою мовою, се б то загальною німецькою мовою; не каже він цього, як багато дечого в своїй статті він не договорило, не доводить до кінця своїх висновків з кількістю московських славянофілів, але за те він трохи наемішуватиме поглядає на думку Д. Огоновського про паралельність мови руської до руської племи з сьмю мовою англо-саксонських та романських. Д. Шпінг каже: О. Огоновський виче-б то і справді серйозно висловлює таку думку. Він не подумав одного: що, наприклад, Француз, Іспанець, Італіанець і т. д. ніколи не були одним народом, не складались в одну державу, а тимчасом Південна і Північна Русь колись були одно племя і одна держава і мали один літературний мову.

Тут і нам прийде ся в свою чергу наставити знаків здивованя та запитаня: —? Се випадок так: щоб якому там гуртові усяких народів мати одну літературу, одну мову, треба тільки, щоб ті усякі народи і народці кола-небудь і як-небудь, хоч б в це до потопу, були одно племя і складали одну державу! Отаючи на грунт цього принципа, прийшлося б заробити багато літературного шесту в історичному житті народів, прийшлося б тям грушам народів чи народців калічити свої мови, утворити якесь змисловий та літературний волюн, а само по собі, прийшлося б тям тям тям тям з чом мертвим, заплісним, і в нести таку мертвоту та ганялину і на свій живий прогресивний розвиток... або прийшлося б слабшому дати себе на жертву дужчому, що ми бачимо в Росії, де і справді сей принцип доводить ся вже до практики: де обсяга держава границя Росії, там хотять завести одну літературу і одну мову.

В погляді Д. Шпінга проглянувши принцип державності в літературі, через котрий він поглядає в своїй статті на літературний рух в Галичині та на Україні. Через сей принцип і дивити та гудуть в його статті про українську літературу ті дисонанси, то переноси, то невідомі в тонах, про котрі ми вже поперед згадували. Ми так само можемо сказати Д. Шпінгові,

що він нечужо зумисне забув про одно: що германська племя, хоч воно одно суцільне племя і має один літературний мову в одну літературу, ніколи не складалось в одну державу, і було розбите на десятки корольств та усяких герц-герц-герц-герц-герц, і тепер складається в дві держави: прусько-германську та австрійську, — тям часом як романське племя колись було одно латинське племя, мало одну римську державу і мало навіть довго й довго одну латинську літературу і в Італії, і в Франції, і в Іспанії, і в Провансі і навіть в Англії. Д. Огоновський каже правду: паралель мови, літератури й раси руської племи не припадають одна в одну, — тимчасом на паралелі мови руської племи і латинського виходять правдиво і припадає дуже добре.

Ми не знаємо, де Д. Огоновський почав про се прирівнювання українського мови та літератури до німецького plattdeutsch-а та німецьких пров в літературі писати на сьому платформі. В велико-руській літературі ми не знаходимо такої думки і такого погляду. В теперішній час в велико-руській бжужої літературі ми часто натикаємось на уяву нашого українського мови за окремих мов. Сам Д. Шпінг якось минає се прирівнювання, хоч і не зв'язує його ніякими поглядами та доказами. Ми скажемо, що і справді се прирівнювання, се паралелізація зовсім невідатна і неправдива.

В німецькому мові єсть деякі відмінності в мові. Найважливішою відмінністю можна зауважити у Швабії на Рейні, в Бадені, Вюртемберзі, Ельзасі, Лотарингії та ще в німецькій Швейцарії, сьм німецької Гукцльн, хоч в сьм Швабії поєтали найвищий геніс Германії Шіллер був родом з Вюртемберга, а Гете з Франкфурта на Майні. Однак се відмінна швабська мову від німецької зовсім не може ставати в паралелі з відмінною українською мовою. Не вважаючи на таку відмінність, германське племя все таки дуже суцільне в расових і фізичних тям і прикметах національно-психічних. Від краю до краю Германія ми бачимо того самого, однакового Німця, практичного, економічного, хозяйственного, флегматичного, але дупкого і стійкого. Сей повсюдний національний тям виявляється в дуже виразних прикметах: в релігії — помірній раціоналізмі, в філософії — трансцендентальності, потягом до ідеалістичного умовля, в поезії — потягом до ідеалізму часом філософського, і взагалі виявляє ся нездатністю до жарту й гумору в літературі в легкій і серйозній формі, яку ми привчаємо ще в велико-руській літературі. В додаток сього ще скажемо, що від краю до краю Німеччини Німець пив, любив фети ковбаси, вів солодкий страви, ті солодкі габери-зупи, від котрих нас верне на нудоту. Від краю до краю Германія сьм Wacht am Rhein, а Німці скрб за роду практичний і хозяйственный, але ладні вихити й охати при світлі місяця, слухаючи щебетання солов'яка. Тут ми бачимо від краю до краю одну національність, і до Германії, поки-що, ніяк не можна прикласти принципа Костомарова твору „Два руські народності“, бо сьм народностей поки ще в Германії тільки одна, хоч Германія була не раз і не два помітована на десятки царств усякої мсти і величності, хоч вона має відмінну мову на Рейні й Швабії. Тимчасом, — як каже Костомаров, — тільки поставте разом Україну й Великоросію, і ви зразу на свої очі побачите і побачите „два руські народності“.

Тимчасом паралель між Українцями та Великоросами, а з другого боку між романськими народами припадає зовсім зовсім, і ми покажемо сьм паралель.

Західна і Східна Європа, обидві половини Європи, перебули фази свого історичного життя дуже схожі між собою. Захід Європи далеко раніше почавши життя історичним життям, перебули ті фази далеко раніше; славянський і властиво руський Схід Європи побіжили тільки повторити той самий фаз. Умови, що утворили історію й культуру Європи, були однакові, і ми на Сході Європи тільки побачили ту саму драму на сцені історичного життя, тільки відіграну в друге, хоч з меншим артизмом і з слабшими результатами історичного впливу та враження.

На заході Європи, на землях яких примітивні раси — Егрусські, Вольські, Галльські та усякого племи Кельтські, поперед усього в Італії осли племя Латинські, відігравали або поглянувши своїх Скитів та Сарматів — тям Егрусські та Вольські та ще інші дрібні народці. Латинська раса завоювала Італію, утворила Римську царство і швидко захопила й підкорнула під свою власть краї європейських Фінів, європейських Іжор, Вест, Мері, Мордві, Мещери — се б то Галльські, Кельтські, Брітські і т. д. — се б то теперішню Францію, Іспанію, Португалію, Румунію та Рейнську землю. Латинська колонізація почала вилізати через край Італії, посувалася за Альпи, в землі Галльські, Кельтські, Дакські, Брітські, Пітські і інших народців, і все розповсюджувалась далі на північ і на захід, втягуючи в себе й латинуючи сьм примітивні народці Західної Європи. Само по собі, що від перемісти Латинські в ніяких народцях і від кліматичних змін вже рано там зародили ся національні відмінності одного загального латинського племи: латинська раса мала вже там своїх Полан, Дрелан, Кравичів, Радичів; мала навіть свою Тугатарану в дні Даків, тільки не під Кавказом, а під Карпатами, се б то в теперішній Ру-

мунії; мала дахекит Улучів та Тиверців аж в Британії та в Рейноме. В додаток схожості сьм Західної Славонії береги в надморських краях були обізані грецькими давними колоніями в Сицилії, на півдні Італії, Франції, Іспанії аж раз так, як і в нас було по-наш Чорним та Азовським морем. Сьм усе латинський вплив римського племи сьм центр — Рим, і входили в одну римську латинську державу, мали одну мову поперед усього а потім християнську, мали одну літературу церковну, літературу отців церкви. Тільки Рим, сьм і бжужої великий князь Кітв латинський, мбдівше держав в руках вжужої свого урядованя і не попускав аж в своїх руках, як наш великий князь, в латинський расі були звичай і порядки свої, а не наш славянський та норманський уділов.

Латинська раса посувалася все далі та далі на північ теперішньої Франції. Поперед йшли завоювальні римські легіони і завоювали нові краї, вступаючи побіжками в далекі землі Кельтські. Легіони йшли долинами річок Рони, Саони, Дури, Сени та Рейна і — як каже Елізе Реню в своїй Географії Франції — де були довгочасні стійкі і водночки римських легіонів, в тих місцях змисли й заснувались великі латинські міста Ліон, Лютеція чи Париж, Бордо; де були короткі відночки, там стали менші міста С. Етьєн, Діжон, Руан і т. д. Найв в землі Тентонів заснувались латинські колонії Вандобона чи Вандея, Кельн, Ахен і інші колонії по Рейну. В Іспанії латинські колонії обсяжували поперед усього бережні смуги по-над Середземним морем. За легіонами йшли римські колоністи. На далекій від Риму півночі, на берегах Сени заснується сьм історичний центр латинської раси, Париж — сьм Владмир на Клязмі чи Москві, в сьм землі французької Мері, Вест, Мещери та Мордві, — се б то в землі Кельтські, побіжками Галльські та Тентонів Ельзаса й Лотарингії. Латинські переміщують ся з усякими народцями й латинують їх. В саму Італію напалюють Вест-Готи та Лонгобарди і примішують ся до латинської раси. В IX і X вв. виха з одного римско-латинського племи вже виразно викинулось романське етнічне націоналістичне: італійська, провансальська, французька та іспанська.

На сьм латинський мир впадо сьм монгольське ярмо: то було звичайне переселення народів, що шубовсували з Азії в Західну Європу. Тентонська раса й Гуни та усякі Авары та Алами відіграли на Заході роль Монголів та Лятів для Русі, — вони страсли Римську імперію і від того потрясу вона впадо. Германці розширювали в її по-дроби на частки. В V в. вці Бургунди завоювали землі по Роні та Рейну і заснували Бургундське королівство; Атаульфи заснували Вестготське королівство в південній Італії та в Іспанії. В 476 році Одоакр, правдець Герульський, що служив в Римі, в напівдружній, скинув з престолу римського імператора Ромула-Августа і назвав себе королем Італії, а потім остготський правдець Теодорих Великий, в 493 році побідив Одоакра, вигнав його з Равенни, а потім убив, а після того утворив в Італії остготське королівство, хоч не на довго; в 568 році Алабін, правдець Лонгобардів, завоював північну Італію, а потім в середині до Неаполя. Франки відігнали від Риму Франції в Париж. Сьм Тентони не мали впливу на зміну національності тих країв, як і наш Литовіт та Монголи. Вони там застали, як наш литовський князь та монгольський князь зручили в давній Русі, — вони винесли тільки сотні дів слів в італійський мову, трохи в неспасі, та 60 слів в французький, як наприклад Нормани й Татари внакли в українській та велико-руській мові кілька слів, — що позначив зовсім філолог Я. Грот [ш. пр. „тін“, „щирый“ і т. д. — слова норманські: „лошадь“, „алый“, „могорич“, „харч“ — татарські].

Сьм латинський націоналістичний мали навіть своїх Половців, Печенігів та кримських Татарів, — то були Араби, що завітали навадали на Іспанію, Сицилію, Італію і навіть 846 року напали на самий Рим, пограбували перемісти і славний храм св. Петра, забрали в храму сьм алтар св. Петра і відвезли в Африку. Чисто — кримська Татарія, що несподівано в XV в. вці нашла в Кітві і спалила навіть Лавру, а потім кримський хан Девлет-Гірей напав аж на Москву за царя Івана Грозного в 1571 році і спалив Москву, а 100.000 душ погнав у Крим в неволю.

Справи краєві.

[Однак оцінки. — Громадський мови позичковий. — Зависеє видимий псковський. — Мелочництво.]

Ухваленний соймом краєвим проєкт закону о поборі підвищеної оплати бді пна в громадській мбта Золочена, не одержав цсарської санкції, а то з тих причин:

Супротив маючих завести ся краєвими оплати консумційних бді напиків спиртосових в Галичині, мусить правительством більш уважати на се, щоб удержуючи поодиноким мбтам і мбточкам дозволу побирати оплати бді напиків, ті оплати де були за високо вимірний. Державна оплата бді горничих напиків спиртосових вже законом з 20 червня 1888 значно підвищена, а це ті напиків і пиво в Галичині підпадають в Галичині примусово пропінатію і оплати пропінатію. Супротив того можна побоюватись, що коли б на консумцію тих напиків наложена була се оплата краєва, то наступив би значний убу-

ток консумції, а в мбру того зменшення державних податків та доходу з винайму права пропінатію для краю. Тому що-до виміру оплати, яка має дозволитись на будуче громадам бді напиків спиртосових і пива треба установити найвищий границі обсягу тих напиків в Галичині в той спосіб, щоб ті оплати, разом з мбточним побирати ся бді 1 липня 1891 р. краєвими додатком консумційним не переступали бді 1 гектолітра пива установлений дос бді мбтах лбт найвищою квоту 1 ар. 70 кр. при палених напиків спиртосових, котрих вбтєсть алкоголь дасть ся означити алкогольметром, квоту 11 кр. бді степня алкоголью або 11 ар. бді гектолітра алкоголью, а при вищих палених напиків спиртосових, іменно при солодженых напиків, квоту 5 ар. 50 кр. бді гектолітра.

Міністерство справ внутрішніх звертає отже увагу, щоб на будуче при ухваленні оплати громадських бді напиків і пива придержувало ся згаданих вище границі максимальних.

В проєкті згаданого закону оплата бді пива вимірює за високо. Та оплата побирє ся в Золочеві вже тепер по 1 ар. бді гектолітра, тому була б підвищена після згаданого в проєкті закону виміру (1 ар. 70 кр. бді гектолітра) з доцеленням маючого завестись бді 1 липня 1891 р. краєвого додатку консумційного, до висоти 2 ар. 20 кр. бді гектолітра, і тому не можна було санкціонувати згаданого закону.

З тей самої причини не санкціонувати цсарь законів, дозволяючих побирати оплати громадських бді напиків спиртосових громадам Йорданів, Мостиска і Кальварія.

Значне число громадських кас позичкових не функціонує так, як треба. Одною з причин такого стану єсть се, що повинні не сплациють в умовених реченнях в капіталу в проценти і тому творять ся довголітні залежності; другою же причиною того стану єсть обставина, що заради кас, а іменно касіери єсть почесними урядовими, котрі не беруть за свої труди ніякого винагорода і тям самі не мають ніякого інтересу палити заходити ся коло справ, бо то не приносять їм ніякої користі а навіть радше прискрбляють в сторони довжиків.

А що в громади, які такі, не мають ніяких користей з громадських кас позичкових, тому як зверху сті та в ради громадській байдужно дивлять ся на судбу тих кас, а тям більше, єсть в зверхності або раді громадській єсть довжиків кас громадських, котрим на руку недбалість заряду кас при стяганні залежностей.

Тому лику можна зарадити успішно, після гадки виділу краєвого, в той спосіб, єсть громаду саму занеурити ся в розвиток сьм кас, признавши їм субсидію в доходах кас позичкових а вразом доставити ся їм середств удіяти нагороду касіерам і писареві, о скільки причинять ся до розвитку кас.

А що признає статутів тям кас признають їх приходи лише на поможєне капіталу основного, а всяка зміна статутів вимагає затвердження краєвою властю політичною, тому виділ краєвий бдіє ся до намістництва з запитанєм, о скільки зміна статутів кас позичкових в тям напрямі може числитися за затвердження. Одержавши прихильну бдівде, повідомив виділ кр. вєй репрезентація повтій. Маючи однак на вигляд, що теперішній стан маєткових кас позичкових не дбійшов ще тей високи, щоб цілком бдіповідав згаданій цілі, що про те не можна вх цілого доходу рбного бдідавати до розпоряджіння громадам, але треба бдідай половину доходу признавати на побільшення основного капіталу, затвердїти виділ краєвий оцінці репрезентації повтій, на скільки громад має бути признана участь в доходах кас позичкових в огляду на потреби громад.

Разуміє ся, що в тій цілі мусить бдіповідно змінитись дотичний параграф статутів і на виставі дорож та зміна затвердиться.

Сойм погоджуючи справозданє виділу краєвого о потребі дальших субвенцій на залісне видимі псковських і неужитков, ухвалив підпомагати з фонду краєвого на довгий лбт для побітв тарнобжеского, ярославського, чешаньського, яворьського і мостиского. Виплату тям субвенцій зробить сойм бді того звисну, коли фонд державний буде удержувати лбсничих фазово обра-зованих, котрі бди руководили захисєм через ті лбт.

Міністерство рбничства погодило прихильно висказане соймом желанє і признало вимагати лбсничим: для пов. тарнобжеского по 900 ар. рбно через 4 роки, для пов. яворьського і мостиского по 650 ар. рбно через 4 роки, а для пов. ярославського і чешаньського по 700 ар. рбно через 4 роки.

В справі піддангєня господарства набзлого, виділ краєвий, розважний ухвалив комісії рбниччю, порішав: а) именувати д-ра Урбана Массальського інструктором молочництва; б) закупити найважливіші прибори, ужалав в набзловім господарстві, а потрібний до демонстрації при виладах; в) поручити іменованому інструкторови виготовленє бдівде о значенні сьм набзлових і молочарних мбсних. Одтак розши виділ краєвий конкурс на написанє підручника для ужитку учеників шкль рбниччих. В підручнику мають бути отей бділ: 1. О молочі и яго прикметах, також о практичних способах означєня якості молока. 2. Як обходити ся з добою коровою? 3. Виліє паш на скількість і до-

Выrobамі тэкстыльным (на ткані) шод-
да значэнні найбольшыя стоіць кераміка,
якую займаюць ся цэлы сёла і меншы мн-
стэчкасюсюды там, дзе лямі асть добра глі-
на. Дзейні выробы сьць дужэ прымітывны, н.
пр. вель сьва посуду. Арыстчыні дужэ н-
тэрасей сьць выробы гліняныя з Касова,
пав. калонійскаго і зь Товастаго, пав. тер-
нобальскаго. Гончарство касовое развінулось
навадыкі адному чалавечку, Олеху Вахм-
еюку, котры із 1851 р. обывае по бідна
варстатэ і не маючы ніякаго арыстчынаго
образаанія а руководчы сьць лямі проджэ-
ным зь смаком, выдаскоказвае народныя ф-
рмы і мотывы. Хар арыстчына вырбавы Бат-

тезі зо мною, щоб мене знеславити за мою несприятливість при виборі, котра справді не пошкодила ані не допомогла.

Іларій Лотоцький, парохъ въ Полонцяхъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Комісія адресова палаты панівъ вже уложила адресу, въ которой въ признаваннѣмъ відносити ся програму праці парламентаріон, вказану въ бесѣдѣ престолюній. Референтомъ буде гр. Фалькенгайнъ.

Міністеръ Штайнбагъ предложитъ вже на нинішній засіданню, якъ подає N. fr. Presse, прелімінаръ бюджету державного. Показатъ бюджетъ на р. 1891 буде обширно пояснений Дунаєвскимъ, а не зайши въ нѣмъ нѣкый важнѣйшій ампіи, то и міністеръ Штайнбагъ обмежитъ ся лишъ на короткомъ експозе.

Якъ мы вже подали, уложено т. зв. ключъ до комісії парламентаріон, се значить пропорцію, въ якій поодиножъ сторонниціна будуть мати число своїхъ членівъ по комісіяхъ. Въ деякихъ комісіяхъ въ меншімъ чиселомъ членівъ поминено "дикіи" послѣдъ, тому въ именіи тихъ послѣдъ представили послы Либаверъ, Мутъ и Даць президенту Смолякъ свою недоволеньє и Смолякъ прірѣкъ вдовольнити по можности ихъ бажаня. Нар. Listy обчислюючи складъ комісії, вказують, що Полікс и Либавер мають у всѣхъ комісіяхъ болѣе шість, а протівно Полакъ въ клубомъ Гогенварта сущъ въ меншости, а въ того виходить, що Либавер буде мати рѣшучий впливъ. Адреса палаты послѣдъ має выпасти безбарвно, такъ бодай доноситъ Нар. Listy, але въ такій случаю не знати, якъ зайне становище супротивъ неі ключъ Гогенварта. Молодо-Чехи выступили въ самостійною адресою, а бесѣдникомъ при давати адресовѣ буде д-ръ Ед. Грегъ.

Клубъ консервативный уконституувавъ ся передъчера а тогдѣ послы хорватскій и словенскій зложили слѣдуюче заявленнє: Послы хорватского и словенского народа, задержуючи свое глѣбѣе взаимне сполученнє, вступаютъ до клубу консервативного, въ пересѣдченню, що сей клубъ буде сильно підпирати всѣ амагана Словенцѣвъ и Хорватѣвъ до осягненя ихъ національного самоуправленя, а бѣтакъ що у всѣхъ комісіяхъ вказати ся для нихъ бѣдновѣднє число членівъ. — Буковинскій послы вступили до клубу въ такій самий заявленнємъ устатки.

Клубъ консервативный признавалъ на другого вице-президента палаты посла Катрайна. Посолъ Свѣжскій выславъ до кола польского письмо, въ котромъ заявляе, що не може приступити до кола, доки не має зацѣпення, що кола буде підпирати національнѣе стремленя шляхскихъ Полакѣвъ а именитъ реформу виборчу. — Въ колѣ польскомъ мавъ и Юрій Чарторыйскій савно протівити ся тому, щобъ адреса выпала безбарвно.

Вчера прибула до Відва депутация жидѣвъ въ Вродѣвъ въ просьбѣ до правительствъ, чтобы въ дорожъ дилломатичной посларало ся у правительствъ російского о занесеннѣ строгихъ законѣвъ пашпортныхъ. Депутацию поведе д-ръ Викъ до міністра Бакерема. Такожъ и львовскіа палата торговельна однеслась до пос. Щепановского, чтобы домогавъ той жидѣвскій депутации.

Указъ царскій въ дати 14 марта с. р. мѣстѣ розпорядженнє дотично признавалъ пашпортныхъ на граница російской. И такъ протоколованнымъ купцамъ та ихъ женамъ вольно перѣѣздити до Россіи безъ обмеженя часу, якъ довго мають они тамъ задержати ся. Віза консуларна не має значеня лишъ до одиоразовою подорожи, але може служити до частійшого перѣѣзду, а якъ довго має тревати се значеннє, то вже зависить бѣдъ консула. Въ пашпортахъ нема окремою клязуть, якъ передъ тымъ, дотично жидѣвъ, а лишъ непротоколованнй купцѣ до перѣѣзду въ Россію мають постаратися о праволеньє міністеріалнє.

Вел. кн. Ольга Федоровна померла въ часѣ своєї подорожи до Криму, такъ що и тѣло зложено на разѣ въ дѣбри въ Харьковѣ. Розбѣднє погодоска, що кн. Ольга мусѣла вихасти въ Петербурга на рокиа царя въ наслѣдокъ аѣвѣтного супружества ая сына кн. Михайла Михайловича въ доинюю кн. насава. Всѣмъ тымъ зачерчуиъ теперь рѣшучо и доказують, що кн. Ольга неуждала бѣдъ довшого часу и все для лагѣднѣйшого климату перѣѣздила до Криму.

Вчера обдывались выборы до парламенту нѣмецкого въ 19 округѣ ганноверскомъ. Де стававъ кандидатомъ кн. Бисмаркъ. До избнгого вечера невѣстимъ бувъ результатъ выборовъ, але пѣдѣ послѣднѣхъ нѣстей можна вносити, що прійде до тѣснѣйшого вибору міжъ Бисмаркомъ а социалістомъ Шмальфельдомъ и тогдѣ Бисмаркъ при помощи вольнодумныхъ буде выбранъ. Въ 40 мѣсцѣхъ выборовъ бувъ такій результатъ: Бисмаркъ 3223 голосѣвъ, социалістъ Шмальфельдъ 3264, вольнодумный Адльгофъ 1630, нѣльѣ Плятенъ 1391 голосѣвъ.

Reichsanzeiger оповѣстивъ рескриптъ царскій, котрымъ узнѣвлено Бисмана бѣдъ обовязѣвъ комисара державного въ Африцѣ. Бисманъ принявъ предложеннє аму нѣще секретаря при губернаторѣ колоній нѣмецкихъ, але заравномъ выбравъ ся за тримѣсячною бѣдъ пусткою до Европы.

Кореспондентъ Corriere di Napoli мавъ интервью въ кн. Бисмаркомъ. "Въ Италіи, казавъ Бисмаркъ, мають заносити ся на реакцію." — "Не на реакцію, бѣдывѣвъ журна-

лістѣ, але на лікнідацію безпрямѣрно лихонгосподари. На жалѣ, економічне положеннє Италіи такъ лихѣ, що она не въ силѣ амагати до своихъ цѣлей безъ нѣкѣхъ занесаности. Политичнѣе интересы привнзують насъ до признаннѣ цѣсарства, а якъ се можна погодити въ нашими интересами економічними?"

— "Мусите мати терпѣливѣсть, бѣдывѣвъ кн. Бисмаркъ, бо найважнѣйше вже стало ся. Робота, котру мы, чи въ тридержавномъ союзѣ чи безъ него, доконче мусѣли зробити, вже покинѣна. Вы не могли остати вѣчно Италіацма въ 1886 року, безъ войска, маринарскя и безъ силы, оборонитися безъ чужої помощи протівъ нападѣвъ Австріи и Франціи. Союзъ тридержавный не естъ причиною вашої економічної нужды, бѣдъ лишъ подає Франціи покрываку не заключати въ нами договору торговельного. Але если бы вы и не были въ тридержавномъ союзѣ, то не досягли бы вы сего. Италіацѣ самѣ не знаютъ, чего хотѣтъ. Если бы они по патлѣтнѣхъ трудахъ и жертвахъ заваряли, то попали бы въ гѣршу немѣтъ, якъ въ 80-тыхъ рокахъ. Миръ не естъ теперь такъ завороченный якъ передъ рокомъ. Хибусъ помаруючого элементу, котрый бы бувъ досѣ сальнымъ перешкодити нерозважнѣму дѣлу. Нѣмеччина не хоче зачѣпною войнѣ, але якъ то легко имовити въ народы, що зачѣпною еуть властиво зачѣпенными. Италіацѣ самѣ непокоюй рѣзкими законами. Ирредентистична политика естъ дѣтнѣвою. Чи Тунісѣ не научивъ васъ доту? Квистіа Трентиньска буде порѣшена, она може бы була вже досѣ порѣшена, коли бѣ не ирредентисты не поували все своими слухотами. Скажѣтъ своимъ землякамъ, чтобы они лишъ мали безконечну терпѣливѣсть."

Въ Маніуру доноситъ, що вправдѣ англійскій войска заняли сю краину, але племя Міранцѣвъ поразъ болѣе революте и ставъ ся грібнѣмъ. Маніурескій повстанцѣ убилъ Кэнтонна и офицѣровъ, що достались въ полонъ, а тѣло ихъ порубано на куси и кино поамъ на жарѣ. Англіяцѣ выннзали нагорды на головы проводирѣвъ маніурескихъ, але они мабуть утекли до Міранцѣвъ.

НОВИНКИ.

Въ руске народнѣмъ театрѣ въ Терезополѣ представлена буде въ суботу 18 н. ст. цѣятя по разѣ першій "Лѣна", драма Яозична, прѣмова на конкурѣ варшавскомъ. Головну роль въ той драмѣ бѣдывѣвъ панъ П. Вибровичевъ. — Въ нѣдѣлю 19 цѣятя "Міндо", опера Суляна, котра глѣбитъ ся на нашѣй сценѣ яединимъ поподжоннѣмъ. — Въ слѣдуючѣмъ тыждинѣ вытѣвѣ нашъ театръ по разѣ першій цѣтиро-актнѣю оперу П. Бажаньского и заг. "Маріа, татарскя бранка" при сабвудѣвъ певнои оркестрѣ вой околѣ.

Нѣмѣтъ въ дарунокъ цѣсаревъ выславъ солнннхъ Григорій Костецкій, гонодары и крамары въ Тобію, пов. абараской, на сѣвернѣйшій Нѣмѣтъ рѣкъ. Килимъ бувъ старанно и хорошо вырѣбленнй, въ числѣхъ воинъ; въ бѣлохъ тѣхъ була рознннхъ цѣтѣвъ червои, жѣтѣ, синѣ и зеленѣ. Край килима була червои а на нихъ зелеными буквами было выписанѣ: "Въ дѣнь Нового року 1891 Е. Вел. Цѣсаръ Францъ Іосифъ I много лѣтъ! — рѣбннхъ меншон посѣлѣсть Григорій Костецкій, Токи." — Сей дарунокъ врѣннѣ Костецкій абараскому старостѣ Н. Калпчюку въ просьбѣ, передати его до мѣсца призначѣна разомъ въ просьбѣ, въ котрѣ бѣдъ смѣрнѣе проситъ пріймѣти невѣличку працою домашнои промыслу, якъ выразѣ одушевѣна въ нагоды авороту политикѣ галицкихъ Русинѣвъ. Дня 7 цѣятя одержавъ гр. Костецкій писмо въ абараскому старостѣ до ч. 58 такого змѣту: "Е. Вел. цѣсаръ наймилостивѣйше позволилъ предложити собѣ килимъ, надобный Вамъ и оѣруванъ Вамъ найлазачѣйше въ тои нагоды золоту шпильку въ брилліантѣи. О томъ повѣдомлю васъ въ наслѣдѣмъ рескрипту Е. К. п. министра справъ внутрѣннихъ въ дѣя 21 марта до ч. 123 а въ наслѣдѣмъ рескрипту Е. В. п. наместника въ д. 3 цѣятя до ч. 192, та вызываю Васъ изгласити ся по бѣловѣ у мене, чтобы дружити Вамъ агаданный найлазачѣйшій даръ. Староста: Кавчикъ." Дня 12 цѣятя ливнѣ ел гр. Костецкій въ абараскому старостѣ и бѣдывѣвъ цѣсарскій даръ, при чѣмъ провѣвъ, чтобы асѣлѣти протоколярно его подѣку за сей актъ ласки.

— "Галицкій Русъ" и-рѣ 1-шій полннѣвъ ел вчера ламбѣтъ "Червоной Русъ". Рѣзница лишъ тѣл, що яко издатѣль и рѣдѣкторъ еігуреъ н. Орестъ Андикоскій.

Знаиы рѣдѣтель русой въ редакціи Kurjer-a Lwowakого — помѣтннѣвъ въ нинѣшнѣмъ числѣ той газеты правдою намѣстку аѣвѣтку про вѣчерокъ въ честь Т. Шевченка, и тымъ доказъ, що одиѣкъ лихѣтокъ до вѣннѣ своѣхъ "сѣлавъ" яко писатѣль и — чѣлѣбнѣвъ.

— Намѣнѣна чѣлѣбнѣвъ и нѣстѣлѣнѣвъ о. Симеона Ткачунька, приходника въ Волшевѣ, галицкогѣ деканату, на грѣмѣльного приходаца станіславскѣо епископскои канцѣлѣу, бѣдывѣвъ ел въ нѣдѣлю т. е. 19 н. ст. цѣятя. О. Ткачунька бувъ уже передъ чѣтирѣма лѣтами именований грѣмѣльнымъ вѣрломаннѣмъ, але тогдѣ бѣдывѣвъ ел бувъ бѣдъ того достоинствѣа.

— Мѣмъ писемѣмъ, лѣдъ прійшнѣвъ на вѣчерѣ въ честь Т. Шевченка у Львовѣ проущѣно писмо въ Звѣнигорода: Чѣсть и слава вамъ, батьки, за то, що "въ сѣмѣхъ великихъ въ сѣмѣхъ вѣлнѣхъ, побѣдѣ, не забулѣ поминати не зѣмѣвъ-тѣмъкъ сѣловѣмъ" батька Тараса! Его плѣнѣ, его дума нехай Васъ заграбѣе до праці на рѣдѣйшій нѣдѣ для добра нашего народу, про котрого долю и неодолю спѣвѣвъ нашъ неабудный кобзарь. И мы прѣзвѣсѣмъ въ Вами се велике свято, чтобы почти тѣмъ того, котрый такъ цѣро любивъ рѣднѣю мову, рѣднѣмъ людь и рѣднѣмъ паньку, Русъ святу. — Одъ учителявъ Русинѣвъ звѣнигородского округа: Михайло Кочеровскій въ Миколаѣвъ. — А въ Станіславѣа прійшла телеграма: Са-

ме теперь збѣравъ Русины станіславскѣ въ "Русскій Бѣсѣдѣ" святкуютъ духомъ въ вами народнѣе торжество, память неабудного кобзаря Тараса. — Станіславскій Русины

— Черновѣцкій школы народнѣ въ роцѣ 1889/90: Всѣхъ школъ было 10, крѣмъ того 2 школы вѣрѣвъ, 1 "высша" школа дѣвоца и 4 приватнѣ. До нихъ вѣсѣла (безъ школъ вѣрѣвъ) 5551 (12 дѣтѣ болѣе якъ тогдѣ); въ тѣхъ было 2901 хлопцѣвъ а 2750 дѣвѣтѣвъ. Пѣсѣла вѣрѣвопѣдѣваннѣ было: 2084 жидѣвскихъ, 1660 рим. кат. 1040 правосл., 516 греко-кат., 338 еванг. и 3 безкон-фѣсийныхъ. Пѣсѣла народности: 3143 нѣмечинѣхъ, 1008 польскихъ, 784 рускихъ, 698 волоскихъ [тѣхъ нѣмечино й такихъ, говорѣтъ лишъ по руски, але выдѣвѣтъ ся за Валохѣвъ, бо инспекторъ Рента жѣдѣкъ выказу бѣла "народности", не "мо-вы рѣдонъ"], 14 чѣсскихъ 3 мадарскихъ, 2 словѣнскихъ и 1 французскѣ. Учѣно 172 особы, мѣжъ тѣми 52 (!) безплатнѣхъ кандидатѣвъ. Выдѣтѣи на нѣмѣй школы вынѣсѣтъ 58.400 ар. — Статистика хороша, нема що казати, але якъ тѣ школы? якъ учѣтъ въ нихъ рускихъ дѣтѣй и рускомъ мѣ- — се знае толькѣ Богъ и учителя, ну, та они не робѣтъ выказѣвъ о дѣйствѣмъ стѣнѣ школъ.

— Въ Косовѣ бѣдывѣвъ ел дѣя 10 н. ст. цѣятя зборѣ товариства ткачѣвъ. Розвитковѣа того такъ пожиточного товариства стѣтъ на завадѣ невѣздѣны мѣжѣ чѣленамъ, рѣдывѣвъ жидѣвскими купцѣми. Сума бы се рѣвъ, якъ бы товариство черѣвъ жидѣвскѣй подѣзжѣла мало унѣсти, бо подѣ выгладѣмъ кредиту стѣтъ оѣо сѣтѣло.

— Въ Мѣлѣтнѣвъ (коло Коломыи) пишуть намъ, що тамъ застрѣлѣвъ ел дѣя 13 н. ст. цѣятя студѣнтѣ праѣвъ, Теодѣвъ Заборскій. Причина самоубѣйства невѣстѣна.

— Пригада на зѣмѣннѣвъ. Въ нѣчи, въ пятницѣ на суботу, коли товарищѣй побѣдѣ, лѣдѣвъ нѣвъ Станіславѣа до Черновѣцѣвъ, задержѣвъ ся на стѣнѣхъ Лужаны, вѣпрнѣжнѣвъ несприятѣльнѣе кон-дуктора, Фердинанда Шнайдерѣа. Попущуючи пѣлнѣю за намъ, нашли Фердинанда Шнайдерѣа, мѣжѣ стѣнѣми Нѣполѣбѣвъ и Лужаны — мертвѣми. Найправдоподобѣйше унѣвъ бѣдъ подѣзѣвъ бѣдъ въ кондукторскѣи выжѣмъ, покинѣнѣвъ на даху вола. Запрѣмѣтѣи гѣдѣтъ ся, що Шнайдерѣа повиннѣвъ сѣвѣтѣно оѣвою службѣу черѣвъ 15 лѣтъ провѣрѣочно. Вѣдова и оспротѣлѣхъ 7-ро дѣтѣвъ не одержѣтъ тому нѣкѣхъ пенсѣи.

— Рѣдѣна хитрѣсть зѣдѣвъ жѣдѣвскихъ дѣвѣмъ до того стѣпенѣ, що сѣмѣ дѣнѣмъ обѣрѣвали они сѣловѣвъ вѣдывѣвъ Теодѣвъ Тѣлѣмана, тутѣшного рѣвѣзора полѣційного, а що гѣрше, пошкодованнымъ помнѣмъ своѣмъ рѣвѣзорскѣи зручѣности и досѣвѣу не гѣдѣтъ вынѣсти на слѣдѣ аѣдѣвъ.

— Въ Кѣсѣвѣнѣмъ нарѣвѣмъ сѣлѣмъ дѣжѣ на камѣру, головно для того, що камера не продѣе своихъ "евѣлѣвъ" (державныхъ нарѣвъ, аменнѣныхъ середъ чужѣхъ грунтоѣвъ) середъ хлопѣскихъ грунтоѣвъ, аи не набѣвѣа або не вынѣнѣе сѣлѣмъ хлопѣскихъ посередъ грунтоѣвъ камерѣльнѣхъ. Черѣвъ те полагѣжѣво бы не одну прѣтен-сѣю, унѣвъ бы не одиѣкъ прѣстѣвъ. Нарѣвѣмъ сѣлѣмъ амагѣтъ ся тымъ болѣе, що сѣлѣмъ зна-ють о камерѣльнѣмъ фондѣ двѣхъ мѣлѣнѣвъ ар. на закупѣу добѣръ.

— На вѣдѣнѣмъ университетѣ въ бѣжѣубѣвъ побѣрѣвъ школьнѣвъ почѣвъ выкладѣти п. В. Немѣловѣвъ, родѣмъ въ Галичинѣ, дѣръ медицинѣи и д-ръ фѣлѣсовѣвъ, на жѣдѣмъ университетѣ не выкладѣнои що наука Хѣмѣи мѣкрѣоскопѣи, П. Немѣловѣвъ вже яко студѣнтѣ бѣдывѣвъ ся великимъ талантомъ и заинѣловѣвъ до медицинѣи и природѣннѣхъ наукъ.

— Знѣсѣнѣе титулу доктора медицинѣи. Дѣвъ росѣйскѣи комѣіи, одна при министерствѣ просвѣтѣи, а друга при департаментѣ лѣкарскѣи рѣшѣли знѣсѣти титулъ "доктора медицинѣи". Въ хѣлѣно вѣрѣважѣнѣвъ новѣхъ прннѣмѣвъ, бѣдѣтъ лишѣ лѣкарѣ и докторы певнои спеціалѣности, а узнѣвѣнѣе титулу "доктора" лѣкарѣмъ буде забѣрѣнѣе.

— Арѣштѣваннѣ "гурѣмъ". Подѣзѣвъ вѣлѣнѣ рѣвѣнѣи домѣвъ дѣя 8 с. м. въ Москѣй прнѣрѣштѣовѣно побѣтора соткѣ жидѣвъ, немаючѣхъ права замѣшку на нѣвъ Москѣй.

— Якъ оѣдноє рѣтунѣмъ жѣтѣ хрѣтѣннѣвъ. Недавнѣо подѣли мы новинку въ Городакъ колько партѣу жѣтѣ у жѣдѣ, а нѣнѣ нѣтѣмѣо фактъ, якъ оѣдноє хрѣтѣннѣвъ рѣтунѣмъ жѣтѣ. Передъ болѣ-кома роками траѣнѣвъ ся подѣбнѣвъ вынѣдѣкъ вѣратѣваннѣ жѣтѣ и въ Косовѣ. Въ головнѣй шѣхъ солѣноу жѣтѣ охѣлѣвъ робѣтннѣмъ, а за ними нѣжнѣрѣ. Однѣ оупѣсѣмъ ся вѣдѣно, другѣ драбнѣноу. Шѣхъ тѣлубѣи на 100 метрѣвъ. Дорогу драбнѣноу обраѣ собѣ такожъ робѣтннѣмъ Мартннѣиоу и нѣжнѣрѣ. Мартннѣиоу, зручѣнѣйшій бѣдъ нѣжнѣрѣа и вѣрѣнѣйшій въ оупѣчаннѣ ся, вѣнѣрѣднѣвънѣжнѣрѣа о колько сѣжѣвъ. Нагло по-чѣвъ въ горы, що нѣжнѣрѣа посѣвнѣвъ ся, зѣжнѣувъ и почѣвъ падаѣтъ нѣвъ цѣпка на цѣпка, въ подѣръ на подѣру. Мартннѣиоу хѣлнѣвъ драбнѣну мѣтѣно рукою, одну ногу всѣдѣвъ мѣжѣ цѣпки, а другу зѣжнѣувѣи высуновѣвъ понадѣ прошѣтъ. Въ однѣй хѣлѣи зѣлѣтѣуцѣи и оѣжѣуцѣи нехаѣноу смерѣти нѣжнѣрѣа ошннѣвъ ся на зѣлѣнѣй ноѣвъ Мартннѣиоу, котрый, охѣпннѣвъ его за хрѣбѣтъ, нѣмѣо великого тарѣгу и болѣо въ удѣрѣи тѣла оѣвъ ногу прѣдѣрѣжѣи и вытѣгнѣвъ на подѣру. Надѣлѣна помѣбѣ и оѣоѣвъ вытѣгнѣно на верѣхъ. Мартннѣиоу прѣлѣжѣвъ колько тыжѣднѣхъ, чтобы вытѣгнѣти ногу; нѣжнѣрѣа мѣстѣвъ такоу жѣтѣи ся въ потѣченѣ. По колькохъ тыжѣднѣхъ зѣлѣнѣи ся надѣ тѣмъ самымъ шѣхѣмъ, въ котрѣи смерѣтъ заглѣдалѣа нѣвъ оѣчи. Нѣжнѣрѣа прѣстѣ-ннѣвъ до Мартннѣиоу, обнѣвъ за шѣю и запла-кѣвъ. По тѣмъ вытѣгнѣвъ въ кнѣпѣи документъ. Бѣвъ се нѣотѣрѣально оспѣрѣдженнѣй контрактъ, котрымъ прѣказуѣвъ нѣжнѣрѣа оѣдѣкъ, набутый за 1000 ар., Мартннѣиоу. По кѣнѣнѣи дѣнь оѣа оутѣ собѣ цѣрѣми прѣлѣжѣи и останѣтъ до грѣбѣноу дошки.

— Дѣвъ бѣлѣнѣмъ повѣла подѣноу въ Кавѣ-шѣи (коло Рѣги) жѣтѣа одѣноу робѣтннѣмъ. Жѣ-ка не зѣогахъ зарѣтъ померѣа, а чѣрѣка ново-прѣдѣжѣнѣхъ жѣе. А що бѣтѣко дѣжѣ обѣднѣй колоѣмъ, то трѣе дѣтѣй вѣлѣи оѣубѣмъ на выхѣвоу, а чѣверѣе бѣдѣовѣно до прѣтѣзѣку сѣрѣтъ. Гѣдѣтъ ся знѣтъ, що матѣ тѣхъ дѣтѣй вынѣла за мужъ мѣнѣуного року, чѣлѣмъ лѣтъ 25, а мужъ ел чѣлѣмъ уже поверѣвъ 60 лѣтъ.

— Нападѣ розбѣннѣвъ. Недалѣко мѣсѣвѣости Парѣвъ напѣли уоружѣи розбѣннѣи нѣдѣло вла-стѣтелѣа добѣръ, Петра Федѣра. Вѣсѣмѣдѣсѣлѣтнѣй старѣкъ хотѣвъ сѣмъ борѣнѣтъ, та зарѣвъ въ почѣтку розбѣннѣи тѣжѣкоу кулею въ груди зѣвлѣла его въ нѣгъ. На его крѣкъ зѣбѣгѣа ся служба и почѣвъ формѣльна вѣбѣи, въ котрѣи служба вынѣла побѣдоу, а розбѣннѣи поѣтѣкали.

— Нѣвенѣо "фѣшѣту" мало-що не допустѣвъ ся, и то що самѣ на собѣ, молодой жѣдѣкъ львѣвскѣй, вынѣрѣннѣвъ въ субѣту у прохѣдѣ на "Высокой замѣкъ". Неѣсѣлѣва любовъ розпѣрѣла его сѣрѣцо, якъ богѣченѣ грошѣи кнѣпѣи. Пѣнажѣи тишина, набѣлѣжѣи оѣа сумѣркѣ вѣчѣрнѣй, лѣхѣи пѣвѣвъ холодноу вѣтру (мабѣтъ ще мар-гового, бо бѣтъ особѣливо мѣа чѣсъ до того!), бѣдѣ-нѣвъ его дѣжѣку бѣдъ цѣо-дѣнѣного матемѣтичного вѣрѣлѣи и брѣнѣкѣту прнѣпаднѣхъ монѣтъ, та по-нѣвъ дѣвъ нѣскооко нѣскооко въ краину любови по-ѣтѣннѣхъ обраѣвъ, за котрѣй нѣхѣо нѣчого не платѣтъ. Жѣлѣвъ фѣкторѣкою рукою стѣновѣвъ за сѣрѣцо жѣдѣка; бѣтъ вытѣгнѣвъ шнѣурѣкъ прѣвнѣзѣвъ до сухѣи гѣлѣи, зрѣбѣвъ ключѣу, всѣдѣвъ обѣдѣву головноу и... зацѣдѣвъ... Та, якъ то казѣтъ, ко-му на жѣтѣе того и смерѣтъ бѣтъ ся. Самѣ тогдѣ надѣлѣнѣвъ жѣдѣвъ прнѣбнѣнѣи амаѣторѣ оѣжѣго воѣдуха и велиководно острѣмъ нѣжнѣмъ прѣ-тѣвъ нѣтъ... смерѣти бѣдѣноу жѣдѣка, и бѣтъ зѣско-чѣннѣи, надуѣмѣвъ ся, що се не для него фѣшѣтъ, бѣдѣмѣнѣвъ шнѣурѣкъ, сѣловѣвъ до кнѣпѣи и... побѣвѣвъ собѣ якъ найбѣоѣнѣйше до дому на гурѣвъ.

— Мѣртѣа наука. Зѣ Рѣгѣи пишуть, що тамъ померѣвъ сѣвѣтнѣкъ двѣру Калѣннѣи, котрый не-давнѣо тому въ стѣнѣи бакѣтерѣологѣиѣи вышѣомъ школы вѣтерѣнарѣкоу въ Дорнѣтѣ вынѣнѣмъ орѣдѣтѣо дѣлѣтѣнѣе на потвѣрѣженнѣе поѣтѣннѣи у вѣрѣтѣ. Подѣзѣвъ досѣдѣвъ зараѣвъ ся и у-мерѣвъ на нѣсѣтнѣну.

— Зѣрѣдѣ школы въ Подѣлѣрѣнѣи складаѣе подѣку мѣсѣвѣоѣму парѣху, Вѣч. о. Іосѣу Чѣстнѣиоѣму, за даръ 1 ар. 75 кр., котроу то кнѣту, абѣрѣну нѣдѣлѣвъ сѣверѣнѣи оѣнѣдѣи школярѣвъ, дѣру-чѣвъ подѣсѣловѣноу на прѣдѣлатѣу "Дѣвѣиѣ", для школы. — Илѣмъ. Гѣлѣмъ, учитель.

— Дѣбнѣи вѣтѣи. Цѣсаръ удѣлѣвъ громадѣ Суѣлѣнѣвъ, въ посѣдѣ оѣмѣлѣмъ, 50 ар. подѣмогѣна рѣстаѣраціѣу церѣви; громадѣ Праѣдѣвъ, пов. нѣльского 100 ар. замѣмогѣа на бѣдѣву школы; громадѣ Порѣнна, жѣдѣвѣноу поѣту, 100 ар. на бѣдѣву церѣви. — Нѣнѣ (14 цѣятя) спрѣдѣвѣтъ оѣа на публѣкаѣи лѣцѣтѣ-цѣи въ перѣмѣнѣнѣи судѣ обѣдѣовѣмъ добра Бѣ-бѣи въ прнѣлѣжѣнѣи, положѣи въ хорошѣй оѣкрѣстѣности надѣ Слѣмѣвъ за цѣну лѣцѣтѣцѣи 80.000 ар. — Въ Шѣвѣлѣрѣнѣи зѣвлѣло ся въ Ва-зілѣи бѣро нѣормѣраѣнѣи для турѣстѣвъ, (Verkehrverein Basel, Schiffhände ч. 7.), котрѣе подѣе бѣсѣлатѣо зѣнѣзѣвоу о мѣсѣвѣстѣхъ гѣдѣнѣхъ оѣгѣ-дѣи, о зѣлѣнѣннѣхъ поѣчѣнѣхъ, гѣтѣлѣхъ пѣн-сѣиѣнѣтѣхъ въ Вазілѣи и еи оѣокацѣхъ. На лѣвѣ-тѣиъ зашѣтѣлѣи бѣдѣлѣдѣа оѣплатѣно бѣдѣрѣотноу поѣтоу. — Пѣла Левъ XIII наѣдѣвъ Юл. Корѣ-товѣоѣму, властѣтелѣви Пѣотѣи, и Теод. Сѣр-вѣтовѣоѣму, властѣтелѣви добѣръ Вѣуцѣва наѣнѣи орѣдѣръ сѣ. Григорѣи. Першѣй въ нѣхъ вынѣ-нѣвъ парѣхѣи въ Пѣотѣи, выѣтѣнѣвъ нѣзѣннѣмъ коѣштѣмъ коѣстѣи и домѣ прнѣходѣскѣи. Тѣмъ оѣмъ заслѣгу поѣлѣжѣи и другѣи оѣколо парѣхѣи въ Вѣуцѣнѣ. — На Ваѣлѣи, подѣзѣвъ коѣпѣи лѣмѣ дѣя 4 с. м. напѣлнѣи подѣвъ бѣоѣмъ сенѣторѣкоу не-жѣтѣ мужѣскѣй бѣлѣтѣи въ зѣмѣлѣ, котрого стѣнѣвъ поѣлазе на дѣнѣу мнѣушѣдѣ. Кѣстѣиъ тоѣ бѣ-нѣлѣи на цѣнтѣрѣи. — Въ Черѣв

трихх племіні се занепокоєні, т. а. рух військ на границі російської, подані президентом французької республіки ордеру с. Андрія, треба уважати по часті за пусті, бо Росія не гадає на разі порушувати справи болгарської, по часті неслухаючи приписують їм значні чогось нового, як то мало мігше в неспокоїній спосіб в постідних днях."

І адало ся, що таке представлення ситуації утихомиряє зворушену оцінку. Та оно не так сякслось. Овогды Pester Lloyd у вступній статті каже, що помімо заперення може на основі як найбільше автентичних встотей твердити, що воєний приготування Росії предпринимати ся в величній стилі. Если миръ есть заперенный, то по що з такою енергією и постідном абривити Росію, котрій нічо не грозить?

Тя абрива суть що найменше погрозою, а в першій ряді для Галичини и Буковини. Не сумніваємось, що царь и міністри суть миролюбиві, але тым самим це не ухилено староросійської експанзивної політики Росії. Кожному політику знаходить в тых условіях мімо волі питання, чи се горичковне побищення сили збройної в Росії и Франції має означати: взаємний згодою в абриву, чи війну. Третю дловідь на се нема. Коли Росія буде готова, сего годі означити на тиждні и місяці. Бачимо лиш, що скривляють ся першорядні: кривости Ковно, Варшава, Новогеоргиевск, Бересті литовскій, а такожо друго- и трето-рядні кривости. Таке само стоить справа з великими. Шляхи величній надь границями суть о побищенні торъ на 5100 кілометрів, а вст приспосіблений ся переносити войско."

Одтакъ являе Pester Lloyd на дільності комітету мобілізаційного, котрий єсть органічною частиною головного штабу и має все такъ приспосібити, щобъ з мирного стану перейти якъ найкороче в станъ воєний. Сему комітету треба приписати дільність що-до скріплення гарнізонів и творення нового корпусу на границі галицькій.

Тяж само задіяють ся на рух російської армії деякі берлінські газети. Н. пр. Kreuzzeitg. звертає увагу, що переоснащення дивізій на границі галицьку не єсть переведення давнього плану армії, але єсть чимсь новим, не передбаченим. Лишь переоснащення 15 корпусу казанського и 12 корпусу казанського на пруску и австрійську границю лежало в давній плані, а що-до 22 дивізій то се не дасть ся нічимъ виконувати, бо такий переоснащення відбувають ся в осени.

Такожъ поминає вже перша встота про сегодній маневр російській, именно в Przegląd-а: "Найбільший сегодній маневр будуть в полудневій Росії, на Побережю. Войска ківського округу виступають противъ войск одесского округа. Обѣ тѣ армії будуть скріплені цѣлкомъ 10-ти тысячами корпусомъ, котрий прийдє з харківського округу (зъ землі войска донського, губерній томбильской, воронежской и ставропольской). По маневрахъ лишать ся сей корпусъ надъ Дніпромъ, а то міжъ Полтавою и Кременчугомъ. Обѣ тѣ армії не будуть мати сталого табору, до котрого вертали бы по маневрахъ, але будуть все в походіяхъ в одного мѣста на друге. Напрямъ тыхъ маневрівъ держит ся в тайні."

Тя абрива Росії набирають тымъ більш ваги, що рівночасно дипломатія російська робить и інші кроки. І такъ єсть Відня доносить, що Росія домагає ся одъ Турції при нагоді переговорівъ торговельнихъ дозволу, щобъ вѣсть кораблямъ російскимъ подъ торговельною флагомъ вольно було перепливати до турецькихъ приставей навѣть на полудневій березі Чорного моря. Але позаякъ звѣстно, що російскій корабль торговельний знають перевозити оружя и войско, то ж Туреччина не хоче пристати на се предложение, бо дуже легко могла бы Росія свободно перепливати черезъ Дарданелли.

Н. г. Presse мѣстатъ супротивъ тыхъ встотей таку телеграму зъ Бродівъ: Руха войскъ російськихъ, про котрі теперъ такъ говорять ся, після вродостойнихъ заперення, не мають цѣлкомъ грѣзного характеру якъ минушого року. Суть се лишъ звичайні дислокації, котрыхъ причина лежить в мѣсцевыхъ відносинахъ.

Скорше же, ніжъ Фотіа, знає про Русь цѣсарь грецькій Теофіл (панувавъ одъ 829 до 842). Въ Annales Prudentii Trevesensis¹¹⁾ подъ рокомъ 839 агадує ся про посольство Теофіла до Людовика Побожного. Міжъ послами була делай в народу Rhos: такожъ одъ нихъ довідать ся Людовикъ, що они походять зъ Швеції: "eos gentis esse Svecorum." Думаю, що не велика користъ зъ такої Руси для нашої історії!

Друга агадка про Русь сягає такожъ часівъ передъ Фотіамъ. Арабскій географъ Ахмедъ-аль-Катіба (зъ IX. вѣку) повѣдає, що року 844 поганці, звані Русь, напали на Севілію и в розграбляхъ та сілюндрували¹²⁾.

Були и тѣ "Руси" очевидно не Славяне, але якісь скандинавскій отчизники.

Та й Русь Фотія не була славянська. Несторъ повѣдає, що коли Рурикъ занавѣ Новгородъ, два мужъ его, Аскольдъ и Диръ, "вспроситася къ Цесарю граду съ родомъ своимъ", — видно зъ того, що похідъ на Грецію відбувавъ ся владно не зъ Києва, але зъ Новгорода. Повѣдає то и самъ Фотія, бо в своихъ бесѣдахъ називає Руськѣмъ народомъ "зъ конца землі", посилає и т. д. Чи-жъ може мати и тотъ Фотіа Русь яку вобудъ звязъ зъ народомъ нашимъ?

Ом. П.

І справдѣ не можна теперъ ще робити ніякѣйшій заключення що-до абрива Росії, бо ані загальна ситуація політична не прибрала грѣзного характеру, ані перенесення одної дивізій надъ границю не може занепокоїти єсудбай держави. Радше можна лишъ означити, що Росія не покинула свого давнього плану, обсадити свои границі сильнішими гарнізонами.

Українство на літературнихъ позвахъ зъ Московщиною.

Написавъ І. Баштовий.

XIII.

Д. Огоновскій каже, що українська література має всѣ умовини для самостійного розвитку, розуміючи при сьому багатий народно-поетичний ґрунтъ, якимъ не може похвалитись ні одно славянское племя. Сі умовини, по думцѣ д. Огоновского, самі сутні, якъ воно і справдѣ є, бо скрѣсь у всѣхъ народівъ, де бувъ багатіший сей природний ґрунтъ літератури, тамъ виникла і швидче розвивалась роблена культурна широка література. Однакѣ д. Пилипъ закидає проти сього. Вѣнь каже, що умовини для розвитку української літератури далеко несподобують сьому розвитку: нема, каже вѣнь, умовинъ державнихъ [условія господарственности], котрі тутъ сутні [существенны].

Д. Пилипъ і справдѣ, — якъ побачимо далѣ, — надає сьому принципі державности якусь сутніну вартість в історичній культурности, надає велику роль вь самому розвитку культурного тапа, яку надали йому старі славянофіли Карієвскій, Хомяковъ, Аксаковъ и інші. На сей разъ д. Пилипъ виланяє себе прихильникомъ принципі державности, хочъ не танимъ скрайнимъ, який бул славянофіломъ, але за те, сказати правду, не такимъ немисльмъ та виразнимъ, якъ бул славянофіломъ. Се і поспуало його ясній поглядъ на дѣло и допривало до виводівъ и неправдивихъ и якихъ трохъ каламутнихъ...

І справдѣ, сей скрайній принципъ державности, и державности російської, страшенно централістичний, багато чинить шкоди, на котру вже вказавъ Щедринъ, якъ се ми казали попередъ. Шкодить вѣнь и Великоросамъ, бо заважає їмъ просто і ясно дивитись на дѣло и мати на все ширій, правдивий поглядъ. Росіянини, навѣть самі ліберальні, попередъ усього начепають на нѣсь який державній окуляръ и черезъ нихъ вже поглядає на усь проляки єсудбайного и громадского жатя и вь насъ на Українѣ, и вь себе вь Великоросію, и вь Польщу, и вь Фінляндію, и вь Грузію. Чи треба, наприкладъ, заснувати вь Києві Географічне товариство, чи заперити історичній музей, — попередъ надіуть тѣ державній окуляръ и дивать ся на дѣло. Окуляри кажуть: не треба! — и дѣло стало. Чи треба заперити на Українѣ, вь Білоросію, на Басарабію школи на народнихъ языкахъ, — попередъ глянуть черезъ окуляри. Окуляри дають відповѣдь негативну и школи заперити ся на державній великорускій мовѣ, хочъ зъ нихъ користь, якъ зъ козла молока. Чи треба викинути "твердій звязъ" зъ українскимъ правописомъ и заперити культурку? Окуляри кажуть: не треба! — и той "твердій звязъ" на вѣщєсѣ оігує вь книжкахъ українськихъ, а російскій "чпюникъ" заводять українську правописъ, що заперити до нихъ не належить, бо тѣ дѣло вѣчнѣхъ та євлогічєхъ. Чи треба дати більшій права земствамъ? Окуляри кажуть: треба зменшити ще і дані права, а не збільшити, а то і земствѣ бы скасувати земства! — и земства обжакрижують по-маленьку. Словомъ сказати, скрѣсь пристигають до дѣла, роблять дѣло не ради єсуд дѣла, а ради побачного принципі, и виходять вь результатъ Прокрустєво дѣло.

Те ж саме трапилося и зъ д. Пилипомъ. Сі самі державній окуляри показали йому, що українська література не може бути и не повинна бути широкою, а тільки зветатись вь узкихъ рамкахъ якогось провинціалізму. Що се за проляки, — ми навѣть добре не розуміємо, бо історія знає тільки загальні усякй літератури и не дѣлить ихъ на провинціальній та централій, и скрѣсь трагують ихъ якъ літератури однаковѣськѣ. А тутъ якъ тобъ нову форму літератури! Історія літератури ще можуть вѣдь сього шархатитись, якъ шархатились уже Славяне... Старі славянофіли зъ Катковимъ вѣстоювали, що треба по-великоруски сорокъ чотирь народности вь Росії до останнього чоловіка на користь пануючої сорокъ пятої, — д. Пилипъ вже трохъ попускає и каже, що треба по-великоруски тільки вершка: панство та буржуазію, якъ се робилось ще за царя Миколая I, коли панщаного мужика ще не шанували якъ чоловіка, и вѣнь ще тоді не сподобивъ ся школи та науки. Виходять трохі макішє, а все-таки Щедринське Прокрустєво дѣло для української літератури: замкнувши вь вь рамки провинціалізму, д. Пилипъ заступає їй дорогу до нормального и вольного розвитку та прогресу.

І справдѣ вь наші часи вь Європѣ державність для літератури не є сутні, а тільки сила погоджуюча або непогоджуюча літературъ. Вона може допомогти літературъ не простити, а тільки побічнимъ способомъ: заснувати школи, академію наукъ и штуки, літературній товариства, видаючи літературній субсидію на видані усякихъ науковихъ та літературнихъ творівъ, попускаючи вь цензурѣ, — може зробити и заважати, якъ у насъ на Україні: не пускати вь школи українського языка, видавати усякй приказъ и заборону, робити усякй претиники, щобъ сивити розвитокъ української літератури, хочъ теперъ вже

державність не може вѣнь вь на смерть... Те, що звѣсть ся владно літературою, — не є школа та наука. Якій звѣсть була звичайно вь кожій історії літератури вь нашій часі? Якій матерій входить вь неї? Вь історії літератури входить поезія, беллетристика, драматичній утвори, потѣмъ критика сѣхъ утворѣ, та ще єстетика и по троку євлогічєскій, пануючий вь звѣсному часѣ, ідей та напрямки, котрі мали впливъ на поезію, котрі давали якій-небудь новий напрямъ поетичній літературѣ. Владно наука, чи медицина, чи історія, чи усякй альгебра та латинскій граматика не входить вь історію літератури. Д. Пилипъ, дивлячись черезъ свои окуляри, якъ державність та ще і велико рускій, пережѣває до куну тезисъ: школа, языкъ, и языкъ літературній українскій, наука и література, и звѣсть тезисъ "література" поставивъ тезисъ: школа, наука та языкъ. Само по собі, що вийшла добра плутанина. Державність може приєштити и розповсюдити тільки шкільну просвітѣ, заводячи усякй школи, може вь розповсюдити широко, а зъ тымъ и сѣбѣ урядовій языкъ, але державність не має спроможности і сили вѣнь вѣнь на смерть, и вь утворити літературу и навѣть правдиву науку. Вона може натворити силу чпюникѣхъ, якъ цеголѣня викадає силу цеглы, може навѣть субсидіями та подарунками наплотити однопѣць и книжкогрозѣ, та насадзити на університетскій катедри нѣкчємнихъ профессорѣхъ, але не може допомогти, щобъ натворити літературнихъ справдѣшнихъ письменниківъ и талановитихъ. Літературній таланти творить сама натура, се-бѣ то, можна сказати, народъ та національний геній, се бѣ то національно-єстетична сила, що крѣсть ся вь масахъ звѣсного племя. На ґрунтѣ народа и народнои поезії сама натура часомъ породить величяніє, якъ часомъ булає мѣжъ верболозомъ та лозами вь лузі надъ рѣкою натура виженє такого високого янора, лѣстомъ широкого, галѣмъ високого, що вѣнь ставъ красєю дуга і гордо і високо підносить сѣбѣ вершъ. Великій творець, якъ "Іліада", "Одисея", "Едда", великій геній, якъ Шекспіръ, Мацєвскій, Шіллєръ, Гете, Шевченко, Пушкінъ зросли і виходились на ґрунтѣ народнои поезії. Україна не має своєї держави, але за те має народъ, національність, дуже багату національну поезію, а се і є ґрунтъ поезії та книжної літератури дужий і багатіший для поетичної літератури. Мамємо сей ґрунтъ, мамємо і будемо мати свою літературу и безъ своєї державности.

Звѣсний французскій вѣчений Тєнь вже давнєшємъ доказавъ творчу силу раси и єї вартість для літератури, поезії и культурности народѣхъ взагалѣ. Вь переднємъ словѣ до своєї "Історії англійської літератури" [Histoire de la littérature anglaise par H. Taine, t. I, Introduction, стор. XXVII.] Тєнь показавъ велику вартість раси вь утворенні європейськихъ, якъ вѣнь каже, формъ мисли та чул вь історичному та літературному розвитку народѣхъ. Вѣнь каже: "Трєс неодавнихъ джерелъ погоджують сьому початковому розвитку: раса, осередина [le milieu] се-бѣ то кліматичній та географічій умовини та єсудбетъ зъ нѣкими народами и вь моментъ часу. Те, що звѣсть ся расою, се природжений и наслѣдчий наслідокъ, котрий чловѣкъ приносить зъ собою на свѣтъ и котрий звичайно булає сполучений зъ вѣдмѣними напочатками вь темпераментъ та вь самому уладѣ тѣла. Вѣнь воднѣсний вь кожного народа. Вь вь людей неоднаковостє вже зъ-роду, якъ є неоднаковій волѣ та коїт: одні народи смѣлѣй и розумній, другі боякѣ, нѣчї не кидаютъ ся идей и вивидѣвъ примітивнихъ, європейськихъ, а деякй приспосіблені партикулярно до звѣсного дѣла и обдарені багатіше деякими інстинктами". Далѣ Тєнь каже, що хочъ безмірнѣ давній часи и дають намъ спроможність постерегати повстання расовихъ типѣхъ, хочъ и не вѣють и вь неєсному свѣтѣ, але все таки історичній подѣв доволѣ таки освѣчують попередній всторичній становища, щобъ виланити майже неопозитну вѣдѣть, яку ми примѣчаємо вь Арії, вь Єгиптянина, вь Китайця, бо кожна животина, коли вже вона живе, приспосібляє ся до своєї осередини: вона дѣше внаєсь, инакше поновляє ся, инакше порушує ся вь наслѣдокъ того, що повѣть, харчѣ, температура бувають нѣчї. Людина, приспосіблена держати себе вь рівновазѣ зъ обставинами, вироблює собѣ темпераментъ та характеръ, котрий їй відповѣдає, и вь характерѣ, вь темпераментѣ та вь усякй придбаній тымъ більшє стаєть мѣднѣйшій, що звѣсний вѣпечатки всєсать ся вь неї черезъ безлічній повторній и передають ся черезъ давню наслѣдчєсть... Таке то складаєть ся перше і саме багате джерело тыхъ пануючихъ здатностей, зъ вѣдкѣль виланяють історичній подѣв, и заразъ ставъ видно: коли джерело дуже, тоді воно не є просте джерело, але якъ бѣ озеро та глибокій резервуаръ, куды нѣчї джерело вь плнѣй множєства вѣдѣхъ, стѣкали, вливаючи своя власній води.

Говорачи нѣчї вь загальнѣ про велику вартість трѣхъ елементѣхъ — раси, осередини та моменту звѣсного часу вь історичному жятѣ народѣхъ, Тєнь ставить сѣй розповѣдокъ, якъ передє слово до "Історії англійської літератури" и має тутъ на думцѣ найдовнѣйше євнѣки літературнихъ расовихъ прикметъ творчости народѣхъ, — що вѣнь показавъ и вь нѣчїхъ своихъ книгахъ. Ми зъ сього погляду значного французского вѣснєго довідуюсь, яку велику живнєву вартість вь літературѣ вѣнь даєть раса, се-бѣ то національність, зъ котрій тільки і може виланитись расовий характеръ народѣхъ, чи зъ більшою, чи зъ меншою силою та визначносьтю.

Ми, Українцѣ, мамємо багатій національний ґрунтъ, багату народно оригинальну поезію, и на сьому расовому ґрунтѣ розвивалась и буде далѣ розвиватись українська література, навѣть безъ усякого помічи російської державности.

жовности. І справдѣ, ми вже бачимо цѣкавий проявѣкъ літературного натурального українського аргєсту. Російська державність пригноблює українську літературу потягуєть ся вь задушити, а вона, якъ зумисне, ростє та и ростє. Дєсь беруть ся таланти, дєсь береть ся охота и енергія вь тыхъ талантѣхъ писати до-конечне своимъ языкомъ, дєсь береть ся глѣбоке переосвідченіє вь правотѣ свого дѣла, своєї тенденції. И вони сходять і стигнуть безъ школи, безъ шкільного виробка языка, безъ шкільного виправы стиля, не вважючи на державну неспоконність и усякй державній претиники та притиски. Ми бачимо на самому дѣлѣ, на живихъ фактахъ нашої літератури, що Тєнь правдивий вь своихъ поглядахъ на вартість та роль раси вь расовому єстетично-національному розвитку народѣхъ, якъ живон і живучон та родючон творчон силѣ. Державність вь сѣмъ разѣхъ провадить боротьбу зъ самою натурою, якъ вѣсний Щедринскій Угрюмъ Буртєсѣ боронѣть ся зъ рѣкою, задушаючи попернуті вь назадъ, щобъ вона проти натури текла назадъ, а не вперѣдъ. Вѣнь загнати, заперити рѣчку, а вона прорвала греблю и все тѣя потекла своимъ натуральнимъ коритомъ...

Дописи „Дѣла“.

Зъ Черновець.

[Вечеромъ вь честь Т. Шевченка, М. Шашинича и Ю. Федьковича.]

Вечеромъ вь памѣть Шевченка, Пашкевича и Федьковича, устроений передислѣдний неадѣль спѣльнимъ заходомъ черновецькихъ товариствъ „Руска Бєсѣда“, „Народній Дѣнь“, „Руска Школа“, „Драматичне товариство“, „Союзъ“ и „Мѣщанська Читальня“ удавъ ся вь кожного вѣгляду. Простора сѣля „Молдавської гостиницѣ“ агромадала кѣлька сотѣхъ учасниківъ зъ інтелігенції, сѣлянъ и мѣщанъ, особливо численно прибули сѣляне зъ рѣвнѣхъ сѣль Буковини, навѣть зъ славного сѣля Карлова. Лєдєв шестий разъ свѣтують черновецькій товариства памѣть незабутного Тараса, а четвертий разъ и Маркіяна та Юрія, а зъ кожнимъ разомъ чєло учасниківъ майже подвоює ся; певний се знаєть, що національнє почутѣ на нашій зелєній Буковинѣ ширшає, ростє.

Вечеромъ розпочато трогачою „Молитвою“ Ковальского-Лисенка, бѣданю дуже цѣро нашими мѣщанськими співачками. — Опѣсля державъ проф. д-ръ Стоцкій дуже стараний бѣднѣть про розвѣй руского письменства, про заслуга нашої трѣдѣ, особливо-жѣ про любовь „правды и волѣ“ Шевченка. Яєне вѣдложєньє рѣчи и майстерскій спосѣбъ вѣдложєньє дуже займає рѣвноряднихъ слухачѣхъ черезъ цѣлу годину. — Слѣдуючій мѣщаній хоръ Млѣки Воробєвича, написаний нарочно на сей празникъ, то була одна зъ найкраснѣйшихъ точокъ програми. — Тарасову „Червону Марію“ вѣдложєла панна Ольга Ваннича, якъ не може лѣше. — Вь дуєтъ „До ночи“ любувались ми мѣлимъ, вѣжнимъ голодосомъ панни Ольшеской и проф. Брѣтєя Пигуляка. — Трудна а прєгарна композиція Нѣщиньского „Закувала та сѣва зазула“ поїхала гладко. — Такожъ и менше вѣдчачу задачу навѣть на себе п. Антонъ Ванничій, декламуючи Шевченківъ „Сонъ“: довга, повна високихъ ідей поезія, помімо вѣдчачого вѣдложєньє, зацѣкавила не всѣхъ, тому треба бѣ обмежитись поємъ на лекшихъ. — Хоръ Шевченка-Млѣки „Огнѣ горѣть“ нѣзъ солими пп. Ом. Поповича и Бр. Пигуляка вѣнѣвъ знаменито. — Офіційальну часть закінчивъ вѣнь „Ще не вмерла України“ бѣдѣвнѣний зъ одушевлєньємъ. Лєдєв загомѣли першій слованути, и всѣмъ многочисленній збѣръ вставъ зъ вѣдѣ: була се хвиля справдѣ торжєственна... Належать бѣднѣсти заслугу опѣвакѣхъ и управителя хору п. Григорія Никоревича, що доложивъ всего труда, щобъ гѣдно звѣлѣтити памѣть нашихъ кобзарѣхъ.

Изъ части комерсовон належить крѣмъ солю сѣву черновецькой рускон примадонини Кравчукѣвон, а и терцѣбѣє єї товаришокъ пѣвалочѣкъ Міхєльєвон, Гавєлибѣон и Довганчукѣвон, та мужеского хору, бѣднѣсти особливо чотирі пѣсѣ п. Ілія Прокѣвича, учителя зъ Старыхъ Мамаѣвичѣхъ, зъ єго двома донечками и євнѣкомъ, бѣдѣвнѣний поправно та любѣ, якъ тільки може бути.

На вечеромъ насѣбли привѣтній письма: зъ Вѣжнѣвѣ бѣдъ тамошнихъ Русѣвѣхъ, зъ Станіслава бѣдъ „Рускон Бєсѣды“ и бѣдъ п. Васіля Лукача, зъ Вѣднѣ бѣдъ „Сѣчѣ“, зъ Раранча бѣдъ Омєляна и Клемєнтія Бєвєрѣхъ и зъ Грацу бѣдъ славянського товариства Triglav.

О-о-о.

Зъ Бережанъ.

[Малєнній русѣвѣцъ, и Вѣдѣтъ рускон Бурємъ. — Нѣвий Дѣнькѣ Бережанскій.]

Пригадуєть собѣ одну комедію театральну, де приходять молодій чловѣкѣ именємъ Лушенко, котрого вѣсѣмѣє дакъ Харлампій Порѣнрій Черєпахъ, кажучи, що Лушенко тѣній малєнскій, що нема що на языкѣ вѣзати. — Ми тутъ Лушенка не мамємо, але за то мамємо п. Гузика, сулѣнта при тутєшній гімназіі, котрымъ уцѣслєвила насъ Высока рада шкѣльна, євровѣдючи єго судѣ ажъ зъ Мазурѣхъ. Сей панъ, знаючи, що якѣ Гузикъ вѣднѣмъ не зашпонує, хочє вь нѣчїхъ спосѣбъ своє нѣля євробити голоснѣмъ, и гадаючи, що своєю мѣсію належить вѣповнѣть, чѣває ся рускихъ дѣтєхъ вѣтѣкаючи нѣмъ що хвиля ихъ рускє походжєньє словами: Ту р... Rusin... ty jak kichniesz to po rusku... и т. д.

Передъ двома мѣсяцями бѣднѣсєно тую євєстїю на засѣданю вѣдѣлу рускон Бурємъ, а о. Кордуба домагавъ ся єнергічно, щобъ зъ

¹¹⁾ Monumenta hist. germ., стр. 434.

¹²⁾ Иловайского „Книжній періодъ Руса“ (выданіє Ол. Барітського, т. I, стр. 28).

такого зневажання нашої народності зробити якийсь ужиток. Однак старий професор виголосив п. Гузика, кажучи, що він ще молодечий, поправився, а він зробить йому таварську замівку, щоб супротив учеників Русинів поводити ся на рускій землі криво.

Однак ті товариські замівки на віщо не адали ся, бо п. Гузик не основив ся з рускими кішанієм і т. д., а базикає своє даше. Тому то Видляз руском бурсы, на задоволення днів 8 цвітня с. р. ухвалив одногласно віднести ся до дирекції гімназійної з жалобою на п. Гузика за його несправильні і оскорбляючі постанови супротив молоді народності руском. Надіємо ся що дирекція не залишить тов справу, а буде се велике добродієство і для нас і для п. Гузика, коли собі знов його з одво возмуть і утїшат Мазурчину такою повагою педагогічною, а наші діти будуть могли і далше в час нежатої пичити по руску.

Увільнення з деканського уряду дотепершнього декана бережанського вишкляло до добримислящих Русинів дуже добре вражіння, бо вже настив був крайній час — справу тутешнього деканату як слід упереджувати. Наступником о. Ошкєвача именовано о. Кордубу пароху бережанського. О. о. Кордуба скажемо, що він в своїм трудноті уряді пароху бережанського вельдуставивсь враздєвям. Трудний се, кажемо уряд, бо парох бережанський мав дїло з аубожїлими техніми передміщанами, а з другої сторони з органами і всею нічою бласкучою пародою римо-кат. костела. О. Кордуба належить ся признає за се, що за свого урядованя не дав собі ані одної людини перевести на латинській обряд, — що вь послїдних часах, бїд коли парохом бережанським став кс. Солецїй, дуже часто лудало ся — а навть богато родив, перейшовших уже на обряд латинський, потрафив назад до руском церкви привернути. О. Кордуба старає ся по змові і при екунїх средствах матеріальних приурастити церковь мїску, а вь сповнюваню своїх обовязків духовних єсть так точний, що перешоє вь тїх виглядї найліпше зорганізований польскій костел, і тому то що недїля вь свято бережанська церковь битком наповнена, так що вїсхуди до неї дїстати ся. Зь того вносимо: що хто єсть враздєвям парохом, потрафить бути вь враздєвям деканом, а такого нам дуже а дуже було треба, тїм більше, що маємо живий примір вь Підгаєччї, як то потрафить добрий депант свій повїзть зорганізувати!

Кружок бережанськом руском интелігенції, довїдавшись о именованю о. Кордуби, складає єму дїя 9 цвітня, під проводом свєтїльника Комарницького свої желанїя, — а на промову д-ра Чайковського відповїзть о. декан ширими словами, що завсїгда труднїше буде коло добра церкви і народу, та і старати ся, щоб Русини бережанського повїзть сполучили ся вь одно сильне тїло і розпочали систематичну працю для народного добра.

Отець троєх гімназїстєв.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНИЙ.

Про консервативний клуб і про становище кола польского помїстїла Gal. Nagodowa ось яку допис: Члєны клубу консервативного розпадають ся на три великі групи: шляхты чєскої, клєрикальнї и полуднєво-славянскї. Кожда застерєгла боронити своїмї інтерєсам. При обчисленю голосів, якї мають приватнї консервативному клубу вь поодинокїх комісіях, прийнято число 90 члєнов, бо єсть надїя, що моравскї Чєхи приступать до того клубу. Супротив обережностї, як якої всь стороница выжидать по дїї, коло польскє такожє не зачинає політики на власну руку, котра могла бы ізолювати коло і нанести шкоду для краю. Тому серед гадок: чи завити ся беззглядно за давню а теперь що-до числа і сили зредукваню за-дїя становища молодї Чєхїв правїцєю — відносити побїду все єе голосє, що до магачї єя політики выжидать чєч. Звнзавши ся беззглядно зь клубом Гогєнварт, боєз огляду на нашї стороницї, не робїло бы ся ані певнїшим становища Поляків ані не віддалось бы прислуги правїцєству. Сїмь можна бы при найліпшїй нагодї выкликати таку опозицію сполученої лївицї, що правїцєство мусїло бы розвизати на нову раду державну а при выборах побїдали бы лїберали.

Прєзїдія кола польского представила гр. Таєфому справу торжєства 3 мая і одержала відповїд, котру на разї рїшено задержати вь тайнї. — Кн. Юрїй Чарторьскїй розпроцав ся зь товаришами-послами вь колї польскїм.

Посла Черкавскїй, Бєзк, Щєпановскїй, Раппапорт і Розєнштєк ходили зь депутацією жидів тернопільских і брїдєнских до міністрів Бакєгема і Залєського. Міністри прїрекли зробити все можливе, щоб тї труднї пашпортї на границї російскїй ухлїти вь дорожї дипломатичної.

Оногдї відбував ся тїснїшїй вибїр вь першом кругу вь Гернальскїй члєна ради мїскої у Віднї. Побїдїв антїсєміт 57 голосами против 56 голосів. Зь-разу оголошено хїбно результат вибїрїв, тому знаємо великї скандалї а аж поліція мусїла вмїшуватїся. Такь отже ради мїска у Віднї складаєсь зь 96 лїбералів а 42 антїсємітїв.

Вь справї святкованї робїтниками дїя 1 мая видано слїдуючїй комуїкатє урядовї: Зь нагоди загаданї вь сїмь роцї частїю робїтників торжєстєвенної демонстрації вь днї 1 мая, правїцєство, прїдержуючись того самого засадничого становища що і

минушого року, оповїстило управлєнїям фабрик і заводів, остаючих вь зарадї державнїм, що правїцєство не бачить ніякомї причини, щоб вь тїм днї, котрий не єсть вь недїлю, вь торжєстєвеннїм свєтлїм, лїшити звичайном роботу. Згаданї управлєнїя фабрик одержали отже поручєнє повїдїдати підчинєних собі робїтників, що підєла обовязуючих їм нєструїцій службових не можна допустити чї вь частї чї цїлєковатого залишєлї працї вь днї 1 мая. Рєвнєчасно поручєно управлєнїям, щоб вь згїдно, але рїшучо звернули увагу підчинєних робїтників, що на них самїх, с. є. робїтників владє цїла одвїчальнїсть за самовільнє, єсли бы лудило ся, залишєнє працї. Інспекторї промисловї, палаты торговельнї і промисловї, також приватнї предпрїємства зєзвїзничї, повїдомленї о тїм розпоряджєнїю. Дотично агїтації, яка вєдєть мїж робїтниками по приватних фабриках і заводах, зазвїзано шєфам краєвїм, щоб старали ся точно виконати законї о стоварїєнєх і зборах, щоб не дозволили публїчних походів демонстративних, також щоб вь мїру данїх обовязанї окремїм оповїщенїєм остєргли робїтників перед вьласновільнїм залишєнїєм роботи і вьзгїл перед вєлїкїм поведєнїєм незгоднїм зь обовязуючими законами.

Цєсар Вїльгєльм вєрнув ажє вь своїмї подорожї до Кїлї і інспекціонє гарнізонї войскї вь Берлїнї. Заповїдають, що цєсар Вїльгєльм выберєсь незабаром вь подорож до Англії і Португалїї.

Становїще польских посєлєв вь соїмї пруском змїняєсь на стїлькє, що онї покинули беззглядно опозицію. Наслїдки того кроку ажє прїєсли Полякам користь, бо розпоряджєнїєм міністра просїты дозволєно учлєнїям шкїл державних вь княжєств Познаньскїх удїляти приватно вь лєкарях шкїльних науку языка польского. Наука релїгїї мав відбувати ся вь языкї польскїм. Міністер заляв вь комісії шкїльнїй, що не хотїть бы, щоб дотепершнї законї о шкїлах народных обовязувалї на далшє.

Обурєнє, яке викликає вь їмєцках кругах вїстї, що кн. Софія, сєстра цєсаря Вїльгєльма а жєна наслїднїца грєцког прєстола, переходить зь протєстантїзму на православнє, зачинає аємєшатїся, а зразом толкують сєй крок вь той спосіб, що княгиня прєвєдїчєна, мов то вьхованє дїтєй не може бути ніколи добре, єсли мати єсть иншї релїгїї анїжє онї. А вь Грєції дїти мусять бути православном віри. Звєстїю також, що цєсар Вїльгєльм выдєлає сєстру за мужа застерєг собі, що ніколи не будуть наїпратї на амїну релїгїї, тожє і теперь, коли кн. Софія змїняє релїгїю, то робить сє вь власнї волї.

Мїж Сєрбією а Болгарїєю відносини дуже заостралїсь. Стамболов твєрдить, що майор Бєндєрєв на колїка дївїт перед атєнтатом вь вь Бїлградї і вьзгїл що вь Сєрбії вєлї агїтатори своєю акціє. Також занєпокоєно є вь Сєрбії зброєнїєм Болгарїї і доносить, що правїцєство сєрбє прїговолєлє, на слухай колї-бь болгарскє міністерство не дає задоволюючїх відповїдї, нєтє вь протєстом против зброєнї Болгарїї.

Урядова газєта сєрбєка оповїщує вїсма, якї повєдєлєно зь цїлого краю зь подїкою, за так зручну розвизку справ корольовскїх. Милант, забравши мїліон франків вь чєках одного банку французского, вїхав ажє вь Сєрбію. Також рознеслєся погослє, що Милант мав ожєнитїся зь одною дамою французскою.

Посїла Nemzet а правїцєство болгарскє знає прїзвїща убїйцєв Блєчєва. Один єсть смїграном, котрий давнїше мав видєнє становищє. По атєнтатї утєкли онї до Бїлградї, де вїзлїх вь вїзку драгоманї французского посольства. Слїдствє показало, що интєлєтуальнїй прїводчїк був перед атєнтатом вь Сєрбії і писав двє листи зь зрозєвїями до Стамболова і Цєтїна, що вїх зєстрїлять. Імєна убїйцєв держать ся ще вь тайнї.

НОВИНКИ.

— Фондация имени бл. п. Олександра Оголевского. Вчера зїїшов ся вь комнатах „Руском Бєсїдї“ болїшїй кружок Русинів-народовцїв, почитатєлїв покойного Олександра, щоб розвизати гадку, подєсєну ажє д-ром Андрєєм Чайковским, адвокатом вь Берєжанї, як бы то почитати памїть покойного. Згєдєно є на се, що найліпше і найкраснє буде, єсли прїзбирєсь капїтал, зь одєотковї котрого буде можна оплатити на разї бодї одну або двє такїм для рїгоризантов-праников Русинів, котрыми все так ширє і горько опїкуєсь ся покойным Олександром. Прєвєсти вь знанїя сї цїлєво справу має комітет, зложєнїй зь пати члєнов, котрий може прїобрїтати собі потрібє число лудєй до помочї. Вь складї комітєту вхлїдїть: сєв. Берєжанскїй, д-р Савчак, проф. Лучковскїй, д-р Кость Лєвїчїй і д-р Кузьковскїй. При тїм довїдали ся зборанї, що один шарїй прїятєл покойного загадєв выдати власнїм коштом портрєты покойного, зь розпродажї котрых має выставити памятник покойному і прїблїзнитїся капїталу фондацинї.

— Перед найновїшїм судом касацинї у Віднї відбулє ся дїя 13 н. ст. цвітня с. р. розправлєна жєлобою неважностї свїдєчєннї о. Івана Стєпанова, котрого вь першїй инстанції за нарущєнє публїчного спокою і порядку посїл S. 302 з. кар. і за оскорбє урядника (судїя Свїгєдєнїч) засудєно торкї вь Берєжанї на

мїсєцї назнїцї, заострєної постом. Імєнно узнєлї прїсїжї о. Стєпанова вїннїмї побуджєнїям против польского народа і оскорбї урядника сповнєного чєрєз те, що о. Стєпанов дає знати до ємбїон протєкторїї, мов бы то поїнтовї судїя прїводчїк справу вь хосєнї грає Потоцког. Ся розправє перед касацинїм судом була ажє друга, бо першє бєрєчєно. Ажє-кє вь Гєлєрє зїїнав закидї о побуджєнїї против польского народностї і вьзгїл на єю обєтанїю, що однокого свїдка, котрий свїдєчїє против свїдєчєннї, заприсєдєно, мїмо того, що бїтє зь о. Стєпановчї житї вь несправїзє чєрєз агїтації вибїрї. Судь касацинїй, під проводом надєрного свєтїльника Ковальского, вїсїє вьрок трибуналу берєжанского і поручить суду першїй инстанції розпрєвати нову розправу.

— Пересторога. Якь доносить зь Віднї, має бути фактом поїковєнїєм, що до року 1892 мусить стати вєзїзєна дорога бїд Ходорова чєрєз Рогатинї, Берєжанї, Козову до Тернопольнї. Не буду застановлїти ся над тїм, чї тєя зєзвїзница будє для нас добром чї лихом, а ходїть мєнї о що нїчого. Закї розвїзєнє сї будова дорожї, мусить наступити вынєсєнє грунтьїв під тєю дорожю. Дорога тєя вытїєчєна такожє чєрєз грунтьє сєлянскїй і жаломїщанскїй. Позвєлї при тїм тїм вынєсєнє по найбїльшїй частї вьключєє сї добровольну угоду мїж прїдпрїємством зєзвїзничїм, а властїтєлїм, протє ходїть мєнї о то, щоб наш бїднїй народ не був покравдєнїм и не дав за що-будь своєм батькєвцїм вытуманити людїм несповїстїм. Вь лїкї спосіб будоває ся вынєсєнє під зєзвїзницю, не можна о тїм коротко напїсати. Цїкєвнїх відєлєлє до книжки під тїтулом „про вынєсєнє під зєзвїзницї Харка Тарана“, выдєлєно у Львовї року 1882, де все дуже подрїбно і ясно напїсєно. Туть зверну увагу на одну важну рїч. Замїчєлє перед будовою зєзвїзницї зєвїлє сї товариство „гєшєтємань“, котрї, зїїючи кудь вынєсєна трєса, выдурюють у властїтєлїв дотичнїй грунть за дурїй грїшї, а за що будє, а бїдєк тїх самїх навязок грунть продають прїдпрїємству зєзвїзничому за великїє сумї, і вь тїм спосіб тїм тїм коштом зїївають мїстї. Зь такого обороту навязованє прїдпрїємству, ажє найбїльшє кривда для несповїстїх властїтєлїв, що дали сї обурїти. Для того перше уловєнє не продавати грунть під зєзвїзницю тому, хто зєзвїзницї не будє, а лише бєзосєреднє самю прїдпрїємству зєзвїзничому, бо сє не зїїта правда, що де бїльшє посєреднїк, там траїть продажї и купуєчїй. Уважєю за патріотичнїй обовязок кождо просїченго Русина, щоб народ перед такого рода посєреднїками прїстєрєгтї і бїд великом втратї матеріальнїй охоронїти. Особлїво відєлєлє сї до свїдєчєнїк и учлєнїк народных, щоб підєсєну тут гадку ажє найбїльшє розовєздувалї вь тїх познєтїх, чєрєз котрї прєговолєна зєзвїзниця будє переходити.

Пршєу вь рускї часопїсї о повторєнє тої прєсторєгї, а сє будє зновє малєнєка цєголка до будови економїчного доброту нашого народу. Берєжскї дїя 16 н. ст. цвітня 1891. — Андрїй Чайковскїй адвокат правїцї.

— Вь справї стабілізації шкїльних инспекторів окружнїх вїбєз перемїшїй зарадї товариства педагогїчного пєтїціє до польского кола, зь котрї выказує невідповідностї тепершнїх відносїн и просить о усунєнїях. До теперї мєвють инспекторів окружнїх прївїзорїчно, а посїду учительску, котру занимає перед іменованїєм, обєдують також прївїзорїчно. Той прївїзорїчнїй заступнїк инспектора на учительскїй посїдї служить неразє кільканцїть лїт и, як прївїзорїчнїй, не має права вь до платївнїх додєток, ані до ємєрїтурї, а єсли инспектор хоче повернути на свою давню посїду, тогдї тїм тїм заступнїк по тїлькї лїтнїй службї мусить обї шукати иншї посїди, знов прївїзорїчно. До того буває ще і тєке, що єсли инспектор зобєтанє учитель народнїй, тогдї єго заступнїк побєрає лишє 60% платїй, належнїх до тої посїди, бо лишє тїлькї зєвєртє скірє державнїй до окружного шкїльного фонду. Стабілізація инспекторів положїла бы кєнєц тїм поганїм відносїнам народнїх учительів.

— В. я. В. Б. Антонович, профєсор кїївского унїверситєту, мав недавно дуже цїкавїй, вєлїкї заїнявчїй бїтї о курєннї на Українї і вїх розковнїх, котрї розковнїх зєвєзєно прїпадєновїм спосібом. Француз Дєбрїєт, розбїраючи якось будовлю недалеко Керчу, попав на слїд підземнїх хоробїв, вь котрых бїдрїлє богато рознороднїх прїдметів.

— Розправє наїра против Кобрїновї вь справї убїств Оуцхлїка все єе травєє и засудїтє западє ажє завтра рано.

— Вь „Кружкї правїцї“ Академїчного Брацтва можна набути брошурє бл. п. Олександра Оголевского, п. з. „Die Geschäftsführung ohne Auftrag nach öster. Rechte“ вь цїнї 30 пр. и „Правє пропїнації вь Галичїнї“ д-ра Бєг. Олєксїнського вь цїнї 15 пр.

— Нїмєрє самоубїств зєвїзєнї. Передчєра зь поїудїлї склєчєлє вь вїлєкї другого померка 12 лїтнїя дївчїна Марїя З., дочка лєкарє, замєшканго при улїцї Краївї, на камїнїй брукї вь намірї самоубїствє. Дївчїна, учєнїца 4-єй кл. народнїх шкїл, прїноєла була квартальнє свїдєчєтє зь некорїстнїм успїхом, а за що батько мав єї выдїти, тє же бєдрєжуєвєлє єя, що прї вїлїкїшїм часї „дєстї“ бїлї вь бїльшє. А що матерї не було дома, бо бавить ажє довнїй час вь солї, дївчїна не вїдєлї нїчого выхлєду, якь лишє кнїту єя зь вїкнї и вїбїтї єя на ємєрї. Коли збїгнєлє людє и почал єї подїсєнїє зь зємлї, прєсєлє, щоб дати єї поїдї, ані єя агїє. На частїє поїмнє значнїє высоты вь якєн лєтїлє, крїм сїльного поточєнєя не понєсєлє жадного поважнїшого ушкождєнєя органїзм, а д-р Лєвїчїй, удїлянїй їй першїй помочї, позволює оставити дївчїну вь домовїтї лїчєню.

— Стариннїй прїсїєлї. Вь шутковї подїлє сєгорнїчного Вєлїкоднїя латинского прєсєлєлє і.

Вєсєка зь Сант Рємо наїлї пїльму прєкраснїй робєтї, на подєтанї прїїєхо, прїєслугуючєго єму вь мїсїє XVI вїку. Прїїєлїлї той же євєсє дужє цїкає жєрєлє. Було сє дїя 10 вєсєсїя 1586 р. на площї сєв. Пєтра вь Рїмї. Рухь був не звичайнїй, бо ажє разє тогдї устєлєлєно на площї славнїй обєлєк, колїшнїю опраєу царю Калїгулї и Нєронє. Щоб прї тїм дїянїю, вымєгачєм назвїчєнїй силї, а грозачїє вь разї неудачї ємєртїю поїлєсєтє робїтнїкам, можна було чїтї выразнїо прїкази архїтєкта, заборонїлї пїлє Сїкєтї V. під карє ємєртї бїдєлєтєсь кому нєбудє зь мнєгочислєннїх зрїтєлїв, або однїм словом прїєрєвати тїшнїю. Щоб точно выповнїти прїкази пїлє, бїдєлє збїрїлї, під прїводом нєтї, рознїшнїй мїжє тонїам, наглядєлї людєй. Поручєно всь вїдїм и вєлїкнїм почєтї адвїгачї вь гору, ажє наразє вїх зь трєвогєю запрїмїтїлї, що прєсєлєлї лїнїя грєлїлї попукаєм. Зь єстраху вїх прїсудїлї потратїлї голєвї и лєдї хвїлї выжидєлїє катастрофї. Нарєз зь глухон лїкї грєбї товнї вырєлїєсь слєва: Aqua alle funi! (Водї на шнурї). Ся рада выратувала сїтуацію, а походила бїд Вїльгєльма Вєсєка, рымєрї, родом зь Сант Рємо. За добру раду, прїтємнїєтє и бїдєгу, обдарувєлє пїлє Вєсєка и єго роднїку на вїчнї час прїїєсєлє достєлєлєлє вь дєнї шутковї надїлї пїлєм до камїнїй пїлєком.

— Ажє вїдєлєлє 18-лїтнїй чєлєднїк сєлєсарскїй, Стєпан Лїгуєс вь Тарновї, до сєбє зь шїстєлєтї, вь намірї самоубїствє, бо кулє прєрєшла чєрєз щєку, выбїла 4 зубї и урєвала кусєк лїца, не ушкодївши вєсїм цїлого органїзм. Одєзєснїй до шпїтєлї, прїїшлє Лїгуєс єскєрє до сєбє и розказєлє, що прїчїнонї намірєного самоубїствє були брак занєтї и роднїй роздорї.

— Чїтанїє вь Крїчїє склєдєє сїмь подїку Хв. выдїлєлє товариства „Прєсїтї“ за лєкєлє поїмчї прї єї основаню и щєдрїй дар 54 кнїжкї, мєнї Галїчїнї и камєндєра єтїнгого. Крїчка дїя 13 цвітня 1891. Сєбїрєк Лєвїчїй головє; Мїкола Шпрєновскїй сєкрєтарь.

— Убїєлї Пєтра. Під базїлїкою сєв. Пєтра вь Рїмї сїдєлє завсїгда худїй и старїй жєбрєк Пєтра. Надєвно померє бїтє вь 91 роцї жїтї полнїаком завїданїє, котрым бїдєлє... 350.000 франків зашїтїх вь єнїнїю сїлїбї жєбрєчї Ангєлїє Вєлїчєрїно, котра була не бєдєтнїю єго євїдїю під базїлїкою. Своє адїтєбєтє оказєлє Пєтро їй дїлєго, що онє, маючи єго за дуже убогого члєвєка, дїлєлє єя зь нїм часто выжєбрєнїм чєрєз дєнї грїбнїм.

Именованя, перенєсєнє, конкурсы и пр.

— Именованя. Міністерство скарбу заїмєнуєлє вь службї удєржувєлї євїдєнції катастроф и подєткї грунтьового адїютантскїх єлєвїз євїдєнцінїх: Іос. Хшєновского, Володєк, Рылєкогє и Тєд. Вєдрєнка євїдєнцінїмї геометрїм 2 клєсї; буншого часового геометрї прї регулєції подєткї грунтьового Тєсє. Мїка и буншого єлєва поїмчїрє прї регулєції подєткї грунтьового, Юрїя Сохєцкєго адїютантскїм, а вїкнїє уїдєчєного учєнїа вышєго гїмнїзїя и геометрї прї будовї другого шляху зєзвїзничого зєзвїзничї Карєлї Лєвїчїя, Єм. Зєдєрєцкогє та уїдєчєннїх тєхнїкїв, Алєксє Вїндєра и Лєвєрє Гєкєра нє адїютантскїм єлєвїм євїдєнцінїм. — Цїсарь іменувєлє свєтїлнїк суду краєвого у Львовї, Карєлї Фїгєра Рєхтєрнє свєтїлнїком вышєго суду краєвого зь увєлїчєнїєм бїдє такым. — Міністер прїєвєдїлєлє заїмєнуєлє судїям поївтовнїм адїютантскїм поївтовнїх: Пєтра Лївїчїйского зь Яєла для Нового Торгу, Доблє Шамєйтє зь Кракова для Нєшєлєчї, Гєн. Гарєсєка зь Кракова для Дукаї, Стєн. Шурє зь Яєла для Сїмїнї; далшє адїютант суду поївтовнїх Ант. Дрєгєлєчї зь Скєвїнї для Скєвїнї, адїютант судовых Кєл. Крєпчїчє вь Рєшєвї для Колєбушєвє, Олє. Рєтєшєчї вь Краковї для Мєлєхнїчї и д-р Ант. Хлїбнї вь Краковї для Андєрїхє; адїютант судовых поївтовнїх: Алєксє Травєєлєчєрє вь Андєрїхє для Вєрєстєк и Жєгї, Сєрїє Лєвєрєкогє вь Горїчїхє для Мєлєчї; сєкрєтарїям радї заїмєнуєлє судїям поївтовнїх: Іос. Кєлєпєвского вь Сїмїнї для Яєла и Іос. Гємєлєчє вь Колєбушєвї для Нового Санчє, а адїютант судового Тєму Шнїцєлє вь Краковї для краєвого суду вь Краковї. — Краєва рада шкїльна заїмєнуєлє народнїх учлєнїв Іє. Шнїпєра дїстїннїм учлєном прї шкїлї вь Кутєсєкїх, Колєт. Прагловского прї шкїлї вь Кєлєнїкєвї, Сєф. Вєлєкєвєчє прї жємькїй шкїлї народнїй, по-лудєчї вь выдїлєго вь Стєнїславєвї.

Телеграмы „Дїла“.

Вєдєнє 17 цвітня. Клуб рускїй десїгнєувєлє на члєна комісії адресован пос. Мєлєчєвского. Пос. Охрїмовичь выбїрнїй сєкрєтарєм ради державнїй. — Послє кс. Сєвїлїй має прїступити до клубу молодї Чєхєв. — Правїцєство загадалє всь вїдєнскїй шпїтєлї зєтїти вь державну адмїнїстрацію.

Бєрлїн 17 цвітня. Прїїдє до тїснїннїх вибїрїв мїж Бїсмарком а соціалїстїм Шмєльєльдєм. Резултєтє голосованїя такї: Бїсмарк 6995, вольнодумнїй Адлєф 2369, вєлєчє Платєч 2927 а соціалїст Шмєльєльдєч 3853 голосів. Бїсмарк подєрнї найбїльшє голєсє выбїрїлє слєксїхї.

Лєднєн 17 цвітня. Ангїлїскї газєтє рїшучо твєрдить, що вєл. кн. Олєг Федорєвїч доконєлє самоубїствє, заїїннї морєнїю або прївїннїє кнїдєлєтє.

Амстєрдам 17 цвітня. Правїцєство заклєло робїтнїкам походїть публїчнїх вь днї 1 мая.

Предплата на "ДЪЛО" и наличността за изплатени плати

Кредити на ДХЛО за літер. дедиктентів
за Америкі: . . . 18 гр. за гривнями: . . . 36 гр.
на об'єкту року . . . 9 гр. на об'єкту року . . . 12 гр.
на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр.
на місяці . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові:
на об'єкту року . . . 18 гр. на об'єкту року . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр. на місяці . . . 1 гр. 33 кр.

Редукція, Адміністрація і Експедиція пошті з 24
гв. Баторія. — Рухомі засвоєння це лише на попередні
застереження. — Редукція загальної кількості бачи портів.

Подвійне число коштів 8 гр. а. н.

Оголошення приймають ся по дванадцять бачи одиниць
строків хвилюється у рубль. "Надіслані" по 20 гр. а. н.

Подвійне число за по 10 гр. бачи отримання.

Державинськ має силу розширити тільки форму, а не духа і сутя літератури, бо державинськість сама по собі є тільки форма, а національність — широкому розумінню слова — є жива сила і має силу утворити самий мікст, самий дух літератури, бо вона є своєї натурі є якась жива, творча сила, сила

[illegible]

Н О В И Н К И.

для службы, где зачастую грозило небезопасностью
поблизки и руху издержало аж до усунення пере-
решокды, котра грозила страшными наслідками.

— **Антигерманізм.** Вашингтонське правительство
в Америці виборило у всіх школах ні-
мецьких, удержуваних навіть власними кош-
томъ колоністів німеччиць учити на німеч-
комъ мові, а називало проповідати науку
на мові англійськомъ. Всі німечці церковні
товариства протестантського віровповідання і ціла
німечча права, особливо ж в найбільш центрі
германізму в Міхьюанко протестують дуже ріш-
учо против такого негосланн праяв німеччого
мизна американськими державами, та мабути
правительство американське, найбільший дотепе
рйшний противник германізму, переломить спро-
тивляюся тыхъ товариствъ.

— **Фортенні,** котрими при кожній нагоді такъ
ушасливилося хороша половина людського роду
нашій бідній уш, винышли вправді доверна на
початку XVIII віку, але вже в переді 400 лѣ-
тами зазнали нашій мужькій предки подібного
добра в роді подібныхъ до фортеннівъ ин-
струментівъ, звалихъ клінікордами, арейкордами,
шпінетана и клініцимбалами. Арейкорды, котрі
в XVI і XVII віку тішилися великимъ по-
водженіємъ, походили зъ фабрики дому Рінеръ
в Антверпін. Ихъ видосконаляли Німечъ Я-
ковъ Кірхманъ и Швайцаръ Бургартъ Тшуді,
але хто вилашовъ фортенні и коза, напевно
не знати. Одні кажуть, що в 1714 р. одніъ
Флорентійський, Доміно Хрістофалі, другі при-
писують тому заслугу Німечови Шретерови, ин-
шіи же англійському монахови Вардону, котрий
на початку минушого століття замочивував в
Римі. Першій фортенні в дивнимъ хвостомъ
попавъ ся в 1769 р. и бувъ діломъ Гохен-
дорца, Америка Ліперса.

— **Дрбій висті.** Цісаръ уділивъ громадѣ Мри-
голодъ, в повѣті слайбідомъ 100 зр. запомоги
на будову школи.

Посмертный — $\mathbb{F}$ — оновъетки.

Наука штука и література.

Именованя, перенесеня, конкурсы и пр.

ВЫКАЗЪ СЪСЛАДАННЫХЪ ЖЕРТВЪ

спать, — а заразом прошу: приехать для тебя
молодого хочи по дати на паску, якъ то до
теперя шо року було въ звичаю... Христосъ
воскресе! — *Василъ Ильинскій.*

Телеграммы „Дѣла“.

Прага 18 червня. Поліція зажадує всякі збори робітників.

Ессенъ 18 цѣтня. Змова робѣтниківъ
гѣриничихъ змагає ся.

НАДЪСЛАНИЕ

Въ справѣ дрожжей.

Цѣна збѣжа и другихъ продуктовъ.

Д-ръ Кость Левицкій

отборна д

канцелярію адвокатську

Надбслане.

Найдеште жерело предметів оптичних у Львові
під **„КОПЕРНИКОМ“**
ул. Театральна ч. 6 (пальц. св. Духа)
напроти головного одяку.

Окуляри, мікроскопи, термометри, мікрометри, машини електричні, райскайли, і т. п. по цінах найдешевших. Репарації найдешевше і найкраще.

Замовляти в провінції адресувати: „Новий оптик під „Коперником“, ул. Театральна ч. 6 у Львові“.

Генрик Штерншусь

вислужений секундар шпиталю загального по 15-літній практиці шпитальної і по спеціальних отудіях у Відні і Парижі одбутых, та по узясанню диплому в університеті іденіскаго поселити ся в Станіславові яко дентист і спеціаліст до недугу ушних ул. Смигди в домі Гальперна і поверху.

Выготавля нескі операції за помічю корони або гвоні розвоєлюючи (Lithotomie) а тимъ камінь безъ болю.

Цілюбує каручкомъ, амалією, срібломъ і золотомъ. Выготавля штучні зубы і цілі щокі після пайнової системи американскої, оперт на тисненню воздуха (Luftdruck Gebisse).

Лічити і оперувати нескі недуги ушні.

Зазывъ!

За 24 годниъ

нескі роди шурбъ, мишей одьныхъ і домовыхъ, портіцъ, шаббъ, тарганбъ, блохъ, и т. п. а такожъ всякого рода ялягавстаго дмове і пильне выгубити ся цілюмъ до тла підъ гарантією найновішмихъ і к. пріа. препаратів. Розсылають по посиланню або гвоню. Платити у Відні. Правдні препаратів виключно лишъ в **Chem. Laboratorium** Wien III Boerhavegasse Nr. 7, де выготавляють ся хемікалія всякого рода і приладжують ся всякія рецепти. 3512

A. C. GLAUZ

МАЛЯРЪ-АРТИСТЪ

артистична робітня для образовъ олѣйныхъ

въ Райхенберзѣ (Чехія)

поручає ся Всечестному Духовенству, коніте-тамъ церковнымъ і знатокамъ штуки до точного і дешевого выготавленія релігійно-церковныхъ образовъ олѣйныхъ в греко-и римо-католицкомъ стилі, на полотні, шиковій блясѣ, деревѣ, шовці і т. п. Одакъ

портретовъ олѣйныхъ

посля кождої надбсланої фотографіи при запоруці пайточнѣйшої подобности. Ся образы надають ся именню до одновѣднихъ дарунковъ при торжествахъ а такожъ суть пайточнѣйшою і найтравальшою паміткою по нямъ покійникахъ. 3838 2-3

Сотки свѣдоцтвъ можна на жада-нне переглянути.

Пересылку просятъ ся вести по нѣмцки.

Для церквей

КАДИЛО

ЦЕРКОВНЕ

благовонне

поручає

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

пачка 1/4 фунта 50 кр.

Для церквей

Надбслане.

Д-ръ Станіславъ Яна

повернутъ до Львова

и мешкає ул. Чарнецкого, ч. 8. поверху. II. (де почта)

ординує бдѣ 3-5 год.

Д-РА РОЗЫ БАЛЬСАМЪ ЖИТЯ

есть иже больше иже бдѣ 30 лѣтъ знане, травленіе, алетитъ выкинутое, бдываніе уеуваніе и лагдно розбавляюще

средство домсве

Велика флашка 1 гр., ма-ла 50 кр., почтою о 20 кр. больше.

Вся части ошкваліи шити, снъ паведену марку охоронну законно депоновану.

Склады по всѣхъ анти-нахъ Австро-Угорщины.

Таковы кожна купити:

Прагску универсалну масть домову

Она після многихъ досвѣдѣ знаменитого полаго-дуче чапирне, трануліцію і загонне пораненыхъ жєвѣ а крѣмъ того дѣлає уеуваніе і розбавляе бдѣ 3700 14-50

Въ долахъ по 35 кр. і 25 кр. почтою 6 кр. больше.

Вся части ошкваліи шити, снъ паведену марку охоронну, законно депоновану.

Головний складъ

B. Fragner, Prag.

Nr. 203-204, Kleinsasse, Apoth. zum schw. Adler.

Розсыла почтою що днѣ.

ТУТКИ

сигаретовъ 1000 шт. 1 гр. поручає Анто-нина Мавуревичъ, Львовъ, Галицка 12.

Новое рациональное лечение. Сифидотна ренонованіа лікарѣ. Нешкоднѣ, безъ дѣкобѣ.

Всѣмъ недужимъ на нервы

пайгорчѣйше поручає ся брошурку выдану въ 21 наслѣдѣ Романомъ Вайсманомъ:

Über Nervenkrankheiten und Schlagfluss, Vorbeugung und Heilung.

Безплатно можна одержати зъ аптими Льва Роз-нера въ Краковѣ. 3863

Надзвычайно важне выпаденіе на безсильность!

ДЛЯ МУЖЧИНЪ!

И **Potentator-омъ** дѣлать мужскимъ сейчасъ и тревало безъ аляхъ наслѣдствъ, навѣтъ тамъ, де нѣчо не помагалъ, навѣтъ до-голѣтню ослабленію або утрачену силу (незамѣтно, вышнее, подъ гарантією нешкоднѣ, приемне дѣлать безъ подраженіа). Посвѣдченіа найзачтѣйшыхъ профессоровъ, лікарѣй поручає а тисчеліи под-даніа бдѣ радикально вытѣсненіа радятъ безпачетно уважати и к. **Potentator**. Слѣзній уеуѣхъ. Высмыка почтою а ошкваліе подъ дискретією Зифетъ і походженіе не познати **Dr. CARL ALT-MANN, Wien, VII., Mariahilferstrasse Nr. 70.** — Проспекты розсылають ся на жадање даромъ і оплатно

Симъ маю честь повѣдомити Впов. ПТ. Публику, що я мѣй

СКЛАДЪ ОБУВИ

У ЛЬВОВѢ
значно побдльшивъ

а зарядъ того-жъ буде бдѣ теперъ изъ рукавъ п. Альа Рандъ, котрый мою едію у Львовѣ устроивъ а позначкомъ зъ выногами Ви. ПТ. бдбордѣвъ подъ пождимъ взглядомъ зможе ихъ вдоводити

Поручаючи отже Ви. ПТ. Публикѣ мои вырѣбы

обуви мужеской, дамской и дѣтской

на сезонъ весняный

всѣмъ, що жонимъ свѣдѣнимъ стариннѣмъ буде доставляти товаръ въ найзачтѣйшій акости по дуже низькихъ цѣнахъ.

Альфредъ Френкель

СКЛАДЪ ОБУВИ МЕДЛІНГСКОЙ

у Львовѣ ул. Гетманьска ч. 12.

Перла Карпаты въ горни-лой Угорщинѣ. Найсиль-нѣйшій, природно горючій терла свѣтлый австро-угорскій керпачъ о 28 до 38° Н. Станіа погла-нитъ Тери-Трен-сін-Терпизъ австр-угор. товариства. Звѣстачного. Зъ Кракова до-адати ся терла Oderberg-Silein въ годинахъ.

Купитъ сьрпачи **Trensin-Terplitz.**

Вже вышло зъ друку

III четверте выданіе!!!

значно розширено і побдльшено

Praktyczne przepisy

pieczenia ciast świątecznych

а мисновіа:

bab, placków, mazurków,

pierników i tortów oraz stru-

ci, chleba, bułek, rogali

i różnych przysmaków do kawy, her-

baty i czekolady

zabrane przez Florentynę i Wandę

(Autorki „Kucharki Polskiej“)

Цѣна 50 пр.

По пересланню переслають

квоты 55 кр., высылка ся пере-

сылку оплатно подѣ оплачу.

В. МАНЕЦКИЙ

Друкарня народова

Львовъ, ул. Коперника ч. 7.

ГОЛОВНИЙ СКЛАДЪ
хрестѣвъ гробовыхъ і памятныхъ
тривало зодоченыхъ.
Моадѣры до сѣрпачи по ар. 3-75,
4-75 і 5-75.
Вырѣбы ножей, с. в. ножи сто-
ловы, кухонны, бритвы и т. п.
зъ фабрикъ слѣхъ евоискобъ
въ Англіа і Гейкольса въ
Сохингенъ. 3854

Поручає
Антонъ Гальскій
торговля товарѣвъ зѣлѣныхъ
Львовъ, площа Марііона ч. 9.

Цѣнники хрестѣвъ на желаніе.

ЛЕВЪ ЯНИКОВСКИЙ
годинникарь
у Львовѣ ул. Театральна ч. 16
поручає
свой обильный складъ
годинниковъ золотыхъ, сѣ-
бныхъ, въ першорадныхъ фа-
брикѣ жєновскихъ і француз-
скихъ, такожъ запущеніа зо-
лотъ і сѣбѣй, удержує на
складѣ великій выборъ годин-
никовъ стѣнныхъ, столовыхъ
і маятниковыхъ, будильни-
ковъ рѣаного рода по найдо-
шевнѣйшій цѣнахъ. — Направы
всякого рода годинниковъ,
граючихъ годинниковъ, та-
кожъ всякія направы годин-
никовъ стародавнихъ і ихъ
бднова. 3843 3-10

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

и к. уприв. газ. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купує і продає

ВСѢ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ деннѣмъ пайточнѣйшѣмъ не вычисляюи

нѣякомъ провизіа.

Яко добру і певну локацію поручає

4 1/2% листы ипотечный

5% листы ипотечный преміованый

5% листы ипотечный безъ премій

4 1/2% листы товариства кредитного земского

4 1/2% листы товариства кредитного земского

4 1/2% позичку красну галицку 3453 100-7

4% позичку пропіначіюу галицку

5% позичку пропіначіюу галицку

4 1/2% позичку угорскихъ зѣлѣзницъ державныхъ

4 1/2% позичку угорскихъ зѣлѣзницъ державныхъ

4% угорскій облигацій индѣмнізаційный

а всѣ тѣ паперы Контора вымѣны Банку ипотечного нов

купує і продає

по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного приймає бдѣ

П. Т. купуючихъ зѣлѣзничъ вымѣнованъ а иже платитъ мѣ-

щєй паперы цѣны, такожъ запущеніа купоны за гвѣнку,

безъ нѣякого бдчисленіа, а замѣщєй лишъ за бдчисле-

нѣемъ оправдѣннѣхъ коштѣвъ.

До ефєктѣвъ у котрыхъ вышлѣ купоны, доставленіе новѣй

аркушѣ купоновъ, за зворотомъ коштѣвъ, котры самъ поноситъ.

Теперъ хѣбуютъ аркушѣ купоновъ до

Вѣдєньскій магазинъ товарѣвъ модныхъ

„AU LOUVRE“

Львовъ, пл. Капітульный
число 3.
Наибольшій по французски ула-
дженый складъ товарѣвъ на
цѣлу Галичину.
Сезонъ 1891.
Звѣстне выдешеніе
жерело вакунна.
Наибольшій складъ
есть иже въ портѣръ
такъ і на I. поверѣ
подѣланіа на много
бдѣбѣвъ.

Одѣль I. для коронокъ, лентъ, цѣтѣвъ, перъ, гвѣтѣвъ, і ко-
ронокъ до бля, капелюхѣвъ дамскихъ і дѣтскихъ, борѣвъ, пламан-
терѣ, толѣвъ, сорпачокъ, товарѣвъ шовковыхъ і оеамітнѣхъ, при-
борѣвъ краєвѣцкихъ.

Одѣль II. Капелюха дамскы, дѣвоцъ і дѣтѣй, вырѣбы панѣв-
ковъ для дамъ, дѣвчатокъ і дѣтей въ шовцѣ, вонѣ, а бѣ дѣссоме, тор-
сєтѣ і запасѣ для дамъ і дѣтей.

Одѣль III. Крылаты мужескы, скарпетки, бѣлье мужескє, ко-
нѣры і манжеты, парасоль англійскы, рахларники, пальцѣ, хустины,
шлейки, і англійскы рукавички.

Одѣль IV. Рукавички дамскы, шкѣрковы, даньскы, шведскы і

англійскы, а такожъ рукавички шовковы, воннѣй і нитѣй.

Одѣль V. Вахларѣ чорны і колыоровы на бѣлѣ і вечерѣ, та ве-
ликій выборъ ипаньскихъ предметѣвъ люксовонныхъ і декоративныхъ.

Одѣль VI. Парасоль і парасольки, en tout cas ар. 1.50.

Одѣль VII. Станики трикотѣй і джересѣ для дамъ по ар. 1.90,
2.10, 3.50 до 15 і выше. Великій выборъ блявъ до прѣа зъ сатѣи
і шовку.

Одѣль VIII. Свѣдѣннѣхъ дѣтѣй, плащѣи, пальтѣтѣи і запасѣ.

Одѣль IX. Въ томъ бдѣбѣвъ суть великія килимы, сальоновы бдѣ
ар. 8-75 і выше. Килимы маттіоновы до комнаты дѣтѣицъ і бдѣтѣи
бдѣ ар. 2-75 і выше. Килимы стѣнны, передъ лѣжки по ар. 1-75. Ход-
ники по 20, 30, 45 пр. до 3 ар. за метеръ і выше.

Одѣль X. Ту суть портѣры по ар. 1-70 до 3-80. Заслонѣ Туиѣ
по ар. 3-20, якѣсть I-ша 3-75, Марокко 4-25. Выгдѣ по 5-25, Трапе-
цунѣ 5-75. Великій выборъ тажѣицъ портѣръ Кірманъ і дагестан-
скихъ та матерій на мебѣль.

Бѣлѣ одѣнованѣй заслонѣ коронковѣ, цѣла бкно 1-45, 1-75, 1-90,
2-50 до 50 ар.

Одѣль XI. Наибольшій выборъ кашъ на лѣжка і столи бдѣ ар.

2-50 і выше. Комплетѣй гарнітуры іодѣиновы складѣицъ ся зъ I-ша
на лѣжка і I на столѣ 9-90 до 30 ар. Вѣхбѣй кашъ шнѣловѣ I ве-
кѣсть 1-25, II 2-50, III 3-50.

Крѣмъ того великій выборъ елянеденныхъ і довацѣицъ кофѣвъ

комы на лѣжка і кофѣ. Стебновѣицъ кофѣры воннѣй, вѣтовѣицъ, атла-
совѣ, піковѣ і до прикрасѣ.

Замовленіа зъ провінціа полагодуче ся иже найсѣвѣтнѣйшѣе.

Окремній бдѣдѣль для высылки. Цѣнники даромъ і оплатно.

Магазинъ „AU LOUVRE“, у Львовѣ пл. Капітульный ч. 3.

Власитѣль **Е. М. БЕРНФЕЛЬДЪ** въ Відні.

При закупкѣ товарѣвъ просимо покликуватись на нашу часонисъ.

ДІЛЮ

Виходить у Львів ще два (крім жовт. в рус. сект.) 6-й раз по північ. Літературний до-друк „Бібліотека найважливіших новітніх“ виходить у Львові, а в Львові в північ. на перехресті вулиць з Ділю.

Предплату і нисерати приймають: у Львів Адміністрація „Ділю“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголо-шень, у. Баторія 11, у Бюро газети у. Карла Лю-двіка 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungenstrasse 4; H. Schalek, I. Wolf-straße 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гам-бурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Dauter & Comp.

Предплата на „Ділю“ і на листівки за нисерати платити у Львові.

Зі дня 1 (13) травня почався сін-друк квартал сегоднішнього видавництва „Ділю“

Дуже просимо наших Вноз. Передплатників поспішати з надсиланням пе-редплати і заборгованих.

Ситуація в рад державній.

Загальна ситуація в рад державній ще не прояснилася. Всього апарат законодав-чої праці не пущений в рух, бо не выбра-ний ще поодинокі комісії, а тим самим не прийшло на засідання палати послав мину-шій північ при першій читанні поодинокі внесені до законодавчої палати пропозиції ста-новити супротивні тих, внесені.

Вибори до комісії відбулися на ви-бітій засіданні. Поодинокі сторони палати північ вже своїх членів до тих комі-сій. Скільки членів в комісії означені пропорційно до числа, яке мають по-одинокі сторони палати північ адресовані, зложених з 36 членів. Ми вже подали бу-ди число членів поодинокі сторони палати в адресованій комісії, а разом з тим і зазначили, що більшість в тій комісії займатиме одні Політичні і сполучені лівні, бо Політи-чний і клубу Гогенварта разом не розпоряджаються більшістю голосів. Важне питання також мали порішити проводирі трьох верховод-чих партій парламентарних, чи додати мо-лодо-Чехам ще третє місце в комісії ад-ресованій. Після регуляції ради державної лише тоді можна внести якийсь закон, коли за ним єсть що-найменше трьох членів комісії. Молодо-Чехи загалом зложити окрему адресу і внести її перед палату яко вомут меншості. А тимчасом передбачити польського кола, сполучені лівні і клубу консервативного не приста-ти на третє місце для Молодо-Чехів в комі-сії адресованій.

Цікаво також, чи дебата в комісії ад-ресованій не буде надто гарячою. Прання-ство стареє, щоб всі фракції давної пра-вниці згодились на одну адресу і одностайно прийняли проект адреси, виготовлений ко-лом польським. Однак не так легко прий-де до того, бо — як каже N. fr. Presse — сей проект не одностайно задушевним ба-жанням екстремних елементів з правни-ці. Тим бажанством єсть охота боротися з лів-ницею. Орган клубу Гогенварта так каже: „Як не приваляється закондженним пред-ложенням, то не хоче нам давати ся, щоб сторони палати могли на себе прізвуть і при-звуть — а де се „зада сукупкою“ і роблять, там нічого іншого з того не виходить, як-лиш побурювання і агітація серед люд-ду. Судовий можна буде лише тоді осягнути, коли прання-ство і парламент поставити ся на грунт консервативний, бо тоді бу-де мати за собою маси людю і Бога.“ Супро-тив того годі, щоб лівні згодились на проект адреси, а тим самим прийде до комісії нараджуватися над кількома проєк-тами адреси і роботи протягнути ся до-дому. Комісія адресова уконститується ся зараз по-виборах, а на ви презеса назначений гр. Го-генварта. На першій засіданні комісії, ма-бути в другорі, виберуть референта і не-визначити, чи генеральна дебата відбудеть-ся перед вибором референта, чи аж по пред-ложенню референтом проекту адреси.

Поодинокі клуби відбувають свої за-сідання. Одним з цікавіших засідань клубу консерватив-них, на котрім зачиталися проект адреси, уло-женого колом польським. Гр. Гогенварта за-явив, що він зробив пропозицію вільний проект адреси в Яворському уложити вільний проект адреси. Хлюмекцій не згодив ся на се пред-ложення, а Яворський дуже радо приста-в. Проект адреси зложений Політиками підпи-сано 43 членів клубу консервативного, в сей спосіб, що по підписі Яворського сліду-ють підписи Дулула, а підписи гр. Гогенварта єсть з ряду аж дев'ять. Рівно-ж підписа-ли сей проект моравські Чехи і послами гр. Бертольд і Політи. Консервативний клуб порішив дати моравським Чехам одно-місце у всіх комісіях без огляду на число членів. До комісії з 26 членів вислав сей клуб: 2 чехські феодальні, 2 заступни-ків крайів австрійських, 2 Словенців і Хорватів, одного з Буковини і одного мо-равського Чеха, а двоє членів вибирає ці-лий клуб.

О клубі Молодо-Чехів пише та-кож Ролік: Спекуляція Молодо-Чехів на скріп-ленні свого клубу приступили послів Сай-херта і Сложил з Морави та пос. Свйжого в Шлезе не удали ся, хоч хотіли їм да-ти цілком незалежне становище в своїй клубі. Моравські послами рішучо заявили, що при теперішніх відносинах політичних

годі о тій і гадати, а пос. Свйжій визна-чають, що для нього місце або в клубі Го-генварта або між Політиками. При виборі членів до комісії адресованій прийшло до-оживлено дебаты: Вашатий хотів бути конче вибраним, але такі перемогли умір-ковані і вибрано д-ра Кайцла і д-ра Троїла.

Як заведено, Словенці і Хорвати при-ступили до клубу Гогенварта яко окрема гру-па, тому тепер подали они в своїх орга-нізах мотиви котрі спонукали их до сего кроку. Се зазначення звучить: „Заступники словенського в хорватського народу в рад державній розважували свої становище з о-глядом на свої національні інтереси і супро-тив загальної ситуації, та одностайно по-казали таке рішення, побла якого буде ула-джене ціла их будуча діяльність парламен-тарна. Одностайно признали потребу, щоб обі народності згідно поступали в політи-чних справах і сильно нараджувались що-до способу переведення своїх рішень. Під-пошено, щоб далматинський, словенський і хорватський послы злучились в окремих „сло-венсько-хорватський клуб“, бо в такій спо-лучені зазначені також будучість і всто-вання обох народів. А що серед теперіш-ніх обставин годі було і подумати о „сло-венсько-хорватський клуб“, то треба було зложити окремих словенсько-хорватський клуб. Але з огляду на загальне добро народу перемогло переконання, що такий окремий клуб се-ред теперішніх обставин принесе більше шкоди як користі. Такий план міг би лиші скріпити значення лівниці, бо супро-тив 109 членів лівниці і Політиків, були би прочі фракції правниці розбиті і без впливу. В хвилі, коли все бдє того за-являти, щоб встановити дорогу загальної лівниці до пановання, не хотіли словенсько-хорватський послы ослабляти амагати утворен-ня великого, щоб протидіяти сим зако-дам. Окремих клубів з 20 послів був би слабкий навіть при виборах до комісії, тому розумніше було прізвуться до силь-ного клубу, котрий своїми засадами дав за-поручку підтримати амагати Словенців і Хо-рватів що-до релігійних, національних і е-кономічних потреб. Справу свого народу будуть они з подвійною рішучістю за-ступати в парламенті.“

N. fr. Presse проічно бдывався о фрак-ціях на правниці парламентарній, бо, як ка-же, годі орієнтуватися на чорній таблиці, де висунуть ся засідання клубів. І так по-при клуб польський єсть клуб руский, по-при клуб чеський з Чехи, клуб чеський з Морави, при „клубі консервативний“ гр. Го-генварта єсть „група консервативна“ (чеський феодальні), бдтак „група к. к. послів“, се значить католицько-консервативний, вбдци „група словенсько-хорватська“, а не звити ще, чи і Румуни не утворять ще один „групу“.

Реформа правничих студій.

Міністер просвіти предложив палаті павіти проект закона дотично правни-державних студій і спитав. Проект єсть такий:

§ 1. Правно-державній студій, веля ними має осягнути кваліфікація до публичної служби, треба бдбути на котрім-небудь прав-но-державній факультеті в означених час-ях. Обдуть тих студій доказує ся зложен-ням теоретичних спитав державних, а то правно-історичного, судейського і держав-ного. Управління виможить що-до освіти е-тепеня докторського наступити в дорозі роз-порядження. Дотично тих спитав, котрі не старіють ся осягнути кваліфікація до публичної служби в е-тепеня докторського, призначують ся виключно постанови загаль-ного регуляції студій.

§ 2. Студій тривають що-найменше с'ям пів років, з котрих три перед і чоти-ри по зложенню правно-історичного спитав треба бдбути. Але один піврок лиш тоді вчизити ся до студій, коли задержати ся то-чню приписане число годин викладоних. О-скільки має вчизитися до часу студій бдбути студій на який найбільш виділять або в на-гранічній університеті, се означає міністер просвіти.

§ 3. Дозваляється на теоретичні спитав державній бдбутих студій і ереквен-тації приписаних викладів (обовязкових), дозволяється на судейський і державний спитав те крім того побла зложеного правно-і-сторичного спитав державного.

§ 4. Обязковий виклади єсть сліду-ючі: 1. Дотично дозволу на правно-історичні спитав державні: а) право римське, б) право церковне, в) право шмекце (жорела прав), история права публичного і приватного, г) і-сторія австрійської держави (історія держави і публичного права). — 2. Дотично дозволу на спитав судейський і державний: а) австрій-ське право приватне, б) австрійське постанов-ня в справах цивільних (разом з нау-

кою о організації і компетенції судів), в) право торговельне і вексельне, г) право кар-не і процес карний, д) загальне і австрій-ське право державне, е) австрійське право ад-міністраційне, ж) політична економія, з) нау-ка скарбовості з особливим уважливим австрійського права скарбового, а) за-гальна і австрійська статистика. Виклади на-ведені під 2 признає ся лиш тоді, коли их слухав ся по зложенню правно-історичного спитав. Вей наведені під 1 і 2 виклади єсть разом предметами при спитаві, а и-менно під 1 при правно-історичному, під 2, бук. а) до г) при судейському і прочі при державному спитаві. 3. Крім того мусять студенти виділу правничого слухати на ви-дільні елізофеїчній: а) перед правно-і-сторичним спитавом виклади з елізофеїчній, б) перед або по правно-історичному спитаві два інші виклади на видільні елізофеїчній. Один з тих послівних викладів можна заступити викладами на правничому видільні о елізофеїчній права або истории. Оскільки в поодинокіх случаях інші, як означені по-мисом виклади, можуть вчизитися замість обовязковий викладів, се означає за кож-дим разом міністер просвіти.

§ 5. Правно-історичний спитав держав-ний можна складати вже в чотирох послів-них тижнях третього півроку. Судейський і державний спитав можна складати в до-вольній порядку, а то один з них аж в послівних чотирох тижнях послів-ного півроку.

§ 6. Розпорядження, побла котрого зложений в котрім-небудь австрійському уні-верситеті докторат прав має однакову вагу аб зложеними спитави державними, на бу-дуче має значення лиш для тих кандидатів, котрі в часі, як сей за-кон зачат обовязувати, одержали вже сте-пень докторський.

§ 7. На основі наведених постанов означити міністер просвіти регуляції для правно-державних спитав і студій.

§ 8. Сей закон зачне обовязувати з початком року шлюбного 1892/93.

§ 9. Зі дня, коли зачат обовязувати сей закон, тратити свої значення всі інші розпорядження, котрі протизвуть сему за-кону. Дотично студентів, котрі розпочали свої студії перед тим часом, видасть міні-стер просвіти бдповідні розпорядження пе-реходові.

§ 10. Перенести сей закон має мій міні-стер вбронсповдані і просвіти.

Голос священника-народовця з по-глядом на нинішню хвилю.

[Статья надрукована з Львівського.]

Послідніми часами зайшло в нашом народі життя много таких подій, котрі у всіх любящих свій народ і церкву ви-кликують серйозний рефлексію і кажуть пра-вдматися над теперішнім нашим положе-нням.

Недавнє виголошення народної програми, одобрення її через наших князів церкви, зовсім ясен напрям народної ідеї, нада-ний їй давня а тепер ще кріпше поставле-ний її проводниками, цілий хід акцій ви-борчої, яркі розбрати з нами всіх тих елементів, що аж тепер, коли світло на родію ідеї озаряє бдиді нашого народного життя, показали ся в своїй правдивості світлі і правдиві своїй одежі, — теперіш-нє поведіння тих, кажу, елементів, котрі були перешкодою до розвитку народної ідеї на полі політичній так і церковній, на-конець осуждення их властями церков-ними, — одним словом, цілий той процес і розвиток молодон по не новон Русі, що лиши-ли на боці з одної сторони хоробливий за-стой і нерозумний бо мертвий консерватизм, а з другої сторони ще нерозумніший погор-ду всего, що уявляється, — середною дорогою, media via, quale autem est, двигнулася на пе-ред — все те для чоловічости мислячою бо-гатым предметом до розваги і дискусії.

Передь виголошенням бо програми да-вали ся чуті голоси аж з-сторони людю, котрим єсть чужою народна наша справа, так і з-сторони людю беручих чину і живу участь в народній нашім життю — засиди і питання часто й справдливий: чо-го ми хочемо? як наші відносини до других народностей в краю? до правительств? де ми йдемо на полі народній, а з-окрема те церковній? чи дійсно народова, як то протизвняти их навіть по виголошенню програми — чи не розуміючи, чи вивертаю-чи правдивий змісел лібералізму політичного, висказаного при тій нагоді, — самі єсть індиферентними, але ще навіть старіють ся індиферентним вбдплати в народ? чи дій-сно ми „тільки хвалимо ся, що любимо об-ряд“, и вельо такими, о котрих писав о-днє з священників в Душастирі, що „ве-

Кредити на „Ділю“ в літер. ходячості в Австрії: на три місяці: 18 гр. на шість місяців: 24 гр. на рік: 36 гр. на чотири роки: 48 гр. на шість років: 60 гр. на вісім років: 72 гр. на десять років: 84 гр. на дванадцять років: 96 гр. на п'ятнадцять років: 108 гр. на двадцять років: 120 гр. на двадцять п'ять років: 132 гр. на тридцять років: 144 гр. на тридцять п'ять років: 156 гр. на сорок років: 168 гр. на сорок п'ять років: 180 гр. на п'ятдесят років: 200 гр. на шістьдесят років: 216 гр. на шістьдесят п'ять років: 232 гр. на сорок років: 248 гр. на сорок п'ять років: 264 гр. на п'ятдесят років: 280 гр. на шістьдесят років: 296 гр. на шістьдесят п'ять років: 312 гр. на сорок років: 328 гр. на сорок п'ять років: 344 гр. на п'ятдесят років: 360 гр. на шістьдесят років: 376 гр. на шістьдесят п'ять років: 392 гр. на сорок років: 408 гр. на сорок п'ять років: 424 гр. на п'ятдесят років: 440 гр. на шістьдесят років: 456 гр. на шістьдесят п'ять років: 472 гр. на сорок років: 488 гр. на сорок п'ять років: 504 гр. на п'ятдесят років: 520 гр. на шістьдесят років: 536 гр. на шістьдесят п'ять років: 552 гр. на сорок років: 568 гр. на сорок п'ять років: 584 гр. на п'ятдесят років: 600 гр. на шістьдесят років: 616 гр. на шістьдесят п'ять років: 632 гр. на сорок років: 648 гр. на сорок п'ять років: 664 гр. на п'ятдесят років: 680 гр. на шістьдесят років: 696 гр. на шістьдесят п'ять років: 712 гр. на сорок років: 728 гр. на сорок п'ять років: 744 гр. на п'ятдесят років: 760 гр. на шістьдесят років: 776 гр. на шістьдесят п'ять років: 792 гр. на сорок років: 808 гр. на сорок п'ять років: 824 гр. на п'ятдесят років: 840 гр. на шістьдесят років: 856 гр. на шістьдесят п'ять років: 872 гр. на сорок років: 888 гр. на сорок п'ять років: 904 гр. на п'ятдесят років: 920 гр. на шістьдесят років: 936 гр. на шістьдесят п'ять років: 952 гр. на сорок років: 968 гр. на сорок п'ять років: 984 гр. на п'ятдесят років: 1000 гр.

на шість років: 18 гр. на шість років: 24 гр. на чотири роки: 48 гр. на шість років: 60 гр. на вісім років: 72 гр. на десять років: 84 гр. на дванадцять років: 96 гр. на п'ятнадцять років: 108 гр. на двадцять років: 120 гр. на двадцять п'ять років: 132 гр. на тридцять років: 144 гр. на тридцять п'ять років: 156 гр. на сорок років: 168 гр. на сорок п'ять років: 180 гр. на п'ятдесят років: 200 гр. на шістьдесят років: 216 гр. на шістьдесят п'ять років: 232 гр. на сорок років: 248 гр. на сорок п'ять років: 264 гр. на п'ятдесят років: 280 гр. на шістьдесят років: 296 гр. на шістьдесят п'ять років: 312 гр. на сорок років: 328 гр. на сорок п'ять років: 344 гр. на п'ятдесят років: 360 гр. на шістьдесят років: 376 гр. на шістьдесят п'ять років: 392 гр. на сорок років: 408 гр. на сорок п'ять років: 424 гр. на п'ятдесят років: 440 гр. на шістьдесят років: 456 гр. на шістьдесят п'ять років: 472 гр. на сорок років: 488 гр. на сорок п'ять років: 504 гр. на п'ятдесят років: 520 гр. на шістьдесят років: 536 гр. на шістьдесят п'ять років: 552 гр. на сорок років: 568 гр. на сорок п'ять років: 584 гр. на п'ятдесят років: 600 гр. на шістьдесят років: 616 гр. на шістьдесят п'ять років: 632 гр. на сорок років: 648 гр. на сорок п'ять років: 664 гр. на п'ятдесят років: 680 гр. на шістьдесят років: 696 гр. на шістьдесят п'ять років: 712 гр. на сорок років: 728 гр. на сорок п'ять років: 744 гр. на п'ятдесят років: 760 гр. на шістьдесят років: 776 гр. на шістьдесят п'ять років: 792 гр. на сорок років: 808 гр. на сорок п'ять років: 824 гр. на п'ятдесят років: 840 гр. на шістьдесят років: 856 гр. на шістьдесят п'ять років: 872 гр. на сорок років: 888 гр. на сорок п'ять років: 904 гр. на п'ятдесят років: 920 гр. на шістьдесят років: 936 гр. на шістьдесят п'ять років: 952 гр. на сорок років: 968 гр. на сорок п'ять років: 984 гр. на п'ятдесят років: 1000 гр.

Можна читати в 10 гр. бдє етими.

личають ся любовію обряду а ненавидіть і виставляють шкуру, и так тіншає ся формою, бдкнувши і зневаживши саму рбчу? чи на-стє то бдє розуміть? а на-конець чи дій-сно народова лишє для утилітаризму і то утилітаризму чисто політичного знавали ся з кінцями церкви?..

На всі ті питання не було вправд бдпо-віді з-сторони народівців писемом, и думаю, що не дочекались би були ан людє злои-воль, але що, як сказано — не тільки ті, що на-стє але жєлають, но и людє поважний и добромислячий ставили и ставлять высше вка-заний питання за-для самои печаловості о доро-гій серцю их народі, — для того, не розво-дичсь вправд ширше и не бдповідуючи пооди-ноку на всі ті питання, думаю, що не лишє не навадити, але й хоєсно буде сказати в тій справі свій клуб. Замічу передовсім, що їхнє мене не поставив речником наро-довців, але їхнє ніколи не забороняє ста-вати все в обороні справи чистои и святои, в обороні чести тих, що з пожертвованєм и без огляду йдуть правдою дорогою на перед, тим більше, що говорю тут и про домо теа, яко священик-народовець, то єсть священик любячий свій народ, его благо вбче, его роз-вий на полі політичній и взагалі его частіє.

А насперех: чи засиди ті и питання могли мати хоч якийсь позбрі підстави? Так, могли, — но не тепер, не нині. Мали они поз-брі підстави тоді, коли кожний, — бо на-вбть той, хто пропагував релігійний індифе-рентизм і атеїзм, не вбдзявляв себе яко фракцію бд народівців окрему. Но тепер навіть ставлення таких питань єсть зовсім безпідставне и несправдане, бо ставити в не-вбдбрі світлі не тільки свяських провід-ників народівців, але и все руске духовен-ство, даятого, що стоячи вбрно при своїх ар-хипастирях, живуть народною ідеєю з цілим того слова значінням.

Ширше доказувати безпідставности тих засидів и питань, думаю, на тепер не по-треба, бо доказом найбільшим, лєнлим и жи-виль єсть се, що де-хто, не мочучи бдждати ся зреалізовани своїх мрій, далєких бдз вбдв народон, бдхизувт ся бдз народівців. Ми не сумніваємось, що ті людє, ескорє чи по-бівши, побачивши и переконувивши, що на-ва наша народна не знаєє того рода експері-ментів, повернуть назад підз пранорь народівців. Наш добрий, сердечний народ є шире привязаний до своєї святои церкви и вбры.

Так отже кожний щирый и правого ха-рактеру чоловік, — бо тільки таких маю на-оці пишучи ті слова, — чоловік, що безпід-ставно не судить другого и не підсуває ему лєдємірї, може легко на всі повисше поста-влені питання бдповідати и собі и другим: що народівці, бдповідно до потреб Русі, — не снажу, щоб не кляти ваги на справи церко-вній, але — займались справами чисто полі-тичними, лишючи справи церковні и справи вбры самим нам, т. є. священикам. Лібе-рального напрям прериджувались завжди и прериджувати ся постановили в політиці, но о некій „ідеї“ релігійній може их посуджу-вати лише той, кому не вбд лад ціла програ-ма их, або незаний цілий той процес елі-троваия ся народон партії, котра вже сегодні перестала бути партією, а єсть одною сильною и живою цілостію, єсть народом, в котрім єсть веретин суспільний, заступлений аж найко-рєстїшіє.

Так я понимаю и понимаю народну на-шу справу, а з мною, надією, многи.

Святкування першого дня мая.

Першій день мая бдблизав. Подбно, як минушого року, хотять робітники и сего року святкувати сей день торжественно. Але я-вляється при тій одна перешкода, а имено така, що в де-котрих краях, як в Англії и Нб-меччині, хотять робітники бдждати се свято на третій день мая, т. є. на неділю, а тим самим не виконано би ухвали міжнароднои цен-тральнои управи, щоб свято се бдбдусь вєоду в той самий день. Виходить з того, що годі центральної управі виконати свій розказ, а треба їй прикладати до обста-виль країн и бажань робітників.

В першій, а вглядю третій день мая мають вєоду робітники жадати осьм-го-диннои деннои праці и загальнои права голосования. Вєоду має се свято бдбдуватися спокійно, бо соціалісти лишє в-такій спосіб надіють ся осягнути цілє. Але єсть між ними людє, як девети францускї и бельгійскї соціалістичні проводирі, котрі намагаються робітників у своїх бдбдвах до уживання средств насильних. Хоч мало таких проводирів, а все-таки видко, що ще в організації соціалістичній де-чого хибує, а головнє агоди вбдї нема и неоднакий сред-ства захивають ся до осягнення цілї.

Хотіи держави вже багато де-чимь при-чинили ся до розваляни питаня робітничого,

Предишната на „ДЪЛНО“ се дитер. дедитионна
из Австрия: из Гуманция:
на илмий ръка 18 гр. на илмий ръка 24 гр.
на илмий ръка 9 гр. на илмий ръка 13 гр.
на илмий ръка . . . 4 гр. 50 гр. на илмий ръка 6 гр.
на илмий ръка . . . 1 гр. 50 гр.
из Улмий:
на илмий ръка 18 гр. на илмий ръка 8 гр.
на илмий ръка 4 гр. на илмий ръка 1 гр. 35 гр.
Редакция, Административна и Експедиционна подк. 24
гр. Австрия. — Рукописи извратили се дитер на поперечна
извратеност. — Редакцията неопознатият външен бляска
Подобно на числото 8 гр. а. в.
Одговаряща правителствена се на числ. 6 гр. бляска
извратеност извратеност в рубр. „Надписана“ по 20 гр. а. в.
Подобно на числото се по 10 гр. бляска.

Рѣдко доходятъ яка записка о славянскихъ народахъ на Угорщинѣ, а какъ се лучше си коли-небудь, то напередъ можна вгадати, що то буде одна зъ „записей сумныхъ“.

складовими і їх вартість. Рубрики виповняє до 8-ої (решту виповняє дирекція), асу

НОВИНКИ.

ласть, есть и то, что незадолго до войны с числом войска 15 корпусу и многим батальонам будут перенесены в осень до наших краев.

Российский дневник розпоряджень оповещает царский указ, которым забороняется россиянам подданным польского походження, куцувати на військи або поселяти недвижимости в девяти западных губерниях. З-під той заборони вилучено лише міста в тих губерниях.

Въ Россіи що-разъ больше подносятся предложения, чтобы известить реформу т. зв. общины. До сих пор в дельцах российских губерний не было ни одного, который бы не был бы в курсе того, что такое община. Но теперь, когда община стала предметом изучения для всех, кто интересуется земледелием, община стала предметом изучения для всех, кто интересуется земледелием. Но теперь, когда община стала предметом изучения для всех, кто интересуется земледелием, община стала предметом изучения для всех, кто интересуется земледелием.

Въ парламенті італійськимъ Рудіні, відповідаючи на інтерпеляцію Імбріаніо, заявивъ, що негале об'являють, в котрихъ нападкахъ, що надане громадянського права італійського повинно випереджати актъ арешту австрійського підданства, але ніколи не роблено ще доконче обов'язковимъ умовинамъ. Рудіні розважавъ, в якихъ випадкахъ буде доконче потреба ждати зростає громадянського австрійського в застерігає собі право дозволити на винос.

Роздано „зелену книгу“ в справі абісінської. Також поміщений в книгу протоколи в справі означеної вилучення Англії в Італії в Абіссинії. Справоздань Рудіні, попереджаючи протоколи, зазначає, що на користь Італії стипендіювано право обсягнення Кассалі, коли б то доконче треба було об'являти військовимъ. — Дотично місії в Антонеліо, то зазначено в книзі, що зносини Антонеліо з негусомъ Абіссинії тому погіршилися, що дуже заохочує його до того королева Тайу і були великі витрати Французів. В надолісті 1890 р. прибув Абіссині Француз Шенне з 15 скоротривалимъ канонами а в згоді з 1891 правительствомъ французьке дало Менелікові 40.000 карбінів.

Въ англійськимъ парламенті зачала ся оживлена дискусія надъ правительственнымъ проектомъ винести в Ірландію грати зборівъ і роздати їхъ ірландськимъ селянамъ на частковий салати. Скарб державний бере на себе величезний татари, бо буде мусити виплатити наразъ величезний суми грошей, а до бере їхъ назадъ аж по многихъ літахъ. Сей проектъ не представляє отже користі яко операція фінансова, тому і винесли про нього деякі ториски. Сторонництво Гладстона знову піднесло новий закладъ, а именно, що англійському правительству цілкомъ не походить ся о біднихъ ірландськихъ селянъ, а лише о ратунокъ лордів, котримъ хоче дати добрий грошъ за землю, що не приносить ніякого доходу, бо фермери не платять чиншів, — а бодай, що правительствомъ хоче взяти ірландськихъ селянъ в економічну залежність, за котрою наступити і політична залежність. І справді, Гладстоністи мають слушність, бо хоча закони англійські дуже точно нормують права громадянські, і хоча би селяне ситували правильно англійському скарбови свої рати, то все таки буде певна залежність фінансова, а тимъ самимъ і політична. Тому то використали Гладстоністи нагоду і пропонували свій проектъ, котрий тимъ рідний ся бдъ правительственному, що викупили землю за державний грошъ, роздаючи парцели, стиганьмъ рати, привласнюємъ всьмъхъ побіль, ошукують процентівъ за для елементарнихъ нещастъ, — однимъ словомъ цілкомъ операцією буде займатися не правительствомъ, але виділять радъ графськихъ або окремихъ комітетъ громадянські, вибранихъ в кожній повіт. А треба знати, що ради графські суть всюдю або ніскай або радикальній, а в Ірландії навіть республіканські. То-жъ піднесли ториски заклади, що нема ніякого поручу в проектъ Гладстоністів, чи грошъ в державного скарбу не будуть ужити на цілі противдержавні. Бєли можна побояватися, що правительствомъ буде наирати селянъ в напрямъ для себе користівъ, то такожъ можна побоюватися, що комітети ірландські будуть мати вплив в напрямъ шкодливий для правительству — се була головна гадка в промові міністра Бальфура. Ториски обіцяли в патицію проектъ Гладстоністів, але вже в суботу заповіщено в той самий день новий проектъ, на котрий парламентъ муситъ ждати. А опозиція має бути о се, продовжити справу до Зеленої святи, а тоді скінчити ся каденція і розпочнуть ся нові вибори, при котрихъ можуть побідити Гладстоністи.

Англія ексекюція противъ ворохобників в Маніпурі вже зачала ся. Зъ трьохъ сторін, в Когімі, Камару і Бірмі иде військо англійське на Маніпуръ і збєде ся разомъ 27 с. м. Маніпурців, в 30.000 войскамъ і трема канонами, мають виждати Англійців на дорожъ в Когімі до Маніпуру, щобъ тамъ звести війну.

Музично-науковий вечорекъ товариства „Руськихъ Женщинъ“ в Станіславові дня 19 с. ст. цїлий бувъ, можъ сказати, кульмінаційною точкою всьхъ відбувшихъ вечорівъ якъ своєю добротю і багатотою програмою, такъ і зборомъ осіб. Вечорекъ посетили гості ажъ в Калущу і Богородчанъ. По вичерпуючій і багатій в деталяхъ одчиті п. Вол. Левицького про Остану Вересаєва наступили музичні продукції на цїтрі о. А. і п. С., на скрипці п. В. вь аккомпаніментомъ фортепьянонимъ пав. К., бодай сольо-співомъ панни Ор. при аккомпаніменті панни С. і сольо-співомъ П. Г., далше два квартети знакоми чирки п. Г., К., о. А. і В. Вей тоті продукції випали дуже добре. Піднести однакъ належать вь повинимъ узнаньмъ декламация панни Кузю. Шевченковимъ „Хустини“ і гру на фортепьяно п. д-ри М. вь композиції Бєдички. Тимъ ся загально, що ті дві сили возмуть участь такожъ вь вєгородчанъ Шевченківськомъ вь Станіславові. Треба тутъ вимовити слово вьдъ товариству „Руськихъ Женщинъ“, вь устроєнню сего вечора іменно заступниця предбачательни пав. Вол. Левицький, що устроєючи сего рода вечорини подають рускій інтелігенції правдиво хосенну духову поживу. Бо кожній розумний признаєть, що краще вь неділі і святний днь сего рода музично-науковимъ вечорини підносити свого духа, ублажати душу і обильнати відомости, якъ десятиамъ грати вь карты або такъ упиватися. — О.

Намістникъ гр. Вадєні прибувъ вчєра вь товаристві старости Мантієра о 5-й год. рано до Савої, де злиждувать бдъ 8—10 год. гімназію, бодай бдувать ілюстрацію тамошнього отарства. О год. 11-й почалися прияти. Намістникъ представивъ репрезентанти духовній о-бохъ обрядівъ, командантъ округа донованського, командантъ батальону 45 полку, командантъ обо роху кравов, гремію судовихъ совєтниківъ підъ проводомъ президента Железского, державній прокураторъ Савоїскій, повітова дирекція скарбу, рада громадян, кагалъ і многі особі приватні.

За значенство шістьмю засудити кравовскій судъ карний вь суботу Жигмонта Шелігу і собланика Роберта Штігера на 4 літа тижномъ вазачь, заостреною одинокимъ постомъ вь жі-оні і бдиходовань державному скарбови 1095 ар. за вкрадені палини. Мотиви засуду обинимуть вь 10 аркушівъ писма.

Свєт. Вь околицяхъ Горюдка упавъ вь нч вь 20 на 21 свєтє.

Пригоди на залізничкахъ. На стації вь Копичинцяхъ підчасъ вилучовуваня товарівъ, сторо-жилъ татка скрива товару могу послугачеві.

Вь нч на 12 с. м. переїхавъ поїздъ особий, вьдучій вь Станіславову до Чернівцівъ сєлани Григорія Катку, котрий мабути самъ підложити ся підъ поїздъ. За Каткукомъ пошукуюла бдъ кількохъ тижнівъ жандармерія підъ за-кликомъ писемъ крадіжъ. Ожъ укравъ ся передъ жандармами вь стрілахъ по поляхъ, а вькінці постановивъ собі утечи передъ жандармами ажъ на другій свєтє, до оягъ сего такъ скоро а чєй не доженуть. Поїздъ переїхавъ сего черезъ нбъ і розвізавъ якъ пожеж. — Не далеко Гатчини на залізничці Надбатицькій наїхавъ на себе два поїзди залізничий, якъ кажуть, вь той причині, що одинъ машиністъ вь одного поїзду, бдєваъ бувъ нападъ поїзти на автомобіль. Кілька подорожнихъ і урядниківъ залізничнихъ однесли по-калєчєнє.

Огнє. Дня 20 с. м. вєчеромъ повставъ у сєлани Доманського вь Дублянахъ огонь, котрий завдяки уланському на той часъ дощєнъ і поспіш-ній і енергійній помочи людєй, удалось згаска-лізувати.

Зимни вь сатинісній архієпископії львівській. Адміністратори іменовані: вь Зборіві ко. Яв. Турчанський, дотеперішній адміністраторъ вь Голотурі; вь Калущі ко. Тома Тисєвуні, дотеперішній вікарій вь Замкові; вь Залозотіві ко. Маринъ Дуготъ вь зак. о. Бернадієвъ; вь Шчуровцяхъ ко. Вікентій Чижєвскій, дотеперішній вікарій вь Олєску; вькінці вь Намірові ко. Маринъ Соболевскій Францішканецъ. Перенесєні: ко. Іос. Козакъ вь Галичъ до Замковидъ, ко. Володимєр. Котускій вь Калущу до Галичъ, ко. Ал. Тисєо вь Доляни до Тока, а ко. Теоф. Гдовскій вь Тока до Олєску.

Підъ немімъ будувать гімназію вь Ясє бдбуло ся посвяченє камені угодного дня 18 с. м. при чєловєчій участі представитєльнъ, жієвєчєхъ автономічєхъ і правительственнихъ властєхъ і публіки. По вступіньмъ словъ п. бурмістра Мец-тера повставъ деканъ Сроцьнскій угодний камєнь і фундаменти будинку, а потімъ повставъ коротко значєньє церемоніи і вагу самого акту. Одатъ бдичати ерєційний актъ, вь котрбдъ зазначєно, що будинкомъ сєй ставленю за паво-нані цєсєря Францъ Іосєфа, за намєстника гр. Вадєного і за маршала кравового кн. Бєст. Сан-гушка. Далше вичислєній вь нбъмъ фрєнцїи урядниківъ правительственнихъ і автономічєхъ вь Ясє, за котрихъ урядованя почато сєй буд-чєстєю, і особъ, котрі своєю радою і участю причинили ся до зведєня єго. Актъ сєй зложєно вь нушу вь теперішнімъ мєстєхъ, а вьблєстє того маєть директоръ гімназіи, п. Кавєнєтій Сє-вєнєччє промову до збранихъ, вь котрбдъ опов-нєвъ історію новєтаня гімназіи, а потімъ звер-нувъ ся до молодєжї зъ словами заохоты до праці і науки. Заклєчивъ промову окликомъ на чєстє цєсєря. Підчасъ торжєства свієвавъ хоръ учениківъ бдичюїдї пєсєнъ. Будинкомъ бдє вь стєлю старовіковий. Мєстєти бдє 14 клєсъ, кабинетъ, обширну аилу, бдичюїдї прикрашену, помєшканє для директора і т. п. Будуть вь нбъмъ такожъ широкі коридори на долі і на обохъ поверхахъ, по котрихъ молодіжъ підчасъ пєсєнъ бдє могла свєбєдно протєждуватися. Підлоги будуть дубові для лєкшого удержаня чистоты і порядку. Будинкомъ сєй бдє нашт-ванє громаду мєста Ясє 76.000 ар., не вичис-лючи вь сє нового внутрішнього урядєня, котрє має бути бдичюїдї до теперішнихъ педаго-гічєхъ вимажєнь. Передъ будинкомъ бдє урядєний обширний огорожъ.

Арештовані. Нийшнєй Прєзєдієтъ подає, що у кількохъ вєдємкахъ кравовихъ має бд-бутися вночъ рєвїзія і трєхъ навбъ приарєш-товано.

Самобудьство сєлани. Вь сєлѣ Камбїж, пов-сєрєтєкого, бдєбравъ сєбѣ житєє днѣ 16 с. м. сєд-лянинъ Тимотєй Балауєвсь, кинувшись вь глу-боку чєчєру, до розтрєпань сєбѣ голову. Бала-уєвсь любивъ прєстрєстєно свою жінку, о котрбдъ однакъ перєсвєдчєвъ ся, що зложєла вѣр-ностє.

Двоє прєреды. Дня 14 с. м. повила одна жє-щїна вь Мєльцѣ при енергійній помочи опера-ційнѣхъ бдичєхъ, мужєского пола, що бувъ врослї до сєбє печєливъ бдѣ обєчєня ажъ до пука і-дєнми до сєбє зєвєрєнєхъ. Дїти померли зарєзъ вь годину по приходѣ на свєтє.

Зєтє, а бдакє поживує. Вчєра бдбувалась вь тутєшнѣмъ судѣ кардовѣ розправа протѣ надъ стражника скарбового Володєслава Лєша, 26 лѣтъ мєлєчого, обжєланого за тє, що вь нч 10 груд-ня 1887 р. уївѣвъ мєлєтєку Хану Вієманъ вь ро-дїтєльського дому вь Жовкѣ, обєчєючи, що ожє-нитъ ся вь нєю. Дєперва вь сєрєпн 1890 р. по-вернула Ханка Вієманъ до родичєвъ, розкажучи, що Лєшъ сѣ зѣвѣвъ, потбдъ давъ єй вь Краковѣ охрєстити, а вькінці не лишъ не ожєнивъ ся вь нєю, але одєвєвъ навбѣвъ вєлєкомъ помочє. Чєрєзъ 3 чѣ 4 днѣ укравъ єй зразу Лєшъ вь клєсарн, потбмъ у Львовѣ, а вькінці вь Краковѣ. За про-куратора обжєланє Гєзовскій, борєнє обжє-ланого д-рѣ Дуємєа.

Вьбухъ газѣвъ. Вчєра, підчасъ чищєня ка-налу при улицѣ Сакраментонъ, кинули два ро-бѣтники залєжений кувєрєтъ пєшєру, щобѣ прєсєдїчатися, чи каналъ добре вичищєній. Вь тѣй хвилѣ наступивъ такъ сильний вьбухъ га-зѣвъ, що вилєзавъ замєкнувачъ каналъ зєвѣну врату у водѣхъ і покрививъ на дробїй кусєн-ки. Обжєдъ робѣтники такожъ ранєні.

Стрєшно „уратуєванє“. Вь Будєвєнєтѣ жінка бухгалєтера Кина подрѣзала вь бѣлий дєнѣ вь прїотѣхъ бѣжєвѣдѣвъ вьхоннимъ ножємъ горло своєй 10-лѣтнѣй на прїчудъ хоробѣй дѣвчїнѣ, Олѣѣ, щобѣ, якъ пощєливъ бѣжєвѣдѣвъ мати вьрєзєлєвъ, уратувати їѣ передъ лєжєхъмъ людѣмъ. Вєлєку зарєзанємъ дєчєки Олѣї вьнѣшовъ бувъ що-лєше передъ хвилєю по лѣкарѣ, нєбѣ-чєнєшъ аномальний станъ своєй жінки, а лєшъ вєрєувъ, зєставъ дєчєку жєртвою а жінка сто-ла вь вєрєванєнєхъмъ ножємъ, уємѣхєна і щєливъ, що „уратуєвала“ своєй дєчєчєку.

Оригїнальнє гєнїи лєтѣ вилєзєла будєвє-тєсєка поліція за лєжєхъмъ фєлїшонєхъмъ вєк-сєлѣвъ. Вь лєжѣхъ тѣмъ подано вь описѣ лєжєнці, що бѣвъ дєжє похѣбний до короля Мєлана. Прєзидєнтъ будєвєтєсєкого трибуналу бдєставъ прїказъ вь-гєрѣ, щобѣ вь лєжѣхъ тѣхъ уєгнѣтѣ вьнѣшнѣ. Вєрѣбѣмъ похѣбности фєлїшонєхъ вь Мєланѣмъ, кажуть навбѣвъ зєвѣмъ нєма.

Вєрєвєрєй єтєчъ. Кравєцъ вь Сєнєсєлѣду. Мє-тєрѣ, обурєний на сєна за тє що сєховєвъ кувє-ничємъ мєдѣвєнєка, хотѣвъ укарати дѣтану і до-ковєвъ кары вь спєсѣбѣ вєрєвєрєй вєрєвєрєй. Розєлєвъ зєвѣний чєчєвъ до чєрєвєнєтѣ, похѣ-живъ на нбѣмъ тѣхъ кусєнѣхъ мєдѣвєнєка і вєдєвѣвъ єго дѣтнѣй ошєхѣвъ вь устѣ. Дѣтєвъ бдѣ тѣж-єкихъ рєжѣ вь устѣхъ і вь лицѣ померъ а судѣй прєсєдїжї, коли єтєй сєрєва прїблїла передъ судѣ прїзєнаніє одєноголєсно Мєтєрє вьнєвєнємъ злєчєнєства убієства, а трибуналу зєвѣдучи єго вь нєлєжѣхъ сєго вєрєдѣхъ на 12 лѣтѣ тѣжєкѣ нєзєвѣдѣ, і позбєвєнєя всьмъхъ прєвѣхъ гєрєжєн-єчєхъ.

Рєдєє зєчєнєчєствє. На Угорщїнѣ, якѣсь швєцѣ Чєрнѣкъ стрѣлѣвъ днѣ 17 цѣтнѣя вь цєркѣвѣ під-часъ богєслужєня 4 разѣ вь рєвєльєрѣ до кєно-нїка вєчєхѣмъ кєнїтулу, ко. Стєвєнъ Кєндѣ, котрий бдєравєлєвъ при бѣтарѣ і рєлєвѣвъ єго тѣжєко вь-голову, потбдъ і сѣбѣ вьстрѣлєвъ бдєбравъ жї-тєє, зєвѣмъ сєрєдѣ загєлєного прєрєсєхѣхъмъ людє-ошємєнуєлєвъ. Ко. Кєндѣ бувъ зєвѣний добродѣлѣ для бдичєхъ і самѣжу Чєрнєчємъ познєчєвъ бувъ по-данєю 100 ар. Грѣшѣ тѣ Чєрнѣкъ розтрєтивъ а остєлєсъ чє-лєшъ на рєвєльєрѣ щобѣ нємъ до-пустєтєсѣ такою злєчєнєствє.

Оємѣ вь вєлєчєчєлѣ. Тѣй оєлѣ, котрий єтєвъ сємєлєчємъ дурнѣтѣ і нєдєрєвєнє потрєбєвъ рєзѣ прєцїєвъ тѣжєкѣ вєтѣти штєку, котра нєвєнєна чєй бдѣ тєпєрѣ зєгєбѣлїтуєтѣ єго вѣлємѣ понєвѣр-ноує слєву. Вь Парижѣ вєстєуєнає на сєнѣ „Е-дєну“ група, котра нѣжѣ нєшнѣмъ сєлєдєєвъ і вь-чєтєрєнєжєго оєлѣ. Ожъ вьзѣждєна на оєнєу вь фєтєлємъ, прїбравєнѣмъ вь цѣтѣхъ, зєсѣдєвъ вь нѣмъ нєчє царѣ на прєстѣлѣ, бдєвєвъ нєлєчєчєлю, бєрє-мѣжѣ тѣри нєчєтѣ, а чєтєвєртѣмъ бєрє за сѣмєчєнъ, ну — і тѣє сѣбѣ вь сєрєцѣ, кєнєвєчємъ гєловєю для тѣжєку.

„Слєва Тѣбѣ Гєспєдї!“ Свєго чєлу дєновєно вь дєнєвнїкахъ, якѣ дарувєчѣ арєвѣвъ торѣжъ рєсєйскій царѣ нѣмєцєкомъ цєсєрєвнѣ. Подєруєвѣ бѣвъ іменно вь свєсѣмъ лѣшємъ єтєдєнѣмъ тѣри нѣ-прїємнѣй кѣпѣ вь цѣлємъ упрєтѣмъ і пѣшнѣмъ вѣжєкомъ, або такъ зєвану рєсєйську „трѣдку“. У-прѣжѣ бдѣла прїбравѣна вь бѣгатѣ вь чєтєного єрѣ-бѣ прїєрєвємъ, а до пєвєжєнѣ трѣдкою дєвъ царѣ чє спєцїєлєного „кутшєрѣ“, зєдєрєвєного Мєсєкєлѣ вь вєлєкомъ бѣрѣдѣ, а тѣй не малѣ чєнєжєвъ сѣ-чєстѣю, що „бѣтѣшєка“ бдєзєчєнєвъ сємє єго тѣжъ нєлєннѣмъ дѣвѣрїємъ. Обєвєжєи сєвє єспєнєлєвъ бѣвъ вь лѣтѣ вьбѣлѣзєною вѣрєстѣю. Бєзєзєстєно нє-лєждєвъ вь нєзєчєчємъ гєрєлєвєчєстѣю надъ тѣмъ, щобѣ єго упрїжѣ бувъ якъ нѣчєтѣтѣмъ, єсєбѣ-лє-ну-жѣ єтєраннѣбѣтѣ посєнєчєвъ єрѣбнѣмъ прїєрє-мѣмъ, бдєчємъ, щобѣ на нѣхъ не бѣло і нєлєжєн-чєи пєлєкєи. Тѣмъ бѣвъ дѣбєрє, що єго „бѣтѣшє-ка“ цѣрѣ за сємѣ упрїжѣ зєлєчєнєвъ 20.000 рѣ-лѣвъ, а сєгѣ жѣ на дѣрѣє не нєлєдєшѣ!... Алє од-ного днѣ тѣй „кутшєрѣ“ єтєвѣє вєлєсєє прїєчє-чєнѣю і, лѣтѣ зєчєлєчєнѣ, прїгєлєдєсь кожѣдѣ одєрѣ-бнѣчѣ... нєрєзѣ, нѣ вь сєгѣ нѣ вь тѣго, зєлє-чєнєвъ нєлєгєлєсно: „Слєва Тѣбѣ Гєспєдї!“ — злє-жєнѣ на-хрєстѣ рѣкѣ, а вь оцѣхъ зєгрєлѣ слєзєвъ. Прїчєною сєгѣ зєвѣрєнєнє радѣного бѣла мєлѣ-жѣтѣ лєчєчєка, нєлєждєчєка вь-пѣдѣ єрѣбѣмъ прї-єсєбѣмъ. Ожѣ не за єрѣбѣло, а за мєсєжѣ нєлє-чєнєвъ єго „бѣтѣшєка“ 20.000 рѣлѣвъ! Сє дѣ-чєрѣтѣє нєлєгє прїгєлєдєло єму єго сєлєдѣу бѣчєнѣю і тѣжѣ єго єсєрєчєю зєвѣрєнєчємъ. Тѣя прїгєдѣ оєтє-чєною зєлєчєрєуєлєвъ зєлѣзѣ прїєсєчєнѣмъ, почєлєсь тѣжєкѣ, посєнєчєлєсь уцѣпѣнѣмъ дѣтєчєкѣ на тємѣтѣ

сиритѣ рєсєйскѣхъ куцѣвѣхъ, на нѣхъ „чєрєчєр-нєстѣ вь рѣкѣхъ“ — ну і прїєлєкєлѣ нѣкѣнѣ зєвѣрєнєчєка єтєсєнєю слѣжєбѣ, а тѣмъ, зєлєчєнєчє євоє зєлєчєнєчємъ вєлємѣ повєжєнѣмъ „сѣмѣ-тѣмъ!“ зєрє-пѣртєуєвѣ о вѣмъ, дє трєбє. Цєсєрѣ Вєлєчєлєвъ вь дєлѣчєтѣмъ жєртѣ подєвъ прїгєду вь тѣмъ кєпїтєлєнѣмъ „Слєва Тѣбѣ Гєспєдї!“ рєсєйськѣмъ амбєсєдєровѣ гр. Шуєлєвѣу і гєн. Вєрєдєрѣнѣ, а тѣ зєнѣвъ, бдѣчѣмъ вь Пєтєрбурѣ прѣстѣлѣ єє дєлє-шє, нєчєлѣ єго не бдѣлєшѣ а до царѣ. Вь царєкѣ мєлєтѣлєрѣ зрєбѣвъ сѣ нєбѣжєнѣ вєлєчєй зєлєчєтѣ, нєстєлѣ зѣбнѣ, а гєн. Мєртіновѣ, котрий жє дєсєтѣ лѣтѣ бувъ зєвѣрєчєкомъ мєлєтѣлєрѣ, пѣ-бѣшєвъ на тѣлєного єсєчєнѣмъ і сєнєтєрѣ... Сє нєп-є вєгє, є bєn trovato...

Дрѣбнѣ вєтѣ Цєсєрѣ удѣлєвъ гєрємѣдѣ Ко-рєстѣмъ пѣвѣту єтєрѣского 100 ар. зєлєжєчѣ на бѣдѣчѣмъ шєлємъ. — Крєвѣнѣ мєршєлєкѣ кн. Бєст. Сєлєгѣшєкѣ повєрєчѣвѣ вчєрѣ вь Краковѣ до Львовѣ. — П. Ієлѣ Абрєамъ Сєтєлѣ, рѣдѣчѣ вь Тєрпѣ-полѣ, кєпїтєлєнѣмъ євєкєлєчѣмъ, лєчєчєнѣ вчєрѣ на лѣвѣчємъ унївєрєтєтѣ єтєпєчѣ дѣкєтєрѣ прѣлѣ. — У Львовѣ померъ сємѣ днѣмѣ Ант. Лєвъ Бѣлє-кєвскій, архїтєктѣ вь 58 р. жѣтѣ. — Вь Лѣвѣ-чємъ нємєрѣ загєлєно повєжєнѣмъ, лѣвѣчєнѣмъ і вєлєчѣмъ лѣкарѣ гємєєнєчѣ Антѣмъ Рємєрєвєчємъ, котрєго зєчєсєлєно до глєбѣо обрєзєвєнѣмъ лѣ-карѣмъ, а котрий вь єлєчєтѣ прєєрѣнѣвъ на гє-мєєнєчѣ.

Пєдѣлѣ. Вьдѣлѣ „жѣнєчєнєского брѣтѣвѣ“ вь Тєрпѣполѣ єлєдєлѣ прїєлєдѣу лєчєку нѣ. пєнємъ: д-ровѣ Вол. Лѣчєкєвскѣмъ за 5 ар. на прєдѣлєтѣ „Зєрѣ“, д-ровѣ Стєв. Фєдєковѣмъ, євєкєлєчѣмъ вь Львовѣ за прїєлєчєнѣ „Стрєсєннѣхъ нєчєлємъ“ на мужєскѣмъ хорѣ, а прѣє. Ол. Вєрѣшєчєкомъ за дѣрѣ до бѣлѣчєтѣи 4 тѣмѣмъ мєнєгєрєнѣмъ Бєлєчємъ Хмєлє-нїчєного. — За вьдѣлѣ: Андрѣй Сєтєрєскій, гєлє-чєнѣ; Андрѣй Стєлємєхъ, сєкрєтєрѣ.

Вєстѣ зъ Аєп. Львѣвєскѣмъ.

Вєлєчєнѣмъ оо.: Волєд. Рєвєлѣцїєй бдѣ зєвѣ-дєчєлєствѣ вь Дѣтнѣнѣ, Ант. Обрѣжєвъ бдѣ єтєрєднїчєствѣ сѣ. Пєтєрѣ і Павєлѣ у Львовѣ, Ант. Зєрїхтѣ бдѣ єтєрєднїчєствѣ вь Бєрє-зєвєчѣ, І. Глєзєвєчєскій бдѣ зєвѣдєчєствѣ Стѣннѣ, Ярєсєл. Лѣчєкєвскій бдѣ єтєрєднїчєствѣ вь Пѣлєчѣ, Ям. Мєлєчєскій бдѣ парѣхѣ Янєвєчѣ.

Вєсєдѣй оо.: Ант. Руднїцїєй за парѣхѣ Дѣ-тнїнѣ, Вєсєл. Мєлєчєскій за парѣхѣ Сєрнєрѣ, Сєз. Мєдєвєскій за парѣхѣ Олѣхѣнѣ, Корѣ. Вєчєнє-скій за зєвѣдєчєлѣ Бєрєзєвєчѣ, Ант. Обрѣжєвъ за зєвѣдєчєлѣ Мєлєчєчѣ, Нѣк. Фѣлєвєрѣвъ за парѣхѣ Дємѣй, Волєд. Лєчєчєскій за зєвѣдєчєлѣ Стѣннѣ, Єм. Врѣкєвскій за зєвѣдєчєлѣ Янєвєчѣ, Ант. Зєрїхтѣ за зєвѣдєчєлѣ Чѣжєковѣ.

Зєвѣдєчєствѣмъ лєчєчєнѣмъ оо.: Мѣх. Фєрєсѣ нєвѣдєчєствѣмъ Пѣлєчєнѣ, Кѣр. Лєвєцїєскій зєвѣ-дєчєствѣмъ Вєлєчѣмъ пѣдѣрѣжєнѣхъ.

Зрєлєчєчєнѣмъ зъ прєзєнтѣ на Сєчєрѣчє о. І. Юрєвєчѣ, парѣхѣ Гєрмєлєновѣ.

Нєлєчєчєчєствѣмъ єдѣтѣ на на кєнѣнїчєку нєстѣтуцію оо.: Фрєнц. Грємєкѣи на парѣхѣ Сємєрѣжѣ, Єм. Вєрѣшєчєскій на Хмєлєчєскѣ, Ант. Алєсєвєчєскій на Дѣрєвєчємъ.

До кєнѣнїчємъ нєстѣтуціи зєвѣзєчєнѣмъ жѣлєчѣ цѣтѣнѣ оо.: Єм. Вєрѣшєчєскій на Хмєлєчєскѣ, Ант. Алєсєвєчєскій на Дѣрєвєчємъ.

Пєлєчєчєчєствѣмъ прїєлєчєствѣмъ єтєрєднїчєствѣмъ вь Сѣвѣмъ єспєнєчєлємъ прѣвѣчєствѣмъ вь рєлїгїєного фѣндѣ.

Кєнєсїєстєрѣя нєстѣлєчєлѣ до нємѣстѣнїчєствѣ о пєлєчєчѣ єтєрѣ рєлїгїєного для прїєлєчєчѣхъ єтєрєднїчєствѣмъ вь Прѣшєчєнѣ і вь Стєнєлєчєчєчємъ; о дѣрѣ хєсєкѣ для нєчємъ о вєчєчєчєчємъ, Алєкѣ Гєрєсємєчєчєскій; о зєлєжєчѣ о. Іє

48 кр., се значить о 57.328 зр. 61 кр. больше анжы въ роцѣ 1889.

Одѣлъ комисіонный и комисіонный выказуе зыскъ въ провѣдѣ 85.764 зр. 39 кр.

Аспігантъ комисіонный выданъ на 5,727,550 зр. а стянжено на суму 3,439,850 зр.

Каса запомогена заведенію центрального и эізіи удѣла дробныхъ промышленнымъ малъ по-вѣчки на рѣкѣ за особитою порукою або на подѣстѣ заставу. Она мала въ концѣ 1890 р. илестованого капиталу 530,310 зр. 16 кр. або о 2,858 зр. 34 кр. больше анжы въ роцѣ 1889. При-ходъ въ того бѣдѣ бунъ жимо того о 2,876 зр. 25 кр. меншій а то въ причины що проблема де-лѣй реформы въ снѣли одоотокъ на кормы до-жнѣнѣ.

Дѣмъ банку у Львовѣ якъ рѣвножъ набудо-ваны и маѣзинны эізіи несталепо въ бѣдѣ въ кыстою 277,500 зр.

Надѣжжа чистого зыску въ р. 1890 выно-сѣтъ 402,905 зр. 9 кр. На тѣмъ укывлено 38,722 зр. 18 кр., на дальшу запомогу зычайно-го фонду резервового 10 проц. т. е. 24,201 зр. 36 кр. и на супердивиденду по 12 зр. бѣдѣ 15000 акціи 180,000 зр., инжы 9,981 зр. 55 кр. пе-ренесено на рахунокъ сегоднѣшнѣ. Дирекціи укы-влено абсолюторію.

До рады надырающей выбрано на мѣсто д-ра Рыбичного и б. п. Кабата п. Химца и д-ра Роинского, а въ давнѣхъ збѣтали д-ръ Смоляна и о. Сѣмѣнѣшнѣ.

Фондъ смеретуры представлятъ въ концѣ року 1890 капиталъ 316,100 зр.

Въ роцѣ 1890 выкаченъ смеретуры выно-сѣтъ 12,931 зр. 36 кр. а въ тепошнѣшнѣ хмыл выносѣтъ 16,936 зр. 59 кр. Доходъ въ фонду вы-носѣтъ 28,532 зр. 15 кр.

Наука штука и література.

— Товариство „Прогрѣтъ“ выдало дво 4-ту кни-жочку на 1891. рѣкъ (а лѣто 131-шу своихъ вы-данъ) „Образы Стратей Іисуса Христа“ на-писавъ Вацлавъ Чернецкій, гр. кат. парохъ Сѣвѣ-белского. Текотъ, приодобленъ пѣтма обра-зѣмъ, обѣймае 39 сторѣкъ друку. Цѣна книжочки 10 кр.

— Вѣночекъ, дарунокъ для молодежи. Впору-кывавъ Костъ Федьковъ. Цѣна 20 кр. у Львовѣ 1891 р. Накладомъ руского товариства педаго-гичного. 3-ѣ друкарѣй тов. им. Шевченка, подѣ-вардомъ К. Ведекерского. Отогъ найновѣшнѣ пу-блѣкаціи, яка появилася накладомъ педагог. то-вариства. Вѣншнѣмъ выданъ мержаномъ коллоро-вой окладки, богатымъ змѣстомъ и 4-ома нѣю-страціямъ презентуеся гарно.

— На заведенію анжыномъ наукъ у Вѣдѣ въ обѣн-с. р. д-ръ В. Вондракъ передавъ розвѣдку: „О деішнѣхъ оргографическихъ прикметахъ рукописей супрасельской въ одношѣню до вѣншнѣхъ старосла-вянскихъ памятниковъ“ въ тѣмъ нѣмѣромъ, що-бы анжыномъ выпечатала ея въ своихъ справо-даннѣхъ. — Рѣвножъ д-ръ Данило Веронка въ Берлінгу передавъ свою працю для помѣщеня въ архивъ для австрійскихъ жерелъ историческихъ подѣ заголовкомъ: „Утворѣнне Буковины и ро-звитокъ, часы Маріи Терезы I частина.“ Въ своей розвѣдкѣ представляе авторъ прилученъ Буко-винны до Австрѣи въ нѣмѣдомъ попередного при-лученя Галичины и Володимирѣ.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣнь 22 цѣвтія. На 1-шомъ засѣ-данію комисіи адресовонъ забравъ слово въ имени Русинѣвъ пос. Романчукъ указы-ючи, що конституція не естъ вповнѣ переведена а Русины не користають достаточнѣо зъ загарантованыхъ нею правъ, а дальше убѣдывувъ са о интересъ сѣ-лянства. — Мин. Фалькенгайнъ и д-ръ Билинскій одвоили, що тропова бесѣда згадуе и о справахъ сѣлянства. — Пос. Р. о-манчукъ въ рѣплѣцѣ своей подѣтъ, що згадка тѣя дѣткае только декотрыхъ обставинъ сѣ-лянства, а потѣмъ възнавъ міністерство, чтобы въ админістративной дорожѣ переводило равно-управленіе, заповѣняючи при томъ, що Русы-ны не хотѣтъ нѣмѣннѣхъ правъ нарушати, але въ згодѣ поступати зъ другими народами. На те гр. Таффе одповѣтъ, що нѣвка консти-туція не може паразъ вновитъ перевести са — въ админістративной дорожѣ, одно же зроби-ло са, друге же зробиъ са, — при-вѣтельство бажавъ только не выволѣкати такихъ пытанъ, котры могли бы выкликати тижнѣй споры и заколотъ... Лѣвѣца высказывала сумнѣвы, чи приде до згоды на одну адресу.

Исидоръ Воль

ул. Сикотуска ч. 6 у Львовѣ.

Одинѣкѣй и выказочнѣй олл Галичинѣ

СКЛАДЪ РОССИЙСКОГО ЧАЮ

основанъ въ 1870 р.

ЦѢНЫ	Кр. кр.
Поручае правильно кож- дого тѣмѣна сѣвнѣй транспорти налѣбнѣш- го чаю зъ Москвы и поручае его посылъ прило- женного ему цѣнника	
Замовленя выповѣня- ются сѣвнѣю и скоро также за послѣдѣнѣю опакѣванъ франко.	
Особлѣну увагу звертаеся на 3 знаменитѣй сортъ К. и С. Попова.	
Кайсовъ { знам. чорный	1 60
Souchong { меланжъ	1 80
Melange { одѣлчнѣй	2 —
Fu-czu-Fu { наилучшѣй	3 —
карѣва нѣмѣй	4 —
К. и С. Поповъ { н-р. I	3 00
{ II	4 00
{ III	6 —
{ IV	2 40
{ V	3 —
{ VI	3 75
{ VII	1 60
{ VIII	1 80
{ IX	2 60

Вѣдѣнь 22 цѣвтія. Робѣтнѣкы пооди-
нѣкъ заведенъ фабричныхъ рѣшнѣи святкувати
день 1 мая. — Зѣ Грацу доносятъ, що пла-
сти розвязали два товариства робѣтнѣкы за а-
гітацію въ святкованію 1 мая.

Линцъ 22 цѣвтія. До фабрики оружья
въ Штатеръ прѣѣхавъ российский генералъ,
щобы зрѣбнѣи контрактъ на досталу 1 міліо-
на карабіновыхъ лѣмѣ.

Берлинъ 22 цѣвтія. Газеты доносятъ,
що вел. кн. Володимиръ мас бути именованъ
Генералъ-губернаторомъ Царства польского. —
Говорятъ, що царица занедужала небезпечно
и покликанъ до Петербурга королевъ грецкы.

Парижъ 22 цѣвтія. На день 1 мая мас
правительство розлюкувати кавалерію по за-
веденнѣхъ фабричныхъ.

ОПОВѢЩЕНІЕ

Зѣ днѣмъ 15 н. ст. цѣвтія перенѣтъ и мою
канцелярію адвокатуку зъ каменицѣ Лѣвѣдѣ (Ри-
нокъ) до власного дому при улицѣ Адамѣвской
ч. 21 давнѣшнѣ домъ ц. м. нотаря п. Шидлов-
ского.

Бережаны днѣ 16 цѣвтія 1891.

Д-ръ Андрей Чайковскій
адвокатъ крѣвнѣй.

Найдешнѣе жерело предѣтѣтъ оп-
тичнѣмъ у Львовѣ

подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (плѣкъ ст. Духа)

шпрѣтъмъ головного одѣмѣ.

Окуляры, цѣлѣры, барометры, термоме-
тры, мѣроскопы, мѣлѣны электрѣнѣй, ре-
парацин найдешнѣе и найскорѣе.

Замовленя въ провѣдѣ адресувати: „Новый оптикъ
подѣ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ“

Вже появилася ся вторѣй вынѣскъ сочинѣн-
я подѣ заголовкомъ:

Житѣя Святыхъ

гр. кан. Церковно почтаеваемыхъ на каждыи дѣнь
въ роцѣ.

Цѣле сочинѣнне буде состояти зъ 100—110
друкованыхъ аркушѣвъ зычайного формата (въ
IV томахъ) и буде выдѣвати ся періодично вы-
пусками по 8 пѣдѣтъ. Каждый выпускъ буде об-
нимати по одному жѣвѣнцѣ житѣя Святыхъ (9 ар-
кушѣвъ друку) Цѣле сочинѣнне выде въ 12 вы-
пускахъ въ прѣтѣгѣ 1891 и 1892 р. — Прѣну-
мерата на одинъ рѣкъ (6 выпусковъ, 50—55 ар-
кушѣвъ друку) съ почтовою пересылкою 4 зр.

Иларіонъ Гмитрыкъ

профессоръ Богочестія въ ц. м. гимназіи въ Самборѣ

! На пость !

Россійскій сардинни въ барилкахъ 5
кѣл. Нр. 1 по 1 зр. 40 кр., Нр. 2 по
1 зр. 35 кр. окрѣмъ оплаты почтовой
Барылка Нр. 1 жѣвѣтъ 65—68 шт.
Нр. 2 жѣвѣтъ 120—125 шт. рыбѣ.
Селедѣцъ шноцѣй, 5 кѣл. посылка (око-
ло 30 шт.) за 1 зр. 30 кр. франко.
Повила 5 кѣл. посылка въ спрѣноцѣй
за 1 зр. 90 кр. франко.
Мѣдѣ паточа въ блинѣцѣхъ по 3 1/2 кѣл.
netto за 2 зр. франко. 3804

высылаея

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

Всякія паперы цѣннѣй

также лѣсты заставнѣ Товари-
ства кред. земского, банку кра-
евого, банку ипотечного, облигаціи
пропѣнаціи, ренты, прѣоритеты
и т. п.

продас по найдешнѣшомъ курсѣ

Августъ Шелленбергъ

дѣмъ банковѣй и контора вымѣны
у Львовѣ.

Выданнѣцтво газетны лѣсопанъ „Надѣла“.

Прѣнумерата цѣлѣрѣчна на провѣдѣ 1-80 зр.

Кирилъ и Методій

К. Селецкого

рѣбнѣкѣ по 50 кр. а. в.

Замѣтъ 1 зр. а. в.

можно дѣбѣтати въ товариствѣ
„Прогрѣтъ“, ул. Вѣрменская ч. 27.

ПРО РУСКУ ПРАВОПИСЬ

написанъ

С. НАГНІВІДА.

{ 100 примѣрнѣкѣ } Цѣна 5 кр. а. в. { 1000 примѣрнѣкѣ }
{ 3 зр. } { 10 зр. }

Дѣбѣтати можна въ друкарнѣ тов. имѣни Шевченка
у Львовѣ, ул. Академична ч. 8.

ЛЕВЪ ЯНИКОВСКІЙ

годинникаръ

у Львовѣ ул. Театральна ч. 16

поручае

свой обѣдѣннѣй складъ

годинникѣвъ золотыхъ, сѣр-

бѣныхъ, въ періодичныхъ фа-

брикахъ женевскихъ и француз-

скихъ, также лѣнцѣшнѣхъ зо-

лотѣй и сѣрѣбнѣхъ, удѣржѣу на

складѣ великій выборъ годин-

никѣвъ стѣннѣхъ, столовыхъ и

мѣлѣннѣхъ, будильни-

ковъ рѣбного рода по найдеш-

нѣшнѣхъ цѣнахъ. — Напрѣвы

всякого рода годинникѣвъ,

уравнѣхъ годинникѣвъ, та-

коже всѣмъ напрѣвы годин-

никѣвъ стародавнѣхъ и нѣхъ

однова. 3943 4—10

ГОЛОВНЫЙ СКЛАДЪ

хрѣстоѣвъ грѣбовыхъ и памятникѣвъ

травало золотѣннѣхъ.

Моадѣры до сѣрѣжнѣи по зр. 3-75,

4-75 и 6-75.

Вырѣбы ножей, а. е. ножей ето-

ловѣй, кухоннѣй, бритвы и т. п.

въ фабрикѣ своихъ сѣвѣнѣхъ

въ Англіи и Гемсѣльсѣ въ

Солѣнгѣнѣ. 3854

Поручае

Антѣонъ Гальскій

торговля товарѣвъ зѣдѣннѣхъ

Лѣвѣвъ, плѣкъ Маріѣвѣна ч. 9.

Цѣннѣкы хрѣстоѣвъ на желѣнѣе.

Praktyczne przepisy

pieczenia ciast świątecznych

a miazowicie:

bab, placów, mazurków,

pieśniaków i tortów oraz stru-

ci, chleba, bułek, rogali

i różnych przysmaków do kawy, her-

baty i czekolady

zebrane przez Florentynę i Wandę

(Autorki „Kucharki Polskiej“).

Цѣна 50 кр.

По пересѣданію переклазѣтъ

кыоты 55 кр., высылка съ пере-

сылкою оплатѣно подѣ опаскою.

В. МАНЕЦКІЙ

Друкарня народова

Лѣвѣвъ, ул. Коперника ч. 7.

Словарь нѣмецко-русскій

Ом. Партицкого

продѣе товариство Прогрѣтъ

по 1 зр. занѣтъ 3 зр.

МУЖЕСКУ

Безсѣлѣнѣтъ

выпѣлѣну вѣнѣшнѣмъ страннѣмъ на-

сѣдѣмъ тайныхъ трубокѣвъ жо-

лодѣи и роупѣтъ, усѣне пѣлѣвно и

на дово одѣнѣю, роупѣтъ въ

мѣлѣхъ выдѣлѣхъ изѣстѣнѣхъ, анжы

Самѣохорѣна д-га Рѣтава

Россійскѣе выдѣлѣе: 1 зр.

Пѣлѣе выдѣлѣе: 1 зр.

Нѣмѣцкѣе выдѣлѣе: 2 зр.

Тѣмѣнѣмъ людей пѣлѣнѣи въ тѣмъ

поисѣнѣи своихъ нѣмѣнѣи и на-

кывѣи свои мужѣскѣе сѣмѣи при по-

мѣчѣи зѣлѣаного въ кнѣжнѣхъ спосо-

бѣнѣхъ. По одѣржанію франко на-

сѣлѣнѣтъ, высылка съ франко нѣ-

тъ въ кыотѣхъ мѣлѣнѣхъ нѣмѣ-

нѣтъ Р. Ф. Біеръ въ Лѣвѣу. (R. F. Bierer's Verlagsbuchhandlung in

Leipzig.)

МАРІЯЦЕЛЬСКІЙ

каплѣ жолудковѣй

робѣнѣй въ антиѣхъ подѣ анжыномъ хранѣтелемъ

К. БРАДОГО въ Кромѣжѣ (Моравѣ).

данно напробовање и лѣтѣе средство довоѣ, дѣлѣюще лѣдѣ-

нѣчно на жолудковѣхъ при лѣмѣхъ травленію.

Правдѣй цѣна въ побѣдѣ надѣною жарѣю охорѣнѣю и подѣ-

лѣнѣю. Лѣна на флашку 40 зр., подобна флашка 70 зр.

Чѣсти складѣхъ сѣтъ подѣлѣи. 21—30

Купѣе са по всѣхъ антикахъ.

Часткова выпродажа

Закупѣннѣ великій засѣбы въ фабрикѣ загра-

ничнѣхъ найрѣбнѣшнѣхъ

Біжутеріи золотѣй и сѣрѣбнѣй,

найновѣшнѣхъ и найгарѣбнѣшнѣхъ фасѣнѣхъ лѣтъ:

кѣнѣтъ, брошки, брасѣлеты, лѣнцѣшнѣкы, сѣтѣнѣтъ,

перѣстѣи, медѣлѣонѣкы, также годиннѣкы мужѣ-

скѣй и дамѣскѣй, золотѣй и сѣрѣбнѣй, а также въ по-

мѣтъ акѣсѣ сѣрѣбѣо етоѣеѣе, тѣмѣ, кубѣкы, лѣхѣтарѣ

лѣхѣтарѣ, рѣкѣзѣнѣтъ (сѣрѣбнѣй) на бюрѣ, подѣстѣнѣ

кѣ, лѣламѣтъ и т. д., также годиннѣкы, антиѣ

въ бронѣ и много вѣншнѣхъ предѣтѣвъ продаѣ

тѣмѣнѣ о 10, 20, 30 и 40 зр.: нѣмѣе цѣнѣ фабрѣ-

3878 1—10 нѣхъ. (Вѣрѣе, бѣро жолѣеѣ).

Магазинъ ювелирско годинникѣарскій

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ
підъ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (підъ св. Духа)
напроти головного одразу.

Окуляры, циліндры, барометры, термометри, мікроскопы, машини електричні, роботація, а т. п. по цінахъ найдешевшихъ. Репарація найдешевше і найкраще.

Замовлені въ провінціі адресувати: „Новий оптикъ підъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ“.

Запрошеніє до предплати.

Вже поступило до друку і вийде въ концѣ сего року катехитичне діло підъ заголовкомъ:

„Наука вѣры і обычаївъ“

написавъ Анатолій Долинскій, парохъ Яхторова і Улева. Ціле діло буде обнимати 70 аркушівъ друку і буде містити въ собі поясненіє великого катехизму на основі щоденнихъ молитвъ і празниківъ церковнихъ і християнськихъ образівъ.

Митрополитальний Ординаріатъ Ч. 918/1890 препоручивъ тов. сочиненіє „яко діло для представлення великого добра вѣры св. Всел. Синодальству і Вѣрному многополюванню“. Для того кожда церковь, братство і читальня повинна заосмотрити ся въ тов. діло, бо оно має заступити родъ „Духовнихъ Чтеній“ для дорослихъ християнъ.

Предплата выносити тільки 3 зр. безъ пересылки поштовою; по випечатаню ціна буде поднесена на 4 зр.

Предплату приймає о. Евгеній Гузаръ у Львовѣ, площа св. Юрія ч. 5.

Рівночасно друкує ся „Короткий выкладъ науки вѣры і обычаївъ“ для християнскою молодіжю і женихѣвъ із додаткомъ „Рѣкъ церковныхъ“. Ціна 60 кр. із пересылкою поштовою.

СВѢТЛО

при замовленю за нашимъ посередництвомъ по кождоразовій цѣнѣ фабричної.

Диски потугъ фабрика за 100 кр. окрімъ транспорту і а по 82 зр., II-а по 76 зр.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ
У ЛЬВОВѢ.

Альбумъ заслуженыхъ Русинѣвъ.
Ціна 70 кр.

Дѣстати можна въ товариствѣ „Просвѣта“.

Головна wygrana зр. 150 000

Тягненіє 1 мая 1891

Промесы на льосы державный
зъ 1858 р. по 5 зр.

такожъ оригінальнъ льосъ по курсъ депозитъ продає

Августъ Шелленбергъ

дѣмъ банковый і контора вымѣны.

Виданннцтво газетны льосованъ

„Подпалъ“ пренумерата цѣлорѣчна на провінцію зр. 1-80.

ОКУЛИСТЪ
Dr. GESANG

був. елементъ і операторъ на клінічѣ окулістичной проф. Фухса у Відніі Львовѣ,
ул. Ігравоньска ч. 2.
напроти новогъ будинку касы щадничою.

Д-ра Е-

гѣра бѣль, кафтанники бѣдъ поту рикотей і сѣткою, рукавицъ і рушники до натирания

найдешевше въ торговлі

БРАТЕЙ ЛЯНГНЕРЪ

Львовѣ, Галицка ч. 16.

Цѣнники на наданіє даромъ!

Въ редакціи „Зеркала“
можно дѣстати:

- 1) „Зеркало“ зъ року 1889 по 2 зр.
- 2) „Зеркало“ зъ року 1890 по 2 зр. 50 кр.
- 3) Календаръ „Зеркала“ на р. 1891 по 36 кр.

Вѣденскій магазинъ товаровъ модныхъ

„AU LOUVRE“

Львовѣ, пл. Капітульный ч. 3.

Найбольшій по французски уладженый складъ товаровъ на цілу Галичину.

Сезонъ 1891.

Вѣстие найдешевше жерело закупа.

Найбольшій складъ съ нѣ въ апартаментъ тѣхъ і на і. северскъ подвѣснъ на много бѣдѣбѣвъ.

Одѣль I. для коронокъ, лентъ, цвѣтѣвъ, перъ, гвѣтѣвъ, і коронокъ до бѣлы, капелюхѣвъ дамскыхъ і дѣтскихъ, бортѣвъ, пазмантеріа, тюрбанъ, серпанокѣвъ, товаровъ шовковыхъ і оксамитныхъ, пріборѣвъ крашевичныхъ.

Одѣль II. Капелюхи дамскы, дѣтскы і дѣтскы вырѣбы наивышней для дамъ, дѣтчатѣвъ і дѣтѣвъ въ шовцѣ, войлѣ, і ші d'essore, горсты і запяскы для дамъ і дѣтѣвъ.

Одѣль III. Краваты мужскы, свиретѣвъ, бѣлы мужскы, коняры і маншеты, парасолѣ англійскы, выхлѣрки, палицѣ, хустини, шлейфы, і англійскы рукавички.

Одѣль IV. Рукавички дамскы, шкѣрковы, дамскы, шведскы і англійскы, а такожъ рукавички шовковы, войлѣ і нитяны.

Одѣль V. Выхлѣры черны і кольоровы на бѣлѣ і вечеры, та великій выборъ ланжескихъ предметѣвъ льосовыхъ і декоративныхъ.

Одѣль VI. Парасолѣ і парасольки, en tout cas зр. 1-50.

Одѣль VII. Станки трикотажны і джерей для дамъ по зр. 1-90, 2-60, 3-60 до 15 і вышше. Великій выборъ бѣлыхъ до прѣмѣвъ сатини і шовку.

Одѣль VIII. Сиднички дѣтскы, плашки, палатотини і запяскы.

Одѣль IX. Въ томъ одѣль сѣтъ великы килимы, сѣльоновы бѣдъ зр. 6-70 і вышше, килимы матиновы до комнатъ дѣтскихъ і идаленъ бѣдъ зр. 2-70 і вышше, килимы стѣнны, передъ лѣжка по зр. 1-70. Ходяны по 20, 30, 40, 45 кр. до 3 зр. за метръ і вышше.

Одѣль X. Ту сѣтъ портіеры по зр. 1-70 до 2-80. Заслѣны Тунисъ по зр. 3-20, лѣбѣвъ 1-ша 3-75, Марокко 4-25. Багдадъ по 5-25, Трапеунтъ 5-75. Великій выборъ тяжкихъ портіеръ Кіраатъ і дѣтскыхъ сѣтъ на матіеръ на мебѣль.

Бѣлы одѣснованы заслѣны коронокъ, ціле бѣжы 1-45, 1-75, 1-90, 2-50 до 50 зр.

Одѣль XI. Найбольшій выборъ кафъ на лѣжка і столы бѣдъ зр. 2-50 і вышше. Комнатныя гарнітуры льосѣновы складующы ся із 3 кафъ на лѣжка і 1 на стѣлѣ 2-90 до 30 зр. Выхлѣды килимы шведскы і великѣсть 2-20, 3-20, 4-20, 5-20.

Кромѣ того великій выборъ фланелевыхъ і довелескихъ кофѣтъ коня на лѣжка і комѣ. Стебнованы кофѣры новыя, вѣтованы, атласны, піковы і до прікрасѣвъ.

Замовленія із провінціі подаюджую ся якъ найсовѣтѣйшѣ.

Окремій одѣль для высылки. Цѣнники даромъ і оплатно.

Магазинъ „AU LOUVRE“, у Львовѣ пл. Капітульный ч. 3.

Властитель Е. М. ВЕРНЕРЪ въ Відніі.

ЛІАРНЯ ДЗВОНѢВЪ

АНТОНІЯ СЕРАФИНА

въ КАЛУШІ, пошта і станція зѣлѣницѣвъ тамже.

Получивши на власнѣсть по старѣй „сѣрѣ“ „Ивана і сына Серафима“ „Ліарня дзвонѣвъ“ въ Калуші, означену сѣрѣбнѣмъ медалемъ заслуги, лѣтомъ кощавымъ і признаніємъ на выставѣ тов. ім. Казковскою въ Коломыні (якъ о томъ свого часу газетны доносили) — маю і теперъ на складѣ готовѣй дзвонѣвъ, выконую скоро замовленія і приймаю старѣ або ушкоджены дзвонѣвъ до перелаванія въ дуже умірковану ціну.

Дякуючи всѣмъ Вп. приходникамъ і фундаторамъ за всѣ дотенерѣшны замовленія въ давнѣйшѣй опѣльбѣ а теперъ маю власнѣй „Ліарни дзвонѣвъ“ прощу о ласкаві замовленія такъ на поодинокій новѣй дзвонѣвъ якъ і на цілы группы. За треба дѣбѣвъ матеріалу і гармоничный звукъ — монѣвъ дзвонѣвъ ручу і для того оспѣляю ся припоручати ихъ Вп. П. Т. публіцѣ

Зъ глубокимъ поважаемѣмъ

АНТОНІИ СЕРАФИНЪ.

ЗАВЕДЕНІЕ ЛѢЧНИЧЕ SULZ

Найкрасна околиця Вѣденского лѣса. Станція зѣлѣницѣвъ полуднею: Kaltenleutgeben. Властитель і упранитель д-ръ Емилъ Лепи. Найстарѣйшѣя опѣлка, знаменито лѣченю, ціны уміренѣ. — Отговореніє 1 мая. 3968

ОПОВѢЩЕНІЕ.

Рада завѣдуюча Товариства задаткового въ Стрию, товариства зареєстрованого із ограниченою порукою подає снѣтъ до вѣдомости, що сѣтъ до обсажена посада 1-го Директора тогожъ Товариства.

Убѣгающы ся о сѣтъ посаду внесуть свои поданія на руки лизне подпсаного найдалше до 15 н. ст. мая 1891.

Одъ компетента вымагаєсь, чтобы въ мѣслѣ §. 4 статутѣвъ бувъ членомъ Товариства, чтобы зложитъ кавцію 1000 зр. вал. австр. і щобъ бувъ ознакомленый із веденіємъ справъ въ товариствѣхъ задатковыхъ.

Мешканцѣвъ мѣста Стрия мають першенство. Платня директора 800 зр. рѣчно.

Въ Стрию 20 н. ст. цвѣтня 1891.

І. Горюшкевичъ в. р.

прѣсѣвъ.

Кістакы Гольбайна

Образки з житя

дѣтано

въ редакціи „Зеркала“ по 15 кр. (із поштовою пересылкою по 20 кр.)

Кирилъ і Методій

К. Селецкого

рѣчинникъ по 50 кр. а. н.

Замѣтъ 1 зр. а. н.

можно дѣстати въ товариствѣ „Просвѣта“, ул. Вѣрменска ч. 27.

ИСТОРИЯ РУСИ

Вне выйшла зъ друку перша повна популярна уложенія побѣды найновѣйшихъ жерелъ проє. Александромъ Барановскимъ із 40 иллюстраціями і 2-ма килими матеріалъ имѣли въ 18 аркушѣхъ друку. Ціна лише 50 кр.; із красной обрѣзкой 72 кр.

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“ ул. Вѣрменска ч. 27 і по всѣхъ киньярныхъ Галичанъ і Буковинъ.

Новѣсть!

ИСТОРИЯ РУСИ

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

п. к. уприв. газ. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купле і продає

всѣ ефекты і монеты

по курсѣ деннѣмъ найточнѣйшѣмъ не вчисляючи пѣляконъ провінціи.

Яко добру і певну лѣкацію поручає

- 4 1/2% листы ипотечный
- 5% листы ипотечный преміованый безъ премій
- 4 1/2% листы товариства кредитового земского Банку правого
- 4 1/2% позичку краєву галицкую
- 4% позичку пропінатійну галицкую
- 5% позичку „буковиньскую“
- 4 1/2% позичку угорскихъ зѣлѣницѣвъ державныхъ
- 4 1/2% пропінатійну угорскую
- 4% угорскій облигація индѣмизаційны

а всѣ тѣ паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все купле і продає

по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТНА: Контора вымѣны Банку ипотечного приймає бѣдъ П. Т. купуючихъ всѣхъ вѣдѣлованъ а вже платитъ мѣдѣцей паперы цѣны, такожъ завышшъ купоны за готѣлю, безъ нѣякого дѣлѣнія, а замѣдѣвай лишь за одѣдѣлованіємъ спрадѣдливыхъ коштовѣвъ.

До ефектѣвъ у котрыхъ выйшли купоны, доставляя новѣй аркушѣ купонны, за зворотомъ коштовѣвъ, котры самѣ поноситѣ.

Теперъ хлѣбуютъ аркушѣ купонны до

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часопись.

Продукти на ДХКО за літер. додаткові:

за Ашвіні:	за границей:
на щільні роки . . . 12 кр.	на щільні роки . . . 24 кр.
на білий року . . . 9 кр.	на білий року . . . 12 кр.
на червот року . . . 4 кр. 50 кр.	на червот року . . . 6 кр.
на місяці . . . 1 кр. 50 кр.	

У Ашвіні:

на щільні роки . . . 18 кр.	на білий року . . . 8 кр.
на червот року . . . 4 кр.	на місяці . . . 1 кр. 36 кр.

Редякіна, Адміністрація і Експедиція підв. ч. 24
г. Ватері. — Рукописи звертали ся лише на попередні
застереження. — Редякіна неочайнати відійти від порги.

Поводиноке число коштів 8 кр. а. в.

Оголошення приймалися за по цінах 6 кр. бдз одноп.
сторінки класифікації за рубр. Надоласко* по 20 кр. а. в.

Медина чистили за по 10 кр. бдз отримки.

Годъ на-разъ решить, о сколько пред-
кладанъ Гешовымъ рады могли бы прива-
и ты ся дѣйстви до усунуя грозачю небезче-
ности. Претивъ такову Гешова выступилъ дѣ-
теперь только оденъ В. Пекарскій [Поляк]

правителството да бъде мати само себе си, следователно, че появата на новите експертни кадри и ухвалителни неодиго некорозумирие, наведени репортерски неодиго кадри.

Для церквей

КАДИЛО

ЦЕРКОВНЕ

благовонне

порукас

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

пачка ¼ фунта 50 кр.

Для церквей

АВІЗО!

Синь маю честь повідомити Внон. ПТ. Публику, що н мой

СКЛАДЪ ОБУВИ

У ЛЬВОВІ

значно побільшивъ

а зарядъ того-жъ буде одъ теперъ въ рукавъ п. Альфа Ранда, котрий мою філію у Львові устроивъ а познакомлений зъ вимогами Вн. ПТ. одборцівъ поді кожнимъ заглядомъ зможе ихъ идоволити.

Поручаючи отже Вн. ПТ. Публиці мою виробы

обуви мужескою, дамскою и дѣточою

на сезонъ весняний

впевнио, що моїмъ сильнимъ стараньмъ буде доставити товаръ въ найліпшій якості по дуже низькихъ цѣнахъ.

Альфредъ Френкель

СКЛАДЪ ОБУВИ МЕДЛІНГСКОЮ

у Львові ул. Гетманська ч. 12.

ИСТОРИЯ РУСИ ч. I II III IV V. — Цѣна за I часть 15 кр. За всѣ части 80 кр. Доставка можна въ товариствѣ "Просвѣта" ул. Вормейска ч. 27.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

п. к. уприв. газ. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купуе и продает

всѣ эффекты и монеты

по курсу денного найточнѣйшіймъ не вчисляючи иблкон провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручас

4 1/2 %	листы ипотечный
5 %	листы ипотечный преміованый безъ премій
4 1/2 %	листы товариства кредитового земского
4 1/2 %	Банку правого
4 1/2 %	позичку правую галицкую 3483 103—7
4 1/2 %	позичку пропінційну галицкую
5 %	буковинскую
4 1/2 %	позичку угорскихъ желѣзницъ державныхъ
4 1/2 %	пропінційну угорскую
4 1/2 %	угорскій облигація индустриальный

а всѣ тѣ паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все купуе и продает

по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного принимаетъ одъ П. Т. купующихъ всѣхъ видовъ ажно платны мѣщевы паперы цѣны, такожъ запасны купоны за готбаку, безъ нѣякого обчислення, а замѣщевъ лишь за обчисленіемъ справдѣлихъ коштѣвъ.

До эффектовъ у котрыхъ выйдли купоны, доставляя новы аркушъ купонный, заворотомъ коштѣвъ, котры самъ поносить.

Теперь хабуютъ аркушъ купонный до

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ЗАВЕДЕНІЕ ЛѢЧНИЧЕ SULZ

Найкрасна околиця Віденьского лѣса. Станція желѣзницѣ полудневою: Kaltenleutgeben. Властитель и управитель д-ръ Емилъ Левин. Надстаравѣльна опѣка, знамените лѣчение, цѣны умѣренны. — Отвореніе 1 мая. 3968

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Надвычайно важне вынайденье на безсилыбость!

ДЛЯ МУЖЧИНЪ!

Ц и Potentator-омъ лѣчатъ мужины сейчасъ и тревало безъ алыхъ насѣдствъ. навѣтъ тѣмъ, де нѣчо не помагало, навѣтъ доволтно ослаблену або утрачену силу (незамѣтне, вѣтше, подѣ гарантією нешкѣды, пріемне лѣчене безъ подраженія) Просидѣни найзнатнѣйшихъ профессоръ, лѣкарскы порученя и тысячны подѣля одъ радикально выдѣленыхъ радить безвредно уживати ц. и Potentator. Сталий усебѣхъ. Высилка почтова и опаконанье подѣ дѣкредіаю. Змѣсть и походжене не познати. Dr. CARL ALTMANN, Wien, VII., Mariabrunnerstrasse Nr. 70. — Проспекты розсылають ея на жадање даромъ и оплатно.

ТРУСКАВЕЦЪ

Заведенье жерельно-купелеве и станція кліматично-лѣчничя у веходной Галичинѣ.

Урядъ почтовый и телеграфический въ мѣсяцъ.

Зелѣнцемъ Кароли Людвика, зелѣнцемъ державною, зелѣнцемъ Львовско-Черновицко-Яскою и угорско-галицкою до Дрогобыча.

Мѣсяцъ купелеве въ чудной околицѣ горской (415 м. и р. м.) незвичайно обильна въ найбѣльшій средина лѣтничя.

Жерела солоніи и солонно-глазберскы, ионныи заступающы Киссингенъ, Гомбургъ, Мариенбадъ, Крайлахъ, Файнгассенъ, Висбаденъ и т. д. Найбѣльшій въ Европѣ солоникъ сѣрчаста, щавя алькалоидо-землиста.

Купель солоно-сѣрчасты, перевысшающы всѣхъ иншъ солоніи купель, солоніи йодо-бромоныи и солоно-сѣрчасты въ краю и за границею. Купель бороново-землистый. Купель намулово-солоніи и солоно-сѣрчасты. Купель илливый. Натриксъ носовыи и адхальныи, урждѣныи послѣ найновѣйшихъ изобрѣтѣ. Лѣчене электричествомъ. Массажъ. Жентилъ. Молоко. Кефиръ. Аутыа и складъ минеральныхъ водъ. Купель рѣчныи, натриксъ и т. д.

Поручающы найзнатнѣйшими лѣкарами краевыми и заграничными, въ недугахъ золотушныхъ, гбѣцѣвыхъ, килевыхъ, оксидотичныхъ, въ довгихъ недугахъ проводу кормового, недугахъ икроу и мѣшура, и всѣхъ рода недугахъ жѣночыхъ, шкѣрныхъ и нервовыхъ.

Ординуе лѣкаръ заведени д-ръ Аврелій Пальехъ, цѣс. совѣтникъ въ Ярославъ и д-ръ Деканскій въ Крыкова.

Понадъ 300 комитѣ выдѣбно прилаженыхъ и заемотреныхъ печами, въ зелѣнцѣхъ дожджамъ и матеріацми, одѣ 50 кр. до 3 зр. деню. Церковь, каллица лѣт. чыталныи для жѣночыхъ и мужинъ, добрана оркестра, гарна сила бѣлова. ерпортанъ, прилады до товарищескы забавы, три ресторация, мѣжъ ними одна заведене, цукорня, кавария, ресторация жѣночыхъ, торгонтъ, ерпиреръ, цилорикъ, и т. д. Скверы прегарыи, пречудныи проходы, окскурацїи въ горы, товарищескы забавы и т. д.

Въ першѣмъ (одѣ 35 мая до 1 лїяна) и послѣднѣмъ (одѣ 15 септіа до 15 вересня) сезонъ меншана въ домахъ заведени о 30% дешевѣй. Вѣдлкого рода замовленія прїймае и всѣхъ лїяна подѣ Зарадъ жерельный въ Трускавцѣ.

Убогій будуть уваженіи лїяны въ першѣмъ сезонѣ до 15 червня и въ трѣтѣмъ сезонѣ одѣ 15 септіа а осталоу домие надѣ 3 дѣ по 1-омъ сезонѣ, с. н. по 1 лїяна оплачують цѣзу таксу. (Передрукъ не платитъ ся).

Посла

національнѣйшихъ, приспособлѣнныи, електротехническыи, запалды громозвонды (кондукторы) на вѣсахъ, помпалыи и буздылкахъ.

Телеграфы домонъ, телефоны, микрофоны (сигнализация електричній).

Краны електричній до запалыванія тау (дуже практична рѣча до електричнѣхъ и фабричнѣхъ акумуляторъ).

Електричній водоканалы, годинники електричній.

Контроль електричній данъ цѣлоу и иншыхъ фабрикъ.

Свѣтла електричній, жаровыи и лучевыи.

Выготавленіе конструцїи всѣхъ механічѣхъ, и приладовъ, такожъ выготавленіе порученъ работъ въ пѣсноу точностію на умовленій частъ по цѣнахъ доступныхъ.

Електротехникъ — механікъ

ЕМІЛЬ ПРАЕРЪ

Львовъ ул. Сакетуска ч. 23.

Замовленія и направи прїймае и выготавленіе въ мѣсяцъ и на провинціи

ЛЕВЪ ЯНИКОВСКІЙ

годинникаръ

у Львові ул. Театральна ч. 16

порукас

своѣ обильнѣйшій складъ годинниковъ золотыхъ, сѣрѣбныхъ, въ першорядныхъ фабрикахъ жѣночыхъ и еривуцкихъ, такожъ замѣщевъ золотыи и сѣрѣбныи, удержу на складѣ великій выборъ годинниковъ стѣнныхъ, столовыхъ и мантиниковыхъ, будильниковъ рѣзного рода по найдешевѣйшыхъ цѣнахъ. — Направы всѣхъ рода годинниковъ, граучихъ годинниковъ, такожъ всѣхъ направи годинниковъ стародавнихъ и ихъ однона. 3943 5—10

Правдивый бриллиантовый ювелир — ослѣдуетъ въ рѣзныхъ цѣнахъ.

Часткова выпродажа

Закупивши великій запасъ въ забавѣ заграничныхъ найбѣльшій

Біжутеріи золотыи и сѣрѣбныи,

найновѣйшихъ и найгарнѣйшихъ фасонѣхъ лѣтъ: концыи брошки, брасолеты, ланцюжки, снѣзеты, перстенѣ медальонныи, такожъ годинники мужескыи и дамскыи, золотыи и сѣрѣбныи, а такожъ въ новѣмъ якуѣ сѣрѣбо столовыи, тацы, кубки, лѣхтарыи, цукорницы, рекавѣнты (сѣрѣбныи) на бюрка, подѣставки, каламары и т. д., такожъ годинники, антикы въ бронзѣ и много иншыхъ предметѣхъ продава тѣхъ-жъ о 10, 20, 30 и 40 процъ; инаше цѣны фабричнѣхъ. 3873 1—10

(Назвѣска, сѣра инаше).

Магазинъ ювелирско-годинникарскій

І. Домбровскій

Львовъ, улица Галицкая число 17.

Вѣдѣньскій магазинъ товарѣхъ модныхъ

"AU LOUVRE"

Львовъ, пл. Капітульный число 3.

Найбѣльшій по французскыи улаженый складъ товарѣхъ на цѣлу Галичину.

Сезонъ 1891.

Забѣтне найдешевѣе жерело закупина.

Найбѣльшій складъ есть и въ першѣмъ танъ и на 1 поверетъ подѣлачъ на много бѣдѣлачъ.

Одѣхъ I. для коронокъ, лѣхъ, цѣтѣхъ, перѣ, глетѣхъ, и коронѣхъ до бѣлыи, капелюхѣхъ дамскыхъ и дѣточыхъ, бортѣхъ, пармантеріи, голѣвъ, серпанѣхъ, товарѣхъ шовковыхъ и оксамитныхъ, приборѣхъ краевыхъ.

Одѣхъ II. Канелюхы дамскыи, дѣточыи и дѣточыи, виробы панчѣхъ для дамъ, дѣвчатѣхъ и дѣтей въ шовѣхъ, вѣтѣхъ, и fil d'esosse, торсеты и запасы для дамъ и дѣтей.

Одѣхъ III. Краваты мужескыи, скарпетки, бѣлыи мужескыи, конѣры и маншеты, парасолѣхъ англійскыи, шахтарыи, ланцѣхъ, хустыныи, илѣйскыи, и англійскыи рукавичкы.

Одѣхъ IV. Рукавичкы дамскыи, шкѣрковыи, дамскыи, шведскыи и англійскыи, а такожъ рукавичкы шовковыи, вѣтѣхъ и итнѣхъ.

Одѣхъ V. Вахлярѣ чорныи и кольчѣхъ на бѣлыи и вечерыи та великій выборъ японскыхъ предметѣхъ люксусовыхъ и декоративныхъ.

Одѣхъ VI. Парасолѣхъ и парасолѣхъ, en tout cas зр. 1.50.

Одѣхъ VII. Станкыи трикотѣхъ и джерѣхъ для дамъ по зр. 1.90, 2.40, 3.50 до 15 и выше. Великій выборъ блузѣхъ до правыи, въ сѣтѣхъ и шовѣхъ.

Одѣхъ VIII. Свѣдѣнныи дѣточыи, плащикы, пальтотикы и запасыи.

Одѣхъ IX. Въ тѣмъ бѣдѣхъ суть великій илїамы, сальоновыи одѣ зр. 6.75 и выше. Килимкы маттѣхъ до комнаты дѣточыхъ и бѣдѣхъ одѣ зр. 2.75 и выше. Килимкы стѣнныи, передѣхъ лѣжѣхъ по зр. 1.75. Ходыи по 20, 30, 45 кр. до 3 зр. за метеръ и выше.

Одѣхъ X. Ту суть портіерыи по зр. 1.70 до 2.80. Заслѣхъ Туниѣхъ по зр. 3.20, якѣхъ 1-ша 3.75, Марокко 4.25. Вагдахъ по 5.25. Трапедукѣхъ 5.75. Великій выборъ тажѣхъ портіеръ Кірманъ и дѣстанискыи та матеріи на мебѣхъ.

Вѣдѣхъ бѣдѣхъ сезонѣхъ коронокъ, цѣла бѣхъ 1.45, 1.75, 1.90, 2.50 до 50 зр.

Одѣхъ XI. Найбѣльшій выборъ какъ на лѣжѣхъ и столыи одѣ зр. 2.50 и выше. Комплетный гарнитуры поделѣхъ складающыи ся въ 2 напы на лѣжѣхъ и 1 на столѣ 9.60 до 30 зр. Вѣдѣхъ напы шнелѣхъ I великѣхъ 25, II 2.60, III 3.60.

Кромѣ того великій выборъ еднелѣхъхъ и лѣвѣхъхъ кофѣхъ, кофѣхъ на лѣжѣхъ и кофѣхъ. Стебнованыи кофѣхъ вѣтѣхъ, ватѣхъ, атласѣхъ, шкѣхъ и до прїекамъ.

Замовленія въ провинціи полагоджуе ся якъ найсѣвѣтнѣйше.

Окремній бѣдѣхъ для высылкы. Цѣныи даромъ и оплатно.

Магазинъ "AU LOUVRE", у Львові пл. Капітульный ч. 3.

Властитель Е. М. ВЕРНЕРЪ въ Вѣдѣхъ.

Одинока проба пересвѣдчитъ каждого, що

Zacherlin

справдѣ найлѣпшимъ средствомъ противъ насѣкомыхъ бо нищитъ такъ якъ нѣяке инше средство — зъ великою силою и скоростію "кожде" плюгавство ажъ до послѣднего слѣду.

Уживати найлѣпше при помочи розпыльнича Цахерліна.

Не можна брати Цахерліна за те саме, що звичайный порошокъ противъ насѣкомыхъ, бо Цахерлінъ есть то своего рода спеціальность, котра не истнуе нѣгде и нѣколи инше якъ въ опечатанныхъ флашкѣхъ зъ именемъ J. ZACHERL.

Бѣди отже хто жадае Цахерліна а одержитъ порошокъ въ паперовыхъ трубкахъ або коробкахъ то певно есть обманеный за кождымъ разомъ.

Склады правдивого Цахерліна суть у Львові и въ иншыхъ мѣстахъ на провинціи всюды тамъ де вывѣшенъ плакаты о Цахерлінѣ.

При закупнѣ товарѣхъ просимо покликуватись на нашу часопись.

Выдавецъ и одѣблитель редакторъ Иванъ Бехей.

Патѣръ въ сѣбр. Черлѣхъхъ.

Зъ друкарнѣхъ тов. им. Шенчѣхъ, подѣ зр. К. Вѣдѣхъхъ.

Предлагат на „ДЪЛО“ и компанията за изготвяне на планове
у Лазова.

Въ самомъ Дао замкнуто, якъ загаліне
сутя, Дай-цзи. Въ своїхъ натурі воно перу-
диме й сповідає, але въ йому замкнутий
зародокъ усього й усювою початковий образъ
усіхъ створіння. Якъ тільки воно вь стано-
вища спокою переходить вь становище руху,
тоді воно розділяється ся на два елементи:
світлий, діяльний, мужескій, а другій — не-
дйальний, темний, страдний, женескій. Водь
першого елемента вийшло Небо, водь другого

Въ денъ 27 цвѣтня. Въ палатѣ панбѣтъ
згодѣтъ ся правдоподобно на одну адресу.

Приходами на „ДЪКО“ въ литературно-художественна
въ Азия: на гравировки: 34 кр.
 на цвят ръка 18 кр. на цвят ръка 8 кр.
 на цвят ръка 9 кр. на цвят ръка 13 кр.
 на цвят ръка 4 кр. 50 кр. на цвят ръка 6 кр.
 на цвят ръка 1 кр. 50 кр.
 у Дина:
 на цвят ръка 16 кр. на цвят ръка 8 кр.
 на цвят ръка 4 кр. на цвят ръка 1 кр. 35 кр.
Редакция, Администрация и Експедиция въдч. 34 кр.
 въ Базора. — Издания извършват се джам на непосредствено
 съдействие. — Редакция извършват въдч. 34 кр.
Неодимено число консулти 8 кр. а. в.
Одобрения приключат се по цвят 6 кр. въдч. однок
 стробни извършват въдч. „Надбаване“ по 30 кр. а. в.
Медии чинят се по 10 кр. въдч. однок.

— Програма святкового 3 мая у Львові вже ухвалена комітетом. Ще 2-го мая відбуде ся в товаристві "Gwiazda" пам'ятковий вечорок для членів. Вв. раніш 3 мая відграс "Гармонія" побудку. О годині 10 з-рана відбуде ся торжественна служба Божа в катедрі; правити буде сам архієпископ Моравскій. Вей товариства репрезентація, корпорація і депутація, що мають брати участь в богослуженню зб. своїми хоругвами, зберуть ся коло ратуша о 8½ години. Вв. сали ратушевої мають зібратися послы до сейму і ради державної, члны виділу красеного, сенату університетского, репрезентації ради повітовон, селянских громад, ради Львова, мієстрату, мезового комітету, комитати торговельно і промисловон в збору парализского. Точно о 9-годі ціла тил рибозавода маса вийде вв. заді вв. похід і буде пбйв "образомі цілого народу польского". На ринку ще відграс "Гармонія" полковоса, а відтак пбйде похід улицю Театральною, надояжн Гетьманьских валов вв. на улицю Ягайлонську, потім удєкорованого улицю Третього мая, — де коло улиці Костюшка відграс "Гармонія" марша 3-го мая і полковоса Костюшка, через браму трижовалу при мбксові огороді, улицями Саонацкою, Осоловськнх, Коперника и майданомі Маріямкнх верне похід переді катедру. Рибозаводс будувт вв. богослуження у всіх вв. парках. По богослуженню пбйде похід на ринкові, окружати ратушу, а на вежи відграс "Гармонія" "гейнал". По похиди відбуде ся кілька відчитов вв. концертів. А вечором запалати бочки смоли на Замку, на горбах вв. Огрыбкнх парком і по правій стороні Явнського передмістя, а вліж мбсто мая засвітити ілюмінацієм. Вв. театр будуть дна представлєннє. Порядком має удєржувати сторожа обивательска. — Поліція львова казала предожити собі докладну програму торжества 100-лїтнн річницї 3 мая, а то найближнше до середи.

— Депутати галицьких князюторбъ падатковъсь приїздила оногда до Відня и була у головны руского князю п. Юліяна Романчука, у презеса кода

Презентация на "ДЪЛО" и капацитетът на изсратни платили
у Ливоня.

Дуже просимо наших Внов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати и залогостей.

Видици же не спускае наше товариство
из уваги конкретн и дуже важно справу,
а то справы наших школьных двачать з
провінції. Взадом, що приватий мешканець не
всё добре виплавають подь народных аял-
домь, а недостатокъ ценного и доброго над-
зору домового уасиення е фреквенцію русских
двачать до школы ляз денне, такъ и въ

Президентъ Смольевъ давъ такожъ нагану пос. Шнайдероя за высказъ, що его не може обидати жидъ.

Agence Slave подає такий звіт: адреси
молодо Чехові, після інформацій одного з

Медицини числата се по 10 пр. 600 етикета.

Въ сѣхъ эподахъ мира В. Вел. хочете наказати въ неустанной скорби дѣла заглавного доброты державы насампередъ на тѣ задачи, которыя экономичное житіе въ особенно скорый розбой сѣхъ односитъ въ теперішній порѣ ставляють постоянно до законодательства. По періодъ уснѣшнй пращъ можна выжидати зъ доврѣемъ розрѣзая важныхъ пытанъ, которыя дотыкають тыхъ односитъ и мають глубоке значѣнне для державы, бо дотыкають майже

(Дальше.)

^{а)} Въ Китаѣцѣхъ пять, а не чотири стихій: вода, повѣтри, огонь, земля й дерево та метали.
— [Прим. Аст.]

элементъ. Сей развитокъ разуму — каже Конфуцій — стоитъ на тому, щобъ человекъ становилъ його правиломъ моральной дѣяльности. Какъ бачимо, Конфуцій, якъ и всѣ китай-

[illegible]

Як бачимо, китайська культура заснувалася на політеїзмі. Релігія Китаю — це натуралізм, боготворіння природи, але природу абстрактованою, обогаченою, зведеною в один загальн Неба, як найвищою божою силою, як бога. Може недостатку творчої фантазії в Китаїдців не дала їм змоги і сили розділяти природу на сили природи, пообличувати їх в пишній антропоморфний образи такій, як образи грецьких Діів, Герів, Аеродів і інших, як утворила багата й розкошана фантазія давніх Греків. Гейів і духи Неба та землі в Китаїдців не мають ніякого обличчя, неоформаний, необличаний, невидимий й нечуйний, як невидима живннвоа сила природи. Але все-таки сей натуралістичний політеїзм чи натуралізм релігії була дуже погожоюча для китайської культури.

Въ Китаю въ давнихъ-давней религіи не

Выходитъ у Львовѣ еще два (крѣмъ жиды и русы) сѣтъ о 5-й годикъ по полудню. Литературный до-
дѣтокъ „Библиотека майнаменитныхъ поѣтъ“
выходитъ въ второкъ, а въ второкъ и пятницу на
первѣну разомъ въ Дѣло.

Предплату и инсераты принимаютъ: у Львовѣ Адми-
нистрація „Дѣла“ у. Баторія 24, Центральное бюро оголо-
шеній, у. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ у. Кароля Лю-
довика 9, у Вѣднѣ М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf
Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wolf-
strasse 8; Orpelik, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гам-
бургѣ M. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.
Предплату на „Дѣло“ и инсераты за инсераты платитъ
у Львовѣ.

ДѢЛО

Журналъ на „Дѣло“ въ литер. дѣлѣ
въ Австріи: на границѣ:
въ цѣль рѣш . . . 18 гр. на цѣль рѣш . . . 24 гр.
въ цѣль рѣш . . . 9 гр. на цѣль рѣш . . . 12 гр.
въ цѣль рѣш . . . 4 гр. 50 гр. на цѣль рѣш . . . 6 гр.
въ цѣль рѣш . . . 1 гр. 50 гр.
у Львовѣ:
въ цѣль рѣш . . . 16 гр. на цѣль рѣш . . . 8 гр.
въ цѣль рѣш . . . 4 гр. на цѣль рѣш . . . 1 гр. 35 гр.
Редакция, Администрація и Издательство въ ч. 24
у. Баторія. — Рукописи инсератовъ съ лѣтъ на поспѣднѣ
настѣженіи. — Редакція неоплатитъ възвѣдъ бѣдъ порта.
Подписное число копій 8 гр. а. м.
Оголошенія принимаютъ съ по цѣль 6 гр. бѣдъ одно-
сторонній инсератовъ въ рубр. „Надѣлѣ“ по 20 гр. а. м.
Подписки члѣны съ по 10 гр. бѣдъ еженѣ.

Зъ днѣнь 1 (13) цвѣтня почавъ ся
другій кварталъ сегорѣчного издавничества
„Дѣла“

Дуже просимо нашихъ Внов. Передплат-
никівъ поспѣшати зъ надсиланьемъ пе-
редплати и залегностей.

Адреса палаты пословъ.

Выготовленный посломъ Билиньскимъ про-
ектъ адреси высказуе передовѣсть подаку,
неохотну вѣрѣсть и шару радѣсть въ успо-
коючючю вѣсти, що есть надѣя удержати миръ.
Однѣмъ прѣрѣкае ся, що палата пословъ зай-
ме ся точно розслѣдвати проблемы соціальны,
порухенъ въ бесѣдѣ престольнѣй, при чѣмъ
підноситъ ся се, що треба числитись зъ ро-
зноманитными бѣдѣми праць и комунікацій
въ поодинокихъ краяхъ державы.

Предложена правительствомъ, чтобы у-
держати и піднести станъ селянскій и дрѣв-
ный промыселъ, также проекты підвищення
дотации фонду меліоративного та заведенія при-
мусовою аскураціи бѣдъ огню найдуть въ па-
латѣ охотну підпору.

Въ справахъ комунікаційныхъ буде мати
палата все на оцѣ піднести краеву продукцію
и силу податкову, тому въ квестіяхъ дотика-
ющихъ австро-угорского Лѣтѣдѣ и товариства
парохіиона плавбы на Дунаю поступати будо
такъ, якъ сего wymagaе потреба вытворити
жизненій и выключити австрійскимъ интере-
самъ служачи институту комунікаційнѣ, та-
кожъ піднести одному австрійскому пристанъ
морскому, але будо жадати, чтобы организація
обоихъ сѣхъ підприємствъ давала певну запо-
руку, що ихъ торговельна дѣяльність прине-
се успѣхъ.

Акція правительства, чтобы удерживати
зѣлѣнницъ, найде въ палатѣ одновѣдну підпо-
ру, бо засада, що зѣлѣнницѣ повинны бути
державны, вже жила ся въ экономічныхъ од-
носіяхъ Австріи. Предприняті вже адміні-
страціою зѣлѣнницѣ державныхъ зарѣдженъ
тарифовъ треба повнати яко початокъ енер-
гично и певнои своѣи цѣли политично тарифо-
вно. Рѣвно-жъ радо підпоможѣ палата пословъ
и сему, чтобы держава удѣлила своѣи помощи
до розширенія сѣти зѣлѣнницѣ лѣсохазяйствѣ.
Скоро будова зѣлѣнницѣ мѣсков у Вѣднѣ
тытъ больше пожадана, що ся зѣлѣнница, а
такжъ необходимо потрібне управлѣніе
рѣки Вѣденнѣ мають причинити ся до того,
чтобы Вѣденнѣ падаѣ сѣхъ характеръ великого
мѣста, аякъ по правдѣ належитъ ся ему яко
мѣсту, котре есть осѣдкомъ цѣсаря и столи-
цею державы. Представителѣ всѣхъ краѣвъ
будутъ ширѣ підпрятати сѣхъ справу.

Заповѣджене управлѣніе односіи тор-
говельныхъ зъ чужими державами, въ пер-
шій лѣній зъ союзною державою нѣмецкою,
одновѣда экономічнымъ потребамъ всѣхъ
веретѣхъ людности.

Интересы рѣльничства, котры заграичная
конкуренція довела вже до самого краю ру-

ны, также интересы численнаго промыслу
проявляютъ за тѣмъ, что треба повернути
до одного спасеннаго системы договорѣвъ тор-
говельныхъ, котра може мѣжъ державами,
взаимными взаимно договорами, завести пожа-
дану экономічну солидарность на вѣдѣ, при
чѣмъ не треба цѣлкомъ выставити пѣтѣмъ
праць на яку небезпечность. Тому то будо
палата совѣсно розважувати договоры тор-
говельны и подшпе усѣйшій змаганъ правя-
тельства, чтобы розширити краевымъ выработкамъ
мѣста продажы зъ вылученіемъ всякого од-
носторонняго становича интересовъ.

Зъ удовлетворѣніемъ нѣтъ палата фактъ, что
въ наслѣдокъ энергичнои инициативы прави-
тельства и якъ наибольшою патриотичною жер-
твенности населенія узаконено цѣну добычи,
якою есть рѣвновага въ державныхъ бюджетѣхъ.
Щобы сѣхъ рѣвновагу удержати, потреба, чтобы
держава продуктивными выдатками піднесла
податкову силу населенія, а также не могла
забывать о бѣдѣ сѣхъ монетарныхъ.

Заповѣджене реформа податковъ посо-
реднихъ, а также плеканье школьничества
найдуть въ палатѣ якъ наибольшу помѣчь. Зъ
праць законодавчихъ підноситъ адреса пере-
довѣсть значѣнне реформы процедуры ци-
вильнои.

Послы, яко представителѣ всѣхъ наро-
дѣвъ, остающихся подъ скинтромъ Австріи,
накають въ глубинѣхъ своѣхъ сердцахъ се не
рѣшѣнне, что сѣхъ народы своѣхъ розвитокъ на
полѣ національнѣхъ завѣдують лишь лѣсѣмъ и
справедливости великодушнаго творца тепе-
решнои конституціи и правъ національнѣхъ.
Тому то послы въ вѣрноподданничѣхъ доврѣ-
вѣнны желаніямъ цѣсаря и въ патриотич-
ныи самовѣдѣннѣхъ, полишивши на боцѣ
сторонничѣхъ тенденцій, передовѣсть присвя-
титъ свои праць интересамъ цѣлой державы,
стоячимъ выше по-надъ интересы сторон-
ничѣвъ.

Жерело рѣзноманитныхъ потребъ народѣвъ
лежитъ въ рѣзноманитныхъ природныхъ, исто-
рико стверженныхъ примѣстахъ королевствѣхъ
и краѣвъ, также въ рѣзноманитныхъ національнѣхъ,
культурныхъ и экономічныхъ интересахъ ихъ
населенія. На тѣхъ рѣзноманитныхъ потребѣхъ и
односіяхъ опирае ся затверждена конститу-
ціою конечность завѣсти автономіи устроѣнъ,
котры сѣхъно підпомагають заходѣмъ державы
надъ безпосереднымъ підвигнѣннѣхъ интере-
совъ населенія, а зарѣмъ, якъ се вже бесѣ-
да престольна зазначила, причиняють ся дуже
до вытворенія удовлетворяющихъ односіи ми-
ръныхъ мѣжъ народами монархій. На той самѣй
рѣзноманитности опирае ся также конечность
ужити всѣхъ средствъ, потрібныхъ до того,
чтобы тѣмъ и стало обдѣсти моральнѣхъ,
духовныхъ и экономічныхъ добротѣхъ народѣвъ,
котрыхъ усѣйшій розвитокъ и добротѣхъ
есть порукою розцѣту цѣлой монархій.

Вѣрны народы монархій уважають пер-
шимъ своимъ обовязкомъ передовѣсть удер-
жати одновѣдѣсть и могучѣсть державы, бо
въ тѣмъ добавують наибольшу охороу своѣго
свобѣднаго и мирнаго розвитку. Тому пред-
ставителѣ тѣхъ народѣвъ ухвалѣть те все,

что може ослабити ту адыбѣсть, а предпри-
муть нѣмѣсть все те, что може довести ма-
териально до удержанія могучѣсти державы.
Сей патриотичный обовязокъ будо мати пала-
та передъ очима при нарядѣ надъ вѣдѣннѣхъ
проектами правительственными, а до-
кончѣ будо змагати до того, чтобы, побѣда вы-
сказу монарха, лагодѣти суперечности и глѣ-
дѣти свѣдѣнаго поля для пожиточной праць.
Тѣмъ способомъ причинѣть ся она до того,
что всѣ истинный конституційнѣхъ устроѣнъ до-
будутъ сѣхъ повну вѣдѣсть, отворѣть широко
верота для свободы, а тѣмъ самымъ удовле-
вѣть великодушнымъ настрѣмъ монарха. А
коли величаву его стѣть глубоко почитаемо и
уважаемо за воплощеніе цѣлой славы Австріи,
то уважаемо ся зарѣмъ огнищемъ правъ
всѣхъ народѣвъ и краѣвъ монархій, сполуче-
ныхъ взаимно одновѣдѣною и нерѣдѣльною
авласіою державною.

На вѣчерашнѣхъ засѣданіи комісія адре-
совои предложивъ пос. Билиньскій своѣй про-
ектъ адреси (поданный нами выше), а од-
такъ бѣдичано проектъ адреси молодѣхъ чешскихъ
пословъ (бѣдичавъ пос. Кайцль). Пос. Тро-
ля въ зажаданъ ухвалѣти внесеніе наглости
для молодѣ-чешской адреси и чтобы сѣхъ про-
ектъ выпечатано и роздано въ палатѣ такъ
само якъ проектъ Билиньского. Противъ сего
проектировали Билиньскій и Яворскій, но чѣмъ
внесеніе Троля одновѣсно всѣмъ голосами
крѣмъ двоѣхъ голосѣвъ молодѣ-чешскихъ по-
словъ.

Пос. Пленеръ заявлявъ, что лѣвѣнда подѣ-
тытъ условіямъ будо голосувати, чтобы про-
ектъ Билиньского вѣзти подѣ спеціальну де-
бату, — асли піднесѣ ся въ адресѣ зъ при-
тѣснѣмъ, что розвитокъ шибѣлъ народныхъ не
будѣ ничѣмъ заколоченый, и асли зѣ уступу,
де говорѣть ся про автономію, будѣ вычѣр-
ченъ деякіи фразеи, а нѣмѣсть вѣстатѣ ся
выразный уступъ про чѣско-нѣмецку угоду и
піднесѣе зъ притѣснѣмъ вѣгу сѣхъ угоды.
Вѣдѣннѣхъ мѣсъ въ адресѣ сильнѣше зазначити
одновѣдѣсть и могучѣсть державы и въ тѣмъ
духѣ высунѣе на перше мѣсто идея державы.

Пос. Короніні заявлявъ у власнѣхъ
имени и политичныхъ сторонничѣхъ, что будѣ
голосувати за спеціальную дебату надъ
проектѣмъ, бо проектъ пос. Билиньского має вы-
разный характеръ патриотичный.

Пос. Романчукъ заявлявъ, что шибѣ
признанія для проекту пос. Билиньского, про-
ектъ той не одновѣда поглядѣмъ заступни-
цѣвъ народѣвъ, котры почувують ся до ци-
вости и обовязку.

Ухвалено зачати спеціальну дебату надъ
проектѣмъ адреси; голосували за тѣмъ всѣ
члены комісії адресовои крѣмъ двоѣхъ молодѣ-
чешскѣхъ.

На вѣчѣрнѣхъ засѣданіи приступлено до
спеціальной дебѣты, котра була дуже ожи-
влена.

При спеціальной дебѣтѣ выступивъ пос.
Романчукъ противъ того, что парламентар-
ныи работѣ обмежено въ бесѣдѣ престольнѣй

лишь на справы экономічны, коли прецѣ ину-
трѣнна консолидація wymagaе вырѣзати на-
ціональнѣхъ противности.

Пос. Дінавілі жадѣтъ, чтобы въ адресѣ
зазначено напрямъ христіанско-религіиный.
Внесеніе сѣхъ одновѣсно всѣмъ голосами противъ
9, а въ наслѣдокъ того Дінавілі зголосивъ но-
тѣмъ меншости.

При уступѣхъ дотично закона убѣдѣннѣхъ
работничѣхъ бѣдъ нечасныхъ пригѣдъ
підбѣсть пос. Кайцль потребу змѣнитѣ те-
перѣшну систему наѣхъ недужныхъ, бо она естѣ
за дорога. Члены комісії угодили ся разомъ
зъ референтѣмъ на зазначеніе сего жаданъ.

При уступѣхъ о зѣлѣнницѣхъ державныхъ
домагаѣ ся пос. Кайцль въ выразно зазначити
потребу децентрализація зѣлѣнницѣ держав-
ныхъ. Противъ того выступили Яворскій и
Билиньскій зъ огладо, что се квестіи политич-
ны а такихъ квестій нема въ престольнѣй бе-
сѣдѣ. Внесенія Кайцля бѣдичено.

При дебѣтѣ надъ подпомаганнѣмъ ро-
внѣмъ Вѣднѣ, підбѣсть пос. Кайцль, что тре-
ба высказати желаніе, чтобы держава взяла
въ свою оцѣку всѣхъ столичѣхъ поодинокихъ про-
винцій. Пос. Яворскій не годѣтъ ся на се
внесеніе, бо справы Вѣднѣхъ порухенъ въ а-
дресѣ мають вымѣскове и окреме значѣнне. Бѣдѣ
бы такѣхъ потребѣхъ показали ся и для иншихъ
мѣстъ, то они будѣтъ підпрѣтъ въ той самѣй
способѣ. Теперѣшная ситуація wymagaе, чтобы
порухити лишь справы Вѣднѣхъ. Внесеніе Кай-
цля бѣдичено. — Пос. Кар. Шварценбергъ
жадѣтъ піднести велику вѣгу вѣдѣннѣхъ зѣ-
лѣнницѣхъ мѣсков. Се внесеніе ухвалено.

Слѣдующѣе засѣданіе комісії адресовои
бѣдучасѣ инѣ.

Досѣтъ цѣкава дискусія надъ проектомъ
адреси бѣдучасѣ въ коцѣ польскѣхъ. Зѣдѣтъ
ея, побѣдѣ вѣдѣннѣхъ корреспонденціи Gaz. Nar.,
бувъ слѣдующій:

Пос. Гомпешъ домагаѣ ся сильнѣше
зазначити одновѣдѣсть и могучѣсть державы,
а сѣму противѣвъ ся пос. Хшанов-
скій, зазначаючи, что удовлетворѣе народѣвъ
есть головною подѣставою державы и на тѣмъ
ажъ будѣе ся могучѣсть державы та что пра-
ва національнѣхъ має ся бѣдѣ Бога а правѣннѣхъ
ихъ зазначити ся цѣсаревѣ. Пос. Щенанов-
скій зазначивъ, что система автономічна вы-
творѣе большу силу державы а не система
централизація. Не треба больше зазначувати
въ адресѣ могучѣсть державы, але ажъ при
дискусіи въ палатѣ заявити, что Поляки суть
за піднесѣннѣхъ сѣхъ могучѣсть, бо се ле-
житъ въ ихъ интересѣхъ, и въ тѣхъ цѣли на мі-
літаризмъ и финансы державы жертвовали
незначный мѣлионы.

При уступѣхъ, де говорѣть ся „о мораль-
нѣхъ, духовныхъ и экономічныхъ підвигнѣннѣхъ
народѣвъ“, домагаѣ ся пос. Ізвѣтъ Стад-
ничскій зазначити что „религіиные выхованнѣ“
народѣвъ. Ся справа выкликала живу дискусію;
одѣй були за тѣми словами, а другій про-
тивѣннѣхъ сѣму зѣдѣмъ политичныхъ и
тактичныхъ, хочъ рѣвночасно велѣли потувати
въ протоколѣ, что суть вѣручними и узнають

Украинство

на литературныхъ поэмахъ зъ Москвитиною.

Написавъ Г. Баштовий.

XVIII.

(Далѣе.)

Слѣдкомъ за религією въ исторіи найдав-
нѣйшихъ людскихъ культуръ зарѣвъ иде посе-
лѣнѣ та мораль. Такъ було и въ Китаю. Най-
давнѣйша книга въ Китаю, — якъ мы вже
сказали, — се „Ши-цзинъ“, книга пѣсень та
гимновъ. Книга „Ши-цзинъ“ не написана, а
только зображена и издавна Конфуціємъ, котрый
зобравъ усѣхъ пѣснь, оды та гимны (якъ ду-
мають въ Китаю, три тысячѣ; въ сѣхъ тѣхъ
тысячѣхъ вѣдѣхъ выбравъ триста пѣсень, де що по-
выкидаѣтъ, де-що поперероблювавъ), упорядку-
вавъ ихъ и може деякіи виправивъ. Книга
роздѣляѣть ся на чотыри роздѣлы: въ першо-
му роздѣлѣ знаходѣтъ ся народный пѣснь, въ
другомъ и третьомъ малѣ та великіи оды, въ
четвертомъ религіиный гимны. Усѣ китайскій
вѣдѣхъ однаково думаютъ, что сѣхъ пѣснь та гим-
ны Конфуцій зобравъ въ удѣлѣ Лу, зѣдѣмъ
вѣдѣхъ бувъ родомъ, та въ царствѣ Шанъ, зѣдѣмъ
вѣдѣхъ родомъ була його предки. Решту гим-
новъ Конфуцій дѣбѣтъ при дворѣ китайскихъ
богдоханѣвъ зъ династіи Чжоу. Ся книга
„Ши-цзинъ“ дуже поважѣтъ ся въ Китаю, якъ
Святе Писмо: на ѣхъ авторитѣтъ стѣкають ся
вѣдѣхъ и благочестивѣхъ въ тезисѣхъ мораль, въ
моральнѣхъ водносинахъ до сѣхъ, до уряд-
наго свѣта, суспѣльности, религіѣ, духѣвъ, бога,
якъ на найдавнѣйшій ѣхъ черезъ те священный
авторитѣтъ; вѣдѣхъ зъ сѣхъ книги побѣли въ
народѣ, якъ приказки ѣхъ мудрой поговѣрки. Ся
книга, якъ аббривѣтъ побутовѣхъ и религі-
ныхъ пѣсень, та ще ѣхъ народныхъ, аббривѣтъ

самый давний и первый въ свѣтѣ, що склавъ
ся може за 1000 рокѣвъ до Христ. рѣдѣвъ и
самъ по собѣ для кожного має велику цѣна-
вѣсть.

Въ першому видѣлѣ народный пѣснь жа-
ють характеръ безперечно народный: вони кар-
тинный, часомъ темный для зроумѣннѣхъ; вѣдѣхъ
въ короткихъ фразѣхъ, граматично не гараждѣ
розвитыхъ. Мѣжъ вѣршамъ звязѣтъ лѣкѣсь да-
жекѣхъ, до которога потрібувалѣсь коментарѣ.
Багато є сѣхъ пѣсень дуже наивныхъ и по-
етичныхъ. Є тутъ пѣснь весѣльнѣхъ, пѣснь про
похана, пѣснь жѣночѣхъ ѣхъ чоловічѣхъ, пѣснь эко-
номічныхъ ѣхъ хазайскѣхъ та хлѣборобскѣхъ. Тутъ є
ѣхъ пѣснь дѣвичинѣхъ, котра бажає выйти скорѣй-
ше за-мужъ, пѣснь закоханого парубка, при-
чарованого маю, ѣхъ красою. Є тутъ пѣснь
жалѣбнѣхъ, пѣснь покинутой чоловічѣхъ жѣно-
чѣхъ; є пѣснь про догнуту розлукѣ, що дуже ча-
сто траплялѣсь въ тѣ часѣ частыхъ войнѣхъ
мѣжъ удѣловыми князѣми, та походѣхъ. Є се
тутъ пѣснь урядничѣхъ, котры наварѣтъ чѣхъ ѣхъ
де въ вѣдѣхъ народѣхъ. Въ сѣхъ пѣсняхъ на-
мѣсто героѣвъ та войнничѣхъ выхвалѣють ся
рѣвнѣхъ урядничѣхъ, царскѣхъ слугѣхъ та послы,
ыхвалѣють ся ѣхъ рѣвнѣхъ вѣдѣхъ чѣхъ губернаторѣхъ.
Урядничѣхъ жалѣють ся на множество работѣхъ
въ дворѣхъ царѣхъ, сумують, что имъ часто до-
водитъ ся кидати на довгѣй часѣ сѣмью ѣхъ ха-
ту и розвѣдѣжати по усѣхъхъ краяхъ. Уряд-
ничѣхъ пѣсень наибольшѣ въ видѣлѣ, де зѣ-
бранъ усѣхъ оды.

Отъ зразокъ пѣсень, въ якихъ єпичныхъ
формѣхъ та фарбахъ обмалюють ся краса
китайскѣхъ дѣвичинѣхъ-красунѣхъ:
Рука, якъ бѣлыи паростокѣхъ,
Шкура, якъ захоловнѣхъ смалецѣхъ,
Шия, якъ у червѣка Цю-Цю,
Зубы, якъ гарбузовѣхъ насѣвъ,
Голова, мовъ у жука,
Бровы, якъ у метелика,
Принадный осмѣтъ на устахъ!

Чорныи чолѣвчѣхъ пышныхъ очей лѣсно высту-
пають на бѣлѣхъ.

Дарувала менѣ айву-аблукѣ
Я оддачѣвъ айвою, —
Не подякувавъ,
А щобъ на вѣсѣхъ бути въ приятѣхъ.

Твоя яснѣй оцѣ, гарнѣй бровы,
Влѣсѣхъчѣхъ вѣсѣхъ!
И справѣтъ така людина —
Красуна царства!
Про кого думати?
Про красуно Мехѣ-Цзянѣхъ.
Закликала мене въ повновѣчнѣхъ гай,
Запросила на верѣхъ терѣма,
Проводила мене на рѣчку Ці!

Прощу хлопця:
Не перѣлазъ въ мой огороѣхъ,
Не ламай посаженнаго мною дерева!
Чи стала-бѣ ѣ жалѣтъ?
Бою ся: люди пустѣтъ славу!
Хлопця можна любити,
Але ѣхъ людского поговѣру страшно.

Отъ зразокъ пѣсень жалѣбныхъ жѣноч-
ныхъ:
Мужъ поганый...
Городѣне знаютъ.
Пѣсѣмъ натѣкають —
Вѣтъ не вважає...
Хто приворожѣвъ мого красуна?
Сердечнѣхъ-жѣ то лѣтъ неспокѣйно!

Въ урядничѣхъ пѣсняхъ чѣхъ одахъ уряд-
ничѣхъ жалѣють ся на свою важку службу то
въ дворѣхъ царѣхъ, то въ далѣхъхъ дорогахъ по
царствѣхъ.
Серце рѣветъ ся,
Колѣ розвѣдѣжаю по царствѣхъ.

Выйду на сѣхъ голу гору,
Дивлюсь: чи не вѣлажу батѣнька.

Батѣнько наже: Охъ!
Мой сынъ водѣуває службу,
Нѣ въ дѣнь нѣ въ ночи не спочиває.
Охъ, коли-бѣ вѣдѣхъ бувъ обережнѣхъ,
Колѣ-бѣ прийшовъ, не покинѣвъ.
Дивлюсь, чи не вѣлажу матѣньки.
Матѣнька наже: Охъ!
Мой сынъ водѣуває службу,
Нѣ въ дѣнь нѣ въ ночи не спочиває.

Зъ непорухимъ шѣнокомъ
И дѣнь и нѣчь у царѣхъ.
Въ смущенноу кошуку
Зъ боку на бѣхъ перѣважѣючѣхъ,
Вертаѣтъ ся зъ дворѣхъ вѣдѣхъ.
Сторожѣхъ нѣчьхъ ходѣвъ,
Дѣнь и нѣчь у царѣхъ.
Доля и справѣтъ неоднакова!)

И побѣла такихъ жартовливыхъ пѣсеньокъ
книга „Ши-цзинъ“, якъ на пр.: „Ой на горѣ
кущѣ, на болѣтѣхъ неюфарѣхъ, не бачила кра-
суна, побачила дуриѣхъ“ — настулѣвъ видѣлъ
религіиныхъ гимновъ, таѣхъ, на прикладѣ, оды
про бога, якъ отѣхъ VII-а ода, въ котрой ки-
тайскѣхъ найвѣща сущѣстьхъ своими прикѣметами
пригадує еврейского Богоу, а сама ода нага-
дує псалмы, де высѣвѣуѣтъ ся величѣвъ та
гѣмъ найвысѣхъхъ божескою сущѣстьхъ:
Грѣбный, страшный Шандѣ [богъ],
Поглядає въ-вѣвъ зъ величѣвъ, въ
Прозирає въ своѣму зерцѣлѣхъ всѣхъ чотыри кѣн-
цѣхъ свѣта,

Вышукѣе способы для народа.
Небесный царѣхъ, розвѣраючи сѣхъ горы,
Давъ усѣмъу призначѣнѣхъ.
Небесный царѣхъ сказаѣтъ [царевѣхъ] Вѣвъ-законои:
Нема порушенѣхъ моихъ законѣхъ — и кляти
не треба,

*) „Всеобщая исторія литературы“ бѣдѣ ред.
Корша, В. III, стор. 463—470.

потребу релігії. За внесенням Стадницького промандували Копицький, Страшеский, Хминовський, Козловський, Хотковський, а против внесення Билинський, Чайковський, Абрагамович, Пилинський, Соколовський і Ромковський. Відкинуто внесення Стадницького, підперте лише 15 голосами, а прийнято внесення Рутоского, щоби слово „релігійний“ уникати референтів в адресі тамт, де уважава відповідне.

Narodni Listy подають проект адреси молодого-Чехів. Молодо Чехи жадають в адресі рішення квести націоналізму на підставі самостійного, свободного розвитку поодиноких країн держави. Угода в Нямцях може наступити лише на підставі повної рівноправності. Що держава робить для Відня, се повинна зробити також для Праги і інших столиць провінційальних. Молодо-Чехи жадають бодаж завести загальне голосування, амністії ординацію виборчу в користь Чехів, именно на Мораві і Шлеску, рівноправності народностей, втрощення в верстві робітничих, скріплення валиву союбів і децентралізації землі.

Чим воюють вороги народів?

Чим же вони можуть воювати, як не видумками та клеветами? Букет їх видумок та клевет подали ми минушого тижня в читателі нашій пересвідчилися, яким необхідним оружжям воюють вороги народів, щоби тільки не допустить до організації та консолідації Русинів на основі народної і політичної програми, котру проголосили наші послы а прийняли в своїм також князь церква русков. Нині приходиться нам подати знов одну того рода квітку. „Галицька Русь“ умістила вчора на вступі статтю, в якій-то донос в Відні, де бесіда о руском клубі в рад державній. Насамперед там сказано, що клуб наш послы „уже в-гори скомпромітували руский клуб“ у Відні так, що о той клуб нині ніхто й не споминати. „Романчук“ порушив авторитет мітрополита (чим, не наведено). Далше сказано про посла Романчука, що він у Відні з своїми товаришами веде політику партійну „а саме личну“ і клуб длатого роздавав ся нині на дві часті: Романчук, Толішевський і Баріньський одна сторона, Брыльський, Мандичевський і Охримович — друга, а Підлашецький не рішив ся ще, куди має дорогу. „Не удивляйтесь, що в такий клуб не мог вступити пос. Воляк, чоловік характеру а науки“... Югославський послы не симпатизують в Баріньським, бо він з своїм історією Руси сказав, що московський народ має в собі прамітку елементарні єврейські і чуждські... а за те знов польске коло форту Баріньського до дефакції. Пос. Романчук став головою клубу через вимушення, заявивши Охримовичу і Мандичевському, що „мітрополит препоручив йому бути головою клубу“. Далше Романчук підступом став членом комісії адресован на місце пос. Мандичевського, котрий мав в комісії енергічно поставити і піднести цілу пакуку різних домагань Русинів, — а той підступ Романчука був такий, що сам пос. Мандичевський, маючи виход на свята Великодній, отже не могучи брати участі в засіданні комісії, зреагував з мандату члена той комісії, а переніс його пос. Романчук. Посоль же Мандичевський зреагував длатого, бо на засіданні не було пос. Охримовича... „О возстановленіі согласія в такий зовном руском клубі не можеть бути і рчи“ — так кінчить „Галицька Русь“ свої „разоблачення“ вбывто надбалай в в Відні.

Осе головна суть статі „Галицьков Русь“, котру вбывто написав якийсь „Народо-

вець“ (в редакції „Червоної Руси“). Не треба аж засагати спеціальних інформацій бда поодиноких послів, щоби врно скваліфікувати зміст той статі — ако абирати видумок та клевет.

Насамперед ми не бачимо, чим бы наш послы вже в-гори мали скомпромітувати руский клуб? Протинно, ми знаємо, що руский клуб має таке поважне загалне, якого давніше клуб руский не мав. Видко се в виборів до комісії, видко в одновіді тр. Тае-ого на замітні посла Романчука в комісії бюджетовій, видко в бдывові двенікв австрійських, особливо славянських, чеських і южно-славянських.

Небывлиця про одновіснє послів южно-славянських до посла Баріньського а тамт самими і до руского клубу упада сама особа, коли вважати, що руский клуб остане в найорочайших зноснах з послами южно-славянськими: пос. Романчук в комісії бюджетовій голосував за тамт, щоби Словинць Шукльє був референтом одбыв школьного поббч Бера, а при виборі до комісії вивинчив Русини одступили своя місце Югославцям...

Чому пос. Воляк не вступив до руского клубу, се звістие: він же ще перед вибором зобов'язав ся вступити до клубу Гогенварта і тамт пристав до групи Румунів...

Чим пос. Романчук порушив авторитет мітрополита, того не сказано, — а не могло бути сказано, бо не порушив нічим. „Галицька Русь“ вшло і тут о сидеті на мітрополита, такий сам, як пускає майже в кожній номері, в. пр. що мітрополит нібывто хотів видати куренду до духовенства руского за святкованнем 3-го тажа (на сам Великдень), що вбывто усувати яко політично-неблагонадежних оо. Карачевського і Вол. Петрушовича (обох прецви народодців) в комісії фонда вдовичи-сиротского (оба ті отці самі просили о увбывненні их з причини пережяжених своїми нищими роботами) і т. д., — а все се она чинить як-раз на те, щоби авторитет мітрополита порушувати.

На клевети на посла Романчука, що вбывто він веде політику партійну а „даже личну“, та що в вимушувачій та підступній особі став головою клубу і членом комісії адресован, скажемо, що загално звісна частота посла Романчука стоять так високо, що в низькій клеветі „обидителів“ не досягнуть... „Обидителі“ судять посла Романчука побса себе, а тамт словняють найбільшу похвалу і осмбшуют ся в очей людей свбдущих...

Так розглянувши ся лише поббжю в „разоблаченні“ ортану „обидителів“, можемо сказати, що ті „разоблачення“ змайстровано дуже нужденно — видко, спекульовано лише на людей немислячих, готових приймати очевидні видумки за правду...

Рада державна.

В часі ерер засідань палати послів одбывають засідання поодинокі комісії і нараджають ся над справами имь придбленими. Комісія адресован вважась горячо за дебату над адресою; комісія бюджетова також прискорює своя праця, щоби можна ще сен сесії перед відкриттям червня ухвалити в повній палаті бюджет.

І так вже прийнято в комісії бюджетовій заряд центральний етану міністерства справедливости. При дебаті домагали ся послы Менгер, Беррайтер і інші законкарного і реформі поступованя цивільного. Міністер Шенборн відповів, що проект закона карного вже готовий а над процедурою цивільною роблять ся шильно студії. Шеф секційний міністерства справедливости

Краль повбдмовив, що есь намір завести на разі устие поступованье в справах торговельних до 500 ар. Пос. Мадельскі жадував, що реформа процедури цивільної унову одкладає ся, бо часткові реформи спияють о основну реформу.

На послбдній засіданні палати послів були важніші промови послів: Жака про реформу закона правого. Тільшера і Пленера про реформу ординації виборчої, а також внесення посла Рольберга (селянина) о одновіснє податку ґрунтового. Зміст загальних промов і дотичне внесення подаємо:

Пос. Рольберґ і товариші поставили внесення на зміну закона в дня 6 червня 1888 дотично одновіснє податку ґрунтового з причини шкбд елементарних. Внесення кінчить ся словами: Выс. палата зовить уважати: Вважась ся правительство ще в той сесії предложити рад державній просет закона, побса котрого §. 1 закона в 6 червня 1888 має бути доповнений в сей способ, щоби мбж шкбди елементарай, за для яких одновіснє податок ґрунтовой, вчислено „шкбди в обвнних засбвах за-для захого перемованя“.

Пос. д-р Жак, мотивуючи зміну закона правого, значачи своє бажання, щоби визначити особу комісії правого, до котрої одновіснє в внесення вго і д-ра Форейфера. По прийнятті его внесення, противно як тепер водить ся, буде об'єктивне поступованье виником а суб'єктивне правомок. Лаше вбмв случаю, коли поступованье суб'єктивне було-бы неможливо, має бути об'єктивне поступованье. Об'єктивне поступованье було бы лише тогд, коли бы авт автор не був звбвний, авт видавець, авт накладник. Також год в законі визначити случай, коли можна переводити презентиву конфіскації. Хога се в Нбметчній осягнуто, то у нас сего перевести год в старій законі карбмй, бо в §§. 65, 800 і вч. такий случай еуть перемішані з другими, при котрых конфіскація не може остати ся. Треба виразно сказати, що можна конфіскації лише при забвнанні до якихс карббдних дбл (розумбсь також при вселких чинах неморальних), а противно і найширша критика поступованя правительства не оправдує конфіскації. Вбй ті справи характерує як найбільше вирачене Анастасія Гріна, котре він заявив при одбвй случаю в палаті павбв: „Що намт хббує, то сльа нерббв англійських мужвв державних, котру они набули столбтнмв вбдуваннєм сльного подуу публичного житя.“ Наш муж державній рбдо посбдають тую силу нерббв і рбдо побрббу бдлагу. Он прот еуть побрбй аж до сервілізму для гоа а конфіскації в вбзу. Ббл бы они перенали ся моав дозвю, яку і поббв: „La politique c'est le courage“, то се не було бы можливим. Мимо того я не хочу заповнати, що централістичний міністер виваше поступали вт прасою як в тепершній ер. Имь належить пригадати, що написав Фридріх Генц в своїм сльній меморіал до Фридріха Вильгельма III: „Зб всего го лаяс ся найббв, гадая людска их найбільше не може стерпбт“.

Пос. Дершатта мотивував зміну закона о таксах вбвкових так: Найббльше заслугують на увагу дві послбдні класы, 13. і 14., побса котрых оподатковує ся зарббнббв і інші особи в доходом вбвнмше 450 ар., т. є. людей, котрі мусять бороти ся з найбільшою нуждою і лише в трудом можуть складати в найменш таксам. Одбвране тамм бдт тмх особь получене асть з найбільшими трудностями. Н. пр. у Відні на 7000 особь, обвзвннх платити такоу побса двох найбвннх клась, треба було у 4000 переводити евакуцію. Се вимагає богато коштов і писанины, а перед тмх вбмром мусять ще власти докладно розбл джувати одновіснє мактов і зарббков, що

есть великий тягарем для політичних властей і громад. І так у Відні в року 1884 вивосили вбй таксам з обох послбднх клась кружо 38.000 ар., а кошты бдбору 23.000 ар. (Голос: Слухайте! слухайте!), в Празі вложено 15.400 ар., а кошты вивосили 10.000 ар. Бесбднмь жмже, що було бы розумно, ели бы вбмр означувано не що року, але н. пр. що три роки. Се улекшило бы дуже роботу властям і громадам. Тому що трудно таксам знати все жмще побуту обвзвннх до таксам, то будо бы добре вивести обвзвннє особеного зголошувана. Найважббмше есть мінімум ексистенції що-до тмх двох послбднх клась. Побса знати нашого часу, не треба оподатковувати малый дохбд, що ледя на житье вбтає. А як раз в тмх класам обвзвннх до таксам, котрых жмща побуту нераз не знати, мают власти найбільше клопоту, а евакуція вбй бббшій часті еуть безспбвній. Ббл бы ті таксам мали бдвнати, то се можна бы собб бдбти на таксах бдт бббшнх дохбдв, асьа бы рбшено вревбдувати дотичний закон. Во н. пр. одновіснє класа о такс 5 ар. есть вбмрена так бдт доходу 600 ар., як в 2.100 ар. Од найблизшой класы есть такса 10 ар. Отже треба бы в одновіснє клась завести таксам 6 і 8 ар., і так прихбд з таксам не зменшнть бы ся. А именно бббшй дохбд еуть мало оподаткован. У нас найбвнша такса есть 100 ар. і то бдт доходу 10.000 ар. або вбншого. Ся такса есть дуже мала, бо неоветь бббко, що дав сына на охотника до кавалеріа, выдасть на него за оден рбк бббшо, нбж бббл сен тарифы за цілий час обвзвннє служб вбвковий. В Нбметчній бдт 8.000 марок платять рбчю 210 марок, але на кожній нових 1.000 мар. доходу накладають такоу 30 марок. Бесбднмь радить и у нас завести додатковий таксам бдт кожній 1.000 ар. по-над нормальний найбільшій дохбд. По такій ревбції тарифы можна бы 13. і 14. класу зовбмт вбвстувати. Правительство не повинно обмежати на вбмр таксам лише бдт 10.000 ар. Через се увбвннло бы ся найбббшнх бдт тагару, а власти мали бы менше заходу. (Гучий олескя.)

Пос. Тільшера обставив за загальним правом голосованя, що в програмі его партія есть найважббшнмь. Довбды на 30 послбднх дбт показали, як богато есть хбб в тепершній ординації виборбй. Безпосереднмь голосованнєм не осягне ся позбвданнє рівности вбх горожан держави, бо вже при тмх найважббшмь зловбй не були бы вбй рбзній. Правыборц не хотять вже тепер приходити до голосованя, бо знають, що виборбй виходять нераз не по их думбй. При загальнмь праві голосованя не буде можна побдупити стблько виборбв, як се тепер дбє ся, коли виборбв менше часло. Нарбд вже на стблько до-рбв, що знає, кого вибрати до ради державної. А ели тепер і лбвнці вбтупає проти посередного голосованя, то тмх осуджує се дбл, котрым перше так хвалялись. Технічій перешкоди при увбвннх комунікаціях не вбдержуть тепер виборбв бдт загального голосованя. Оботав бдт за голосованнєм картками. Тогд виборы виваше выпадали бы, як тепер. Далше полемізував Тільшера з Пленером і казав, що і ті повинні мати право голосованя, котрі платять 5 ар. податку, разом вже і державного і з додатками крайними. До загального голосованя повинно ся стрембти. Як бы тепер хто предложив загальне голосованье, то бдт також за ойм обставив бы; ели ж серед тепершнх обставин еуть перешкоди, то треба их конце усувати і все робити, щоби лише нагадуу ціл осягнути. Нарбд цбвнть вже право, яке має, як слов найбільше добро. Лаха не направлять всак дробій уступки, а треба его зовбмт усунути. Бесбднмь про-

Небесний цар сказав Вень-ванові:
Ты привадишь мене своєю свбтлою владкою!

Вень-вант знаходив ся в горі!
Ой, свбтити вбнз на небі!

Вень-вант то сходить на небо, то нааходить на землю,
Знаходивсь то по праву, то по лбву руку бога.*)

В „Ші-цзін“ багато одь та гимнів, в котрых говорять ся про привнесеня жертв царям, заможним людьми. Оді були зббрані Конфуцієм при дворах провінцій Лу та Чжау. В снх одах сббває ся про царів, урядників, усяких послів: в оді на приняття послів з вичих царств, як вони вступали до богдиханбй в дворець. В такий оді, в котрых вхваллять ся елементь прикрати: в них вхваллять ся пильні урядники, що скаче секоком, щоби сповнити приказ свого начальника. В кнз „Ші-цзін“ в навіт народій календарь, але такий тежний, написаний в таких коротких та вельмих вельовах, що само китайскі коментаторы не зовбмт однаково его вясняють і розумбють.

Ся книга пісень, та ще і народних, має і справд велику вартбсть, як елементь вихованя, бо у вбх народбв стародавня поезія вкупі з історією служила для морального і патріотичного вихованя. В сьому Китайць сбблнй з давними Євлянами та Евреями: для перших Іліада, для других Бібла служила кнгами для вихованя, котре лягло в основ сьогочасной культури Еврочи.

Далшій складовій елементу культурного тина Китайцв, систематична мітологія, мітологічний епос, героїчний епос, філософія

не розвнлись в Китаю. Тут ми бачимо пропуст в розвитку культурного тина, неповнбсть культурности усьх сль людскон душ. Систематична мітологія та мітологічний епос і не могли проявляти ся в Китайцв через саму вроду і характер і саме сутя китайскнх бжеств, абстрактных, необформованых, нездатных по натурі до дбвля усьнх пригод. Нб китайскій Дао, ім гені в духа неба і землі не мають тепетивной всторі, не мають усьнх цбвнх пригод в своєму житю, вбвоу в смертних нбколи не показувались, не мають великого впливу безпосередно на життя людини, не грають тів роль, яку вбдбгвали в Греків боги Олімпіа, в Германцв боги Валгалли. Кога Дао чуж людським ушмам, бачить людським очима, то як могли бути пригоди в його житю? Вбнть якась жертва сущбсть, сущбюча в становища спокою, а гені, як живнбючій силі сущбостей, навбт не можеть сущбстві нарбдно вбдт усьнх елементбв та створбнй. Нема в Китайцв і епічного, героїчного епоса. В Китаю були в давній часі вбвн, коли же Китаю був подбблений вв удбл, але по своїй вбачі Китайцв — народ не тяжій, мирний. Вони не люблять вбвн і певно не становлять героизм за велику достойнбсть та вартбсть і тмх их фантазія не утворила ідеалбв людского героизму, як утворили Греки в Іліаді, Германцв в Едді, Фінны в Калевалі. Китайць своєю натурою бббше домонітар, судимий, народ в загонітний, любив сидіти в себе вдома, не любив вбтатись по свбту, розкидати свои колонія в чужих краях, як любляв се Євляни та Фінанці, бо их край просторий та широкій, і земл в них було довол, йому не доводилось стикати ся в чужих краях з вичими народами, вбдбвнувати в них земл для колонізації, а через те і не було героїських пригод в житю, вражающих фантазію, нема і оповбданя про

такий цбвній пригоди, нема і героїчного епоса.

В Китаю, як і в інших краях далекон Азії, не вивнкла і не розвнлась філософія, як вона розвнлась в стародавній Греції. І тут ми бачимо пропуст може через саму натуру китайской расы, нездатноу до умогляду, до умопознраня, до абстрактного мыслена, слабкон на умопостереганя вичнх абстрактных ідей, чим був так богато обдарований дух давних Греків. Китайскій вченій та мораліст усь говорять про разум, разумнбсть. Конфуцій зве Небо Вчнмь Разумом, котрий дав і людям свбтоносний елементь разуму; каже, що перша повиннбсть людей — розвивати сей елементь разуму, поббшувати і завершати його розвиток. Але сей розвиток разуму Конфуцій зарав повернуват на моральну стежку, на моральний розвиток, і говорить, що кожний чоловік повинен поббшувати сей розвиток моральности сам в собі, в сьмь, а поббм в державі*). Сам Конфуцій показав неохогу до вяслбд розвбшеня вичнх нгнх філософія. В своїй кнз „Лун-бю“ вбвть каже: „Ты же не навчав ся житя, а вже хочеш знати про смерть!“ Вбнть найменше вбд усього говорять про гені в та духбв, як ввагал і саме конфуціанство найменше говорять і про саму релігю, про бога, про ббдуе життя по смерті**). Китайскій вченій та моралісты поминули вяслбд пенічного натуры чоловіка, сутя, душ, поминули законы мыслена людского разуму. При багачій их літературы в них зовбмт нема логіки, психології та правдивой філософія, заснованой на чистых законах роз-

уму, а не на релігії. Вони не додумались до самого сутнього в культури, до законбв чистого людского разуму, котре могло-б допровадити их до критичного погляду і на релігю Дао, і на тмх химерных духбв, і на ту „Кнгу церемоній“, що занунала в форми усе их життя і не допускає их до прогресу, до поступового руху, котра показвала-б имь нові стежки, дала-б новий, свбжбній напрямок розвитку і довела-б их до науки, в найбільше до науки прирочнх, до математичної, як довела до сього в Греції експеріментальна філософія Арістотеля, що проклала стежку до широкх вяслбдв в науках натуральних і математичних.

За те-ж не можна вбвнати того, що в Китаю розвнлась філософія моралі; що і там були філософы моралісты, и бучо их багато, так багато, еколько мы бачим их хбба в одій Англії, сбй стороні життєвого практицизма, схожон в своему напрямку з Китаєм. І справд одна Англія, сей край расы найбільше практичной, дала в XVIII вбд так багато моралістбв. Докль в погляди свои експеріментальнй філософія доходить до вивбдв моральних, а Шатесбєрі, Мендосіль, Готчієнз, Фергюсенз, Гартлі, Болінброк, Честерфілд були моралісты філософы. В тому-ж XVIII вбд англійска драма в творях Суутерна, Конґріна, Роу, Адасона і інших була морально-навчачою. Такий сам був і морально-навчачій роман того часу в творях Данієля Десо, Свбта, Гольдсміта [„Вексільдейкй сваченнє“], Філдінґа, Річардсона і інших. В Китаю майже усь філософ були моралісты, починаючи з Конфуція, а снх моралістбв там було дуже багато.

(Далше буде.)

*) „Всеоб. истор. литер.“ п. ред. Корша. В. IV, стор. 500

*) „Постепенное развитіе философии. учен.“, Ор. Новицкаго, ч. 1. Друг. я., стор. 227.

**) „Исторія всеобщ. лит.“ п. ред. Корша. В. IV, стор. 499.

Виходять у Львові що дня (крім неділі в рукописі) о 5-й годі по полудні. Літературний довідник „Бібліотека найважливіших новітніх“ виходить в двох частях, а в двох частях і щотижня на чергові розмови з Діалом.

Предплату і нисераті приймають: у Львові Адміністрація „Діала“ уя. Ваторія 24, Центральне бюро оповіщення, уя. Ваторія ч. 11, а в Євро таверна уя. Кароля Ласки 9. У Відня М. Дукес, І. Шулєрштрассе 8; Рудольф Міллер; F. A. Richter, Nibelungenstrasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті в Гамбургі M. Hakenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діал“ і нисераті за нисераті платити в Діалом.

ДІАЛО

Кредити на „Діал“ в літер. додаток
в Австрії: на рік 18 шр. на шість місяців 10 шр. на чотири місяці 8 шр. на два місяці 6 шр. на один місяць 4 шр. 50 кр. на чотири тижні 2 шр. 50 кр. на два тижні 1 шр. 50 кр. на один тиждень 1 шр. 50 кр.

у Львові:
на рік 16 шр. на шість місяців 10 шр. на чотири місяці 8 шр. на два місяці 6 шр. на один місяць 4 шр. 50 кр. на чотири тижні 2 шр. 50 кр. на два тижні 1 шр. 50 кр. на один тиждень 1 шр. 50 кр.

Редакція, Адміністрація і Імприментарія під ч. 24 уя. Ваторія. — Рукописи звертати на літер. довідник вистережувати. — Рецензії неоплачують, а тільки бажать. — Нисераті чинити коштує 8 шр. в. в. — Оголошення приймають за поштом 6 шр. в. в. один шрифт літературних шрифт. „Надбавка“ по 20 шр. в. в. — Надбавка чинити за поштом 10 шр. в. в. один шрифт.

Зі дня 1 (13) квітня почався в другій кварталі сегоднішнього видавництва „Діал“

Дуже просимо наших Вноз. Передплатників поспішати з наданнями передплати і задержностей.

У Львові дня 2 к. ст. мал. 1891.

На завітний день — торжественного празника Воскресення Христового, день радости в цілому місті християнськості, перемішаною нам нинішній читателям і всім Русинам найсроднішим привіт:

Христос воскрес!

Тим радісним привітом здоровити себе будуть завітний день Русини, земляки наші, на цілому широкій території Русин-України і на чужині, навіть за океаном. В день той запанувать між Русинами радість та веселість, до котрої у нашого народу серед незвичайних а в деяких дільничих навіть дуже тяжких обставин — вщоденній життю, в боротьбі з істотною національною та о бить економічною, на годі так дуже мало...

А в день той радісного неумовного гонимого привіт та привіт „Христос воскрес!“ — в щасливості та веселості дні того християнського празника Воскресення — всі Русини, де-бь они жили и яка-бь доля их була, важка чи трохи легка, всі они — ми певний того — думками обгортали буть цілу широку дорогу нашу землю — Русь-Україну, в кождої широкій рускої душі озвесь сердечне горяче бажання щастливості для своєї рідної землі и в припущеного та запущеного народу, запалає жартує служити високою ідею національної, утвердити си уповань в національній кошиночній силі и славі свого народу в чистоті істини сіймо...

Щастя-ж Боже и кривн кожде щире, тепле серце руске до праці на широкій ниві народній, щоби дождатися радісного привіту в день воскресення народнього з кайдани тьми и всаком неволі тьма и духа!

Христос воскрес!

Завітний день сусідь наших святкують — також и на землі нашої — своє пам'яткове свято: стоїтний роковини конституції 3-го мая. Ми, Русини, все шанували и шанувемо чувства патріотичний другий народний, як в торж. в нагоди похорону мощей великого поета Мицкевича ми бажали

Полякам, щоби польскій народ не переставав видавати з-під себе Мицкевича на славу Славинщини, — так тепер, в нагоди роковин конституції 3-го мая, щиро бажемо сусідям нашим Полякам, щоби, святкуючи пам'ять своєї конституції, глибоко перенесли си духом ширим свободолюбності, справедливості и толеранції. Багато нам, щоби они, перенявши си сими благородними чувствами, дождались тої щасливої хвилі, коли-бь ми, Русини галицькі — таї частини руского народу, надь котрою по упадку Польщі до нині верховодство остало си при Поляках — могли по широті сказати, що в свій край Русини з Поляками живуть по братньому: щасливо и рівно!

Дай Боже, щоби та щаслива хвиля наспіла и як найскорше для щастливості обох народів!

Христос воскрес!

Система дразнення...

Кілько то у нас написало си про ту систему дразнення Русинів через укорочування ц. к. урядом приналежних Русинам прав. Не лише в днівних о том писало си, але и на публичних зборах обдумано, а посли наші не раз підносили сьмільні в той справі голоси в сеймі. Здавало си, що бодай по заваженню намісника на торжбій сесії сеймовій, що правительство не придержує системи неприязни Русинам, не будемо вже потребувати реєструвати случаи в порушення ц. к. урядом прав приналежних Русинам, их азыков и их обрядов. А однакж не можемо назвати себе так щасливими! Случай такого порушення, дуже дразнячий народне чувство Русинів, усе же стоїть в нашій країні на порядку деннім. Свідчить о том численний факт піднятий перекладачем сегоднішньої конференції та піднятий цілою ацією виборчим, — свідчать о том и тьм кілька фактів, які підносили ось понаше.

Ц. к. староство в Самборі, одержавши від пароха в Валявч по руски виготовлений викази дітей уроджених в роках 1881 и 1890 в его парохії (в громадах Валявч, Морозович и Стрількович), призначений для переведення щеленів бачи, звернуло рішечем з 18 квітня с. р. ч. 6849 парохом тї викази дїятого, що они виготовлені по руски!

Ц. к. староство в Самборі поступало очевидно против прийнятих законів, бо его рішечня противля си постановам розпорядження міністерства з 16 вересня 1875 р. ч. 1767 [В. а. кр. 6]. Писла того розпорядження — посвідчення певних в ростві записаних фактів (не досланий випис, копії) має право уряд парохіальний виставити в одній з азыков краєвих, отже

и в руском. Вє же ц. к. урядники в край обовязані по мисли артикулу XIX закона основного з 21 грудня 1867 р. [В. а. д. 142] знати азык руски.

Атж сажо ц. к. староство в Жидачеві (там старостом асть ашветний п. Флехвер, що колас був в Залочеві) розбелало циркуляр з 13 марта с. р. ч. 2037 до всіх урядов парохіальних, де каже: „Wielebne Urzędy parafialne gr. kat. mają łaskawe odpisy z ksiąg metrykalnych sporządzać, ponieważ te wykazy są przeznaczone dla użytku przełożonych lekarzy wołno praktykujących, którzy nie są obowiązani znać również języka“.

То сажо, що ми сказали про рішечня староства самборського віднось си и до сего окружника. Пароха руского нїже не може обходити: хто чинити бачи? — чи лікарь воїно-грудничий, чи нєвоїно-грудничий, — парох асть лише, що днє від міністерского розпорядження з 16 вересня 1875 р. ч. 1767. [В. а. кр. 66] має право виписи з метрич. виписавати в руском азык, а ц. к. староство нехай сажо з тьм робити, що хоче: нехай п. пр. воїно-грудничий лікарь додай до помічи якогось урядника, котрий обовязаний знати рівно руски, и той нехай тому лікарю відчитує...

Так заперечує Русини права уживати руского азыка, признаючи имь азыков, мусить их дуже огорчувати, а чи таке дразненне народного чувства Русинів лежить в інтерес правдивості, — на те не потребуємо ать прямо відповісти.

Подібний факт, як в порушення права руского азыка ц. к. староствами, бачимо дотично поширення ц. к. судами святи и неділі у Русинів. Хотіть президія краєвого суду високого львівського видала недавно окружник до всіх підважних судів у складі Галичини, уопиняючи, щоби Русинів не турбувало в неділі и свята рускі, маммо того проваляють си факти звязуючи на даму практику. Наведемо пару фактів, щоби хто не заперечує, що говоримо без підстави:

Ц. к. суд повітовий в Делятині вважав кількох сесій грєко-кат. обряд у Яблечі на терміні з 8 у година равно днє 1 в. ст. мая с. р. в Велику п'ятницю, у Русинів свято урочисте. [Одно з таких обрядів з 29 в. ст. марта під ч. 1250.]

Ц. к. суд повітовий в Комарні — ать нині доносить з села Якимичі коло Комарні — виписавати в справі Михайла Гладка, обзакого Сенком Черняком о саді, резолюцією до ч. 3781 речивши до огляду того саду в Якимичі на 19 в. ст. цвітня о година 8 в. рано, звязуючи обі сторони з свідками під строгості права. А днє 19 в. ст. цвітня принада підля. Тут знові зовуть християн до церкви, а тут знові суд зовіть під строгості права до саду на терміні. Підійде на богослужєня — итратиш право. Кміцією провізиральну обдував адьюнт п. Радикомей, котрому такожи мав виписати и про свою особу святуючи днє неділі...

Не треба и казати, як такі факти при-

кро дотикають Русинів, тьм більше, що порушення права не дасть си ніяк оправдати, а виглядає лише на умисне дразненє. Не вже жь бо розправа провізиральна могла буть визначена на неділю рано, а не могла буть переведена в суботу або в понеділок, о днє скорше чи о днє пізніше?

Ми, Русини, маммо денні права для нашого азыка та нашого обряду описані на перах, и амако тї денні права, та що в того, коли в практиці они порушують си — так дуже часто!

Рада державна.

Додатково до розказу о першій нараді комісії адресован надь проектом адреси д-ра Билинського подаємо першу промову п. Романчука підля Fremdenblatt-y:

П. Романчук висказав свій жал, що той проект членом комісії так побно доставлено, що не може буть аго докладно переглянутий. Найважлива сторона проекту, впрочім дуже старанно обробленого, казав, лежить, аде сажо, в тьм, що не подано в нїм причини, за для чого мали бь сажо національний, політичний и конфесійний тєпер усеути си в трактувати тільки питання економічні. Тага обставина, що се віднось ватєціям бєсідь трюнов, не асть достаточною причиною, бо як бєсідь трюна висказав погляди кождочасного правительства, так адреса повинна бь подавати гадки репрезентативі народу, котра-ж має обовязок гадку свою висказати атверто и щиро. Я впрочім атьо такожи за тьм, щоби справи економічні ставити поперед, аде з тьм застереженєм, щоби бодай так, де національний потреби заадо понехати, найважливішим з их аразджен, що, як в же казав, в азначій часті наступати може в адміністраційній дорозі. Я атьо атьо цілком ати проти них астановлячи, як повел д-р Штайн-андер, котрий хоче, щоби теперішнього посіданя національного и критичи не порушувало и в бажав бь уступу в адресі в азначивши мною напрям. Коли боді найважливішим потребам буде догоджено, тогда и упосліджений доя народи, зааконоваши, так сказати-бь, першій годот, побьч насмєчєних зможуть статут до сибільної праці на економічній полі.

В чєтверь продовжата комісія адресова свою спеціальну дебат надь проектом Билинського.

При уступі о відносьній торговельній промисли послы Кайцля, Шукляе, Демель, Герберст и Герольт в обговорювали вату договорів торговельних в Німєчиною. — Рєо. Билинський заявив, що слова: „система договорів торговельних“ азначать в „система політики торговельной“.

При уступі „регуляція валюты“ азначав нєс Кайцля, що можна вєго так повиявити, як бажано підважати податків, тому треба бь азначити еталізацію

Пієни про Зельмана.

В числах 120. и 121. минушого рочника „Діал“ помістив и був розправу про Зельмана, верховного бога нашого краю з ачєбь поганьства. З тексту писаня, з обрядов при Зельмановій габлї, ать и в историчних свідочств старинних писателїв грецьких писавуває а хибь розповсюдєня у нас думки, що нибь-тє Зельман є именем якогось дрогобицького жиди, котрий жив в ачєбь Польщі и держав наш церкв в аренд. Що мє розвідка могла дєкому не подобатис, рєч ачєбь природи; розставити аь улюбленою думкою, нїкому не приходять си легко. Але за се не був и пригодоаний, що мєж польськими „асториками“ [а их тепер ать грєбїм по дощї!] найдєсь чєловєк, що не габїм азначєня обрядових народних пієнь и виги историчних свідочств, а ачє вє славянських аь габїм ашувати перьветкєв жидовських¹⁾. Можє теперішній уваги, котрі списую в доповнєнє до давнішньої розправи, перєсвідчєть мєго противника, що находить си бїт вє величїм блудї.

1. Зельман (Жельман, Дзельман) у Русинів.

Габїлка Зельмань знава в Галичині, на Подбї и на Буковині; у нїших Русинів ач нєма. Зі исторїї знаємо, що наведєвї облясти нєходило в старину підь панованьєм Гєтєв, котрих верховних богамь був Зельма²⁾. Вже в торжбій розправі за-

мїтний а був в підставі историчних жєрєл, що у Гєтєв обдувалєсь сїмь и забави в чєсть бога Зальма, и що був бїт та кожє верховних богамь дїчати.

У галицьких Бєлєвї забава Зельмань майже не знає. Се тож, що вь край Бєлєвї бдє другого ачє по Хрєстї закорєнєлає була віра Бєсєбї, котрі визнавали не Зельмана, але Дїя. Житєлї бєлєвєвських гєрє ачєлєсь бдє тьм Бєсєбї „Бєс Гєтєм“, вь чєго лишєлєсь до нинї назва Бєсєтє або Бєсєдї³⁾.

2. Зельман на Мораві.

Щє року 1868 агадував а вь „Правдї“ (ч. 22) про одну свадєбну пієню підь назвою „Zalma“ у моравських Гавань. Пієня зовєсь сєжє аь нашою габїлкою, лише що о Зельмановї братї и о Зельмановї роднїх нєма в нїй асиди. Форма Жалма у ачємь сєходить си зь назвою Гєтєского бога Зальма, а сє мєнє тьмь бєльшє укрєплєня вь думцї, що и галицька габїлка сєлєвалєсь перьветкєм вь чєсть того бога.

Прєфєсор д рє Иа. Гєрбачєвскїй вь Правдї ачєлєвї удїлєти мєнє зь збєрання моравських народних пієнь⁴⁾ одну про Зельмана, де вь чєбї бдє нашєв бдїмїну, а сїмь вєнє моравськими Вєлєхами вь чєсть вєчєрнїц

вати часомь на Замольскєх. Додаток „жєлє“ підля Шавєржа ачєлєвї вь давнїх азык „жєлє“, бє корєлємь мавь буть вь-разу бог Гєтєв.

¹⁾ Кладїл Прєлєвї (з П-ого віку по Хрєстї) наводить вь своєй географїї, в. П. гл. 5, Бєсєбї побьч Пїєнїтїлї вь Барнєтах. Пїєнїтїлї назва дохєвалєсь вє вь назвї гєрєского пасма Барнєтїлї „Пїєнїтїлї“, ачєслєного и до-го Русинами.

²⁾ Susil-a Pisané mar., стор. 765.

(„na přistkach“). Вь ачєбї бєсєтє ачєлєвї сажо дїчати. Подато текєст бєсєтє уаєлєно:

Pochvalen bud' Zelman,
Pochvalen bud' Jodro,
Pochvaleni všeci jeho rytife!
Co jste chtěli Zelman,
Co jste chtěli Jodro,
Co jste chtěli všeci jeho rytife?
Vašu dívku Zelman,
Vašu dívku Jodro,
Vašu dívku všeci jeho rytife!
Ti ju máte Zelman,
Ti ju máte Jodro,
Ti ju máte všeci jeho rytife!

Хто жь габїлє Зельмань думав на дрогобицького жиди, мусить консєквєнтно и вь те укрїтити, що агаданий жидї попредувавь був и вєх коєстєм на Моравї...

3. Зельман в Чєхав.

Вь Чєхавь знава віра вєсїлєна Zalman. Прємїр Ербєн наводить вь своємь збєраннї чєсїнх народних пієнь⁵⁾ вь бдїлїх „Нру чєсїн“ ст. 78 пієню про Зельмана такомь основї:

Chlapei: Jede, jede pan Jan,
jede, jede Zelman,
jede jede naše rytifstvo.
Děvčata: Čeho žada pan Jan,
čeho žada Zelman,
čeho žada cele vaše rytifstvo?
Chlapei: Jedno pannu krásnou,
jako hvězdu jasnou,
jede pro ni cele naše rytifstvo.

⁵⁾ Prostonárodní české písně a říkadla sebral a vydal Karel Jaromír Erben, nové vydání, v Praze 1886.

Děvčata: My vám ji nedáme,
My si ji necháme,
at' odjede cele vaše rytifstvo.

Тотє пієня сєлєва си трїчї; за третїмь разємь бдїють дїчєвнї ачєлєвї. Вь ачєбї, що одєнє кљєчє при ачєлєвї творять хлєпцї — се очєвїдно додаток, вєжє зь новїшнїх часєв, не ачєлєвїшнїмь Славянамь.

4. Зельман в Словакї.

Иа. Коллар вь збєрцї народних пієнь словакїх вь Угорчинї⁶⁾ наводить „hailku Zalma“ (ст. 396 и 397), подбєву зь чєскою пієною, аде сєлєву самїмь лиш дїчєчємь. Текєтє габїлка такї:

Першїй кљєчє:
Jedu, jedu pania,
jedu, jedu Zalma,
jedu, jedu všeco naše rytierstvo.

Другїй кљєчє:
Witame was pania,
witame was Zalma,
witame was všeco naše rytierstvo.

Першїй кљєчє:
Diakujeme pania,
diakujeme Zalma,
diakujeme všeco naše rytierstvo.

Другїй кљєчє:
Co ste chtěli pania,
co ste chtěli Zalma,
co ste chtěli všeco vaše rytierstvo?

Першїй кљєчє:
Ważu dwiera krasnou,
jako niwiera jasnu,
kera ma tři dwory a dwati harwankoch.

¹⁾ Голословий замїтєк того „асторика“ поміщений вь посїдїмь випуску „Kwartalnika historycznego“ зь року 1890.

²⁾ Греци, бдє Геродотє почанїн, писали Зальмєскєх; бєлєвїшнї писатєлї перєкручу-

⁶⁾ Narodní zpěvanky čili písně Slováků v Uhrách od Jana Koláře. Díl druhý. V Budíně 1835.

Прекъпката на „ДЪЛО“ и каланието на киевските платни
у Лазова.

Выходяши из своего принципа мораль, как извладенного въ-роду въ людскую натуру, Мен-цис доходить до тѣхъ мыслей, что всѣ люди одинаковы и равны, что сирѣчь повинны бути братьска любви, вѣкъ выступая равными сопутниками за народъ и обороняемъ права народа противъ усмьхихъ правителей, удѣловыхъ князьствъ та, какъ можна думать, губернаторѣвъ, а потомъ и самыхъ царствъ, выступая изъ ревностью, въ завадомъ давняхъ прощельхъ Брусализма. Всѣ люди равны, толькои воинъ роадиловъ мѣжъ собою усеку пращу, толькои занята ихъ не одинаковы, вѣдь того выходятъ люди великй и малй. Правитель и царь не шануютъ народа, пригабляютъ його, загадуютъ робити на себе, самй живутъ въ великй роскоши та въ догодѣ и навѣтъ обдираютъ народъ на свою корысть, — какже Мен-цис, „Коли въ пановъ на кухни сокосный мяса, на ставнѣхъ сытъ конѣ, а народъ має нуждеиный вѣдь голоду видѣ, а на поляхъ валютъ си труны людей, пропавшихъ вѣдь голоду — хѣба се не все одно, что стати въ-купѣ изъ дикимъ звѣрами на поѣданя людей? Коли

мецький язык подавали за свій язык розговорний.

Міністерь відповів, що в армії нема квестів лямковий і взагалі не повинно бути в політичній мислі. При конскрипції придержуванося загальних принципів, але після власного погляду мусить зайняти міністерь, що се відповідно, щоб офіцери подавали за свій язык товаришів такий, котрий уживають в службі.

Пос. Герольдъ заявив, що відповідь Вольерстайма ще більше занепокоє чеське населення.

При нарадах надь етатомъ міністерства фінансівъ ждали послы Коаловскій, Меніеръ, Герольдъ і інші реформи закона о належності, а іменно кодифікації дотичнихъ принципів. — Міа. Штайнбагъ відповів, що се трудна квестія, бо ситуація фінансова не позволяє визнавати належності. — Пос. Билінскій донаваував, що не реалізує ся о зняженні, але о такє управліннє побору належності, щоб неможливо було їх доволно визначувати.

Дебата адресова в повній палаті посьобъ має зачатъ ся в пятницю 8 мая і продовжатъ ся до 13 мая, а відтакъ наступати 8-денній ерріа за-дла латинських Зеленихъ свитъ.

Комісія адресова роздала членамъ палати пайбъ поправленийъ послы порішенихъ в комісії замѣтокъ проєктъ більшости, і проєктъ меншости, підписаний 12 членами комісії, належачою до сполученої лѣвничъ, відтакъ два додатковій внесені, підписані членами клубу Гогенварта, іменно внесенє пос. Діпава і пос. Шукляго. Крімъ того члѣкомъ окремо роздань молоді-чеській проєктъ адреси, котрий за-дла того, що єсть підписаний лишъ двома членами комісії, Кайцлемъ і Троляномъ, не може бути ані проєктомъ меншости ані додатковимъ внесенємъ.

Проекти адреси Билінського і сполученої лѣвничъ ми вже подали, — теперъ подаємо в дословній перекладі додатковій внесенє:

Пос. Діпава і товаришъ Карльонъ, Ебенгохъ, Клячъ, Іос. Шварценбергъ, Шукль, Стерцеа, Клячъ і Кар. Шварценбергъ вносять по уступѣ 3-мъ додатъ: „Радѣбно внаємо желаннє, висказанє в бесѣдѣ престольній, що міжъ соціальній противности виробити по можности“, і надѣмо ся, що при тѣмъ не залишитъ ся уважати і сеи важнои справѣ, що лишъ правдиво релігійно-моральнимъ вихованємъ молодѣжъ в страху Божьмъ і совѣстности буде можна зацѣпити правдиву основу для соціальної реформи.“

Додатковє внесенє пос. Шукляго, підписанє повѣстє наведеними послами і ще пос. Межикомъ, по 20-тѣмъ уступѣ адреси, звучить: „Міжъ средства, котрі підносять добробутъ країнъ і осягають та забезпечують національний спокій в нихъ, значило ся безъ сумнѣву рівноправностѣ, застереженя австрійськимъ народамъ основними законами. Атежъ радѣбно витануть послы слова цѣсарскій, відносячі ся до того, і надѣють ся, що правительствє зновни буде придержувати ся дотичнихъ постановъ основнихъ законівъ.“

Комісія войскова наряджувалась надъ проєктомъ правительствѣ дотично змѣни §§ 17 і 52 закона войскового. Правительство вносить таку змѣну сего закона, що такожъ офіцери резервовъ, при одинаковихъ условіяхъ в кадетами, можуть бути перенесені в активну службу при оборонѣ країнъ. — Комісія прийняла сю змѣну.

Комісія для неварушности посольскої угодили выдати пос. Швайдера судно на

Верингъ за обиду чести журналіста Міллера. Пос. Швайдеръ, відсѣтний антисемітъ в своїи дѣлахъ в Блюхонъ, давъ на передвыборчихъ зборахъ журналіста Міллера публично в лице за ливѣ обиджачої слова, а Міллеръ вѣдъ жалобу до веринського суду на посла Швайдера.

Комісія выбрана палатою пайбъ розсѣдѣти правительственный проєктъ о реформѣ студій правничихъ, прийняла сей проєктъ в такімъ змѣнѣ: Число осѣмъ пѣтирокъ, замість предкладанихъ сѣмьохъ, задержує ся і на дальшє, а складати несутъ правно-державний можна лишъ в послѣднихъ чотирохъ тижняхъ четвертого пѣтирокъ. Замѣсть загального права державного яко предмету при іспитѣ адміністраційномъ має бути лишъ адміністратійного, але кожій правникъ мусить ихъ слухати, такъ само якъ історія філософій права. Крімъ одного курсу філософій кожій правникъ мусить слухати ще одинъ курсъ нішого предмету на видѣлѣ філософійномъ. Референтомъ выбраний Штремлеръ, президентъ найвышого трибуналу судового і бувшій міністеръ просвітъ.

Внесенє пос. Ручки дотично змѣни закона конкуренційного звучить такъ: „1. До званя парохія, яко є члѣны, належить такожъ не замѣшкати в окрузѣ парохіальномъ католики того самого обряду, аєли мають в тѣмъ окрузѣ парохіальномъ лій недвижний маєтокъ. — 2. Осѣмъ правъ, а іменно ескарбъ державний, публичній фондъ, стоваришчє, громады, котрі мають в окрузѣ парохіальномъ недвижний маєтокъ, підпадають обовязкою конкуренційному (пѣла §. 36 закона зъ 7 мая 1874 В. в. д. 50) після оплачуваня ними податківъ безпосереднихъ від сєи недвижности.“

Зъ рускихъ колыбѣй в Америцѣ.

Шенаудорекъ „Руске Слово“ в ч. 13-мъ зъ дѣл 16 н. ст. цѣтня подає коротко таку вѣсть:

„О. Товтъ и всѣ его вѣрники в Миннеаполисъ перейшли дѣл 5 цѣтня зъ греко-католицкої вѣры на вѣру православную.“

Редакция „Руского Слова“ общаю большє написана о той справѣ слѣдующими разомъ. Мы-жѣ еще передъ одержаньемъ 13-го числа „Руского Слова“ достаѣли від одного зъ Русинѣвъ в Америцѣ писмо зъ донесенємъ, що тамъ заносить ся на щєсѣ такого, — прощено насъ лишє здержатъ ся зъ оповѣщываньемъ тов вѣсти в часописѣ. Коли-жѣ „Руске Слово“ подає переходъ свѣтчицѣ изъ парохіи на православіє яко фактъ довершений, — то і мы можемо покористуватъ ся даними, надѣланими намъ нашимъ землякомъ в Америцѣ. Онъ пише намъ:

„До приватної відомости подаю Вамъ сензацийну новину: греко-католикамъ в Америцѣ грозитъ опростовѣленє.“

Въ Сант-Франциско єсть православный епископъ, а не дуже далеко від Сант-Франциска, в Миннеаполисъ знаходить ся греко-кат. парохія руска. Парохомъ єсть тамъ о. Товтъ, свѣтчицѣ зъ Угорщєи, чоловікъ дуже здібний, а при тѣмъ елѣгантъ, і говорить, що дѣл за-дла довѣдъ перейсѣ ся до Америки. О. Товтъ — якъ тутъ в Америцѣ єсть звичай — выславъ своихъ парохіянъ „по квестѣ“ і тѣ зайшли до Сант-Франциска та і тамъ заго-стѣли до православного епископа. Той дуже адуувавъ ся, що в Америцѣ живуть угаїты,

чемно принявъ колектантѣвъ і мавъ имъ таке говорити: „Покиньте унію, а не будете платити на удержаньє свѣтчицѣ, дѣла і церквѣ. Мы дамо вамъ мѣсячно 150 долларѣвъ на свѣтчицѣ, 50 на дѣла а 50 на удержаньє церкви, а єли треба буде, дамо вамъ грошѣ і на выбуваньє церкви.“ Потѣмъ епископъ давъ колектантамъ дорожѣ дарунки до церкви: золотій хрестъ і вѣ золото опрѣвленє свѣтчицѣ, а дѣл о. Товтъ передає молитвословъ золотомъ опрѣвленъ. На прощаньє-жѣ епископъ оказавъ, що незабавомъ буде переѣздитъ черезъ Миннеаполисъ, бо на православіє мало перейсѣ дѣл в тамтихъ сторонахъ 30.000 старо-католикѣвъ, отже бѣлъ поѣде тудѣ — приняты ихъ подѣ свою оулку, а по дорожѣ вступитъ до греко-кат. церкви в Миннеаполисъ і до о. Товтъ, а они нехай до того часу роздумаютъ, що мають учинити... Люде, почувши про все, що зайшло в Сант-Франциско, перѣли на свѣтчицѣ, щобъ подѣтѣсь епископови православному. Що большє, доносить менѣ в Оліванту, що ходитъ глуха чулка, мовѣ бы о. Товтъ зъ своимъ парохіянѣмъ уже і перейшли на православіє. Пашушій додає від себе, що бѣлъ не вѣритъ вѣ тѣ, щобъ о. Товтъ змѣнивъ вѣру, бо мавъ бы загороженный поворотъ до краю. Не знаю, якъ ово єсть на дѣлѣ, тожъ позитивно і не могу сказати, якъ властиво стоить дѣло...“

Отсе уступъ изъ писма нашего земляка в Америцѣ, дотикающій справѣ переходу Миннеаполисѣвъ на православіє, подаю и въ „Рускомъ Словѣ“ яко яко фактъ довершений. Все то подаємо — розумѣє ся — зъ застереженємъ. Може бути, що справа не зайшла бы такъ далеко, якъ подано в „Рускомъ Словѣ“, але що щєсѣ на рѣчѣ єсть, выходитъ зъ нашої дописѣ.

Обходъ роковинъ 3-го мая.

Велѣчаво свѣтчували Поляки 3-ій дѣнь мая, при чѣмъ гарна погода дуже имъ сприяла. Раненко вѣ недѣлю гукъ мѣждѣрѣвъ і побудка дали знати, що вже торжество начинаєть ся, склєны всѣ були позамыканѣ. Велике множество людей залягло прибрѣвъ улицѣ, а іменно рынокъ і площу катедральну. На рынокъ зобрались послы програмы рѣвній депутаціи, котрымъ мѣсце визначувала сторожа горожанска. На вежи ратуша выгравала „Гармонія“ польскій цѣснѣ. Порядкомъ вєсєды бувъ вѣрѣченъ. Передъ 10-ю годиною обѣдѣи похѣдъ доокола рынокъ і удаєть ся до костела катедрального. Вѣ похѣдѣ тѣмъ брало участь надѣл 40 рѣвнѣхъ депутатѣвъ. Богато зъ нихъ було убранныхъ вѣ польскій стрѣлѣ, а такожъ во 30 панѣ мали на собѣ кунтушѣ і конфѣдератѣ. Майже кожда депутація мала свою хоругву. Робѣтчики-Поляки выступили вѣ похѣдѣ численно, було ихъ зъ тысячѣ. Они свѣтчували 1-шій і 3-тій дѣнь мая окремо, і по-казали, що не суть алыми патриотами польскими, якъ се о нихъ кажуть. Мимо того, що богато депутацій помѣстѣлось вѣ костелѣ, то таки похѣдъ саявъ від рынокъ надѣль улицѣ Театральной ажъ до готелю Жоржѣ. Не обѣдѣло ся вѣ похѣдѣ і безъ депутаціи селянъ [було ихъ від сто].

Вѣ костелѣ одиравивъ богослуженє не архієпископъ Моравскій, але ко. вєсєдѣлѣ Заблѣцкій. Повно тамъ панѣ и депутаціи. Спѣвавъ хоръ „Лютѣ“. Рѣвночасно одбували ся богослуженя вѣ вѣлькихъ нишихъ костелѣхъ. У брѣмевскій катедрѣ одиравлявъ самъ архієпископъ Исаковичъ, котрый — якъ каже Dziennik — не бувъ слабый, якъ архієп. Моравскій... Вѣ божицѣ изъ Жовѣвскѣмъ мали жады свое богослуженє.

По богослуженіяхъ всѣ депутаціи удали ся на улицу 3-го мая, дуже гарно прибрану. Майже всѣ каменѣцѣ при тѣй улицѣ були

прибрѣані вєсеню, коврами і рѣзными прикрасами. Стояли зъ прибрѣтими гербами і вѣ хоругвами будѣ сполученѣ емерковими вѣи-цями. При кѣнци улицѣ 3-го мая коло огорода Баунтского стояли дуже гарна триумфальная брама, на котрой находивъ ся великанскій образъ, представляющій антеозѣ конститучіи. Передъ нимъ то образомъ абравъ ся похѣдъ, одбулавъ дѣлѣда, музика заграла, а публика выдѣвала ситуативный окликѣ.

По тѣмъ зявженю улицѣ 3-го мая одбули ся вѣдѣты, декламация і свѣны: вѣ сали ратушевѣ, де вже выставлено образъ Стѣни „Польонія“, на котрой половину цѣны вже зобраво (пошту 8000 ар.), далѣше вѣ сали тов. „Сокола“, вѣ мѣсѣмъ Касинѣ, вѣ „Скалѣ“. [На дѣнь передъ тѣмъ вѣ тов. „Гиззѣда“ і вѣ жидѣвскѣмъ товариствѣ Przymierze braci.]

Декорация мѣста Львова була велѣчавѣ; іменно середѣмѣстѣ и улицѣ 3-го мая були найбільше прибрѣанѣ. Множество хоругвъ повѣвало зъ вѣномъ, дахѣвъ і балѣконѣвъ. Крімъ того балѣконы і бѣна були поприбрѣанѣ коврами, вєсеню і транспарентами, котрі звичайно представляли шляхтячѣ, мѣщанина, мазурского хлопа и жидѣ, які собѣ руки подають, або орѣл польского і гербъ польскій зъ одповѣдными вѣнзєлами. Крімъ того богато було выставленыхъ бюстѣвъ Костюшка і головныхъ творѣвъ конститучіи 3-го мая. На ратушѣ були зъ двоухъ бѣкъ гарні транспарѣнты, а цѣлій ратушѣ бувъ прикрѣпленъ вєсеню, хоругвами, і окруженъ маштами.

По полудни на Высѣмѣмъ замку на самѣй горѣ свѣчано народий пѣснѣ, зытано хло-пѣвъ окликами Niech żyje! грано Jeszcze Polska nie zginie!, ажъ одѣлѣнено памятникъ табличку, прибуду до старого муру руины давного замку...

О год. 8. вечеромъ зявѣвъ Львовѣ відъ свѣтѣла, ажъ очі разило. Вѣ ранку і на улицѣ 3-го мая зяно зъ лѣтѣтарѣвъ верхню клѣтку а вєсѣдено вѣтомѣстѣ пірамідѣ, або і такъ бухалъ галѣ, ані похѣдѣ. У бѣнѣхъ і на каменѣхъ зявѣвали свѣчки, лампѣны, рѣзнобарвнѣ лямпи, освѣчено транспарѣнты. Dziennik polski констатує, що лѣше рускій товариства не освѣтили своихъ домѣвъ і лѣкалѣвъ. „Середѣ повєни свѣтѣла — пише дѣл — попу-ро одбували будничѣ державнѣ і лѣкалѣ товариствѣ нашихъ братѣвъ Русинѣвъ. — Але соѣ — boja się światła! Злобний сѣл до-кѣрѣ вѣсѣмъ безѣдѣстанный. Русины свѣтѣла не болять ся, прѣтѣвно, свѣтѣло дуже люблять. Яко Русины очевидно не зяли участѣ вѣ об-ходѣ, та і Поляки ихъ навѣтъ не запытува-ли. Самѣ Поляки уважали се свѣто выключно-польскимъ і дѣл того вєсєды на транспарѣнтахъ были представлѣнѣ лишє польскій шлях-тичѣ, польскій мѣщанинѣ [такожѣ вѣ кунтушѣ, лишє бѣдѣйшѣмъ, нѣжѣ шляхтичѣ], жидѣ і мазурскій селянинѣ. Нѣде на транспарѣнтѣ мы не бачили руского селянина...“

Вѣ театрѣ Скарба вѣ сали прикрѣпленѣй одбуласъ пополуни выставка штукѣ Костюшко відъ Радѣвнѣцями, а вечеромъ бувъ кон-цертъ, на котрымъ представлено такожѣ антеозѣ Костюшка, одѣлѣновано вѣ сто парѣ польонеса и закінчено образомъ зъ живыхъ особѣ при освѣтленю електричѣмъ.

Черезъ цѣлый дѣнь удержувалѣ порядѣ сторожа горожанска. Вечеромъ безъ патѣвѣ не могло обѣйтѣ ся, але пригоды не було иѣвно ажъ до самого пѣвочѣи, навѣтъ шибѣ не выбивано. Взагалѣ треба признати, що що-до порядку и карѣности польска су-спѣльностѣ Львова списалась дуже добре, по-важно.

На провинціи, головни по мѣстахъ захѣд-ноя Галичины, свѣтчували Поляки дѣнь 3-го мая такожѣ велѣчаво. Вѣ Краковѣ селяне мали дарѣмный вѣтупъ до театру и численно тамъ зѣбралѣсь. Потѣмъ зявѣдували дарѣмно выставу образу Матѣя, намалѣваного на

вѣрѣ поѣдають одинъ другого, то і то гѣдко людемъ дивитъ ся; коли-жѣ правитель, якъ бѣльє народа, сполучаєть ся зъ вѣтрами дѣла пожара людеи, — якъ же на нього вѣжати якъ на батька народа?.. Вѣ правителя грають музѣки; вѣ народѣ, почувши гукъ дѣвоникѣвъ та барабанѣвъ, тоны елѣйтѣ та дудѣкъ, говорятъ одинъ до другѣхъ, хатаючи слабою головою та насушными бровѣ: „Якѣ нашѣ на-чалники любятъ музѣки? А на вѣ-що вѣдѣ довѣвъ насъ до такои бѣды? Бѣтѣко не бачить ся зъ сыномъ, братѣ, жѣвнѣ, дѣти ро-вѣдѣнѣ, розлученѣ... Коли не знати бережнѣ-сти до того, що собака та свинѣя будутъ го-дувати такою стравою, яку вѣнѣає чоловікѣ; коли не пускати хлѣбѣ зъ комѣръ тодѣ, якъ трупи вѣдѣ голоду будутъ вѣлѣтѣсь по доро-гахъ, — хѣба-жѣ се не все одно, що, заколо-ни чѣловѣка, сказати: Се не я заколовъ а оружѣ! Тепѣршій князѣ берутъ все вѣ на-рода, якѣ розбѣшѣли!“

Мы не можемо не зауважити, що сѣй тоны Мен-цѣя проти пайбѣвъ, правитѣлѣвъ дуже пригадує рѣвній та правдивѣй тоны нарѣ-кава та докѣру нашего Іоана Вишенского, котрий такъ само докорѣвъ польскимъ та і нашимъ покатоличѣськимъ панамъ XVII вѣку за пригноблѣня простого народа, за те, що па-ны водѣтъ навѣтъ своихъ слугѣ вѣ шовѣхѣ та сѣвѣтахъ, а вѣ мужикѣвъ здирають останню свѣту; що вѣ пайбѣвъ скрѣпѣ трѣбѣтъ вѣдѣ таларѣвъ, а мужики вѣдѣ голоду пухнуть.

Тепѣрѣ же Мен-цѣя, правитѣлѣвъ люб-лять вѣвѣвати народѣ та тѣмъчаємъ народѣ всѣго дорожѣ, пѣсла нього стоять духи зем-лѣ [ше-цѣ], а вже ажъ потѣтъ царѣ... Та-кимъ самымъ рѣвнѣмъ тономъ Мен-цѣя гово-ритъ і про удѣловыхъ князѣвъ та і самыхъ царѣвъ. „Дорогѣцѣвнѣмъ вѣ царѣ три: земля, народѣ и праворады. Бѣ подѣтъ полотномъ та шовкомъ, а подѣтъ хлѣбомъ, а подѣтъ нату-ральною повинностью. Царѣ, вымагаючи одну, відкладає дѣл другѣ; коли-жѣ вѣдѣ вымагає дѣл разомъ, то будутъ прощѣй відъ голоду, а разомъ при всѣхъ трѣохъ бѣтѣко розлуча-

єть ся зъ сыномъ. Народѣ дорожѣе вѣдѣтъ у-сѣго... Добре правуванѣ не такъ принажде-но народѣ, якъ добра просвѣта... Добрый право-рядѣ наводитъ на народѣ тѣлькѣ страхѣ, а до-бру просвѣту народѣ любитъ... Тепѣрѣ усь прав-итѣлѣвъ люблять вѣвѣвати народѣ... Древній царѣ, помылѣчиєсь, поправлялись, — тепѣршій упер-то стоить изъ своихъ помылкахъ... та ще і вы-гадуютъ для себе оправданѣ!“

Разѣ Мен-цѣя саявавъ Сюань-вау [царе-ви]: „Якѣ бы хто небудѣ вѣ урядникѣвъ, дѣру-чины свою жѣнку і дѣтей другѣму, похѣвъ вѣандрувати, а вернувшись, знайшовъ ихъ го-лыми и холодными, — що имъ робити? Царѣ вѣдѣказавъ: Покнутѣ!“ — „Коли началъ-никъ урядникѣвъ не справитъ ся зъ ними — що робити?“ Прѣгнѣта вѣдѣльщикѣ. „А коли бу-вавъ вѣ царѣвъ не вѣорѣдкованѣ?“ Царѣ гля-нувъ на-право і на-лѣво и завѣвъ розмову про щѣсѣ нѣче...“

Сюань-гуиъ разѣ пыталъ Мен-цѣя про те, якѣ повинѣтъ бути першій міністеръ. Мен-цѣя пыталъ: „Тѣ про якого міністра пыталъ?“ Про того, що вѣде свѣй родовѣдѣ вѣдѣ тѣбѣхъ значныхъ родичѣвъ чи вѣдѣ стороннихъ побѣч-ныхъ фаміліи? Коли царѣ черезъ жѣру провин-нитъ ся, то родичѣ министѣрѣ його вѣсѣвѣує, а коли царѣ не слухає неодноразныхъ агѣворѣ-ванѣ, то екадає його зъ престѣла... Якѣ ми-нистерѣ — не родичѣ, то самѣ остунавѣтѣ ся. Ко-ли царѣ вѣважѣа на своихъ вѣльможѣхъ, якъ на свои руки и ноги, то і вѣльможѣвъ будутъ вѣ-важѣти на нього, якъ на свое черѣво та серце; а коли вѣдѣтъ буде вѣважѣти на нихъ, якъ на собакѣ та конѣи, якъ на грунѣтъ та траву, — то і вѣльможѣвъ будутъ вѣважѣти на нього, якъ на робѣйника.“

Такъ говоритъ Мен-цѣя, той самый, що говоритъ вѣ другѣму мѣсѣци своєи книгѣ: „Вѣдѣ царѣ та бѣтѣка зявѣтъ ся бути птицею та вѣвѣрѣмъ.“

Такимъ рѣзкимъ тономъ Мен-цѣя гово-ритъ і про бюрократѣвъ та урядникѣвъ: „Те-пѣрѣ тѣ служащѣй відъ царѣ, котрі говорятъ, що вони розширѣтъ царѣство своего царѣ и сповнѣтъ

скарбѣ, вѣважѣють ся довѣрными министрами, а вѣ давню давнину ихъ знали народными розбѣ-шѣками... Тѣ, котрі говорятъ, що вони могутъ добути спѣлѣнѣвъ своему царѣви для выгравѣя побѣдѣ, тепѣрѣ вѣважѣють ся чѣстными министрами, а вѣ давнину ихъ знали народными роз-бѣйниками... Той, хто каже: я эдатный розѣста-нитъ вѣдѣско, эдатный воювати, — той найбіль-шій перѣстѣгунѣкъ; коли царѣ любитъ гуман-ностѣ — то не може мати ворогѣвъ вѣ свѣтѣ.“

Мен-цѣя дуже похваля чинѣ вѣчного му-жѣа і ставѣтъ його трохи не вѣ-рѣвнѣй зъ ца-ремъ: „Му-гуиъ [богѣдахѣнѣ] часто бачѣвъ ся зъ Цѣн-си [вѣченѣмъ], але обидѣвъ ся, якъ той еспѣтавъ його, чи можливе прѣвѣтельствѣ царѣ зъ своимъ подѣданнымъ? Цѣн-си — каже Мен-цѣя — маєтъ право заѣдѣтъ таке пытанѣ: „По-чину ты — царѣ, а я — подѣданный; якъ же менѣ освѣтѣлитъ ся дружитъ ся зъ царѣмъ? По-дѣстѣйности жѣ ты повинѣтъ служѣти менѣ; якъ же ты можѣтъ дружитъ ся зъ мною?...“

Якѣ бачимо, сѣй моралѣстѣ філософѣ на-говоривъ вѣ своѣй книгѣ багато такогѣ, чѣго не тѣлькѣ цѣнзура вѣ Россіи, але і де нѣде нѣвѣкъ не пустѣла бѣ вѣ свѣтѣ, а самого анте-о-вѣла вѣла-бѣ тудѣ, де козѣмъ роги правѣть. Вѣ Китаю, вѣ сѣмѣу иѣбѣ страшенно консер-вативному царѣвѣ, выдѣло зѣвоѣмъ вѣнѣшке. Книга Мен-цѣя заведѣна вѣ китайскій школы, якъ школьная книжка на-рѣвнѣй вѣ Конфуціевѣю книгу ко кѣтѣхизисѣмъ „Да-сѣо“, котрий вѣ частѣна книги моралѣ „Ли-цѣи“, принушена якъ предметъ на пытанѣхъ на дипломѣ вѣченѣ стѣсѣнѣ. Богѣдахѣнѣ Шѣнъ цѣуиъ давъ Мен-цѣя доживотній титулѣ князѣ Цѣоу, а потѣмъ по-шѣнували його вѣ храмѣ Конфуціа на-рѣвнѣй вѣ свѣтѣмъ Янѣ-цѣя, а за Венѣ-цѣуа його прѣзнали рѣвнѣмъ зъ самымъ Конфуціємъ, се бѣтъ канѣонизували його, якъ свѣтого. И справѣ китайска культура дуже вже origi-нальна!

Сѣя книга Мен-цѣя заведѣна вѣ школы и

разомъ зъ Конфуціевымъ кѣтѣхизисѣмъ перѣла даєть ся вѣ руки школярѣмъ, якъ офіціально вѣзана; але се вѣ Китаю не дѣвѣна рѣчь, бо конфуціанство ще попередъ Мен-цѣя зяло на себе заѣданѣ: морально вѣховувати народѣ и навѣтъ самого богѣдахѣна и увѣсѣ праворады, такъ якъ богѣдахѣнѣ і його урядники повинѣи жѣ мати і знати свои обовязѣки. Вѣ Конфу-ціевѣму кѣтѣхизисѣмъ мы знаходимо таке мѣсце: „Починаючи вѣдѣ императора и до простѣи людеи усь повинѣи вѣ просвѣтѣности себе покладѣти грунѣтъ. Коли царѣ шанѣу старѣхъ людеи, то і народѣ подѣвѣсѣтъ ся до шанѣ-ванѣя бѣтѣкѣвъ та матерѣвъ... Того, чѣго не лю-бѣшѣ, щобъ тобѣ робили вѣсѣлѣ, самѣ того не рѣби ничѣмъ. Тѣлькѣ чоловічѣколюбный царѣ може і має право засылѣти людеи на вы-гнѣнѣя.“

Самѣ по собѣ, що Мен-цѣя тѣлькѣ багато рѣзкѣвнѣмъ и выразнѣйшимъ тономъ высло-вѣвъ теѣвѣдѣнѣя Конфуціа. Однеже знайшовъ ся одинѣ богѣдахѣнѣ, котрий спрѣтивѣвъ ся фѣло-софѣи Мен-цѣя. То бувъ Хун-у, що вышѣвовъ зъ манастирѣскихъ послушникѣвъ. Познайомѣ-вшись зъ книгою Мен-цѣя вже тодѣ, якъ сѣвъ на престѣлѣ, вѣдѣтъ збурѣвъ ся, розгнѣвавъ ся и зѣвѣлѣвъ выкинути зъ вѣ школы. Але вѣ вѣчѣи спрѣтивѣвъся таѣмъ обѣдѣ сѣмѣму вѣче-лѣви, котрого вони шанѣували, якъ свѣтого. Почали ся прѣтѣсты, трохи не бунѣты. Вѣчѣи поѣзѣвалъ вѣ дворецѣ богѣдахѣна. Розѣзѣтуванѣи императорѣ, не хотѣвшій нѣчого і слухѣти, зѣвѣлѣвъ двѣрѣвѣи сторожѣ стрѣляти на ко-жѣного, хто тѣлькѣи прѣйде вѣ прѣтѣстѣмъ. Але і се не налякало вѣченѣхъ; були навѣтъ вѣпанѣи жѣртѣвъ. Вѣ кѣнци вѣсѣго прѣйхѣвъ самѣ министѣръ до двѣрѣвѣи брамы зъ прѣтѣстѣмъ и прѣвѣлѣвъ собѣ готовѣу домовѣну, щобъ лѣгѣи вѣ неѣ, якъ його сторожа вѣсѣ. Хун-у мусѣвъ зяѣти наѣзѣдѣ своѣй приказѣ про вынѣтокъ зъ школьного курса книгѣ Мен-цѣя.

(Дальше буде.)

Въ друкарнѣ тов. кн. Шенченко, подъ зар. К. Водярскаго.

Предплатата на „ДЪЛО“ и наложените за изсрещни платици
у Хилсонт.

Куркуляти на "ДНД" за хітор. додаткові
на Австрій: на Галичини:

на півній руку . . . 18 гр.	на півній руку . . . 34 гр.
на лівій руку . . . 8 гр.	на лівій руку . . . 13 гр.
на чортю руку . 4 гр. 50 гр.	на чортю руку . . . 6 гр.
на мизці . . . 1 гр. 50 гр.	

у Львові:

на півній руку . . . 16 гр.	на лівій руку . . . 8 гр.
на чортю руку . . . 4 гр.	на мизці . . . 1 гр. 35 гр.

Редякиці, Адміністрація і Експедиція подат. 34
 у. Історія. — Рухоміко асертати за хіше на попередні
 застеряніє. — Редякиці ісполчатий збіжні бідь порта.

Новолінокє число коніте 8 гр. а. в.
 Оголошення приймають се по цінь 6 гр. бідь одном
 отстріє кісерталоє на рубр. "Надбасяє" по 20 гр. а. в.
 Медієні чісаеть за по 10 гр. бідь стіння.

Пос. Гессманъ интерpellовать правительство въ связи съ вѣчными не умотивированной забороны урядничего вѣча для 7 мая с. р.

Въ Китаю багато є драмъ, переробленихъ зъ китайскихъ романовъ та повістей, якъ робити си и вѣ настѣ въ Европѣ.

Въ китайскихъ повѣстяхъ багато романтичнаго елемента, багато страшнаго, чаровнаго; усеи чуда, талисманы, убійства, лицарѣ та розбійники грабують въ нихъ велику роль. Найпершій герой въ ихъ повѣстяхъ доковечне виставляють си хитримъ, розумнимъ, але вченимъ. Вбѣи повиненъ выдержати испитъ на экзаменѣ въ Пекинѣ и написати экзаменный пошитъ чи звичайну старомодно хрю, якъ можна дѣше. Безъ свого герой бувъ бы обзавѣненъ самыми дурнихъ прикметъ романничнаго героя. Такъ въ повѣсти "Морскій ярмарокъ" студентъ попадає на одинъ острѣвъ, заселеный драконами. Драконы мали й свого царя. Студентъ спѣває пѣсню передъ царемъ и читаетъ йому свою хрю. Царю такъ сподобалась та хрю, що вбѣи видавъ за нього

При першому читанні внесення, завести безпосередній вибори в округах громадських, промислових, пос. Ебенгох за проєктом, домагуючися голосування за кожний громадян на місці, щоб люди не втрачали часу, а також щоб число послов в округах громадських було побільшене. — Пос. Фандерлік острого критикував центральні, котрі свого часу зложили так хибну і нещасну ординацію виборів. — Внесення передано комісії з 36 членів.

З порядку денного зачалась дискусія над внесенням пос. Катрайна, змінивши регулярні палати послов в дві реакційні, щоб вплинути слова була ще більше обмежена. — Против того внесення виступили остро послы з лівниці і закликали своїх сторонників до боротьби з реакцією. — Пос. Пернерсторфер критикував дотепершню систему і жалувался, що справоздання з петицій проволікають ся а дебати надто скоро замикають ся. — Пос. Лігер вказував, до чого наміряє ся зміна регуляції; розходить ся о параграф, який би дозволяв більшості мажоритарній і тероризувати меншість навіть підчас дебати. — Пос. Лінбахер представив ту хибу, що послы, не приналежний до певного сторониства, не суть вибрані до комісії. Симв накладає ся гальму на чинність поодиноких послов, а внесення, що вийшли з їх ініціативи, не доходять дуже часто навіть до першого читання. Послы одного сторониства повинні коротше говорити, щоб і інші послы могли прийти до слова. Не придержуюсь принципу, щоб одне засідання раз на місяць присвячувати петиціям. — Пос. Кайсер називав порушенням законів се, що міністри не відповідають на інтерпеляції. Петиції запрошують ся в комісії. Також треба би змушувати послов, щоб не опускали засідань комісії. — Внесення передано спеціальної комісії, зложеної з 24 послов.

Пос. Кастань мотивував внесення о будові каналу між Дунаєм, Влтавою і Лабою. — Внесення передано комісії бюджетів.

Пос. Бургстальер мотивував внесення о зміни системи оподаткування доміїв в Триєсті.

Пос. Масаржик інтерпелював в справі, що в державі Вірджинії в повивній Америкі нещодавно обходять ся з чорними емігрантами.

Слідуюче засідання палати послов відбудеть ся в п'ятницю. На порядку денних дебата адресова.

Завтра значе ся в палаті послов дебата адресова, а ту не знати чи найде ся більшості послов за проєктом адреси, зложеної Вилінієвським. Тому то між фракціями правих ведуть ся тепер переговори, щоб якось зміняти додатковий внесення послов Шуллого і Діназілого та долучити їх в зміненій формі до адреси більшості. Narodni Listy доносять, що Вилінієвський веде переговори з мужами довіря клубу Гогенварта, щоб внесення Шуллого о національній рівноправності надати такий вид, щоб якнайменше його коло польське акцентувати. Надіють ся, що в той самий прийде до якоїсь угоди. Такий самі переговори ведуть ся і о внесення Діназілого дотично релігійно-морального виховання, але в сьому случаю нема великого вигляду на успіх, бо против сего внесення єсть опозиція навіть в самій клубі Гогенварта, а іменю в стороні чеських послов з Морави. Без сумніву, всі ті переговори змагають до того, щоб для адреси більшості в поманенстві лівниці. Правительству надбє ся, як говорити в парламентарних кругах, мати за адресою 174 голосів, а то числять на 80 голосів з клубу Гогенварта, на 64 голосів з кола польського і Русинів, 13 голосів клубу Коронішого, 15 послов лівних і 2 голоси міністрів. А що в палаті послов три мандати не обсяджені, а чотири послы зголосили ся недужими, то правительство могло би

мати після сего рахунку один голос більшості для адреси Вилінієвського. Але чи єсть більшості єсть такою, на котру можна би на певно числити, єсть знов нічим питансь.

Коли польське зібранє нині на послідню нараду над ситуацією. Dziennik Pol. подає як Відня таку якість: Ситуація все так помотана, що навіть проводять поодинокі сторониства не можуть знати, яка судба жде адресу. Нині відбудуть ся послідній конференція проводирів. На основі найповажливіших інформацій мушу поручити вам, як найосторожніше реєструвати всякі зміни о скорих і дієосвітних змінах (розв'язанні ради державної). Неправда, мов би рад державної грозило розв'язанні, неправдиві поголоски о димісії кабінету. Теперішнє правительство трактує справу адреси поважно, але не трагічно, а навіть на случай, себи би не ухвалило адреси, ані палата не буде розв'язана, ані кабінет не подасть ся до димісії.

Справи краєві.

[Шкани промислові. — Будинки селські. — Товариство поворожичів з Радимів.]

На останній сесії поручив сойм виділити краєвою, щоб порозумів ся з комісією для справ промислових і постарав ся о припущенні засновування промислових шкіл доповнятих в тих місцях, котрі того потребують, а де місцеві чинники не заважали тою справою. Наслідком того зважав виділя краєвий міста Гордока і Снятин насамперед, щоб там зложити доповнячу школу промислову, тим більше, що в тих двох містах знаходились поперед виділої школи мужескі. Далше пропонував виділя краєвий нинішні міста, щоб они приступили до заложення такої школи, іменю: Броды, Сябів, Стрий, Тернопіль, Золочів, Бучач, Сокаль, Терембова, Березів, Чортків, Добромиль, Долина, Любачів, Мостиска, Радимно, Старе-мисто, Заліщики, Калущ, Камінь Струмилі, а в нині (в заходній Галичині). Тим громадам виділено брошуру для інформації, яка єсть високість і розклад коштів на удержанні тих шкіл. Сю справу заложена такої школи міста мають предложити до ршення радям громадським. Виділя краєвий висказав своє переконаннє, що міста самі скоро пізнають в утворенні таких шкіл свій інтерес і постарав ся, щоб виконати ухвалу сойму.

На підставі пропозиції комісії краєвою для справ рільничих, ухвалив виділя краєвий навчати через вандрівних учителів рільництва в часі часиної популярності, щоб всі будували селські постройні з дерева осаджувались на підмурованню, а хати заосматровувались в комині. Виділя краєвий пропонує сойму проект установи будівничої для оселі селських, бо лишень через утримання системи і ладу в угрупованні селських будиноків можна здержати страшний огінь. Зараз зважано вандрівних учителів господарства селського, щоб они вивчаючи селянам користи з тривалого підмуровання в той спосіб, що самі будинки стають триваліші, дають більш безпечності від огню і приносять ся до того, що мешканці стає здоровіші. Далше мають ті самі учителі навчати про потребу такого положення будиноків господарських і хатних, щоб на случай огню ратунок був можливий і легий.

Для 25 н. ст. читин відбули ся в селі громадській в Радимів загальні збори товариства поворожичого, на котрі зважав справу за риб'яку в місті. Пастор, директор товариства. О директорі знають записаних знатоків, а в насх док того сама інституція розвиває далеко

лініше. В минулому році люстрували товариство п. Навратів, інспектор промисловий, з припущення краєвою комісії промислових. Інспектор розглянув на місці, оскільки заслуговує на увагленнє петиція дирекції, внесення до сойму о закупівлі помірних машин з фондів краєвих. Он переконав ся, що знаряддя досі уживані за-надто примітивні і що наслідком того виробу поворозничий, хоті тривати і красів, та мимо того мусить бути дорогий і не витривають конкуренції з заграницею. Дирекція має надію, що інспектор відбере ту важку справу. Далше сказав о директорі, що в минулому році вироблено конопель 10 429 кг, продаж же виробів поворозничих за 13 746 ар. 19 кр., а сьчаних за 973 ар. 85 кр. По відрахуванню коштів адміністрації, збавля чистий вииск в сумі 683 ар. 26 кр., як виказує білінь, котрий в імені комісії контролюючої представив п. Михайло Грушка, член управлюючої ради. На внесення комісії контролюючої, збори ухвалили дирекцію абсолютну і зложити подяку за безінтересне і ренне веденнє дїл.

З виисків ухвалено виплатити членам 10% дивіденди від ульвів, а решту призначено на рибні дїли.

На будучий три лїта вибрано дирекцію в той самий склад.

Дописи „Дїла“.

З Рогатинського.

Журбів, дня 30 двїтя 1891.

Просте а дасть ся Вам, толците а отверзте ся нам! — голосить нам св. Блаженні. І підписаний просить і пукає до всіх царих нашу св. віру і нашу св. обряд любячих Русинів. Вже в однім з попередніх чисел „Дїла“ розказав я сумне, дуже сумне положеннє руских парохів в містечку Журбів. Не розказав я вгаданій дописи цілої такої болючої нашої рани, бо епідою сумної історії привели би не одного до сліз, другого обурили би, а де кого подразнили би то, що такий грїх подає ся до пральної відомості. А мені не о те ходять. Я маю одно на серці: будову дому Божого. Средства на то місцеві зубожї рускі парохіане не мають і при своїй найширшій волі не зможуть на сьобло зложити, щоб було можна хоч би не великий дїм Божий виставити.

То-ж я, в імені всіх парохіант містечка Журбів, горючо бажаючих мати свою руску церкву, при торжестві Воскресенія Христоваго відзиваю ся до всіх Вірен. отців духовних, Всех. Братств церковних і всіх Братів Русинів, хоч-би й о найдрібнішій жемті. Поможіть нам, дорогі Брати! Ще наш батьки та дїди свїтло і торжественно обходили великий празник Воскресенія Христоваго — а ми не оден раз гріх проливали слези, коли вся Русь тїшила ся, бо ми такого були зазнали в самі празник Воскресенія Христоваго, що і грїх про се згадувати.

Русь наша щдра, Русь наша велика, а коли хочь дрібними споможє нас лєпшами, то бдї нині за рїк, як Господь дасть дїждати, і ми в своїй рускій церкві по 73 лїтах засїпаємо з всім руским народом: Христос воскрес!

В імені всіх: Антоній Пеленський, грек. завідувач парохії Журбів, почта в місто.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Для 3 н. ст. мая відбуло ся в Відні посліднє засіданнє одиоручників в справі австро-німецького угоди торговельної і уложено цілу угоду в параграфі. Предсідатель конференції міністер Седий підписував одиоручникам за трудів одиоручників Пор-

дань висказав подяку в імені німецьких одиоручників і на той закінчено конференцію.

Для 8 н. ст. мая сходять ся в Триєсті австро-угорська конференція митово-торговельна, щоб нарадити над адміністраційними аарядженнями, які потрібні суть, щоб відній пристани Триєсті і Рака були влучені до сьоблого австро-угорського округу митового.

Нав доносять з Задачу, столиці Далматин, пошло ся там в першій день Великодних свят великодне посланнє тамшового єпископа православного Милаша, яко відповід на великодне посланнє єп. Стросмаєра. Єп. Стросмаєр зазначає, що православна церква опирає ся на фальшиві основи; єп. Милаш протестує против того і заявляє, що гадка єнолучити православну церкву з костелом західним єсть лиш чистий фантом.

В Петербурзі в Москві відбулись членів ульянен студентів, а причина того ось яка: Похорони зятого писателя на полі економічно-політичній, Шелгунова, котрого послом були ліберальні а навіть деякі і соціалістичні, дали нагоду російським студентам до демонстрації, котра для участників може мати дуже прирїй наслідки. Од часу великої маніфестації, устроєної студентами на похоронах Тургенева, заказано поліційно особам, беручим участь в похоронах, нести вїлиць. Поміж сего закау, студенти на похороні Шелгунова не зложили вїлиць на домовні, а несли їх за домовною; також справлено похід похоронний не улицями бичими, виваженими поліцією, а лиш головними улицями. Поліція не ужила на раз сили, але велїла агентам нотувати студентів а бдїти арештувати їх по домах. Поміж арештуваними єсть студентки женеских курсів. Одну част арештованих виділено вже з Петербурга а інших виключено з паведен наукових. В демонстрації взяло участь до 1000 академіків. — За продовженнє петербургських демонстрацій треба уважати пригуду в Москві, де для 1 мая зйшло ся до 100 студентів на бульварі, щоб демонструвати против поліційної закау устроїти богослуження поминальнє за Шелгунова. Войско окружало студентів, агенти записали їх імена і надіють ся, що проженуть всіх демонстрантів з університету.

Сими днями, певно за-для послїдаого конвенту Росії з Туреччиною о переїзді кораблів через Босфор, змінено первісний план подорожі вел. кн. Юрія в той спосіб, що замість через Дарданелл поверне через Триєсті і Відень до Петербурга. — Бюро Волзьке доносить з Константинополя, що конвент за-для російського корабля „Кострома“ вже полагоджено, але не подає в якій спосіб.

З привбувших до Петербурга офіцїрів сербських чотари вступили до академії війсковой в Петербурзі а інші вибирають до служби при полках в Москві, Одесі, Києві і Харкові.

Цесар Вільгельм вибрав ся в довшу подорож до провінцій надренських, і при всякій нагоді виходить довший бесїди. І так в Дюссельдорфі на бенкет провінціальних ставів згадав цесар Вільгельм в своїй промові найперше за свої дїти студентські в Бонні, бдїти за односини свого дїда, бдїти і власні до провінцій надренських, а по тїм зйшов на політичне питання. Що-до удержання мира, то сказав: Буде мене тїшити, если при помочи Божій буду мого правити моїм краєм в мирі. Я хотїв би лиш, щоб європейскій мир залежав від мене. Я би все старав ся, щоб сїй мир не був нарушений. Але як оно і не єсть, і буду все старати ся, і всею увагою, щоб сїй мир остав і на далше. Оттак згадав про закінченнє умови торговельної з Австро-Угорщиною і зазначає, що сьобне дїланнє може лиш довести до успіху. При тїм мав цесар додати слова (ще не сконстатовані рїшучо): „В краю єсть лиш один володїтель а ним єсь; ніякого другого я не єстерплю.“ Слова ті мали би відносити до Бісмарка і до зятого єго опозиції против торговельної умови з Австро-Угорщиною.

При доповняючих виборах до німецького парламенту вибраний єп. Бісмарк 10.000 голосами супротив 5.000 голосів, котрі бдїли на соціаліста Шмалєфельда. Окогда приймав Бісмарк депутацію виборців з Гестемінде і заявляв їй, що прийме мандат, але на раз не буде правдоподобно брати участі в нарадах парламенту, до єго жена небезпечно занедужала, хибі що дуже важкі справи були би на порядку денних. Заявляв при тїм Бісмарк, що відповідно до своєї минулості не може получить ся з ніяким сторониством, але на кожний случай симпатія єго суть по стороні картельників, с. є. противників торговельної умови з Австро-Угорщиною.

З Берліна доносять до Fremdenblatt-y: В добрі поинформованих кругах не знають нічого про намір царя, зложити сего лїта ревізиту цесареві Вільгельмові. Вє вєсти о мінімх пригрозивах на приїзтє царя єсть цілком безпідставні.

Говорять, що наймолодша сестра цесарєва, кн. Маргарита вїде за муж за наслідника люксембургского престолу.

В прусській соймї при справозданню о успіхах комісії колонізаційної забрав голос польскій посол кс. Яждженевіч і висказав на се, що Польскі радо бачили би, щоб діяльність сєй комісії розширити на цілї Пруси, а не лиш на провінції польскі та згадав про зміну політики правительства супротив Польків. На се відповів канцляр Капріві:

свою дочку. В романі „Шуй хучуань“ повно всяких чудь та розбїянків, але чинї новіший роман, тим менше в них чарівного елемента, тим більше они реальні. В самому лїпшому і реальнішому романі „Сон в красному теремі“, що появив ся в минулому вїку і написаний, як думають, одним з князів, видно ще засвоєне романтичній. Герой сього роману Бао-юй, гарний, розумний, але трохи вередливий, то не в їбру добрий, то лїхий, веде свій родовід від тої камїни, котрий в давню давнину, ще в час створення свѣта, Нюй-ва розтопила, щоб залити дїрка в небесному горизонті та полатати деякі прорїхи на землі. З камїником в роті, се-бє то єсть талісманом паста родив єл Бао-юй і як тільки він зявляють в рота сєй камїничє, залицюють до красуні Ліан, добра доля його покинула. Окрім звичайних повїстей в Китаю дуже багато негочичних романів, такь що майже уся китайська історія аж до міньской династїє стала сюжетом сїх романів. В Китаю не дуже моральні романи, як н. пр. „Троянда в золотому кукузі“. От коротенькі змісти сього роману: Раз в Шань-дуй заможний буржуа Сі-минь-цїнь пертає ся з веселом бесїди до дому. На дорогі несподївано його вдарала по носі завіса коло дверей одного дому. Віднє оглянувшись, дивити ся — стоить красуня Пань-цїнь-лїнь, жінка хлїбопекарка. Вона не любить свого чоловіка пекарня і вже раз пробувала заманити до себе його брата. Сі-минь-цїнь закохав ся в красуню і хоче з нею познайомити. Віднє знайшов собі поміщицю, підкунив їй і намовив, щоб вона запросила їх обоє разом до себе на обїд. За обїдом Сі-минь-цїнь почав до кра-

незумысєне пуская під стіл палички, котрими їв справу, нахилившись, щоб їх дбстати, і в той час ханя малосенькіх пожитків крадує і даєть їх. Красуня не опротивилась. Швидко після того все мѣсто вже знало про ті штучки, само по собі окрім тільки самого чоловіка красуні. Уличий хлопчик вже сїпають про сєй скандал пїснї на улицях і ємїють ся з мужи красуні. Муж, доїдавшись про араду своєї жінки, їде до Сі-минь-цїня, кадаєть ся на нього, але Сі-минь-цїнь дає йому такого шуханя, що той швидко а Богу душу віддає. Над мертвими відправляють похоронні будійскі чєнци хопани. Приходять негачішкі удювці. Чєнци задляють ся на неї, читають і перекучують слова, а один молодий чєрєць, замїсць того, щоб вивізати праємь такї похоронні пїснї по підущєнцї, помыляєть ся і бє праємь по лєсєнї свого гугуєна. Сі-минь-цїнь удалось відкупити від поліції за ємерть мужа і красуні Пань-цїнь-лїнь стала єго жінкою, у котрого перша жінка тоді вже вмерла, але була ще жава друга. Після того Сі-минь-цїнь мав двох романів з красунями. Сі-минь-цїнь розпочав після сього всего ще одну нову інтражку. Віднє закохав ся в красуню Лі-пін-єр, жінку свого приятеля, неспрошленого пїлюю. Тимчасом сам Сі-минь-цїнь попав під суд. Дїя дбать ся в XII звїзї нашої ери. Миндїрїнь Цай-цїнь, до котрого часто відив Сі-минь-цїнь і давав йому хабарі, попав в неласку ряду за свої зложитки. Під суд попав єл за хабарі і Сі-минь-цїнь, а тимчасом поки він позивав ся, його хопанка вийшла вже за мїжє за фармачета. Сі-минь-цїнь ясьє вилунав єл від суду і знов почав пристаєти до кра-

(Далше буде.)

Посоль кс. Ягджевскій позволилъ мѣнѣ передовѣвать заперечити его твержденіе, немовъ бы мы мали замѣръ колонизацію Полянищии присоединити ея на вѣру протестантскую. Посоль не доказавъ того. Дальше пыталъ ся правительство, чи оно мали замѣръ зміняти колонизаційный законъ. Я відповідаю: ні! правительство не мали такого намѣру. Посоль підперъ свое жаданье аргументомъ, що діалогъ закона було несподівачно і неекономічно. Правительство не ест сеп гади, а коли бы навѣть і такъ гадало, то въ томъ разѣ не мали бы ніякого охоты, чтобы вынотати законъ, бо естъ рѣчею ясною, що въ пяти лѣтахъ не мѣгъ быти дати никакихъ результатовъ въ жаднѣмъ напрямку. Правительство сгодѣсь ся, що коли законъ потрібный, одкрыють ся его результаты. Але посоль сказавъ, що правительство хоче побутти ся Польковъ. Выбачте, але я шу тому заперечити. Мы, протинаю, хочемъ жити въ нини спѣшно і агдішно, але въ условинахъ, якихъ домагася ся добро та удержанье державы прусской. Одноенны въ Полянищии не одмивали ся бѣдъ року 1886 такъ богато, чтобы мы могли вынотати въ руки средства предприняті для укрьплєня принадлежности сеп области до державы. Одъ року 1887 до 1888 мымоа сконстатувати прирѣстъ Поляковъ. Коли въ 1887 роцѣ доходила стопа процєнта людоности, въ котрой матримъны ланкомъ бувъ языкъ польскій, до 54-86 прц — то въ 1886 р. выносилъ сє чысло 57-69 прц. Можна приускати, що бѣдъ тогды рѣчи не вымивались. Закодиомъ прецѣвъ сєредѣ струбъ збъ всходу на захѣдъ, а она не опинялась на нашихъ границахъ. Естє сє аныя рѣчи бѣдъ давня, що пересѣчно польскій супружєства мають о одну дитину болѣше чымъ супружєства германскій. Подѣ правительство прусскій и при его помочи утверждѣ ся сєредній станъ, котрый а сильною цѣноюрою элементу польского. Отже не только въ члѣхъ але и внутрѣшно подѣлось ся элементъ польскій. Ту и тамъ сказаво, що Поляки суть готові заняти нише станоискою супротивъ правительства прусского. Посоль Ягджевскій звернувъ ся до мене зъ запытаньємъ, чи правительство стоить на станоиску кс. Бісмарка та доказъ, що кс. Бісмаркъ горѣвъ невинатію до Поляковъ. Поляшаю сє ему, чтобы осудивъ сє въ своей совѣсти, чи то озвѣтчею односиль ся до кс. Бісмарка. Але оно не відповідає певно поглядамъ теперѣшного правительства. Мы не маемо невинати до Поляковъ, уважамо ахъ на ровныхъ намъ горожанъ, въ котрымъ спѣшно працювати будемо завсѣгды въ премьностію. Стоимо на станоиску права и есьмо готові ужити законѣвъ якъ противъ Поляковъ такъ противъ Нѣмцѣвъ, якъ въ оборонѣ Поляковъ, такъ въ оборонѣ Нѣмцѣвъ. Наколи въ польскон стороны высказано бажанье болѣше наблизити ся до правительства, сє нами только миле. Але коли а въ минуувшій роцѣ лучило ся, що польска партія голодувала за помноженьємъ войска, то мы мусѣли собѣ задати пытанье, яка въ томъ ложитъ причина? Прецѣвъ болѣше нѣжъ 100 лѣтъ Нѣмцы и Поляки не жили зъ собою въ прихильныхъ односилахъ, отже легко понати, що сей авортъ зачудувавъ. Можна було заключати, что або законы, котрі угибтали Поляковъ, такъ сильно подѣляли на нихъ, что настѣдкомъ того обявля сє уягнѣнѣтъ Поляковъ, або такожъ що Поляки уважамо теперѣшнє правительство за такъ слабе, что думаютъ могли бы могли ему дешо пожертвувати, чего не могли зробити минуувшему правительству. Правительство не приняло ані одного ані другого высьненія, але не могло забути, що въ исторіи Познаньского княжєства бували часы, коли мы чули подобныя высьны до згоды съ правительствомъ. Пригадаю только першій часъ панования Фридриха Вильгельма IV. и не хочу пригадувати того, что наступило по томъ, чтобы не вносити до дискусіи острого тову, тому, що а чувъ посла Ягджевского першій разъ сегодня, якъ быти говорить; рѣвножє я мѣгъ бы подтвердити стенографическимъ запискомъ, що его тогъ бувъ нинѣ болѣше помѣркований, нѣжъ давнѣйше. Заповѣдъ на лагднѣйшій тогъ мы чули и попередъ, але не мали мы повной вѣры на те. Но прийдѣтъ панове. итд. выпередѣтъ нѣсть, а неспѣшны за нами радо. Есьмо обережны и не лишаемо безвѣсного ірунту, чтобы удатисъ на терезъ невѣстный подѣ проводомъ новыхъ нашихъ прятельствъ. Но не хочемо насъ одмивати, протинаю мы уступили въ кѣлькихъ дробныхъ рѣчахъ. Поступѣтъ дальше по дорогѣ подвизаня а зробити можливими для правительства дальшій уступства. Я вже сказавъ то одному зъ панѣвъ: Познауте до насъ любезне лице и то тышитъ насъ, але не можете домагатисъ, чтобы мы вамъ заравъ кидались въ рамена. Будемо и дальше прихильні. Чтобы теперъ знєсти законъ о комисіи колонизаційной, котрый уважамо за одинъ зъ найважѣйшихъ — на то не суть тѣ причинъ досытъ важкы, якѣ подає намъ друга сторона.

По промові кавалера забирали голос посли різних стороництв, а так втї мнїмї національ лїберальв заявляв пос. Свєрї, що докї Полькї будуть высылати свої донькї на науку до Паржа, щоб втї сполухв не учали ся по нїмцекї, дотї не можна вїрїти в їх лїяльнїстї, — зв стороництва консервативного и центра бдзавано ся прихильнїстї до Полькїв. Самї-жв Полькї, Чарнявскїй и кс. Яжджевскїй бдповїли, що не знають, якї мають вже бдльшє заявляти свою лїяльнїстї, даючи войск, податкї. На вызмаючїй полкнїк, щобв заявнїл, що Польша не будє призернена. бдповїв кс. Яжджевскїй, що мають мандат, боронїти правтї народу польского на основї конституцїї, але не суть упвважненї заявляти, якї представляють собі бдущїмїстї втїчнїм. Се залежить бдт розвїтку бдноснїв; а жадаїтї бдт Польшв, щобв

зрели сь гадки бѣбдованія Польцѣ, вѣтъ не-
| разумомъ.

Королева Наталия мабути така выбересе азъ Сербія, але передъ своимъ бѣдѣдомъ — аки доносить Magyar Hirlap — выдать прокламацію до народу сербского. Въ прокламаціи зажадала королева, чтобы сербске правительство поставило въ отанъ обжалованія. Писмо, котре мае бути доручено президентови министерствъ, членами рады державной и най-высшого трибуналу, звертае са до всѣхъ тыхъ, въ справанъ конституціи компетентныхъ особъ. Королева констатируетъ, що побѣда законѣвъ есть сербскою обданною и членомъ королевской родины. Она мусѣла бы уважати са назвати тогда сербскою обданною, коли бы навѣтъ документъ розоводный, выставленный митрополитомъ Теодосіемъ, булъ законный. Але она має ореченье синоду сербского, до розводѣ признано неважкимъ, а се ореченье подписавъ митрополитъ Михаилъ, которого прикликали назадъ теперѣшныя правительство, бо уважало церковны бѣдосны по его уступленю неважкими. Рѣшенье скупштина мѣстати лишь желанье и не має ибикомъ правной силы. Если бы парламентови признано тако право, то могла бы скупштина выстунати одного дня зъ рѣшеньемъ, прогнати простою бѣльшостію господѣ пануючого короля зъ краю. Правительство сербске нарушило конституцію, приступивши до ухвалы скупштина. Королева агадуе такожъ про свои заслуги для Сербіи, бо бѣльшу часть своего матеку віддала на сербско войну за волю. Видѣючи просити народѣ, любити и хоранити ей сына, доки она не буде могла его зновъ пригорнути до своего матерного серця.

НОВИНКИ.

— Наші посли до ради державної шп. Романчук і Бартишків, гостивши через зніта у Львові, виїхали вже до Відня: перший вчора, другий сьогодні.

— 34 Стрыя лшуть нмь: Ссаканкй на 25 н. от. марта выдцалый загальнй зборт Бурмй нбдубн за сн-дцалого чсела учасннкыв. Та хотый прнсутой пбсала §. 20 статутыв махн новсе право перенесетн порядком дневнымъ вы-значенй справы, то въ пероудумнво нс выдблком поршсено сканката цд разъ загальнй зборт, а то на 7 н. от. мал на год. 21/2 въ полудна въ льсканю Руского Касина. На порядку дневнымъ поставлено такжы справу отворена Бурмъ зъ одлдукумъ рокомъ школьнымъ, справу важну.

[illegible]

— Хрестинны дочки архимонахъ Благини ѡббудуть ся мабуть въ субботу о годикѣ 11 передъ полуднемъ въ костелъ архимонахъ.

— Огнѣ. Въ великую субботу дня 2 н. ст. мая выбухъ огонь въ Дорожнѣхъ горышнѣхъ (въ Самоборнѣхъ) и при сильномъ вѣтрѣ згорѣло 19 колѣсныхъ загородъ, мѣжъ тѣмъ и гнѣдство тѣмъношаго вѣтра. Причиною огню мала бути неосторожность. Шкода выноситъ похваѣ 12,000 пр. 3 ѣ погорѣвшихъ лишь чотири були убежденіи.

— Польські Газети нарікають на Рузвільта, що він не віддає чинної участі в святкуванню 3-го мая, що не відзначає ніколи вчорашнього дня 12. II, а натомість дуже величають власне польськево військо, котрі що-до патріотизму польського зовсім дорівняли полякам, а докуди — як-сь се показало ся в відомініях і транспарантах — ще й перемішані самих поляків. Зі того — казати, що — викладати, що

ковья, из того — кажут: они — выходы, шло
и жили халатной по мистах та мистотках,
хочь говорят жарономъ жидобоскимъ, въ грунтъ
сориц суть дужо добрыхъ патриотами польскими
и какъ ступня польска ихъ поклече, то они вы-
рочно въ полянами принесутъ въ жертву своєю
майно и свою кровь. Но при такомъ величании жи-
дотъ — Русины, разуме са, побѣли въ поль-
ской прасѣ тотъ далеко у тѣхъ. Дѣйшло до того,
що Курьер Lwowaki неоднократно пѣвять въ
тылхъ Русинѣвъ, котры свои окна палюмиували.
Такъ въ пнишнѣмъ числѣ мѣстять Курьер до-
пись въ Станиславова, до поднеса до вѣдомости,
що въ пнелѣмикованѣхъ палать епископской выбо-
то кѣльня бѣномъ, а потомъ авторъ критикуе и
тылхъ Русинѣвъ—дипломатѣвъ, котры освѣтляи
бѣна, але такъ, якъ щобы хотѣли „z jednej stro-
ny nie wywołać wilka z lasu, a z drugiej nie na-
gazać się Diłu i autorowi fejletonu o Konstytucji
3 maja". Отсе добра наука бѣ польского де-
мюкрата тылхъ Русинѣвъ станиславѣвскимъ, котры

випомінували! Що значить "nie wywolać wilka z lasu" — того годі додати, може бути, і автор розуміє вибиті бокс. А що-до феєстону у конституції 3-го мал уміщеного в "Дід", то ми порадимо ставдіабоковому демократови и польско-жидовсько-руським демократам в Кієв-а ще раз обдати феєстон в "Дід", а потім зараз перепечатати послання польське друковане перед 3-м мал соро року в Париж під заг. "Sto lat temu" и порфнати, а пересвідчать ся, якъ дуже ми ствари ся, в суєтоскоп честиности, боти об'єктивними...

— О. Залоточий, угорсько-руський душпастир в Кінгстону в Америці виїхав до краю, покидаючи свою парохію. Вийдаючи, помітив, що англійської часописи кінгстонських заливних, що вертає до краю длатого, бо его парохіяне погані народ: на горівку і ниво мають, а на удержанні ошвищеня не мають. Навіть в Америку доносать, що руский єпископи в Угорщани до-стали поручення не висылати до Америки жон-тих священників.

— Стипендія. Красивый выдѣлъ удѣлить учащимъ учительскихъ семинарій въ Перемышлѣ Маріи Фиселю въ II roku и Еленѣ Симахацкой въ I roku стипендію по 40 зр. рѣчно аже до окончанія наукъ — Березагошской староста надаетъ въ бережальской фондціи им. цариценои Елизаветы однократно стипендію въ квотѣ 73 зр. 50 кр. Метчиконову Симанушко, ученику въ VIII кл. въ Березагошск. — Степанъ Моисей въ Рудникѣ надаетъ стипендію о рѣчныхъ 250 зр. въ фондціи д-ра Михайла Моисей Россоханского Тадеуши Дверницкому, правникова на львовскомъ университетѣ.

Страшний Страстний Четверть мала убога родина Петра Верхонщина із Корчані коло Скольного. Двох синівъ Петровича, старшій Іванъ і молодшій Гринь, вибрали ся рако в лѣсъ, щоби зрубати бука та наколоти дровъ зъ него на sprzedaж до мѣста, а обидва забрати до себе. Коли вже бука підтизи та почали зважувати, аби звалити на землю, буки заскрипѣвъ і застогнавъ важко. Изъ-тѣмъ замѣтивъ Іванъ, що Гринь стоить за близько при буді і крикнувъ: «Утѣкай Гриню!»¹⁴ Гринь кинувъ ся, та вже не було часу. Маленька гильця урядного бука захопила его такъ нещасливо по голові, що унавъ труномъ на мѣсто. Гринь бувъ при войку, подавъ що лише повертати і оженявъ ся сімъ місяцъ.

— Нощюлема прегода. Въ Жулийн коло Стрыа
стала ся въ саму Велику Пятницю страшна при-
года. Въ дворѣ два тамошня мулярь, батько Юри
и сынъ Фердинандъ Ваверы, ае латиняныи, му-
рували паницю. На помочникыъ прибрали собі
трехъ Русинъвъ гр. кат. обрядъ: Юрка Цюрку,
Петра Антонова и Кузя Байтіана. Около 10 го-
динъ рано вже юнчили скендальне, ажъ наразъ
оно ваятъ оя и убиныа двоухъ помочникыъ на
мѣщи. Третього Юрка Цюрку выдобуло ще жи-
вого, одинъвъ бѣвъ надѣй на его житье. Оба убиты
попилиши жынкъ и дробній дѣти сваротами въ нуж-
дѣ и потреби.

— Велика контрабанда. Посесорь добрь Станниа коло Радехова жидь Лібермань захотїть мати добрь доходи з посесїи и задумавь до них добїти не при помочи якихсь накладиць або раціональнѡй господарки, але з шкодою фїнансовь державнихь. Онь тримавь горальню в Станнїи и закљичивь спїлку зь своимь горальникомь и магазинїромь, рївно жє звиннимь жидкомь. Они порозумїли ся и вылазили на мудрий и славыи апаратъ горальничїй незодоговѡе му мудрїишїй способь. Вь одній рурї, котра двіриваждє зь кїтла готову картофляну, вышертїли невеличку дїрку и вїбли єи такъ замаскувати, що вїбно око инспектора, анї мїгара не потрапило єи бачити. Та й добре вело ся. Звычайно по вїснотї, коли непотрїбнї свїдкї поклялись на єдиночїньє в вь горальни лїшили єа самї євїльняцї, тогда тая дїрка давала щодено до двохъ гектарївгь неоподаткованѡй горїлки. Апаратъ мїрнїчїй не мїгавь вылазити єєа тайня, хоть євогладивь не єе черезь шїтїє мїєлїцїєв. Такъ горїлка впробовувалась на бокь, їсещеть їмѡть дуже добре, и побавковь мань вїснїтїсь „дезель“ оковитї. По людське щастїє єа надзвичайно крїхкє та дїмкє такъ и тутъ хтось доїсѡть до дирекцїи фїансовѡй вь Бродяхъ про „мїєстерїє станинїчїє“. Розумїє єа, комїсія вїсїїла до Радехова дня 21. цїтїня, вїзирвала тамъ цїху сторожу фїансову и вь силї 13 людї зробовѡе вїправу до Станнїи

Солопъ мать кончили въ слѣдующаго дня, 22 числа, а разомъ въ нѣмъ и дозволено и не дозволено «бракция» горька. Выжиротолучили послѣднюю нѣчку благодатну, отворено по разѣ остатный дѣрку и быстрою струею спынула окопата до подставленой бочки. Либерамъ, его горальникъ и магазинъ балакали въ павилии Либерамцовою и горальниковою, котрѣ также загостили до горальникѣ. Въ подпавилии мудру выдумку, кола 0-160 годинъ по повѣночи впадае до горальникъ ревизіи, въ бѣнахъ показуе сторожа. Либерамъ кинулъ слѣ утѣнати, и не вважало, що се першій поверхъ, кидаетъ сл до одного бѣна и выскакуе черовъ него. Але тоу-жъ самую дорожку пуститъ сл надотраженикъ и законитъ Либерама. Прихлещенный боронитъ сл въ рознуку руками вѣ зубами, але не пошло ничого. Комисія забрала всѣхъ трѣхъ субляниновъ и помѣстила ихъ въ арештѣ суду повѣтового въ Радековѣ. Комисіонти обраховуютъ контранбу на сто тысячъ зр. Заокевостронный жетокъ не покрѣе найтъ полонимъ сен оумѣ.

— Правительство угорское а именно министерство
внутренних дел намерено послать в Вену делегацию
для переговоров с австрийскими властями по вопросу
о предоставлении венгерским властям права посылать
на родину своих солдат, находящихся в плену в
Австрии, и о предоставлении им права возвращаться
на родину.

— Гостиня въ коньяки свои въ Вланчѣ. Въ дилѣхъ 17 и 18 мал. с. е. въ оба дѣл. лѣт. Залѣныхъ свѣтъ узакуютъ выдвинуемые коньяки свои въ Вланчѣ, подчасъ котораго будутъ коньяки ясно освѣтленъ, въ огниахъ стучащихъ и неколюно издою. Цѣна білету на одну особу безъ въздуку и выѣзду паровою машиною выносите 2 зр. 50 кр. а въ издою 2 зр. 80 кр. Білетовъ можна достати выключно лане въ кингврин С. А. Крижановского въ Краковѣ (Ринтокъ, хіліа А—В.) або въ самой Вланчѣ при насѣ.

— Средство на сухоты. Въ повгородской губерніи въ Россіи ужинае народъ на средство противъ сухотъ корена кропивны. Скоро лишь спознше снѣгъ, заравъ копають корѣнь, сушатъ, крають и

дають хоримъ курити замѣсть тютюну два або три разы денно.

— **Забезпечення на случай війни.** Товариство ас-
скурації в Кракові завело бід року 1891 забез-
печення цесарських капіталів і реалі такоже
на случай смерті на війні. Аскурувати са мо-
жуть городише австрійсько-угорсько монархії бід
коли належать до війни поборного бід 19 до 42
року. За максимум виплатного в такім разі
капіталу прийняв статуту суму 600 ар, а за по-
моцію додатковим преміям сей капітал піднести
можна до 20.000. Для гарантії, що в случай
війни товариство виплатить аскурувані капіталі,
встановлено задержувати дивіденду до 42
року жити аскурація, а наколи через той час
не буде війни, то товариство виплачує на оден
раз цілу капіталізовану дивіденду.

— Новый инструмент выработан в Баварии. Машина дупло-электрика прорезает лампу, которая свое сбито протаскивает и ишии комах. Въ той хвизии, коли они приближаются се до лампы, вентилятор, помещенный при боце, хватает ихъ и кидает до лампы, а той моде ихъ на муку. Сею мукою можна годувати курчата. Электричество, ужита до лапаня мухъ — се вже завершение конца столѣтїя.

— Че Моджевска — робѣтникъ? Краковска каса хорыхъ бѣжала тамошню дирекцію театру, чтобы заобеспечила Моджевскому на вынадохъ ладуги въ касѣ хорыхъ и ввела прошение до тамошняго маѣстрату, яко власти промышленной, чтобы правлевали до того директора театру, Гізіковна. Маѣстратъ бѣжнувъ прошение, мотивуючи, що Моджевска не сѣтъ робѣтникомъ, але самоотѣпкою артисткою, и что не стоить до дирекціи театру въ такомъ бѣжованью, якъ иишл артисты, котры побиралют платню або вынагороду за свои услуги. Каса хорыхъ рекуррувала до наместничества, а наместничество потакувало рѣшеню маѣстрату, полагаячи касѣ хорыхъ право рекурсу до министерства справъ внутрѣшнихъ. Цѣкава рѣчь, якъ рѣшитъ министерство, бо хочѣ Моджевска — велика артистка, то все-жѣ еи ангажуютъ на нѣкій часъ и платять такъ само, якъ иишнѣ артистамъ, въ томъ рѣшеню, що їѣ платять... артистично саматѣлѣю сумки.

— Святый Выдалъ тов. „Пробѣта“ звокнѣхъ при-
слати 54 примѣришковъ книжечкоу издаваництва
„Пробѣты“ въ даръ для мѣщанскому Читальнѣ
въ Стрѣльскомъ новыѣхъ. Тожъ Выдалъ згаданон
Читальнѣ получасъ за до того обавоу, сложати
симвъ Свѣтлому Выдалонъ „Пробѣты“ приладно
сердечну подяку за сѣхъ щедрый даръ словыми:
Слава-Богѣ! — Максимъ Гурьякъ голова, Ону-
фрей Власовичъ секретарь Читальнѣ.

— Зарядъ школы въ Поддѣлновѣ складѣе подаяку
Вп. товариству „Просвѣта“ у Львовѣ за 17 да-
ранныхъ книжечекъ, призовенныхъ красною ра-
дою школьною для ужитку молодежи школьнѣи.
— Нел. Гамала, учитель.

— Дробиш виста. Др.ъ Володимиръ Натансонъ въ Варшавѣ одержанъ доцентуру на университетѣ краковскомъ. — Въ Краковѣ обдѣла съ поединкомъ между двома оецирами и однимъ профессоромъ, который чуючи пассивныйя диспуту оецировавъ на публичномъ мѣсти въ дни 3-го мая на тематъ Костюшка и Коллонтай, обоихъ потакнбивъ. Одинъ оециръ и профессоръ ранени.

И д ђ е л а н е.

Schwarze, weiße und farbige Seidenstoffe
von 60 R. bis fl. 15 85 p. Meter — glatt und ge-
mustert (ca. 240 versch. Qual. u. 2000 versch. Farben, Des-
sins u.) versch. roben- und stichweise portu u. gestricheltes
Fabrik Desot **G. Henneberg** (St. u. St. Hoflie.) **Zürich.**
Weiter umgebend, Briefe kosten 10 R. Porto. 1

Телеграммы „Дѣла“.

Въеднь 7 мая. Розправа адресова въ палатѣ послѣвъ мусить скончитись до середины, бо послы чешскы выйдутъ на отворенье чешской выставки. — Король и королева даньскы прѣѣхали до Вѣдья одѣждати кн. кембергендского.

Париж 7 мая. Палата ухвалила односторонне кредит 50.000 франков для потерпевших при разгромах в Фурий и приняла 269 голосами против 164 наглые и неспешные пос. Меже, чтобы одно заседание в течение приватити справити робитничити.

Брукселя 7 мая. Число страйкующих збільшалося з кожним днем. Рабують склепи. Рада міністрів зійшлася на нараду, чи не покликати резерву.

Бѣлградъ 7 мая. При концѣ сего ты-
дня одержитъ Наталія урядовый наказъ вы-
брати ся зѣ Сербіи.

Берлінъ 7 мая. Допосыть, що Россія готова заключити зъ Нѣмеччиною договоръ торговельный, если Нѣмеччина выдѣлитъ для Россіи згоду державъ що-до вольного перевозу черезъ Дарданеллы.

ПОДЯКА

Воля Всевышнего покликала дни 16 и. ст. днятия нашего сына Омелина, ученика пригтовляющей клясом руской гимназии у Львова и выхованка Институту товариства педагогического, до вѣчности. — Прибувши на часъ талкомъ недужа Поклобного до Львова, застали мы его окруженно широмъ и западналиво оушкою нижниира реалцизи Кароля Людвика Ви. пана Клебера и его родныи, котри бѣхъ початку ажъ до мѣица слабости диния и почати при недужомъ чували и нашъ страшний бѣлъ подѣвали. — Ви. п. Кость Пашьковскій, настоятелъ Институту тов. педагог., окружиъ хорого и нашъ своею, какемо, бѣльковскою оушкою, чувачука неустанно надъ недужимъ, дяючи намъ обладу, блотуиуиши намъ свою власну комнату на помешкане, дяючи недужому

и намъ всякой возможной выгоды та дѣлячи все, чтобы только намъ помочь и нашу бѣду усмирить. — Намъ, збожатымъ родичамъ, бунъ правдивою брадою такожъ ВП. п. К. Лучавошскій, профессоръ руской гимназии, записавши намъ при своей обильнаго поощреніи поощренію поощренію а потомъ поощренію Омеляна, щере та тепле сочувствіе. — Не меншу задушевно пиши мнѣ п. Николай Куницкому, ученику V классу руской гимназии, который бѣду поощренію аж до конца слаботы не одолѣвая нашего Омеляна дѣлами и почини та мовъ родимъ братъ при нѣмъ наглядывъ. Воймъ тымъ Вложажымъ Панамъ Добродѣямъ склада-ею за тое сердечіе „спаси-Богъ“. Въ похороны, дня 18 цѣтня изаи участь ВПреподобій Отцѣ: А. Торошскій катихизъ руской гимназии, И. Чанельскій катихизъ Поклобого, К. Куницкій ц. к. волюковъ каноникъ, В. Петрушовъ сповѣдникъ архидіаконалъ, К. Яримовичъ, І. Филиповскій, А. Зерковскій, В. Навроцкій и В. Курдыкъ. За Ихъ ласканный трудъ сердечно дякуемо, якъ такожъ ВПреподобнымъ оо. Лопатинскому и Навроцкому, що дня 16 цѣтня звалили бдирати парастасъ надъ Поклобымъ. — Сердечне спаси-Богъ Ви. пп. учителямъ руской гимназии, дригитоніи хору п. Левинскому, выхонанкамъ Института товариства пед., ученикамъ и ошванкамъ руской гимназии, своимъ Поклобымъ и всѣмъ вышнимъ учать въ похороны нашего выдородного Омеляна.

Кавановна 26 цѣтня 1891.

Теодозій и Емилія Стрѣций, родичѣ. — Невдоръ и Теодосія, братъ и сестра Поклобымъ.

Надобслане.

Найдемеште жерело предметѣхъ оптичыхъ у Львовѣ поѣдъ „КОПЕРНИКОМЪ“ уа. Театральна ч. 6 (пашъ св. Духа) напротивъ головной одаку. Окуляры, линзы, барометры, термометры, микроскопы, вышныя электричскія, репарациі найдеште и найскорше. Замоканы въ провинціи адресуютъ: „Новый оптикъ поѣдъ „Коперникъ“, уа. Театральна ч. 6 у Львовѣ.“

Цѣны збожма зъ дня 7 мая п. ст. 1891.

Львовъ: Пшеница 8-75 до 9-65, жито 6-60 до 7-—, ячмень 5-75 до 6-80, овесъ 6-50 до 6-95, горохъ 6-10 до 10-75, вика — до —, рѣпакъ 12— до 13—, льнянка — до —, конюшина червона 42— до 52—, конюшина бѣла — до —, конюшина шведка — до —, хмѣль бѣл — до —, зъ 56 килъ въ Львовѣ, окомитъ за 10.000 литрѣвъ 15— до 15-50 зр.

Тернополь: Пшеница 8-60 до 9-50, жито 6-40 до 6-85, ячмень 5-25 до 7—, овесъ 5-80 до 6-70, горохъ 6— до 10—, вика — до —, рѣпакъ 12— до 13—, льнянка — до —, конюшина червона 41— до 48—, конюшина бѣла — до —, конюшина шведка — до —.

Подолячскія: Пшеница 8— до 9-50, жито 6-40 до 7—, ячмень 5-50 до 6-30, овесъ 5-85 до 6-25, горохъ 6— до 10-50, вика — до —, рѣпакъ 11-75 до 12-80, льнянка — до —, конюшина червона 41— до 47—, конюшина бѣла — до —, конюшина шведка — до —.

Ярославъ: Пшеница 8-90 до 9-75, жито 6-80 до 7-20, ячмень 5-75 до 7-25, овесъ 6— до 7—, горохъ 6-30 до 9-75, вика — до —, рѣпакъ 12— до 13-50, льнянка — до —, конюшина червона 42— до 52—, конюшина бѣла — до —, конюшина швед. — до —, тимотка — до —.

! КОСЫ !

изъ наилучшей стирійской фабрики наособѣе порученъ зъ наилучшою стараніемъ выконанъ:

55 центимъ довж., середне шир. по 45 кр. 60 " " " " 50 " 70 " " " " 60 "

За доброту тыхъ косъ принимаемо всяку поруку. 3858

Окрѣмъ помысла гаданыхъ суть еще нущіи по 40 кр. На нѣтъкограмову посылку надъ 8—10 штукъ.

Народна Торговля у Львовѣ и філіи.

ПРАВДИВЫЙ

ЖЕНЕВСКИЙ ГОДИННИКЪ

мужеской и дамской, дуже добрый приборъ и цѣны весьма низкія поручае годичникъ

КАРОЛЬ ГАНАНЪ

Львовъ, уа. Собѣского ч. 2. (бывшій помѣщикъ реноманомъ фирмы бл. п. А. Легадого). Репарациі одъ 50, 75, 90 кр.

ПА-

расолъ до дому и до сонца одъ 1-20 до 12 зр. — Калашъ мужеской и дамской зъ фабрики російскіи по цѣнамъ фабричнымъ — шланги не пропускающіи воды по 50 кр.

поручае найдеште ТОРГОВАЯ

Братѣвъ Лянгнерѣвъ

у Львовѣ уа. Галицка ч. 16. Цѣники на жадаше даромъ.

Змѣна локалю!

Giovani Zuliani (давнѣйше Браты Пулинъ.)

РОБОТНА ВИРОБѢВЪ БЕТОНОВЫХЪ перенесена

зъ уа. Аничайской на уа. св. Петра число 9.

Розширивши значно дотепершню роботу поручаю П. Т. Вуданевичъ Каналы бетоновы, поносы тирадо-нованіи та выробы цементовъ. 3870

Проси о чиненій порученя пишу съ пошланыемъ.

GIOVANI ZULIANI

Львовъ, уа. св. Петра число 9.

ЗАВЕДЕНЬЕ ЛЪЧНИЧЕ SULZ

Найкраща околиця Вѣденского лѣса. Станція зѣленицъ полуудіеи: Kaltenleutgeben. Властитель и управитель д-ръ Емилъ Леви. Найстараннѣйшій ошкъ, знамените лѣчение, цѣны умѣренъ. — Отворенье 1 мая. 3868

ГАЛИЦ. БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

Почавши одъ дня 12 лютого 1889 выдае

АСИГНАТЫ КАСОВИ

4% зъ 30-дневнымъ выновѣдженіемъ

4 1/2% зъ 90-дневнымъ выновѣдженіемъ

а все находящій ся въ общу 5%, асигнаты касовы зъ 90-дневнымъ выновѣдженіемъ быть опроцентованъ по 4 1/2% одъ 15 мая 1889. 2218

Передрукъ не буде плаченъ.

Дирекція.

РИМАНОВЪ

ЗАВЕДЕНЬЕ ЖЕРЕЛЬНО-КУПЕЛЕВЕ зъ жерелами сильно солоными, маючими йодъ, бромъ и литъ.

Пора купелена начиняе ся зъ дня 20 мая и дѣлитъ ся на три періоды, с. я. I-шій одъ 20 мая до 19 червня, II-гій одъ 20 червня до 19 серпня, III-гій одъ 20 серпня до 20 червня. Въ I-шій и II-гій періодъ мешканъ въ домѣ, що оутъ власностію Заведенія, о 1/2 часть дешевѣй одъ таскъ жерельно могутъ бути увѣдомленъ лишь въ I-шій и II-гій періодъ убогъ, заосмотренъ въ свидѣнствіе убожества, потвержене дотичнымъ ц. к. старостомъ. Удѣшній ладженіе, купѣльница, рѣчка або натрикова, 2 реставраціи, проходи середъ лѣсовъ четинныхъ, забавы для старшихъ и дѣтей, музика заведенъ одъ дня 20 червня, торговля, покерни, рѣчки и т. п. въ Заведеніи. Станція „Римановъ“ ц. к. зѣленицъ державнои бддалена одъ Заведенія на 8 кілометровъ, — почта, телеграфъ и аптека въ мѣстѣ.

Лѣкарствъ Заведенія есть д-ръ Іосифъ Дукетъ зъ Перемисла, — кромѣ него ординуютъ и инші лѣкарѣ. Заведеніе розсылае воду минеральну зъ всѣхъ трѣхъ жерелъ, котору себѣ наповняе ся на кождѣ, заповнень, — одъ лѣннику до купелѣ и до умятку внутрішного, такожъ бромово йодовый хугъ. (Передрукъ не платитъ ся) Всякій пошлениа удѣляе и брошюры розсылае. Дирекція Заведенія жерельно-купелевого въ Римановѣ.

МАРИЦЕЛЬСКИЙ

каплѣ жолудковъ

робленъ изъ антипъ подѣ алгебры хранителемъ К. БРАДОГО въ Кроненраи (Моравъ), дуже выпробаванъ и лѣтисе средотѣе домы, дѣлающе збо-инично на жолудковъ при зѣмѣ трапленіи.

Правдѣй лишь зъ побѣдъ видною жолудковъ охорошю и под-паскомъ. Цѣна за флашку 40 кр., подвойна флашка 70 кр. Частіи складовъ суть пошлѣй. 3895

Купусе ся по всѣхъ аптекахъ.

„ROŽNAU“

климатично мѣсте лѣтнече

на Моравѣ.

СЕЗОНЪ

одъ 15 мая до 15 вересня Das städtische Cur-Comité.

Новѣсть!

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

вынаходу

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

фляконъ 50 кр. и 1 зр.

Новѣсть!

Вѣденскій магазинъ товарѣвъ модныхъ

„AU LOUVRE“

Львовъ, пл. Капітульный число 3. Наибольшій по французски ула-дженій складъ товарѣвъ на цѣлу Галичину. Сезонъ 1891. Зѣлѣне найдеште жерело акупина. Наибольшій складъ есть нѣтъ портѣвъ та и на 1 поверстъ подѣланы на много бддѣлѣтъ.

Одѣль I. для коронокъ, лентъ, цѣвѣтъ, перъ, тафѣтъ, и ко-ронокъ до бѣла, капелюхѣвъ дамскихъ и дѣтскихъ, бортѣвъ, пасман-терѣвъ, тѣлѣвъ, серпанокъ, товарѣвъ шовковыхъ и оксамитныхъ по-бѣрѣвъ крапечныхъ.

Одѣль II. Капелюхи дамскіи, дѣтскіи и дѣтскіи, выробы панчѣ-ской для дамъ, дѣтчатѣвъ и дѣтей въ шовѣ, вѣнѣ, и блѣ d'esose, тор-сеты и записки для дамъ и дѣтей.

Одѣль III. Краваты мужескіи, скарпетки, бѣла мужескіе, кон-іры и маншеты, парасолѣ англійскіи, вахларики, палицѣ, хустыны, шлейки, и англійскіи рукавички.

Одѣль IV. Рукавички дамскіи, шибрскіи, данскіи, шве сѣи и англійскіи, а такожъ рукавички шовской, вѣнѣи и натійи.

Одѣль V. Вахларѣ черны и колѣровы набѣлы и вечерѣ, та ве-ликой выборъ англійскихъ предѣлѣвъ люксовыхъ и декоративныхъ.

Одѣль VI. Парасолѣ и парасолки, ея tout сѣи зр. 1-50.

Одѣль VII. Станкии трикотей и джерей для дамъ по зр. 1-90.

2-60, 3-50 до 15 и выше. Великій выборъ бѣловъ до прани, зѣ сатини и шовку.

Одѣль VIII. Сбднчичи дѣтскіи, пляжники, пальтотки и записки.

Одѣль IX. Въ томъ бддѣлѣ суть великіи килимы, садѣиной одъ зр. 6-75 и выше. Килимы маттіиной до комнатъ дѣтскихъ и вѣдалѣи одъ зр. 2-75 и выше. Килимы стѣиной, передѣ дожка по зр. 1-75. Хо-дѣи по 20, 30, 40, 45 кр. до 3 зр. за метеръ и выше.

Одѣль X. Ту суть портѣры по зр. 1-70 до 2-80. Заслѣи Туніскъ по зр. 3-20, жѣдѣи 1-ша 3-75, Марокко 4-25, Багдадъ по 5-25, Тран-сѣи 5-75. Великій выборъ тажикіи портѣры Кірманъ и дагестан-скихъ та матеріи на модѣ.

Вѣдъ одѣиной заслѣи коронковъ, цѣле бѣио 1-45, 1-75, 1-90, 2-50 до 50 зр.

Одѣль XI. Наибольшій выборъ килъ на лѣжѣ и етѣи одъ зр. 2-50 и выше. Комплетай гарнитурѣ тодѣиной складающіи ся зъ 3 килъ на дожка и 1 на етѣлѣ 2-60 до 30 зр. Вѣхдѣи килъ шовскіи 1 ве-ликодѣи 2-50, II 2-50, III 3-50.

Кромѣ того великій выборъ фланеловыхъ и доведѣиныхъ кофѣвъ, кофѣ на дожка и кофѣ. Стебѣиной кофѣры военныи, вѣнѣи, атла-совѣ, шикѣи и до прикрасы.

Замѣи зѣ провинціи полатѣжѣи ся якъ найсѣиствѣишѣи. Окремій бддѣлѣ для вывѣдѣи. Цѣники даромъ и оплатно.

Магазинъ „AU LOUVRE“, у Львовѣ пл. Капітульный ч. 3. Властитель Е. М. БЕРНФЕЛЬДЪ въ Вадин.

ИСТОРИЯ РУСИ

ч. I II III IV V. — Цѣна за 1 часть 15 кр. За всѣ части 80 кр. Дѣстѣи можна въ товариствѣ „Просвѣта“ уа. Вѣрнѣииска ч. 27

При закупшѣ товарѣвъ просио покликуватисе на нашу часописъ.

Выдавецъ и одѣлѣиный редакторъ Иванъ Белей.

Пашѣвъ зъ сѣбр. Чернѣииской.

Зѣ друкарѣй тов. км. Шевченка, подѣ зр. К. Вѣдѣииской.

Выходить у Львовѣ три дня (прѣдъ недѣлю и рукописи) о 5-6 годѣ по году. Литературный отделъ „Библиотека найбѣлѣйшихъ новѣстей“ выходитъ въ вторникъ, а въ среду и пятницу на всѣхъ языкахъ въ Львовѣ.

Предплату и писематы принимаютъ: у Львовѣ Администратія „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń, ул. Коперника ч. 11, и Виро таетъ ул. Кароля Людвига 9. У Вѣдн М. Дукса, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungenstrasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ в Гамбургѣ М. Haasenstein & Vogler, G. L. Dausse & Comp.

Предплату на „ДѢЛО“ и напечатать въ издѣлкахъ платитъ у Львовѣ.

ДѢЛО

Кредитная на „ДѢЛО“ въ литер. ходящихъ

въ Литер.	въ Литер.
на 1-й годъ . . . 18 р.	на 1-й годъ . . . 24 р.
на 2-й годъ . . . 9 р.	на 2-й годъ . . . 12 р.
на 3-й годъ . . . 4 р.	на 3-й годъ . . . 6 р.
на 4-й годъ . . . 1 р.	на 4-й годъ . . . 1 р.

у Львовѣ:

на 1-й годъ . . . 16 р.	на 2-й годъ . . . 8 р.
на 3-й годъ . . . 4 р.	на 4-й годъ . . . 1 р.

Редакция, Администратія и Издѣлкія платятъ по 24

ул. Баторія. — Рукописи принимаются на литер. напечатать въ Литер.

Неоднократно число копій 8 кр. а. н.

Огласованіе принимается по 10 кр. а. н. въ одно

стрѣнку въ рубль. „Надсѣла“ по 20 кр. а. н.

Мѣдаль чиститъ по 10 р. а. н. въ одинъ.

Здѣсь 1 (13) цвѣтня почавъ ся **другій кварталъ** сегоднѣшняго издавничества „ДѢЛО“

Дуже просимо нашихъ Внон. Передплатниковъ посѣдѣти въ напечатаніи переплати и залеглостей.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Парламентъ угорскій зачне по Зеленихъ свѣтахъ лѣту, а зараною и послѣдню сесію свою теперѣшнюю каденцію.

Зъ Задару доносать, що епископъ Никчъ до Спалату, который заказавъ недавно одравити службу Богу въ славянскѣмъ языкѣ, выбравъ ся до Риму, чтобы тамъ при-звѣстити остаточные порѣшенія сен квестіи, такъ важной для полудневныхъ Славянъ.

Въ Россіи обдумывались теперь пробы въ новыя карабины. Царь бувъ присутній на тыхъ пробахъ, который мали удатися дуже добре. Въ стрѣляно пробѣ брали участь одѣлы гвардіи и пѣхоты, а также рекруты, который що нинѣ розпочали службу войсковую. Царь заливъ свои одолѣние въ пробы и якъ въ-разу зачислѣвъ ся до тыхъ, который хотѣли задержати давній карабинъ Бордана, такъ те-перъ рѣшучо заливъ ся за новыя карабины и наказывъ прискорити ихъ доставку. До-става при помочи Франціи може справдѣ скоро довершитися. Всѣмъ воламъ, который брали участь въ пробѣ стрѣляно, велѣвъ царь вышлати по одному рублю.

Зъ Петербурга доносать, що скорѣ вы-дасть правительство дуже острѣ зарѣженія для поборова штудии на Украинѣ. Штудия-сты, который будутъ мати на паспортѣхъ за-на-чене, що принадлежать до сен секты, не бу-дутъ на будущее допущены до нѣкоторыхъ службъ державной и до урядовъ, останкихъ подѣ державнымъ наглядомъ. Переходити на штудии буде заказано острѣ одновѣднѣмъ закономъ. Особы, що мимо того приступили до штудии, побѣдутъ на Сибирь. Така сама кара же и тыхъ, що наворачаютъ православныхъ до штудии, а если лучше ся, що апостола штудии суть заграничными подданными натурализова-ными въ Россію, то они, обдумавъ кару, утра-тятъ российске подданство и будутъ выдѣленъ въ краю. Такі самі кары будутъ назначе-ны и на инші секты, подобны до штудии, а головну увагу має звертати правительство на письма, которі причиняють ся до ширеня тыхъ сектъ. Мѣжъ такіхъ писемъ зачисленъ и творы гр. Толстого, тому на будущее будутъ подчи-ненъ они дуже строгѣмъ цензурѣ.

Reichsanzeiger огласовъ промову цѣсаря Вильгельма на пирѣ въ Диссельдорфѣ и не на-водитъ словъ: „Я емь однокимъ молодѣте-лемъ“, а зараною сильнѣе зазначенъ смѣ-натин цѣсаря Вильгельма для торговельной угоды въ Австро-Угорщину.

Всѣ газеты нѣмецкы острѣ критикуютъ безименную брошурку: Offene Worte über au-стро-ungarische Agence — и заявляютъ, що за-дѣлѣ инсѣнтини, помѣщеныхъ въ нѣй не вар-та займатися са нею.

Зъ бѣлградскихъ кругѣхъ радикальныхъ доносать, що подорожъ министра скарбу Ву-ча до Петербурга не має на дѣлѣмъ исклю-чительно сербского долгу державного, але также хоче заключити особноне знакомство въ влизовыми кругами российскими, бо мож-ливо есть, що Вучъ незабавомъ займе мѣсце Пашича. Теперѣшний президентъ министровъ, Пашичъ, уважае больше користности для радикальной партіи и самого Бѣлграду, усту-пити въ президентури и обняти назады мѣсце бѣлградского бурмистра.

Король Александръ обдумавъ свою ма-теръ Наталию подчасъ Великоднѣхъ святъ и Егуететевъ розказуе ту подлю такъ: Король сказавъ до матери такъ, що бѣвъ самъ про-свѣтити регентинъ о дозволѣ одѣлѣти матерѣ; дуже ему залежитъ на повѣдомленіи, що всѣ тѣ мнѣмъ заявленія, які бѣвъ мавъ робити, о своей матери, суть неправдливѣ, бо бѣвъ ся все-любѣти и поважае. Одатъ натянутъ про ре-волюцію скупштини, а Наталиа заявляла, що не має же нѣкогого о тѣмъ урядового повѣ-домленія. Не гадае рѣвно жъ, робити ему въ-точнѣ причины лѣтъ закидѣвъ. Если она рѣ-шила ся, не уступити въ Бѣлграду, то не ро-битъ она сего въ якомъ бытіи, а лишь для обо-роны права, наданого їй Богомъ и которѣ їй Богъ може лишь одобрѣти. По тыхъ словахъ Александръ роздѣлявъ ся, а Наталиа цѣлу-вала и зацѣлювала его.

Въ добре поинформованныхъ сферахъ ду-ховныхъ не сумнѣваются ся, що въ найбѣлѣ-йшихъ дѣлахъ огласовъ назады енцикліку о соціальной квестіи. Мабутъ выговорено оста-

точно редакцію сего важного акту вже бѣвъ свѣтъ латинскихъ, але по легко зрозумѣлыхъ причинахъ назады одожене енци-кліку ажъ по 1. маю. Рѣвночасно переведено ен на чотирѣ языки: французскій, англійскій, нѣмецкій и италійскій. Енцикліка обнимаетъ три части: историчну, теоретичну и практичну. Исторична часть а найкоротша; обмежае ся въ нѣй назады на начеркъ причинъ и початку соціальныхъ тѣхъ. Особенну увагу посвятивъ папа наукамъ экономическимъ. Зъ того стано-вища выкиде енцикліка папѣ дуже живыи интересъ, бо має дуже оригинальнѣ замѣтки, который мають подобну цѣль: уняти духовныи проводъ соціального движениа и въединити на-толици партіи, который въ той важной справѣ подѣлялись на двѣ части. Папа згадуе дѣйстви-о всѣхъ элементахъ, въ якихъ складае ся со-ціальный организмъ а которѣ становить те, що загално называемо квестію экономическою. Папа означае въ великою силою характеръ, об-щественныи права и обязанности державы та оди-на, капиталъ и праця. Представляе все по-дробно привѣдѣ, якъ має капиталъ надѣ пра-цею и на одворотѣ. До тыхъ заключенъ до-водити идея справедливости. Папа въ рѣшнѣмъ натякомъ обертае ся якъ супротивъ наду-жavanja капиталѣвъ и надѣрного нагро-мѣженія богатствъ такъ само противъ доктринъ и несправедливыхъ жадавъ революціонной со-ціализму. Въ признавъ правъ и обязанности всѣхъ соціальныхъ факторѣвъ бачитъ бѣвъ спра-ведливую и заповѣдѣтъ евангеліа одновѣдую-розвѣзку квестіи соціальной. Въ той части е-нцикліка очевидно старалъ ся папа соціальный протѣвности, що дѣлѣтъ партіи, и еусобливѣтъ въединити въ высшій и святѣчайшій науцѣ. Мѣжъ пытаньями практичного выношенія обо-ворѣе папа въ замишляющѣмъ драматично и трудну точку интервенціи державной. Не за-являе въ користь одиной школы экономическѣ але подробно трактуетъ конечность и опору-нѣмъ тон интервенціи державной середѣ да-ныхъ спеціальныхъ стосункѣвъ и условнѣвъ, въ якихъ знаходѣтъ ся теперѣшня суспѣль-ность. Зъ того слѣдуе, що та интервенція дер-жавныи не може бути ані абсолютною ані односторонною, але повинна бути средоточ-ными практичнымъ, которѣ ставѣтъ на од-новѣднѣ до потребы рѣшѣ соціального и ха-рактеру каждого краю. За обѣтъ дѣлѣтъ тон интервенціи державныи принимае папа: ова-чене годнѣтъ працѣ и минимального зарѣбку, унормоване працѣ дѣтъ и жѣтѣвъ, зараною забезпеченіе санитарныхъ бѣдѣностей по фабри-кахъ. За причину, для якои папа одложѣвъ огласовѣ енцикліку вже давно заповѣдѣ-нои, подають драматичну квестію интервенціи державной, которѣ бѣвъ бажавъ обрѣтити об-ширно и дуже точно.

Выборы до парламенту въ Румыніи дали правительству большинство 113 голосѣвъ на 183, что дневники правительственный представляють въ великою пересадѣю, бо дѣйствию побѣда не-есть такъ велика, якъ выдѣе ся. Цѣнакъ по-дробнѣе подѣе въ той справѣ бугарскѣхъ кор-респондентъ Neue fr. Presse, пишучи о ми-нистеріальномъ положеніи по выборахъ. Поле-а его доносѣтъ не только теперь министерство пе-чѣтѣмъ себе, якъ передѣ выборами. Бо въ Румыніи каждому правительству, которѣ пере-ведѣ выборы, мусѣтъ принасти одна третѣ часть всѣхъ мандатѣвъ, однакожъ хотѣти мати за-вѣснѣну екзистенцію, мусѣтъ правительство розпорѣдити что наименше двѣма третинами голосѣвъ палаты; бо вѣдомо, что своего часу мусѣтъ Иванъ Браціоно уступити передѣ силь-ною парламентарною оппозицію, которѣ не чи-селяла и 50 голосѣвъ. Теперѣшний кабинетъ Флореску-Катарджіу-Ляговари не лише не розпорѣдѣе двѣма третинами голосѣвъ, але не може бути наватъ зовѣмъ пеннымъ своимъ большинствомъ. Судѣба его залежитъ до якогос-то стѣпени бѣвъ чисто консервативной группы Ма-ну-Ляговари, въ которѣ рѣшѣтъ ся въ дѣящихъ квестіяхъ. Якъ нинѣ укладають ся обѣдѣныи, то кабинетъ безъ помочи тон группы або если бы она оставѣла въ оппозиціи, не довѣвъ бы и отворѣна палаты. Теперъ же розходѣтъ ся по-голосѣи о близкѣмъ змѣнѣхъ въ кабинетѣ. Исворану и Теодореску, министры въ ласки Вернеска, мають цѣснѣтъ ся зовѣмъ въ жѣ-тѣе привѣтѣе, а Еззру, недоволенъ въ те-ни справѣ заграничныхъ, має уступити мѣсце Ляговарюму. Обнятъ нинѣ справѣ загранич-ныхъ треба уважати за велику користь, бо въ-виду заграничѣ дае его особа далеко лѣпшу поруку доброго веденія вѣншнѣи политикѣ, нѣжъ теперѣшний начальникъ тыхъ справѣ. На каждый случай справа се дуже неспѣ-на, чѣмъ личнымъ компромисомъ межѣ группою Ка-тарджіу-Вернеску, кабинетомъ Флореску въ одиной стороны а группою Ману-Ляговари въ другой стороны зникнуть зараною основныи рѣшѣнціи межѣ либерально закрашеною старо-консервативною партію боляръ, а консерватив-ными, что еспиритѣ реформѣмъ. Але если бѣвъ пришло до того зближенія и погодженія сто-ронницѣвъ, которѣ есть такъ потрібѣе для ка-бинету Флореску, хоть неимѣнѣе, то про-

тивъ такой коалиціи подѣ прапорѣмъ старо-консервативно-реакціоннымъ организуютъ ся тѣснѣмъ ась либеральнѣи и поступовѣи элемен-ты, которѣ нинѣ розбитѣ не могутъ стати въ оппозиціи супротивъ якогосъ правительства.

Рада державна.

Въ комисіи бюджетной вѣлаеъ вчера дискусія надѣ льотерію державную. Пос. Кайцѣ домагаеъ ся знести цѣлѣмъ льотерію; — послы Пининскій, Най-вѣртѣ и Менѣртѣ жадали обмежѣе льотеріи и вѣтанѣти въ неѣ меншій доходъ до бюджета, чтобы въ сей способѣ удовлетѣи до-мѣганія рады державной. — Мин. Штайн-баха въ одновѣдѣ на тѣ интервенціи въ спо-собѣ, который въ цѣлѣ комисіи выкидаеъ не-милѣ иражѣе. Министръ заявѣтъ, что ея справѣ треба осторожнѣи и зѣблѣна трактую-ти, бо сего вымагають въ одиной стороны ви-наемъ державы а въ другой неспѣхологичнѣи наглядѣи. Именнѣи тѣ послѣднѣи наглядѣи не до-зволяють радикальныхъ змѣнѣвъ, бо „люды хо-че грати“, а по знесенію льотеріи ся при-страсть могла бы звернути ся на иншу менше одновѣдну дорогу. Зъ Угорщину ведутъ ся переговоры, чтобы завѣсти къясую льотерію. На разѣ можна бы подѣвѣшати податѣкъ бѣвъ вынѣмныхъ и зменшити число коллектуръ льотеріальныхъ.

Мѣжъ передѣ рѣшучою борьбою команданты войскѣ обѣснѣляютъ свои силы и розсудѣаютъ всѣмъ еусѣтуальности, такъ само передѣ вы-ведѣнѣмъ дискусіи надѣ адресою въ новѣи палатѣ обдумѣе послѣднѣи нарядѣи сторон-ницѣвъ и ихъ проводирѣвъ та й самого пра-вительства.

И такъ подѣ проводѣтъ цѣсаря обдумѣа ся вчера двогоднѣна нарядѣ кабинета надѣ ситуацию парламентарною. На сѣй нарядѣ — якъ говорѣтъ — уложено текстѣ декларѣи, которѣ Тасѣе зложѣтъ въ палатѣ подѣсѣ дебѣты генеральной, а которѣ мабутъ есь та-кого змѣтѣу, что правительство не гадае зб-справѣ адресовѣи робѣты квестіи кабинетовой.

Коло польске мало вчера засѣданіе, на которѣмъ булѣи присутній мин. Залескій и поль-скіи членѣи палаты наѣвъ. Нарядѣи коло дер-жавѣи въ тайнѣи и лишь правительство повѣ-домѣе по результѣтѣ нарядѣи.

Прочѣи вѣсѣи о ситуациіи досѣтъ неяснѣи. Доносѣтъ, что мѣжъ коломы польскимъ а лѣ-вицею пришло до порозумѣнѣи въ квестіяхъ национальныхъ и политичныхъ. N. fr. Presse доносѣтъ, что правительство згодило ся, абы не було нѣякого голосованія. Корреспондентъ Dziennik а подае вѣсѣи, что справа адресова-рѣшѣтъ ся ажъ въ новѣи палатѣ, бо сторон-ницѣвъ не порозумѣли ся. Умѣнено ся, что въ-каждѣи сторонницѣвъ буде вѣсно число бесѣдѣнѣвъ промѣвалѣи въ генеральной дис-кусіи. Зъ лѣвицею буде промѣвалѣи 5 бесѣд-нѣвъ, въ клубѣ Гогенварта 4, а по одному бесѣдѣнѣвъ будутъ мати: Русины, националы, клубѣ Короніиного и антисеміи. Польскіи вы-значѣи досѣтъ лишь Яворского, а инші будутъ промѣвалѣи одѣла потреби. Першѣи буде про-мѣвалѣи д-ръ Грегѣръ.

Для перегляду годѣи ся навести чисель-ный складѣи поодинокѣхъ клубѣвъ въ палатѣ послѣвъ, а зараною и загалне число послѣвъ въ новѣи палатѣ. И такъ числѣтъ: клубѣ рускій 7, коло польске 55, клубѣ моравскій 10, клубѣ консервативный 70, клубѣ Короніиного 13, клубѣ молодѣческій 35, по-лучѣея лѣвицею нѣмецка 108, нѣмецка партія национальная 20, група антисеміи 12; кромѣ того есь 17 послѣвъ дѣнѣхъ, въ которѣхъ звы-чайно 14 голосѣу все въ правѣнѣю. Чотѣри мандатѣи одорѣженѣи, президентѣ не голосѣу а двѣ послѣы (гр. Кивскій и Гавѣвъ) недужѣи, то-жѣи и не берутъ участѣи въ засѣданіяхъ па-латы.

Интервью вѣденского корреспондента Край-у зъ рускими послѣми.

Въ остатѣмъ нумерѣ петербургского Край-у помѣщенѣи вѣденскій корреспондентъ свою розмовѣи зъ послѣми Романчукомъ, Охри-моничемъ и зъ бушнѣмъ послѣмъ сов. В. Ко-вальскимъ.

„Русины — нѣше корреспондентъ — бѣвъ богато лѣтъ не мали въ парламентѣ такого числа, чтобы въ нимѣи чѣсѣли ся инші сто-ронницѣвъ. Було ихъ замало, а тѣ, что булѣи, дѣ-лѣлись на двѣ группы, черезъ что въ парламен-тарнѣмъ значѣнѣи слова не могли нѣякого ма-ти впливу. Теперъ представѣляютъ они одно-лѣту организѣи, а зближеніи до правѣтѣ-ства и до сторонницѣвъ, подѣвѣрѣющихъ пра-вительство, набирають также и анѣчѣи.“

Се спонукѣи корреспондента удѣтѣи по-близшѣи информѣи до головы руского клубѣу посла Романчука и пытавъ его про бѣдѣ-ныи клубѣу руского до коло польского, про-

жадали Русинѣвъ и про партіи межѣи Русина-ми. Послѣтъ Романчукъ говорѣтъ:

„Одосины нашѣи и порозумѣваніе въ коломы истѣуе, что такъ скажу, лише въ справѣхъ краевѣхъ, именнѣи въ экономическихъ, если они мабутъ бути трактованѣи въ палатѣ. Тогда по-розумѣвають ся оба клубѣи зъ собою черезъ делегатѣвъ, чтобы, о сѣбѣи можно, выступѣти въ палатѣ згѣдно. Въ пытаніяхъ экономическихъ буде клубѣи рускій естѣи на становищѣи инте-ресѣвъ малѣи послѣдѣи земскѣи и малѣи-щанства. Супротивъ правительства займаеъ клубѣи рускій становище прихѣлѣи выжидаю-че. Мы въ соѣмъ высказѣи нашу програму, правительство узнало ен за згѣднѣи зъ интере-сами державы и прирѣкло подѣору тѣмъ, ко-торѣ естѣи на основѣи тон программы. Конкрет-ный жадали же не сформулованѣи въ нашѣмъ клубѣи. [Прим. Ред. Дѣлѣеъ се передѣ 20 цвѣтнѣи.] Одѣи они такѣи, что большѣи частѣи ихъ дасть ся перенѣсти въ дорожѣ администра-ціонной. На прикладѣ жадаемо и будемо жа-дати, чтобы большѣи уважѣионо языкъ рус-кій въ галицкихъ урядѣхъ и судахъ, чтобы тѣи урядѣи и судѣи въ перенѣщѣи въ сторонами живѣили руского языка, чтобы на урядѣхъ и судахъ булѣи побѣе польскѣи наѣиомъ рус-кій. Що до школьничѣа жадаемо зажажѣи гимназіи рускою въ Бучачѣи або Чортковѣи, дажѣи семинаріи учительскѣи въ характерѣмъ рускимъ, хочѣ-бы она булѣи урядѣена й у-граѣиствѣио. Вѣправдѣи въ справѣхъ школь-ныхъ треба дѣтѣнѣхъ ухѣлѣи соѣму, але-жѣи они вѣхѣдѣи о тѣлько въ обѣсѣтъ рады дер-жавной, что фонды на ухѣдѣеніе ихъ мусѣтъ она ухѣлѣи. Се, что сказѣи въ о урядѣхъ и школахъ, наѣвъ а лише на прѣмѣръ. Также жадаемо, чтобы наѣвъ данѣи большѣи катѣд-ры въ университетѣи, именнѣи-жѣи катѣдру для истѣи Русѣи. Мы дуже жадали бы, чтобы тѣи нашѣи жадаѣи булѣи полагѣи въ згѣдѣи Подѣ-ковѣи. Рѣшѣи межѣи народѣиными а т. з. ста-рыми Русинами есь засадѣи, а кромѣи того те-перѣи же й тѣи, что т. з. старѣи Русины зай-мають супротивъ правительства становище опозиціонѣи. Любѣи наша мало розвѣи по-литично, уважаеъ большѣи на особы, якѣ на-рѣвъ. Интеллигенціа — розумѣи въ тѣмъ и духовѣиствѣи — естѣи въ значѣи большѣи частѣи по нашѣи сторонѣи, а межѣи школьнѣи молодежѣи почѣнаеъ переважѣи наѣвѣмъ ра-дикальнымъ, который большѣи числѣи ся въ справѣи экономическихъ, нѣжѣи народѣиными.“

Потѣмъ корреспондентъ Край-у удѣтъ ен до пос. Охримоничѣа почутѣи, что той скаже. Пос. Охримоничъ сказѣи, что нѣбѣи то „есть межѣи Русинами чотѣи партіи: старо-русскѣи, радикальнѣи и двѣ группы молодѣи-русскѣи. Зъ тѣхъ двѣхъ группъ останѣи одну репрезѣн-тѣе послѣтъ Романчукѣи, а другую мѣтрополѣи Семѣратовичѣи и Мандѣческѣи, и тѣи друга группа есь, кромѣи зближенѣи до правительства, рѣшѣи за згѣдѣи въ Подѣкама.“ Якъ бачѣи, пос. Охримоничъ трохи „надувъ“ кор-респондѣи Край-у.

Наконецъ корреспондентъ Край-у, цѣкавыи, что скаже „старо-русскій“ сов. Ковальскій, зашѣи до него и побачѣи, что той досѣтъ пессѣиствѣио глядѣи на парламентарнѣи дѣ-лѣи клубѣу руского, бо въ розмѣвъ ска-зѣи мѣжъ иншимъ:

„Побачѣи, что они зѣблѣтъ. Наша дѣ-лѣиствѣи вѣдомо, о ихъ чѣнѣи что нѣкого не зѣаемо. Могутъ они займѣи становище вы-жидающе, то мы тѣмъ большѣи. Ждѣи на то, что они зѣблѣтъ, что зѣблѣдутъ. Не хочѣи мы на-разѣи порѣшѣаджѣи. Прѣцѣи мы ста-рыи працѣи для молодѣи и хотѣи дажѣи працѣи, але если молодѣи руѣи ся самѣи до працѣи, добре, нехай пробуютъ, мы жѣдемо, бу-демо незабавомъ бачѣи, что зъ того буде, хочѣи — додѣвъ н. Ковальскій ушѣлѣио — мож-на сумѣивѣи, чтобы зъ того мѣиыи булѣи мука.“

Сов. Ковальскій — якъ бачѣи зъ его словѣи — говорѣтъ такъ, якъ говорѣтъ „Мы“ [сов. Ковальскій]. О чѣнѣи народѣицѣвъ „Они“ [сов. Ковальскій]. Что нѣкого не зѣають, хочѣи народѣицѣвъ уѣи другу каденцію ведутъ полити-ку въ краевѣхъ соѣмъ и дѣ-що тамъ „чинѣи-ли“. Не говорѣио же о чѣнѣи народѣицѣвъ въ жѣтѣи по-за парламентарнѣи. А якъ „ста-рыи“ працѣи для „молодыхъ“, видѣи въ то-го, якѣи они выхѣили молодѣише свои по-чѣлѣи [Марковѣи а tutti quanti] и якѣи не доу-скалѣи вѣнѣи не допусѣаютъ народѣицѣвъ до народѣиныхъ институтѣвъ. Чи „зъ того мѣиыи буде мука“, побачѣи, але что „зъ тамѣи мѣиыи“ муки не було, се всѣи Русины давно бачѣи. Одѣио мудре було бы сказѣие сов. Ковальского лише то, что „старѣи жѣдѣи и на-разѣи не хотѣи порѣшѣаджѣи“ — коли-бѣи оно було правѣио, а то лихѣи, что въ прак-тѣи сего нема, бо вѣдомо, что всѣи ихъ пра-са не перѣстае лѣтити та бурѣи. И инѣише не-можѣи, бо не мѣиыи бы раѣи быти, не повинѣи бы принѣиго на себе обязаку — спѣиати национальнѣи розѣи Русинѣвъ въ Галичѣи, чтобы бѣи не бѣдѣиоувавѣи на братѣи на-шихъ въ Украинѣ...“

Предишната на „ДЪЛО“ и изпълнението на изобразни платни

Продуктата на "КАКО" се дивер. ходаташтва
на Австрия: на германско:
на пазаря ръс 18 гр. на пазаря ръс 24 гр.
на пазаря ръс 8 гр. на пазаря ръс 12 гр.
на черна ръс 4 гр. 50 гр. на черна ръс 6 гр.
на пазаря 1 гр. 50 гр.
у Ливин:
на пазаря ръс 16 гр. на пазаря ръс 8 гр.
на черна ръс 4 гр. на пазаря 1 гр. 36 гр.
Редацията, Администрация и Експедиция по 1 гр. 36 гр.
у. Вотори. — Рускаа заплата се явля на попереди
заплата. — Редацията поспитателна пазаря без пазаря.
Позодиное число коншту 8 гр. а. в.
Оголошена приложити се по пазаря 6 гр. без оди
отрочи заплата по руб. Набожна по 20 гр. а. в.
Мелкия чалма се по 10 гр. без отплати.

шобы звести лотерію, котра будь-що-будь
дасть добровольною дачкою, а належить наго-
мість податок примусовий або посвятити на
те доходи евентуальній зъ реформи по-
даткової безпосереднїхъ. Зъ фінансовою сторо-
пою отже можна бути йме за повільнимъ ет
записемъ. Зъ другою стороною психологіч-
ною не можна домогатись рівноважъ наглого
скасування гри лотерійної. Наука намъ гово-
рить, що лотерія в дла полудневихъ мешкан-
цівъ тьмъ, чимъ для мешканцівъ повночи-
спіритусової нащитки. Она служить їмъ а
средство подразненія нервѣвъ. Не можна бути
безпечнимъ, чѣ-че вт скасованю инїшїй способъ
буде менше шкідливий. Міністеръ напро-
дївъ їмъ дачкѣ деякїй цїкавий дачкѣ, о кїлькю по
одинокїй краї починають ся до доходу лоте-
ріяного. Въ дольнїшїй Австрії сто людей ви-
ставлять пересїчю на лотерію 388 ар. рїчно
вѣ тьмъ бере переважно участь Відень
дальше въ Сальцбургѣ та сума вносить 138
на Побережї (именно въ Trieste) 129 ар.; въ
Горнїшїй Австрії 124 ар., при тьмъ число ак-
тї въ Сальцбургѣ треба уважати ставки за
граничнїй; въ Стірїї 90 ар., въ Чехїї 71 ар.,
въ Галичїї 26 ар., въ Вуковїї 16 ар., въ
Дальматїї 16 ар. Зъ тьхъ дачъ можна закла-
чати, що въ лотерію бере бїльшу участъ
люднїсть промислова и мїська, особливо у
Вїднї и Триєстї, нїжъ рїлнїчна. Що-до заве-
деня лотерію ильсової, то вѣдуть ся пере-
гори въ тьмъ заглядѣ нїжъ-обома ильсови-
ми держави. Що и она дає деякїй рїчей су-
мївнїй то вѣть певне. Першою хїбною, то сеї
психологїчний напоръ до дальшихъ станокъ

"Чунь-цзю", перша літопись Китаю, яку пишуть трохи сухувата, більше передівача царств та історичних подій. Прологом книги "Чунь-цзю" є дальша історія Китаю "Шу-цзінь" так само написана Конфуцієм, яку ду мають китайські учні. Се вже історія Китаю відь давніх царств, Яо й Шуня котрі вважають ся вь Китаю за святих. Окрімь історичных особь та подій єь до дачею усеких легендарных історій, вьзятихь давнимь літописцямь, вь сій історії написані політичні статті й навіть моральні навчальні трактати. Ся дві історичні книги вкупі вь "Ші-цзінь" та "Чунь-юй", та вь катежаномь Конфуція "Да-сью" положений вь основу китайської проповіді й китайского світогляду, котре звичайно звуть ся вь нас конфуційствомь. Після сних утворивь зявивсь сь вь Китаю і свід Геродотъ: то буть Си-ма-цзінь, котрий написавь ся вь Китаю вь першого историка, за батька китайской історії. Його історія зветь ся "Ші-цзі". Але згашного європейского погляду Історія Си-ма-цзіня, дуже цікава сама по собі, що не можє називатись прагматичною історією: за нею можна вважати більше лєгь за історію вкупі зь зборниками трактатівь про китайську культуру. На першому місци вь неї написані біографії імператорівь відь 140 року до Христ. рідня, потімь ідуть генеалогічній й хронологічній таблиці, потімь наступаютъ відьлігь про музику, міру, годовій зміни, жертви, податі, монету; за сьмь ідуть історія значнихь княжихь фамілій, Конфуція, біографії вельможь, високихь урядниківь, філософівь, привидівь вбійца, й т. д. Історія Си-ма-цзіня є офіційна історія Китаю. Після Си-ма-цзіня офіційна історія хиньской династії писавь Бачь-гу такимь самимь методомь. Кожна династія богданьківь мала свого дворского исторіографа, кожна династія мала свою історію

Виходить у Львові ще для (крім газет і журналів) 5-6 років по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших поштів“ виходить в суботу, а в суботу і п'ятницю на чергову редакцію в Дзюло.

Предплати і писемні приписки: У Львові Адміністрація „Дзюло“ у. Баторія 34, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людовика 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплати на „Дзюло“ і на листівки на літературні плати у Львові.

З'явився 1 (13) червня почався сь другий квартал сегоднішнього видавництва „Дзюло“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників посилати з надсиланням передплати і залеглостей.

У Львові для 11 н. ст. май 1891.

Небувалый випадок в австрійській парламентаризмі, який стався в п'ятницю минулого тижня, — т. є. що всі сторони ради державної одностайно згодились розвинути з'єднання на троні промову, — єсть явищем дуже цінним і характерним.

Попередь всего насувався питання: Чи та повна угода сторони, яка об'єднала при тій нагоді, має значення, що поодинокі сторони справді одобрили програму Гр. Таффе, з якою виступив він по розвазанню ради державної, і держати ся в до сьогодні, та й котра знайшла свій вираз в тронній промові? Чи та рідка згода сторони при прийнятті внесення д-ра Смоляка справді має свідчити о тому, що всі рідкопорядні складові частини палати арктично своїх жадань правдолюбства, націоналізму і релігійності?

На! Згода сторони, яка так небувало значуща в п'ятницю при небувалій реєстрації з'єднання на троні промову, такого значення не мала. Она значила лише — трудно ситуацію всіх сторони, з якої треба було знайти вихід, а коли вихід знайшовся, всі були дуже раді — всі, і на правні, і на лівні. Вихід, що привів, — був компромісний для парламентаризму австрійського, але для сторони потім була в тій, що компромісний дотикався всіх, ніхто з сторони не була чужий чи байдужий, або, як справедливо каже один диванчик: „не було борби, то й не могло бути ні побідника, ні поразки“.

Як-же властиво вважати, що той випадок з'єднання?

Значить его ось-як:

Гр. Таффе доставив науку, що в теперішню свою програму — т. є. з програмою без програми — тяжко буде ему що віддати. В п'ятницю не дописав йому варіант перша проба — виготовлені адреси на троні промову. Показало ся, що не така то легка річ — хотіти правительству опиратись рівночасно на двох партіях в новітній протинний собор змагання, хоч-би і при

помочі партії третьої, ніби-то безсторонної, котра має бути ніби помірником між обома сторонами собор протинний. Гр. Таффе побачив з чей переконанням ся, що на таку штучно з'єднанню більшості годі покласти — що політика без політики вестись не дасть ся. Штучна більшість его на папері — раз-раз при першій пробі в практиці не дописала, розлетілася. Гр. Таффе прийшлося було або розвинути раду державну, або уступити, коли-б не той вихід, який подав президент палати д-р Смоляк своїм внесенням.

Що-ж дальше буде?

Організм лівні справді характерну ситуацію теперішню знав в той спосіб, що Гр. Таффе він опинив ся на тій самій м'якості, де стояв, коли брав ся до сполучення трьох головних клубків в парламентаризм більшість. Се правда, і це з тим же додатком, що стоїть нині вже поуче ний. Однак треба сумніватися, чи той зручний і спосібний богато видержати — Гр. Таффе схоже в найближшій будучині зміняти свою теперішню політику. З другої сторони не можна допускати, щоб і в супротивності, як виступили проти себе в справі адресовій, — щоб они не виступили, коли не в більшій то певно в рівній силі, при нинішніх найближшій нагодах, голіно-ж при дебаті бюджетовій. Нині вихід годі буде — побачимо.

Ми вже нераз висказували свій погляд, що на програму без програми політичної та національної могли бы вкрити згодити ся ті народи, котрі мають забезпечений свій розвиток національний, але ніколи народи, котрі того забезпечення не мають, як отос в першій лінії ми Русини. Той сам погляд висказав Гр. Таффе послав Романчук в комісію адресовій, і ми не сумніваємося, що наші послы при кожній нагоді будуть знаходити в намісках сь свій погляд як супротив правительству та в супротив партії парламентарної, і ділати будуть в тій напрямі на користь свого, досі дуже упослідженого народу.

Рада державна.

11-те засідання палати послів, минулої п'ятниці, закінчало дуже не лиш круг правительств і цілий світ дипломатичний, але і загальні віденські публіки, то-ж галерія і львів були битком наповнені. На порядку денний сего засідання була дебата адресова.

По обчисленню нинішній уступив д-р Смоляк в м'якості президентської, щоб зайняти своє місце між послами, а віцепрезидент бар. Хлюмекій обчислює нагале внесення д-ра Смоляка:

Поручає ся президію палати послів, перед престолом за підписом елова, ніким Г. Вел. звалили найважливіше дня 11 червня с. р. привітати раду державну, скликавши, щоб на ново підняла свою конституційну діяльність, як також за великодушну опіку віднесу для добра своїх народів, зайняти горачу і найсердечнішу подяку, а разом і чутства неохотного вірності та глибокого поважання.

Принятим сего внесення будуть уважатися рішеними: ухвала палати в 10 червня с. р. що-до обидвох на престольну бесіду, передавши вибраній 20 червня комісії адресовій, і справозданню сь комісії в 1 мая с. р.

Що-до формальної сторони, то се внесення побля § 42. регуляміну треба вжити за раз під наряду і розвагу.

Ціла палата повстала в м'якості, підперла се внесення, підписавши лиш одним послам, а д-р Смоляк зачав своє внесення мотивувати:

Дотично парад над узнаною, обидвох на престольну бесіду адресову, уважав і своїх обов'язком, продовжити палаті внесення, котрі обидвох би вповні потреби, обидвох в своїм імені, щоб сільно зайняти глибоку подяку за підпис, віденський ватері Г. Вел., висказаний в престольній бесіді, обидвох на б'ю істну ют і обидвох в поглядях.

Без-ж-ж, я, помімо своїх особистих скромності, уважаю покликаним, виступити з таким внесенням перед палату, то стає ся се за-для мене більше важко через чотири десятиліття триваючої практики парламентарної, за-для факту, що я, найстарший в'єком послів, вашим доказом довір'я і симпатії покликаний на почетне місце президента палати, і за-для того, що я побля свого політичного переконання маю честь належати в сій палаті до того сторони, котрі послідніми часами старало ся посередити між різними сторони палати в добре поглядях намірах і в інтересі цілости держави.

Сказавши се на оправдань, гадаю, що не буде заперечення, коли скажуть, що нема нікого в тій палаті, хто би не прийняв радістю великодушну опіку Г. Вел. для добра його народів, хто би не мав внутрішнього желания, щоб сь сесія була періодом успішного і хосенного праці, хто би не хотів в патріотичній готовності і вірності обидвох довір'я в шляхотний намір Г. Вел. зайняти за розвагу всіх тих задач, які нам накладе журба о добро загально.

Се суть чутства, котрі одушевляють нас всіх в рідній вірті, а також всі ми з сь серця бажаємо, при тій як і при кожній іншій нагоді вповні цісаря о неохотній вірності і найглубшій поважанню. Ті погляди висказав одностайно в проєктах адреси, проєктовані палаті до розва-

Продати на „Дзюло“ в літер. додаток в Львові: на графіку: на чистій річці . . . 18 гр. на чистій річці . . . 24 гр. на чистій річці . . . 8 гр. на чистій річці . . . 13 гр. на чистій річці . . . 4 гр. на чистій річці . . . 6 гр. на чистій річці . . . 1 гр. 50 гр.

у Львові: на чистій річці . . . 16 гр. на чистій річці . . . 1 гр. 35 гр. на чистій річці . . . 4 гр. на чистій річці . . . 1 гр. 35 гр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Гукання звертати ся лиш на попередні застереження. — Рекламція заповнювати обидвох порти.

Позначити чиселю контору 8 гр. а. н.

Оголошення приписки ся по д'як 6 гр. обидвох сторін літературних в рубр. „Надоборка“ по 20 гр. а. н.

Позначити чиселю на не 10 гр. обидвох сторін.

гя, хоч в другій сторони, знайшовши факт, що внесення рідній проєкту адреси і додатковий внесення, в котрих погляди розходять ся в багатьох важких і основних точках, не може не зайняти обидвох, що ухвали, як би запали, могли бы не довести до правдивого, пожаданого і незалежного виразу о правдивості і неупередженості поглядів сь палати. Тому уважав обидвох в своїм імені, як також за великодушну опіку віднесу для добра своїх народів, зайняти горачу і найсердечнішу подяку, а разом і чутства неохотного вірності та глибокого поважання.

По промові д-ра Смоляка складали проєкти поодинокі сторони палати свої за-заявлені.

Д-р Планер зазначив, що в огляду на теперішню положення палати послів і на суцільне значення голосування над проєктами адреси, а разом і вже за-для того, що в сторони палати значило ся в поглядях в окремих проєктах адреси, годі ся на внесення д-ра Смоляка в буді за ним голосувати.

Гр. Гогенварт рівно-ж буде голосувати за тим внесенням, бо консервативна партія аж в двох додаткових внесеннях достатньо і ясно зазначила своє становище.

Пос. Яворскій промовляв в імені своїх тівнішніх одомшленників. Ми годимося на внесення, бо згоджуємося на мотивування, а також, бо будемо мати вкорі нагоду висказати наш принципальний погляд, котрий при-держуємо ся, і жадати та потреби нашого краю, за котрі ми все встоювали ся.

Пос. Романчук: Завжди в імені галицьких послів рускої народності, що ми рівно-ж прилучаємося до внесення д-ра Смоляка за-для наведених вносковачем причин в будімо за ним голосувати.

Такий заявленя вголосили ще посли Барайтер, Корині, Лігер, Троїш і Межнік. Пос. Троїш зазначив, що чесні посли з Чехії обстають при становищі, зазначеном в своїх проєктах адреси, і що сь жалоби, потреби та право державний змагання вложати при найближшій нагоді.

По тій ухвалі палата одностайно нагале внесення і прийняла се внесення, підписавши трикратний оклик в честь цісаря.

З комісії парламентарної лиш один комісію бюджетову веде свої наради. На послідній засіданню вела дискусію над статом міністерства торговлі. Пос. Коляковскій висказав своє задоволення, що правительству робити заходи, щоб удержувати з'єднання Кароля Людвика. Гр. Пининскій зазначив вагу удержання з'єднання з'єднання супротив зниження тарифів товарів на державних з'єднаннях. Заключений договір торговельний з Північною не приніс такого зниження митового для про-дубльованих річ, як сього з-раз наді-ля ся.

На послідній засіданню кола польско-

Українство

на літературних поглядях з Московщиною

Написав І. Баштовий.

XVIII.

(Конець.)

В Китаю в критична література. Критичний перегляд в потяг до виправлення виступив ся поміж з класичних китайських книг почав ся ще в 51 році після Христ. Р., коли імператор Сюан-ді зібрав вчених в залі III-ї-ї-ї для сього діла, а в 79 році після Христ. Р. за імператора Чжан-ді був такий самий з'єднання вчених в дворі, і розсуджували про деякі противоріччя в нехосенстві в класичних книгах, а вчений Бан-гу записав виступи вчених в своїй книзі Боху-тун-ні. Після того появило ся багато вчених розправ, н. пр. Ни-шао видав книгу „Джерело мораль“, Лю-шао написав книгу „Про людський адатність“, У-ан-ан написав виступи про географію, поезію, музику, про духів чи геніїв, Юань-вен видав виступи про класичні книги, про історію, астрономію, шкільну науку чи педагогію, про будинок, про даосизм і т. д. Всей Китайці підняли під критику й свої книги Конфуція; деякі стояли за автентичність сь книг, деякі арктикували належність их до Конфуція і визнають його тільки за збирача давніх творів, а не за справжнього утворителя их усь. Словом сказати, літературно діло в Китаю вде такою стежкою, як в Європі, тільки нічим ходю, тихо, нехально, порухливо помаленьку, в напрямку поступовому, але зовсім не в радикальному.

Провіта в Китаю стоїть непогано. Шкільно, писемність широко розповсюджена. В Пекин в три роки раз на-бавляе 15.000 бакалаврів, щоб держати аспікт доскопости. Процент, як бачимо, великий! Ся писати роблять ся так само, як в Європі, але трохи строже: бакалаври збирають усь в двір, розсуджували тему, оповідають их, і потім, скільки их збереть ся, усь розсуджували в окремій келі і там вони падали одити. Вони повинні написати не більше, як нашу старосвітську шкільну хрїю на теми з класичних китайських книг. В сій хрї повинно бути не більше як від 500 до 700 слів, бо в Китаю латинська риторичність вважається ся за недостатку, а короткості в агоричності в виступі вважається ся за достойність. Як бачимо, в тут в само-стійність в самому стилі: не Цицерон, не риторика Буало служать зорцієм, а я-кась своя, самостійна риторика. На екзамени обов'язково знати треба усь чотири книги Конфуція, це в пять класичних тільки один достаток найвищої ступінь чуан юаня; його хрї читають ся скрозь, як геніальний у-твор. Бакалаври, котрі готують ся на писати, мають свого окремного бога; йому мо-лять ся перед неспитом, сталять перед ним приносини — свачей дощечки.

Так в виробань ся культурний китай-скій тип на далекому сході Азії, без жадного чужого впливу. Китайці виробили культу-ру в цілій в сукупності самі з себе, з свого расового духу, расовою вдачею: тут

все добуто, придбано з себе, висотано з сво-єю вдачею, як палучає ся з себе паву-тину. Китайська культура заснована на на-туралістичному наитові, найбільше погоджа-ючому для всебічного розвитку людського ду-ху не пригнобленню деяких сторін людського духу і даючому повну свободу в просторі для такого розвитку. Різкий відмінний характер китаїства в об'єктивізм, а не суб'єктивізм, який ми примічаємо в данному єврействі, або в візантійстві та мусульманстві, де уся культура виникла з чистого суб'єктивного джерела і підводилася під принцип височ-ності. Сь об'єктивізм в релігії і в у-сій культурі направив китайську культуру до природи і людини, направив на правдиву стежку культурного руху і культурного роз-витку, яку ми примічаємо в стародавніх Греції. Китайська релігія не відвертала свого розвитку від людської натури, а привер-тала до них, та, на жаль, дикуючи расовий вадки Китайців та их природжені адатності, вони не вивалили в своїй культурі усь скрозь людського духу, усь природжені адатності людської душі. В про-стоті, та це і самі важливі, самі суттєві в розвитку их культурного типу. Китайці не напали на сль дошукування в виступі сам-ими законами людського розуму та натури, а через те в них недостатку в правдивості еі-лософії розуму, височні поглядів н, само по собі, недостатку здорові критики. Их мысль не досада собі кризь для високого лету та орляного шугая а більше приміча-мо в них тихий лиз пташиний. Замість еі-лософії розуму, ми бачимо в Китаю еі-лосо-фію мораль, дикуючи великої практичності раси. В Китаю був свій Геродот, був Плі-ній, був Нестор, і Тат Ліні, та не було Платона, а що важливіше, не було Арісто-тала та Зенона, не було й Птагора, Арістеда

и Евкліда, що покладали засновку математич-них наук, давних для культури сучасної Європи великі здобутки. Китайці показали ввагалі недостатку в до математичних наук. В них наука, в поезії ми не бачимо високого лету геніїв, а скрозь примі-чаємо якусь середню, помірність. Китайці не утворили високої драми, трагедії, комедії, не утворили високих епічних поем. Пое-тична література в беллетристика розвива-ли ся в них в іде більш естетично інстинкта ніж розуму, хоч доходить часом до правди-вого реалізму на-поміни, неспадом, без по-переднього освітлення через закони розумної естетичності, без попереднього систем, без на-прямку. Об'єктивізм в релігії та в світо-гляді поставив мысль в Китайців в про-стоту напрямку не до бога, а до землі, до на-тури, наблизив в сь-то до землі, але че-рез недостатку еі-лософської сили вони не сил-кувалися постерігати суття натури, не постапувалися до наукового вислідку в поя-вля, до наукового их аналізу. Через те в не рознила ся в них ні еі-ніки, ні медітаци. Маючи з-роду слабке естетичне чуття, Ки-тайці, як в натурі дуже практичний та хо-вайновитий народ, поставили себе до натури, тільки як помагачів. Небу чі Діо в твор-чості в піддержанню в високому плодоточ-ності натури, просто сказати поставили себе як експлуататорів натури, як господарів. И справді хліборобство в Китаю стоїть ви-соко, і може навіть має переважність над хліборобством в Європі. Шановництво, садівництво, вироби в фарворі, теслярство піднесли дуже високо. За те-ж через не-достатку природженого естетичного чуття Ки-тайці не показали ся як насхлудувачі при-роди, підбрюшувачі під в красній поляни, не показали ся, як художні утворники, я-кими показали себе Баяни. Тим же арти-

Оттукъ культуру мы знаемо за оригиналу, самостоятелно и самотуто. Чи мае хоч трошечка такого характеру оригинальности и самостоятельности велико-рускій пѣвы историчный культурный типъ, про который такъ любятъ говорить велико-рускіе писеменики и самъ Пушкинъ? Чи выставляе вѣкъ самъ въ себе, въ своей расовой натурѣ всю скѣдность та прикметность сущныхъ складовыхъ элементовъ кожного живого въ исторіи національного культурного типа? Мы думаемо, что нѣ. Та се дѣло ясно видно каждому человѣку, хоч трохи просвѣщенному, хоч трохи тямущему въ науцѣ, — окромѣ хвѣ самихъ велико-рускихъ давнѣйшихъ славянофилѣвъ та ихъ снѣрѣвшихъ застѣдывать консерваторѣвъ.

^{*)} „Всеобщ. истор. литер.“ п. ред. В. Кор-
на В. IV., ст. 499.

Продукта на „ДЪМО“ е налицето на изобретение на изобретения

Бесѣда тренова загадала о перенятю зельзаницѣ въ управу державну и шѣжѣ товари-

ствами землемірами, бдѣ котрихъ роздѣлює ся таа акція, перше місце займає землеміръ Кароль-Людвигъ. Треба пам'ятати, що палата посилає при случаю приволення позички на другій шляхъ той землеміръ, ухвалила була резолюцію, щобъ въ по संबитію будови друго- го шляху перенести въ зарядъ державний. Правительство не зробило тогды ніякого за- мѣту въ своїй стороні, а, якъ кажуть, дру- гий шляхъ має бути संबитий сего лѣта. Те- перь доносить Neue freie Presse, що зарядъ землеміръ дѣставъ сими днями бдѣ міністер- ства торговлі офіціально запрошене замѣну- вати делегатівъ, котрі въ початку червня въ асистуваннямъ правительства мають вести переговори въ справѣ переходу землеміръ въ зарядъ державний. Въ тѣмъ респективѣ знахо- дить ся примѣтка, що правительство хоче пе- рейти на себе шляхъ землеміръ вже на 1 сѣчня 1892. Въ переговорахъ буде природно йти передовсімъ о установленіє цѣны вы- купна. Біржа вже бдѣ давно спекулювала въ тѣмъ причини акціями, бо сподѣють ся, що пе- рехѣтъ землеміръ въ управу державу спо- роудить за собою підвищеніє ренти акційнои. Зъ тѣхъ причинъ остерѣгла офіціална Presse передъ загатою розжевити надѣями и передъ небезпеченствомъ, щобъ безграницный опті- мізмъ не потягнувъ за собою праймъхъ на- слѣдствъ. На то ший газети опублікували зновъ условія выкупна, а за основу до сво- ихъ выводовъ взяли грамоты концесій.

Що до старихъ шляхѣвъ (Кракѣвъ-Львѣвъ) то грамоты устанавлиють слѣдуюче: На озна- ченіє цѣны выкупна мають брати ся въ раху- нокъ чистѣ доходи рѣчнѣ за попереднихъ семи лѣтъ, але бдѣ того відняти треба чи- стый дохѣдъ двохъ найбѣршихъ лѣтъ. Той пе- ресѣчний дохѣдъ не може выносити менше, ніжъ 5-2%, основного капіталу, и має выла- тити ся концесіонарѣмъ яко рента рѣчна въ ра- тахъ пѣвѣрчихъ въ золотѣ або сѣблѣхъ. Тер- мінъ выкупна на шляху Кракѣвъ-Перемисль манувъ уже въ роцѣ 1888, а на шляху Пере- мисль-Львѣвъ манавъ рѣчницѣ концесійный 30-охъ лѣтъ дня 4 падолиста 1891 р. И справ- дѣ, для старихъ шляхѣвъ перенятіє землемі- рѣ наступить дѣйстно по цѣлѣкѣнѣмъ заво- дѣнѣ тридцѣтиного терміну, бо ажъ 1 сѣчня 1892. До обрахунку ренти выкупнои возме ся на выкладъ результаты въ лѣтъ 1885 до 1891, а за два найбѣршія роки будуть уважа- тись роки 1886 и 1887, и тѣ вылучать ся. Пе- ресѣчь прочихъ 5 лѣтъ дойдѣ до 2-7 миліо- нѣвъ ар. Тѣлько-жъ представителѣ урядовѣ певно не залишуть пѣдмети того, що зем- лемиръ переступила основный капиталъ вкладо- выи на три миліоны ар. и що акціонѣръ ста- рыхъ шляхѣвъ дѣстали двѣдѣдѣ вышю въ остатнихъ рокахъ, ніжъ се гарантує держава. Далше держава такожъ не естъ обязана купувати парѣвъ (возы, прирады руху), лише о стѣлькѣ, кѣлько справлено до першого у- рядженіа по отворенію землеміръ. Такожъ не хочуть податку враховувати яко позицію роз- ходу, а се може такожъ обиняти ренту.

На т. зв. новѣмъ шляху Львѣвъ-Подволоч- иска концесія гарантує чистый дохѣдъ. Тутъ хотѣ не минувъ термінъ тридцѣтиный, але нова сѣтъ пѣдпадає пѣдъ законъ секвестрацій- ный въ року 1877, бо товариство нарушило для тѣхъ лѣтъ въ пѣтѣохъ лѣтахъ бѣльше, ніжъ половину державнои гарантіи, и прав- ительство посѣдає право заразъ переняти шляхъ въ управу державну. Цѣна выкупу въ концесіи е 1,550,000 ар., але по термінѣ тридцѣ- тѣтиный.

Лішають ся ще льокальнѣ землеміръ Ярославъ-Сокаль и Домбича-Розвадѣвъ. Пра- вительство мало говорить, що оно не хоче брати на себе тѣхъ землеміръ. Але въ супро- тивнои стороні пѣдсѣють, що удержанієне головныхъ ліній е выключене безъ землеміръ льокальныхъ, дѣлятого, що нова позичка 75-миліонова тяжить на всѣхъ шляхѣхъ и зарядъ державный не бѣвъ бы въ станѣ вылучити частини припадаючої на землеміръ льокальнѣ и тѣмъ забезпеченіє гіпотекарне змѣнѣти, котре забезпечавъ всѣ 75 миліонѣвъ.

Якъ бачимо комісія, котра зѣйде ся 1. червня, мусить рѣшити багато kwestій, аки приступити до означенія цѣны выкупнои.

НОВИНКИ.

— Зъ Станіславска пишуть намъ: Пригадусмо, що вечерницѣ въ честь Шевченка бдѣдуть ся вже сего тѣжня въ пятницю 15 пов. ст. малъ зъ ду- же доборою програмою. Выстѣнає казѣта, що прийдѣ „Львѣвскій Бѣлякъ“, нашъ артистъ маляръ Устѣлювичъ, зъ мѣсцовыхъ гарно- зѣвѣстныхъ силъ продуковати-муть ся и на Шѣнхъ зъ своихъ прекрасныхъ сопрановыхъ голосѣхъ, а п. аѣдъ. Манди ч. майстерскою грою на форте- пѣанѣ. Надто добора тѣрѣба чѣтристѣвъ въ выступѣти въ тѣрѣтѣ, а промовѣти до публики профессоръ рускои літературы. Короною вечера буде образъ въ живыхъ особѣ, въ котромъ возмѣють участь патріотичный Русляки и Руины стѣславска въ гарныхъ намысахъ на сѣй ве- черѣ прилаженыхъ костюмахъ. Образъ въ три- цѣтъ кѣлька особѣ буде освѣтлений свѣтломъ оле- нѣричнѣмъ, а фотографъ зѣймаѣти-ме въ сѣли въ чѣстѣ одѣлѣнѣи. Тѣмъ надѣмо ся, що публики зѣбере ся численно.

— Въ справѣ выбору послѣ до рады державнои зъ округу Ярославъ-Чемпѣвъ бдѣдѣо ся вчера засѣ- даніє головного рускои комітету выборного (въ тѣмъ самѣмъ складѣ, въ кѣмъ бѣвъ переводивъ загалный выборы до рады державнои). Комітетъ зѣстановивъ ся надъ кандидатами та надъ ква- ліфікацією и шансами поодинокихъ кандидатѣвъ. До субѣты має бдѣбути Головный комітетъ що одно засѣданіє.

— Выставка въ Празѣ буде отворена дня 15 п. ст. малъ въ таиъ спѣсѣбѣ: О 6-63 годѣхъ зъ-ранѣ зѣбѣдѣтъ мешканцѣвъ Праги о отворенію выставы тѣмъ выстрѣмъ въ мѣздѣрѣхъ и зашеарѣ, аки бѣо- грають героиды на всѣхъжѣхъ вежахъ въ Празѣ, по чѣтирѣхъ на кожѣдѣ. О 8. годѣхъ устанавли- ся позадѣмъ улицѣ, цѣхъ и т. п. въ хоругвами и музиками. Передъ 10 ою выйдѣ въ Грядина ар- хидіакозъ Кароль-Людвигъ зъ женою архидіаки- нею Марією Тересою. Ихъ переѣздъ черезъ мѣсто Францъ Іосѣфа зѣбѣдѣтъ выстрѣмъ зъ мѣз- дѣрѣхъ, а при брамѣ выставы повѣтають ихъ зъ вежѣхъ зашеарѣ, а потѣмъ пѣмѣтъ народницѣ. По церемоніи приняты высѣкѣхъ гостей, архи- епископъ Кароль-Людвигъ оповѣстѣтъ, що выставка отворена. Мушны заграють аки народницѣ, за- гомонѣтъ выстрѣмъ зъ мѣздѣрѣхъ и дѣвѣны по костѣлахъ. Архидіакозъ зъ женою пѣшѣють ся въ памѣткову книгу и оглянуть выставу. — Вступ- на карта на выставу въ будиный домъ коштує- ти-ме 50 кр., въ недѣлѣ и свѣта 40 кр., карты на вечерѣ бдѣ 6 ои годѣхъ 40 кр., для дѣтѣй до 14 лѣтъ 20 кр. Вылѣтъ зъ 10 картъ на буди- нѣй коштує 450 ар., на недѣлѣ 350 ар., на ве- черѣ 350 ар. Вылѣтъ зъ 20 картъ для сту- дѣнтѣвъ и робѣтничѣвъ 4 ар. Абонаментный блѣтъ зъ 30 купѣнѣвъ, важный на всѣ дѣи, 10 ар. Въ торжественный дѣи вызначѣтъ цѣну комітѣтъ вы- конуючій. — Бюро мешканѣвъ въ Празѣ выхѣдѣтъ ся въ будиный купецкои товариства „Меркуръ“ (Altstädter Ring Nr. 33). Се бюро має мешканѣ для гостей въ услугу и свѣтломъ бдѣ 60 кр. до 2 ар. Заграничнѣй гостѣи можуть удавати- ся до сего бюро, если хотѣтъ мати бѣдѣдѣе по- мѣщеніє. Мешканѣ на цѣлѣй чѣстѣ выставы бу- дѣтъ коштувати дешѣе. — Зъ Сербіи въ Вла- дѣгороду выбѣрає ся товариство „Дюмѣръ“ до Праги окремнѣмъ поѣздѣмъ. Для него пригото- вѣють свѣтѣло принѣтѣ. — Якъ мы вже доноси- ли, то и члѣны нашего товариства „Рѣанъ“ выбѣра- ютъ ся въ лѣтъ до Праги и зѣдѣмѣють тамъ дѣти концерты, котрыи, надѣйтѣсь, припадо- до выдѣлы братамъ Чехамъ.

— Выборы до рады повѣтѣвъ въ Засѣчѣвъ зъ мен- шихъ послѣдѣствъ бдѣдѣо дня 8 мая. Міжъ ни- чими до рады выбѣрано совѣтника Рожанковскои. — Стѣславскій заломѣвъ въ сѣбѣ бдѣ. п. о. Ни- колай Пѣвковичъ вызначѣтъ совѣтъ „Народного Дѣму“ Васильевъ Жѣдѣковъ, учениковъ VIII клѣ- омъ академічѣнъ гімназіи у Львѣвъ, сирѣчь по сѣланцѣвъ въ Мѣловѣвичѣхъ на другій пѣвѣрѣкъ шѣкѣльного року въ рѣтѣ пѣвѣрѣчѣй 30 ар.; дал- ше Михайлои Тѣслѣ, учениковъ VI клѣомъ въ тѣмъ самой гімназіи и такожъ сирѣчь въ того самого села, рѣвно-жъ 30 ар. Михайло Тѣслѣ буде пѣбѣ- рати ую заломѣвъ и въ рокахъ 1892 и 1893 на суму 60 ар. на два пѣвѣрѣки.

— Стѣславска рада мѣстои укорѣнтувала ся на спѣдѣнѣмъ засѣданіи въ сѣй спѣсѣбѣ, що д-ръ Валерій Шѣдѣловскій выбѣраный бурмістромъ 28 голосами на 31 голосуючихъ, заступникѣмъ бурмістра Іос. Шѣрманъ, ассесорами: д-ръ Іаѣн Фішлеръ, І. Маѣрановскій и д-ръ Артуръ Німѣнѣ. — До Сѣтѣлонъ Дирекціи почтъ у Львѣвъ! Вранѣ рускихъ картъ корреспондѣнцѣмъ и нишихъ друковѣртѣвъ рускихъ даѣтъ чѣстѣ въ всѣхъ ото- рѣхъ краю що-разѣ бѣльше. Навѣтъ у Львѣвъ при улицѣ Чарнѣцкои ч. 8. на жѣданіє рускихъ друковѣртѣвъ бдѣдѣдѣють вычѣпѣно: Niema tylko polskie! Co to szkodzi? To wszystko jedno!.. и т. п. Повѣнѣмо свою просьбу до Сѣтѣлонъ Ди- рекціи почтъ и телеграфѣвъ, щобъ схѣтѣлъ за- пѣбѣдѣти сѣму недостатковѣ — боѣдѣ въ столицѣ краю! Quo vadis tandem?

— Противъ засѣду Кѣбриковѣ на омерѣтѣ виѣзъ сѣмѣ днями адвокѣтъ д-ръ Дулѣмба жалѣбу неваж- ности. Мотивы жалѣбы неважности жѣдѣють знѣ- сенѣя засѣду, а зарѣдженѣя стрѣгомъ бѣдѣдѣнѣмъ на- уковѣмъ поступѣмъ пѣсихѣтричѣнъ обсервациі стану умѣловѣго у засѣдѣнѣи.

— Дѣлѣчка кѣльчѣи въ Римѣнѣвъ. Комітетъ сѣмъ ко- льчѣи занимѣе ся и сего року дуже запѣдѣдѣно, щобъ выслѣтити школярѣвъ до купѣлѣй римѣнов- скихъ, до бѣмъ мали забѣвѣти пѣтъ недѣлъ. Але кѣлько тѣхъ дѣтѣй буде можна принѣти, се за- кѣжить бдѣ фондѣ, аки комітѣтъ зѣберѣ. Показѣло ся зъ досѣду, що пробуваніє дѣтѣй въ Римѣновѣ має дуже корѣстный вымѣвъ на ихъ здѣровѣзѣ и що грѣшѣи по бѣдѣтъ на морѣ. Подѣна о принѣтѣ дѣтѣй до колоніи треба вынести до „комітѣту І. краѣвои лѣнѣчѣнѣи колоніи римѣновскѣи“ у Львѣ- вѣ, въ музею гр. Дѣдушнѣнѣхъ.

— Епископъ Аѣмъ Стѣславскій Краѣновскій померѣтѣ оного- ды въ Кракѣвъ въ 81 роцѣ жѣтѣ. Покойнои епи- скопа Подѣи дуже поважають за его великий па- тріотизмъ. Послѣдѣнѣй въ 1839 роцѣ на епископа- на въ Вѣльцѣ, бѣвъ епископомъ лише чѣтири ро- ки, бо потѣмъ зѣбѣлѣно его до Вѣтки и тамъ на выгнѣно переѣбуѣ двѣдѣтъ лѣтъ. Въ 1884 роцѣ правительство росѣйскои имперіи дѣло ему до- зѣвѣтъ выѣхѣти за границѣю и бѣтъ удѣтъ ся до Рѣкѣ, а зъ бѣдѣмъ перѣнѣтъ ся до Кракѣва. По- слѣдѣнѣй труднѣи ся въ Вѣтцѣ надъ великимъ дѣ- ломъ Synodumъ јѣзѣка polskiego, котре обѣлоя выдала краѣвѣска академія наукъ, переклавѣи на- ше „Слово о полку Игорѣ“ на польску мѣву, на- писавѣи Грамѣтику польску, выдалѣи Зѣборницѣ права канѣнѣчѣиго и т. д.

Телеграммы „Дѣла“.

Прага 12 мая. Всѣ приготовления до от- творенія чѣскои выставки вже поконѣнѣи. — Нѣас парѣда подѣе, що Тѣѣѣ жѣдѣвъ дѣмѣсиі за- дѣи къ вѣстѣи адресовѣи, аки коли бѣдѣвлено ему ся, полагѣи въ ту справу въ зѣбѣтнѣи спѣсѣбѣ.

Бѣлградъ 12 мая. Рѣчницѣ выдѣлѣни Натѣли вызначѣно на 15 мая. — Узѣнѣнѣи въ Крѣвѣи бѣвший капитѣвъ Узѣновъ манѣ брати участь въ убѣиствѣ Бѣлѣва.

Букарѣштъ 12 мая. Король отворѣвъ вчера парламентъ и заповѣвъ проскты мыто- выхъ законѣвъ.

Бруксѣя 12 мая. Буѣнѣжѣра переслу- хѣно въ полиціи.

Атинѣ 12 мая. Представитѣль держѣвъ звернуѣи увагу грѣцкои правительства на розрухѣ въ Корѣу.

**КАРОЛЯ ГАГЕНБЕКА
КАРАВАНА
Сингалезѣвъ и Тамилѣвъ
мешканцѣвъ острова Цейлонъ**

Тѣхъ самѣхъ, що тѣшили ся великѣмъ успѣхомъ пѣдѣлѣть своего 3-мѣсячного по- бутѣ въ акклимѣтичѣнѣи огородѣ въ Парижѣ зѣложена зъ 38 особѣ: мужѣнѣи, жѣнѣи и дѣтѣй, та въ ужѣ- вѣнѣхъ нѣмѣи до 4-хъ и тѣмъ 4-хъ величѣнѣхъ едѣнѣвъ и 7-хъ зѣбѣвъ.

Першій выстѣпѣтъ буде въ вторѣкъ 13 п. ст. мая с. р. при уѣ Жѣгѣнтѣвскѣи ч. 1 противъ огороду повѣзѣтѣкои. 3883 Пѣчѣтѣвъ першого представѣнѣи о 3 годѣ. по позудѣи, дру- гого о 4-хъ годѣ, третѣго о 5 годѣ, четѣртѣго о 7 годѣ.

Выстѣпѣтъ Сингалѣза Нѣра зъ 4 дѣсовѣнѣи слѣнѣми. Тан- цѣ чѣртѣвскѣи и при жѣртѣвахъ, браманскѣи тансѣрки, марѣчка Вѣрѣма. На концѣ каждого представѣнѣи великий похѣдъ будѣ- тѣиный тѣи. Пѣрра Гѣрра, котрый бѣдѣуѣѣѣ на Цѣйлонѣ въ чѣстѣ Будды.

(Hagerstr., London.)

Новѣсть!

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

вынаходу

фляконѣ 50 кр. и 1 ар.

Новѣсть!

Вѣдѣнскій магазинъ товарѣвъ модныхъ „AU LOUVRE“

Лѣзѣвъ, пл. Капітѣльный чѣсло 3.

Наѣбѣльшій по францускѣи ула- дѣнѣи складъ товарѣвъ на цѣлу Галичину.

Сезонъ 1891.

Зѣбѣтѣе найдѣшевѣе жѣрѣло закупѣи.

Наѣбѣльшій омаѣдъ сѣтъ якъ въ партѣртѣ тѣи и на І. северѣи пѣдѣлѣнѣи на много бѣдѣдѣтъ.

Одѣлѣ I. для коронокъ, лѣнтѣ, цѣвѣтѣвъ, перѣ, гѣвѣтѣвъ, и ко- ровѣкѣи до бѣли, напѣдѣлѣвъ дамѣскихъ и дѣтѣчѣхъ, бѣртѣвъ, пѣсѣман- тѣрѣи, тѣвѣтъ, сѣрѣжѣкѣи, товарѣвъ шѣвѣковыхъ и оѣсѣмѣиныхъ при- борѣвъ красѣнѣчѣи.

Одѣлѣ II. Капѣлюхѣ дамѣскѣи, дѣвѣчѣи и дѣтѣчѣи вырѣбы панѣчѣ- нѣи для дамѣ, дѣмѣчѣи и дѣтѣй въ шѣвѣтѣ, волѣи, и шѣи сѣссѣе, тор- сѣи и запѣски для дамѣ и дѣтѣй.

Одѣлѣ III. Краѣтѣвъ мужѣскихъ, сѣрѣжѣтѣи, бѣвѣе мужѣские, ко- пѣи и манѣтѣи, парѣсѣвъ англѣйскѣи, выѣларѣи, пѣлѣцѣи, хѣстинѣи, шѣлѣи, и англѣйскѣи русѣянѣи.

Одѣлѣ IV. Рукавѣицѣ дамѣскѣи, шѣкѣрѣкѣи, дамѣскѣи, шѣдѣскѣи и англѣйскѣи, а такожъ русѣянѣи шѣиной, позѣиной и итѣи.

Одѣлѣ V. Вахлѣръ чѣрнѣи и колѣровѣи набѣзѣи и выѣрѣи, та ве- лѣикий выѣборъ японѣскихъ предметѣвъ лаѣкуѣевои и декѣраціѣи.

Одѣлѣ VI. Парѣсѣвъ и парѣсѣевои, сѣи тѣи сѣи ар. 1-50.

Одѣлѣ VII. Стѣнѣи триѣтѣи въ дѣрѣсѣи для дамѣ, по ар. 1-90. 2-60, 5-60 до 15 и выѣше. Великий выѣборъ блѣтъ до прѣи, зѣ сѣтѣи и шѣву.

Одѣлѣ VIII. Сѣвѣицѣи дѣтѣчѣи, пѣлѣицѣи, пѣлѣтѣицѣи и запѣски.

Одѣлѣ IX. Въ тѣмъ одѣлѣ сѣтъ великий кѣлѣи, сѣзѣиной бѣ ар. 6-75 и выѣше. Кѣлѣицѣи матѣиной до коѣнѣтѣи дѣтѣчѣи и бѣдѣиной бѣ ар. 2-75 и выѣше. Кѣлѣицѣи сѣиной, передѣи бѣи по ар. 1-75. Хѣд- нѣи по 20, 30, 45 кр. до 3 ар. зѣ метѣрѣи и выѣше.

Одѣлѣ X. Ту сѣтъ портѣрѣи по ар. 1-70 до 2-80. Зѣсѣицѣи Туиѣвъ по ар. 3-20, аѣдѣтъ І-ша 3-75, Марѣнѣи 4-25. Выѣдѣтъ по 6-25, Трапѣ- дѣтъ 5-75. Великий выѣборъ тяжѣиныхъ портѣрѣи Кѣрманъ и дѣсѣтѣи- сѣиныхъ та матеріи на жѣбѣи.

Бѣлѣи бѣдѣсѣиной засѣицѣи коронокѣи, цѣвѣи бѣи 1-45, 1-75, 1-90. 2-60 до 60 ар.

Одѣлѣ XI. Наѣбѣльшій выѣборъ кѣпѣи на лѣжѣи и сѣдѣи бѣ ар. 2-50 и выѣше. Компѣлѣи тарѣицѣи голѣдѣиной оѣдѣиной сѣи зѣ 3 кѣпѣи на лѣжѣи и 1 на сѣдѣи 9-90 до 30 ар. Всѣхѣи кѣпѣи шѣдѣи І-и выѣдѣтъ 2-25, II 2-50, III 3-50.

Крѣтъ того великий выѣборъ фѣлѣицѣиныхъ и доѣвѣицѣиныхъ шѣдѣвъ, коѣи на лѣжѣи и коѣи. Сѣвѣиной кѣлѣри волѣиной, вѣиной, атѣ- сѣи, пѣиной и до прѣицѣи.

Зѣмѣицѣи зѣ провинціи полагѣдѣжѣи ся якъ найѣсѣвѣтѣиѣише. Окремнѣй одѣлѣи для выѣмѣи. Цѣнѣицѣи дѣи и оплатѣи.

Магазинъ „AU LOUVRE“, у Львѣвъ пл. Капітѣльный ч. 3.

Выѣстѣицѣи Е. М. ВѣРНѣЕЛЬДѣ въ Ваѣи.

Найдѣшевѣе жѣрѣло предметѣвъ о- нѣиныхъ у Львѣвъ

„КОПЕРНИКОМЪ“

у. Театрѣльна ч. 6 (плѣкъ сѣ. Дука) выѣрѣтъи головѣиной одѣву.

Окуларѣи, цѣиѣрѣи, барѣомѣтѣи, терѣомѣ- тѣи, жѣксѣомѣтѣи, кѣлѣицѣи сѣвѣрѣицѣи, по кѣлѣицѣи найѣдѣицѣиныхъ. Рѣпара- ціи найѣдѣицѣи и найѣсѣише.

Зѣмѣицѣи зѣ провинціи адресѣуѣи: „Новый оптикѣ „уѣдѣ Копѣрникѣ“, у. Театрѣльна ч. 6 у Львѣвъ.“

Змѣна льокалю!

Giovani Zuliani

(давѣиѣше Братѣи Цуліанѣи)

робѣтѣи вырѣбѣвъ бетонѣвыхъ перенѣсѣи

зѣ у. Лѣчѣвѣицѣи на

у. сѣ. Петра чѣсло 9.

Розширѣиши значѣно дѣтѣперѣишѣи робѣтѣи порѣчуѣи П. Т. Будѣвѣицѣи. Канѣлы бетонѣи, помѣсты те- рѣидѣи-мѣицѣиной та вырѣбы цѣ- мѣнтѣи.

3870

Просѣи о чисѣлѣи порѣчуѣи и- шу ся зѣ повѣнѣицѣи

GIOVANI ZULIANI

Лѣвѣвъ, улицѣи сѣ. Петра чѣсло 9.

СКЛАДЪ КАВЫ

найѣтѣишого рода

АРТУРА КОСЦИЦКОГО

у Львѣвъ, Хѣрущѣи 22

Цѣны въ мѣсѣи 1 кѣлькѣ зр. 1-90 на провинціи 4-хъ кѣлькѣ зр. 9-60 франѣко.

Не маѣи цѣлѣкомъ тѣхъ родѣвъ кѣви, котрыи нишѣи пѣдѣи назѣвою мо- го знаѣмѣи оголошѣють; кожѣи самѣи може перѣсѣдѣчѣи ся, зѣ до- станѣи денѣи по тѣи цѣнѣи тѣиу наѣу якъ мѣи що-дѣи яѣиости и сѣмѣи.

Найѣтѣиша кѣва пѣлена ар. 1-20. 1-хъ кѣлькѣ найѣтѣишѣи горѣбаты 75 кр., 1-хъ кѣлькѣ найѣтѣишѣи окрѣишѣи 50 кр.; 1 бутѣлькѣи коѣику 2 ар., 1 бут. старѣи 1 ар. бут. оѣстѣи- амѣи 1 ар. до 2-50.

Кістѣи Гѣльбайна

Образѣи зъ жѣтѣи дѣстанѣи

въ редакціи „Зѣркѣла“ по 15 кр. (зѣ почѣтѣвою пе- ресылѣкою по 20 кр.)

НАКЛАДОМЪ

„Бібліотеки музѣкальнѣи“

пѣиѣицѣи ся досѣ:

1. „Гуѣлѣи“, хорѣ мужѣ. — Оѣст. Ни- жѣианѣковскои — розпрѣдѣно.
2. „Нѣша жѣнѣи“, хорѣ мужѣ. — Н. Вѣхнѣицѣи, — розпрѣдѣно.
3. „Мѣлѣтѣа“, нѣицѣи на сопѣ, нѣицѣи въ фѣртѣ. — М. Лѣсѣнѣи — розпр.
4. „Зѣ окрѣишѣи“, хорѣ мужѣ. — Оѣст. Нижѣианѣковскои — розпр.
5. „Заѣуѣла та сѣиѣ заѣуѣи“, хорѣ мужѣ въ фѣртѣ. — П. Нѣицѣи- сѣи — розпрѣдѣно.
6. „Цѣ чѣужѣио мѣи бѣжѣиѣи“, дуѣта на тѣи и бар. въ фѣртѣ. — Мѣх. Вѣрѣицѣи — 20 кр.
7. „I. Quod-libet“, нѣицѣи народѣиныхъ пѣ- сѣи укрѣиѣнѣиныхъ, хорѣ мужѣ. М. Лѣсѣнѣи — 30 кр.
8. „Пѣиарѣвѣицѣи наѣицѣи“, сѣиѣи бар. въ фѣртѣ. — Н. Вѣхнѣицѣи, 10 кр.
9. „Дѣи ѣзѣицѣи“, зѣ русѣи-мѣи пѣ- сѣи на 1 и 2 дѣицѣи — Н. Ку- маѣиновскои — розпрѣдѣно.
10. „У Пѣтрѣику“ и „Яѣи-бѣиѣи зна- ѣи“ 2 кѣиѣрѣтѣи мужѣ. Пѣиѣд Вѣрѣицѣи — 25 кр.
11. „I. Quod-libet“, зѣ нар. пѣсѣи укрѣи, хорѣ мужѣ. — Н. Лѣсѣнѣи — 30 кр.
12. „До бѣи“ хорѣ мужѣ въ фѣртѣ. — Пѣиѣ Вѣхнѣицѣи, — 25 кр.
13. „Вѣзѣрѣ“ и „Мѣловѣицѣи“, двѣ сѣи тѣи. въ фѣртѣ. — Н. Лѣсѣнѣи 20 кр.
14. „Тѣи шляхѣи“, хорѣ мужѣ. — Г. Тѣиѣицѣицѣи (выѣд. юѣиѣи зѣ портѣ. Шевѣнѣи) — 25 кр.
15. „Тѣи пѣиѣи“ про сѣиѣиной го- лѣи въ фѣртѣ. — Еѣиѣ. Купѣи- сѣи — 25 кр.
16. „Вѣрѣицѣи“ коѣиѣиѣи на фѣртѣ. — Оѣст. Нижѣианѣковскои — 30 кр.
17. „Тѣи кѣиѣрѣтѣи“, для хорѣ мужѣ. уѣиѣицѣи Пѣдѣвѣицѣи-Цѣтѣиѣи- сѣи — 30 кр.

У всѣхъ справѣхъ выѣдѣицѣи- цѣи треба удаѣиѣи пѣдѣи адресѣи: Видъ „Бібліотеки музѣкальнѣи“ у Львѣвъ у. Копѣрникѣ ч. 36.

Оѣст. Нижѣианѣковскій, Нѣсторѣ Дѣиѣтѣрѣвъ, выѣдѣицѣи.

При закупѣи товарѣвъ просѣи поѣликуѣиѣи на нашу часѣицѣи.

сти скріпило би ся дуже вичаю. Тепер вже єсть більше як половина посідів зь більшою посідости. А може хіба буде через заведе- нє сїх нових палат знесена курія біль- шон посідости, котра прець тогды не мала би и тїм якогось права до істїнованя?

Коли-ж би вь нових сїх інституційх мала посідость селянська набрала бдївїдїю сил, то они мала би для політичного обра- зованя селянства велике значїньє. Они при- чїнїлись би до того, що бдїготовали би се- лян зь не лише до арозумїня справь економї- чїх але и політичїх. Щобь нашї полі- тїчї бдїносїны поправїли ся, треба, щобь ве- лїкї маси сїльського народу научїли ся са- мостїю мїслїти и для того треба лише зь радостїю повїтати кожде змаганє, котре стре- мїть до того, щобь надати селянамь більшю самостївїдїсть. Доки нїчого близшого не вїдїсно о організації тїх нових палат, то певно можна побоюватїсь, що они готовї зблїзнїти ще вїльшїе більшою посідости, але коли-б не то мало бути нїх цїлю, то треба би заводити лише палаты селянскї а не па- латы більшою посідости."

Загальнї збори членовь товариства імени Шевченка

бдбули ся вь недїлю дня 10 н. ст. мал о 4-ї годїнї пополудня вь сали „Русков Бе- сїдї".

Голова товариства проф. Дамїанъ Гла- дїловичъ, сконстатувавши, що збрало ся потрібне до повнотї зборв чїсло членовь, бдїрїв засїданє, предложивши збранимь вибрати провїдником зборв проф. д-ра Омеляна Огоновського, на що вєй одно- душно згодили ся.

Д-р Огоновскїй, обнявши провїд у дї- лавь слова п. Д. Гладїловича, щобь зать справу зь дїяльностї вїдїлу за оста- тнїмь рїшєм адміністратїйним. Изь справозданя того вїймаемо що-важїтїшїй даєт.

Вїдїл бдбув вь тїмь роцї адмініст- раційномь 12 засїдань звичайних и 1 надзв- чайне. Стратїв двох членовь черезь смерть, а то бл. п. Мих. Дїмїтїя и д-ра Олек- с. Огоновського. [Збраний встанємь зь мїсець бдї- лї чїстї обомь покійнимь членамь.] Вєйх членовь дївїтїх товариство чїслїть тепер 42. Вибраний на остатнїх зборах вїдїл зь уконститував ся вь той спосїбь, що заступ- никомь головї вїдїла д-ра Ю. Целєвича, секретаремь проф. Теоф. Грушкєвича, а на- гляд надь друкарнїю поручїв д-рови Вас. Дїдомашковї. На мїсець проф. Ю. Медвєцко- го, котрий подакував за вїдїл за члена вїдїла, поклїнаю до вїдїла заступника проф. Вол. Коцовського и переведєно ще такї вїдїли, що секретарїят бдїдав д-ру Дїдомаш- кову, а нагляд надь друкарнїю п. Т. Груш- кєвичевї и К. Паньківскїмь. Справозданє зь стану друкарнїї подаєт п. Паньківскїй. Ве- лїку помїч вь справах друкарнїї мав вїд- лїл бдї бдїшого довголїтнього головї то- вариства проф. Нєнд. Громанцїкого. [Збраний, на вїсєнє п. Гладїловича, аложїл п. Гром- анцїкомь за се шїру подїку.]

Вїдїл зїмаєт ся — по-при справї друкарнїї — головїю двомь вїдїлїцїямь: вїдїлїцїемь літературно дїючїмь часопїсї „Зоря" и вїдїлїцїемь „Збїрникъ науковий".

„Зоря" до 31 сєрпня оставала пдїдї редакцію проф. Скобєльського, а бдї того часу обївав редакцію проф. Тїсовскїй, а вїгото- влюванє матеріалу літературного навїв на себе п. В. Дунїчєв зь Станїславова. Од 1-го сїчня переведєно значну реформу вь вїдїл- нїцїях „Зорї": зблїшено обїзв кожого ча- сла до 2¹/₂ аркуша, вїведєно ілюстрації, дано зовєсїмь новї черенкї, заповїдєно премїю вь колїорованїях образь и заведєно право- писє фонетичну [зь вїшнїю „Історїю літе- ратурї" д-ра Ом. Огоновського, котра поч- лась уже зь давнїше печатати етімологіч- ною правописою, а робїть ся зь неї пере-

дружї]. Що-до вїдїлїцїю вартостї „Зорї", то безперечно зїмєт ся стан що-разь лучшїй, часопїсї набрала заїтїкванєня черезь подава- нє вїстєй бїжучїх зь нашого руху літера- турного и наукового. Що же до сторони ма- торїяльної, то за рїшє 1890 мало вїдїлїцїю „Зорї" надобору 400 ар. Сєго (1891) року мав „Зорї" о 150 передлатїнїквь бїльшє, одна- кожї, при переведєнї реформї [зблїшеною обїзв, ілюстрованїю] и вїдатїх зрослї знач- но, отже зь кїнцємь 1891-го року вїдїл- нїцїю „Зорї" мусїть зновї сподїватїсь не- добору може и бїльшого, нїжї вь роцї 1890-їмь. Однакожь недоборь не може бдї- страпувати товариства бдї вїдїлїцїю „Зорї", котрї моральнє значїньє єсть велике, а зь часомь, при добрїх редакціях, можна надїя- тїсь, кошты єн будуть покрывати ся. Якъ сказано, вже и на сєй рїшє прибуло перед- платїнїквь.

Гадєт вїдїлїцїю що-року „Збїрникъ науковий" не могла осущїти ся вже мї- нушого (1890) року, а осущїти ся она сєго року. Упорядкованє матеріалу наукового принав на себе д-р Целєвич, однакожь сподїванїя на торбїнї „Збїрникъ" праць на- уковїх не були повнїчїнуванї, ажь сєго року — до двох мїсїцїв — будуть уже понав- сїланї, упорядкованї и почє ся дружї „Збїр- нїк".

Вь звязї зь вїдїлїцїю „Збїрникъ науковий" стояла справа зїмїнї стату- та товариства імени Шевченка вь тїмь на- правї, щобь товариство перетворїти вь чї- сто науковє. Окрема комісія, аложєна зь члє- новь вїдїла и зь людей зь по-за вїдїлу, вї- готовила була проєкт такїх зїмїнї стату- та, а на день 5 лїпня мїн. року скликав був вїдїл надзвичайнїй загальнї збори членовь для полагодженя тїх справ. Однакожь збори справї не полагодїли, а вїдїл постанов- яв надзвичайнїх зборв другї разь не скликаїти, бо, розглянувшїсь добре вь рїчї, прїйшов зь переквїдєнєм, що и при тепє- рїшнїмь статутї товариства даєт ся осїгну- ти задумана цїль, а нема певностї, чи при переквїдї товариства на чїсто науковє зможе оно вповнї бдїповїсти вимогамь стату- та.

Вь мїнувшїмь адміністратїйномь роцї товариство вїдало передрукотї изь „Зорї" окремїмї книжкамь: дальшїмь томї „Історїя літературї русков" д-ра Омеляна Огоновско- го (частї III, 1 бдїлї, сторбї 1—696) и по- вїстї Івана Лєвїцїкого „Надї Чорнїмь мо- ремь" (сторбї 1—279). Обї тї книжкї, пер- шу вь цїнї 2 ар., другу 30 ар., розбєлаю членамь товариства.

Товариство зїзало участь вь похоронахь д-ра Олександра Огоновського (аложєно на до- мовнїу вїсєць и дало свою частку на кошты похорону, позавїз покійного Олександра ко- ронїю товариства своїмь коштомь), аложєно вїсєць на домовнїу славїста Мїльшїна у Вїднї и зїзало участь вь устроєнї сєгорїч- нїх вечерїнь вь памїть роковїнь смертї Тараса Шевченка. Вїдїл зьхвалїв був зїти участь вь зь торбїнїх польскїхь обходїх перевєсєня мощей Адама Мїцкєвича зь Па- рїжа до Кракова, але условно, т. є. єсли де- лєгація товариства (аложєнїй зь двох члє- новь вїдїла) комітетъ, зїймаючї ся обхо- домь, прїзволїть при аложєнїю вїнїца сказати слово. Комїтетъ бдїмовав (зїз мотївованю, зь причини, що вже було на пївно доповнїти уложєну проєкту промовь) и дєлєгаты не вї- вїдали до Кракова.

Вїдїл застановляв ся надь роашїре- нїемь друкарнїї черезь заведєнє при нїй лі- тографїї, однакожь досє сєго ще не довер- шїв, хочь мав надїю довершїти. Одїмь Ру- сїнї-літографь вїхав на студїю літографїч- ного дїла, а якъ поверне до Львова, готовь буде зїзїтїсь устроєнїемь и ведєнїемь літо- графїї при друкарнїї товариства іменї Шевченка.

Наконець вїдїл вїсєць до намїстєнц- тва вїдїлїцїю до мїністерства свою оферту на друк книжокь для шкїл народнїх. Справа ся досє ще не рїшена.

Рїшїв був вїдїл такожь вїнести пред-

ложенє до краєвої радї шкїльнїх зь справь заведєнїя фонетичної правописи зь шкїлах, однакожь рїшеня того вїдїл не вїсєчав.

При дискусїї надь сїмь справозданїемь збраний слово проф. Вол. Шухєвич и зєв- нув увагу бдїшого вїдїлу товариства на те, щобь зь „Зорї" мїсєчно бїльшє ілюстра- цїй своїх (зь руского жїтя) и добрїйшїх чужїх, — а потїмь предложїв, щобь буду- щїй вїдїл набув бїт рїзьбаря и Варонїа орігїналъ бюстї Т. Шевченка, зь кїтрого зь робїтнї Захого бдїлївались пїсєнї бюстї. — Збраний згодили ся на обї тї вїсєсїя.

Потїмь п. К. Паньківскїй зать справу зь фїнансовою стороною друкарнїї зь кїнцємь року 1890-го:

Актив:	
Готівка зь касї	109 ар. 69 кр.
Вартість вїсєнтаря	9863 " 73 "
Дєбїторї	8940 " 40 "
Вартість накладвїх товариства 1.261 " 88 "	
Завасї паєру	500 " — "
фарбї и масї	150 " — "
Вадїонї зь Вїдїлї краєв.	100 " — "
Разомь 30.725 ар. 70 кр.	

Пасив:	
Кредиторї позичокъ	2420 ар. — кр.
паєру	2953 " — "
черевокъ	761 " 07 "
фарбї и масї	292 " 54 "
Залєглостї адміністратїй	490 " — "
Разомь 6.916 ар. 61 кр.	

Отже маєтокъ товариства вь дїю 31 грудня 1890 року вїсєчав 13.809 ар. 09 кр.

[Зь кїнцємь 1889 року маєтокъ товари- ства вїсєчав 12.156 ар. 19 кр., отже за рїк 1890-їй представлєсь о 1.652 ар. 90 кр. бїльшє.]

Що-до „дєбїторовь", котрї зь кїнцємь року 1890-го представляли значну суму, по- лєсїв касїєр, що велику часть (бо до 4.000 ар.) досє вже сїлатїли. Рївножь зменшлєсь уже позїція зь пасївах зь рубрїцї „кредї- торї позичокъ".

Вь іменї комісії контролїю зїзавїв проф. Петро Огоновскїй, що комісія не- рєглянула вєй рахункї и вєє зїзлїла зь по- радку, отже вносїть, удїлїти вїдїлїю абсо- люторїю. — Збраний одгоголєсно абсолют- рїю зхвалїв.

Наступнїмь вїсєць вїдїлу зь 5 члє- новь карткамь. Бїльшїстю голосовь вїбрано п. Д. Гладїловича, К. Паньківського, Вол. Шухєвича, нїж. Теоф. Барановського и Вол. Коцовського на члєновь вїдїла, а п. д-ра Целєвича и Петра Огоновського на заступ- нїквь вїдїлїцїю.

Головою товариства вїбрано [карт- камь] одгоголєсно зновї проф. Дамїанъ Гла- дїловича. Д-р Ом. Огоновскїй, уступачїмь мїсєць провїдїня зборв новь-вїбраному головї, побїдїв велику ревнїсть и бдїлїсть проф. Д. Гладїловича о справї товариства, и зїзавїв, що пдїдї єго управою товариство бдїносїть ся. Збраний зь прїзавїзю заслугу п. Гладїловича аложїл єму подїку. П. Гла- дїлович зновї зїзавїв, що найбільшє прї- зїзанє за бдїсєсєнє товариства належїть ся проф. Громанцїкомь, довголїтньому головї товариства, а зь остатїмь роцї порадинокї и помїчникї вїдїла, — и вїсєчав прїсє- бу до п. Громанцїкого, щобь и на будучє не бдїмовлєв євоєй поради и помїчї. П. Гром- анцїй зїзавїв, що вєє, що буде зь єго сї- лях, учїнїть для добра товариства.

Потїмь голосованїемь карткамь прїй- нато зь члєнї товариства п. д-ра Івана Ман- дїчєвського адвоката зь Станїславовь, о. Кїпрїїна Ясєнїцїкого пароха зь Валїго- родь, Мїхайла Спожарєского вїсєтїлї рєбїтїх переплєтїчїю у Львовї, Мїхайла Пачовського учїтєля зь пїмїанї рускїх у Львовї, Антона Хойнацїкого управлїтєля кїнїгарнїї Ставронїїєскїх и Янїма Грїнї- ка сїлачача зь друкарнїї товариства іменї Шевченка.

Одїлїл іменовано почетнїмь членомь п. Василя Васїлєвича Тарновського, вїд- лїцїю.

— Досїте, мамо! досїте! — домага- ють ся дїти.

Але Матїїна не досїчала. Она хотїла трохи подраїнїти свого чоловіка.

— Де вже тобї не вєс? — каже она, — и горчїкь вїскробала!.. якъ хочєшь, то зї- глїнь...

Матїї не вїрїв жїнцї. Онї не дармо водїв по хатї очїма, лєжачї на постєлї, онї вїдїв кожїй рухъ жїнкї.

— Егь, не жартуй стара, не дурї, та сїнь кашу! Якъ їстї, то їстї!

А дїти єї сїбї:

— Якъ їстї, то їстї!

Матїїна насїпала ще повну мїску кашї, а сама сїла на доїлїцї коло дїтїнї, вїскрабувала горчїкь та годувала малєго, а батїко зь старшїмї дїтїмї чїстїв зь мїскї.

Коли вже збталєсь лише трохи на дїї мїскї, Матїї положїв ложку, обтерї пїтє зь чола и сказав:

— Ну, нагодувала-жє ты мене нїнї, стара, кобь такъ вєс! Дай же Божє здоровлє коровї за те, що дала молока!

— Дай Божє здоровлє коровї! — по- вторїли дїти вь одїнї голосъ за батїкомь и кїнчїли вїскрабувати мїску.

Матїїна була дуже рада зь того, що нагодувала вєсьх до ємї, але бїльшю часть тїх заслуги она прїписувала коровї. Тожь заразъ по вечєрї вїшла до неї подївнїти ся, що она тамь робїть „бдївєнїк".

Нїч була погїдна, на вєбї свїтїли зорї, а корова лєжала сїбї зь хлївї та рємї- гала спокївно...

Т. Бондарїнїнї.

стїтєля земского зь України. Вїдїл зхвалїв поручїти зборамь іменованє п. В. Тар- новського почетнїмь членомь за єго заслуги якє зїбрача памїтокъ зь історїї України и памїтокъ по Т. Шевченку. П. Тарновскїй по- сїдав (тепер вь Кїєвї) богатїй музей старї- нїх українських, на котрїй пожертвувалъ дужє багато.

Пдїдї кїнцє зборв зхвалєно предло- жєнє проф. В. Шухєвича, щобь вїдїлъ то- вариства іменї Шевченка на будучє друкував справозданє зь своїх дїяльностї зь „Дїлї" и зь своїмь вїдїлїцїемь „Зорї" передь за- гальнїмї зборамь и розбєлає членамь.

На тїмь зборї сїбїчїлєсь.

Справи краєвї.

[Меморїїи ґрунтової у вїсхїднїй Галичинї. — Субвенціи и позички на будову дорог.]

Одїлїл покутскїй товариства господарского, котрїй урядє зь поїв- тахь коломыськїх, сїятїнїсїкїх, городєв- сїкїх и кобєвїсїкїх, зєвнув увагу на те, що зь тїх повїтєх зїзачаєт ся дуже великї просторї, до 2000 мортєв, пїсїлї природї землї дуже урожайнї але зь причини неперепускаемої долїшїої веретї отже черезь надївїру вїхїбєть не вїда- ють майже нїякїх пожитїквь. Для тїх просторв є конєчне бдїровадєнє води, а коли би переведєно такє дїло, тїмь не тїль- ко би збогатаїл ся прїзавїт вїсєтєлїх зем- лї, але єпомоглєсь би богатїєву загальнє краю. Для того рада бдїлїх покутского постановила зїзїти ініціатїву зь тїх справ и зачїти бдї повїту коломыського, обїймаючї бїльшє мї- сєцєвостєй вїхїкїх акулї одїмїм пїланомь мє- лїоратїйнимь. Рада бдїлїх покутского уда- лась до вїдїла краєвого зь прїсєбою — вї- дєлєгувати на кошты краю нїжїєра краєвого бюра мєлїоратїйного до Коломыч. Сєй мавь би вїготовнїти пїанї бдїводїєнїя мїсєцєвостєй повїту коломыського, якъ Корнїч, Конява, Замушнїцї, Матїївїцї.

Вїдїл краєвий бдївїєт ся прїхїлїно до тїх прїсєбь и вїсєлав нїжїєра І. Блї- тє до Коломыч, щобь вїсїдїлїє положєнє, якєсть и можлївєсть бдїровадєнєя води, а заразомь щобь удїлїти інтерєсованїмь вї- сєтїєлїамь бїльшого повєсєнєя що-до зборного переведєнїя тїх мєлїоратїї, що до заложеня рурь дрєновїх, и т. п.

Друга прїсєба похїтїть зь повїту ка- мєнєцїкого. Громада Стоїнївїх вїнесла ще вь роцї 1889 пєтїцію до соїму о запомо- гу на осушенє багнїстїх єїножатєй и мокла- вїх.

Громада подає, що посїдав 1488 мортєв багнїстїх єїножатєй и моклавїх, оброблє- нїє их дуже труднє и коштовнє, а вїдатокъ такъ малїй и якєсть єїна такъ лєгка, що лєдєв покрывав кошты управї. Громада-жє не посїдав вїсїкїх пасовнїквь, тожє госпо- дарствє рїльнє поїдунає, а громаданє, котрї утрїмують ся зь господарствє рїльнєго, убожїють, зїзачають зь податкамь и попада- ють вь довгї. Коли-б єсїшено моклакї, пої- неслєсь би рїльнє господарствє а тїмь и добробїт мєшканцїв.

Сєн пєтїції соїмь не полагодїв, а пе- редав вїдїлїю краєвому до увагїдєнїя. Намїрєна туть мєлїоратїї належїть до катє- горїї мєншїх мєлїоратїї, котрї дїстають субвенцію зь прїзавїзуванєм на ту цїль що року дотатїї дїспонованє черезь мїністерствє рїльнїцтва, для того вїдїл краєвий бдївїєт ся до вїдїлу повїтєвого зь зїзавїєнїемь, що и хїлїлєсь би до того, щобь на кошты фєнду краєвого вїсєчати пїанї зь начєркомь кош- товї, а оїсїла поставїв би вїсєсєнє до мї- нїстерствє рїльнїцтва, щобь оно удїлїло суб- венцію зь державної дотатїї мєлїоратїїної на вїсєчанє рєбїт, наїлї громада потре- бує такої підїмоги и наїлї прєктована мє- лїоратїї мав якє внчїньє для добра публїч- ного. Вїдїл краєвий поручїв вїдїлїю пов- їтєвому, щобь наведєнїй зь пєтїції громад- сїкїй обставїмь вїсїдїєт и предложїв євоєй гадуку.

Вь бдївїдїї на се вїзавїєнє сїнаєт вї- дїл повїтєвий, що пєтїція громады Стоїно- вїх заслугє, щобь єн увагїдїєт. Стоїнїєскїй болєта прєстагаєт ся зь наїрїмїх вїсхїдїмь черезь громады Тєтєвнїцї, Пєрїтанї, Сїв- кївїх и Воїцїю Варалову. Пїсїла гадї вїд- лї повїтєвого треба досїдїлї робїти на цї- лїмь обєзгї моклаквїх, зь прїблїжєнїю об- рахувати кошты на осушенє и додав, що сє лєжїть зь інтерєсї повїту. Треба туть до- дати, що черезь тї болєта їдє зь великїй частї граничнїй кордонь.

Вїдїл краєвий згодуєт ся зь засадї ще мїнувшого року на вїготовлєнє проєкту осушеня моклаквїх стоїнїєскїх, але зь при- чїнї рознєчїатїх студїї вь захїднїхь ото- ронях краю мусїє єю працї бдїложїти на сєй рїкї. Отже тепер поручїв вїдїл кра- євий нїжїєрови краєвого бюра мєлїоратїй- ного Блїтовї, щобь зь помїчїнїкомь Рїбєн- бавєромь перевєлї картї нївєлїцїїнї мокла- квїх стоїнїєскїх, а оїсїла вїготовнїла про- єкт тєхнїчнїй для тїх мєлїоратїї.

Тїмь спосїбомь дано би початокъ, щобь и вїсхїдїа Галичинї зїжїтїкувала зь робїт мєлїоратїїнїх, тїмь бїльшє, що краєвє бю- ро при вїдїлї краєвомь поїдав до того тїю пїблїгу, що вїсєчєно пїанї на кошты краєвий. Треба сподїватїсь, що и другї громады пої- дуть за прїмїтїромь Стоїнової и будуть корї- сїтї зь підїмоги, яку дають єондї краєвий и державнїй на кошты робїт мєлїоратїї- нїх, а не треба и казати, що мєлїоранє ґрунтозь поїносїть вартість землї. Тожь чо- му отворєтї ся...

Вїдїл краєвий прїзавїєт зь фєнду пра- вєвого сїлїдуючї субвенціи и позички на вїдатки дорог на зї нашїй частї Гали- чинї на руки вїдїлїх повїтєвих: зь Гор-

пїчна и пїльнїо глїдїлї вь огонь, що жовтї мї азымаєнї підїзвувал чїстїю, дївлїєлїя на горчїкь, що єсїобїно стоял сїбї при огнї, а найстаршїй хлопєць прїтулїв кра- дїквїх палєць до горчїка, чї вже черезь горчї- кї. Но сє єму не уїшло бєзкарї. Матї спос- терєгла єго цїкавїсть и наїцнула єго ложкою по руцї та закрїчала на дїти:

— Чого єстїєте коло прїпїчкї, якъ той грїхъ при душї? Хочєшь одїє зь другїмь поїсєчєсь? не можєшь вїсєчати хлївї?

Дїти послухали матерї: бдїстїуїлїлї бдї прїпїчкї, посїдали радочкомь на лївцї пдїдї печєно и чїкалї.

Огонь грїчав, каша зїзачїнала вїпїтї, а Матїї лєжав на постєлї и о нїчїмь не думав... О нїчїмь не думав? Дївнє дїво! Той щаслївий стїлї душєвнїй вїсєчав дїво! єго звичайнїє сї сон, а сонє вїбравлїєт ся зновї голоснїмь хрїпїємь, мовь-бї хто рїзав пїлоу єсїснову колоду. Нїнї-жє Матїї не спав. Он лєжав сїбї тїхо зь злє- жєнїмї на-хрєстї рукама и водїв по хатї очїма... бїз ждєвї...

Нарєшть прїйшов кїнєць и жданю. Матїїна бдїставїла горчїкь бдї огнїю, по- ставїла на єтолї мїску и наїлїла до неї кашї, а молочна пара розлїлїлась хмарою по хатї. Дїти кїнулїєсь до ложечнїка и кожде вїзало свою ложку, поїсїдала за єтолї и чї- калї батїка. Но батїко не вїшов до вечєрї, бїз навїтї не ворухнїв ся на своїмь лєг- онїцї, бо єму конєчє хотїлось, щобь жїнка кїнїнула на него, що вечєра ажє на єтолї.

Матїїна вїстудїла зь малєнїкїй мї- соцїк кашу для наймолодшїої дїтїнї и по- сїдала єн зь ложкою зь руцї на доїлїцї. Дїтїна їла...

Ажє тепер прїйшла черга на вєсьх.

Матїїна зїзала ложку для себе и для чоло- вїка и сїла коло єтолї.

— Ану, старїй! вєставай до вечєрї! — кїнїнула она на чоловіка.

— Га? що? ажє? — говорїв Матїї, мовь-бї вь прєсїю, поїдїмаючїєсь повагомь зь постєлї.

Онї мав вїдї зовєсїмь рївнодушнїй. Бгє негєлєне лїцє такъ и говорїло: „Егь, що мєнї молочна каша?.. вєє одїє, що борщ... чї а дїтїна?.. Тїлькє сє давнїю: чому бїз на першїй поїлїкї жївнї зарєз вєсїєт зь постєлї? Тажє зємчїно жїнка єго єїнала, щобь збудїти до вечєрї, и дїти тїгнулї за нїгї... Чому єнїє передь тїмь, закїмь євїєт коло єтолї, зрєбїв на сїбї три разї вели- кїй хрєст и зь поїєт поклїнїєт ся передь кашєю, — коли вїрєбїт бїз лїзїєт зь прї- вїчїєм лїцє махнїти кїлька разїєв рукою по грудяхь або здорово поїлїкнїти и перекрєстї- ти ротъ?.. Дїтї

хвандя на будову дороги громадскою Ропи-Висою субвенцію в сумі 1000 ар.; в Перемиських на будову дороги громадскою Курович-Віска субвенцію в сумі 1500 ар.; в Сяноц на будову дороги громадскою Сявбиз-Виско субвенцію в сумі 3000 ар.; в Бережан на будову дороги громадскою Лятиш-Козова субвенцію в сумі 3000 ар.; в Ярослав на будову дороги громадскою Рокитиш-Козова субвенцію в сумі 1500 ар. і на будову дороги Порохніш-Камішуга субвенцію в сумі 1500 ар.; в Тернополі на докінченні будови дороги повітовою Тернопол-Бродів субвенцію 4.476 ар. 10 кр., а на будову дороги громадскою Тернопол-Козова-Гришків субвенцію в сумі 3000 ар. Далше виділять крайній об'їзди в дні 1892 для будови дороги повітовою Гусатин-Постолівка в Гусатин-Гадинків субвенцію в сумі 7.000 ар.; в Сяноц на рік 1892 на будову дороги Сявбиз-Виско субвенцію в сумі 4.000 ар.; в Бережан на рік 1892 в 1893 по 4000 ар. субвенції на будову дороги громадскою Перемиськ-Коронник-Гусаків; в Бучачі на додаток до призначених вже 3000 ар. на рік 1892 ще 2000 ар. субвенції на будову дороги громадскою Коростатин-Устє зелене; в Тербові на рік 1892 на будову дороги повітовою Тербові-Сороко-Скалат субвенцію в сумі 5000 ар.; в Жовкві на сей рік позичку в сумі 10.000 ар. на будову дороги повітовою Жовка-Крехів-Фойна.

Рух в руских товариствах.

Виділять товариства „Руска Весіда“ у конституюванні як такі, що головною метою мають на далі д-р Санчак, заступником голови вибраний інженер Осип Гавришак, господарем проф. Іларіо Огоновскій, секретарем д-р Андрій Кош, касиром проф. Ісидор Громишак, референтом театральним д-р Ярослав Куляковскій, а товариство жите в „Весіда“ має вести Ник. Шухенич.

Рівночасно урешено уступати членів даного виділу, п. Д. Гладишова і К. Паньківського, щоб по змові скоро виступили справознавці в діяльності виділу за рік минулий, котрі буде помічено в „Діла“.

Далше вибрано комітет з двох членів, д-р А. Коса і Н. Шухенич, котрий має зайнятися устроюванням діяльності, прогнати і забавити спільно з тов. „Восіда“.

Далше виділять ухвалити 50 ар. за помогти артистці пані Киришак на виїзд до куполь, а артиста п. Яновича вилану до Росії, щоб забавляти в тамтешніх театрах, з урядженням, режисерією і т. п.

Наконець рішено виділяти голову товариства до Тернополі, щоб там на місці поладувати деякі справи театральні і сконстатувати теоретичний стан трупів.

Звичайний загальний збори членів Старишківського інститута відбулися після обрання дохованого від 300 літ, в „Посліду“ ведімо Провідну. По годній 12. в полудне відкрили засідання старійшина д-р Шараневич і здав обранням підручно справу в діяльності виділу за останній рік. Йменно вказав, що в послідній році поділилися друкарня через те, що закаулено для неї дві машини друкарські, введено газометр, справлено велику склянку черевиків і т. п. Казав, як вказано, виставити около 10.000 ар. Для всіх, щоб зародити інституту находити як стипендіальні фонди, встановлено вже стипендіальні грамоти і подано до намісництва для підтвердження. Також поліщено господарку в друкарні, кінтарні, бухгалтерії, підприємстві ревізію діяльності фонди, помножено інститутської доходи. Збори прийняли справознавство до відомості. Справознавство бухгалтерів прийнято також до відомості і відано его комісії в двох членів для перевірки. Наконеч ухвалено звести нові, практичніший бухгалтерський книги, поділувати теоретично старійшину за его усеїшній труд для добра інститута і приступити до будови виділу.

Вибрано через акліматію: д-р Шараневича старійшиною по раз дев'яти, а заступниками старійшиною професора М. Полянського і совіт. Теод. Санчаківського. На прочіх членів виділу голосовано картками і вибрано п. Гавришаків, Глиньського, Джульєвського, Яковича, Лятишського, Дра Сявбиз, Я. Сявбиза, Сявбиза, Стотанчик, д-р Чипчара і д-р Альфреда Василья Яновського. З виступу виступив той самий виділу, котрий управляв в минулий рік.

Товариство „Власно Помочи“ засновано в селі Лясичах, стрийської повіту, заходом тамтешнього товариства о. Івана Хавалки, учителя п. Дригича та ч. господарів Андрія Берника, Івана Климів, Михайла Кухаря, Панька Іванова і інших, котрі заради по підписанню статутів жертвували значні суми на засновання шкільної і позичкової каси.

Перш загальний збори „Власно Помочи“ відбулися в дні 3 (15) с. м. т. е. в п'ятницю о 3 годині в полудні як умісно на те призначеної стодолі товариства о. І. Хавалки, після слівуючої програми: 1. а) Справознавство комітету основателів в дотеперішнього стану товариства, б) об'їзди в поле нові статутів, в) вибір нових членів, г) вільні внесення членів, д) об'їзди в економію п. П. К. в Львові. По закінченні сити

офіціальних точок наступити мала перекуса, а біля П. части: розговорили о 3-м'ї маю, декламациі і нити вабани. Перекуса відбулася в саді о. Хавалки.

Комітет запрошує на се торжество до себе людей, прихильних справі самопомочи, і околишніх сусідів.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Pol. Corr. згадує о том, що Nordd. Allg. Ztg. заперечила недавно виставити, мов би вже відновлено союз трьох держав середньої Європи — швеня з обох сторін, що справді у віденських кругах рідко чинити не сумніваються, а на хвалю, що відновлення тридержавного союзу наступити напевно свого часу, то однак виста, мов би се відновлення було вже довершено фактом, єсть неправда.

В Чехії були тепер вибори до ради повітової в Кароліненталі і вибрано 7 староческих і 3 молодоческих кандидатів. Самі молодоческі кандидати в громадських одержали меншість голосів.

З Хрудини доноситься, що на місці покликаного до палати панів совітника будівничого Глинька вибрано послом кандидата консервативного Родінієвського.

На наслідника престолу російського докано атенатів. Наслідник досі вистає суть вправді ще досить неясний і неточний, але можна з них заключити, що атенатів ула в Наслідник престолу гостив в місті Кіото в Японії (Кіото або Міяко, місто на острові Ніппон, давнійша столиця японського імператора, числять над ним мільона населення) і переїздив уліцею, коли в томі підійшов до него якийсь Японець в широким ножем рубнув его в голову. Рана царевича досить глибока і небезпечна. Лондонські газети доносять, що в Японії був затриманий Fremdenblatt так доноситься о том атенатів: Про атенатів різно говорять. Деякі говорять, що убийство був наставлений російськими революціонерами, котрі бді самого початку подорожі слідили тільки за наслідником. Догадують ся, що рана єсть небезпечна, бо вистає, що Японці в великою прецінію докочують убийств. Крім того треба і на се звернути увагу, що конституція організму наслідника єсть слаба і здоров'я досить лихе, бо недовго на атаки нервов.

В родін царевича настав великий смуток, бо крім недавньої смерті двох членів, що кілька інших членів, йменно вел. князь небезпечно заведжало. І так побуюють ся о життє Константина Николаевича, его жони Александри, Петра Николаевича і вдови по повбиванні Николаю. Коли до того додати, що атенатів на наслідника престолу, то справді єсть чого занепокоїтися.

До Pol. Corr. доноситься, що послідніми часами застріли ся опозиція людности йменкою в провінціях надбалтійських против переводжених там в великою безглядності русифікації. Передо всім заведення російського языка яко викладкового в школах крайних, удержуваних вірноподданними громадами лотеранськими викладач шоразь сальвішій обір в Лівонії і Вестонії.

Після послідних виказів, число життів в місті Москві вноситься 57.000 душ, а в губернії московської 38.000. З того числа 80 пр. становлять ремісники а решту купці першої гільдії, артисти, журналісти і т. п. З Петербурга прийшов наказ, щоб вже не так строго вимагати життів, бо ген. Курко доноситься, що в західних провінціях вже нема місця для виданих життів.

Справа нижніра Луцкого, котрого увезли підступити російські агенти в Константинополь, затримані на корабель і відставили до Петербурга, яко обжалованого о заговорі на життє царя, — вже порішено впрохотити петербургського суду. Луцкому не можна було доказати ніякого нини в тому увільнено его в слідком виланці а вилану в дорозь адміністраційної до Баку на Кавказь, в-бдкн бн єсть ролонь. Там має Луцкій остати через п'ять днів під доглядом поліційних.

О політичних наслідках, які наважують ся в багатьох сторб до справи, що 500-мільйонна позичка російська розбала ся, подає від себе Köln Ztg. що такі погляди: Коли перед розбиттям сеп позичка передцалено політично положення загранично за цілком мирне, а навіть розумне виста, мов би цар хотів віддати йменного цесаря в Берлін і вже приготувався за для того замовити в Бабельсбергу, то тепер представляють знов, що чорні хмари на політичній горизонті пасують ся з весті сторб. Заперечення в Петербурзі що до видуманов виста о гостині царя в Берлін вже представляє ся острим напруженням відносин. Йменно в Росії; диссальдорську бесіду цесаря толкує ся зараз ято везивчу; англійські газети добачають в розвитку позички російської заповідь війни, бо для царя ухилено тим способом всі основні до яковсь огляд нон політики; — одним словом з весті сторб представляють положення яко дуже небезпечне. А тимчасом можна легко побачити, з-бдкн ті задоволення походять і яка ціля. Єсть в томі лише інтерес біржовий, бо європейський мир цілком незахищений.

В червні обдудуть ся два консерторі панекі, на котрих будуть йменовані нові кардинали. Кореспондент римської Gergani доноситься, що до ти пори єсть певна лише мінімация о Ротеліо, нунція папського в Па-

риж. Натомість не єсть ще певне, чи кардинальскій капеллох одержать: архієпископів віденських о. Груша і єпископів вроцлавскій о. Копець. На місці Ротеліо, покликаного до коллегії кардинальскої в Римі, йменований архієпископ Ферата, бувший нунці в Брусселі.

До Сзас у доноситься, що архієпископом гвізєнсько-полянським йменований дотепершній сурфатан в адміністрації тон дієцезії д-р Едв. Ликовскій; архієпископом-матрополитом могилевським дотепершній єпископ луцко-житомирскій Симеон Козловскій а его сурфатаном єсть Симон, ректор римо-кат. академії в Петербурзі.

Король румунський отворив передатера парламенту престольною бесідою, в котрій сказано: Нові вибори заповнили правительству більшість і дали ему можливість сильно стерти інтереси державних. Парламент найматись буде крім бюджету, справую управління торговельних відносин, маючих на цілі виворити нову тарифу митову, а сео вимагає цілий край дуже нетерпеливо. Роботи фортифікацій краю будуть поручені патріотизмом парламенту, бо розходиться ся о то, щоб фортифікації могли переводитись далше без перерви.

Сказав румунського парламенту так представив ся: сторонництво правительственне 114, незалежний консерватисти 6, сполучений ліберали 8, юнімісти 7, національні ліберали 32 а соціалісти 1 голос. Парламент складає ся з 183 послов, тож переводиться ся до 3 доповнячій виборів, бо сун округи, де вибрано надобно трьох міністрів, тому там перейде кандидат правительствений.

НОВИНКИ.

— З Станіслава пишуть нам: Комітет вечерниць в честь Т. Шевченка, що обдудуть ся вже сеп п'ятнадці 15 н. ст. маю, ухвалив просити всіх учасників, щоб зобразили в сали Касина мідянского переді годиною 7 1/2, бо точно о год. 7 1/2, розпочнуть ся вечерниць промовою, в котрому зараз слідє образ з живих о обб, в часі відношення котрого диві до салі замкнути ся, щоб входи нових гостей не поувати ефекту. Хто отже бажає бачити сей образ з живих осіб, мимоходом оканзати дуже ефектний і уложений в артистичнім pomysлом членом „Рускоя Весіда“ д-ром Павл, нехай не оповіює, бо пожує, що не бачив. І ціля програма загалі сего року такі щасливо добралась, що красом не то в Станіслав, але і в Львові годі побачити. А все виконують тільки рускі сили. Ко вечерниць обдудє ся комароз, котрого уладжанням займає ся окрема акота.

— Видать тов. „Лаворій Болі“ пригадує своїм членам, що завтра, в четвер, о год. 7-мій вечером обдудє ся проба хору мідянского, тож просити членів, явитись на той пробі в комплекті.

— Русий народний театр перейдуть в Тернополі до Збаража, де дасть вого-нашого 8 представлень. Перше представлення буде в суботу 16 с. м. Сподіваємо ся, що докоплична публіка добре вибачує для себе надбаний час гостини руского театру в Збаражі, а дирекція опустити місто в добрим наміром в серці — навестити частіше в гостину до — надбавсь — гостинного Збаража!

— Послідне засідання для остаточного владжання справ Народною Торговлю в Бродях обдудє ся на дні 10 (22) маю о годній 10-й переді полуднем. Місце збору: Народна Торговля в Бродях. Вості займаючих ся тою справою запрошує в імені Виділу — І. Стрєко, председа-тель.

— Товариство Аналітичний Кружок святкує 19 н. ст. маю 20-ті роковини свого істнованя. В той день обдудє ся у Штадтмієра спільний обід, а вечером концерт в танцни, до котрих буде пригварти музика 55-го полку. Вступ на концерт 2 ар.

— Вовально-динаміторній вечерок устроили дні 10 маю Русини в Дієлі на дохід бідишних учеників. В вечерку взяли участь селянскій хор в Цієні під управою учителя п. Комара.

— Намістник гр. Бадені виїхав вчора на кілька днів до Відні.

— В Паломат вилані, селі повіту перемиського, дні 9 н. ст. мал тахоні залоніо світло. Людей пробудив залоніи голос церковного знон, тай гнєт придушили немиле та отримав се світло. Згоріла лише мала стоділа, хотів о 3 метри стояли другі будинки. І оть уже люде спокійні і рано 10 н. ст. мал вибравсь много народу до Галина на ярмарок. Але лихо не опит та же догодіи хвалі, щоб виланити свій свого захисту. Сеса стоділа була немиле пересторогою для людей, немиле пригадувала людем: „Осторожно в огнє!“ Ого о годній 2-бй в полудні повилан чорні хмари густого диму над нещасним селом, і замиш повернули машини в Галина, уже 34 загоріло пожеж нещасним огнє. Почало горіти о три нагороди далше [хотів і вдала ціля] обдє що-ни в ноні згоріли стоділи, і за для великого гуци пожеж так багато загоріло. О ратунку не могло бй і бесіди, бо люде були один на ярмарку, а другі в полі. Дома осталиє лишні діти. До того село не мал ніякого ріки, лише фосу, в котрій не багато було води. В огні згоріло троє дітей і кілька телят. Причина першого огню незвістна а другого — неосторожність дітей. Школа величина, позичка потривала переважно замочений і мали догодіи будинки, а в більшій часті небезпечна. — Р.

— В п'ятницю дні 8 н. ст. мал поволан в Малехоні під Львовом в приході о. Володимира Ковалюка, угодній майн під нову муровану церкву. Чину посліжени до-

вершині ректорі Начинскій в послуженю о. Іоана Юрєвича і кондєканального священства. Сідали на службі Вожі питомі духовної семінарії. Провідні виланіи о. о. о. Бажаєнскій в Сорбї і Зельскій в Збонскі. Було двох репрезентантів в ради міста Львова; репрезентанта в виділу крайного (в Львові) не було. Будівничий єсть ширій Русин Теодор Герчук в Збонскі, котрий в околишніх під Львовських гатами знав, бо вже виставив в 15 шиб і реконструував церкву в Збонскі.

— Військовий провєритель. Хто знає, много клопоту наваляє кожда конскрипція наших обдбів, той мусить признати, що виста Матвій Байдала порадить собі в конскрипціі своєї громади знаменито; єсть оригінальній его виказ, приладний до одного старосты: *Zaświadczenie*, jako w naszej gminie wo wsi Wola Bolesza znajduje się następująca statystyka: Chłup posiadających 22, karczm 1, kuznia 1, gospodarzy 22, leniatych 19, babów 19, wdowców 3, kowal 1, kowalka 1, żydów 2, dzieci ludzkich 43, bachorów żydowskich 11, pomiaru narodu 1, urodziło się żyjących 15, urodziło się nieżyjących 1, pożeniło się 1, ogień był 1, grad 2, gaska wylała 1, razem wszystkich statystyków 170. Co jako rzetelnie i po sprawiedliwości atoi napisano pieczęcią się poszczególnych i podpisem podpisuje Mateusz Bajdala, wójt. I що му зробить!

— Дроби виста. В Глогові повилан ся дні 7 с. м. повилан Фрончек в боїни переді карною одвічальністю на видані судових актів. — У Львові отворили каменарско-рїзбарску роботу ш. Людвиг Тарнович рїзбар в Янові Валабант, архітект. — Цесарь уладив громадї Ангелові, повіта захішничого, 100 ар. за помогти на будову церкви. — Крайній маршалок м. Сангушко виїхав з Львова на кілька тиж-дин. — В Ротердамі зничив огонь 7 с. м. велику будівлю митового уряду а в п'їм погорі товари ціны на 15 мільонів. — В Парижі застріли ся угорскій посол Валя Грін-валд через тяжку недугу рака. — В Гамбурзі на Буковині повилан ся опажений поє і покусає багато худоби і овец; пса убил і підлім обдукація лікарів. — В іденськом Пратері мають заложити великій зоологічний огорожі. — В неділю дні 10 с. м. переїхав величній поїзд з Львова на Вигоду двоє дітей.

Вести з Ав. Львівської.

На конкурс в речинцях до 2 липня о. р. розписаний приході Вовішів, дек. галицького. Вовішій о. о. Євст. Мерунович за приходніи церкви с. а. Петра і Павла у Львові, Прощ. Лучаковскій за сотр. в Сявбиз, Вас. Навроцький за сотруд. при церкві с. а. Петра і Павла у Львові, Іос. Фолиш за сотруд. в Куштині.

Завидательство Вовішів одержав о. Іос. Рубчик.

Йменований о. Теод. Кордуба в Бережані орд. конскрипції шкільним для народних шкіл в дек. бережанськом на місце увільненого від того обовязку о. Ю. Ошинева.

Мир. конскрипція встановила до намісництва о паломоги в релігійного фонду для о. І. Малайовського в Руді, І. Маркенича в Юнашкова і Ник. Туркенича в Корчівці.

Правительство привило дотацию 300 ар. на один рік для прив. сотрудника в Іна-вбці.

Мистр. Ординаріат вгодив ся на прийняття в новітній чина св. Василья В. в Добро-милі: Юр. Фецака і Вас. Романовського.

Посмертний — 5 — оповістки.

Михайло Ретарь, слухатель П. р. прав, помер вчора у Львові в 23 році житя. Вічна ему пам'ять!

Михайло Гебуз, учитель народний в Костарівцях, коло Сянока, упокоив ся дні 5 н. ст. маю. Поковий лишив вдову і 8 нещасливишніх дітей, котрі остали в крайній нужді і удержують ся тепер лише в того, що учитель сільського округу збрав мій собою для них в депі похорону поковного. Поковий був 15 днів учителем а 8 днів его провінційною служби влади шкільній не причислили до дїт служби. Вічна ему пам'ять!

Михайло Грабарь, професор в гімназії музичній, упокоив ся дні 23 н. ст. цвітні в 50 році житя. Вічна ему пам'ять!

Телеграми „Діла“.

Віден 13 маю. В комісії бюджетовій заявив міністер Штайнбах, що буде вести ся Угорщиною переговори, щоб ціна соли була знижена і введено солі для худоби. — В справознавстві інспекторів промислових обговорює дуже подробию і широко інвєстія робітничі.

Будапешт 13 маю. Pester Lloyd домагає ся, щоб Австрія виланла корабель воєнний на острові Корсу для охорони життів австрійських, так само як се зробила Італія.

Лісбона 13 маю. Перед будинком міністерства справ внутршніх експлодувала бомба динамітова, не зробила ніякого лиха. — Кризіс фінансова в Португалії викликала переполох на біржы в Берліні і Відні.

Вашінгтон 12 маю. Після виста на-сильниою сюда з Токіо, Японець тяжко ранив нечєт в голову царички російського коло міста Оту під озером Біва, 12 миль від Кіото.

Продукта на „ДАЗО“ и каланието на киевски клан

у Ливоні:
за одиниць року . . . 16 гр. на одиницю року . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.
Роздача, Адміністрація і Експедиція пош. ч. 24
ул. Баторія. — Рукописи зберігають як книги на поштових
тастерівках. — Реалізація зменшуваний відбиток без шорта.
Поштові чеківні коштують 8 кр. а. н.
Оголошення приймають за пош. 6 гр. без одного
строку збереження на руб. "Подписки" по 20 гр. а. н.
Щодня чеківні за 10 кр. без отримання.

а срыбляющий мйвсць, наче король помйжэ
мйлонанам свонйх пйдданных — зброкэ лс-
ных, лс-вольсаська посуваст ся по снйному
небф. Одфткаувшн лз пйлон грудн, вднваст

Выходитъ у Лавровъ еще два (третье выйдетъ и у насъ) о 5-ой годикъ по поводу. Литературный до-
дотокъ „Библиотека найважнѣйшихъ книгъ“ вы-
ходитъ въ авторствѣ, и въ авторствѣ и изданіи на
перекрѣтѣ въ Львовѣ.

Предметы и нисераты принимаютъ: У Лавровъ Адми-
нистрація „Дѣла“ у. Ваторія 24, Центральное бюро оголо-
шеній, у. Коперника ч. 11, и Виро завета у. Карла Лам-
берта 3, у. Вѣдн М. Дукес, I. Schulenstrasse 8; Rudolf
Mosse; F. A. Richter, Nibelungenstrasse 4; H. Schalek, I. Woll-
zeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В. Франкфуртъ и Гам-
бургъ М. Haasenpfein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предметы на „Дѣла“ и календары за календаремъ кланятъ
у Лавровъ.

Здѣсь 1 (13) цѣтня почавъ ся
другій кварталъ сегорѣчного издавничтва
„Дѣла“

Дуже просимо нашихъ Влов. Передла-
тниківъ посѣщати зъ надсмысломъ пе-
редлати и залеглостей.

У Львовѣ дня 15 н. ст. мая 1891.

Нинѣ обдуде ся въ Празѣ торже-
ственное отворенье выставы. Вчера,
лижъ доносили телеграммы, мѣсто вже було свя-
точно прибрано, дома прикрашені хоругвами
правыми и державными, а на нинѣ увѣдливъ
министеръ просѣты всѣхъ учениковъ въ Пра-
зѣ бѣдъ науки. Нинѣ для Чеховъ въ столицѣ
и въ цѣломъ краю велика радѣсть.

Выстава же ся урядово: „Загальна кра-
ва выстава 1891 року въ Празѣ, для звели-
чання юбилею першомъ промышленномъ выставѣ
року 1791, подѣ протекторатомъ Его цѣс.-кор.
Величества цѣсара Франца Йосифа I.“ Та
перша выстава 1791 року, о котрій згадує ся,
— се була взагалѣ перша выстава промышло-
ва на цѣломъ континентѣ европейскомъ, а ма-
ла она на цѣли показати цѣсарю Леопольду
II, побѣдѣ его побѣду въ Празѣ, „на-
сѣдки праці и науки Чехъ, чтобы ему уле-
гшити переглядъ, а зарекомъ показати, якъ
роды виробѣвъ осягнули вже степень пожа-
даной доброты“. Выстава та мала значенье ще
дальше сягаюче. Она свѣдѣчала о бродженю
чешского духа народного по многихъ лѣтахъ
гнѣту. За Йосифа II — цѣсаря зъ одної сторо-
ны либерального и гуманного, але зъ другой
стороны германизатора — приходилося Чехамъ
терпѣти тяжкій пересѣдуваня. Йосифъ II игно-
рувавъ историчный права народа чешского и не
коронувавъ ся королемъ чешскимъ. Завѣвъ всюду
въ Чехахъ языкъ нѣмецкій и заказавъ чи-
тати й друкувати чешскій книжки. Чешскій доро-
гоцѣнности коронный забравъ до Вѣдн, а со-
бою чешскому казавъ лише тогды збирати ся,
коли накаже. За Йосифового наслѣдника Лео-
польда II Чехамъ полекшало. Онъ звернувъ
коронный дороговѣнности, прихвѣвъ до Праги,
коронувавъ ся на чешского короля 6 вересня
1791 р. и признавъ чешскій мовѣ всѣхъ права.
Тогды и устроено въ Празѣ першу выставу.

Одъ того часу минула теперь сто лѣтъ.
Якон долѣ зазнавали за той часъ Чехи, не мѣ-
ще ту о томъ говорить. Стоюмо лишь передъ
фактомъ, що по довгихъ боротьбахъ и вытре-
валыхъ заходахъ на кождѣмъ полѣ, по дов-
гихъ невзгодахъ зъ другою кравою, силь-
ною и культурно високо стоячою нацією, въ
Нѣмцями, дойшли Чехи до такого розвою,
якого може нѣтъ позавидувати всѣмъ иншимъ
народѣмъ, а вже найбільше мы, Русины, котрымъ
и ставитъ ся все Чеховъ за взорецъ. Але-жъ
бо Чехи и не заснивали нѣколи справы. Па-
триотизмъ такий, якъ у нихъ, ледви найти у
якого иншого народу. Чехи, сильны теперь на
кождѣмъ полѣ и не вагають ся выставити пе-
редъ цѣлымъ цивилизованнымъ свѣтомъ въ сво-
ихъ всѣхъ продуктахъ на выставѣ. Národní
Listy кажутъ въ почутѣмъ власномъ гѣдѣности
и въ справедливомъ гордостю: „Jen co je pravda:
hezká bude ta naše výstava!“ „Наша выстава —
сказано тамъ дальше — буде красна, буде ду-
же займаюча, але буде такожъ выключно че-
ска, такъ чешка, якою повинна бути въ тепе-
рѣшнихъ обставинахъ.“ Своєю выставою Чехи
показуютъ, що здобули они на послѣднихъ сто
лѣтъ и до чего довели своєю вытревалою пра-
цею на кождѣмъ полѣ.

Въ нинѣшний день, въ день отворень
праскомъ выставы, шлемо щирый привѣтъ на-
шимъ братьямъ Чехамъ, котры не лише заслу-
жуютъ на всея признанье бѣдъ Славянъ за свя-
ту оборону своихъ правъ, але будуть у нихъ
и подливъ и бажанье, дѣйти колись и собѣ до
такого розвою. Уже кто, якъ кто, а мы Русы-
ны, що въ давнѣ-давня споримъ съ своимъ
„Нѣмцями“ и до ладу дѣйти не можемъ, радѣ-
мы — не вѣсти надъ кимъ верхъ, а лише до-
бавити спрѣможности — свободно, безъ вся-
кихъ перешкодъ развиваться ся, чтобы бѣдѣ въ
часомъ стати на ровнѣ съ иншими Славянами.

До того потрібно намъ якъ-разъ такого
патриотизму и вытревалою, якими можуть
похвалити ся Чехи. Ихъ можемо и повинны
мы брати собѣ за взорецъ — и въ томъ пере-
сѣдженю, що они справдѣ заслужуютъ на се,
чтобы служили намъ взорцемъ, тѣмъ-то и мы
ихъ успѣхами и кичимъ имъ сегодня, въ день
для нихъ такъ поважный: Na zdar!

Рада державна.

На послѣднѣмъ засѣданю палаты послѣвъ,
зъ которого подали мы вже коротко справо-
данье, поставивъ пос. Козловскій внесенно ду-
же важне для сѣльскаго населенія въ Галичинѣ,
а пос. Морре мотивувавъ дуже гарно свою
внесенно — тожъ подаемо обѣмъ справы об-
ширѣйше:

Внесенно пос. Козловского и тов. за-
читать: „Вызванъ ся правительствомъ: 1. предло-
жить до законодательного трактатова проситъ
законъ въ справѣ примусового етаганя (посу-
пованье экзекуційне и кошты экзекуційны)
безпосередныхъ податковъ и належитостей;
2. предприняти на разѣ, заки не буде згада-
ного закона, амбу розпорядженю министерства
зъ 15 надолѣста 1881 въ томъ змыслѣ,
чтобы перша карта упоминаюча была вѣльня

нула снѣмъ дѣрѣ на цѣмъ засувъ и побѣшла
до хаты.

Анна добру хвилю летѣла якъ вѣторъ,
ажъ побѣжувалась о кѣйсь палѣ привѣнный
снѣгомъ, побѣжувала кроку, въ прѣятности бро-
дила по снѣгу, вѣче по зеленѣй огаѣ, цѣлою
грудью вдыхала воздухъ а ноги дѣсь такъ са-
мѣй побѣжували ся; она не чула ихъ побѣ со-
бою. Думала о святѣмъ Андрѣ, что незадолго
мавъ надѣйти, и о Олексѣ Бобикѣ, котрый
узе на вечерничкахъ цѣлыми вечерами до-
кучавъ йй, а часомъ такъ добро згнѣвѣвъ.

А Олексѣ Бобикѣ бувъ красной парубокъ,
уродливый, моторный, только горда штука,
особливо въ Анною. Де только подыбле
ся въ него, заравъ коты дре; часомъ навѣтъ
въ церквѣ стане якось такъ на передѣ, что
она больше нѣчого не бачить дальше, клянѣ
въ кутакъ и мовѣтъ ся.

Иде Анна и сѣваеъ на себе: чому все
той мудрагель Олексѣ дѣсь до головы при-
павъ, на умъ лѣе, а она того не любить,
бо тѣ гадки ея гнѣвѣють. Нѣ, она не побѣшла
бы за Олексѣ, хотѣй бы собѣ Богъ зная кѣй
тамъ бувъ богатый майномъ и родиною. Цѣло
жизнь не мала бы спокою: бытъ кождѣмъ на-
скакуе... а се не красно, дуже не красно...
Вже старѣй, цѣлокомъ старѣй хлѣбшій на му-
жа, вѣжъ такий гонимѣтель Олексѣ...

Такъ думаячи, дойшла Анна ажъ коло
старого цвинтаря. Она чуствовала ся зновъ бы-
чѣмъ, а ту въ побѣ розваденного моста выхо-
дила ся лѣасъ бѣла вѣдѣма, вѣступила дѣвчи-
нѣ дорогу.

Побѣ тымъ мѣстокомъ було мѣсце нечи-
сте — такъ вѣзгалъ людѣ говорили — и все
щось привиджувало ся въ очы: то щось чор-
ный, то кѣтъ. Побѣ тымъ мѣстокомъ замеръ
присяжнѣй Колотѣвѣ, якъ вертанъ у пѣзу
нѣвъ зъ корнями до шинку на другѣмъ кѣнѣ
седа, подивити ся, чи нема якихъ цѣмѣтъ,

нула снѣмъ дѣрѣ на цѣмъ засувъ и побѣшла
до хаты.

Анна добру хвилю летѣла якъ вѣторъ,
ажъ побѣжувалась о кѣйсь палѣ привѣнный
снѣгомъ, побѣжувала кроку, въ прѣятности бро-
дила по снѣгу, вѣче по зеленѣй огаѣ, цѣлою
грудью вдыхала воздухъ а ноги дѣсь такъ са-
мѣй побѣжували ся; она не чула ихъ побѣ со-
бою. Думала о святѣмъ Андрѣ, что незадолго
мавъ надѣйти, и о Олексѣ Бобикѣ, котрый
узе на вечерничкахъ цѣлыми вечерами до-
кучавъ йй, а часомъ такъ добро згнѣвѣвъ.

А Олексѣ Бобикѣ бувъ красной парубокъ,
уродливый, моторный, только горда штука,
особливо въ Анною. Де только подыбле
ся въ него, заравъ коты дре; часомъ навѣтъ
въ церквѣ стане якось такъ на передѣ, что
она больше нѣчого не бачить дальше, клянѣ
въ кутакъ и мовѣтъ ся.

Иде Анна и сѣваеъ на себе: чому все
той мудрагель Олексѣ дѣсь до головы при-
павъ, на умъ лѣе, а она того не любить,
бо тѣ гадки ея гнѣвѣють. Нѣ, она не побѣшла
бы за Олексѣ, хотѣй бы собѣ Богъ зная кѣй
тамъ бувъ богатый майномъ и родиною. Цѣло
жизнь не мала бы спокою: бытъ кождѣмъ на-
скакуе... а се не красно, дуже не красно...
Вже старѣй, цѣлокомъ старѣй хлѣбшій на му-
жа, вѣжъ такий гонимѣтель Олексѣ...

Такъ думаячи, дойшла Анна ажъ коло
старого цвинтаря. Она чуствовала ся зновъ бы-
чѣмъ, а ту въ побѣ розваденного моста выхо-
дила ся лѣасъ бѣла вѣдѣма, вѣступила дѣвчи-
нѣ дорогу.

Побѣ тымъ мѣстокомъ було мѣсце нечи-
сте — такъ вѣзгалъ людѣ говорили — и все
щось привиджувало ся въ очы: то щось чор-
ный, то кѣтъ. Побѣ тымъ мѣстокомъ замеръ
присяжнѣй Колотѣвѣ, якъ вертанъ у пѣзу
нѣвъ зъ корнями до шинку на другѣмъ кѣнѣ
седа, подивити ся, чи нема якихъ цѣмѣтъ,

нула снѣмъ дѣрѣ на цѣмъ засувъ и побѣшла
до хаты.

Анна добру хвилю летѣла якъ вѣторъ,
ажъ побѣжувалась о кѣйсь палѣ привѣнный
снѣгомъ, побѣжувала кроку, въ прѣятности бро-
дила по снѣгу, вѣче по зеленѣй огаѣ, цѣлою
грудью вдыхала воздухъ а ноги дѣсь такъ са-
мѣй побѣжували ся; она не чула ихъ побѣ со-
бою. Думала о святѣмъ Андрѣ, что незадолго
мавъ надѣйти, и о Олексѣ Бобикѣ, котрый
узе на вечерничкахъ цѣлыми вечерами до-
кучавъ йй, а часомъ такъ добро згнѣвѣвъ.

А Олексѣ Бобикѣ бувъ красной парубокъ,
уродливый, моторный, только горда штука,
особливо въ Анною. Де только подыбле
ся въ него, заравъ коты дре; часомъ навѣтъ
въ церквѣ стане якось такъ на передѣ, что
она больше нѣчого не бачить дальше, клянѣ
въ кутакъ и мовѣтъ ся.

Иде Анна и сѣваеъ на себе: чому все
той мудрагель Олексѣ дѣсь до головы при-
павъ, на умъ лѣе, а она того не любить,
бо тѣ гадки ея гнѣвѣють. Нѣ, она не побѣшла
бы за Олексѣ, хотѣй бы собѣ Богъ зная кѣй
тамъ бувъ богатый майномъ и родиною. Цѣло
жизнь не мала бы спокою: бытъ кождѣмъ на-
скакуе... а се не красно, дуже не красно...
Вже старѣй, цѣлокомъ старѣй хлѣбшій на му-
жа, вѣжъ такий гонимѣтель Олексѣ...

Такъ думаячи, дойшла Анна ажъ коло
старого цвинтаря. Она чуствовала ся зновъ бы-
чѣмъ, а ту въ побѣ розваденного моста выхо-
дила ся лѣасъ бѣла вѣдѣма, вѣступила дѣвчи-
нѣ дорогу.

Побѣ тымъ мѣстокомъ було мѣсце нечи-
сте — такъ вѣзгалъ людѣ говорили — и все
щось привиджувало ся въ очы: то щось чор-
ный, то кѣтъ. Побѣ тымъ мѣстокомъ замеръ
присяжнѣй Колотѣвѣ, якъ вертанъ у пѣзу
нѣвъ зъ корнями до шинку на другѣмъ кѣнѣ
седа, подивити ся, чи нема якихъ цѣмѣтъ,

нула снѣмъ дѣрѣ на цѣмъ засувъ и побѣшла
до хаты.

Анна добру хвилю летѣла якъ вѣторъ,
ажъ побѣжувалась о кѣйсь палѣ привѣнный
снѣгомъ, побѣжувала кроку, въ прѣятности бро-
дила по снѣгу, вѣче по зеленѣй огаѣ, цѣлою
грудью вдыхала воздухъ а ноги дѣсь такъ са-
мѣй побѣжували ся; она не чула ихъ побѣ со-
бою. Думала о святѣмъ Андрѣ, что незадолго
мавъ надѣйти, и о Олексѣ Бобикѣ, котрый
узе на вечерничкахъ цѣлыми вечерами до-
кучавъ йй, а часомъ такъ добро згнѣвѣвъ.

А Олексѣ Бобикѣ бувъ красной парубокъ,
уродливый, моторный, только горда штука,
особливо въ Анною. Де только подыбле
ся въ него, заравъ коты дре; часомъ навѣтъ
въ церквѣ стане якось такъ на передѣ, что
она больше нѣчого не бачить дальше, клянѣ
въ кутакъ и мовѣтъ ся.

Иде Анна и сѣваеъ на себе: чому все
той мудрагель Олексѣ дѣсь до головы при-
павъ, на умъ лѣе, а она того не любить,
бо тѣ гадки ея гнѣвѣють. Нѣ, она не побѣшла
бы за Олексѣ, хотѣй бы собѣ Богъ зная кѣй
тамъ бувъ богатый майномъ и родиною. Цѣло
жизнь не мала бы спокою: бытъ кождѣмъ на-
скакуе... а се не красно, дуже не красно...
Вже старѣй, цѣлокомъ старѣй хлѣбшій на му-
жа, вѣжъ такий гонимѣтель Олексѣ...

Такъ думаячи, дойшла Анна ажъ коло
старого цвинтаря. Она чуствовала ся зновъ бы-
чѣмъ, а ту въ побѣ розваденного моста выхо-
дила ся лѣасъ бѣла вѣдѣма, вѣступила дѣвчи-
нѣ дорогу.

Побѣ тымъ мѣстокомъ було мѣсце нечи-
сте — такъ вѣзгалъ людѣ говорили — и все
щось привиджувало ся въ очы: то щось чор-
ный, то кѣтъ. Побѣ тымъ мѣстокомъ замеръ
присяжнѣй Колотѣвѣ, якъ вертанъ у пѣзу
нѣвъ зъ корнями до шинку на другѣмъ кѣнѣ
седа, подивити ся, чи нема якихъ цѣмѣтъ,

нула снѣмъ дѣрѣ на цѣмъ засувъ и побѣшла
до хаты.

Анна добру хвилю летѣла якъ вѣторъ,
ажъ побѣжувалась о кѣйсь палѣ привѣнный
снѣгомъ, побѣжувала кроку, въ прѣятности бро-
дила по снѣгу, вѣче по зеленѣй огаѣ, цѣлою
грудью вдыхала воздухъ а ноги дѣсь такъ са-
мѣй побѣжували ся; она не чула ихъ побѣ со-
бою. Думала о святѣмъ Андрѣ, что незадолго
мавъ надѣйти, и о Олексѣ Бобикѣ, котрый
узе на вечерничкахъ цѣлыми вечерами до-
кучавъ йй, а часомъ такъ добро згнѣвѣвъ.

А Олексѣ Бобикѣ бувъ красной парубокъ,
уродливый, моторный, только горда штука,
особливо въ Анною. Де только подыбле
ся въ него, заравъ коты дре; часомъ навѣтъ
въ церквѣ стане якось такъ на передѣ, что
она больше нѣчого не бачить дальше, клянѣ
въ кутакъ и мовѣтъ ся.

Иде Анна и сѣваеъ на себе: чому все
той мудрагель Олексѣ дѣсь до головы при-
павъ, на умъ лѣе, а она того не любить,
бо тѣ гадки ея гнѣвѣють. Нѣ, она не побѣшла
бы за Олексѣ, хотѣй бы собѣ Богъ зная кѣй
тамъ бувъ богатый майномъ и родиною. Цѣло
жизнь не мала бы спокою: бытъ кождѣмъ на-
скакуе... а се не красно, дуже не красно...
Вже старѣй, цѣлокомъ старѣй хлѣбшій на му-
жа, вѣжъ такий гонимѣтель Олексѣ...

Такъ думаячи, дойшла Анна ажъ коло
старого цвинтаря. Она чуствовала ся зновъ бы-
чѣмъ, а ту въ побѣ розваденного моста выхо-
дила ся лѣасъ бѣла вѣдѣма, вѣступила дѣвчи-
нѣ дорогу.

Побѣ тымъ мѣстокомъ було мѣсце нечи-
сте — такъ вѣзгалъ людѣ говорили — и все
щось привиджувало ся въ очы: то щось чор-
ный, то кѣтъ. Побѣ тымъ мѣстокомъ замеръ
присяжнѣй Колотѣвѣ, якъ вертанъ у пѣзу
нѣвъ зъ корнями до шинку на другѣмъ кѣнѣ
седа, подивити ся, чи нема якихъ цѣмѣтъ,

нула снѣмъ дѣрѣ на цѣмъ засувъ и побѣшла
до хаты.

Анна добру хвилю летѣла якъ вѣторъ,
ажъ побѣжувалась о кѣйсь палѣ привѣнный
снѣгомъ, побѣжувала кроку, въ прѣятности бро-
дила по снѣгу, вѣче по зеленѣй огаѣ, цѣлою
грудью вдыхала воздухъ а ноги дѣсь такъ са-
мѣй побѣжували ся; она не чула ихъ побѣ со-
бою. Думала о святѣмъ Андрѣ, что незадолго
мавъ надѣйти, и о Олексѣ Бобикѣ, котрый
узе на вечерничкахъ цѣлыми вечерами до-
кучавъ йй, а часомъ такъ добро згнѣвѣвъ.

А Олексѣ Бобикѣ бувъ красной парубокъ,
уродливый, моторный, только горда штука,
особливо въ Анною. Де только подыбле
ся въ него, заравъ коты дре; часомъ навѣтъ
въ церквѣ стане якось такъ на передѣ, что
она больше нѣчого не бачить дальше, клянѣ
въ кутакъ и мовѣтъ ся.

Иде Анна и сѣваеъ на себе: чому все
той мудрагель Олексѣ дѣсь до головы при-
павъ, на умъ лѣе, а она того не любить,
бо тѣ гадки ея гнѣвѣють. Нѣ, она не побѣшла
бы за Олексѣ, хотѣй бы собѣ Богъ зная кѣй
тамъ бувъ богатый майномъ и родиною. Цѣло
жизнь не мала бы спокою: бытъ кождѣмъ на-
скакуе... а се не красно, дуже не красно...
Вже старѣй, цѣлокомъ старѣй хлѣбшій на му-
жа, вѣжъ такий гонимѣтель Олексѣ...

Такъ думаячи, дойшла Анна ажъ коло
старого цвинтаря. Она чуствовала ся зновъ бы-
чѣмъ, а ту въ побѣ розваденного моста выхо-
дила ся лѣасъ бѣла вѣдѣма, вѣступила дѣвчи-
нѣ дорогу.

Побѣ тымъ мѣстокомъ було мѣсце нечи-
сте — такъ вѣзгалъ людѣ говорили — и все
щось привиджувало ся въ очы: то щось чор-
ный, то кѣтъ. Побѣ тымъ мѣстокомъ замеръ
присяжнѣй Колотѣвѣ, якъ вертанъ у пѣзу
нѣвъ зъ корнями до шинку на другѣмъ кѣнѣ
седа, подивити ся, чи нема якихъ цѣмѣтъ,

нула снѣмъ дѣрѣ на цѣмъ засувъ и побѣшла
до хаты.

Анна добру хвилю летѣла якъ вѣторъ,
ажъ побѣжувалась о кѣйсь палѣ привѣнный
снѣгомъ, побѣжувала кроку, въ прѣятности бро-
дила по снѣгу, вѣче по зеленѣй огаѣ, цѣлою
грудью вдыхала воздухъ а ноги дѣсь такъ са-
мѣй побѣжували ся; она не чула ихъ побѣ со-
бою. Думала о святѣмъ Андрѣ, что незадолго
мавъ надѣйти, и о Олексѣ Бобикѣ, котрый
узе на вечерничкахъ цѣлыми вечерами до-
кучавъ йй, а часомъ такъ добро згнѣвѣвъ.

А Олексѣ Бобикѣ бувъ красной парубокъ,
уродливый, моторный, только горда штука,
особливо въ Анною. Де только подыбле
ся въ него, заравъ коты дре; часомъ навѣтъ
въ церквѣ стане якось такъ на передѣ, что
она больше нѣчого не бачить дальше, клянѣ
въ кутакъ и мовѣтъ ся.

Иде Анна и сѣваеъ на себе: чому все
той мудрагель Олексѣ дѣсь до головы при-
павъ, на умъ лѣе, а она того не любить,
бо тѣ гадки ея гнѣвѣють. Нѣ, она не побѣшла
бы за Олексѣ, хотѣй бы собѣ Богъ зная кѣй
тамъ бувъ богатый майномъ и родиною. Цѣло
жизнь не мала бы спокою: бытъ кождѣмъ на-
скакуе... а се не красно, дуже не красно...
Вже старѣй, цѣлокомъ старѣй хлѣбшій на му-
жа, вѣжъ такий гонимѣтель Олексѣ...

Такъ думаячи, дойшла Анна ажъ коло
старого цвинтаря. Она чуствовала ся зновъ бы-
чѣмъ, а ту въ побѣ розваденного моста выхо-
дила ся лѣасъ бѣла вѣдѣма, вѣступила дѣвчи-
нѣ дорогу.

Побѣ тымъ мѣстокомъ було мѣсце нечи-
сте — такъ вѣзгалъ людѣ говорили — и все
щось привиджувало ся въ очы: то щось чор-
ный, то кѣтъ. Побѣ тымъ мѣстокомъ замеръ
присяжнѣй Колотѣвѣ, якъ вертанъ у пѣзу
нѣвъ зъ корнями до шинку на другѣмъ кѣнѣ
седа, подивити ся, чи нема якихъ цѣмѣтъ,

нула снѣмъ дѣрѣ на цѣмъ засувъ и побѣшла
до хаты.

Анна добру хвилю летѣла якъ вѣторъ,
ажъ побѣжувалась о кѣйсь палѣ привѣнный
снѣгомъ, побѣжувала кроку, въ прѣятности бро-
дила по снѣгу, вѣче по зеленѣй огаѣ, цѣлою
грудью вдыхала воздухъ а ноги дѣсь такъ са-
мѣй побѣжували ся; она не чула ихъ побѣ со-
бою. Думала о святѣмъ Андрѣ, что незадолго
мавъ надѣйти, и о Олексѣ Бобикѣ, котрый
узе на вечерничкахъ цѣлыми вечерами до-
кучавъ йй, а часомъ такъ добро згнѣвѣвъ.

А Олексѣ Бобикѣ бувъ красной парубокъ,
уродливый, моторный, только горда штука,
особливо въ Анною. Де только подыбле
ся въ него, заравъ коты дре; часомъ навѣтъ
въ церквѣ стане якось такъ на передѣ, что
она больше нѣчого не бачить дальше, клянѣ
въ кутакъ и мовѣтъ ся.

Иде Анна и сѣваеъ на себе: чому все
той мудрагель Олексѣ дѣсь до головы при-
павъ, на умъ лѣе, а она того не любить,
бо тѣ гадки ея гнѣвѣють. Нѣ, она не побѣшла
бы за Олексѣ, хотѣй бы собѣ Богъ зная кѣй
тамъ бувъ богатый майномъ и родиною. Цѣло
жизнь не мала бы спокою: бытъ кождѣмъ на-
скакуе... а се не красно, дуже не красно...
Вже старѣй, цѣлокомъ старѣй хлѣбшій на му-
жа, вѣжъ такий гонимѣтель Олексѣ...

Такъ думаячи, дойшла Анна ажъ коло
старого цвинтаря. Она чуствовала ся зновъ бы-
чѣмъ, а ту въ побѣ розваденного моста выхо-
дила ся лѣасъ бѣла вѣдѣма, вѣступила дѣвчи-
нѣ дорогу.

Побѣ тымъ мѣстокомъ було мѣсце нечи-
сте — такъ вѣзгалъ людѣ говорили — и все
щось привиджувало ся въ очы: то щось чор-
ный, то кѣтъ. Побѣ тымъ мѣстокомъ замеръ
присяжнѣй Колотѣвѣ, якъ вертанъ у пѣзу
нѣвъ зъ корнями до шинку на другѣмъ кѣнѣ
седа, подивити ся, чи нема якихъ цѣмѣтъ,

нула снѣмъ дѣрѣ на цѣмъ засувъ и побѣшла
до хаты.

Анна добру хвилю летѣла якъ вѣторъ,
ажъ побѣжувалась о кѣйсь палѣ привѣнный
снѣгомъ, побѣжувала кроку, въ прѣятности бро-
дила по снѣгу, вѣче по зеленѣй огаѣ, цѣлою
грудью вдыхала воздухъ а ноги дѣсь такъ са-
мѣй побѣжували ся; она не чула ихъ побѣ со-
бою. Думала о святѣмъ Андрѣ, что незадолго
мавъ надѣйти, и о Олексѣ Бобикѣ, котрый
узе на вечерничкахъ цѣлыми вечерами до-
кучавъ йй, а часомъ такъ добро згнѣвѣвъ.

А Олексѣ Бобикѣ бувъ красной парубокъ,
уродливый, моторный, только горда штука,
особливо въ Анною. Де только подыбле
ся въ него, заравъ коты дре; часомъ навѣтъ
въ церквѣ стане якось такъ на передѣ, что
она больше нѣчого

можна би їм се дарувати. А ще більше, ніж ти менторний постанови, дотикає сей закон народ своєму самоволоді в поступово карибам. Певно і в той палаті єуть деякі, котрі зазнали на собі благодієй закону о належностях. Вей сторонництво палати годять ся на се, щоби видати новий закон о належностях, а если правительство хоче додержати слова і налізти на економічні реформи в користь люду, то найперше мує видати новий закон о належностях.

Внесеньє передано комісії о належностях.

Вістий про атентат на царевича

Що-разь більше, але все они не подають доси нічого певного і позитивного. Урядові телеграми російської і французької лясонічно звичають про атентат і заперечують погословати, мов би атентат мав політичні мотиви. Російське повідомленне урядове звучить: „Вел. князь наслідника престолу ранив під час подорожі через іспанське місто Осеу для 29 цвітня (11 н. ст. мая) якийсь іспанський урядник поліційний низшою ранги ударом шабля в голову. Злочинець хотів в друге рубити наслідника престолу, але перешкодив ему в томі гродській канал Юрій, ударивши его палицею і поваливши на землю. Рана царевича легка і нема чого побоюватись. Наслідник престолу сам телеграфував в усюкоював що-до стану свого одорозія. Оз гадає також продовжати свою подорож без зміни програми.“ — Французькі телеграми урядові доносили, що царевич вертаючи аб своєю прогулці по озері Біва до міста Кіота, поступав до Осеу і там доконав на ім'я атентату поліційний агент низшою ранги в саватану. Оз привадило до секти „самурай“, котра ненавидить всіх чужаців. Рана довга на три ціли але не глибока. По завданню рани вернувшись царевич до міста Кіота. — Як бачимо, обі ті урядові телеграми годять ся на одне, що злочинець був іспанським агентом поліційним, а тим самим все таки вже якоюсь урядовою особою, а що-до мотиву, поданого за саватану, то неясна в томі агадці про секту „самурай“, бо такої секти в Японії нема, лиш називається такими іменем низші шляхти.

Після англійських газет, а іменню Standart-u, то можна доповнити повноту вісти отримав: Осеу єсть містечком прогулки, віддаленим 6 миль англійських від Кіота, і туристи часто там заходять. Злочинець єсть іспанським жандармом і зовсім Теуда Сан-цо. Замахнувшись шаблем на голову наслідника престолу, але що наслідник мав грубий шолом лійний на голову, то і удар значно зменшений та лиш невелика рана на скрині. Царевич вернувшись з дружиною до Кіота, де привадило лікарську поміць, і де також іспанський мікадо з міністрами зв'язав, щоби аложити свою кондольцію за-для такої втради.

Япанськю амбасадю в Відні повідомлено аж в два дні пізніше о атентаті в то дуже лясонічно. Амбасадор Промото Ватанабе поспішив до російської амбасди, але і там не много більше знали про атентат. Після погляду амбасадора Ватанаба годі що нішого подумати про мотив злочинства, як лиш саватану. Мій Росії а Япаном дружній односини, а наслідника престолу привадило під час цїлої подорожі дуже високою як влади так і населення. Населення в той части Япану дуже спокійне, тож і атентат мійшов від якоїсь саватанованої одиначі. Певно злочинець уважав поступованіє царевича за необхідне реаліза буда-стивий і в сей спосіб помітив ся за зне-вагу релігії. Вей Осеу єсть місто лясонічно до забави, де починає чай та придивався танцям двіцять, тож і царевич певно зайшов там а напастник використав ту хвилину в рубивши его в голову. Що саватану

нативизм Япанців може дійти до крайности, свідчить хоч би убійство в мінимісткій році гр. Морі, япанського міністра просвіти. Гр. Морі поступав до святині і ставав на м'яси де кождому відно стояти. Коли-ж бідак поступав, дальше, аж допустив ся святотатства бо ввійшов до святих святинь, хоч се м'ясе не було нічим одначено. Один саватанік, дбавшись про сю асенагу, під-шов до Токио і пхнув гр. Морі штакетом в груди, з чого той бідак і помер. Також кинув один злочинець бомбу динамі-тоу до пошуку гр. Окумо, міністра справ загранічних, а вибух бомби одорав ему ногу, але се вже був мотив політичний. — Як вих сих висказів амбасадора япанського видно, то в Японії дуже легко о атентат, і то не лиш в саватану але і в мотивів політичних...

Деякі газети мотивуючи саватану Теу-да Сан-цо, доконавшего атентат на царевича додають, що Япанці ненавидять Росію за-для того, що послідними часами російської місіона-ри ширять православ'я а навіть побудовано низ домів на япанській копті державний.

На кождий випадок, треба же виждати якийсь час, аки справа атентату вияснить ся. Послідній вісти доносили, що царевич сильно занепокоївся на вісти о атентаті і царевич мав вертати зараз додому.

Страйк робітників в Бельгії.

Святкованне першого мая не переминуло сего року на заході Європи без сліду оче-видного, як се стало ся в році попередній. Причин треба шукати в томі, що супро-тив сильної організації робітничих мас старано ся поставити солідарність консер-вативу в Франції, Італії і в інших краях, коли звернено увагу на те, що обидь пер-шого мая має характер міжнародний. На-слідком того видано накази і відповідні обмеження. Справа сама собою стала ся тим серйознішою в порівнянн з галазною демонстрацією року попереднього, що на до-сить многих містечках Європи полила ся кров. З другої сторони, треба підкреслити те, що рух робітничий намагають викор-истати партії політичні, щоби при підмозі організованих мас добутись вигідів полі-тичних або просто перенести в життя свої посылки програмові. Доказом сего нехай буде, що партія радикальна в Італії знахо-дить підпору в партії робітничій а в Франції знов прихильники генерала Буля-же в парламенті виступили в обороні ро-бітників. На найкращій доказ подає Бельгія, де майже знають бідняки політи-чних програм, і на мітингу в Фрамері проводили страйкувальні робітників заяви-ли, що суть готові покинути страйк, наколи би привітно їм, що заведуть загальне право голосованя. Тим же спосібом страйку-ючі хоті в бороти ся за підвищення плати, за робітничий інтереси, але кладуть по-при-том великий натиск при всіх демонстра-ціях на реаліза конституції, на загальне го-лосованне, с. а. такі домаганя, які ставати в Бельгії партія поступова супротив партії кон-сервативної. Нам представляють ся немов два табори стоячі під оружієм, а кожда сторона намагає ся приєднати робітників до себе. Справді робітники, котрі сватку-ють, роблять се поки-що на користь партії опозиційної а ті котрі працюють, пасивно сто-ять за партією правительственою. З того то можна і пояснити, для чого одій робіт-ники намагають другий привести до того, щоби она не покинула солідарности, і до того ужавають навіть середств насильних. Так влучало се в Шарлероа, де робітники страй-куючі підняли бомбу динамічну під ха-ту другого робітника, котрий не страйкував. Пострахом намагали робітники присилувати других зачати страйк. Замах аб сторони страйкувальних звернений супротив тако-

самого робітника і бідка, супротив своїх товаришів, переходить границі марно орга-нізації робітничої. Страйк бельгійський може стати ся всемірним, як того домагали ся на з'їзді парискомі делегати французької і бельгійської.

В провинції Літтих і копанях уг-линяних Шарлероа і Генегаз триває вже бд 1 мая загальна змова. В Шарлероа оро-гує страйк одного дня всіх копань. Голов-ний контингент становлять робітники, що розбивають уголь під землею. Они передь шести лїтами зарабляли 3 франки і 50 сантимів денно; наслідком страйку підно-сено тогди платню на 4 франка 25 сантимів а передь роком виганорода виносала вже 5 франків 25 сантимів. Тепер за працю ось-мигодинну домагають ся підвищення о одно-го франка, але властители копань не хотять пристати на ті условия. Страйкувальні копан-ники в 30.000, а крім них приступили до змови також робітники в кузнях і гу-тах. Они жадають також права голосованя і підвищення плати. Робітників металевих в 4.000, тань що всіх страйкувальних в тих містечностях в 34.000. Назв'я в тих фабриках, в котрих роблено мило страйку, такі вибици застановлено роботу з-причини браку угля. Таке саме доносили в інших сторін.

З початку хотіли послы партії посту-пової не допустити до страйку, і рівнож против него заявляла спершу рада робіт-нича, але потім коли правительство заволо-стало облоги, рада робітничая пристала на страйк. В Серену страйкувальні робітни-ки в 10.000. Страйк там триває також бд 1. мая і хоті вже грозить го-лод, то не можна сподівати ся, щоби скоро повернули до роботи, бо деякі загорілих хочуть повинити копань в крайній слу-чаю. Провідники Вольдер і Демблонг виступили енергично на продовженн страйку, бо мають надію, що скоро вибухне страйк загальний, але по при те домагалися захо-вати спокій і порядок. Самі копань-ники угля в Шарлероа, Герселю, Жемаш-Тівер, Серену і Ля Лювієр страйкує 62.000. Великою помічю для них єсть страйк ро-бітників в доках портового міста Гент. Они в числі 400 бдиляють, що не будуть ви-ладовувати угля, котре фабрики спрова-дили в Англію і Німеччину. Делегати ро-бітників дозових удали ся також до О-стенди, щоби і там не виладовували атлі-ского угля тай самі застановили роботу.

Містечков, де найбільше розширив ся страйк, суть Тівер, Орно, Серені, Шар-лероа, Літтих. Загальне число страйкуваль-них єсть 150.000 робітників. Не сподіють ся, що страйк не видержать вже довго між углярами, і так вже доносили найновіші звістки, хоті в другій сторони починають в інших містечках страйкувати. В Брусселі столярі і механіки постановили прилучитись до страйку. Рівнож хочуть під-нести змову складачів в друкарнях крім складачів журналів, котрі обиди, що одну заплату денну бдилять що тижня в користи страйкувальних товаришів.

Підчас того бдиляють ся скрізь по краю мітинги і хоті бурмістри звичайно ста-рають ся ставляти перешкоди, щоби не бди-вати их під голім небом, то не все їм то удає ся. Мій нішими і бурмістри брук-сельські намагає ся уговорити ініціаторів мітингу і сказати, що страйк тепер вже приносить шкоду справі ревізії конституції. На те бдиляють робітники, що наколи би за-казано мітинг, то навесню вибухнули би по-вний страйк в Брусселі. З другої сторони губернатори в Генегаз і Літтих видали прокламацію до робітників, в котрій зазв-яють их, не дати ся настрашати грозибам агітаторів, але противно, дальше похитати ся при роботі а уряд з своєї сторони буде их охороняти; рівнож опоніть, що заведе-но всей мїри, щоби одсунути всій на-пад на свободу праці. Треба додати, що в Літтих розставлено 2.000 пїшого війська, 500 уланів і кілька батерій артилерії а в Се-

рені знаходять ся 6 полків пїхоти а два полки кавалерії.

Що такий мїри страйку не зменшать, до-казує а се, що знов в суботу на неділю повторено два замаху динаміт на хати тих робітників, котрі не хотіли страйкувати, але на щасті ті атентати остали без по-важних наслідків.

Супротив руху так сильного прави-тельств бельгійське показало ся безпорадним. Оно не хоче признати поступатів партії опо-зиційної, а з другої сторони не може два-житься на крок рішучий і силою війською придушити рух собі ворожий. Військо вира-ді окружило міста, де страйк показав ся в великій силі, і дальше покликало часті резерви та міліцію кравзон до чинної служби. По ті мїри не можуть зреагівувати пра-вительства, і при виборі реїментів міні-стер війни був в трудній положенн, бо показало ся, що не всі полки дадуть ся ужи-ти до тон акції. Тим менше можна було до-врати резервистам, хоч они всі ставали ся на військове. Тепер доперва виявляє ся, як добро була рада генерала Ван дер Сміс-сент, котрий був тогди гадки, щоби і бога-тій веретин сповняли повинності військової і щоби не лише клас бідняків дивгала та-рар служби військової. По прик положенн міністерства бельгійського має значіннє євро-пейське, бо теперішнє правительств єсть при-хильне потребам союзів, коли тимчасом опозиція зовсім звертає ся до Франції. По-слідні звістки кажуть, що аб сторони опози-ції намагають наважити зносини з короною, щоби завести порядок. Коли би се не вдало ся, то або військо зверне ся против робітни-ків або дуже легко між робітниками може верт пропаганда чину, що стрітнє до повної анархії.

З судової салі.

[Процес робітників з Слободи рунгурської.]

Для 12 н. ст. мая розпочав ся в Ко-ломий передь звичайним трибуналом суду окружного процес против ексцедентів в Слободі рунгурській, де по виборі посла до ради державної в міста Коломий в день 7 н. ст. марта настав несупокій. На лавці обжалованих сидіть 34 робітників з ко-пань в Слободі рунгурській. Прокураторія державна виготовала акт обжалованя про-тив Івана Валя і товаришів о злочин на-сильства публичного через злобне нарушенн чужої власности і крадеж, також покальче-нне тіла і забієство. Ті алочні мали робіт-ники сповнити на особах і майні жидів тамошних, коли прийшла відмова про не-супокій, який счинив ся в Коломий з при-чини вибору на посла рабіна Вальха Розра-ві проводить сов. Якубовській, трибунал сяд-дають сов. Стобедцій і ад'юнкты Дендеде-вич і Танчаковскій. З прокураторії вно-сять обжалованн самі прокуратори Рыбнін-скій, а оборону обжалованих подали чоти-ри адвокати коломийські: пенсіонований со-вітник судовий Кавецкій боронить більше ніж 20 обжалованих, а прочих обороно-ють адвокати д-р Кробицкій, д-р Крамні-кій і пенсіонований ад'юнкты Левіцкій. Сто-рону пошкодовану вступают адвокати д-р Шустер, д-р Циссер, д-р Штерн і д-р Раттіштайн. На розправу вівано около 50 свідків, а окрім них друге стільки по-шкодованих.

По перчитанню акту обжалованя оборона поставила внесенн, щоби вважати се кіль-нацять свідків бдилятих. Трибунал відмо-вив на-разі тому жадаю, але застеріг собі рішенн на пізніше. Оборонці внесуть ма-бути в тон причини жалобу неважкости в своїх часі.

Велика сали заповнилася по береги пуб-лично, переважно жидами. В сали знаход-ло ся також багато властителей і предпри-ємців копань нафтових в Слободі рун-гурській, котрих робітники засяли на лавці

свідків тільки при скинках і раз-у-раз поправляли, щоби не курило ся.

Анна привадила ся, скинула хустку, сер-дак, вийшла з-під стола прясляцю, вало-жила кудель, стала оглядати ся за мбцем.

Вей вернули очі на вродлив дівчину, вей почали рухати ся, робити м'ясе а про-свати ся до собі. Як розкішна тополя сто-яла она середь світлиці в мережаній лян-ній сорочці в оложеній гарно в збир-дмці в в біденькій записці. Все на ній було біле, витачав, аж око промало, і то свого виробу.

— Я виграла! — бдзвала ся гадина. — Вей мовили, що не прийде, а я мовила, що прийде. Воним собі стодець і ходи сюди до мій!

Дівчина стала стягати до порога чоботи, хотіла зачати щось о своїй нинішній при-годі, але прийшов Олекса, сів мій паруб-ками, став розказувати о томі, що мав в день в побережником павським в дів.

Взяла Анна стільчик, сїла собі на зап'я-ку коло господаря. Веретено порожне різко загворило в руках. Прах вже знали той голос: по ній они судили, чи добре вере-тено, чи добра пряха, чи скоро буде починок. Анна була не буд-яка пряха: пряха як дріт рівненка, а як раз веретеном за-крутила, то уже і ціла нитка.

— Пом не обали тебе де на дорозі? — сиптали ан посестри.

— Я шла по-при старий цвинтар, — мовила Анна і дивила ся глумливо на Олексу.

Олекса також дивив ся на дівчину, але сив разом якийсь такий дивно, мов хоті в просити, щоби не жаржувала того, що стало ся коло моста. Так їй здавало ся.

— Що? ти сама бдзавуєш ся нит-туда?

— Уже більше не підду! Нині а бачи-ла опира як бдз виглядає...

— Жартуєш Анусю, жартуєш!.. Ты вже нераз собі є нам така жарту стро-ла, мовила-сь: сакі-такі був, а то все, що-би нає страши...

— Сив разом не жартую, нї! З-під моста вихонив ся до мене... З початку та-кий маленький, тільки при землі, а далі став рости, рости, і вирів як найвища оборо-жнина...

— Бррр! як страшно! аж мороз приймає, — загуділи дівчата.

— Мені в початку так само було страшно. Думаю собі: глумивець якийсь хоче мене налякати... і де его занесло!.. Скаж, скаж, то вь зади то вь передь, а нагно-сідь... угадайте вь кого перемінив ся?

— Може вь пса?.. кота?.. барана? — пытали дівчата.

Анна дивила ся на Олексу, вперла на нього свої сині повні очі і по добрій хвилі сказала:

— Вь нашого ковтуноватого присяжного Пориліца! А такий був пний, леді лз-ком обертав...

Дівчата стали сміяти ся на агадку при-сяжного Пориліца. До був чоловічок ма-ленький, як студернак, вь великим негар-ним носом, на голові у него повно конту-нів, і часто ушивав ся. Ним не одна дів-чина прозивала свого причепу: „Вотуни са-ті Пориліце пелехата!..“ Анна сив разом також досадила Олексу, хоті о томі тільки они обоє знали.

— Я також здибав у томі мбци опи-

рицю, — заговорив Олекса, хотівши бди-тись таким самим Анн. — Стояла на томі березі, де тамтого року наш Гнат упав стріголов до ями і так страшно напав на-разі... Крутила ся, крутила на томі ципляку, а потому сячого Гната перекинула вь кудель і похала на Лису гору до своїх кумів на вечір...

Гнат виступив скинку з рук і по-чав хрестити ся.

— А до кого-ж була подібна? до кого? — до тон безносон Рихтайки, котру Гнат бачив на Івана Куналя вь нощі під мостом, як хлинала ся вь болоті...

Гнат усе хрестив ся, а скинки пога-сли... збрело ся вь хаті темно...

— Свїти Гнате! свїти, бо кудель вь ро-боті! — скричало нараз аж кильоро.

— Я воле коло самих дверей і не ру-шаю ся! — бдзавав ся Олекса.

Заким Гнат позгортав до купи ву-гль, роздуть огонь, засвітив скинки, — уже килька кудель лежало на полиці поскла-даних на купі, а мій ними також і Ан-нина.

Винюника не було... кождий вишпранв ся, але з дівчат кожда знала свого, ко-трий пробив їй абытка.

Повбшукували дівчата свої куделі, за-фурчали знов веретена, настав спокій, бо старенька матуся стала за коминном розка-лувати, як то колись за ан часів було.

— Колісь і мені зубки світили ся, — в середь півночі підійла я сама, де хто за-гадав. Аж раз їду вечером на вечіркі по-при церкву... дивлю ся: стоить щось біле під самими дверми. „Пожди небоже! а тебе научу!“ — думаю та і раптух зь голови

ехоніла і їду дальше. Приходжу на вечер-ниці — йой! той вь хаті сиди, на кого я думала. Сиджу під куделею, раптух при собі держу, жду, що то вь того буде? А вже стала мій непокоти ся. Приходить тота сама баба під хату, пухає вь біно, каже: „Дай мені мій простирало, бо я не маю часу тут-ка чекати!..“ Вей вь хаті пережались, а за-чала платати, не хочу йти до неї з хати. — „Не бій ся!“ — каже мені мій покійний Гринь, — „тот куца Феська, она бдз моєи мамі раптуха позичила...“ Як се я вчула, десь і страху підвзв ся і зарав як вті-ла погнала-м до опирі Вддала-ж я єи простирало, а вь простиралом і ще щось... Она була адова по другім чоловіці, а мого покійного Гриня хотіла ще третього...

— Але ви не бояли ся, матуєно? — сиптала Анна.

— Тогди абила-м ся дуже. Щоби так покійний не був мені сказав, була б-м могла жатєм перелатати.

Скінчила бабуса, а молода гадина за-сївала:

Ой гук, мамо, гук, Де жовняра їдуть!..

За нею дівчата затягули красним звичним голосом, а Аннин голос надь усь... Хоті Олекса дуже остро кривкував єи, казав, що Анна дуже садить ся, то заво-дять, то смієсь, як сїває, але другі не хотіли єму сего признати.

Пересївали одну ісію, другу, третю, перейшов вечір, перегомінив вь життє, весело...

(Конець буде.)

Степан Пятка.

Въ угорскомъ парламентѣ пос. Данило Ираній въ крайнюю лѣвицу вѣнсь интерпелляцію до министра справъ внутреннихъ что до роботничихъ непокоѣвъ въ Орошгаза и Каба: „1. Чи министръ зводитъ на основѣ аутентичныхъ данъ податъ вѣдомость той палаты о руху роботничомъ въ комитатъ бекеземъ и о мотивахъ сего руху, особливо о непокоѣхъ въ Орошгаза и Каба и про тѣ зарядженя, котрыякъ что до самыхъ непокоѣвъ такъ въ загадѣ что до стагнаго руху выдали уряды локальній або комитатскій, або такожъ самъ министръ предпринявъ або есуществуно загадавъ? 2. Чи министръ зводитъ въ одной стороны постарати ся въ способѣ одновѣдний о поменшене сирѣчь людювъ введеному въ блудъ, а въ другой стороны буде старатися, чтобы такожъ и въ тыхъ околицихъ заснувати ся домашний промыслъ, а де то е возможно — ставились фабрики и инши заведеня промысловы въ подпомогоу державною, чтобы въ тѣхъ способѣ ж рело зарбукъ вынати для бѣдныхъ роботничкѣвъ въ мѣсяцахъ зимовыхъ?“ Посоль Ираній поднѣвъ въ мотивованю сего интерпелляція, що непокоѣ роботничій лучашися досѣ толькѣ на поли промыслу а робльнй роботники тримали ся здалека одъ тыхъ рухѣвъ. Онь принусѣвъ непокоѣ тѣмъ обостанившъ, що людѣмъ подчасъ зимы лашася безъ зарбукъ, и проте зажадавъ въ своѣй интерпелляціи, чтобы постарано ся о одновѣдній жерела зарбѣмъ.

Міністеръ-президентъ гр. Сазарінъ оди-
нѣвъ, що бѣть сего дня не а ще въ стаѣ,
предложить обширѣйшій дати о асаданнѣхъ ру-
кахъ Сирава есть предметомъ слѣдства а по
сконченію его бѣть буде мавъ способность по-
дати палатѣ обширѣйшій вѣдомости. Въ ком-
дѣмъ разѣ бѣть буде слѣдствіа ту важну kwestію
въ тою самую увагою, яку присвятивъ ѣи пра-
солъ Іраніи. Вже теперь муситъ бѣть выра-
зити свою радость о супокойнѣмъ способѣ, въ
нѣкомъ интереснѣмъ трактуванѣ ту kwestію а
такъ само въ радостію довадѣтъ ся бѣть о
тѣмъ писемъ, котре интереснѣмъ выдавъ въ
подбѣнѣмъ анишевѣ до людности тои околнѣи.
Важна передо всѣмъ за свѣи обовязкою, що
бы повага урядѣвъ и занепокояный ладъ аиоу
бувъ привернений и удержаний а бѣтъ, що
бы не спинжовано робѣтникѣвъ, котрі схочутъ
евентуально подняти на ново роботу. Оѣтъ не
думаю, що на тѣмъ кончить ся его задача.
шукати причины непокойнѣ лишь въ кризисъ ро-
бѣтникѣвъ. Треба глядати жерела ничиѣхъ об-
ставинъ тамъ, де они дѣйствію находятъ ся и
де ведутъ слѣды. Наколи то вызнаѣдѣтъ, то по-
ступатисѣ буде въ цѣлою строгостію закону.
Впрочебѣтъ есть надѣя, що спинитъ ся сей рухъ
и навадѣ завездеъ нормальнѣмъ дѣиоснѣмъ, що
люды угорскій дастъ ся въ деаянѣхъ справкахъ
на ханію пѣравити и выпровадити въ поле,
але бѣть послѣдѣ на столько разуму, чтобы
мѣгъ осудити, чи тѣ, що его хочутъ авести, дѣ-
лають въ его интересѣ. Скоро робѣтники У-
горщины побавутъ, що то не ходять о нѣхъ ни
тересы, лишь о интересы егонетичный, они не
пѣйдутъ за зорообинниками и повернутъ до по-
рядку и суиокою. Що ся гипотеза правдана,
выходитъ зѣ того, що послѣднѣмъ недѣлѣ, коли
одинъ мѣсяцій выборѣць державѣ передѣ ро-
бѣтниками пѣдбуржуючу бѣсѣду, робѣтники по
выясненію справи урядовыми властями лѣши-
ли мѣтинѣ и повернули до работы. Міністеръ
заявивъ, що бѣть буде старати ся, чтобы въ
той способѣ бунты тамувати, а есть надѣя
повного успѣху.

Передъ кѣликома днями вручивъ россійскій посолъ въ Букарештъ, Хитрово, королевн Каролеву письмо, котрымъ его благодарюють за Румуніи. Праса румуныска высказують изъ нагоды того факту свою радость и выписують одхочлому не дуже гарній слова працаваа. Навѣтъ умирненій букарештенскій Романша такъ высказуесть о одходѣ Хитрова въ Букарешту: „Нема вже его болѣше мѣжь нами а Румуны радїи зъ того. Мы мали розныхъ представителівъ сусѣднихъ державы, котры нанесли много лиха нашему краеві; мы мали Рихмана, Дашкова, але нѣ одинъ зъ нихъ не може прїрвнятися до Хитрова. Коли першї старали ся о российскій впливъ на Румунію, мѣшали ся въ нашѣ обставины и не дозволяли, чтобы стало ся що безъ ихъ волѣ, то Хитровъ бувъ бичемъ для народивъ надъ берегами Дунаю и на Балканѣ. Черезъ болѣше аксі съмь дѣтъ навозвязъ бызъ всюдѣ, де появлялся, розпоку. Коли въ Софіи перепровадивъ прогнаніе Баттенберга и уоруживъ сотки Черногогорцѣвъ, котры выжидали лишь его приказовъ, чтобы напасти на несчастныхъ Болгаровъ, прїйшовъ бызъ до Букарешту, де былъ равно живъ не сплываъ и лишь всего ханувъ ся, чтобы заколотити супокѣи Румуніи. Подъ его вилывомъ и побѣла его приказовъ організовано заговоры, чтобы вывернуть тепершнимъ ладомъ въ Румуніи и ввести до краю возодѣлѣнія побѣла российского крою. Рубель ролюкуютъ ся зъ его рукъ на все стороны, и за-для сего повстали заворошенія сельскій въ Румуніи. Не его вина, что бызъ не перевѣтъ своихъ плечей, лишь можна сказать, що щаслива судьба ухилила бызъ Румуніи его алчливости. На

Владимиръ Яковлевъ

Також і в Болгарії починають появлятися соціалістичні промовання. Софійській в провінційальній газеті обговорюють питання соціалістичне. Непокої студентські були висловлений соціалістичними агітаторами а в вишесх школах в Софії, де вивчуют ся я учасствув, видалено недавно за-для соціалістичнон агітацін колькавацять студентів. Они вложили були програму, якь Болгарія можна би перестроити на ладь соціалістично-анархістичний. Видалений студенти выбрали ся в Софії на провінцію, де тепер стає апогостами соціалізму. Правительство гадь ужити найбракідальніших ередствь против соціалістичнон агітацін, если сего будуть вимгати чась а обставини. Сей намірь видкь в риду статей в урядовій "Свобода" подзаг.: "Агітацін наших соціалістів и непокоі студентскі".

— Сегодня 3 (15) мая припадают 43-ти годовщина завоевания кавказцами въ Галичій. День сей памятный для нашего народа, обходится ся и ценою чашъ обходится. Буде якъ день великихъ реформъ судоустройства, — жалъ только, що реформы той — съ одной стороны не дозволено Русинамъ а въ другой стороны и сами Русины або не лиши або не могли — выпустати належно для своего поднесена народного и экономичного. Некай же день 3 (15) мая не перестаетъ приглаголювати Русинамъ галицкимъ та накляти и спонукувати ихъ до організації и трудовъ не лишъ на поля просвітити, але зробио и на поля экономичніи. За 43-ти богате до чого на нашемъ Русинъ зинило ся, але тои щасливости ея, яку обцодовали собі и въ яку зирли наши батини — ниіе не бачимо. Богато намъ же треба положить всесторонного труда, чтобы той рускій жнецъ, що доиіг чашъ засады, дбавъзъ другихъ жєндѣтъ на широкой славянской ниіѣ.

— Про вибори до ради повітвенн въ повітъ за-
лучаюмъ пишутъ намъ: Дня 8. ст. мая відбуло-
ся насъ вибори до ради повітвенн въ курі-
сельской. Выбрані (подмамо по порядку поби-
чила упавшихъ на кожного голосовъ:) 1. о. Со-
рожаковскій, 2. о. Карпо Винтонизъ, 3. о. П.
Богачевскій, 4. п. К. Обертанскій (дідичъ) 5.
п. В. Ангустиниовичъ (дідичъ), 6. п. Мазаракі
7. п. И. Босакъ, 8. п. И. Береса, 9. п. В. Кри-
вущій, 10. п. Т. Наливайко, 11. п. Г. Ворус-
ковичъ и 12. п. Яновичъ (последній шість — со-
ляне). Безперечно, що вибори могли трохи инак-
ше виглядати, — та вихай за те обидують
известні у насъ Іевичі, Борухи, Закарчун-
котрі не допускали до утворення комітету, передъ
выборочого, а на самомъступі нарадъ въ справі
уложенія листів кандидатів — обдмовили го-
до оу патріотамъ такомъ мірѣ, якъ о. доканъ Че-
мернянскій та судити пп. Поддальний і Харакъ
котрі вже при нагоді давнѣйшихъ виборівъ
понесли не мало матеріальнихъ и моральныхъ
жертвъ! Питаю ся: чимъ заслужили ся панове
Іевичі та Борухи для народноо справи? Хиба
котомъ и деструкціою... Тоже не дивно, що са-
мі перепаали — и майже ціла виключно ними
поставлена діста... Просимо опам'ятатисѣ, і
народові кождоо хвиці подавати щиро руку до
спільноо праці! — *Здобудемъ!*

— 3ъ Рыкова (повѣту золотѣвскаго) одержуемо
слѣдующе письмо: „Прочие о ласкане помеще-
ны въ Вашей многоцѣнной часоникѣ слѣдующей
бдзвы: :

Дня 9 и. ст. мая передъ 12 годиною въ полудне выбухъ при сильномъ вѣтрѣ страшный пожаръ въ громадѣ Рыковѣ (дочка Плугова). Въ 10 часовъ цѣла половина сторона села была въ огни, защищающіе до тѣхъ 42 домовъ а 180 будучиныхъ господаронихъ въ всѣмъ прислали будучиимъ на той часъ дома звѣртами доменимъ. Надѣ 300 душъ 70-хъ родникъ лѣдово ушлимъ изжити-еи, но мячонъ не то, въ что приедѣти-еи, абы чина живити-еи, но нема навітъ одионъ бузъ бы, бо и тѣя въ крытыхъ ямахъ зовемъ агоръ-ла... Неощати-еи тымъ болѣе, что стратило жити-еи двоѣ дѣтей и що всѣмъ на тутешнихъ грунтахъ лѣдово лише що разпачали-еи, а де хто и якои чотѣи не выратува-еи, бо господарѣ були въ полѣ при работѣ. Вправдѣ выбранный рядово громадского комитета не мас дотеперѣ что затвердѣти Высокихъ извѣстѣ, но неощати-еи фети хотѣти. Не дѣткенѣи пожаромъ дѣлати онъ послѣднимъ кусянникомъ, такъ дорогимъ, нѣтъ звѣчаи-еи у насъ въ передовику, однакже онъ швидко вычерпавъ, — длитого подписанъ будывають си всѣмъ П. Т. спѣвогрожанъ, котрымъ чувствѣ что говѣноубилю не чужѣ, чтобы зносили прѣйти дѣля наискорѣио и возможно помочи-еи неощати-еи, и жертвы на руки подписаныхъ присылали. Особенно-жѣ просимо наиблизѣе съсѣдство чтобы поспѣшили въ присылкѣ хлѣба! [Воѣ Вн редакциѣ просимъ о перепечатанѣ въ своѣмъ мѣстѣ повѣшого прошенъ и стѣгнѣ.] *Теофилъ Петровский*, парохъ мѣщеннй; *Григорій Ковалокъ*, на-
вѣстникъ, прохвѣдѣи.

— Огнь. Въ Болеховѣ дни 11 мая о годин 9^{ти}, вечеромъ выбухъ огонь изъ мѣстѣ. Безопасности велика насѣла изъ цѣлымъ містоу, бо въ будинки тамъ во большій части деревлян и итеръ кидавъ искры на сторону рѣчку, до знахоу дѣть съ домы жидѣевъ добре асекурованъ, тоужиды не конче испишо забиралъ съ до помочи добровѣднъ, — ажъ коля жандармъ забралъ съ до ратушку и въ цѣлоу ревностно до гашеня натащилъ, удало съ огонь обмежати. Спалнѣ съ дншо одна уда съ загородоу и магазинъ на вуся. — Въ Гуминскихъ пѣдъ Березонѣтъ дни 11 с. ждѣа ученикъ тамошнѣ школы въ часѣ бѣдху запылилъ собѣ за столодоу напирѣски, при томъ затряса огонь и спалнѣ съ школьна столодо, коля на сусѣдннхъ будинкоу господарникхъ и оди хата.

— Именованъ въ арміи. Д-ръ мед. Яковъ Туринъ именованъ лѣкаремъ-ассистентомъ при 3. полк. улановъ у Відни. — Д-ръ мед. Ив. Колесова име-

нованый старшимъ лѣкаремъ при гарнизонной
спиталю въ Томошарѣ. — О. Яковъ Зробекъ
именованный капиномъ II онъ класы въ резервѣ
— Дръ мед. Иванъ Котъ именований лѣкаремъ
покономъ I онъ класы. — Дръ мед. Андрей Бу-
рачинскій именований лѣкаремъ полковымъ II
онъ класы.

— У якихось академіків-Русинів, котрі мали їхати до Праги на з'їзді молодіжні, одбули ся чвари — як довозить ший Przegląd — ренізім поліційні!

— Звізны в уряді скорбовий в Чернівцях. Один прася газета донесла, що ніцеспрэзидэнт бую німьскіх дирекціи скорбу Тшчинецкій і німьскіх скорбовий Шольць перейшли на пенсію і що на місце першого приходять до Чернівце Ваггъ, а на місце другого Германъ въ Комитавъ въ Чехіи. Въ пятницю въ ночи прійхали до Чернівце залізницею два чужі панни і за мешкали въ одній готелі. Въ неділю рано обидва газетники уніформахъ удалі ся несподівано до президента краю гр. Паче, выказали ся владі спорутихъ писемкомъ міністра фінансовъ і предсталили ся яко кавале Ваггъ і Германъ въ своїмъ урядовімъ характерѣ. Президэнтъ да имъ свого секретаря, въ котримъ они побішли до дирекціи фінансовъ і заразъ обидва урядованіхъ уступилихъ зъ тою хвалюю своихъ поше редякихъ. Зразомъ въ Відні прійхавъ урядникъ митовый Сосна і перевівъ охотро черновецког уряду митового.

— Карамана Сінглезевъ и Тамилъ загостила д
Тьнова. Та мѣшканці Цайлону, мѣдиной траск
Гьла и въ чернымъ заростомъ, котрыхъ есть по
наздъ сорокъ, дають що-дня колька представлени
котри окладываютъ ся въ танцѣхъ реалігійныхъ, д
дьявольскихъ, божьихъ, при чомъ співаютъ зво
монотоний мелодіи, удрають въ бубны, дзвонки
або палочками изьби бьтъ ся. Малювичий стрѣ
тихъ Сінглезевъ тресаний слонѣ, волы лебу
котрихъ ѣдаты, самъ продукціи пригрѣ музика —
заслугунты на се, щобѣ на ныхъ публика ходитъ
двѣтитъ, бо дають и розмыку и де-чого учати.

— Электричне освітло у Львові набагато заберіть менше газу та нафти. Одно з акційних товариств із заграничних хоче розширити свою діяльність на Львів і мало вже в тій справі потреби в деякій вступній кроці. Дуже багате купців і промисловців заявляло, що готовий своїм складам та фабрикам освітити електричними світильниками, коли центральна станція буде його доставляти. Можна мати надію, що проект буде переведений, а тоді Львів набере владу міста Європейського.

— Влод. п. Сигурдъ Васильевичъ изъ Лыкова вноситъ: подкуратуи Гудульскаго Сибирскаго промышленнаго и Колоннаго на фондъ заложеннаго и удерживаемаго въобречевого вартату для работъ деревенныхъ и сибирскихъ суму 100 руб., за который то великодушный даръ Рада управленца именитъ то вартатства самъ ширю подкуи окладае. — *Д-ръ Николай Федоровичъ*, председателъ; *Д-ръ Северинъ Домогичевъ*, членъ Рады управл.

— Наука — накути — не їзди на буца! Те са-
мий прихильник до Коломиї. По знайомих „ти-
рапатках“ коломиїських їздичах їдъ жидів-
христіане, кажуть, троха отигилили. Мали пори-
шити не спомогати жидів, аїжого не купувати,
у нихъ у волли ся за закладана ослиновъ, а д-
теперъ вже має бути ихъ въ Коломиї вобщи.
Сини дилими має створити зновъ одна нова тор-
говля христіанська въ галицѣмъ. Жиди старую-
ть ся притягати великими способами своїхъ давнихъ
покупцівъ, звивають цѣны на половину, але Ко-
ломиїцѣ, кажуть, не такі млягоньки, не хотять
купувати у жидівъ. Лише не всі купцѣ христі-
янськи такі, якъ у людей. Замістѣ щоби
дѣше выхвонувати для себе прихильності наро-
ду та одвернути ихъ одъ жидівъ, выхвонувати
они хвоню для себе въ инѣй негодній способъ.
Два — якъ пишуть газети — побѣдоносили цѣни
товарівъ... а яківсь г. Герцъ нехоче назвати сирѣ-
давати своїхъ товарівъ — солоницѣмъ...

— Огласиленные військового вырнку. На дворѣ суду гарнизонного въ Черновѣцахъ огласилено вырнку въспрай улава Аронца, который дилъ 22. лютого с. р. въ кассарии коломыжской застрѣлявъ скрѣтубойцѣ своего наставника нахажавтора Забонца зто, цѣ того вымнѣтъ збъ ставлѣи его любовникомъ выданы еи полиціи, а до того назначавъ Аронца до рапорту. Военный судъ уставивъ съ его 10-дѣ рано на подворѣ въ парадѣ. Оболѣа привели Аронца, бѣдого немовѣ стѣна, а колѣтрубачѣ дали сигналы, бѣднѣвать кнѣгаѣ-видѣторѣ Дашкевичѣ вырнку, который заусудку Аронца на кару смѣрти черезъ повѣшѣнѣ, але рѣшѣно улазѣваѣ на 20 лѣтъ тяжѣи и застрѣиоѣнѣи. На другѣи заавѣ трубачѣвъ завели заусудѣного навадѣ до илѣнѣицѣ, а оболѣнаѣи его бѣдѣези на «сѣрѣцу, цѣобы бѣдѣокутуѣвъ свои доугу кару.

— Университетский профессор д-р Штраба, поку-
саясь вонзить саблюгрудник, — д-р доносясь в
Букарешту в складку д-ра Бабеша занепа-
енно на здоровую и не покидая обжиг. Стри-
тиль апетит, нас горьчку и терпеть тяжело. До-
пускают, что то нахлудил членистых итэекций
кий хорый доставь на выклад.

— Лілея Коха. Взя прускські ослики при розпрі
ня над її позицією видаткові на шпиталі некуті
вразливих говорено багато о Коховій методі
лічення туберкульозу. Власне той шпиталь майже
виключно призначений для хорьких на туберку-
ли. Многі бесідники признавали, що та славний
метод завола надії, якй покладаю на ню, і щ
настало цілковите розчарованнє. Говорить також
славний Вірховъ і просто запевняль, що до
не було ані одного случаю вызлїченя туберку-
лозу за помістю методи Коха. Цілком лікар
за досвідом не можна вважати убійника, але щ
ць того выйде, не знати. Лікарь невыпробований
наслідком реклами, набрав рогогохосу небуду-
лого. Коли співвітник санітарній Граці покла-
кувань ол на гадку деяких наукових авторитетів
о цілей Коха, Вірховъ крикнувъ: „С
авези!“

— Смерть за поцѣлуй. Въ Танторѣ придѣлалъ жидъ, що цѣлуванъ мавратанску дѣвицу. Провелъ ихъ передъ кажда, а сей засудилъ ихъ обоимъ на смерть. Колькохъ Мавровъ стали жидъ, а жидовъ знову наказали слати голову дѣвицѣи. Жиды

ды не хотѣли. Мавританскій поѣздки стили
дѣвичину, а отаки жидовъ силою приносили
розчлѣвругвати еи тѣло. Вѣбца тѣла обонхъ
провиниикотъ спалено.

— Въ Збаражѣ живутъ намъ: Довѣдуемо ся, что
наши народный театръ незачемъ загостить до
Збаражѣ. У насъ всѣ, какъ Русины такъ и По-
ляки, гдѣхуючи дуже мило про побутъ театру
въ Збаражѣ ще передъ тремъ лѣтами, заявляютъ
свое одоленіе въ тевершиной гостини руского
театру. Середъ загальнои притяжливости Збара-
жана для руского театру — неоподѣливо довѣ-
дано мы о неодоленіи руского місцевого со-
трудника о К. въ призыву народного театру.
Той пачѣ-отецъ мать одвату прикладно передъ
панями Поляками заявити, що на цѣлыи частъ по-
буту театру замкна себе въ своѣй хатѣ, а ри-
дѣвъ панамъ Полякамъ такъ само изгнати. Бу-
ли бы мы ще де що допидати ся про культурный
попаты о. сотрудника, але панове Поляки пере-
били ему его импровизацию in nam delphini, вы-
сказуючи одногласно свое зачудуваніе: якъ мо-
же не то вже рускій священникъ, але який-небудь
Русинъ такъ обиджково высказувати ся о рус-
кой институтѣ, котра адобула собі такъ загаль-
но поважаніе. Вкочимъ одинъ въ пановъ-Поляковъ
давъ легенько о. сотрудникови подати, що тямъ
бы собі „не поможе“... Мы въ своѣи стороны
адержуемо на разѣ въ замѣткѣи противъ того
пачѣ-отца, бо панове Поляки самѣ дали ему
добро лядко, а навѣтъ ко. гвардіанъ поминавъ
головною пачѣ ревностію свое нуція. Будъ-чи-
небудъ, мы монотатуемо, що Збаражане не годять-
ся въ поглядами о. сотрудника, всѣ безъ рѣшчи-
тѣ рады выглядати гостини руского театру и
но сплать своими подспрути тую правдиво на-
родну институту такъ, якъ того вже неразъ
дали доказы. — *Той самий.* [— Прим. Ред.
Повѣстшу домыслъ пришло намъ въ поважнои
сторони, а мы дуже чудуемо, що могло скла-
нати о. К. выступати противъ руского театру
въ такій шкодныи способѣ, навѣтъ ибъ чужими
людьми. Може бути, что се стало ся въ хвили
пероваги, тожъ мы надѣємося, що о. сотрудни-
къ шкодаты руской институтѣ, а може ще
и самъ про свое особу змѣнить свою гадку и
не замкне ся въ хатѣ...]

— Потопъ у азиатскихъ. Подчасъ страшнаго буръ, какъ дотливался въ пятницу надъ Прагою, лучше, какъ съ рѣдкимъ выпадкомъ въ будники повѣтоваго суду, помѣщаемымъ въ т. зв. „жижиковомъ ратушѣ“. Въ 7 сепаратныхъ колѣкахъ положенныхъ о 3 метры понада повономъ пивницъ, будо помѣщено 40 язиковъ. Прибувшъ великою власною водою сусѣднымъ рѣки, почали являться черезъ бочки кель до середины такъ напрасно, по бѣдѣи люде черезъ ханлю напавши са у водѣ по саму шку. Сторожа, на несчастъ, не чула ихъ жалобныхъ въ ронущѣ голодобъ и кинковъ о помощи, доперва кѣлька старшихъ урядниковъ судонныхъ, повѣдомовыхъ о несчастѣ, кинули въ нараженѣи власнаго жита на помощь нещасливцы, выгнавши дверѣ и вырели вагизвъ саме въ ханли, коли вода сыгла вже майже подъ повалу. Помѣйшъ жѣнки удалосъ въ тяжкою бѣдою повывосити. По пережѣи одѣжѣ примѣстили ихъ на разѣ въ аскалахъ на горѣ.

— Огненні ріки. Такі, огненні ріки, котрі горять, бувають на світі. Розумієш ся, не у нас, але там, де щодня якесь невідане, нечуване диво, в землі, котру бароні Гірш і Ротшильд уготували, а "жирала" для синьві Ізраїля... в надії добрих "тешетів" — в Америкі. В державі Вірджинія закладні перетяг хтось величезний вистотіг "Baroka Nil Field Company" в тій місці, де був перетинав річку Буе-аль-Крік. По кільканадцяти годинах янє ся, так і друга річка Мозаїка покритися на просторона 20 миль густою верстовою напті. Поді ввечір, коли сумаєркі затигнув свою темну шату на околицю, ніхто ворог темноти в аматор "світла" в чарівних явцях подіпаліз річку, а поміжні в однім жигу он обняв дічу просторєн в мостам і прибережними діамом. Інч чудові образи представились людскому оку — про те хіба й не казати, бо слабше перо могло бы хіба звернутись в сторону частон щоденности, прози, та обсилати великанськї шкоди, які певно й не в голові буні творников великого чудз, — горючих рік!...

— Ирения судьбы человека перелазь записать себя
из него... по смерти. В записуемых таждичи
спироданали в Лондоні автографы, міжх которыми
находились си два типы письма английського поэта
Чаттертона (живив в другій половині 18-го віс-
ку, 1775—1770). Автографы ті спродано за
шість фунтів стерлінгові, значить по три фун-
ты за стиха, більше як 30 зр. А Чаттертон
свого часу умер... за голоду.

Robseidene Baustleider fl. 10.50 per Robe
und bessere Qualitäten verwendet porto- und zollfrei das
Fabrik-Depot G. Henneberg (K. u. K. Hoflieferant), Zü-
rich. Muster umgehend. Briefe kosten 10 fr. Porto. 5

— Ч. 9 "Зорь" вже вийшло. Як поперодив
числа, так і зє залугує на пенку похвату. І ма-
теріяль цїкавий, і ілюстрації добрі. Зіб'ється
сього числа такі: „Павіжона“, повість Івана
Ленинського, — „Де-кому на дотгад“, акростиж
Д. Кеніра (початкові букви акростижа дають
ім'я і прізвище нашого письменника Олени Пеб-
ні), — „На собі, ні людям“, повне поезія о-
повідальна Дан. Мордохца, — „Шалогун“, ба-
йка Д. Глабова, котрий на свої старі літа
дуже добре о нашій видавництва і щедро обдо-
рував їх своїми гарними байками, — „Весняні
розмова“, стихів А. Кримського, — „Мартиць Во-
роуа“, комедія Карпенка Карого, — Історія літе-
ратури русою, Ом. Осоговского, — Критика
комедії М. Плчука, „Не поможуть чари, як
кто кому не до пары“, Оловетки і критичний
звіт; — Збітки про шутку, театр, музику
і т. п. Ілюстрації: найкращий портрет Да-
нила Мордохца і дві інші гарні картини. Так
от, хто не знає матеріяльних сторін видан-

ДОЛ

Предплата на „ДЪЛО“ и нележителствата на нележителствата

на який рік . . . 16 кр. за вісьм року . . . 8 кр.
за чверть року . . . 4 кр. за місяць . . . 1 кр. 35 кр.
Редакція, Адміністрація та Експедиція пош. ч. 24
г. Катери. — Рухомі заправки та листи на поштові
застереження. — Редакція поштових відносин з
Поштовою касою пош. ч. 8 кр. а. н.
Грошові прибутки пош. ч. на 15 кр. 6 кр. для однієї
застереження пош. ч. 20 кр. а. н.
Поштові листи пош. ч. 15 кр. 6 кр. для однієї

— То не для него, бивъ хлопенецъ молодѣй... Грошѣ, що правда, у Колотилихи є, ма

НОВИНКИ.

бо не конце відповідно було его перше посту-
пованье в той справі. Що до торговельно-
політичн., хоч бнз самъ есть прихильникомъ
вольного торгівлі, то все таки гадає, що до-
брій умови торговельній въ Нѣмеччині, Ав-
стрії і Швейцарії принесуть користь. Пи-
тає, що-до італійськихъ шкѣль за границею
не гадає порушувати. Найважнішою задачею
его єсть, привернути рівновагу въ бюджеті.

Болгарія видала двоохъ російськихъ під-
данихъ, Лидмана і Грекова, зъ краю а Рос-
сія заручилася на руєн нѣмеческого посла
свою жалобу. Болгарске правительство одно-
чило на сю жалобу нотою, въ котрій факти-
ми доначало потребу видання згаданихъ о-
собъ зъ Болгарії, а заключило тими словами:
Супротивъ сумнихъ подій въ послѣдніхъ ро-
кахъ, а именно по страшнімъ атентаті на
болгарского министра, ніхто не може оспору-
вати слушности въ предпринятыхъ средствахъ
для удержанія мира. Дотично аншихъ підда-
нихъ російськихъ, котрі приходять або про-
живають въ Болгарії і ведуть ся коректно,
може болгарске правительство іменати цар-
ске правительство, що они найдуть все въ Бол-
гарії якъ найгостиннішій прийомъ.

Финанси португальскіє суть вѣ дуже нуж-
денній стані. Одъ кількохъ лѣтъ дефіцитъ
що року виносить тамъ 13 мільонівъ міл-
рейсовъ (одинъ мілрейсъ виносить на нашій
грошъ до 265 ар.) або 34 мільонівъ ар. Въ
р. 1889 выносила доходи державні въ Португа-
лії 37.8 мільонівъ, а видатки 50.6 мільонівъ
мілрей., а довгъ державній досягъ суми 533
мил. мілрейсовъ, або майже мільярдъ чоти-
риста міль. ар. Сей дефіцитъ єсть дуже вели-
кій для Португалії, бо на кожного мешканця
— при 4 1/2 мільонівъ населення въ Порту-
галії — припадає 311 ар. довгу державного.
Крімъ сего довгу скопичилося такожъ для Пор-
тугалії ще довгъ бѣжучий на 70 міль мілрей-
совъ, минушого року затиснено позичку на 93 міль
мілрей., а видано чебѣзъ на 16 1/2 мільона.
Такий станъ мусѣвъ довести до катастрофи. Пу-
блика перетручаючи катастрофу вибрала въ
банкѣвъ золото і позолота. Розумѣє ся, що
много причинила ся до того і боязнъ передъ
політичною кризою, о котрій ми згадували,
тому громади зажадали виплати нѣтъ на зо-
лото. Банки не мали на разѣ тѣльки золота і
тому треба було видати мораторію. Взагалъ
єсть се першій случай, щобъ держава евро-
пейска въ часѣ мира заводила мораторію.

Финансова криза въ Португалії ви-
кликла переміну въ Европѣ, с. є. въ пер-
шій лїнії на біржахъ. Сего понедѣлка силою
декрету корольовского переставъ банкъ порту-
гальскій вымачувати свои нѣтъ въ золотѣ,
до чого єсть обовязаний, а натомѣстъ платити
ихъ срібломъ. Сю обставину уважають біржа
за банкротство. Дирекція банку португальско-
го толкувала сей декретъ тямъ, що въ па-
тицію і суботу минушого тижня вибрали
сторони зъ банку золота за 620.000 фунтовъ
штерлінговъ, і коли-бъ се потрєвало, то ко-
лька дивъ, то не стало бы въ банку золота, бо
присылка золота зъ Бразиліи не надѣйшла. Въ
кѣлькя годинъ по тѣмъ першымъ декретѣ по-
няли ся другі, котрі дозволили довжи-
вати мораторію на шістьдесятъ дивъ до ви-
платы своихъ обовязань. Ои мораторію не од-
носять ся зправдъ до обовязанъ держави, а
лишь до довгѣвъ неседемыхъ, зъ рахункѣвъ,
промеевъ, депозитѣвъ і до банкѣвъ приватныхъ
— але се вже вистало, щобъ выкликати па-
ніку въ краю і за границею.

Выборы до радъ громадскихъ въ Испа-
нії, котрі недавно відбули ся, дають підста-
ву для оцѣнки політичнихъ перестѣчень въ
цѣлѣмъ краю. Зъ выборовъ показало ся, що
мѣстечка і громады меншії остали монархіч-
ні, а по більшихъ мѣстахъ і центрахъ фа-
бричныхъ побѣдили кандидаты республиканскіє
або соціалістичні, зъ виняткомъ тыхъ мѣсте-
чествъ, де за-для того, що роздѣлили ся, не
могли побѣдити консервативѣвъ і монар-
хістѣвъ, полученихъ зъ либералами і при-
томъ підданныхъ енергично властями прав-
ительственными. Республиканцѣ одержали біль-
шесть въ мѣстахъ: Кордона, Гуельва, Альбасе-
та, Гусока, Терруель, Аліанте, Вадабозъ, Сара-
госа, Салманка Валладоліда, Валадівидъ, Ха-
ентъ, Корона. Сего въ 40 нинішхъ важ-
нѣйшихъ мѣстечествахъ. Въ Мадридѣ выбрано
12 республиканцѣвъ, 11 консервативѣвъ і 4
либералѣвъ. Либеральні кандидаты побѣджені
всюды республиканскими. Загаломъ выбрано
2763 монархістѣвъ, 854 республиканцѣвъ, 169
либеральнихъ і 31 карлістѣвъ.

Односний міжъ Швецією а Норве-
гією судъ взагалъ не дуже приязній. Унія пер-
сональна не припадає, мабуть, обомъ тямъ
народностямъ до смаку. Хоч і якъ мала
власть має шведска корона въ Норвегії, то
все таки єсть она ще за велика для норвег-
ского народу. Звѣстно, якъ передъ кѣлькома
мѣсяцями консервативній кабінетъ Станга въ
Норвегії мусѣвъ уступити лишъ за-для того,
що піднявъ справу заступництва обохъ кра-
ївъ на виб., с. є. щобъ відволати жадаю
норвегскон партії національно дотично окре-
мого міністерства справъ внѣшнихъ для
Норвегії. Така глуха боротьба міжъ обома кра-
ями веде ся дальше, а недавно шведскій мі-
ністеръ президентъ бар. Аггергальмъ на агро-
мажнѣмъ більшости шведскон палаты пославъ
высказавъ ся: Коли-бъ і лишъ мавъ децять
десять дивъ на вярны волюнть, то ми вже
бы поговорили по шведскъ въ Норвегію. Тѣ
слова выкликали страше розгнѣвє въ цѣ-
лѣмъ Норвегії, а прѣсь тамошня не находить
дошты слабъ на оцѣнку тыхъ зневажачныхъ
словъ. Зажадано, щобъ Аггергальмъ подавъ
ся до дїмсієн, і якъ доносить найновѣйшій вѣ-
сти, се вже стало ся, а его наслѣдникомъ
єсть міністеръ екарбу Ессевъ.

— Польскій центральній комітетъ выборовъ у Львові
поставивъ вчера кандидатомъ на посаду до радъ
державной за округъ Ярославъ-Чешановъ Едварда
Мицкевского, двіаця зъ Тучахъ.

— Зъ Перемишля доносить намъ, що оп. Кузю-
скій выйдить дня 24 и. ст. мал на візитацію въ
деканаты комарнискій і горожанскій (Комарно
і Рудки).

— Зачувъ поліційній ревізоръ розмову академи-
ківъ въ рестораціі про те, чи хтѣ въ льво-
вскихъ рускихъ студентскихъ товариствъ на сла-
внскій зѣздъ до Праги, і ось заручъ на дру-
гій день повзано кѣлькохъ академикѣвъ до полі-
ціи на переслуханье. Мабуть, зъ того побѣла
єсть, яку занотували польскій часописъ, що у
якихъ академикѣвъ-Русинѣвъ бабула ся ревізія.
Якъ відомо, товариства не поліційні не смѣють
высылати своихъ одоручникѣвъ на поліційні
зборы. Товариства студентскіє дуже добра се зна-
ють, але бѣла поліціи узнала, що за одновѣдє
— имъ се пригрозити.

— Въ Салоні, поїшту перемишлянського —
якъ намъ зъ-вѣдѣтъ нішуть — бѣдъ дошного
уже часу панує тифъ і багато людей упало аж
его жертвою. Сѣбъ страшний епидеміи не тѣлько
що не перешкоджено, але ще дано можности пе-
ренести ся і до сусѣдного села Куровичъ, де
уже въ кѣлькохъ хаткахъ захворѣла людей. Оа,
добавъ у насъ про здоровьє і житє людске!...

— Зъ Відня нішуть намъ відъ дня 14 и. ст.
малъ: Мѣжъ студентами відьенскихъ шкѣль вы-
ношихъ, котрі їдуть до Праги на єставу і зѣздъ
молодежы, вѣдъ «Очовникѣвъ» 10, москвофілѣвъ 3,
Полѣкѣвъ мало, за те богато Чехѣвъ, Сербѣвъ і
Словѣнѣвъ.

— Розписаний виборъ до яролавского рады посто-
ванъ въ мѣста Ярославъ не бувъ переведений зъ
причинъ, що не було комитету въ яролавской
радѣ громадскѣй въ день 8 и. ст. малъ, тому
президіи намістництва розписала новий виборъ
5 членѣвъ до рады постоваго на день 26 и.
ст. малъ.

— Въ Засѣдѣніи Потоцъ вибухъ 14 с. и. около
4. годъ пополуно великій огонь въ монастири
Домініканѣвъ, і то вже четвертый разъ. Выстро
перекинувъ ся на будинку скарбовон сторожы,
нотаріату та євѣдній будинки і за кѣльканадцѣ
минутъ згорѣла майже четверта часть мѣста, ко-
тра складала ся зъ 120 — 130 будинкѣвъ. Имен-
но нотарі Руднскій страшивъ все свое добро въ
огонь, лишъ акты выротовано. За нѣвторы годины
прибула сторожа огнена зъ Вучача і спасаю прочъ
часть мѣста бѣдъ заглади. Нужда межъ пого-
рѣльцями велика. Побѣла телеграмъ згорѣло 43
домѣвъ мешканыхъ крѣмъ господарскихъ будин-
кѣвъ. До 60 родинъ безъ даху і пожитымъ. Зая-
влявъ ся комітетъ для збираня даткѣвъ на пого-
рѣльцѣвъ.

— Про пожеаръ въ Полюховѣ великій (поїшту пе-
ремишлянського) подіють намъ ще близій вѣсти:
Пѣдъ урядового обчисленя погорѣло въ Полюховѣ
недъ 40 згорѣдъ. Загаломъ шода — 18.930 згр.
Убѣдиченыхъ господарствъ було 10. Въ огни
згорѣло лишъ 4-хѣтъ хлопчикѣвъ въ тѣхъ хатѣ, де
выбухъ огонь (двоє дѣтей бѣднѣвѣло побѣдѣше
въ селѣ). Згорѣло такожъ 3 телѣтъ і 4 безорѣтъ.
Позаявъ будинки въ Полюховѣ страха въ стрѣ-
ху, тожъ огонь альюкалізовано чуднимъ способомъ.
Въ першій хвилѣ злѣзавъ ои на мѣдци огню п.
Теодоръ Дучій, ц. к. вахмистеръ жандармеріи зъ
Куровичъ, зъ своимъ жандармами. А що людей
ще не було, то оцілѣли зъ двора Куровичского
прибувши зъ сиваково, носили самъ воду і на
приказъ п. Дучія, оминувши кѣлькя загорода, об-
дѣли одну хату водою, що ажъ текло, і такимъ
чиномъ огонь перервано. Инаше бѣла часть
села пошла бы була зъ димомъ. П. Дучій при
кождѣмъ огни уміє заручити такъ, що не допу-
стятъ до великого нещастя. — Р.

— На вѣдѣніи у двора бувъ въ патицію рано
намістникъ гр. Вагеніи директоръ поліціи льво-
вскон Клячковский.

— Зъ Норича кѣмъ Косемъ доносить намъ про
злѣвнѣще природи, подобно, яке чуло ся въ
Галичинѣхъ. Дня 14 и. ст. малъ пополуно у пер-
шій разъ сего мѣсяца захмарили ся нашъ горы а
маленька хмарочка нависла надъ Кориничѣвъ і
майже въ асного неба ударивъ грѣвъ і церковъ
і рѣсторонивъ середню конулу. Громоныя пере-
дѣла ся до середины, обидлаа образы і рани
въ иконостасѣ та зсунувши ся отомнами бѣдъ хра-
мовныхъ намістникѣвъ образѣвъ у долину, розорѣ-
вала дѣтковскій двѣр. Шибъ зъ бѣнокъ і кри-
штала зъ асного сѣвничка поспала, не поло-
мѣни не було. Саме тоді бувъ у церквѣ старшій
братъ; бѣдъ уоблишовъ підняти порохи, і наско-
дѣлнхъхъ говоривъ молоты передъ образомъ Спа-
сителя на бѣдалюню не цѣлого мѣста бѣдъ спале-
ного мѣста, но на щастье не утерѣвъ нічого.

— Крѣпка рада шибѣла на засѣданіи въ дня
11 и. ст. малъ ухвалила: призовети, щобъ въ
захѣдній Галичинѣй заповнѣвъ ся побѣрѣтъ
шкѣльній въ день 28 червня 1891. — Принала
пятилѣтній доштитъ: прѣз. Едвардовъ Бергеронъ
въ самѣрской гімназіи третій, ко. Алексієвъ Вату-
ловича катехитоніи при тѣй-же гімназіи другій,
а професоры Петроу Дутиловича въ Берѣка-
вахъ четвертій. — Ухвалила выказати прина-
мѣ о. Ант. Добрѣнскому за жертвоулюбѣты на
користъ шкѣль народныхъ. — Постановила іме-
нувати особныхъ учителяхъ реаліи греко кат.,
римо-кат. і мѣлѣевого віроповѣданія въ чотири-
класовѣй шкѣлѣ народнѣй въ Замарѣтанѣй, якъ
рівножъ для реаліи римо кат. при шкѣлахъ на-
родныхъ въ Надѣбрій. — Принала до відомости
нініацієлю справовданѣ ц. к. шкѣльній вишпек-
торъ крайного Станіслава Ольшеского зъ астра-
ціи семінаріи учительскихъ і шкѣль народныхъ,
бѣдѣмъ въ сѣни і лютѣмъ с. р., і затвердила
одновѣдній внесення. — Затвердила виборъ Каста-
на Пасакаса на репрезентанта рады постоваго
для оруженъ рады шкѣльній въ Городинѣ. —
Переймѣла посаду молодшого учителя при шкѣлѣ
дво-класовѣй въ Олѣшчакѣхъ старшыхъ на посаду
учителя зъ повною платою. — Призолила Ди-
трови Вілюковича учителями шкѣль народныхъ въ
Воля великій на пѣсарку громадску черезъ оденъ
рѣдъ, — Ухвалила zorganizувати бѣдъ дня 1 ве-

ресня 1891 шести-класову школу жѣнку въ Пе-
ремишля; три-класову школу народну въ Подѣво-
личкахъ переимѣнати на чотири-класову бѣдъ того
самого терміну; такъ само школу етатову въ Да-
видѣвъ на дво-класову зъ двома учителями зъ
повною платою; zorganizувати бѣдъ дня 1 вересня
школу етатову въ Острѣй въ повітѣ бузакѣмъ,
дальше школы єкѣльній въ Диничахъ въ повітѣ
богородчанскѣмъ і бѣдъ 1 вересня 1892 въ Буд-
кахъ незнанѣснихъ въ повітѣ каменецкѣмъ. —
Замѣнувала Людвигъ Зуба учителями школи єкѣ-
льній въ Максимовичахъ, Сидонію Оштетель-
ску постоійною учителькою молодшого сѣни класо-
вон школы жѣночон въ Самборѣ. — Дальше За-
мѣнувала при чотири класовыхъ школахъ му-
жескихъ у Львові: Франца Шпетманского у-
чителемъ школы им. Мицкевича, Іполита Пе-
трѣшевска управителемъ школы им. Парамовича,
Владислава Кронинского школы им. св. Антонія
Володимира Гаміла учителями школы им. Мицке-
вича, Ив. Солевского учителями школы им. Анны
і Якова Ганія учителями школы им. Чадного.

— Товариство учителей шибѣвъ выношихъ бѣдѣдѣ
загалній зборъ у Львові дня 17 и 18 с. и. На по-
рядку деннѣмъ стоить внесення выдѣлу о полі-
шенъ санитарныхъ відомости нашой молодежи въ
школахъ середнихъ, дальше: внесення въ справѣ
попѣишнѣйшого обезпечуваня опорожненыхъ посады
директорѣвъ і учителей шкѣль середнихъ і о
организацию галицкихъ шкѣль реальныхъ. Зъ спра-
вѣмъ товариства довідуюмо ся, що товариство
имѣє слѣдуючі кружки: бѣдѣнскій, львовско-сѣлѣн-
скій, львовскій, краковскій, ново-савѣдскій, пере-
мыско-прохланскій, рѣшѣнскій, самборско-стрий-
ско-дрогобичскій, станіславско-коломийскій, тер-
нопольско-холоцькскій і тарновскій. Побѣла ухва-
лы загалнихъ зборѣвъ въ минушого року вы-
бравъ выдѣлѣ особну комісію, котра на члѣнскѣхъ
засѣданнѣхъ займала ся справою полішеня
стану директорѣвъ і учителей шкѣль середнихъ
а заручѣмъ пытанѣмъ побѣдѣнны члѣмъ гімназіи
въ нашѣмъ краю і побѣдѣнны учительскихъ
мѣстѣ надѣтатныхъ въ гімназіяхъ галицкихъ. Въ
справѣ тѣй выдѣлѣ выѣзъ дѣй петиціи до рады
державной а такожъ вытѣловѣвъ петицію до со-
бѣмъ въ справѣ наглядѣ акарского въ нашихъ шко-
лахъ середнихъ. Икладѣ членскій приносилъ 1829
ар.; крѣмъ того дѣтѣе товариство бѣдъ выдѣлу
красного 1000 ар. субвенціи а 1000 ар. дає кра-
сна рада шибѣла на выданя товариства. Выда-
ныя часописы Микѣмъ коштувало 2.537 ар. 75 кр.
Готѣвкою лишѣго ся въ касѣ товариства 1326 ар.
84 кр.

— Зарѣдъ товариства „культъ“ рѣшнскихъ, поста-
новивъ основати у Львові институтъ для за-
осмотрѣнныя товарами своихъ крамницъ по се-
лахъ і для фахового выобразованя людей до ста-
ну кушечного.

— Имя Александръ гр. Фредеръ, польскій писа-
тель комедій а сынъ Александра гр. Фредера, т.
є. батька комедій польскон, померъ въ Познань-
щѣ. Мѣдѣ его сорокаты до родинного гробу
до Рудки.

— Въ справѣ перевозѣ безорѣвъ въ Галичинѣ оголо-
сила Wiener Ztg. министеральное распоряженіе,
котре мѣбѣтъ дека і мѣны розпорядженя міні-
стеральнаго въ 1. мѣня 1890 р. Одъ 26 мая
можуть галицкіє вѣпрки, заосмотрѣній цертѣіка-
ми, прибувати до Відня ажъ до понедѣлка по
полуно. Во второкъ бѣдѣ добувати ся торговъ,
а поспроданій безорѣвъ можна бѣдѣ продати въ че-
тверъ на торѣ въ Вѣнерѣ Найштадтѣ.

— Трѣвожній номъ заводѣтъ теперь въ нѣмѣцкѣмъ
войску до вышукнуваня пораненыхъ. Кождій
полкъ має 12 тѣмныхъ поѣвъ.

Наука штука и литература.

— Повѣсти О. Федьковска. Часть I. Львовъ 1891.
Накладомъ К. Вѣднѣренского. Стѣрѣжъ 78, 8-на,
Цѣна 20 кр. Змѣстъ: Дѣвѣстровъ кручѣ, Стрѣлецъ,
Побратимъ, Три акъ рѣдній браты, Хто винѣвъ?
і Серпе не наивѣтѣ.

— Нашъ землякъ д-ръ Ивѣтъ Пулюй, профессоръ на
нѣмѣцкѣй тохніцѣ въ Празѣ, предложивъ відьен-
скѣй академіи науки свою нову розправу підъ
заг. Ueber die Wirkungen gleichgerichteter Sinus-
artiger elektro motorischer Kräfte in einem Leiter
mit Selbst Induction.

Часткова выпродажа

Закупивши великій масѣвъ зъ фабрикъ загра-
ничныхъ найрѣднѣйшій

Біжутеріи золотѣ и срібнѣй,

найновѣйшихъ і найгарнѣйшихъ єкѣльній, якъ:
кѣнѣтъ, брошки, браслѣты, ланцюжы, сѣнѣтъ,
перстѣнѣ, медальонны, такожъ годѣнныи мужес-
кѣй і дамскѣй, золотѣ і срібнѣй, а такожъ въ по-
бѣдѣ искусствъ срібѣмъ єкѣльній, тѣмъ, кубки, лѣхтарѣ
пукорнѣвъ, режѣмѣтъ (срібнѣй) на бюрѣ, побѣдѣнны,
каламѣвъ і т. д., такожъ годѣнныи, антикы
въ бронѣ і много иншихъ предметѣвъ прода-
ти-хъ о 10, 20, 30 и 40 прц : инаше цѣны єкѣльній-
3873 10—10 нмѣхъ. (Покрѣсъ, біро чѣловѣкъ).

Магазинъ ювелирско-годинничарскій

І. Домбровскій

Львовѣ, улицы Галицкаа число 17.

За-для контрактового зобо-
вѣзаня до Одессы ще лишъ
нѣдѣля дѣйвъ

**Кароля Гагенбека
КАРАВАНА**

Сінгалѣзовъ і Тамілтѣвъ
мешканцѣвъ острова Цейлона
зъ 4 величезными слонями і зебамы до Відня і тѣмъ,
Отворѣна бѣдъ 2 1/2 до 8 годъ, вечерѣтъ.

Предѣставленіє: о 3, 4 1/2, 6 и 7 годѣвъ

Цѣны змѣнѣнѣй.

Вѣступъ: 1 мѣдѣ 30 кр., (дѣти инаше 12 дѣтъ 40 кр.),
II мѣдѣ 30 кр., (дѣти і войсковѣй инаше бѣдъ вѣдѣдѣбѣ) 20 кр.

Померевній — 5 — оновѣстѣки.
Юстѣвъ Феччѣ, патріотъ сѣлѣннѣвъ, основа-
тель крамницъ въ своихъ сѣлѣ, членъ рускихъ
товариствъ, померъ въ Сѣмблянѣкѣ підъ Душковымъ.
В. а. п.!

Гонимата зъ Іавновѣнскихъ Бѣзовѣнѣвъ, жѣна
руского священника, померла въ Кѣльчичахъ. В.
а. п.!

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣнь 16 мая. Настѣпшій до япанскон
амбасады вѣсти констатують, що здоровьє ца-
ревича полѣнѣнѣло ся.

Берлинъ 16 мая. Конѣ при повоѣвъ, ко-
трымъ вѣхавъ цѣсаръ, сполохали ся і вывер-
нули повоѣвъ, але цѣсаръ не бѣдѣвъ нѣякого
ушкодженя.

Бруксѣвъ 16 мая. Страйкующій вертають
до работы і мабуть во второкъ всѣ розрухи
устѣнутъ.

Атѣны 16 мая. На Корѣу вже жиды на-
задѣ отпѣрѣють свои склѣпы.

Петербургъ 16 мая. Кажуть, що на-
пѣстника придано царевичеві для его безне-
ченства.

Спеціалістъ подѣтъ шкѣльныхъ і венеричныхъ

Д-ръ Казимиръ Подлевскій

бѣдѣува спеціалістѣмъ студіи на клінікахъ проф. Бур-
кѣвъ-Бѣнѣвъ въ Парижѣ. Лѣсарѣ въ Берлинѣ
і Копенгагѣ у Вѣднѣ, замѣшавъ при ул. Цѣловѣй
ч. 2 (дѣвъ проф. Чижоннѣ).

Ординус бѣдъ II до 12 и бѣдъ 3 до 5.

Найдѣешее жерѣло предметѣвъ опти-
чѣмъ у Львові
підъ „КОПЕРНИКОМЪ“
уа. Театральна ч. 6 (пѣльнѣ сѣ. Духъ)
напрѣтъкъ головонѣмъ одѣку.

Окуляры, цѣмѣры, барометры, термоме-
тры, мікроскопы, мыльни электрѣчѣй,
рабѣсѣлы, і т. п. по цѣнамъ найдѣешихъ. Рѣпара-
ціи найдѣешими і найкорѣмъ.

Замѣшавъ зъ прѣдѣлѣи адресату: „Новій оптикъ“
підъ Коперникѣмъ, уа. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

**Д-РА РОЗЫ
БАЛЬСАМЪ ЖИТЯ**

єсть, вже бѣльше якъ бѣдъ 30 лѣтъ знавъ,
травлѣнь, апетѣтъ выкликуюче, бѣдѣнныа
уѣуваюче і загѣдно розвѣдѣнныа

средство домовѣ

Валѣна фляшка 1 ар., ма-
ла 50 ар., почтою о 30 ар.
бѣльше.

Вѣсъ части опѣлованя животъ
сѣи наведѣну нарку охорѣну
завѣсно депоновану.

Скѣдѣтъ по всѣмъ алѣмъ
нашѣмъ Австро-Угорщѣмъ.

Такожъ можна купити:

Прагску універсальну масть домову

Она посѣла многѣмъ досѣдѣмъ инаменитѣмъ полого-
дѣмъ чѣмѣмъ, травлѣннѣмъ і вѣсѣмъ поранѣннѣмъ
ишѣа а крѣмъ того дѣмъ уѣмѣрѣмъ і розкладѣмъ
бѣдъ. 3700 14—50

Вѣ дошѣхъ по 35 кр. і 25 кр. почтою 6 кр.
бѣльше.

Вѣсъ части опѣлованя
животъ сѣи наведѣну нарку
у охорѣну, завѣсно
депоновану.

Головнѣй склѣдъ
B. Fragner, Prag,
Nr. 203-204, Kleinseite, Apoth. zum schw. Adler.

Рѣсѣзала почтовою цѣдъ дѣмъ.

Учителька домовѣ

до дѣнѣтъ зъ V. ил. може обѣмъ
дѣмъ зарѣвъ мѣдѣу і подѣнованѣмъ.
Іосифъ Терѣнѣковскій, парѣхъ зъ
Любѣмъ, почта Журавно.

Дѣкъ

може обѣмъ зарѣвъ
посаду въ Любѣмъ поч.
Журавно; і если бы хотѣ троха
бувъ обѣмъкомѣмъ зъ пѣсарѣмъ,
мѣбъ бы бѣтъ зарѣвомъ і пѣса-
ремъ громадѣмъ. 3801

Предложеніе до замѣны парохіи.

Рѣдъ бѣмъ замѣнѣмъ мѣмъ парѣхѣмъ
зъ яку ишѣу, въ недалѣкѣмъ бѣдѣ-
ленѣмъ хотѣмъ за жѣмъ. Н. Корѣ-
нѣй, парѣхъ зъ Мѣлѣовичахъ; поч-
та Шарѣвъ; дворѣвъ зѣмѣнѣмъ въ
одного боку въ Шарѣвъ, зъ другого
Галина-Паварѣмъ; перѣстѣнѣмъ зѣмѣ-
нѣмъ: Пустѣмъмъ (мѣдѣ купѣловѣ)
зѣмъ ишѣу вѣдѣмъ кѣмъ бѣдъ помѣ-
нѣмъ бѣдѣмъмъ.

ПРАВДИВІЙ ЖЕНЕВСК

Виходять у Львові ще два (крім щодня і урочайних свят) о 6-й годі по полудні. Літературні доданки „Вісника найближчих майбутніх“ виходять в авторстві, а в авторстві в п'ятницю на перекладі редакції в Діалогі.

Предплата і інсерти приймають: у Львові Адміністрація „Діало“ у Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Комерція ч. 11, і в Євро газети у. Карла Людвига 9, у Відні М. Дукса, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wolfstrasse 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті в Гамбурзі M. Haasensteins & Vogler, G. L. Dache & Comp.

Предплата на „Діало“ в календарі за попередній платіж у Львові.

ДІАЛО

Предплата на „Діало“ по літер. відділенню в Австрії: на рік... 18 гр. на півріччя... 10 гр. на чотирі роки... 4 гр. 50 гр. на півріччя... 1 гр. 50 гр. у Львові: на рік... 18 гр. на півріччя... 10 гр. на чотирі роки... 4 гр. 50 гр. на півріччя... 1 гр. 50 гр. Редакція, Адміністрація і Експедиція „Діало“ у Баторія. — Рукописи звертаються за літо на попередні виступи. — Рекламні записки вільні від податку. Подорожні кошти 8 кр. а. в. Оголошення приймаються за плату 6 кр. а. в. однієї строки в день. „Діалог“ по 20 кр. а. в. Меліди чинять за 10 кр. а. в. щодня.

ДІАЛО З'являється 1 (18) щодня почався сь другий квартал сегоднішнього видавництва „Діало“

Дуже просимо наших Впов. Передплатників посилати з надсланими передплатами і залеглостями.

У Львові дні 18 н. ст. маі 1891.

Найважливіше справою політичного значіння, яка була досі піднесена в новій палаті послів рад держави у Відні, — то безперечно справа розширення права виборчого.

Справу тую порушено тепер в рад держави не по раз першій, — бо вже і попередню каденцію одна група посольства поставила була таке внесення, — однак тепер справа тая появилася в палаті назавжди більшим натиском. Звісно бо, що на перших засіданнях палати посольства внесли послы [Тішпер, д-р Пленер, Фірикрайт і Гесман] аж чотири внесення, стрімлячи до одної і тей самої мети — розширення права виборчого через зниження ціна виборчого і через скасування прав виборчих.

Дуже цікаві були мотивовані внесення і промови ніхто послів поодиноких партій при першій читанні тих внесень, а в усіх поважних промов виходило одно: нинішня австрійська система виборча до тіла законодавчих (ради держави і союму) вимагає кончеї реформи, бо она не відповідає духу часу, а є несправедливою, кривить міліони громадян, а громадяне ті позивають свою кривду, уступає їм домагають ся, — і реформа наступити мусить, бо идея розширення права виборчого, так сказати б, висить нині у повітрі тих держав, котрі в тім ділі полишили позаду.

А однакже мимо так загально признаний в промові потреби реформи тепершньої системи виборчій, стрітати она безперечно перешкоди — і то з двох сторін: з сторони правительств і з сторони одного великого клубу парламентарного, іменно — Польов.

Правительство австрійське звичайно не радо змішувати системи в душі послугу, а змішувати, аж коли під напором мусить (се показує нам історія), а Польови знов — зарівно як аристократи так і демократи — болять ся реформи передовсім в огляду на свій польско-національний інтерес на Русі, бо коли б в сільських округах внесено прав виборчих, а заведено вибори прями, як то єсть нині в містах і в більшій послідості,

могла б делегация галицька у Відні виглядати трохи инакше... Тому то й не дивно, що п. Билинський, як автор і резервний адресат до трону не хотів в комісії адресовий в чути о розширенні прав політичних, — тому то і не дивно, що навіть демократ (Ісус а поп Ісусов) д-р Рутковський в „жолт“ польським, есентуальне переведення реформи виборчій назвав нещастям для Польов у всьодній Галичині і нарікав на Планера за його внесення, — хоч той хотів Немець в різно означив, що Галичину можна б вилучити від благодати реформи виборчій... як коли б Галичане не носили рівних тагарів і повинностей, як другі народи держави!?

Як дола випаді внесення проєктів реформи, годі вгадати. Надіється, що тепер справою сею буде рада держави бодий займатися, бо попередню каденцію президи палати дотичне внесення аложива була до коши і не показала його навіть на світло денне... Нам же їде тепер о зазначення в той справі становища Русинів.

Отже констатуємо, що Русини стоять рішучо за розширенням права виборчого в Австрії і спеціально в Галичині та й се вже они кількох разів в різно і голосно заявляли. Посол Телишевський в имени клубу руского поставив минушню сесію в сойм внесення о зміну соймової ординації виборчій як раз в напрямі скасування прав виборчих в курії сільській, а торжний загальний збори „Народної Ради“ (в грудні 1890 року) з одушевленням прийняли точку з політичної програми, відчитану послом Романчуком, в котрій вказане було стремлення Русинів до розширення права виборчого. Не сумніваємося, що за тим стоять і стоять будуть всі послы руского клубу в рад держави, заступники інтересів народу демократичного.

Письма зь Праги.

[Від нашого кореспондента.]

Прага, 15 н. ст. маі.

Нині прибули ми з Відні до Золотой Праги. Нам поїзд вийхав досвіта з Відні, містив 354 люда, з того числа около 200 Славян-академиків; прочі були члени славянського товариства віденського Lumir. Довгий поїзд укріплений був прикрасами славянськими хоругвами, а учасники сея прогульки, устроєної віденськими славянськими академічними товариствами, мали нагрудий одяк славянських барв. Злишно додавати, що їзда, хоч і як довго, весело проходила в молодій охоті товариств. Задержувались ми лише на більших станціях, найдовше в Берні моравській за для обд-

появ. Підчас дороги витали нас в Мораві і Чехії з великим одушевленням окликаючи Na zdar! на що йшли бд нас „Жівіо!“ і „Слава!“ Між влучили запанувало велике одушевлення, коли ми вїхали в Мораву, землю славянську. В Коляні витано нас навіть з оркестром. В першій вагоні містив ся Академіку арлек (Чехи) і „Свѣт“, в другій Хорвати, Болгари, а далі Серби, Польки, Словінці, Словаки і „Буківина“, вкідці Lumir, в котрій дуже сильно був заступлений прасний пол роду людського.

Підвечер вїхали ми в Прагу. Привітання було величаве. Як Narodni Listu кажуть, то бд п'ять лів, коли то американськ Чехи завітали в Прагу, — Прага вїсного так не повитала. Перон зельвіничного добря залив величавою масою студентів чеськ. На головах в них були студентскі бірети (на набір французьких) з національними лентами; такі ленти були також у кожного через груди. Плещу перед добрим в суєтній улиці залив неспокійний мас народ. Також вдовж дождової улиці утворили студентскі шаліри. Коли ми вїхали під скляний вестибул — алула в тисяч грудей імена Hej Slovane; обдела, коли останували ся поїзд, окликають Na zdar не було кінця; бд крику тисяч, здавалося, потрясав каміня будова добря зельвінич державних. Ентузіазм годі описати: мужчини нимахували капелюхами, жінчини хустинками, а прасні наші хлопці собі взаємно. Представителів поодиноких народностей представляли по черзі президи чеських академиків. Нам Русинам припала честь бути найперше представленими. Слово промовив голова прасного академічного товариства Slavia п. Сокол, а відповів голова віденського екскурсі, п. Урбан. Одтак ми всіля до поїзда і в вїдні пробіраючись через розсвітлювану масу народу, добилися улиці Гіберської, Пшінонь на площу Вячеслава перед дом академ. товариства Slavia. Ми Русини вїхали майже на самісібі перед. З боків каміня витано нас також. В величавій, славу ліберитивній, дом товариства розділено нас на кватери; бдйших радо прийнято в гостинні чеськ родни.

Ввечер на Софійськострості (на Велаті) бдбув ся незвичайно численний бенкет в честь привіжних академиків. Величавий сал в помпестній вїх; багато столів номіж столами; великий рад був, допавши якого місця. Тут вилось велике число дам. Забану часті вечера виповнили продукції академічного хору і хорватск „тамбурица“ оркестри. Хор співав чудно, — з таким співом годі у нас подібати ся. Знов вилослав довшу річ голова чеських студентів, дуже симпатичний і знаменитий бейдник. Іменем чеських академиків говорили п. Чіжов і Клофач, за Сербів п. Мічич і Вейльковач, за Хорватів п. Домалдович і Мілічевич (з Босни), за Русинів п. Долатинський, за Словаків п. Благот, за Польов п. Санкович і Шукевич, за Словінців п. Мантуані, за Болгар п. Ходжаров, а за Росіян (сели вибачте, що за таких ухоті тут наш домородний москвофіл) п. Могилінський. Бесіди перепл-

тано співом то хоральними, то гуртовими. Побно ввечер закінчилося те гостинне прип'яте. Ми перейшли бдтак до академічній каварні, а тут далі йшла річ головою про конгрес студентства славянського, котрий має бдбутись в неділю. Мбота і вистави ми очевидно ще не оглядали, — та не залишу про се донести.

Нехай же і нам на сїм мїсці вільно буде сказати славянським братам Чехам за свїтлий привіт іменно нас, Русинів, щире наше спаси-Бог!

Йосифа П-чій.

Рада державна.

Порядок денний 14-го засідання палати послів ввечер, 20 н. ст. маі, єсть слїдуючий: 1. Справозданє комісії бюджетової о правительстві проєкт дотично збільшення мїліон монети дробної. 2. Справозданє комісії бюджетової з проєкту правительственого дотично справи віденських касарен. 3. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 4. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 5. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 6. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 7. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 8. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 9. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 10. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 11. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 12. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 13. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 14. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 15. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 16. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 17. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 18. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 19. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 20. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 21. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 22. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 23. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 24. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 25. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 26. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 27. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 28. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 29. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 30. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 31. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 32. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 33. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 34. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 35. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 36. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 37. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 38. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 39. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 40. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 41. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 42. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 43. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 44. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 45. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 46. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 47. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 48. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 49. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 50. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 51. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 52. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 53. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 54. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 55. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 56. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 57. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 58. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 59. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 60. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 61. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 62. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 63. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 64. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 65. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 66. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 67. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 68. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 69. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 70. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 71. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 72. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 73. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 74. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 75. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 76. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 77. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 78. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 79. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 80. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 81. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 82. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 83. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 84. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 85. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 86. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 87. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 88. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 89. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 90. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 91. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 92. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 93. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 94. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 95. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 96. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 97. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 98. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 99. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 100. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 101. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 102. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 103. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 104. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 105. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 106. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 107. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 108. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 109. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 110. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 111. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 112. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 113. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 114. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 115. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 116. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 117. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 118. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 119. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 120. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 121. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 122. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 123. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 124. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 125. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 126. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 127. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 128. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 129. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 130. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 131. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 132. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 133. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 134. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 135. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 136. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 137. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 138. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 139. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 140. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 141. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 142. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 143. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 144. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 145. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 146. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 147. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 148. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 149. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 150. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 151. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 152. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 153. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 154. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 155. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 156. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 157. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 158. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 159. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 160. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 161. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 162. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 163. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 164. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 165. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 166. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 167. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 168. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 169. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 170. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 171. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 172. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 173. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 174. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 175. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 176. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 177. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 178. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 179. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 180. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 181. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 182. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 183. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 184. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 185. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 186. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 187. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 188. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 189. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 190. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 191. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 192. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 193. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 194. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 195. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 196. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 197. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 198. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 199. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 200. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 201. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 202. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 203. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 204. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 205. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 206. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 207. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 208. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 209. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 210. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 211. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 212. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 213. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 214. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 215. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 216. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 217. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 218. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 219. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 220. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 221. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 222. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 223. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 224. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 225. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 226. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 227. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 228. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 229. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 230. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 231. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 232. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 233. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 234. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 235. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 236. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 237. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 238. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 239. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 240. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 241. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 242. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 243. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 244. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 245. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 246. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 247. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 248. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 249. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 250. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 251. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 252. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 253. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 254. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 255. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 256. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 257. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 258. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 259. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 260. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 261. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 262. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 263. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 264. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 265. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 266. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 267. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 268. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 269. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 270. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 271. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 272. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 273. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 274. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 275. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 276. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 277. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 278. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 279. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 280. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 281. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 282. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 283. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 284. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 285. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 286. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 287. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 288. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 289. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 290. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 291. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 292. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 293. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 294. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 295. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 296. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 297. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 298. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 299. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 300. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 301. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 302. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 303. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 304. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 305. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 306. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 307. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 308. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 309. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 310. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 311. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 312. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 313. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 314. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 315. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 316. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 317. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 318. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 319. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 320. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 321. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 322. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 323. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 324. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 325. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 326. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 327. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 328. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 329. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 330. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 331. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 332. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 333. Справозданє комісії о ненарушності послів до суду. 33

Преходната на „МЕЛО“ и клавишната на електро-и клавиш

на членици 1 пр. 60 пр.
у Лисеј:
на членици 16 пр. за членику 3 пр.
на членику 4 пр. 1 пр. 35 пр.
Редација: Административна и Економска вода ч. 24
у. Ветеринар — Рукотворни материјали и непотребни
запиремени. — Рекламација несооднавен златан джупорта.
Пододенно члене конугу 8 пр. а. в.
Ододенноа прикжатија са по дит 6 пр. дас одоно
строчи аитораси са ру. „Надосаи“ во 20 пр. а. в.
Подден члене са по 10 пр. дас одоно.

Я бувъ въ неспілѣмъ положенію, именно за-для того гостиница, що она поставила на

книжницю по уличках, а в кассарнях скон-
сигнувало войско. Ситуація стала дуже по-
важною.

Сорок анатимих горожань вибралося
в депутацию до Ристича, щоб поцесувати на-
каз насилино вдалення, але Ристич не
приняв депутацию. Говорили, що правитель-
ство гадає вдалити Наталію вночі в са-
дять в на парохід "Делиград" вже не в
самобі Вільграді, а в сусідній селі
Виниці.

Через цілу ніч не бдупали люди
бд палати королеви. Що-раз новий томи
приходив під білу палату, підносили окли-
ки, а Наталія дякувала в білу. Загадали пе-
ревести Наталію до коняку королевського.

Книжниця хотіла озброїти улицю. На
розказ команданта гвардії книжницю одпові-
дали томи народа сміхом, а коли командант
велів ударити на томи голыми шаблями,
народ зачав кидати камінь. Гвардія цо-
нула ся, бо многі в них, а навіть один
офіцер поцілів камінням в голову. Вой-
ська злізла в коней і зачала стріляти. На
стріли одповідають томи камінням. З
обох сторін много погубило або покалічені.
Войско зачало що-раз слабше атакувати лю-
дей. Вкінці таки уступило.

Молодого короля Александра вывезено
ще рано до замку в Тончидарі.

Ситуація дуже критична. бо правитель-
ство рѣшило доконче вдалити Наталію.

Справозданье выдѣлу „Рускои Бесѣ- ды“ зъ управы руско-народнымъ те- атромъ за часъ бдѣ 1. сѣчня 1890. до 31 грудня 1890.

Въ часѣ, до котораго бдосить ся нинѣш-
не справозданье, гостивъ руско-народный те-
атръ, остающій и на дальше подѣ дирекцію
и. Ивана Бабаровича, въ слѣдующихъ мѣсяцѣхъ
Галичины: въ Станиславѣ, Дрогобичи, Стрию,
Самборѣ, Сяноцѣ, Ясѣ, Горлицѣхъ, Новомъ-
Санчѣ, Тарновѣ, Ярославѣ, Любачевѣ, Сока-
лѣ, Жовквѣ, Бродкахъ, Львовѣ и Перемышлѣ.

Въ томъ часѣ давъ руско-народный те-
атръ 222 представлень, въ которыхъ наибольшее
пришло на Самборѣ (26) и Дрогобичи (21).
У Львовѣ давъ театръ 18 представлень.

Репертуаръ руско-народного театру скла-
давъ ся въ томъ часѣ зъ 38 штукъ. Зъ числа
сего припадае 7 на новы штуки, выставленны
въ томъ часѣ по разѣ першій, а 2 на штуки
повторенны въ новую ободу.

Изъ загалнаго числа 38 штукъ припадае
21 на штуки оригинальны, а 17 на штуки пере-
кладны.

Въ числѣ оригинальныхъ подыбуемо
драмъ 10, а то: Черниговку, (представлену
3 разѣ), Дай серцю волю (9 разѣ), Глигетъ
(6), Наймичку (1), Кто виновъ (7), Дѣти не-
долѣ (3), Павло Полуботокъ (6), Не судилось
(6), Ярополкъ (3), Изъ моря житейского (1);
дальше одну оперу Рѣдвяна нѣчь (выставлену
19 разѣ), а прочіи 10 — то оперетки, мелю-
драмы або комедіи, якъ: Запорожець за Ду-
наемъ (14), Наталка Полтавка (3), Панъ ма-
даторъ (4), Подбѣрае (2), Чорноморцѣ (1),
Панъ молада въ Босни (1), Добощоръ (1),
Тато на заручинахъ (2), Шляхта ходячкова
(1), Перше повизнали (2) и Пошались въ дур-
нѣ (1). Отже разомъ було 98 выставъ штукъ
оригинальныхъ. Зъ оригинальныхъ творбъ суть
новостями: Рѣдвяна нѣчь, Не судилось и Изъ
моря житейского.

Зъ загалнаго числа 17 перекада-
ныхъ штукъ, якъ представивъ руско-народ-
ный театр въ томъ часѣ, припадае на опере-
ту 9, а то: Баронъ цыганскій (20), Гаспароне
(12), Давоны въ Корневѣ (12), Весела война
(9), Зеленый островъ (7), Микадо (26), Трѣбка
гольциска (2), Галика (3) и Два злодѣи (5),
— а на драму и комедію 8 штукъ, а то:
Донька Фабриці (4), Мужъ въ чинахъ (3),
Дѣла въ чужинѣ (4), Надъ берегомъ проща-
сти (5), Лена (3), Домъ отвертый (1), Бойки
(2), и Своия (4). Разомъ 122 выставъ. [Кромѣ
сего були еще 2 складаны въ одно-актовыхъ

край стола. И на що она менѣ принесла ма-
сло и яйца, сама бѣдна, стара?... Чи я не
можу безъ того обдѣи ся? И що тутъ менѣ
робити?..

Клѣцка гримала въ руцѣ листъ. Листъ
бувъ розпечатаный и добре вымытый: видно,
что вже не одинъ манъ его въ своихъ ру-
кахъ.

— Добре, — кажу, — заразъ вамъ пе-
речатаю, а вы за тымъ часомъ сядьте собі
оттутъ на столѣцѣ.

— Охъ, такъ сяду... Шось я не ждукаю,
болятъ груди, такъ и камешъ допѣкае,
— сказала Клѣцка, покашляючи, и сѣла на
вказане мѣсто.

Я розвинувъ листъ и ставъ читати. Бувъ
се листъ звичайный, воцѣпъ, писаный воцѣ-
кою мовою, якъ и въ житю перечитавъ не
мало.

„Коханъ родивъ! — писавъ Янъ —
Дончикъ вамъ, же естемъ въ ласки Бога
друзь и поводити ся менѣ, якъ змѣле ниш
войску, только бытъ ся хтѣвъ довѣдаю о ва-
шѣмъ здравлю и поведѣню... Якъ коро-
ва буде мѣла телѣ, то напѣшитъ менѣ, чи бычокъ
чи телечка, и не продавайте, ажъ я приду
въ войска" и т. д. При концѣ листу стояло
написано: „Бѣдемъ въ великихъ тарпатахъ,
згубивъ-емъ бдѣ тебра цѣлѣвъ и вкрали въ
мене дѣ пары комѣсныхъ малесонѣвъ и по-
дерли на сѣди. Пришлѣть менѣ конче пару
крейцарѣвъ, хоть три ринскѣ...“

Чи се правда? — думаю собі. — Не въ
такихъ то Янѣхъ, чтобы давъ у себе що кра-
сти... И въ-водемъ бдѣ знае, что власне подер-
ли на фецѣ? Злацѣвъ ся! Або той „дѣнголъ“...
що за цѣнѣль?... Се вже очевидна брехня,

штука.] Новостями въ перекадаемыхъ штукъ
були: Дѣла въ чужинѣ, Микадо, Своия и
Донька Фабриці.

Щобъ оберегти бдѣ задачу на ро-
дному штукѣ рѣшано вѣрнѣ въ репертуарѣ
оригинальныхъ и перекадаемыхъ штукъ, пере-
давъ выдѣлъ точну контролю надъ уклада-
ниемъ репертуару въ поодинокихъ мѣсяцѣхъ
побуту театру. Такъ принимѣмъ у Львовѣ: на
18 выставленныхъ штукъ припадае оригиналь-
ныхъ 14, а перекадаемыхъ лаше 4; въ Дрого-
бичи оригинальныхъ 11, а перекадаемыхъ 10
— и т. д.

Цѣнава рѣчь буде такоже подати стати-
стичку поведѣния поодинокихъ штукъ, котра
рѣшае о смаку публики. Наибольшее по-
ведѣние мали французскій оперетти, якъ Ми-
кадо, Баронъ цыганскій, Гаспароне, Давоны
въ Корневѣ, Весела война, Зеленый островъ,
а въ оригинальныхъ: Не судилось и Рѣдвяна
нѣчь, яко новостями. Наибольшее поведѣние ма-
ли: Наймичка, Дѣти недолѣ и Домъ отвертый.
И такъ въ Дрогобичи принесли доходу:
Микадо 215 ар., Глигетъ 35 ар., Давоны въ Кор-
невѣ 205 ар., Весела война 149 ар., Наймич-
ка 15 ар., Черниговка 35 ар., Баронъ цыган-
скій 129 ар., Дѣти недолѣ 21 ар., Рѣдвяна
нѣчь 142 ар.; — въ Стрию: Давоны въ Кор-
невѣ 156 ар., Два злодѣи 58 ар., Рѣдвяна
нѣчь 163 ар., Дѣти недолѣ 27 ар.; — въ Са-
мборѣ: Баронъ цыганскій 148 ар., Гаспароне
133 ар., Рѣдвяна нѣчь 125 ар., Давоны въ Кор-
невѣ 152 ар., Весела война 150 ар., Кто ви-
новъ 34 ар., Запорожець за Дунаемъ 20 ар.,
Дѣти недолѣ 31 ар., Микадо 215 ар. а другимъ
разомъ 128 ар.; — въ Сяноцѣ: Баронъ ци-
ганскій 140 ар., Микадо 182 ар., Рѣдвяна
нѣчь 182 ар., Шляхта ходячкова 43 ар.; —
въ Ясѣ: Микадо 145 ар., Рѣдвяна нѣчь 55
ар., Дай серцю волю 35 ар., Баронъ цыган-
скій 91 ар., Давоны въ Корневѣ 84 ар.; —
въ Горлицѣхъ: Баронъ цыганскій 120 ар.,
Микадо 143 ар., Рѣдвяна нѣчь 38 ар., Павло
Полуботокъ 37 ар.; — въ Новомъ-Санчѣ:
Баронъ цыганскій 141 ар., Давоны въ Кор-
невѣ 96 ар., Гаспароне 164 ар., Микадо 159 ар.,
Зеленый островъ 106 ар., Полуботокъ 40 ар.,
Рѣдвяна нѣчь 84 ар.; — въ Ярославѣ:
Микадо 104 ар., Рѣдвяна нѣчь 102 ар., Дай
серцю волю 56 ар.; — въ Любачевѣ: Кто ви-
новъ 43 ар., Микадо 86 ар., Рѣдвяна нѣчь
82 ар.; — въ Сокалѣ: Кто виновъ 39 ар.,
Микадо 119 ар., Давоны въ Корневѣ 103 ар.,
Ярополкъ 42 ар., Глигетъ 39 ар., Рѣдвяна нѣчь
119 ар.; — въ Бродкахъ: Кто виновъ 48 ар.,
Микадо 139 ар., Баронъ цыганскій 134 ар.,
Микадо (другій разъ) 125 ар., Давоны въ Кор-
невѣ 109 ар., Рѣдвяна нѣчь 274 ар., Яро-
полкъ 52 ар.; — у Львовѣ: Не судилось
172 ар., Глигетъ 130 ар., Микадо 76 ар., Рѣд-
вяна нѣчь 625 ар. и (другимъ разомъ) 124 ар.

Новости репертуару, приданный переважно
выдѣломъ „Рускои Бесѣды“, знавши, якъ видно,
радъи привѣтъ мѣжъ рускою публикою. Жаль
лишь, что повѣшавши новостями вычерпано
майже весь оригинальный репертуаръ русскихъ
творбъ драматическихъ. Щобъ зарадити тому,
удаваясь ся выдѣлъ до многихъ писателей,
якъ до Старицкого, Янчука, Корниля Уте-
иновича, Наталы Вахнянина, Исидора Воробье-
вича и о. Валавского, и мѣла надѣю, что не-
забавомъ найдутъ до выдѣлу деяки брадѣ,
въ которыхъ буде можна зробити выборъ до
представленія въ руско-народный театрѣ.
При недостаткѣ оригинальныхъ творбъ стара-
въ ся выдѣлъ о перекадаемыхъ и придать для сценъ:
„Въ сѣти судьбы“ Потѣхина, „Отчина“ (La-
ratrie) В. Сарду, „Ляцаръ счастья“, „Выхованецъ“,
комедію Янчука, и поробивъ першій крокъ для
придѣла партитуры до оперы Микола Лисенка
„Утоплена“.

Переходяча до артистичнаго персо-
налу, належить зазначити слѣдующіи амьны:
При вѣдѣ року 1890 уступила зъ рускои сценѣ
назва Радкевичъ и п. Клѣцковскій; на ихъ
мѣсто заангажувала дирекція дѣи спѣвачки и
п. Цолѣвѣвъ, котріи були вже попередно на
рускои сценѣ. Въ складѣ труппы увѣшли даль-
ше: п. Несторъ Яворовскій и п. Левъ Лопатин-
скій, котораго выдѣлъ „Рускои Бесѣды“ вы-
славъ яко стипендіата до школы драматично-ар-

щобъ налякати бдѣ матѣри та выманити
„пару крейцарѣвъ“...

Я положивъ листъ на столѣ. Глазѣвъ-
емъ на Клѣцку, що сѣдала напротивъ мене, —
въ еи очѣхъ свѣтили ся слезы.

— Отже-жъ то я не знаю и нѣхто не
знае, въ якихъ бдѣ „опаратахъ“, — промовила
до мене — и що тамъ ще при концѣ написано,
Богъ его знае...

Я їй розтолковувъ коротко, о що въ ли-
стѣ розходиться ся и давъ обѣзати, щобъ она
не конче вѣрила въ то, що тамъ написано, и
не свѣшила ся заразъ посылати грошѣ, котріи
їй може потрібнѣйшій, нѣжъ сьмѣна.

Клѣцка тяжко збѣхнула.

— Правда чи не правда, що бдѣ тамъ
пише, — промовила, — але я таки грошѣ по-
шлю. Знайшовъ ся же три ринскѣхъ, ось они...
Стара вышлала зъ-за пазухи зѣйшѣ пла-
токъ и стала его осторожно розвизати, а бдѣ-
такъ дрожжачою рукою положила на столѣ три
паперовѣ ринскѣ.

На нѣй було видно зворушенье. Я собі
подумавъ: „Чи не лѣпше було-бъ їй нѣчо не
говорити?“

— Отъ, такъ лихо... на стару голову, —
сказала Клѣцка и тяжко закашляла. — На-
пѣшитъ ему, будьте ласкавы, що я ему посыл-
ла грошѣ, чтобы бдѣ якъ найскорѣе при-
шлѣ до дому, бо я не ждукаю, коле по-пдѣ
грудьми, въ хатѣ змѣно, нема кому врубати
дрова. Нехай проситъ старшихъ, може пу-
стятъ, хоть на тыждень, два...

(Конецъ буде.)

тистично у Вѣдин для основнаго выобразования.
Режисерію подѣляли мѣжъ себе п. директоръ
Бабаровичъ и артистъ Стечинскій: першій
объявляе режисерію драмы и комедіи, другій
вѣдѣтъ штукъ спѣвающихъ.

За дозволомъ выдѣлу выступали на сценѣ
русскій также артисты польского театру
ио гостѣ, а то: панъ Бочнай въ Самборѣ и
Дрогобичѣ въ „Давонахъ въ Корневѣ“, въ
одній складаній, въ „Веселѣй войны“, а въ
Тарновѣ въ Давонахъ въ Корневѣ; панъ
Радванъ въ Стрию въ Баронѣ цыганскѣмъ,
Давонахъ въ Корневѣ, Гаспаронѣ; и Скаль-
скій въ Самборѣ въ Гаспаронѣ, въ складаніи,
въ Веселѣй войны а въ Новомъ-Санчѣ въ Га-
спаронѣ, Наталѣ-Полтавѣ, Веселѣй войны и
Микадѣ; п. Борковскій у Львовѣ въ Рѣдвянѣй
ночи. — Въ оперетахъ дебютовала теористы
Ямашскій и Ольховскій.

На писемъ выдѣлу краевского въ справѣ
комісія, котра бы застановилась, о сколько
треба подѣсти субвенцію въ 6000 на 10.000
ар. выбрано зъ раменъ выдѣлу до сѣи: проф.
Ю. Романчукъ, проф. Ю. Медведского, проф.
д-ра О. Огоновского, д-ра Евгения Охесниц-
кого, редактора Ивана Болея, нижня, Осипа
Ганинчука, и членѣвъ комітету артистичнаго:
д-ра Александра Огоновского, д-ра Вас. Иль-
ицкаго, д-ра Ю. Целевича, проф. Мих. По-
лянского, проф. Нат. Вахнянина и Мих. Ды-
мета. Якъ зѣвѣсто, соймъ краевый подѣлъ
субвенцію для руско-народного театру въ
6.000 ар. на суму 7250 ар. и на розписанье
конкурсу на творы оригинальн въ сумѣ 750
ар. рѣчно.

Въ цѣлѣй своѣй задрѣвъ стрѣчавъ рус-
кій театръ вѣсело щирый и сердечный при-
вѣтъ мѣжъ Русинами на провинціи. Въ Дрого-
бичи устроивъ бдѣ въ власной инициативѣ дѣи
12 лютого представленье торжественное въ ро-
ковины смерти Тараса Шевченка, въ Стрию
взявъ участь въ вечеринкѣхъ, устроивъхъ та-
мошними Русинами въ память смерти Шев-
ченка на дѣи 4 марта, въ Сяноцѣ празнувавъ
театръ дѣи 3 мая память занесенъ панщины,
и въ каждой мѣсяцѣ признакувавъ радо пооди-
ночій представленье на добродѣйный цѣли.
Майже въ каждого мѣсяцѣ, до перебуванъ те-
атръ, одержувавъ выдѣлъ бдѣ мѣсяцѣхъ Ру-
синѣвъ прахильн для него справозданья, а ко-
ли показало ся що алого, то выдѣлъ заравъ
старавъ ся сему зарадити. Вѣи потреби, якъ
побльшенье оркестры, скрѣпленье хорѣвъ,
придѣланье сѣнаковъ въ голосомъ сопроно-
вымъ и басовымъ, справленье и бдѣиленье
декорацій не спускавъ выдѣлъ нѣколи въ ока
и старавъ ся нѣмъ по возможности зарадити,
— однакъ змѣтаны выдѣлу розбавлялись о бракъ
средствъ матеріальныхъ. Теперь, при трохи
подвиженей заможности, зарадитъ выдѣлъ бодей
вчаси бракови, постаравшись о то, что орхе-
стра збѣльшилась въ 5 людей на 10, и теперь
справдѣ заслужуе она на назву оркестры.

Кончачи симъ свое справозданье, уступа-
ющій выдѣлъ „Рускои Бесѣды“ дакуе сердечно
вѣсѣмъ Ви. Землякамъ, котріи нашъ руско-на-
родный театръ радо та щиро стрѣчали и ста-
рались подпомогти его и матеріально, и те-
пелою пороною въ тяжкихъ хвѣлахъ.

Наконецъ подаемо справозданье касовѣ
въ 6.000 ар. субвенціи краевой для руско-на-
родного театру:

1. Дирекціи театру готѣвкою	4 200 ар.
2. Закупно гардеробы	150 "
3. Закупно новыхъ штукъ и пе- реклады	595 "
4. Подѣмога удѣлена артистамъ	585 "
5. Закупно книжокъ и друкъ	123 "
6. Подорожѣ	86 "
7. Податокъ, стемилѣ, порта и дрѣбный выдатки	141 "
8. П. Лопатинскому стипендія	120 "
Разомъ	6.000 ар.

Дописи „Дѣла“.

Зъ Борислава.

[Въ копальняхъ воеву земного.]

Вду черезъ Бориславъ, кричатъ: „Горитъ!
горитъ въ шибѣхъ!“ — Де? — Въ товариствѣ
французовъ на Волянцѣ... колынавацѣ жи-
дѣвъ подѣ землею душитъ ся. — Можна по-
двинити ся? — Вамъ? за дурно... Ходѣтъ, за-
веду васъ до самого вулкана.

Мы поѣхали. По дорогѣ стрѣтили першу
жертву нещаснаго вышадку: до шпиталю не-
сли почененого хлопца-жидика; бдѣвъ мѣвъ у-
павши въ шпиталь подѣ землею, стовѣвъ лягну,
бдѣ сего наступивъ выбухъ и западила ся ки-
пичка въ одѣвѣй хдѣннику.

Горитъ, сильно горитъ. дымъ видно, а на-
родъ колотомъ бѣжитъ. Приходимо до голов-
ного шабу „Францъ Юсѣвъ“, — народу гука
воцѣи: стойте, давить ся... Зъ одной сѣнканъ
пожарной лѣють въ провинъ воду, а въ-вдѣ-
тамъ дымъ смердачій бухае... Штигарѣ и де-
лѣи жидки-роботники спускають ся въ коши
головнымъ шибѣмъ на долину. Другіи выхадѣтъ
на гору, мѣсценѣй анатоки горничѣи окружали
самого творца-настоятеля сего товариства, сто-
ять, давить ся, все стойте, давить ся, та й я
стою, дякую ся. Одевъ только полицѣи, довѣи,
поламаный, въ циркатымъ носомъ, забуду-
женный, на каждого порядѣише убранный при-
чатъ: „На бѣкъ! въ имено права на бѣкъ!“

— Чому сей довѣи Миката жидѣвскій не
гонитъ тѣхъ вѣтрѣиговѣвъ въ хайдеру, що ба-
валять ся посьмъ при головнѣмъ шибѣ и дѣи-
стѣи перешаждаютъ робѣтникамъ, а только
ажъ по-заду шукае своихъ кліѣнтѣвъ? — пытаю.

— Се хлопцѣ нашихъ магнатѣвъ-добрѣ-
кѣнѣицѣвъ, нѣтъ не можна нѣчо казати.

— На бѣкъ! — крике менѣ въ ухо довѣ-
иій полицѣи и сожалѣиный гдѣиный сторожъ без-
печеченства, — на бѣкъ! въ имено права, бо
заразъ каже пана архитѣовацѣ! Ту жейце лѣше

дѣи акціи ратуниковѣй... [А дѣи, дѣи, якій
мудрагель! Ще року нема, дѣи прѣишѣвъ у
Бориславъ, а вже цѣлкомъ проситъ его жи-
тѣмъ.]

— Чи що горитъ? — пытаю фѣрера Ко-
ла. — Теперь бѣльше, нѣжъ коли, бо бдѣте-
ли провѣвъ, чтобы не подушили ся тѣ, що те-
перь спускають ся... онѣ якъ дымъ тѣми ко-
минѣи въ-вдѣвъ землѣ садѣтъ! — А суть тамъ
ще люди? — пытаю. — Суть: шѣсть жидѣицѣвъ...
прочіи вырѣтували ся, а мѣжъ тѣми естъ трѣхъ
попеченныхъ.

По довѣи нарадѣ надѣору горничого ста-
ли зъ горы цѣлыми кошами болото подѣ зем-
лю спускати.

— Йой! а тамъ на що болота въ штолѣи?

— Забивають подѣвѣиый хдѣнникъ, чтобы

огонь придушити.

— А тѣхъ шѣсть жидѣицѣвъ?

— Вѣдѣи нѣтъ память!... Пронало...

— То страшно!

— Що то страшно... Се счастье, что не-
дѣла: въ будиный дѣи могъ нашихъ (се-бѣ то
христѣицѣвъ) наименше во дѣвѣста упасти жер-
тѣвою...

Родины погубивъхъ плакали, нашъ рудни-
ки, поыходивши зъ церкви, критикували мѣ-
сѣамъ неповоротливѣсть жидѣвску, анатоки гор-
ничѣи оракли, что небезпечность переминувла, и
звѣили въ якѣмѣсь забудованю, де лѣкомобѣ-
ля стогнала и тагала кошѣ своимъ зѣмѣамъ.
Я также бдѣлавъ ся и роздумувавъ — зна-
ете о чѣмъ? О довѣи сторожи безпеченства,
котрый своимъ окликомъ „въ имено права“ ажъ
мене одного знаишѣвъ мѣжъ тысячами, що я
не належавъ до акціи ратуниковѣй... Видно,
пѣвавъ, що я не въ Бориславѣ.

Рухъ въ русскихъ товариствахъ.

Першій загалный зборъ товариства
„Власна помѣчь“ въ Лясичѣхъ бдѣбуи ся,
якъ заповѣдено було, въ пятницю мин. тыж-
дѣи зъ полудня въ громадскѣмъ домѣ, который
громада бдѣтупае „Читальни“ и „Власнѣй помѣ-
чь“ до довѣиного ужитку, та ще крѣмъ
того обѣцала власнымъ коштомъ его бдѣ-
ставрувати. [Дотеперъ гѣишѣтъ ся читальня
въ домѣ ч. Андрусы Беринѣи, который добро-
вѣльно муситъ зѣиоситъ черезъ те всякѣи невы-
годы.] За сѣю охоту громада належитъ ся їй
честь, а скоро вже обѣцанка сповнитъ ся, бу-
де належатѣи и подѣна.

На зборѣ прибуло колынадесять членѣвъ-
основателѣвъ, а зъ гостей прибувъ Веч. о. Ва-
лявскій, парохъ въ Тейсарова, который нѣколи
не бдѣгае въ такихъ свѣтъ сельскихъхъ,
мимо того, что въ своимъ власномъ селѣ мѣвъ
уже колыка товариствѣ, котріи подѣ его ум-
нымъ проводомъ гарно розвивають ся. Зъ
мѣсценѣхъ гостей прибули Ви. панъ Хавалко-
ва, жена о. сотрудника, панна Наталія Дри-
гичѣицѣи, дочка учителя, и Веч. о. Иванъ
Вержинскій, мѣсценѣй парохъ.

Зборѣ одержавъ промовою о. Хавалка,
адавъ справу за комітету зъ дотепершного
дѣлѣи [„Власна помѣчь“ мѣвъ уже 100 ар. ма-
теку въ натурѣ и грошахъ] и предложѣвъ
выбрати предѣдѣателя збору. Предѣдѣателемъ
выбрано одвогослоно о. Валавского. Вычерпу-
ючи порядокъ дневный, зборѣ выслушали по-
ясненѣи статутѣи, приняли колыка новыхъ
членѣвъ, порѣшили колыка поменнѣхъ справъ
и выбрали одвогослоно слѣдующій выдѣлъ,
[который заравъ потѣмъ и уконституувавъ ся]:
о. Хавалка (голова), Павло Кирѣвъ въ Льво-
ва (застѣпуе голову); учѣи. Дригичѣицѣи (се-
кретарѣи), Панѣио Иванѣицѣи (сѣкпарѣи) и Ми-
хайло Струкъ (касирѣи), а Андрусы Беринѣи
и Иванъ Кизима заступники выдѣловѣхъ.

По выборѣ выдѣлу, членѣвъ П. К. мѣвъ
рѣчь про самопомѣчь и движенье себе въ но-
воль грошеви и лѣхварской, а потѣмъ предѣ-
сѣдѣатель о. Валавскій дуже хорошимъ и добре
обдуманнымъ словомъ про свободу забѣиавъ
зборѣ складочны выкладку зъ просьбою о при-
нятѣи его въ члены и подѣиосѣи многолѣтство
цѣсаревѣ, членѣмъ-основателямъ и ихъ роди-
намъ. На внесенѣе одного зъ членѣвъ бдѣпѣ-
вано „многая лѣта“ о. Валавскому [который
являе ся за каждый разъ въ Лясичѣхъ, ко-
ли ходѣтъ о добре дѣло] и вѣсѣмъ гостѣмъ.

Загалный зачудъ выкликали десятима-
ціи школярѣи Михайла Курилова зъ Тейсаро-
ва, котораго збѣиностями и талантомъ занявъ
ся сотрудникъ лясичѣицѣи о. Хавалка, зѣиувъ
его до себе, удержуе безплатно [родѣицѣи хло-
пѣа дуже убогѣи] и бдѣготовляе его до гимназіи.
Куриловъ бдѣклямувавъ великѣи удачою два
стѣхи своего власнаго укладу „Памятъ свобо-
ды“ та „Коршма и читальня“, и якъ стихи
такъ и выголошенѣе самоука-автора выклика-
ли велике одушенье. Додати треба, что пи-
шущій едъ стрѣчки огладавъ цѣлѣи великій
сматокъ стихѣвъ Курилова и многіи зъ нихъ
свѣдѣтъ о великѣи талантовитости хлопца, а
складѣе бдѣи нѣтъ такъ легко и скоро, что мо-
же изпровизувати въ каждой х

ДЪЛО

Преходите на „ДЪЛО“ и камените на изворите в планината

у Лизині: . . . 16 гр. за міськ. розу 8 гр.
за міськ. розу . . . 4 гр. за міськ. розу . . . 36 гр.
Радикали, Ахмістівська і Експедиція від 4. 34
у. Ватерія. — Рукописи звертати за даними на попередні
застереження. — Радикали ідеологічний збірний акт порта.
Поводило чисте констат. 8 гр. а. в.
Оголошення приймають за по 12 гр. б. в. б. в. один
сербів істориків на руб. Надбавка по 20 гр. а. в.
Медичні чистоти за 10 гр. б. в. б. в. один.

— Ба! Кожи прийшовъ часъ, а властиво

Виходят у Ланска шро дни (прво парти и рече
наша свата) о 5-60 година из колудни. Литературни
датоци „Библиотека најнајинкментних поштова-
них“ из изборних, и из изборних и петници из
перитиву рачна из Ланска.

Предмету и писарству прикључају: У Ланска Адми-
нистрација „Д.Д.А.“ из Сектора 13, Централно бюро огло-
мазно, ул. Кошарница 4, 11, и Врло лакога ул. Караџа
Данска 9, У Бјани М. Дукас, Л. Шулериштразе 8; Рудолф
Моисе, Г. А. Richter, Nibelungenstrasse 4; Н. Шахле, Л. Вол-
сале 8; Oppel, Л. Stabenstall 2. В. Франкфурт и Гам-
бург М. Хаазенштајн & Vogler, Г. Л. Данбе & Comp.

Предмета из „Д.Д.А.“ и наплатиона из писарствених
у Ланска.

Продукция на ДКАЗ на хіпер, додатково
на Алушта: на Галичанин:
на шкільний рік . . . 18 кр. на шкільний рік . . . 24 кр.
на шкільний рік . . . 9 кр. на шкільний рік . . . 12 кр.
на шкільний рік . . . 4 кр. 50 гр. на шкільний рік . . . 6 кр.
на шкільний рік . . . 1 кр. 50 гр.

у ДКАЗ:
на шкільний рік . . . 16 кр. на шкільний рік . . . 8 кр.
на шкільний рік . . . 4 кр. на шкільний рік . . . 1 кр. 34 гр.

Радикалі, Адміністрація і Економіка під ч. 38
у. Ватері. — Радикалі звертають на хіпер на попередні
застереження. — Радикалі економічній адміністрації
Поводження хіперів коштує 8 кр. а. в.
Оголошення хіперів як на шкільний рік, б'є однок.
застереження хіперів як на шкільний рік, б'є однок.
застереження хіперів як на шкільний рік, б'є однок.

— Конкурс на посади. Львівський магістрат оголошує конкурс на два посади по 361 зр. 76 кр. для обидвох дванадцяти осібних із фондації міста Франца-Йосифа I, заложеної по м. Малиновським, котрі будуть виголошені для 11 переселенців. До зловсяння тихх посадах будуть припинені дванадцять служачих, котрі за-для своєю службю не уміють стало перебувати із домів свого службодатця, як поповівки, кухарки, швачки і ин. Як казати ся треба, що в родемі в Галичині в військх християнських, що не має позинше 18 я по-

надъ 30 лѣтъ, що бѣ трѣхъ лѣтъ служилъ у Львовъ и одного и того самого службоданца, вѣрно и добре служить, и що вѣдѣнаго стану. Подана вносили требо въ бѣдѣнныи залучили-ками до магистрату найдымше по д. 15 червня.

— **Выдаване жидѣвъ въ Россію.** „Моск. Вѣд.“ доносятъ, что министерство справъ внутрѣннихъ приказовъ властныи, щобы выголовила выказъ жидѣвъ, мешающихъ въ мѣстахъ росіейскихъ. Жиды, котры въ тыхъ мѣстахъ противъ приписовъ устави мешають, мають бути зарѣзъ выданыи до мѣстъ ихъ пранаежности.

— **Выставка праць літературныхъ, природознавчихъ и лікарнхъ.** На сегоднѣшнѣхъ вѣдѣхъ лікарнхъ польскихъ въ Краковѣ отворена буде выставка природничо лікарска, котра обѣмѣе въ польскій писма периодичный природознавчій, лікарскій, технологичный и техничый въ рѣчницкахъ и поодинокихъ числахъ, периодичный издавничства книжковъ, иллюстраций и иллюстрированый та вой дѣла якого небуль змѣстоу, дотыкающій природознавства, що вышши въ послѣднихъ десяти лѣтахъ.

— **Фотографія въ прирѣдѣхъ краковѣ.** На першомъ зображеніи клябу любителей штуки фотографичной у Львовѣ представилъ п. Теодоръ Шайнонъ въ дуже занимачомъ и старанно обработомъ выкладъ результатъ дотеперѣшныхъ пробъ. Одавати фотографичны образы въ краковѣхъ природничихъ. Въ першыхъ часахъ бѣ р. 1810 до 1849 занимали ся тымъ вынайденьемъ Литоу, Слютъ и Гершеля, результаты однаковы были невдовольный. Лѣше повоженіе мали Бекерелъ, Поатвенъ и Пинезъ до С. Виктора, котрый на всеобщій выставѣ парижской въ р. 1867 предложилъ пробы своихъ фотографій рѣзнобарвныхъ, але способъ вытвору тыхъ фотографій бувъ такъ спомилкованный, що сумнѣвался о возможности дальшого поступу и черевъ больше акъ 20 лѣтъ не занимали ся тымъ вынайденьемъ. Ажъ въ р. 1890 Веррешъ, фотографъ въ Колошварѣ, надславъ до Вѣдѣна и Берлина дуже точно выкончѣный рѣзнобарвныи фотографіи, доказуячи, що одержаніе красокъ непосредственно дѣлаемъ сонця е возможно. Передъ кѣлькома мѣсяцами выгукнувъ д рѣ Липманъ, членъ академіи французской въ нѣмю окремою теорію о неподвижности еилъ етеру, творчогого свѣтла. Теорія его опѣрта на результатахъ выказуе, на якій подѣтавъ и лими средстами можна одержати барвы фотографичны. Тѣ засады поданъ прелегентъ, сподѣючисъ, що на подѣтавъ строго научныхъ рѣзѣдѣвъ Липмана иже въ недалекой будущности можна надѣятисъ розвѣданіи сон гармон и далекосіяющаи красот.

— **Выставка въ Липовѣ.** Доносятъ, что въ обѣче 1892 р. отворѣта буде выставка въ Липовѣ. Вы стала мае рѣсѣдѣти, якъ консервы были бы найдыи до живзѣня арміи подчасъ войны а также населѣна подчасъ епидеміи, такъ, щобы ол пожина адержувала ширѣше епидеміи. Выставка буде складати ся въ 11 бѣдѣвъ и буде обѣмѣати войскій приборы Червоного Хреста, потреби для арміи, живзѣня убогой людности, штуку варѣня, печиво та мясо, напоѣ, машины до варѣня ѣды и т. п. Въ еилѣ Червоного Хреста и гуманитарій институту запрошенъ до участя въ выставѣ.

— **Мѣсто Рѣне на Волынѣ, власнѣсть кн. Любимирскихъ,** погорѣло для 15. мая въ бѣдѣшій часъ. Огонь трѣвазъ бѣдъ год. 2 окъ въ ночи черевъ цѣлый день. Товариства асекурацій понесли величезный шкоды.

— **Бѣдѣна.** Передъ кѣлькома мѣсяцами въ сѣхъ Рудий, саратѣвской губерніи урожай оя одному сѣлянинуи хлѣнецъ бѣзъ рукъ, хлѣне въ двома пальцѣмии долонии, вырастающаи въ плечей. Впрочемъ хлѣнчана здоровый, нормально збудованный, хлѣне пальцѣмии рѣзныи предметы и бавить ся ними. Убогий батько дѣтѣна нахрипѣлъ бѣдѣннѣ дѣтинуи акому предпримчиву, щобы обвѣзавъ на показъ по свѣтѣ.

— **Хто ще бѣдѣдѣе въ змѣстѣ газетъ?** Берлинскіи Nat. Ztg. доносятъ, что третій сенатъ суду державного нѣмецкого орѣкъ, що корректора можна потягнути до бѣдѣннѣности за змѣстѣ часописовъ бѣ знакомъ змѣстѣ, не повиннѣ карыдѣстѣного уступу пропустити. Nat. Ztg. замѣчае, що на тѣдъ подѣтавъ можна бы и складача укарати, бѣ складанъ такий же уступъ, а се сушрѣтивалло бы ся духуи устави прасонон, котра лише редактора узае за бѣдѣннѣного.

— **Експериментъ телеграфъ.** Звѣстныи Едисонъ приготавляе на выставѣ свѣтову въ Чикаго нове электричне вынайдѣне. Теперь працюе бѣдъ надъ выкончѣнемъ приладу, котрымъ буде можна не только чути мелодіи оперъ, граныхъ въ значимѣ бѣдѣннѣ, але навѣтъ видѣти бѣдѣннѣхъ изъ змѣстѣ, устанавленій одновѣдно, акторѣвъ, котрыхъ костюмы и мѣміка, зовѣтъ докладно будутъ репродукованы.

— **Департаментъ лікарскій въ Петербургѣ** дозволивъ дрови Охоровичевъ приймаи хорыхъ.

— **Вѣче учителѣвъ.** Въ Мангайскѣ рѣсѣдѣе 19-го с. м. вѣче учителѣвъ, въ котромъ вышло участя 4000 особъ. Першого дня выголосили найдыишій оныи профессорскій кѣлька интересныхъ бѣдѣннѣхъ въ педагогіи.

— **Дрѣбный змѣстѣ.** Въ Краковѣ стане выхидити нова часопись польска Rzeczniak polski подъ протекторатомъ кар. Дунаевского. — Нову фабрику фальцованныхъ дахѣвѣвъ заложить въ Залѣсе Іосифъ Гуминскій, навитѣтель дѣбръ Залѣсе подъ Рашевомъ.

Посмертій — — — оновѣстки.

Юлія въ Бортяиновѣхъ Миланца, вдова по учителю народнѣмъ въ Городку, переживши 68 лѣтъ, упокоила ся въ Дѣбрыхъ коло Мѣстѣвъ великихъ. Вѣчна їй памѣть!

Именованія, перенесенія, конкурсы и пр.

— **Именованія.** Краева рада школьна именовала Воя. Кропильского, старого учителя 4-кл. народнои школы мужеской им. Мицкевича у Львовѣ, старымъ учителемъ управляющаи 4-кл. школы народнои мужеской им. св. Антонія у Львовѣ; сталу учительку въ Мокрякахъ, Сидонію Стешельскую, старою учителькою молодшою 7-кл. школы женеской въ Самборѣ. — **Намѣстиникъ именуваъ** офіціала краковской дирекціи полиціи, Кар. Кестневского, администромъ урядѣвъ помѣщичьихъ, а канцеляста краковской полиціи, Том. Квятковскаго, офіціаломъ при дирекціи полиціи въ Краковѣ. — **Министеръ рѣсѣдѣннѣхъ поручавъ** управительство департаменту рахунного галицкой дирекціи ліѣсовъ и дѣбръ скарѣвѣхъ, совітниковъ рахунному Іос. Гиршбергову, наразомъ замѣнувалъ ревидента рах. Кипр Венгрияновича, совітника рах. при тѣдъ дирекціи. — **Краева рада школьна**

замѣнувала провизоричну учительку, Марію Магдебургъ, старою учителькою старою, акъ помѣстичи управители курсу робѣтъ женеской школы выдѣловѣ въ Краковѣ, а провизоричный учительскій Мар. Вучковску, Ол. Яворску, Коза. Хлѣбовску, Кори. Магдебургъ и Влад. Міланъ, старыми учителями курсу робѣтъ женеской школы выдѣловѣ въ Краковѣ.

— **Перенесенія.** Краева рада школьна перенесла на власну просьбу Франца Шпетманского, управителя 4-кл. школы мужеской им. Пирамовича у Львовѣ, на посаду управителя 4-кл. мужеской школы народнои им. Мицкевича у Львовѣ; Иполита Петрашевскаго, управителя 4-кл. мужеской школы народнои им. М. Ш. Шквечива у Львовѣ на посаду управителя 4-кл. мужеской школы народнои им. Пирамовича; Володѣслава Гамилла, старого учителя мужеской школы народнои им. Чацкого у Львовѣ, новилчого фунціи инспектора школьного въ Дрогобичи, на посаду старого учителя мужеской школы народнои им. Мицкевича у Львовѣ.

Господарство, промыслъ и торговля.

— **Новый розкладъ вѣдѣвъ на вѣдѣннѣхъ державныхъ въ Галичинѣ.** Розкладъ вѣдѣвъ обвѣзавъ на галицкихъ шляхѣхъ ц. к. вѣдѣннѣхъ державныхъ бѣдъ 1. червня с. р. а рѣзнить ся бѣдъ дотеперѣшного слѣдующимъ:

36 Львова въ наирѣмъ до Галича пераходити буде мѣжъ Львовомъ а Коломиѣю ще щѣдѣно четвертый поѣздъ въ обѣхъ наирѣмахъ. Одѣдъ того поѣзду означеный на годину 5-ту минутъ 24 рано а поверотѣ до Львова на годину 11-ту 52 минъ въ ночи. Вдучій сѣмъ поѣздомъ може задержати ся 9 годинъ въ Станіславовѣ, або больше акъ пять (5) годинъ въ Коломиѣ и вернути ще того самого дня помѣтъ.

Въ наирѣмъ до Стрыи змѣнено получѣни поѣздѣвъ о только, що поѣздъ ранѣшній бѣдѣннѣхъ теперь бѣдъ Львова о годинѣ 5-бѣ минутъ 55 дорогою на Загѣрье, Римаиовѣ, Ивоничѣ, Санчѣ до Криницѣ, не бѣдѣдо до Криницѣ, лише бѣдъ Стружа зверне ся до Тарнова. Поѣздъ той, бѣдѣдѣти буде бѣдъ Львова о 25 минутъ позѣдѣше акъ до теперь, отже о годинѣ 6-тѣй минутъ 20 рано.

Такожъ поѣздъ передѣловѣннѣхъ бѣдѣдѣти буде бѣдъ Львова доперва о годинѣ 10-бѣ минутъ 50 передъ полуднемъ. Поѣздъ той пераходѣтъ теперь бѣдъ Стрыи черевъ Загѣрье, Ивоничѣ, Римаиовѣ и до Стрыи, — бѣдъ 1-го червѣли сполучуеъ съ поѣздомъ, ведущимъ также черевъ Бохѣховѣ до Станіславова.

Вечеромъ будутъ вести на Стрый два поѣзды. Першій бѣдѣдѣти буде о годинѣ 7-мѣй минутъ 45, а другій о 8-мѣй 53 минутъ. — Першій пераходѣтъ прямо черевъ Лавочне до Будапѣшту и сполучае ся въ Стрыю съ поѣздомъ пераходѣющимъ въ Стрыю къ Станіславову; другій же поѣздъ не мае въ Стрыю змѣнахъ сполученъ и веде лише черевъ Загѣрье, Римаиовѣ, Ивоничѣ, Санчѣ акъ кракову и до Криницѣ.

Поѣзды пераходѣтъ въ поворотѣ до Львова въ наирѣмъ въ Стрыи змѣняють ся о только, що рано прибудутъ два поѣзды. Одѣдъ о годинѣ 7-мѣй минутъ 54 а другій о 9-тѣй минутъ 3. Першій веде акъ теперь въ Кракова, Криницѣ, Санча, Римаиова, Ивонича, Загѣрья и Стрыи. Другой же поѣздъ веде въ Будапѣшту и сполучае ся въ Стрыю съ поѣздомъ пераходѣющимъ въ Стрыю къ Станіславову; другій же поѣздъ не мае въ Стрыю змѣнахъ сполученъ и веде лише черевъ Загѣрье, Римаиовѣ, Ивоничѣ, Санчѣ акъ кракову и до Криницѣ.

Гій же веде въ Будапѣшту на Лавочне и въ Станіславова на Бохѣховѣ и Стрый.

Въ Ивоничѣ и Римаиова перауты можна до Львова также поѣздомъ прихѣдѣти въ Стрыю о поѣздѣ до четвертой по полудни. Поѣздъ вертающій о полночи до Львова веде, и по 1-шѣмъ червѣни такъ акъ теперь въ Криницѣ, Санча, Ивонича, Римаиова въ Лавочное и крѣмъ того въ Станіславова на Бохѣховѣ и Стрый.

Мѣшакѣи при шляху Станіславѣвъ-Стрый може отже теперь въ одѣмъ дни зайхати до Львова, перебути ту майже 12 годинъ въ часѣ дни и выдѣжакѣи вечеромъ о годинѣ 7-мѣй минутъ 45 останутъ ще въ ночи дома.

На шляху Львова-Вѣдѣнѣ змѣнено и скорѣсть вѣдѣвъ и окѣльбѣтъ поѣздѣвъ. Поѣздъ ранѣшній бѣдѣдѣти бѣдъ Львова доперва о годинѣ 9-тѣй минутъ 25 а то ва для обѣснованія сполучѣнъ съ поѣздами шляху Краковскаго въ Городна и въ Стрыи. Але наразомъ не итратитъ той поѣздъ сполучѣнъ въ Рашѣ руской въ поѣздами со-кѣльбѣи.

Такожъ и поѣздъ вертающій не итратитъ тыхъ сполучѣнъ и прибуде далека ранше, бо уже о годинѣ 4-тѣй а 22 минутъ, до Львова, черевъ що одержитъ сполучѣнъ съ поѣздомъ ведущимъ на Галичѣ до Станіславова, Черновѣвъ и до Румуніи.

Крѣмъ тыхъ двѣхъ поѣздѣвъ буде ще пераходѣти поѣздъ мѣсцовый межъ Жовиною и Львовомъ.

Выдѣжакѣи въ Жовки о годинѣ 5-тѣй минутъ 5 рано прибуде ся до Львова о годинѣ 6-тѣй и 45 минутъ а въ поворотѣ выдѣжакѣи ся въ Львова о 7-мѣй минутъ 40 вечеромъ и стане ся въ Жовкѣ о годинѣ 9-тѣй и 10 минутъ. Той поѣздъ мѣсцовый уважати треба акъ дуже догѣднѣй для мешающихъ въ лѣтъ въ Вруховѣ-чѣхѣхъ.

Въ наведѣиой замѣтцѣ есть поданныи часть обѣсла годиннѣхъ львовскаго.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣнъ 22 мая. Рада управляюща зѣдѣннѣхъ Кароля Людвика скичѣ надзвичайный зборы загальній акціонѣрѣвъ, щобы парадитисъ нады удержаніемъ.

Бѣлградъ 22 мая. Войско есть сконсигнованѣе, але нема розрухѣвъ. Король Александръ не знае иѣчого про выгнанъе королевѣи.

Колонія 22 мая. Въ копальнѣхъ углѣ въ Сарбрікенѣ зачатъ ся страйкъ.

Найдѣеише жерѣло предметѣвъ оптичѣхъ у Львовѣ

подъ „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (пѣль сѣ. Дука) наирѣмъ головной одаку.

Окуляры, цѣпѣры, барометры, термометры, мѣрскіи, машины асѣтричѣи, рѣсѣдѣи, и т. п. по цѣнахъ найдѣеишѣхъ. Рѣсѣдѣи найдѣеише и найбѣеише.

Замовленія въ провинціи адресувати: „Поний оптикъ“ „подъ Коперникѣмъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Невѣдѣлично

Ще лишь до недѣль 24 н. ст. мая включѣно

КАРОЛЯ ГАГЕНБЕКА

Каравана Сингалезѣвъ и Тамилѣвъ

отворѣна бѣдъ 2 1/2 до 8 годинъ.

Представленія о 3, 4 1/2, 6 и 7-бѣй год. вечеромъ.

1 мѣсце 80 кр., дѣти 30 кр., II мѣсце 30 кр., дѣти и войсковій низше фельд-вебѣла 20 кр.

РУ.

капичѣи, шовковѣи, сѣрничѣи, сѣпѣиной досѣи, вѣдѣннѣхъ и шифрѣи штани, — простирала, бандажѣи, суспензѣири и вѣи вырѣбы рупѣишѣи

поручае найдѣеише

2537 **ТОРГОВЛЯ**

Братѣй Лянгиеръ

Львовѣ, Галичѣна ч. 18

Цѣнникѣи на жадыи даромъ.

ИСТОРИЯ РУСИ

ч. I II III IV V. — Цѣна за I часть 15 кр. За всѣхъ частей 80 кр. Достати можна въ товариствѣ „Прогрѣсъ“ ул. Вѣрнѣнскѣи ч. 27

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручае

наилѣпшій перфумы и воды тозлетній

бѣдѣннѣхъ 10 медаллами заслуги и 2 дипломѣи признаніи,

а то:

Перфумы яеминѣи, еилѣкону, рожену, рѣзѣдѣи, кон-пѣишѣи, Ylang-Ylang, Jockey-Club, Es-Bonquet, Millefleur и т. д. Флягонки по 25, 40, 75 кр. 1 ар. 1-50 и т. д.

Перфумы королевѣи Марисѣнѣи знаменъ еилѣкомъ 2 ар. загално зѣвѣстиа и бѣдѣннѣхъ за-дѣи

Вода львовска загално зѣвѣстиа и бѣдѣннѣхъ за-дѣи

Вода варшавска бѣдѣннѣхъ загално зѣвѣстиа и бѣдѣннѣхъ за-дѣи

Вода левандова бѣдѣннѣхъ загално зѣвѣстиа и бѣдѣннѣхъ за-дѣи

Воды колонскій бѣдѣннѣхъ загално зѣвѣстиа и бѣдѣннѣхъ за-дѣи

КОСЫ въ маркѣи „КОСАРЪ“

въ англіиѣи сѣрѣи-отѣи (Silver-Steel)

!!! розсылае выклѣпчѣи складъ фабричнѣи для Австро-Угорщинѣи !!!

Л. МІНЦЕРА въ Дрогобичи (Галичина).

Тѣи косы бѣдѣннѣхъ ся легкѣи, подѣишѣи гартѣи, острѣишѣи и сѣтъ майже не до алѣи. Одно покѣи-панѣи вытѣи на дошнѣи часѣи. Нѣиѣтъ бѣдъ попередѣио кляпанѣи надыи ся до острѣи. За одѣиравѣишѣи заправѣишѣи (о-стрѣи) кляпанѣи) косыи до 120 кро-иѣи и найтѣишѣи тѣи гѣи.

За доброту кожѣи косыи приймае си нову гарантію.

Косы доставляе ся у формѣи краѣиѣи и въ довѣишѣи довѣишѣи по цѣнахъ:

Довѣишѣи косы 62 | 65 | 70 | 75 | 80 | 85 | 90 | 95 | 100 | 105 | 110 | 115 | 120 | 125 | 130 | 135 | 140 | 145 | 150 | 155 | 160 | 165 | 170 | 175 | 180 | 185 | 190 | 195 | 200 | 205 | 210 | 215 | 220 | 225 | 230 | 235 | 240 | 245 | 250 | 255 | 260 | 265 | 270 | 275 | 280 | 285 | 290 | 295 | 300 | 305 | 310 | 315 | 320 | 325 | 330 | 335 | 340 | 345 | 350 | 355 | 360 | 365 | 370 | 375 | 380 | 385 | 390 | 395 | 400 | 405 | 410 | 415 | 420 | 425 | 430 | 435 | 440 | 445 | 450 | 455 | 460 | 465 | 470 | 475 | 480 | 485 | 490 | 495 | 500 | 505 | 510 | 515 | 520 | 525 | 530 | 535 | 540 | 545 | 550 | 555 | 560 | 565 | 570 | 575 | 580 | 585 | 590 | 595 | 600 | 605 | 610 | 615 | 620 | 625 | 630 | 635 | 640 | 645 | 650 | 655 | 660 | 665 | 670 | 675 | 680 | 685 | 690 | 695 | 700 | 705 | 710 | 715 | 720 | 725 | 730 | 735 | 740 | 745 | 750 | 755 | 760 | 765 | 770 | 775 | 780 | 785 | 790 | 795 | 800 | 805 | 810 | 815 | 820 | 825 | 830 | 835 | 840 | 845 | 850 | 855 | 860 | 865 | 870 | 875 | 880 | 885 | 890 | 895 | 900 | 905 | 910 | 915 | 920 | 925 | 930 | 935 | 940 | 945 | 950 | 955 | 960 | 965 | 970 | 975 | 980 | 985 | 990 | 995 | 1000 | 1005 | 1010 | 1015 | 1020 | 1025 | 1030 | 1035 | 1040 | 1045 | 1050 | 1055 | 1060 | 1065 | 1070 | 1075 | 1080 | 1085 | 1090 | 1095 | 1100 | 1105 | 1110 | 1115 | 1120 | 1125 | 1130 | 1135 | 1140 | 1145 | 1150 | 1155 | 1160 | 1165 | 1170 | 1175 | 1180 | 1185 | 1190 | 1195 | 1200 | 1205 | 1210 | 1215 | 1220 | 1225 | 1230 | 1235 | 1240 | 1245 | 1250 | 1255 | 1260 | 1265 | 1270 | 1275 | 1280 | 1285 | 1290 | 1295 | 1300 | 1305 | 1310 | 1315 | 1320 | 1325 | 1330 | 1335 | 1340 | 1345 | 1350 | 1355 | 1360 | 1365 | 1370 | 1375 | 1380 | 1385 | 1390 | 1395 | 1400 | 1405 | 1410 | 1415 | 1420 | 1425 | 1430 | 1435 | 1440 | 1445 | 1450 | 1455 | 1460 | 1465 | 1470 | 1475 | 1480 | 1485 | 1490 | 1495 | 1500 | 1505 | 1510 | 1515 | 1520 | 1525 | 1530 | 1535 | 1540 | 1545 | 1550 | 1555 | 1560 | 1565 | 1570 | 1575 | 1580 | 1585 | 1590 | 1595 | 1600 | 1605 | 1610 | 1615 | 1620 | 1625 | 1630 | 1635 | 1640 | 1645 | 1650 | 1655 | 1660 | 1665 | 1670 | 1675 | 1680 | 1685 | 1690 | 1695 | 1700 | 1705 | 1710 | 1715 | 1720 | 1725 | 1730 | 1735 | 1740 | 1745 | 1750 | 1755 | 1760 | 1765 | 1770 | 1775 | 1780 | 1785 | 1790 | 1795 | 1800 | 1805 | 1810 | 1815 | 1820 | 1825 | 1830 | 1835 | 1840 | 1845 | 1850 | 1855 | 1860 | 1865 | 1870 | 1875 | 1880 | 1885 | 1890 | 1895 | 1900 | 1905 | 1910 | 1915 | 1920 | 1925 | 1930 | 1935 | 1940 | 1945 | 1950 | 1955 | 1960 | 1965 | 1970 | 1975 | 1980 | 1985 | 1990 | 1995 | 2000 | 2005 | 2010 | 2015 | 2020 | 2025 | 2030 | 2035 | 2040 | 2045 | 2050 | 2055 | 2060 | 2065 | 2070 | 2075 | 2080 | 2085 | 2090 | 2095 | 2100 | 2105 | 2110 | 2115 | 2120 | 2125 | 2130 | 2135 | 2140 | 2145 | 2150 | 2155 | 2160 | 2165 | 2170 | 2175 | 2180 | 2185 | 2190 | 2195 | 2200 | 2205 | 2210 | 2215 | 2220 | 2225 | 2230 | 2235 | 2240 | 2245 | 2250 | 2255 | 2260 | 2265 | 2270 | 2275 | 2280 | 2285 | 2290 | 2295 | 2300 | 2305 | 2310 | 2315 | 2320 | 2325 | 2330 | 2335 | 2340 | 2345 | 2350 | 2355 | 2360 | 2365 | 2370 | 2375 | 2380 | 2385 | 2390 | 2395 | 2400 | 2405 | 2410 | 2415 | 2420 | 2425 | 2430 | 2435 | 2440 | 2445 | 2450 | 2455 | 2460 | 2465 | 2470 | 2475 | 2480 | 2485 | 2490 | 2495 | 2500 | 2505 | 2510 | 2515 | 2520 | 2525 | 2530 | 2535 | 2540 | 2545 | 2550 | 2555 | 2560 | 2565 | 2570 | 2575 | 2580 | 2585 | 2590 | 2595 | 2600 | 2605 | 2610 | 2615 | 2620 | 2625 | 2630 | 2635 | 2640 | 2645 | 2650 | 2655 | 2660 | 2665 | 2670 | 2675 | 2680 | 2685 | 2690 | 2695 | 2700 | 2705 | 2710 | 2715 | 2720 | 2725 | 2730 | 2735 | 2740 | 2745 | 2750 | 2755 | 2760 | 2765 | 2770 | 2775 | 2780 | 2785 | 2790 | 2795 | 2800 | 2805 | 2810 | 2815 | 2820 | 2825 | 2830 | 2835 | 2840 | 2845 | 2850 | 2855 | 2860 | 2865 | 2870 | 2875 | 2880 | 2885 | 2890 | 2895 | 2900 | 2905 | 2910 | 2915 | 2920 | 2925 | 2930 | 2935 | 2940 | 2945 | 2950 | 2955 | 2960 | 2965 | 2970 | 2975 | 2980 | 2985 | 2990 | 2995 | 3000 | 3005 | 3010 | 3015 | 3020 | 3025 | 3030 | 3035 | 3040 | 3045 | 3050 | 3055 | 3060 | 3065 | 3070 | 3075 | 3080 | 3085 | 3090 | 3095 | 3100 | 3105 | 3110 | 3115 | 3120 | 3125 | 3130 | 3135 | 3140 | 3145 | 3150 | 3155 | 3160 | 3165 | 3170 | 3175 | 3180 | 3185 | 3190 | 3195 | 3200 | 3205 | 3210 | 3215 | 3220 | 3225 | 3230 | 3235 | 3240 | 3245 | 3250 | 3255 | 3260 | 3265 | 3270 | 3275 | 3280 | 3285 | 3290 | 3295 | 3300 | 3305 | 3310 | 3315 | 3320 | 3325 | 3330 | 3335 | 3340 | 3345 | 3350 | 3355 | 3360 | 3365 | 3370 | 3375 | 3380 | 3385 | 3390 | 3395 | 3400 | 3405 | 3410 | 3415 | 3420 | 3425 | 3430 | 3435 | 3440 | 3445 | 3450 | 3455 | 3460 | 3465 | 3470 | 3475 | 3480 | 3485 | 3490 | 3495 | 3500 | 3505 | 3510 | 3515 |

ною, почувачого тїсню являв свого національного розвитку в розвояз другий частей, особливо ж тої найбільшій, що живе під Россією в теперішній повзавлені можности якого-небудь національного розвитку з причини абсолютному політичному і централізму національному. Хоч в Австрії а заведений порядок конституційний, то мимо того в організації політична в така, що розвіль поодинокіх націй славянських стрїчає численні перешкоди в бою змагань централізаційних.

Дятого домагаємось переведення повно автономію національну через підїз Австрії на території національній і організації їх на підставі федерації в них найповнішю свободу інституцій політичних і громадських.

II. а) В справах політичних хочемо повно волю особу, слова, охочий і товариства, печаті і совісти, забезпечена кожній одиниці без рїзницї пола як найповнішю впливу на рїшань всіх питань політичного життя.

Заведення загального безпосереднього тайного голосування і усунення всяких привілеїв політичних одних ставб надь другими, остаточно через внесення курій виборчих при виборах до всяких репрезентацій державних, краєвих, повітових і громадських; внесення всяких законів виключно.

Реформи теперішнього мілітаризму в такий спосіб, щоб виховансь вїскове стало ся дїлом школи, щоб вїска постійній були внесеной а натомість було заведено людове ополченсь, та щоб Австрія як найдїяльнїше виступила в сучасних змагань до усунення війни в рїд дїлїв міжнародного, завоювання правдивих союзів міжнародних і т. н.

Популяризації юрисдикції через відання справ дрібнїших карних до компетенції судів громадських, розширення атрибутів судів присяжних на всі важнїші проступки і провини, заведення як найкоротшою процедурою устїю в справах цивільних, безплатного вїмїру справедливости і одївчавности урядників передь судомъ присяжних за всяке порушенє законів підчас урядованя.

б) В справах культурних жадаєм, щоб здобутки позитивної науки стали ся власностю цїлого народу через відпїдну реформу в системі публичного вихованя.

в) В справах суспільно-економічних жадаєм до матеріального добробуту всіх робїтнїх людей і усунення всякого вымыскуваня економічного, а іменно через перемїну способу продукції згідно зь добутками наукового соціалізму, т. є. хочемо колективного устрою праці і усунення всяких засобів продукційних. На тепер жадаєм ся: охоронного робїтничого законодавства, обмеження часу праці, обмеження праці жінок, заборони праці дїтей.

III. До того стрїтї будемо: через агітацію, при помочи преси, зїздів, товариств і вїзї; через дїяльнїше парламентарну; через виворенє партій одиноких зь нами на основі сїх програми між поодинокими славянськими народами.

IV. Справа студентства і его організації уважаєм зарїч зовсїм окрему, не авязану безпосередно зь програмою і дїяльностю на полі політичнїм. По-при сї однак, розумїє ся, ми прихильні організації поступового студентства в цїлях агітації і розширення симпатичних нам поглядів і змагань.

Надїо припоручено делегатам, щоб за ложили протестъ протїв утїску України і домагали ся, заложена руского університету в Галичинї.

Кожда народивсь представляла на зборї делегатів оден голос.

Резолюцію загальну рїшено розслати всїм академічним товариствам, щобм та зетали в посылї славянським.

В понедїлок пополуднї в великій салї Софійского острова був бенкетъ, свїбле "table d'hôte". В три гїди столїв через салю заїли гостї; Русини в горї середнього стола. Явили ся як гостї молоді-чеські послы Соколя і проє. Масаржик та хорватскї послы Сїнїчич в Далматїн. Проводив Чехъ Рапшїч. В імени Русинів промовляв акад. д-р Ярославич і Франко, в імени Польків акад. Шукевич (з Праги), Бондзевич (з Цїриха) і Сїнїчич (з Кракова); в імени Чехів акад. Чїжек та Кїлофа (з Праги) і Вагалїк (з Берна); іменемъ Словаків акад. Вїлго; в імени Сербів акад. Душанъ Пелеш (з Бїлград); в імени Словенів акад. Батїч (з Вїднї) а в імени Волгарь акад. Марков (з Лїпска). Окрїм того говорили всї три лїтиски. На бенкетъ наїшло багато писмїл і телеграмъ зь всїх сторїн Европи.

Вї вторий устроїло академічне товариство Slavia цїлоденну прогулку до замку Кароля IV. "Karluv tun" і в его околици, а ввечерю по узалеженю резолюції офіційно замкнуло зїздъ середь цїбєн і вїдївних бесїдъ.

Йосифъ II-ий.

Юбилей Академического „Кружка“.

Для 19 п. ст. мал обходило — якъ мы вже коротко доносили — московське общество „Академический Кружокъ“ у Львовї 20-лїтній юбилей свого вїзнованя.

Юбилей розпочало богослужєнє в Успенскїй церквї, вїдправленє о. Павликовимъ в о. Яримовичемъ і Гоцимїмъ.

По богослужєнї абрали ся юбилейники вї реставрації Штатмїлера на свїблїй обїдї. Почетно мїсце заїавъ Б. А. Дїдїчїй,

коло него д-ръ Нв. Добрянскїй і п. Мих. Павлиць, далше дїмїй буаш члєны і не-члєны „Ак. Кружка“, вїдпоручники „Академического Братства“, вїдєньскон „Буковини“ і черновицкон „Буковини“ і два свїяненїк о. Дрималик в Вїднї і Лївовацїй в Краївцї.

Коли на столї появил ся перша страва, голова „Академического Кружка“ Трушъ привїтав абрабнїх короткою промовою, а коли скїнїв, вїдєньскон тричї „Христосъ воскрес!“ Потїмъ о. Дрималик совершїв чїтїє благословенїя іденїя і ядущих і абрабнї являлї ся до ложи.

По обїдї першїй забравъ слово д-ръ Нв. Добрянскїй, зазначуючи, що „Акад. Кружокъ“ через 20 лїтї стоял на „історической почвї“ і ширїв „завїщанїя історїю указанїя“, поклавъ ему дуже на серце, щобї й далше того державъ ся, а сї певно доведе московїдїв галичїнх до цїля. Бесїду д-ра Добрянского, вїдголосену язїчїемъ, прийнято громїмїмъ окликомъ „Ура!“

Помїмъ у вїдпїдї забравъ слово Вл. Л. Ронїцкїй, члєнъ „Ак. Кружка“, і заїавїв, що „Кружокъ не похоланєт ся на разї забранїмъ пута“.

Зь черги почали промовляти вїдпоручники двохъ „Буковинъ“ — розумїєсь по московскї (загалї академіки члєны московськїхъ товариствъ, „Кружка“ і обохъ „Буковинъ“, промовляв не наїшимъ язїкомъ а вїзїмъ мїшанїною язїковою, але чїсто московськимъ).

Вїдпоручникъ вїдєньскон „Буковини“ Гайвановїч [по нашому „Гойвановичъ“, бо вїзї зь роду Русинъ, сїмъ павї Г., що кухню вї семїнарі лївовацїхъ трїмал], сказавъ мїжъ язїчїмъ: „Юбилей „Акад. Кружка“ — онї і наїмъ юбилей — юбилей русекїхъ мислї, юбилей наїмъ історическїхъ тысячелїтїй программї. Борїсь „Кружокъ“, борїсь „Буковина“ за великій русекїй народъ! Пуєтї дїлїтїя его пїгмїе, пуєтї ненавидїтїя его враги, онї стоятї волїканомъ на твердїхъ основанїяхъ: на одній вїрї, на однімъ язїкї, о котромъ сказавъ Тургенєвъ, що такий язїкъ не можєтї бытї не для великого народу...“ Не треба й казати, що сї промову прийнято окликомъ і вїсїмъ: „Славо! Ура!“

Потїмъ промовїв вїдпоручникъ другон „Буковини“, черновицкон, Е. В. Гакманъ (Гакманъ). „Галицїя Русь“ [за котрою подаємо вїдїмїшїй описъ юнїяко] называє промову Гакмана „такъ сказати, програмовою для русекїхъ молодежи“, і додає, що Гакманъ вїдголосїв ся „зь отвїтнїмъ серїознїмъ патосомъ“. Наводїмо зь того „серїозного патосу“ деякі цївїтї: „Сїй празїнїкъ „Акад. Кружка“ составляєтї торжєство наїмъ Русї. Мы, русекїя молодежь, любїмъ настоящее... но мы немєньше горячо любїмъ і мїнувшее, не отрєкаємся отъ наїмъ 1000-лїтнїхъ історїй, не уявїчаємъ наїмъ преданїя... Ограничїтїя любїмъ одїновременнїмъ прїстраїємъ кь тому, що сїтї, кь тому, що на оцїхъ і подї рукою, азначїтї уявїчїтї ю... Наша Русь мїгла і мїгнїтї, кь сожалїню, еще і вь наїмъ времяа своихъ недостойнїхъ дїлїхъ... Да жїєтї „Акад. Кружокъ“, да сїлїтїтї вь тїснїй твердїй кругъ всю нашу благонадежнїю молодежь!“

По вїдпїдї Вєргунъ (Вєргунъ), члєнъ „Кружка“, вїдпоручникъ двохъ „Буковинъ“ забравъ слово вїдпоручникъ „Академического Братства“ Охримовичъ. „Галицїя Русь“ не наводїтї его промови, лишє каже, що вїтї говорївъ довго, вїдголосївъ принципї свого товариства, вїказавъ точки свїблїй зь „Ак. Кружокомъ“ і вїсїказавъ надїю, що на тїхъ точкахъ вїдїе „Братство“ зь „Кружкомъ“ разомъ.

Сїмъ бесїдників вїдпївїв В. Л. Ронїцкїй „зь точки зрїнїя „Акад. Кружка“.

Потїмъ „кружкаръ“ Вєргунъ вїсїзав на чїстї незавїсїмїхъ редакторівъ — М. Павлиця і О. Авдіковскон.

Одєслї Д. Вїдїковскїй вїдєклїямъ вїзї малє „стїшїлїще“ вь тїмъ змїстї, що частї мїнає.

Іскорїмї, какъ вїтрїхъ, шагами Днї, мїсїдїа, лїта адутъ — Однї іден і принципї Несмїмї прочїю остаетї. Бїда лїтї двадцатї, какъ родїлось Это студентовъ Общєство, А сь первїхъ члєновъ-ветерановъ. На сь двохъ прїшло на прїшєство... т. є. п. Вїдїковскїй і О. Авдіковскїй. Та хочь лишє онї два явлїлї ся на прїшєство, — Но — вотї іден все жївїтї!

Не треба й казати, що „стїхотворєнїе то одушевляло слухателїхъ і было вознаграждено долго неумолкавшими восклицанїями „Славо!“ і „Ура!“

П. М. Павлиць, дякуючи Вєргуну за тоасть вїзї чїстї, ака редактору „Народа“, вїдголосїв „долгую, замїчательную по своему содержанию рїчї“. Жаль, що „Галицїя Русь“ не подає повного тексту той промови, а тїлькї, вїзвїзавъ де-що зь неї, і зазначїв, що она „была принята сь полнїмъ одобренїемъ“, характеруєє ся якъ: „живое и ображенїе такъ сказати, безгловїе“.

Муєвїзъ хтосъ п. Павликовн „возразїтї“ і тої рїдї підїлїв ся на члєнїхъ лїквідаторъ „Завєдєнїя“ д-ръ Л. А. Павлїцкїй. Его „возразженїє“ стрїлїло до поучєнїя п. Павлиця, що „соціалїнїхъ вопросов не должны исключати вьспросовъ національнїхъ“.

Одєслї вїдїмїшїй редакторъ „Червоной Русї“ О. А. Марковъ подає абрабнїмъ „радїшнїю“ вїстї, що „однї вь русекїхъ меценатовъ сложїлї [на руки п. Маркова] 600 р. на такемъ для рїгорованїхъ вь средї члєновъ „Кружка“. Вїстї сї прийнято „сь вїдодушевленїемъ“.

Потїмъ забравъ слово другїй вїдпоручникъ вїдєньскон „Буковини“ Ром. Алексєвичъ і наклїкуючи молодежь: „Вскрїмїмъ

же русекую мисль вь нашємъ народї...“ закїнївї: „За єдинодушїе русекїхъ молодежи... мой отказъ!“

Послїдєє слово забравъ Вл. О. Дудїнєвичъ зь Вїднї, козїнїй прїдєдїтель „Кружка“. Его бесїда „Галицїя Русь“ чїмусь не мїгнїла, і то дївно, бо каже, що она „была, такъ сказати, вїдїдїмъ торжєства“, тїмъ болїше, що була вїдголосєна „на прїкрасномъ зыщї“ [по московскї].

Тїмъ скїнївїзъ ся обїдї, „самое средоточїе торжєства“. Юнїей скїнївїзъ ся ввечерю продукціямї концертнїмї і танцїамї.

На юнїей „Акад. Кружка“ наїшло 31 телеграмъ і писемъ. Найцїкавїшїй для насъ телеграмъ вїдєньскон „Сїчї“ і писемо вїд 115 [2] пїтїмїцїхъ лївовацїхъ дух. семїнарієв. Вїдїлї „Сїчї“ телеграфувалї: „Перєсылалємъ дорогому намъ общєству Акад. Кружокъ шїрїє желанїя... Зь вїсїзїмїемъ „Вїсїрєдї“ прїймїтї сердїчїе дружєскє вїзї насъ поздравленїє... Частїе жє пїтїмїцїє семїнаріє лївовацїхъ доше своє писемо кїнїчїтї: „Молїмъ сегодїя вїсїзїмїяго, чтобы Академическїй Кружокъ вїсїгда не сходилъ вь правого пути, всегда былъ вїрїмїмъ сыномъ святой Матушкї [!] Русї і великого русекого народа... Побїда за нами!“ Зь Россїи наїсїлїлї телеграмї: зь Вїднї вїд В. М. Шацанскон, зь Москвї вїд першого заступнїка прїдєдїателя „Кружка“ Павлїковскон і зь Новогорода-Сїверскон вїд трїхъ бувїшихъ члєнїхъ „Кружка“: Курбаса, Гнєтєвичя і Покрївнїцкон. Деякі телеграмї підїсїлїлї вїсїтїмїамї, п. пр. „Затворнїкъ“, дїмїй кїнїчїтї ся вїсїзїмїемъ: „Ура!“

Отєє підїсїлїє мы все цїкавїшїє зь обїходу юнїяко „Кружка“, а гадку свою о нїмъ вїсїзїмїємо найбїлїшїмъ разомъ.

Зь судової салї.

[Проєсъ о. Нв. Гєгєйчука вь Самборї.]

Самборї дня 21 п. ст. мая 1891.

До вчерашнїхъ вїстї о складї трибуналу і через посїлїхъ забувъ подати, що прокураторїю заступає прокураторъ Саганєкъ, а боронїтї обжалованого адвокаты д-рї Дєєдєлєвичъ зь Львова. Лава присяжнїхъ складала ся зь самїхъ хрїстїанъ, людей вїтелїгентнїхъ, мїжъ тїмъ ір. Едмундъ Дїдушїцкїй, нотаръ Мадєвскїй зь Луки, і другї, котрі цїлу справу трактуєтї зь зяїнїємъ і поважїю. Розправа вєдє ся вь русекїмъ язїкї, котрымъ сов. Колєснїскїй володїє вправно, такъ само оборонєць і прїсїяжнї, лишє прокураторъ Саганєкъ покулїгє... Доконавшї деякіхъ формальностей, прїдєдїтель, сов. Колєснїскїй зєвртаєсь до обжалованого зь запытанїємъ, чи почувалєсь до вїнї закїнєного ему злочїнєства?

Обжалованїй: Не лишє не почувалєсь до вїнї, але чїю ся навїзїтї дуже тяжко покрївїжєнїмъ. Чоловїкъ сорок-лїтнїй, котрї лишє власною працею добївї ся куснїка хлїба і становища, посвїтїлї ся працї для свого народу, зь котрого самъ вїшїшовъ...

Прїдєдї. Намъ ходїтї, отє, о саму рїчї, іменно: чи днї 6 жовтня говорїли вы вь церквї о автономїі і що вы о нїй говорїли?

Обжалованїй: Я агадїв вь церквї о автономїі, але тїждєнь передь тїмъ вь проповїдї о талантахъ, до якихъ я заїнїлїв зь житїю...

Прїдє. Вы давно вь Розгїрчу?

Обж. Четвертїй рїкъ.

Прїдє. Вь па парохїя велика?

Обж. Дуже мала.

Прїдє. Тамъ сїуть свїдїи, котрі чули, якъ вы говорїли, вь церквї на проповїдї, що цїсарь надаєт не автономїю, але „гвастонїю“.

Обж. О тїхъ свїдїкахъ мене вже передь тїмъ, якїмъ я тїмъ прїшїшовъ, упєредїли мои попереднїкї, що то люди темнї, вєспо кїдїй і безъ всякого моральнїхъ цїнї, о чїмъ небавомъ я і самъ перєсвїдїчїє ся. Свїдїкъ Якимєць, давнїй вїбїтї, богачъ, зь великимъ впливомъ вь громадї, — а вїробнїє совїзї его не справедливостїю та симпатїєю личною, лишє брутальнїмъ і коєстракомъ. Розумїє ся, що я прїшївїши, мїгъ паралїзувати его рїзїр мїхїзїнїцї вь сїдї, отже вже тїмъ самїмъ я ставъ напередь его порогомъ, хочь же его я не знавъ. До того же бїтї підї рїзїмїхъ позорами уживавъ ерєкціональнїй грунтъ, котрого вь Розгїрчу всего 12 морїбїв, а зь котрїхъ і переважно мущї удержувалїсь, бо парохїяльнїхъ доходівъ майже нїмакихъ. Такъ само зь Гаврїломъ Вїтїановскїмъ. Тамъ бувъ вїзїчїтї, що попереднїкї мои давали по куснїє поля на дїрбокї. Вїтїановскїй мавъ одїнїхъ куснїє, засаджєнїй бульбю, і за той куснїє мавъ робїтї. До того же познїчїє бїтї у мене 14 ар., а що не хотївъ нї робїтї, нї вїдати грошей, прїшїло до процесівъ, котрї я, розумїєсь, вїзвїзавъ. А що було чїє і болїше такїхъ, що були помїшанї вь тї справї грунтовї, отже утворїла ся цїла гурма менї прїтївнїхъ людей, тїмъ болїше, що таке дїяло ся вже і за моихъ попереднїкїхъ, котрїхъ брали ся навїзїтї бїтї. Зь Петромъ Мєдвєдємъ [учителемъ] я не мавъ вїзїзїхъ справъ судовїхъ. Юскїєзъ Кунавъ бувъ свїблїнїкомъ полєвнїмъ і такожї мавъ вїдработї.

Прїдє. Що то було, що вы того Кунавї иликали до себе і толкували ся, що вы тїмъ вь церквї не говорїли?

Обж. Я, дїставшї днї 3 марта вїзванїє зь суду, прїлїкавї паламарю та братнїцїмъ і пыталъ ся: чи онї чїєсь таке чули? Вїрочїтї онї знають, хто ходїтї найбїлїшїе до церквї, отже щобї менї ихъ сївїсали, а потїмъ і кожного поодинокого пыталъ у себе, чи чуєтї що зь моихъ проповїдїхъ прїтївї цїсаря.

Прїдє. Вы жадали печаткї вїд вїбїтї, а вїбїтї не хотївъ дати?

Обж. Такъ не було.

Прїдє. Чи прїходївї хто і чи робїлї вїзїтї увагу що-до проповїдїхъ, на що такий проповїдї говорїте?

Обж. Нїхїто, нїколи.

Прїдє. А чи о §§-ахъ вы говорїли, що онї до нїчого або що добрі?

Обж. Рїшучо заперєчїю, я нїколи о парграфїахъ і не спомїнавъ. Проповїдї і звїчїно говорїю зь підпоруочної кнїжкї.

Прїдє. (показуючи тїю кнїжкїю): Б тїтї тотя проповїдї, котру вы того днї говорїли?

Обж. (показуючи і вказуючи на рїзнї нотаткї, поробленї оловцїмъ): Такъ само вь проповїдї о даряхъ і додає о автономїі.

Прок. То вы рїшучо заперєчїте, мовь-бы вы говорїли, що цїсарь замїсть автономїі вїдавъ гвастонїю?

Обж. Перєчу рїшучо.

Прок. А по що-жъ вы свїбїлї пыталї ся свїдїбї?

Обж. Менї мусїло ходїтї о те, якъ загалї зрозумїєтї мои слова, а потїмъ, рїчї прїрода, менї вїшло і о свїдїбїхъ вїдодївїхъ.

Прок. Що вы говорїли о автономїі вь тїй проповїдї?

Обж. Вь сїдї розпанїшїлїсь дуже пїатїка, крадежї, особливо жь шкідї полєнї. На сї перазъ зєвртаєтї ся увагу теперїшнього вїбїтї, але бїтї звїнїлї ся, що бїтї ся Якимїцї. Я отже сказавъ, що зь боязнї передь лїхїмї людьми, котрі знають і заведїтї вїзїзїжають зь тїмъ, що теперъ свобода, і зь той свободї, зь тої автономїі зробїли совїзї „гвастонїю“, старшїна громадскї не вїсїзїує своихъ автономїнїхъ громадскїхъ правъ такъ, якъ треба.

Оборонєць: Зь того вїдно, хочь не лїсно, що моральнїсть у вїбїтїхъ сїдї добре підїтїа. Чи вы знаєлї о тїмъ же зяїмї тамъ прїшїлї?

Обж. Остерїгали мене. Вїрочїтї я вже на самїмъ вїступї мавъ нагоду перєсвїдїчїтї ся. Перєпроваджужїчїєсь до Розгїрчанї, і прїсїлїтї ихъ о підївї. Не дали, чїє вїсїмїлї: „бїтї мавъ грошї, най ся наймї!“ Зь кожїмъ попереднїкомъ процесувалїсь, нїхїто не згадує ихъ мїло, нїхїто вїдтїмъ не вїшїшовъ чїстїмъ.

Обор. Чи правда, що тамъ мали одного свїяченїка навїзїтї бїтї?

Обж. Такъ, побївїтї сїнї Якимїцї. Злоба тїхъ людей прїтївїтї мене дїбїла вже до того, що Гаврїло Вїтїановскїй обжалованїй теперъ о обманїствї за фальшїє свїдїчїє на мене вь стрїлїсїмъ судї. Вїтїановскїй довїєтї бувъ на мене, що я обїдавъ судї і судїю Абрагамовича, а при розправї показало ся, що се була его вїдумка, отже судї мене увїдїнїлї.

Обор. Чи называвъ бїтї васъ „рабївнїкомъ“?

Обж. Чи разъ? Навїзїтї у церквї!

Обор. Чи Левїцкон вы перше усунули, а бїтї ажъ одєслї на васъ писавъ?

Обж. Такъ. Коли же бувъ дякомъ, то мавъ навїзїтї самъ говорїтї Вїтїановскїмъ, що за такий безосновнїй донось може Вїтїановскїй вїбїтї до крїміналу.

Прїсїтуєнїю до перєслуханя свїдїкївъ.

Свїдїкъ Грїшъ Якимєць зь Розгїрча, лїтї 63, жонатїй, батко трїохъ дїтїхъ, давнїй вїбїтї і господарь, караннїй, злости на о. Гєгєйчука, каже, не має.

Оборонєць: Якимєць підїсїзавъ донось на о. Гєгєйчука до трибуналу і бувъ наїстїгаторомъ, — бїтї підїсїзавъ одїю довєсєнє разомъ зь Вїтїановскїмъ, — бїтї обжалувалъ свого свїяченїка вь судї о 22 ар., вїдтїлї провадїлї ексєкуцію, сєкєструвалї і подаєт заразъ о лїтїацію, щобї лїше свого свїяченїка понїзїтї, — бїтї разомъ зь Вїтїановскїмъ сїлєлї, мовь-бы о. Гєгєйчукъ обжалувъ судїю Абрагамовича, — бїтї вїзїєтї жалобу на о. Гєгєйчука і до Конєсторїі, щобї конїчє „позбавїтї свїяченїка хлїба“. Хочь бї Якимєць бувъ лїше слїхнїмъ орудїємъ вь рукахъ того, що бувъ душою цїлої справї, т. є. вїдправленого дяка Левїцкон, то супрїтївъ наведєнїхъ фактївъ, очевїднїхъ доказівъ, я рїшучо мущї сказати, що той чоловікъ мусїтї трєвати вь злости до о. Гєгєйчука і тому прїшїу не заїрїсїгати того свїдїка.

Прокураторъ спрїтївнїє ся не заїрїсїгати того свїдїка „лїзїнїчїго“. Слї Якимєць робїлї донось, то до того пынїкала его „лїзїнїчїє“, а за-дїа „лїзїнїчїє“ Якимєць не можна робїтї заїкїду. Годї вїдмоватї Якимїцєв прїактїчного розуму, щобї бїтї не вїдбравїтї алого бїтї доброго. Отъ „доносєнїє“ вь потїчїю своємъ глибоко лїзїнїчїє, аю горожанїнъ державї. За тяжко прїходїло бїдїкомъ „хлїзїнїє“ платїтї деякі дачї свїяченїковъ, що якъ прїродїлїшого, якъ одїєстїєсь до Конєсторїі? Якимєць у всїхъ вїзїдїкахъ поступалъ совїзї такъ лїзїнїє, якъ не мїгъ лїзїнїчїє! (Восєдїєлї). Однї хлїба можна бї ему заїнїтї, що неоптрїбїю вїзїтї вь тїю справу зь судїмъ стрїлїсїмъ, але то дїрбїнїцї... Вїрочїтї кожїмъ чоловікомъ заїнїтїтї щось найде ся, нїхїто зь насъ не безъ грїха.

Оборонєць обєставъ при своїмъ і бувъ поглядю, що Якимєць не „доносїтї“ зь лїзїнїчїє, але зь злости. Законъ перазъ і вїматїє бїтї горожанъ, щобї стоялї на сторожї публїчного спокою і безпечнїстї, але слї проповїдї була 6 жовтня, а Якимєць пробувалъ свою лїзїнїчїє доносїтї ажъ по програнїхъ процесїахъ вь кїлькїхъ мїсїцїхъ, то я дякую за таку лїзїнїчїє! Такъ §. о злочїнїствїхъ підбурюваня рєзїлїтїє, що наїлїднїхъ повнїхъ прїявнїхъ заразъ, отже чїє бїтї була за лїзїнїчїє: довєстї ажъ по та-кїмъ часї, коли небезпечнїчїє мїнула? Вїрочїтї той свїдїкъ становїтї нерозумнїє тїдо зь свїдїками Левїцнїмъ і Вїтїанов

1990-1991

Презастъ заливявъ заразъ пос. Романчу-
кови, що противъ першого его жаданя самъ
нѣмого не мая и жабути подопрути се жада-

назілхъ разъ-у-разъ зменшала ся. Поднященіе долъ суилентвъ все бще не полагоджене, хочъ, що правда, признано имъ вже додатки

зодіцію, въ котрой означено замѣтъ нѣкладовый; але бнѣ хоче въ сей способѣ помочи Русинамъ, що поставити внесенє: Выходя сѣмъ

гожь. Причинило ся до того одкрытие чешск
академіи наукъ. Оно бдбуло ся позавчера, а
ь заступити цѣсара споминиъ сей важный

Прага, 20 н. ст. мая.

Рухъ въ Прагѣ величественный. Иногда при-
ѣхали за-для отпразднованія выставки Сербы въ ко-
рочеѣхъ та живо выкупаются съ своими жидов-
скими національными костюмами. Досы-
екажи, по послѣ полиційныхъ выказовъ въ
послѣднихъ трехъ дняхъ приѣхало до Праги
61.287 osób, а бѣдѣхъ 35.500. Чи-мало та-
коже причиною съ до того бѣдѣхъ чесьскы
академи наукъ. Оно бѣдухъ съ позавчера, а
съ зазвучаніемъ цесаря съозвнѣхъ сей важный

Другий свідок Гаврило Войтановський родом з Братковця, замешканий в Розгорці, женатий, 38 літ, коваль, караний за крадіжки, має процес з о. Гегейчука. [По підписаних і сконстатованих справедливих записках против свідка з боку оборонця, трибунал прихилив ся не записати Войтановського.]

Свідок оповідає з-разу так, як Якимець, а бідать наводити слова з „кавані“: „Давніше, як хто виступав против духовної особи, такого били і вшала, а нині і в суді його слухають. Але нині в суді нема правди; цесарь, що має видати автономію, видає гавтаномію, але той єсть §§-и до нічого“. Коли була проповідь: по євангелію чи аж по службу, свідок не пам'ятає, але знає добре, що мала бути проповідь о Закхео [Всесвіт], бо він собі записав. В нотатці записав собі і слова викривачів, але що не був певний, чи так о. Гегейч говорить, радив ся учителя Петра Медведя і Стасьєнка, а ті потвердили, що так, і уряди писати донос, лиш треба пошукати свідків, бо єгомоість скажуть, що я вигадав ся.

Преде. А чому-ж ви раділи, що другий, як таке єгомоість казав? Пам'ятаєте, говорите правду, бо душу запропаєте і до криміналу можете достатись, як говорите неправду.

Свід. Як єгомоість не говорили, то я себе кажу засудити зараз на 10 літ! [Всесвіт]. Свідок ходив сам найперше довести устно до суду, але там казали подати на письмі; бідать бив по нараві у Якимця, поїшов до Шугаєвського, а сей казав, що таку важну річ треба мудро написати і дододати їх до „комісарів“ [єконома] Хмуровича в Жуків з письмом бід себе, але комісар сказав, що бив за старий волочити ся по судах. Свідок конферентував з Якимцем, котрий казав, що за §§-и о. Гегейч, не говорив, що він „до нічого“, Войтановський почав вшати ся і потітись, а потім каже в злости до Якимця: „Бо ви забули!“ [Всесвіт].

Преде. до свідка: На що ви дивили ся в книжку, яка то мала бути проповідь?

Свід. Щоб можна скажити єгомоість.

Преде. до Якимця: Войтановський каже, що і бив був у вас тоді ввечері на нараві, коли ви їх пияли чистували. Був, чи не був?

Якимець: Був, був!

Преде. А чому-ж ви нам того перше не казали, коли я вас виразно питає ся?

Свід. Ну, коли бач сам признає ся, то й я кажу поправді. [Всесвіт].

Прокуратор ставити нараз внесене о виключенні єгомоїсти розправу.

Оборонець саротив ся тому вносею. Означене обжалованого мусить бути такою прилюдно, коли оголошено прилюдно акт обжаловання.

Трибунал не прихилив ся до вносею п. прокуратора.

Преде. [конферентував Войтановського з Якимцем]: Якимець каже, що єгомоість мали книжку перед собою і говорили з книжки. Як же?

Якимець починає крутити, каже що був далше за людьми, здає ся єму, що то був якийсь пап'єр. А Войтановський каже, що до бр не додивив ся, а потім: Чи то чоловік на голові? [Всесвіт].

Оборонець ставить Войтановському питання і представляє суперечності в єго зв'язках.

Войтан. потіт ся і кидє ся гнівно. Обор.: Не кидай ся і не гнівай ся, чоловіче, на мене, я тоб нічого не винив.

Преде. до Войт-го строго: Одповідати на питання п. оборонця!

Обор. Чого ви шукали по книжках церковних?

Свід. Я дивив ся, чи я там за „гавтаномію“.

Обор. Чи ви дословно записали собі то, що єгомоість говорили, так слово в слово?

Свід. Слово в слово.

Обор. А чому ви бідисували слово в слово?

Свід. Щоб скажити.

Обор. Вже тоді ви гадали скажити? Добре пригадайте собі!

Свід. Я бід разу хотів скажити, так тої самон неділі.

Обор. А неговорили тої неділі єгомоість що против вас?

Свід. Говорили. Казали: оттакі, що ходити і бунтує село, не варт вам ходати підтерти, а ви єго слухаете...!

Обор. А ви зараз взяли гаду скажити єгомоість?

Свід. Зараз.

Обор. Просить сконстатувати, що в свідстві свідок казав: „Мені в єгомоїсти не було скажити єгомоїсти, аж на другий тиждень ми говорили ся...“ [Сконстатовано. Свідок обтирає потіт з чола зб'їхав.]

За-для припинення пори оголошено розправу на 3^ї години з полудня.

О. І. застав парохію дуже занушену, багато там цінностей, особливо-ж шибдників. О. І. одобрив до 8 парцел парохіальних і через те мав багато процесів. 6 бив чоловіків трудящих, прикладний, встав, як о. деканови говорив, о 3-бй годні, сам ходити коло поля. В розмові з Медведом, котрий оженив ся з селлякою, бідать о. декан переосвідчене, що Медвід, свідчав проти о. І-ка, зробив то більше зб'їхав.

Свідок учитель Петро Медвід, родом з Лисич, женатий, батько 4-х дітей, учитель в Розгорці, караний не був, але жаль до о. Гегейчука, бо о. І. слухав такий приятель, котрий говорив перед о. І. на него, а знов перед свідком на о. І-ка.

Обор. просить не записувати свідка. Прок. спротивив ся, а трибунал ухвалив записати.

Свідок оповідає: Перед двома роками на богослуженні виразив ся о. І., що наш монарх видає... Ой-ой-ой... плете мє ся на язичі. [думав]

Преде. Можє не знаєте, о що нам ходити, то я вам пригадаю!

Свід. Ей, ні!

Обор. На, нау професора ходати лиш о початкову букву...

Свід. Так, так!...

Обор. То я вам нагадаю. Можє: ав... Свід. Автономію, автономію! [Всесвіт].

Але то — казав — не автономія лиш „гавтаномія“ Я був тоді на хорах. Проповідь була по євангелію, здає ся, що о. І. читав з книжки стоячи на євангелію. Проповідь тривала з-пів години. О §§-х була бесіда, але не тої неділі. Здає ся, що се було тоді, як о. І. програв процес з Войтановським, і казав: З §§-ами можна крутити як-небудь, але на тагбт свід все мусить вийти на верх, там уже крутити не можна. По той проповіді, коли була бесіда о автономії, а вишшов з церкви, а Войтановський каже: „Ви чули, що то за казанє побі говорив?“

На се вхто не звязав, вхто не знало на гаду, щоб скажити, вхто о тої не говорив. Аж як о. І. щось там собі поробив з Войтановським, тоді се вишло з-під, то Войтановський сам вже якось... щось... Я потіт ся з о. І. через то, що там ходив Войтановський, говорив на мене, а передо мною знов на єгомоїсти.

На питання передбачателя, як свідок собі толкує, слова о І-ка о автономії, бив каже, що може єгомоість трохи щось так... в церковних... і у свід, трохи щось... забувають ся...

Вотант Ивановський (до свідка): Чи думаєте, що о. І. говорив, щоб образити цесаря?

Свід. Ні.

Преде. Чи ви ходили до Якимця з Стасьєнком?

Свід. Ні.

Преде. Якимець! Ви чули?

Яким. Чує.

Преде. Були тоді у вас п. професора? Якимець з учителем перчат ся.

(Конець буде.)

Вотант Ивановський (до свідка): Чи думаєте, що о. І. говорив, щоб образити цесаря?

Свід. Ні.

Преде. Чи ви ходили до Якимця з Стасьєнком?

Свід. Ні.

Преде. Якимець! Ви чули?

Яким. Чує.

Преде. Були тоді у вас п. професора? Якимець з учителем перчат ся.

(Конець буде.)

Вотант Ивановський (до свідка): Чи думаєте, що о. І. говорив, щоб образити цесаря?

Свід. Ні.

Преде. Чи ви ходили до Якимця з Стасьєнком?

Свід. Ні.

Преде. Якимець! Ви чули?

Яким. Чує.

Преде. Були тоді у вас п. професора? Якимець з учителем перчат ся.

(Конець буде.)

Вотант Ивановський (до свідка): Чи думаєте, що о. І. говорив, щоб образити цесаря?

тисє всяку удавану торговлю. Також виготовляє закон, що до родинних відносин жидів. Розносив справу жидів р'їтали досирабіна казали і правительственні. Розносив у жидів дуже часті. Одержавши за першою жидкою придане, женить ся з другою, бо у викають перше суиружество перед казалими рабінот за нежизне. Тепер треба буде звертати придане жидів.

О д о з в а.

П. Т. Родимць!

Питомці гр.-кат. генер. семинарії духовної у Львові р'їшили видати ще до кінця літня с. р. „Літературно-наукову збірку“.

Зміст її будуватимуть оповідання, поезії і статті наукові, в об'ємі 7—8 аркушів друку звичайно 8 к.

Не розпоряджаючи великими средствами матеріальними, ми не в силі стягнути ся на те, щоб покрити розмірно великі кошти накладу. Тимь то біднаємо ся до Вас. П. Т. Родимць, і просимо, щоб зволіли численною передплатою підмогти виданню згаданого „Збірки“.

Предплата не дорога, 50 кр. за приписку, 50 кр. з пересилкою поштовою, а 60 кр. рекомендовано.

Не потребуємо і агадувати, як вга єсть кожде видавництво в історії семинарського життя. Святим академікам більша спроста, — ми-ж роками дожидаємо доки кішеня серед мурів садка не оліцетворять ся.

Чиселимо отже, що П. Т. Родимць не перешде над нашим голозом до порядку дивного. Ми вб'їмо в успіх — і в єго нма беремо ся на д'їло.

Предплату просимо присылати найдалше по кінці черня с. р. на руки п. Мух. Прокурника, богослова IV року, ул. Конерника ч. 36. По виданні „Збірки“ значно піднесе ся.

Львів 25 мая 1891.

За комітету редакційний: Дмитро Іосифович. Паско Кудрич.

[Прим. Ред. Предплату приймає радо і передаеть Ва. Выдачник Адміністрація „Діла“].

НОВИНКИ.

— Страшна пригода лунгла ся в четвер 21 п. ст. мая, в Стеценів, повіту снітківського. Два селі, сусіди, поперечили ся між, котру оден з них переорав. Коли не могли самі дійти до ладу, запросили в'їта, щоб справу розоудити. В'їтом з Стеценів був малочий Гада, Курляк, поважаний загально в селі за-для честности і доброти серця. В четвер перед полуднем в'їт, в товаристві обох сторін ведучих сп'їр, вишшов на поле, розглянув справу на місці і в'їти показав границю, куди, після єго рад, повинні йти м'їжа. Однак же ладити то вробив, нарав оден з мужиків, незадоволений р'їшенєм, видобув з-під сумки кошу і в цілої сили пхнув єго в'їта. Кошу п'їшла в тіло між ребрами, досігла жовудна і передбавила єго. Виноник зараз утік, а в'їт, крепний мужина, мав то тільки сили, що власними руками видобув з себе кошу і, притиснувши рану рукою, поволав ся до дому, яких 2000 кроків. Пришпик, казав прикласти священна та пригостив ся на смерті. В'їт о с'їй пригоді дійшов нараз до жандармерії. Дали знати до Сніткова і в'їт б'їти по кількох годинах прибув лікар повитом д-р Вернер. Той сконстатував продравлені жовудна і ор'їк, що лиш скоро операція [ліпаротомія] може хорого спасти. Коли родина хорого згодил ся на те, д-р Вернер зателюєруєвав до Чернівців, проси д-ра Залозецкого, щоб сейчас прибув доклати операцію. Д-р Залозецкий наблизивши пождожд, о год. 9-бй ввечері, виїхав до Залуча а зб'їхав к'їмши до Стеценів, де був уже д-р Вернер і два м'їш лікарі, запрошені до помочи. Була вже 2-га година вночі. Недужі, за-для безвистанности вибухнув кров, був так обесилений, що ладити можна було долати жини-ка. При так безд'їйності стані д-р Залозецкий спитав нещастного, чи має відкати ся операція, і одержав відповідь: „Робіть, пане, що хочете; може Бог поможе“.

Розпочато отже ліпаротомію, одну з найсильніших операцій новочасної хірургії. Мимо найнекористійших условій, бо вночі, в хаті селлячій і в очах майже в'їт жиництв села, стоніх довкола, — сима операція не завела: подужого р'їзоту, випу-кано широку рану жовудна і д-р Залозецкий зашив єя в'їт власною собі зручностію, — але дарма, улітвє кров за цілий день був загато великий, щоб нещастний м'їт був витримати: заки доквичено операцію, в'їт спитав духа. Виноник же побіг сейчас просто до Сніткова і добровільно віддав ся в руки, кажучи: „В'їтайте мене, я убив в'їта!“ Очевидно, заживено єго до ох'їдот вазинці і вкоріт хроніка судова помогли єму о одну картину з історії темнот селлячій...

— Ней дружи до громади. Канцелярія товариства „Прогр'їт“ продає друки: 1. „Завданне до у-раду громадського“ 2. „Запрошенє на засіданє ради громадської“ — по ціні 35 кр. з пересилкою поштовою, за 20 аркушів.

— На вчорашніх загальних зборах тов. „Академічне братство“ змінено статут товариства о ст'їльк, що побільшено річну викладку на 4 ар., бо дотеперішня була надто мала в порівняннє з іншими подібними товариствами, введено в статут §. о членстві почетних, спонсорів і надзвичайних (котрими можуть бути і не-Русини, але без права голосування і вибору) а ухвалено на пам'ятку 20-літнього ювілею видати не оден альманах, але цілу серію менших книжок, бо ті скорше розходять ся.

— Намітаний гр. Баден перебував сими днями в Перемишлі в справі регуляції водопроводу, брудів і т. н. При нагоді приїду на-

м'їстника магістрат наказав дозволити купувати декотрі уліці. Газета Рігелюка пише, що було би добре, щоб нам'їстник частійше заглядав до Перемишля...

— „Народна Чесність“ помістила в суботній числі вступну статтю п. заг. „До чого то доведє?“ — в котрій прикладє ювілею „Академічного Кружка“. З ювілеєм сими — каже она — важєє маніфестація шибдлива і небезпечна не лиш нашому народові, але нашім в'їр і церкві, краєві і державі, показує се на ціл'ом ході ювілею, на гостях, на промовах та привітних письмах, наводити в повній основі писмо 115 питомців львівської дух. семинарії, називає се писмо „дуже сумним об-повідом“ і напущає ректора семинарії: „ликих же пастирів духовних підготувати нашому народові така семинарія духовна?“ — звертає ся в просьбою до С. Е. митрополита, щоб вглянув в єе д'їло і лажо уоунав.

— Огн. В. Юридіц, передбачо бр'їд, ск'їм, вгоріли дні 16-го п. ст. мая три д'їми і шона. Сторожі огнєвої бродожді треба д'їкувати, що огонь не розширив ся. Причиною огню була неосторожність господарів, що пекли хл'їб. Шнола убезпечена. — Дня 22 п. ст. мая вибух в Кутах огонь і при великій в'їтр об'їмив значне число домів. Сторожі огнєва в Вышніц'ї приїли в помічю. Остаточо вгоріло 25 домів і жидівська школа. Огонь — лаж догадуєт ся — був підложений. Кажуть, що якийсь жид хотів в той спос'їб підлати свою аскурацію.

— Висну сензація викликала в Чернівцях звістия усунення трохи вищих урядників скарбових в Чернівцях — директора скарбу оов. д'їору Тищенецкого, инспектора оов. Шонца і управителя митового уряду Коберського, а об'їда их м'їсці Н'їмцями Іос. Вайтгома, Кар. Германови і Осеною. Новий директор Вайтго, приймаючи підчинених собі урядників, казав до них: „Панове! і корупції не стерпію!“ Ся зб'їна викликала велике обуренє в черновіцкій „Газеті Польській“, — а радості в Buk. Nachrichten. Польки гнівають ся, що усунено Польків і помінено урядників-Польків, а Н'їмці тішать ся в іменованні Н'їмців... ба ще надіють ся дальших Еісєсєб-б'їв. Русини в Волохат'ї б'їковинським нема чого аїт тішити ся, аїт сумувати, — каже „Буконина“, — а ч'їз би вже подумати л'їєню Русини о вишваннє оових людей, котрх так мало, а майже і нема у всіх а всіх б'їковинських уладах.

— Почетне громадянство надала рада громади м'їста Глинян на засіданні в д'їа 20 с. м. бурмістрів Едм. Вріманови і бувшому суді по-в'їтовому Іос. Товарищюку.

— Д-р Володимир Залозецкий, прімарій черновіцкого шпиталу, правнує 20 п. ст. черня с. р. 25-літній ювілей докторскій.

— Д-р Амандіт Герман, инспектор красний для шк'їл середніх, був через три д'їи в візитації гінналі в Бродках. П. Германови йшло головнє о то, щоб побітати пов'ї сил у-чительскій, котрі сего року там прибули.

— О. Константис Краєнцкій, рускій парох в Конішотк'ї під Рогатином, помітив в польських газетах (Газ. Narodowa ч. 22, в 21 п. ст. мая с. р.) с'їдуюче: „Podziękowanie JWPan Albin Stonecki, obywatel rozległych dóbr ziemskich; najlaskawej kolator i dobrodziejczy znanu ze swej wspaniałomyślności i dobroci, nie tylko w okolicy, ale i w całym kraju [? — Feb]. — był laskaw i tego roku w laskiej swej pastwiska dla bydła i koni mi podzielił. Za to dobrodziejstwo będę przy każdej Mszy Świętej Boga Wznieśliwego za jego wspaniałomyślność i dobroć zdrowie i najlepsze prowadzenie błagał. Przytem proszę przyjąć staropolskie „Bóg sto-krotnie zapłać!“ — Koniuszki 20 maja 1891. Konstanty Kraśnicki pleban“ — Се „podziękowanie“ буде оденє одиного в єгоєй роді, на яке, на жаль, відобув єя рускій св'їщенник, 66-літній старець а 40-літній душпастирь. Сором, ганьба, та і тільки!

— Стань засвідчє в Н'їмеччині єсть, після урядового Reichsanzeiger-a, так л'їх, що не можна надіятись навіть середніх жин в Н'їмеччині.

— Звертємо увагу на анонє в н'їмеччині ч'їсє про нову агентію аскураційну, на ч'їх котрі стоїть н'їмцями п. А. Толєжнський, котрого знаємо, як чоловіка меткого а соїстного а також прихильного Русинам, — тож і можемо поручити в'їт єго агентію.

В'їсти з Єл. Перемиской.

Презенти одержали оо.: Ант. Барнович на Острів, дек. просявський; Мух. Шатинський на Тирів об'їну, дек. львівський; Ант. Яц'їв на Шугів, дек. любачівський.

Кан. інститутований о. Ант. Венгрінович на Смілян, дек. старосамбірський.

Замісцьство в Борні, дек. Высочанського, одержав о. Йк. Борковскій.

Удільний б'їд іспиту конкурсового о. Ромуальд Мосєвич з Шинькова.

Єл. коністорія вставила до нам'їстництва о в'їду на кан. інститутів оо.: Викт. Решетинського на Судово в'їшню, Мух. Шатинського на Рахшчє, дек. польський, Вол. Гайдукевича на Крамарівку, дек. порохинський.

Виказ складаних жертв.

[Через редакцію „Діла“]

— На рускій театр Ва. п.: В. Яворскій над-комісар скарбовий в П'їм'ї Салчи 1 ар., П'їтомці П. року у Львові 10 ар. 50 кр., Коляда б'їд громади Русинів в Мостару в Восє 13 ар. 50 кр., о. І. Дудинський 70 кр., Русини в Сараєв 4 ар., на в'їслю у о. Паула в Саджаві 40 ар. 23 ар. 32 кр., Зоя Теодорова-ч'їна 1 ар., в концерту в Надб'їр'ї 15 ар., В. Яворскій надкомісар скарбу в Новб'ї Салчи 1 ар., о. м'їтра Готерскій 5 ар., Нл. Лотоцкій в Подб'їдах 1 ар.

Виходять у Львові ще два (крім «Вісника») літературні до-
датки: «Бібліотека найважливіших поетів»
виходить з авторства, а «Вісник» з редакції на
переміну разом з «Діалом».

Предплати на літературні приймають: у Львові Адмі-
ністрація «Діала» у. Баторія 24, Центральне бюро оголо-
шень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Карла Ла-
монта 9. У Відні M. Dukas, I. Schulerstrasse 8; Rudolf
Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Woll-
zeile 8; Orpelli, I. Stubenbastei 2. У Франкфурті в Gam-
burtz M. Haasenstein & Vogler, G. L. Dausse & Comp.
Предплати на «Діал» і на «Вісник» з літературних класів
у Львові.

ДІАЛО

Кредити на «Діал» з літературних додатків
у Львові: на рік... 18 кр. на півроку... 10 кр.
на чотирі роки... 4 кр. 50 кр. на чотирі роки... 6 кр.
у Львові: на рік... 18 кр. на півроку... 10 кр.
на чотирі роки... 4 кр. 50 кр. на чотирі роки... 6 кр.
Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24
у. Баторія. — Рукописи вставляються лише на попередній
запису. — Редакція неоплачує віддачі від порт.
Подорожні членів коштують 8 кр. а. н.
Оголошення приймаються за поштом 6 кр. або однок-
ротною оплатою в рубль. «Надбавки» по 30 кр. а. н.
Подорожні членів коштують по 10 кр. без етикет.

З дня 1 (13) квітня почався
другий квартал сегоднішнього видавництва
«Діал».

Дуже просимо наших Вноу. Передплати
поштівати з надсиланням пе-
редплати і залогостей.

У Львові дня 26 н. ст. мал 1891.

Краківська Nowa Reforma одержала з
Відня з доброго — як каже — жерела
дуже цікаве повідомлення про парлямен-
тарну ситуацію.

Ситуація парламентарна — лише мужи
довіря N. Reform-у — починає напружувати
союз лівничих з коломи
польським можна вже нині уважа-
ти майже за довершений факт.
Правда, не заклопотано, оскільки мені від-
домо, доси ніхто угоди, не підписано-
пактів конвенцій, але в дійсності Поля-
ки у всіх важливих справах идуть з
Німцями рука об руку. Той перехідний
стан потягнесь що-найменше до осені, бо не
гадаю, щоб вже тепер при розправах бу-
джетових мало або могло прийти до утво-
рення сильної і добре організованої більшості
парляментарної. Як-небудь би можна гля-
діти на ту зміну фронту нашої репрезен-
тації в рад державній, тільки несе, що
наш комбінація політична поки-що
створити годі. Ключ Гогенварта, зложений
з найрозумніших елементів, єсть союзни-
ком надто непевним, щоб на його сподів-
ляно можна було опирати дальшу політику;
комбінація з більшою власністю чесько-
моравскою стала ся неможливою бже часу ого-
лошеня резолюції, виголошеної на зборі ви-
борців в Празі під проводом кн. Каро-
ла Шварценберга; молоді Чехи накінець, мо-
же найсимпатичніший для нас, яко репре-
зентанти політики народної, славянської і де-
мократично-ліберальної, числом за слабий і
занадто розгорнений в борбі з Німцями,
а крім того в колі польських мають они
численних противників з причин давній-
ше заявлених симпатій російських, ко-
трих нині поводи зачинають випирати ся.

Відомо кождому, як трудно управляти
такою державою, як Австрія. Мудрість пра-
вительства мусить тут ґрунтуватися на стро-
гому береженню рівноуправлення народностей,
а відносини партій до себе на взаємних
уступках і виrozumності. Кілько разів
партія або правительтво переступали границі
того канона політики австрійської, тільки ра-
зів упадок их був неохвотний. Досвідили
того центристів німечий, а зверху десяти-
ліття школа опозиції, яку перейняли, значно
приблизила давнійшій их шовінізм. Горкі
досвіди дити минулих навчили Німців,
що давнійша перевага германського елементу
в Австрії єсть нині вже факцією політичною.
Виразом тих нових поглядів була не-
давна мова Хлюмбегов в Берлі, віримо, що
виголошена з глибини переосвідчення, а не на
ефект.

Вправді по-за Хлюмбем і уміре-
ною его партією стоять ще групи: народно-
цвєт німечий і антисемітський, але гала-
слив ті партії числом надто слабі, а політи-
чно надто бдокремнені, щоб могли мати важ-
нійшій вплив на акцію парламентарну. От-
же яко підстава здоровий і єдино а тепер
можливи комбінації парламентарної зоста-
ють: Поляки і тая значна більшість лівничих,
котра о багато річах забула і багато річей
научилась.

В тій напругі і розвивав ся акція
в комісії бюджетовій... [Дальше автор
письма згадує Німця Беера яко референта
школьного в комісії бюджетовій.]

Письмом сьм Поляки вже, по раз
першій, виразно і ясно признають ся до сою-
за з сполученою лівничою з рад держав-
ної, — оголошують на факт майже доверше-
ний то, що ми передпіджували зараз по той
комедії, яка бдогралась через сидюванє гр.
Також більшість з трьох головних груп
рад державної. Комедія тая мала ціль —
замаскувати і уможливити перехід Поляків
бд правнич до лівнич. Нині вже то — як

бачимо — наступило. Автор письма сам-
мабуть смівся ся з душі, коли списував
нотини до «зміни фронту» польского кола.
Чей же на серію їх не возьме его бесіди,
що вбій-то Німці центристів стали нині
нашій, ніж були перед виборами в мар-
тї... Чому не сказати прямо, що коло польське
покидає Славич, а входить в союз з Нім-
цями-центристами длатого, що бачить в
тій своїй вигоди, свій інтерес?

Рада державна.

На вчорашній засіданні палати послав
предложив міністер торговлі полька про-
ект збо до зміни умов з корабельним
товариством Лисой.

Пос. Плевнер і тов. поставили поново
внесенє о устроєні палати робітничих з
змінами, які показали ся потрібні в наслід-
ок нарад анкет, іменю предкладають
діти для членів палати робітничих.

Пос. Ріхтер і тов. внесли інтерпеля-
цію до міністра справ внутрішніх, чи пра-
вительство готове поново предложити про-
ект закона о продажі средств познани і о
судовані державній заведені, найперше у Від-
ні, для розселені средств познани та для о-
бразовані органів санітарної поліції.

Міністер рільництва, Фалькенгайн,
бдповідаючи на інтерпеляцію Габермана,
заявив, що скоріш предложити закон о ви-
нагороді шкод з підприємств гбріничих;
сей закон буде хоронити як найліпше
справу і економічний інтерес властите-
лів копалень і підприємств гбріничих.

Вибрано дефінітивно президію палати:
президентом обраний Сьолька, а віцепрези-
дентом Хлюмбей і Катрайн.
При виборі до поодиноких комісій
вибрані з кола польского: до комісії еко-
мічної Розеншток і Вальсвайскі; до комісії
для реформ виборів Стадницький, Ключіч,
Биджович, Гайвон, Тиховський; до комі-
сії для кодексу карного: Е. Абрагамович,
Бизь, Пяницький; до комісії для правового
закона: Соколовський, Раваспорт, Рутонскі,
Вайгель; до комісії для зміни регуляцію:
Д. Абрагамович, Гайвон, Хлановскі, Сзар-
жевскі; до комісії злізничов Яворскі, Го-
луховскі, Балинскі, Щечановскі, Волян-
скі, Генцель, Гемпель.

При дебати над зареєстрованими касами
запомоговими пос. Лігер ударив на загаль-
не стоваришенє урядників, котре дивно
нищить дробних урядників. — Пос. Бра-
бей боронив стоваришенє, закидаючи Лі-
гера, що бєз і Ліхтенштайн осудили то-
варство задатков, котре рішчо не єсть
надто дешевим. — Важними були заявлені
представителів правительства, Каана і Са-
гасера противі додатку Беррайтера, щоб
запомогові каси підпомагали також робіт-
ників, не маючих занятя. Правительство по-
бює ся, що в такім случаю запомогові
каси можуть ужити ся до підпирания страй-
ків. — Посли Беррайтер, Менгер і
Кайдль висказали своє заходоуванє над
тим неумотивованим, часто поліційним
поглядом правительства — а бдтак прина-
тій закон в першій читанні і порішчо-
но приступити до спеціальної дебати.

Пос. Дец і тов. внесли резолюцію,
заявляючи правительство, щоб обмежило по
можности довід худоби з Росії і Руму-
нії, а то за-дл сего, щоб оминуті заразу
худоби.

Пос. Ферянчич поставив внесенє о
зміні ординації виборчон на користь Сло-
вничих з Карнаті.

Звернено увагу президента палати д-ра
Сьольки, що незалежно від палати пе-
редводити ся неможливо. Молодо-чеській посол
Енгель висказав, що чеську промову посла
Пурисгарда не помічено в справозданні сте-
нографічній. — Сьолька бдговів, що се
єсть неможливе, бо в такім случаю треба
би прийняти много стенографів, котрі би
записували також польскі, рускі і словін-
скі промови. — Лівничі дуже оплескували сє
промову Сьольки.

Слдує заступанє в палату.

В колі польскім бдбулось в неділю
засіданє, на котрім поладжено отей спра-
ви: Видіти крайній доручив петицію о під-
няття справ злізничих довід і щоб
вистарано ся о субвенцію на агрономічній цї-
лі. — Яворскі заявив, що петицію тор-
говельників безрог влучено гр. Тафому.
Правительство має намір устроити торги
безрог в Краків, Тарнов і ще в одній
мїстї.

Вайгель вів резолюцію пригадуючу
правительству, що повинно вже раз приступи-
ти до реформ скарбових прийняти, іменю
митових і стемленних, а бдтак ставляє
внесенє в справі управління пенсії вдо-

виць і сиріть по урядниках державних і
мїстничих. Над сям низалась довша
дискусія. — Билинскі був сєп гадив,
що злізничі урядники пбєли истиючати
норми не можуть уважати ся за урядників
державних. — Яворскі підпирив першу
резолюцію, а що-до другого внесеня дотично
пенсій то треба добре цїлу справу пересту-
діювати.

Билинскі реферував в справі мито-
вої. Правительство пристало, щоб митове
мито звести, але під умовами, щоб доро-
гове мито підвищити о 50%. Тимчасом
палата послав ухвалила закон, котрим вве-
дено митове мито без півних застережені,
тому і дотичний закон бдкнула палата на-
пів. Тепер та справа митова буде знов
предметом нарад. Пбєли гадив Билинського,
коло польське повинно голосувати за введе-
нє митового мита. — По довшій дискусії
ухвалено внесенє Билинського значною
більшістю.

Політична комісія палати павів
приняла проект законів: о впоосмотрені
вдопнє і сиріть по волах маринарки, та
о активизації офіцерів резервових при обо-
роні крайов — і поручила палаті придати
се до ухвал дотичних законів в тій
самій змислї що і палата послав.

Письма з Праги.

[З нашого корреспондента.]

Прага, 21 н. ст. мал.

Хотїв я посвятити цїлу оту допись
описаню загальних вражєні, які випливають
з Праги, та мушу ще раз повернути до дав-
них тем.

Попалась під руки «Галицкая Русь», а
з її телеграма, що конгрєс славянських
студентів розбитий по причині «внутріш-
них» польських і галицько-руських соціалі-
стів». Справа тая єсть, що дві народно-
сти (Словенці і Болгаре) не дали заступни-
ків, заявляючи в найвищий спосіб, що кон-
грєс студентів для них не представляє ін-
тересу. Сербів явилось трих яко делегатів;
два зразі з початку заявили, що не мають
мандату говорити тут нічого, лиш поזורо-
вних і висказали симпатію Чехам, третій (з
Градця) був аж до часу, поки на бенкеті
бдбав єму слово предсідателі, коли той у
бдповіді на промову хорватского посла Шпін-
чича надто непарляментарно виступив про-
тив Хорватів. А з нашими москвофілами
зложил ся також цікава сторія, про котру
я вже попередними разами розказав. Як
бд початку ігнорували их, так і по за-
вєзєнню, що они офіційно не хотїли брати
участі [хочь остали, яко гости, і забірали го-
лос], абсолютне їхнє собі з того нічо не
робив і не було то такє страшне, як вихо-
дило би з телеграми до «Галицкой Руси».
Самі москвофіли заявили з початку, що они
«русские» заступати не хотїли, а тільки они
так собі «русские»... Навіть секція особни
не становила, а вросили ся до Русинів.
Певні річ, що високо освітлене російське
студентство не призналось би до такої делегації,
а навіть — гадаю — наші москвофіли може
могли були здобутися на якусь красну деле-
гацію. З Відні они вправді виходили з ро-
жевыми надбави — очевидно яко «русские», —
а вийшло з того такє, що й Чехи і Славяне
вєз навіть такіх их Vosenfreund-и Словани —
послїли ся. Рация з того така, що тепер
інші крики з «Галицкой Руси» не помо-
жуть; они вызовут лиш ширшу дискусію, а
се очевидно партія москвофілської в хосєні
не вийде... Словани остали до кінця.

Та поверну до первітної задачі.
Мїсто Прага величне і достойне звидже-
ня під кождим виглядом. Під Карлом
IV. і Рудольфом II. була Прага навіть цен-
тром держави німечий, в розрості своєї
бдбала до 300.000 мешканців і стала тре-
тїм з ряду культурних городів Австрії.
Обетаним висторилим з Города гравичній
пункт мїжє виходить а заходом Європи,
мїжє Славяниною а Германією. Сутність
двох груп народів виробило ривалізацію
на полі політичній, культурній і соціаль-
ній, а сє великі користі випливали на під-
дїняєнє самого мїста. Два університети, дві
політехіки, інституты штук красних, вся-
кій науковій товариства і т. в. суперничали
послуду, а підлий пбєли народностей ви-
завали оди у другий пальму першєства.

Мїсто положено в величавій долині
над Влтавою, ріка витворила два острови
[Совійскі і більшій Стрїльцкій] досить ве-
ликі, щоб помїстити парк і чудов гарний
величезний сад на торжєства і забави. Най-
красній вид з мїста безперечно з площі
Бельведеру, положеного в городі за замком
корольовим. Околом далеко можь засягнути
і верхи гбрі, що становлять на півночі а за-
хід природній границі Чехії. Коли погляне-

мо на Прагу, впаде в очі найперше величез-
ний замок корольовскій «Градчич». Високо
по-над Градчич адигає ся монументальна
готієна будова катедрі св. Віта. Замок ду-
же обнесений, поперетянутий уліцями і пло-
щами, на своїх підбріях мїстять нині
пять костелів. В долині простерла ся «Ма-
ла сторона» — части мїста дуже давна,
переповнена палатами великожє чеських з про-
сторими огородами. Дальше на полудне фа-
бричне передмістє «Смїхов», що собою вже
представляє вид зовсїмь новозаснованого мїста.
Чотири великі мости і одєз вузків ланцю-
ховий лиш до проходу пїшого лучат мїсто
через ріку. Мбєз Карла сего року пере-
рвала вода; будова, що перестояла вїки, не
змогла опирти ся напорові оїл. Оїт буде
направлений, а поки-що отворений ланє для
пїшого переходу, перерване мїстє вступленє
деревляним хідником. Характеристичне, що
за переходом кождим мостом платять ся 2
кр.; сє неване н. пр. для Віденців. По тій
бдч стрїчає око наше части мїста з пре-
вєднєним чїслом вєз, — сє т. зв. «Старе
мїсто». На півночі по-за поназвано будовою
«Rudolphinum» положена дїльничя жидівська,
названа нині Іозефштадт. Старе мїсто окру-
женє дїльничєю «Нове мїсто». На площі Ка-
рола, перемїщеної нині в парк з фонта-
нами, видївє вєжа — останок з колишнього
ново-мїского ратуша. Сє той самі ратуш,
де з боків Німців обкидали каміннями пере-
ходчю Гуєнцєну процесію і через те дали
починіть до кровавої 15-лїтньої війни. Дальше
на захід простярають ся сабрічій передмі-
стє Праги: Жіков і Виногради. Можна ка-
зати, що сє найкрасній части мїста, зовсїмь
новозаснований. Жіков лежить у стбїх гбрі
Жіжви. На горі усталений величезний
транспорент Жіжви, котрий видно при не-
чїрнбїх електричнбїх освітленю дуже дале-
ко, найліпше з площі вистави. Цїлий Жі-
ков має електричне освітленє.

З найважнійшій будов піднесемо вб-
сїмь вєж — нападєвє давнїх мурів мї-
ських. Они тепер бдновлені і готієнським
стилем представляють гарний вид; найкрас-
шою з їх вїз без помилки можна назвати
вєжу «порохову». Старий чеській музей, осно-
ваний р. 1818, мїстять ся на Рїкор-в бдч
1847 року. Музей переносять тепер до ново-
го, дуже гарного будинку при кінці площі
св. Вячеслава. Новий музей, на жаль, ще не
бдкритий; бдч збудований коштом двох
мільонів ар. і служить заравом на уміще-
нє чеської академії наук. Чеській народний
театр положений над широким руслом
Влтави. Гарний, хочь невеличкий, театр ні-
мечий стрїчаємо на Винограді: сє Neues
deutsches Theater, а Deutsches Landestheater
положений в Старбї мїстї. Окрім того є
ще кілька помєнших чеських і німечий
театрів по передмістїях. Добрі злізничі,
протїв нового змьчю, вєз тая в самбїх
мїстї.

Прага має в собі багато манєр вели-
кого мїста. З комфортабель уладженіх ресто-
ранів, цукорів і каварів. Все а все, що по-
дїблєш вь надбріях через мїсто, подїленє
пбєли національностей чеської і німечий на
два собі ворожї табори. Зайдєш у чеську
ресторавцію, то і снєзє стрїти, і бесіди кель-
нерів і газети, що тобї вїснут в руку
— все чеське. Намі Русинам чеська мова не
робила трудности, до 3—4 днів ми вже і
розмовляли ся по чеськи. Антагонізм мєж
Чехами а Німцями сильно розвинтий, а при-
кнєм свідєцтвом того є пр. таяк факт, що
одного берлинського Німця, котрий приїхав
на виставу, побіли чеські студенти. В Празі
проживають два видїтшій Русини, бувшій го-
лови і почетні члєни відєньської «Сїч»,
проф. політехіки д-р Ян Пузій і про-
ф. чеського університету д-р Ян Горбачевскій.
Сего послїднього бдбдали Русини грімляно
на его записки.

Крім собі отєрєт, а годі внакше, як
лиш заховаю, щоб земляки мои не за-
лишили доброй нагоди чеським вистави і звід-
ля Прагу, — щоб виеманципували ся від
питомої ваді і таки на перебрї їй переїхали
Сїч та потягли в Золоту чеську Прагу.
Додам, що зветка про екскурсію свідального
«Волна» зробила тут дуже мнє вражєнє.
Виявлено намі при тій бажаньє, щоб свї-
закі лїзли ся в національних костюмах.
Фраг і циліндр тут зєнавіджені.

Йосиф П-цкїй.

Дописи „Діла“.

Зь Станіслава.

[Святованє паміти скоти Т. Шевченка.]

Коли хто порівняє обходи паміти смерті
Тараса Шевченка у нас з Галичині вже в
1870-их роках зь обходами нинішніми, —
мусить признати, що в постомом національ-
ного розвизку їде у нас в парі також по-
читанє Шевченка, мусить схилити голову

передати вісними ідеями генія, котрий собі здохнувши чини-раз ширшу почути входить в душу й серце широкіх верств усього славного. Пригадайте собі, як то данийше навчати в самий Львів для обходження роковин смерті Т. Шевченка сходила ся громада народонадів Русинів в сад рагушевський, а о обході по провінціях не було ні слуху; нині-ж доходить всти о торжественній святкованні пам'яті того поета не тільки в головних провінціальних центрах нашої нашої руху, але навіть в селі. Нині свято Шевченкове сталося усього маніфестацією народною; нині не сходять ся мала громада передових мужів або молодих, але здились народи; сходять ся всі, що чує ся Русини, що одушевляє ся народною ідеєю, що вартіть в будучість своєю дорогою народності. Нині обходами Шевченковими всі круги руху, купальні околи пранору, що піднімає Шевченко, зазначають всенародно свою життєвість, свій поступ і культурність, бо розуміння і почитання високих, дає нас програмних ідей всенародного пророка, — зазначають сильну віру в свою народну будучість.

Такою народною маніфестацією, говорячи без пересадки, були сегоднішні торжественні вечорини в честь роковин Т. Шевченка дня 15 н. ст. мая в Станіславові, на котру то маніфестацію склалися іменито дві частини: незвичайно велике число учасників, що явилися на вечорини, а по друге: надзвичайно вражіння, яке зробило виконання програми на всіх присутніх.

Перше: що-до участі, то може сказати, що саль касиновий на обході народних такого здились не видали. Вечорини виглядали на віче інтелігенції Станіславщини. Передо всім являвся однодушно ціла світська руска інтелігенція Станіславова з мужиками, що стояли на найвищих сходах урядових в Станіславові. Одномисльово являлися всі члени Консесторії без винятку. Видно, що зарівно дала народності, як віри, лежать їм всім на серці; сміх кроком можна здились собі загальну любов і симпатію. І проче свящештво Станіславщини явило участь в вечорини громадно, як-би на замість вчорашнього зноса; прибуло бо над 50 священників з рідними і залишило свою цілу охоту — в народних ділах завжди йти разом. Піднести ту належить на загальну радість, що свящештво близько і далі Станіславщини встало великим патріотично і на кожний поклик, котрий би вишшов з „Руської Бесіди“ в Станіславові в народних ділах, однодушно являть ся. Сего давало доказ передже і сего року на вечорі в дохід стипендії м. е. Пелеша і на теперішніх вечорини Шевченківських. Таке патріотично і свідоме пульсо народного життя свящештво може зробити не одне народне хосине діло. Не треба казати, що й ту де не-де піднімають ся одиниці, котрі в недостатку глибокої інтелігенції духа, не розуміють патріотичного зазвату, ходять самопоміж і бормочуть під носом: „ого! і!“ — гніваючись, що сідять на них не дивити ся. Дякуючи їм такжю жадати, щоб такі люди відчували ідеї, поминали значніє свята в честь славних мужів і брали в них участь. І чим можна того вимагати від таких хамелеонів, котрі в пр. виборках на око агітують за ел. Пелешем, потім на умовах селян за Барабашем, а самі голосують на Кулак-Косового? Чого можна вимагати від таких н. пр. людей, і то молоденків, що вишшовши з селянського стану, покинуть ся мовою свого батька, як „хлопської“ [в їх дурбоні розумінні] а нинішню — по аристократичному (!) по книжному (!) нб-то, а не читавши ніколи Шевченка, кидають на него а нинішню в навізують паліть в чоботи всім, що йдуть на вечорини Шевченкові, грохочуть, що коли-б у них була власть, то суспендували б [так, як, не сміється!] усіх священників, котрі були на тих вечорини? Та годі! — скажете, — лишть їх, оня, бідні! — Ба, коли то часом таким одиницям поручить навчати вихованіє молодіж...

Крім духовної і світської інтелігенції в Станіславові і Станіславщині ми виділи на вечорини гостей з подальших сторін, як з Бучача, Кіцмані і посла д-ра Окуненського з Городка. З послідателів більшості послідателів бачили ми широкого Русина Ю. Малецького з Лячкова. З селян було не велике число, бо всіля „Просвіти“, котрі національне розбудження селян повинно найбільше лежати на серці, якось від дошого часу спить. А природно: коли „Руська Бесіда“ і товариство „Руських жінок“ в Станіславові зайнялися о скільки можна, будували і купували руською інтелігенції окол народно-русского прапору, то праця селян мала належити передовсім до всіля „Просвіти“.

А що Поляки [якнайвишні] не являлись на вечорини, то не належить приписувати сего демонстрації, а радше рівнодушності, з якою відносять ся до своїх такого роду свят; отж н. пр. на вечорі в честь Кращевського не заповнили Поляки деох рядів кріселей... Що до військових, то кілька оцірив вернуло ся, не могли достати вже білетів. Се нам погляд на учасників вечорини.

Тепер перейдемо до другого. Було вже доведено, що вражіння, яке викликала програма і виконання, було незвичайно велике. Бо дійсно зготувала „Руська Бесіда“ разом з товариством „Руських жінок“ і всіля „Просвіти“ для зображень гостей богатий, великодушний духовний шир. Кожда точка викликала ентузіазм. На дикі кожного з гостей відіти можна було найвище відношення, гордість свідомості національної, піднесеного духа. Оце в присутності інтелі-

гентних Поляків сказав, що самого його порвало загальне одушевлення — видичи той торжественний настрій духа, з яким усі учасники брали участь в святі, чує ся, казав, якесь неслуховану розкоші в душі. Треба виразити дійсно прання товариству „Руська Бесіда“, що не жалувала ні прагтованя вже від двох місяців, ні коштів до 200 зр., щоб тільки вечорини в честь найбільшого нашого поета випали виповуючи в годі нашого національного становлення. Но честь належить ся також і тим, котрі на просьбу „Руської Бесіди“ з далеских сторін зб. Львова, Вишні, Тернополя і з-на Залісся звозили присути, щоб, беручи участь в виконанні програми, вислуги ся свято народне.

Вечір розпочав торжественною промовою проф. Кокоруды. Навперед привітав дошлюбних гостей в імені народно-русских товариств станіславських, одтак виснавив широким списом Бог-за се, що звалили так численно являлись, щоб віддати честь над честями одному з найбільших геніїв Русі, всенародному пророку і мученику за ідеї, і говорив даліш віднесеним а спокійним голосом. [Бесіду сю подамо.]

По промові, котру вислухав в напруженому увагою і торжественним настроєм, а одтак бесідинка викликала в нагороджено гримками оплесками, одслонено образ в живих особі. Образ очарував всіх так гармонією барв, доброту що-найкращих лиць жіночих, багатством різноманітних костюмів, іменю дорогих старинно-грецьких і народних руських вірн, характеризованими лицами селян рідного віку, естетичним урочаєм, як також високою ідеєю. На найвищих ступенях сиділи п. Б. ухарактеризований, як не може краще, за Шевченка, котрого голову увичували з правого боку стояла пречудно виглядаюча богиня слави, убрана в стрій грецьких богинь, синій хитон з накиненою жовтою мантиєю. Безпосередно за Шевченком стояли по обох боках два представителі літератури. В право в бік на переді о одини ступінь виступила високою зростом і прегарною будовою зумовлена богиня наук і sztuk Алена в біло шовковій драперії з шоломом на голові, панцаром на грудях і зб. спасою в руці. Це о одини ступінь виступила високою красою сіяюча богиня правди в рожевій хитоні з накиненим по очі велюном і з зеркалом в лаві піднесеной руці, оточена по обох боках гарно укетомованими хлопчиками і дівчиною. По лаві боці Шевченка о одини ступінь виступила знаменито перебраний молоденкий геній з крилами, держачий в руках розорваний кайдан. Се середина образу перед котрою клячав мала в ідеї вдала ся. По лаві боці сторін знаходились група бідних кривавих, з посеред котрих впадали в око з самого переду горіла, лупаючи виміє, одтак старий кривавий, сидчий в кайданах, а особливо жінка, з хоршими чертами лиця, з котрих виражали в вишности одбивав ся сум неволі. По правій же лаві сторін стояли вже волій, веселі селяне. З посеред них виглядала, сидчи на лаві з кужілем, гарна, охоча і усміхаюча ся, богато убрана молодичка, а за нею дві рум'яні, як свіжі квітки привади дівчини, одна з вишнем на голові, друга з серпом в руці. Перед тою воліною групою клячучи на увагу учителя двоє дітей.

Коли одслонено сей образ, стало півні минути тихо мови мав сби: все відновало ся в значній образ. Аж нараз все вибухло ентузіазмом оплесками, все ентузіазмом. Образ очарував свою цілу, хоч ми мохом не кажучи, електричне освітлення не удало ся; за те-ж образ власне в побити робив велике вражіння. Треба погратувати п. Павленку, що его помість, заходи великий і праця увичали ся так красивим результатом.

Одтак виступили наші „Бояниці“ зб. Львова в числі 15 і одслонили Вахнянина композицію „Живемо, живемо“. Загалом відслонили они в трьох виступах 4 пісні, — крім поданого же: Лисенков три з хором „Ой пушу я кониченка“, сербську пісню: „Нек Душман види“ і Вахнянинову композицію „Гура! у бб!“. Всі хоры випали під діривістю адекват д-ра Федаса зб. Львова так чудно і гарно, що викликали неумовний оплески на-скрб переагол світлої публіки, привезеної концертанта повторати хоры. І не диво! Хоры Вахнянцев розпоряджували богатыми, сильними а добрим, еластичними і великим симпатичними голосами, котрі звалили ся в чудно-гарну гармонію. Поляки „Бояниці“ на вечорини припинили ся в дуже великій степені до звання Шевченкового свята. Спаси-Бог „Бояниці“ за те!

З черги виступила на естраду панна Г. Шаповалова і одслонила (трохи з хремом) при аккомпаніменті фортепиано д-ра Мандичевського Лисенкова „На що мені чорні брови“. А коли публіка вишгородила солістку заслуженими расними оплесками, одслонили сби і зб. граціою легко плинути пісню Гіля: „Дівча з ляхом як мала“. На неумовний оплески одслонили і третю пісню — каватину зб. опери „Циганка“.

По тих хороших соло-сб. виступах наступила декламация. На сцені являлась панна Кузьмівна зб. Тернополя в гарній народній стрію і зачала, спокійно а певно декламувати Шевченкову думку „На Україну“. Думку сю, трудну й богату в німем чувстві, оддекламувала она так гарно й любю, що годі. Декламаторка переняла ся мисляма Шевченка так, що при вголоснуванні їх лице її набирало якогось чаруючого виразу любові і доброти. Протино-ж, в слідую-

чій поезії Устияновича „До Русі“ оддекламували андрогамово, на гучий оплески і вишкати гостей, проявила декламаторка в разі лиця тільки свята ентузіазму, що сама уносилась мов у вищий надземний сфери, поривала за собою усіх. Так жінчиною умом і амбітні поривати за собою цілу громаду в народних ділах.

Свого рода, бо рідко бувало вражіння викликає твердість на цитрах. Два пані-отці: Кутановський, як автор композиції, і Абрисовський, а серед них пані О. Левицка, почали ударили по струнах цитри. Настала мовна тишина, а серед неї роздільно зб. зб. звуки струн, все даліш і даліш, гладко і мелодійно... робили они пречудний ефект, а то тим-ж бром, що кожний чує в них свої рідні русько-українські пісні.

Соло п. Шиманського, Бояниці, одслонили Лисенка Шевченка „Ой Дибире мій, Дибире“ випало дуже добре. Солістка володіла сильним, сталеним і шароким барітоном, котрий як найкраще гармонію зб. амбітних пісень, співаною Яремою зб. „Гайдамаках“. Музика, голос і сама мисль поезії, злившись в одну цілість, поривали присутних.

Видичи перед послідніми хороми вголосували наш славний артист-жиди і поет К. Устиянович (котрий, на просьбу, привітав умисно аж з Вишні) свою оригінальну поезію „Мойсей“. Декламував він з питомих собі жаром і гарним чувством, з живою ентузіазмом і одновидною мислю, як то Мойсей в пустині виховав собі нове покоління жидівське, котре мав завести до землі обіцяної; час, щоб і нинішні поетів ся Мойсей, щоб він в теперішній роздільно, коли то одні аржидують своїм парбд бгичу, а другі плюють на провідні бгичу народу, викориняють бурині, а вірно свої народності покоління завести до бажаючої діли. Словами: „Родись, рода ся пам'т Мойсею!“ — закінчив декламатор ентузіастично свою поезію. Не треба й агадувати, що амбітні поезії зробив на усіх пречудне вражіння.

Вечорини скінчилися славою, а до 200 учасників, з найвищим одушевленням і гордістю на так хороших успіхах, удались на комерс до саль Каміньського. Серед сби-вб. „Бояниці“, декламаций, тогось на здоров'я комітету, Бояниці, пані і поодиноких учасників в програмі вечорини, серед розговорів тягнулись даліш неозіцільні вечорини аж до досвіта. Зб. бесіди віднести належить іменито бесіду вступну голову „Руської Бесіди“ проф. Ог. Левицького, — в котрій зазначив, що, як видає, ідеа щира, народна здобуває чим-раз даліш грунт, а нею цілу масу; не ладна нам голова, котра від здорового зерна одпадає і втрим на всі сторони розвиває, — а одтак тоєсть п. К. Устияновича в руці проф. Кокоруды, замінний вставленою поезією, зверненою до руського молодіж. Так то урочисто і поважно, з таким жаром і перелятєм обходила Станіславщина вечорини в честь Шевченка.

На вечір присіла три привітні телеграми з Чернівців зб. „Руської Бесіди“, з Надвірня і Бучача (зб. В. Долішнього і В. Старецького).

З судовой саль.

[Процес о. М. Гегейчуна в Самборі.]

Самбор для 21 н. ст. мая 1891.

(Даліш.)

Свідок Стефан Левицький, родом з Мертвеч, 42 лѣт, батько 6 дітей, був карав за незаконно видачу службових книжок і за якогось чоловіка, тепер находит ся під обжалованєм о обманство. Незаприсяжний абзав: Удержу ся в голодарстві; перше був писарем громадським в роки, був дяком „троха“ з роки, потім о. Гег. одривав ся за те, що він, хоті запрягти на гаряку, пав назв за гарком. [Всесвіт.] Я же був тоді дяком, як о. Г., говорив проповідь о „богачах і убогих Лаври“, виразив ся, „прийшло амь щось до голови“. Знаєте, люди, як то давно було, що як був хто виступав против священика, то били бичами, або й вшпилювали, а тепер монарх надав автономію, та замість автономії, гавтономію; а той параграф — то отж! [а махнувши рукою] до нічого. Потім вели собі даліш проповідь. Книжка і жиди не бачив, бо я, прошу яеной свідлості пресвятого суду, так в трохи фальшивий на око. [Заключний голосний сміх.]

Предс. розпитує свідка за автономію. Свід. удає наивного, мов-би не розумів, що „автономія“ і „гавтономія“ і каже, що „гавтономія“ мусить бути бунт. [Сміх.] Якмь свідом справа зайшла до суду, не знає; зачує лише, що вже подали до суду. В тиждень, або може в два сказав до о. Г.—ка: „На що ви так говорили в неділю?“ — а о. Г. каже: „Е, ти дурень!“ [Сміх.] Хлоп не розумів, а ти сам не розумів. А я кажу: „Буде тиганна...“ Свідок пізнає свою пісню, донос. Кажу даліш, що здибав ся раз з о. Г.—ом, а сей просить: „Може би ти мене як виругувати... можна би на когось пішого звернути...“

Предс. Чи до старости скаржили ви о. Г.—ка?

Свід. Не пам'ятаю. Лише...

Обор. Чи ви писали до міністра? На такмь ладом напері, довго...

Свід. Не пам'ятаю...

Обор. Нїколи в житю?

Свід. Нїколи.

Обор. Ей пригадайте собі...

Свід. Якось раз, але то вже давно.

[Всесвіт.]

Обор. Чому ви з початку казали, що

о. Г. не так говорив в церкві, як тепер кажете, але що казав, що автономія добра, лише ви з нею зробили гавтономію?

Свід. Я хотів „абдаци“...

Предс. Одниту суверенності абзав.

Обор. А писем ви, кажете, не писали жадного до міністерства, так недавно, в отей самій справі?

Свід. Нї, жадного.

Обор. Високий трибунале! Осмілю ся предложити власноручне писмо свідка Левицького до міністерства, писане недавно, бо дня 19 лютого 1891 р. і заадресоване: *Swietnie, apostolski majestat Ministerstwo u Widniu, Leste post strasse Laxenburg*, в котрім Левицький позашував підписи.

На саль і в лаві присяжних великий сміх. Левицький дає ся зачудованими очима на адвоката, роззявши рот, а на чолі бгичу ему смертельні поти. Войтановський синає ся з поміж свідків і поглядає в собі пережиканями очима. Предсідатель одчитує писмо надписане: *Swietnyj apostolski Majestat ministerialny!* в котрім Левицький жалувє ся на священика, на суди стрийські і самбірські, що не хотять розбратити роботи справи. По одчитанні предсідатель питає Левицького: чи то він писав? Лев. не знає що говорити, і жадає, щоб ему „доочно“ показали писмо, а одтак пригладась довго, хитаючи головою.

Предс. Ну, ваше писмо?

Свід. [киваючи сумно головою]: Та... мов.

Обор. Я мушу відволати цікавість задивованого свідка, як се писмо „звлякло ся“ в наших руках, бо очевидно він і не перучував того. [Левицький здивований, киває головою, відхиливши ся в землю.] Отже було так: Левицький написав сю жалобу і дав Войтановському разом з 17-ма крейцарями, щоб той оплатив порто і надав рекомендацію. Войтановський, хотіч придобити ся священиком, не дав того писма на почту [Левицький швидко піднімає голову], але відслав его до священика, дописуючи на третій сторін бд себе та позначив о. Г.—ви, що 17 кр. бере собі „за тютюн“ а писмо одслав о. Г.—ви, щоб знав на другій раз, „хто село бунтує“.

Курйозний той лист на жалобі одчитано. Левицький синає вини того писма на Войтановського, бо каже, „он мені диктував“. Войтановський: „Неправда! ви самі написали в своїй хаті і принесли до мого хати. [Звертаєсь до трибуналу.] Я питаю ся: чи підписав хто, бо було багато підписів, — а він каже: „Хтось підписав, хтось нї“. Я питаю ся Якимець, а Якимець каже, що не підписував, а я тоді запечатав в відслав о. Г.—ови. За 17 кр. я „збрехав“, бо Лев. не дав мені тих 17 кр.“ Левицький не знає, що казати, мовчить.

Свідок Іван Шумко абзав попутано. Перш раз в Стрию говорив, що в церкві нічого не чув, лише бд Войтановського і Левицького, другий раз сам зголо-сав ся і казав, що чув так в церкві звійний слона, бо священик називав его „смаркатем“. Суперечність абзав поясняє тим, що бд „служив цїсареві“, отже по першій протокол „нагадав собі на присягу“. При подробицях випитах путав ся або крутив, що „не пригадав собі“, „не пам'ятав“.

Свід. Іос. Кунаш був на проповіді. Бгичість мали перед собою книжку, набили щось о *економії і гавтономії*, а більше нічого не тямать. Знає лише, що люди мали *ремітти* на згомоту, а Войтан. і Лев. самі подали его за свідка і учили, як мав говорити „до протокуду“, і бач так говорив. Од згомоти не чув, що цїсар видав гавтономію. В протокол збрехав зб. намови, бо так казали Войтан і Левицький говорити, а тепер бачи ся „сумління“ перед присягою „у великом суді“. Он не гадав, що аж до того привде...

Свідок Гнат Стаєсенко: На проповіді о. Г. сказав: Наші люди не привикли, щоб их „ладно“ просити, але привикли до „буна“; але він не відно бгичу, бо цїсар видав *автономію*, а наші люди зробили з неї *гавтономію*: пють, гуляють, гавтують. О *§§-ах* свідок не чув нічого тог неділя.

Свідок Федю Гуженчук [клякає до присяги]: У церкві не чув нічого, лише люди „десь щось балакали“, але як пытав ся Левицького, то той казав, що то все неправда, брехи Войт—ого.

Свідок Гаврило Пристай чув щось про „антиномію“ і „гавтономію“, але що і як, крутив, і тоді розбратив, чи чув, що цїсар дав гавтономію, чи не дав. Більше обстає за тим, що цїсар дав гавтономію. [Проє застерігає собі карас слідство проти сего свідка, як і против кількох попередніх.]

На прошені прокуратора і оборонця предсідатель конфронтує свідків Кунаша і Войтановського, з чого виходить, що Войт—ий звів Кунаша до суду, а на сходах „диктував“ ему, як мав говорити до протоколу: „Як ви не виругували, що ксьондз говорив, то я вам виругую, щоб-сте казали в суді: „цїсар, що мав видати автономію, видав гавтономію, тогй его *§§-и* до нічого!“ При том був і Левицький, але чи чув, Кунаш не знає; писав, що мав чути.

Войтан. оправдує ся, що бач не намаляв, лише говорив Кунаша, „щоб було одно до другого якось складно“.

Предс. Левицький!

Войтан. (жаво): Левицький в том нї-чо не знає!

Лев. знає, що щось балакали, але що, не пригадає собі.

Свідок Федю В'єснюк, зб. Розбрат, сидів тут у „великом суді“ за „бука“.

Предс. Файншайн то був бучок! [Вселенська.]

Св'яд. Бук! [Вселенська.] Чув у церкві: «Видите, люди, цесарь выдає автономію, а вы пате, бете са, рабуєте, гавтуєте и пробили-ете аз неа гавтономію». Був бы чув и зашамитав, ели бы був о. Г. инакше говорив. О судах не памятае. То було десь передъ Покровою, а втрину по томъ, що були ще абвсы, аббжа и т. д. У Якимца на вєсьлю, якъ зго-ворило ся о томъ, говоривъ Левницькій: «Ксёндзъ того не говоривъ, я бы десять разъ на то заприсягау!» А Якимецъ каже: «Бо ся бовишъ, драбе, чтобы ты пблз не нагававъ» А Левницькій такъ казавъ: «Сто разъ приегау, що такъ не говоривъ!» Потомъ я разъ ишовъ у лєс а быъ на Трухановъ, и другій разъ того саме казавъ. У Якимца було багато лю-дей за столомъ.

Левницькій: Я не говоривъ. Вирочимъ... а може я й казавъ? Може я тебе хотівъ «ви-бадати»?

Св'яд. Иванъ Стаценко чувъ, що о. Г. говоривъ: «Покайте ся, не байте ся, не кра-дѣть, не пийте, бо смѣють ся азъ вастъ околоч-най села. Маєте свободу, бучокъ вастъ не буюте, панщины не робите, маєте автономію, а вы азъ того робите гавтономію». Се односилось до закраденія сѣраковъ азъ чужого села нашими людьми. Свѣдокъ нічого не знавъ, ажъ при-йшло вѣдванье азъ суду стрѣбского. Тогдѣ до-вѣдавъ ся, що Левницькій «заскариживъ» о. Г.—ка до суду за образу цесаря. Левницькій бувъ на протоколахъ азъ суботу [скажетатого] а по-томъ здыбавъ мене и казавъ говорити азъ суду до протоколу, що о. Г. казавъ у церкві такъ, якъ бы самъ збывавъ.

Левницькій починає обертати вєсьмъ у противный бокъ, однакъ, притисненій пита-нямъ председателя, признає ся, що звертавъ у-вагу, але не намавлявъ.

Стаценко: Овъ ще и потѣмъ, коли лише здыбавъ мене, говоривъ, що то ще бу-дуть протоколы въ Самборѣ, и учивъ, якъ маю говорити. А я казавъ: що знаю, що-мъ чувъ, що сумлѣнье каже.

(Конецъ будо.)

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Тыждень тому звѣхалось въ Празѣ до палаты гр. Пальфогго, посла до рады держав-ной, 50 чеськихъ сѣвдалъ въ и тамъ пбдъ проводомъ кн. Кароли Шварценберга обгово-рили теперѣшню ситуацію политичну та ухва-дили слѣдуючу резолюцію: Консервативный властители болѣшихъ посѣдостей въ король-ствѣ чеськомъ заявляютъ: 1. Консервативная партія, придерживаясь крѣпко своихъ дав-ныхъ политичныхъ засадъ и правно-держав-ныхъ поглядѣвъ, буде вєстоювати ся за сирѣ-плєньствъ и вѣдностю державы, чтобы заведе-ти условія, потрібны для развитку и сирѣ-плєнья конституційныхъ правъ королевства Чехія, для приверне-ня такихъ односинъ церкви до державы и до школы, які одвоѣдуютъ религіозному пересѣдченію като-лиць кон болѣшости населєня, для о-хорони конституційно застероженного рѣвно-правия народностей, для охорони инте-ресѣвъ болѣшомъ посѣдости та для устроєня загальнаго права на хри-стіанськой основѣ. 2. Зборы одобряють дотеперѣшнее поведєнье посѣдѣвъ своихъ партій и гадають, що и на будуче будуть послы стра-мѣти до высказаныхъ помыслѣвъ цѣлѣвъ. — Ро-зумѣе ся, що либеральнымъ Памцямъ не мо-гла подобатись та резолюція, въ котрой вы-разно зазначуєсь правно-державный, національ-ный и религіозный стремлєня. N. fr. Pressе каже, что ся резолюція не одвоѣдає цесарскому на-званью въ престольный бѣсѣдъ и что за печаль-ливостю гр. Таефогго, все оказувану для той партіи, дуже лихо бдлалатись сѣвдалы, бо можна догнунуться, що поббный завлєченія вы-ключать при бюджетовой дебатѣ ще азъ болѣ-шю силою вѣсъ пристрастия, котры акосъ омѣ-нено за для заляженія адресованъ дебаты. — Пбвъ-урядова Montagsrevue каже, что виравдѣ ухвалєна резолюція чеськихъ сѣвдалѣвъ не-конче годить ся азъ статею урядовою Wtr. Ztg., оголошеною по розвязаню рады держав-ной, але все таки не противорѣчатъ програмѣ правительственной. Взагалъ же Mon-tagsrevue не приниує надто великого значєня тымъ абарамъ сѣвдалѣвъ, бо, якъ каже, «въ Австріи нема болѣшости, котра бы мала право заволодѣти меншостію и докѣ гр. Таефе пра-вить, вѣка односторонна програма не дасть ся перевести».

Въ добре понформованыхъ кругахъ бу-дущественныхъ говорятъ о близкихъ заручи-нахъ болгарского князя Фердинанда въ архи-епископію Доротою, найстаршою донькою арх. Госноа, головного команданта угорскихъ гон-ведѣвъ.

Манифєстація поляковъ въ Варшавѣ дня 3 мая дали нагоду росѣйскимъ властямъ пред-ложить ной проектъ репресалій супротивъ поляковъ. Галицкій газета польскій доносать, что мѣжъ репресалиями есть также наказъ, что молодѣжъ Царства польского не буде мо-гла ходити до школъ въ Галичинѣ. Въ той цѣли каже ся выдавати нашіпорты для ро-дичѣвъ, котры удають ся азъ дѣтьми въ томъ нашірѣ до Галичинѣ.

Зъ Атинѣ доносать, что другій сынъ цар-скій, вел. кн. Юрій має заатакованій губер-кулами обѣ стороны легкыхъ и тому нема майже надѣй, чтобы его выривовано. До Петер-бурга не може вертати.

О подорожїи царя доносать N. fr. Pressе: Въ Берлинѣ все таки говорятъ, что царь Але-ксандеръ сего року бѣдѣвъ цесаря Вильгель-ма. Царь гадавъ дня 9 го надѣлєна с. р. снѣтк-вати въ Даніи въ Фреденсборгу торжество

своего сѣбного вєсьля, а бдтакъ въ другій половинѣ того мѣсяца прибуде до Берлина або Потсдаму, чтобы вѣсти участъ въ царскихъ довахъ. Прибѣдъ царя буде алажєати бдъ вы-сылка запросивъ азъ стороны цесаря Вильгель-ма, и можа надѣватись, что се стане ся.

На мѣсцѣ помершого вел. кн. Михайла президентомъ рады державной буде именован-ный братъ царя вел. кн. Володимѣръ. Мини-стромъ доменъ має стати амбасадоръ въ Кон-стантинополи, гр. Игнатъевъ.

Nord доносать, что царь надавъ министрамъ французскимъ, Фрейсине и Рибо, великій хрестъ ордеру Александра Невского.

Подорожъ Карнота по полудневой Фран-ции бдбуваєсь спокббно и навѣтъ дуже волѣ-чиво. Духовенство витасъ Карнота а людѣвъ энтузіастично бдоситъ ся до президента ре-спублики. Лишь въ Тарбѣ хотѣли выключати социалисты якіебъ заколотъ, а навѣтъ одинъ азъ нихъ вєсчовивъ бувъ на ступнѣхъ повою, ко-трымъ вѣхивъ Карно. Указєно напастника, але коли пересѣдчено ся, что се звѣстный фанатикъ социалистичный, то и выпущено его на волю. Виравдѣ и полиція пѣлєнувала и пѣлєнує добре порядку, бо въ Парижа доне-сєно, что много анархистѣвъ рѣвночасно азъ Карнотомъ выѣхало азъ Парижа. Деякихъ а-нархистѣвъ арештовано а найнебезпечнѣйшій ре-волюціонистъ заграничій, проживающій у Фран-ціи, одержавъ булѣ наказъ выбратись азъ фран-цуской территоріи.

Въ Парижа лувивъ ся новий скандалъ. Турпентъ, вынаходчикъ мелініту (ноновъ матє-ріи ексальдуючюй дѣлшюй азъ діаманту) вы-давъ брошурку, въ котрой залажалъ, что міні-стерство вѣднъ обмануло его, не заплатило всего послѣ умены а намотѣвъ вббшю въ пе-реговоры азъ Турпентомъ, котрый выкравъ у Турпєна тайну выробу мелініту. Турпентъ одержавъ на се поседу въ министерствѣ и то-дѣ покрывъ многіи планы що-до выробу мелі-нітовыхъ гранитѣвъ та проданъ ихъ епірѣй Армистромъ. Овозначій газєты ударили азъ той нагоды на министра Фрейсинега а власти вѣдѣли увѣзвати Турпєна, Турпєна и его швагра.

НОВИНКИ.

— Справа Народной повѣствовъ торговлѣ бродокон въ Галичинѣ, котрой остаточно залагоджєна на день 22 мая 1891 заповѣдєно було, — не скбченъ азъ причинъ недостаточного числа членѣвъ стату-тами означєного. А що таа справа азъ важныхъ причинъ провбхати ся не може, про-то въ и-менѣ собѣтъ зааравано нбхъ интересующихъ ся сємю Торговлю по разъ послѣдній на день 9 червня 1891 на 10 год. передъ полуднемъ до остаточного порозумѣня (и дѣло Торговлѣ бѣвъ оладу на число членѣвъ (8. 37 статута) уббча-на бути повинно. Програма наряды: Розвязанье Народной повѣствовъ Торговлѣ бродокон въ Гали-чинѣ и вычеркєня ихъ епірѣй. Мбѣе збору Нар-одна Торговля въ Бродкахъ. — Гай старобродокъ д. 22, мая 1891. — I. Спрко, председатель.

— Зъ Мѣдлєчєвъ одержавъ мѣ писмо азъ вѣ-раннымъ дни (25 мая): Жадатибъ горѣть. Дотє-перъ згорѣло пять найлучшихъ газѣдѣвъ. Огонъ ширитъ ся. Погорѣдѣвъ вєкурєванъ.

— Кураторомъ вѣнскомъ фондѣи имени Товарищского именованій (на мѣсцѣ недавно помершого лат. свящєника Товарищского) Товарищскій комисаръ староства въ Салоцѣ. Кураторъ побѣравъ значный доходы азъ той фондѣи, тожъ новий кураторъ, каже, зрѣкає ся носадъ комисаръ староства.

— При выборѣ членѣвъ рады повѣствовъ въ Зєвєчєй курія болѣшихъ посѣдостей — акъ пишуть до Dziennik-a-Polsk-ого — подѣлєна на дѣй партія, до котрого то подѣлу маля дати, причину такожъ и справу руска, а се имено въ той спосбѣ, что одна азъ тымъ партій стоить на становноу неа-цѣпѣмъ, а друга маля бути за поладжєньемъ доихъхъ домагаи полочѣвскихъ Русинѣвъ. Въ практицѣ та негода обвѣла ся тымъ, что По-ляки болѣше справедливы для Русинѣвъ не хо-тятъ допустити до того, чтобы данный маршалокъ бувъ выбраный на нолу каденціи, и жадють, чтобы заступникомъ маршалакѣ выбраты Русина. Выборъ членѣвъ рады повѣствовъ азъ болѣшихъ посѣдостей бдбуваєсь ся дни 14 с. м. та выхлє-кавъ у повѣтъ заинтерєсованье небуває: на 78 мѣлочныхъ право выбору бддано 67 голосѣвъ. Уло-ституюванье новонъ рады повѣствовъ бдбує ся за колыка дѣлѣвъ, а акъ выпадає, годѣ гадати.

— Въ Лавашѣ пбдъ Радиминѣмъ почали будову но-вонъ церкви мурованонъ обєла плавнѣй п. Вас. Наѣбрового. Церковь таа має форму ротунды за-кончанонъ хорошою конулоу азъ пѣвальныхъ бѣнами.

— Переѣстєра. Черпєвєцка «Руска Вєсѣда» по-дає въ другѣ до приладноу вѣдомостѣ, что лишь одна маля выключєно право на выдаванье творѣнѣвъ бл. и. Юрія Федьковича, набуто бдъ самого по-ббйнича ще за его жити. Волєе нарушєнье сего права буде товариство пересѣдуювати азъ дорожъ судобѣ.

— Розправа судовѣя противъ ш. Ернєста Бра-тера, Вильгельма Фельдмана и товарищѣвъ обѣ-лованныхъ о удѣлѣ въ тайныхъ товариствахъ, розпбчєна ся дни 18 н. ст. червня с. р. въ Кра-ковѣ. Розправа потрівавъ мѣнѣрно дѣй нохлѣй.

— Купцѣ христїане у Львовѣ — гадать бы хтосъ велика солидаріяи сѣла. Не такъ оно. День 24 с. м. лѣвбѣйшій купцѣ мѣли азъ сѣла ратушовѣй ухва-тити статутъ корпорацийный и выбрати зарѣдъ. Та збѣражъ сѣмъ не стало комжолотъ, бо збббше ся 70 купцѣвъ, и то: 62 жидѣвъ а 8 христїанъ! Навѣтъ, видко, на поля обороны корпоративныхъ интересѣвъ, въ акціи організаціїи купцѣ-хри-стіанєвъ не выдержують жидѣвонъ конкуренціи...

— Мѣнѣвъ пѣтьдесяту одному солєхонку въ Ри-шевѣ знамий тамъ азъ лѣхон стороны Галичинѣ въ той спосбѣ, что властители платѣдєсѣна за-прєвадѣвъ на шиня и частувавъ тамъ войхъ, хто лише бувъ. Властители платѣдєсѣна и гостєвъ, но болѣшій части войхѣвъ сѣдувавъ шти пѣлю и бѣти наkonto банкнотѣ. Але властители акосъ

похонивъ ся, утѣкъ азъ шиню и спрєвадѣвъ по-ліцѣвъ. Галицкого проєвдѣвъ до арешту, но дѣвъ сѣмъ азъ утѣченъ, а не могуци знати сѣбъ иншо-го захєсту, вєсчовивъ до рѣки Вислєка, вббшювъ азъ воду ажъ по голову, и кождого, хто наблѣ-зѣвъ ся до него, хвативъ за ноги и перєнєду-вавъ, та такими спосбѣмъ дошій часть удержавъ ся на своей пєсѣнцѣ. Однакъ героїство его не придало ся на пѣчо, коли приїхала бѣдмога, — мѣнѣрно бдѣзєно осушитись до арешту.

— Зєвѣзничѣвъ въ Терєполѣ до Копычинѣвъ и въ Ста-нославоу до Сигєту акъ адєсєвъ мають будуватись, бо азъ минушѣмъ тыжднѣ обвѣдѣвъ обѣ траєы одєвъ азъ выснѣхъ инспекторѣвъ генеральнѣмъ ди-рекціи азъ колыма инжѣнерами, котры мають розпочати має въ наблѣзѣмѣмъ часѣ початковій працѣ техничній. На начальникобъ той будовы призначєно двоєхъ Памцѣвъ.

— Якъ автономію розумѣють Слєхучий Дермавъ азъ лѣвбѣйшій Америцѣ, можа бачити азъ того, что соймъ державъ Вискусинѣвъ ухвалѣвъ недavno, чтобы урядовѣй оповѣстки печатати такожъ въ лѣмцѣ польскѣмъ, а газєта Kurjer Polski въ Мѣл-вєкѣ стала навѣтъ урядовымъ дневникомъ мѣста...

— Въ околицѣ Берєзєвъ поновивъ ся въ стѣбѣй жити хрѣбакъ, котрый подѣривъає роотину такъ, что она схєна.

— Неосторожна вѣдѣ. Въ Гутѣ полоничѣвъ, на-жєнєного поѣта лучилась 14 н. ст. мая сухаа пригода. Вббнѣвъ дѣвѣркій, перєвонивъ на обѣ-ларькѣ «Кавань» роббтѣнѣмъ, перєвернувъ вббъ такъ нещасливо, что колыкохъ роббтѣнѣмъ, по-рѣзалось. Найболѣше потерѣла одна бѣдна вѣдова, мѣти чєтєрѣ дѣвѣхъ дѣтѣвъ, котры колыкоо адрєло шкбру азъ головы и розрєвало шню по-нишєе цѣпки. Помочи лѣкарєкон удѣлѣвъ азъ лѣ-карѣвъ Топорєна, — ажъ азъ другий вѣдѣнємъ, коли доїдѣвъ азъ, что зєвѣрхѣсть громадєна [а чєму-жъ не обшаръ дѣвѣрѣвъ?!] вынагорѣдѣти его за трудъ. Хору бдѣзєно до шпиталю.

— Новѣй выборы дєлєвоничѣвъ до бродєконъ проми-слєно-торговлєвонъ наладѣвъ бдбувать ся при кон-ци мая або азъ початкомъ червня с. р., бо міні-стерство торговлѣ увѣзавишико послѣдній выборы.

— Величємъ манєврѣвъ въ Галичинѣ — акъ пи-шуть въ Вѣднѣ — сєго року не буде, а то за-дѣвъ браку часу и длєтого, что пѣмѣрно сєго ро-ку прѣйде на великій вѣстрѣбѣйшій манєврѣвъ вѣ-мѣнѣйшій цѣсарь. Въ Галичинѣ бдбувать ся лише манєвры кавалєрїи колы Тарновѣ, на котрыхъ на-шого цѣсаря не буде.

— Стѣвєдѣвъ. Намѣстничєство надало опорожєну стѣвєдѣю азъ фондѣи житѣлѣвъ будующего поѣта корєсєнєского рѣчнѣмъ 84 эр. Ст. Цѣвковскому, учєникѣмъ 3 гинѣ. кл. въ Новѣмъ Савчѣ, сынѣмъ убогого сєлєнина азъ Черци.

— Сѣбѣрѣ о Мирѣмъ Оне въ Татрахъ, котрый, акъ мы вже доносавъ, бдъ дошого часу вєдє ся мѣжъ властєтелями Австрии епіжєконъ на Угорчинѣй кн. Гогєнлємъ а властєтелями Закопаного въ Га-личинѣй В. гр. Замойскимъ, обвѣжєа ся вже до кбнѣца. Министерство сирѣвъ интєрнѣмъ въ Вѣднѣ казєло сѣбѣ предложити вѣбъ дѣтѣнѣй акти и небуваѣвъ наступити рѣшєньє. Якъ вѣбъ шємъ и вѣдѣнѣвъ обвѣдѣвъ доказують, не належалъ епірѣй територїи нѣхлѣи азъ до державы угор-ской азъ навѣтъ до нѣхкого приватного властѣ-тєлѣ, тожъ, вѣдєсь, рѣшєньє выдє въ корѣсть гр. Замойского.

— Новѣй выборы «бєсємѣртного» въ пармѣнѣй акадє-міє науцѣ. Француска академія выбрала при шє-дѣмъ голосованю Петра Лѣотѣ, повѣстєнєстєлѣ, 18 голосами на 35 голосующихъ, чємѣмъ акадє-мієн. При першѣмъ голосованю маѣвъ Золя 8 голо-совъ, до Перієвъ 5, Фабѣвъ и Лѣотѣ по 7. — Бу-до то передъ вѣсємѣмъ лѣтѣмъ, акъ разъ по ро-зпочату походу тонкѣмъ колы паровѣй, «Фіга-ро» принѣвъ одного дѣлѣ корєспѣндєнцію очєвидчѣ, опѣсєуючюго чудно ирємѣи красавицѣ азбѣтѣвъ фран-цускими вѣбѣками аналѣтѣмъхъ прибережнѣмъ у-крѣплєнѣмъ пбдъ утѣмъ рѣки Русѣ. Пбдъ покрѣ-номъ корабельнѣмъ артилерїѣй вышлѣи на берегъ браѣй матрѣзы и хорѣва нѣхѣта корабельна, пе-рєвѣзѣи бєзпєчєно лѣхъ та примѣтнѣй укрѣплєнѣа аналѣтѣмъ и вырѣзали, акъ отадо оєвѣ, залѣгу дражєву бдъ остраху. Тому прагмѣдѣна ся азъ по-кладу крайцѣрѣвъ французскѣй епіжєрїи маринаркіи, гордѣй азъ перєватѣ своего оружїѣ або парѣкѣнѣвъ на конєчѣстѣ такомъ страшномъ «шумѣмъ». Лишь о-дєвъ азъ вѣжѣ лѣхъ почерѣнѣмъ въ сорєму на-мѣдѣ такого вѣстрѣтѣ. Въ брѣхлоу чємѣнѣмъ бѣтъ на своей становинѣ, азъ послѣдній азъ бѣднѣхъ аналѣтѣмъ упавъ пбдъ ножѣмъ нѣхѣмъ фрєтѣнѣско-го матрѣла, азъ послѣднѣмъ азъ утѣлачѣмъ, что стрѣлѣмъ выдѣлѣвъ въ рѣку, не пожєръ лю-дѣмъ. Тогдѣ збббшєвъ бѣтъ до своей камѣты и на-писавъ перѣмъ, котрѣ что передъ двома рокамъ аналѣтѣмъ въ поѣствѣ Le mariage de Loti чуднѣй картинѣвъ азъ моря полудневѣго, правдивѣй описѣвъ «сєлєннѣмъ» пбдѣмъ того памѣтнѣго дѣлѣ. Въ шѣстѣ вѣдѣлѣвъ вѣбѣшнѣмъ поѣствѣмъ Фігарѣ сѣмъ малѣйшѣй черкѣ. Здобувъ бѣтъ сѣбѣ еврѣпѣлѣкѣй роєвалѣстѣ, азъ для нѣхѣтєрєского прѣдѣставлєнѣа, а не мѣнѣше и за-дѣвъ отстрѣмѣхъ пбдѣй, лѣй обвѣжєа. Цѣла публѣка парѣсѣа пбдѣсѣла крикѣ обурєня и пра-вѣлѣство було въ сѣмъ пригоди неаодєжєна. Публѣка жадѣла гєдєсно укрѣпѣна вѣстрѣмъхъ про-водирѣвъ вѣбѣка, а правѣлѣство старєло ся вы-нѣтити инновинѣка, котрый понавѣжѣвъ ся зрадити дѣкрєцію. Пбдѣмъ Pierre Loti напєрєвадѣвъ на слѣдѣ. Прѣтѣзали сѣбѣ на залѣконохъ поѣствѣи, Le mariage de Loti, котра появилѣсь анонимѣмъ въ Nouvelle Revue, а котрѣ авторѣмъ показѣвъ ся епіжєрѣ маринаркіи Вїо. Той молодѣй епіжєрѣ на-ходѣнѣмъ ся въ тонкѣмъ походѣ. Бєвъ сумнѣву отже — бѣтъ навѣсѣвъ корєспѣндєнцію до «Фіга-ра». За кару дѣмѣсієновано его, однакѣмъ скоро лишь его сѣла, акъ писатєлѣа, утвердѣлаєвъ, при-нѣто его зновѣ до чинѣмъ оудѣмъ.

— Труба вєдушєна. Въ одѣмѣ сѣлѣ колы мѣста Мєхѣка въ державѣ Мисєурї эмпѣлѣи труба по-душна бѣгато будѣнѣмъ. Якъ New-York Postald пише, утратило при томъ 17 оєбѣвъ жєтѣ. Цѣла околицѣа на 50 аз. мѣлѣ надѣжєа а 2 мѣлѣ инновинѣа сѣуєтѣмѣна. Линѣ телеграфѣйшій поперѣ-рѣнѣй, дѣлѣтого нема о томъ близѣмъхъ вѣстѣвъ.

— Дрѣбѣй вѣсти. Цѣсарѣ дарувѣвъ громадѣ Тур-кѣнѣмъ въ пон. перѣмѣнѣмъ 100 эр. запѣ-мѣти на будову шкѣлы. — Новѣй урядѣ почтѣ-нѣй отгорѣнъ ся для 1. червня на стѣнѣи зєвѣнѣ-цѣ Вєгухѣла, поє. рѣшѣвєкого. — Для 11 н.

ст. червня бдбує ся вѣнчанье п. Игнатїѣ Вла-сїєна, начальнѣка епілѣ «Нарѣдѣмъ Торговлѣ» въ Перѣмѣшлѣ, азъ панноу Оєлєною Марїєю Вѣлѣн-скимъ, азъ черкѣй гр.и обрѣду азъ Черѣнѣцѣхъ. — Донѣ Карлѣмъ, князѣмъ Мадридѣу, вѣхѣвъ вѣ-чєра азъ Львовѣа до Вѣднѣ. — Пѣтѣ засѣданье поль-ского товариства природѣнѣвѣмъ им. Копєрнѣка бдбує ся азъ вторѣмъ дни 26-го н. ст. мая 1891 о год. 6-бѣ вєчєромъ въ XV. сѣлѣ унѣвєрситєту. — Францѣ Удєрнѣа, знамий рѣзникѣ, умєрѣ у Львовѣ азъ 65 р. жѣтѣ. — Въ Перѣмѣшлѣ умєрѣ учѣтєлѣ народнѣмъ Александрѣ Кєлєнѣмъ въ 29 р. жѣтѣ. — Коло Астраханѣу появилѣсь сѣрѣнѣа въ величѣйшѣй спбѣжѣности и загальнѣ побѣжѣтѣ сл, что она перєнєсє ся до полуднєно-зѣхѣднѣхъ про-вѣнцїѣй.

НАДОСЛАНИЕ.

«Вѣ дописѣ изъ Станієслава, помѣщенѣй въ 101 ч. «Вѣла», подаєвъ п. сѣправѣдѣвѣцѣ про вєчєрнѣцѣй Шєнчєнѣмъ вѣстєку, мѣнѣ-мъ то «публѣка домагаєлась бдѣспѣванѣа гимнѣу «Щє не умєрѣла Украина», та акосъ Львѣвѣйшій Бѣнѣвъ не вѣслѣхѣвъ азъ бѣжѣнѣа». До того додала Хѣ. Ре-данцїѣ бдъ сѣбѣ: «мажѣтъ за-дѣла того, что не пбдготѣнѣвъ ся азъ тою пѣсєнѣю».

Вѣ дѣйсѣности було оно такѣ: Коли приготѣвлявъ ся обрѣтъ азъ жи-нѣмъхъ оєбѣвъ, зажадавъ п. Волод. Левницькій бдъ дѣмъхъ членѣвъ «Вѣнѣа», чтобы въ часѣ выстѣ-мѣи образѣу бдѣспѣвавъ «Вѣнѣа» нѣвъ-за сѣнѣи «Щє не умєрѣла Украина». На сє дѣставѣ оєкѣ-акѣу бдѣспѣвѣ: «Годѣ обрѣвати тепєрь сѣвѣ-кѣмъ, что розрѣлєсь по сѣлѣ, а дѣлѣй азъ вы-шлѣи азъ неа, а по другѣе и за-дѣла того не можѣ-будє сѣвѣзѣти, бо дѣмътъ азъ огнѣвъ бѣнѣлѣмъхъ задушѣа а до того на сѣнѣи по-прѣ 34 оєбѣи налєжѣтъ до образѣу, сѣватѣи что хороѣвъ азъ 15 людѣй, прѣсто нєможѣно».

По сѣкѣнѣнѣю вєчєрнѣцѣ о год. 11 годѣ було сѣвѣвати, бо нарѣдѣ зарѣвъ почѣвъ рожа-дѣтѣи домѣвъ, а вѣрѣчѣмъ Вѣнѣнѣсты приѣ-кали до того, что публѣка сама на зѣвѣнчєньє той гимнѣй нѣтѣнуєа.

Щѣ члємъ «Вѣнѣа» хотѣли, умѣли и радо сѣвѣвали гимнѣ «Щє не умєрѣла Украина», сѣвѣдѣтъ ачѣй найкрасѣе те, что дѣйсѣно сѣ-пѣвали той гимнѣвъ на комерѣвъ.

Вѣ имени членѣвъ «Львѣвского Вѣнѣа» — Волод. Шѣхєнѣи, голова товариства.

Господарство, промыслъ и торговля.

Про станъ засѣвѣвъ въ краю нашѣмъ

надхѣдѣтъ азъ рѣчнѣмъхъ сторѣнѣвъ невѣжѣдѣнѣй вѣсти. Жѣе на самѣмъ початку вѣснѣи вышлѣа озимина азъ станѣи не зѣвѣтъ вѣдѣвалѣмъ. Озимина вы-прѣла пбдъ грубоу покрѣнѣю снѣгу, зрѣдѣа, а въ мѣнѣмъхъ мѣлочѣхъ пошлѣмъ ся пѣшѣмъ. Найболѣше однакъ ушкѣдѣла озимина дого тєрѣнѣа вѣснѣи-на студѣнѣвъ азъ своимъ чѣстѣмъ примѣрозѣками и студѣнѣмъ а сухимъ вѣтрѣмъ. Осѣбно жѣтѣ утерѣли много за-дѣла такой нагоды, а рѣвѣй азъ обвѣнѣмъ азъ сѣго року въ порѣвѣнѣю до ро-ку минушѣго о цѣлѣй мѣсѣцѣ.

Такожѣ зѣвѣмъ прѣ не можѣтъ покѣ-що по-тѣвати рѣчнѣмъхъ, тымъ болѣше, что азъ мѣнѣмъхъ сторѣнѣвъ краю за-дѣла дуже опѣсєнѣно вѣснѣи людѣе что до тепєрь азъ засѣмъхъ ярѣмъ не упо-рѣли ся, аєдѣмъ что сѣдѣтъ ся бѣлѣмъ и кукурѣ-зы та сѣа ся оєвѣтъ.

Перша половина мѣсяца мая була суха, вѣхѣднѣй вѣтерѣ высушѣмъ рѣкѣу такъ, что пѣчо не росѣло и годѣ було вєснѣвати. Станѣ такий пѣнувавъ не лише въ Галичинѣ, але такожѣ, что въ болѣшѣмъ стѣпени, на Угорчинѣй и въ пѣнѣхъ краѣхъ Австріи а сѣреднѣи Европѣ. На Угорчи-нѣй, примѣромъ, пѣшенѣа пожѣлѣа и зрѣдѣа, жи-тѣе пуєтѣ а лѣмѣмъ такожѣ охлѣхъ. Хаѣзѣе при-голѣмѣше тѣмъ зрѣстѣ абѣжѣа, а хрѣбакѣи зачина-ють дуже шкѣдити. Тымъ то и появѣно ся при-чина, дѣлѣтого цѣла абѣжѣа такъ значѣно — за послѣднѣхъ 10 лѣтъ не бувало — пбдѣсѣла ся.

Зѣ справѣванѣи Галицкого товариства госпо-дарского доѣвѣмъ азъ близѣше про станъ засѣвѣвъ азъ поѣвѣнѣм

Продиктовано на „ДЪЛО“ и напечатано на машини в Лавров.

Мрежната на "БНГ" за дигит. достъпност
 в Албания: на гласни:
 на дълги рече 18 гр. на дълги рече 36 гр.
 на кратки рече 8 гр. на кратки рече 18 гр.
 на четвърта рече 4 гр. 50 гр. на четвърта рече 6 гр.
 на пета 1 гр. 50 гр.
 У Албания:
 на дълги рече 16 гр. на кратки рече 8 гр.
 на четвърта рече 4 гр. на четвърта 1 гр. 36 гр.
 Редакция, Администрация и Каспеджия пох. ч. 36
 уа. Вестник. — Утконос извещава за дигит. на повредена
 застраховка. — Редакцията препоръчва албания дигит. порта.
 Неодимово число конструе 8 гр. а. а.
 Огледомите приключват се по дигит. 6 гр. диг. однок
 едрина извещава за руб. "Надсигла" по 20 гр. а. а.
 Неодимово число се по 16 гр. диг. едрина.

„Але нетактовно учинивши голова клябу
руського, коли, значить вже ухахує кола
польського, що сиріва лямка вишлагового
палешить до сойму, мимо того виступають
іть комісії зь резолюцію домашаючою ся
новом гімназія рускою. А в опісля, коли
по заявленю п. Мадзевського взиять назад
свою резолюцію, поступивши собі дуже не-
властивно, бо мотнауючи, дичного бере на-
задз резолюцію, виказувати надію, що „по-
рушену німці сиріва на землі способі по-
загодити правительство одновідно до
потребь руского народу и справедливо.“
Отже не до сойму, не до Польків, але до
правительства звернуць п. Романчук свои
надії...”

Читаючи ті одзиви польських дисени-
ків, кождий мусить прийти до того пере-

— 3-й Буача пишуць мамь: В-е своим чашей пи-
сать и в-е "Дал-а", як-е дня 9-го марта о. р. в-е
пала выборы до буачского рады политиков, як-е
укомитетуваныя ся та нова рада дня 14-го четвита
и серед мамь комбинаций и максимаций выбрано
новый выд-а, до котрого польскы шахаты и жи-
довскы репрезентанты не допущены аж до одного
Росума и аж до одного селанця. Ровночасно под-

— Цирь предаремца Казра, котрый чередь ко-
ломи романи пробувать у Львовь, дознавъ оми
дими въ Нимеччинь въ Кірхленгерта коло Ган-
повера великого ушкождена чередь катастрофу
на релігійни. Коли спеціальний поїздъ, що мавъ
бавезти ціле товариство циркове, стоявъ въ
Кірхленгерти на стаціи, вихваъ на него другій
поїздъ особный и то въ такоу силноу, що ма-

[illegible]

Ярославль: Пшеница 10— до 11—, жито 7 50
8 10, ячмень 6 25 до 7 25, овес 7 50 до 8—
горох 6 30 до 9 75, вика — до —, рпиза
6 65 до 14 15, льнозла — до —, конюшина черво-
42— до 52—, конюшина біла — до —,
конюшина шна. — до —, тинотка — до —

Будалешть 27 мая. Орденъ Франциска-
нъ на Угорщина, числящій 80 монастырей,
орышии не подати ся заведенной папою
поострой обсерванции. Засуспендованый па-
пою игуменъ не зложивъ своего уряду, доки
права не буде полагоджена.

ДѢЛО

Выходитъ у Лавровъ три дня (продъ и ур-
нахъ) о 5-ой годъ не погашен. Литературный до-
дочка „Библиотека найважнѣйшихъ новѣстей“
выходить въ вторникъ, а въ четвергъ и пятницу на
первоступенчато въ Давока.

Предплату и нисератъ приймають: у Лавровъ Адми-
нистрація „ДѢЛО“ ул. Баторія 34, Центральна бюро оголо-
шеня, ул. Моперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Ла-
вровска 9. у Вітани М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf
Mosse; F. A. Richter, Nibelungenstrasse 4; H. Schalek, I. Woll-
strasse 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В. Франкеурт и Гам-
бургъ М. Хаазенштейн и Vogler, G. L. Daube & Comp.
Предплату на „ДѢЛО“ и нисератъ по нисерату приймають
у Лавровъ.

Продолженіе на „ДѢЛО“ въ литер. додатокъ
въ Львові:
на одинъ рікъ . . . 18 гр. на одинъ рікъ . . . 24 гр.
на півріччя . . . 9 гр. на півріччя . . . 12 гр.
на чотирі роки . . . 4 гр. 50 гр. на чотирі роки . . . 6 гр.
на місяць . . . 1 гр. 50 гр.
у Львові:
на одинъ рікъ . . . 18 гр. на одинъ рікъ . . . 24 гр.
на чотирі роки . . . 4 гр. на чотирі роки . . . 6 гр.
Редакція, Адміністрація и Експедиція вѣдъ ч. 24
ул. Баторія. — Руконисъ закупають ся лише на попереднє
застереженнє. — Реклація заощаджувати збавлять дѣл
Поодинокі числѣ коштує 8 гр. а. н.
Оголошенія приймають ся по днѣ 6 гр. дѣл охочі
робити кваліфікацію въ рубл. „Надбавка“ по 20 гр. а. н.
Модики чинять на 10 гр. дѣл етими.

Зднемъ 1 (13) цѣтня почавъ ся
другій кварталъ сегоднѣшня видання „ДѢЛО“

Дуже просимо нашихъ Внов. Передплат-
никівъ поспѣшати зъ надсильнѣмъ пе-
редплатъ и леглостей.

Рада державна.

Въ комісії бюджетовій при дебѣтѣ надъ
етатомъ министерства справъ внутрѣшнихъ
першій забравъ голосъ мелодо-чеській посолъ
д-ръ Герольдъ. Одъ министерства справъ
внутрѣшнихъ треба бы ждати, чтобы его по-
ведеіне мало вытѣчену дорогу, если хоче
ослабити свою цѣль. За часъ 12-лѣтній управ-
ны теперѣшній есть застонъ что-до политич-
ныхъ и сусильныхъ квестіи, а зъ того видно,
что правительство не має точно означеной цѣ-
ли. Се односитъ ся передовѣсьмъ до пытаня о
реформѣ конституціи, до которъ стрѣ-
млять народъ чеській подъ заглавномъ автоно-
мистичномъ. Надѣяно ся, что правительство
гр. Таеффе буде до того стрѣмѣти. Але зъ
того, что правительство что въ 1889 р. заявило,
моя бы реформа конституціи и коронаціи цѣ-
саря на короля чеського не була на часъ,
видно, что надѣй чеського народу не збѣднѣть
ся. Если супротивъ бажаня о реформѣ кон-
ституціи тѣмъ боронитъ ся, что односимъ по-
путанъ бы а треба, чтобы они розвивались
сильнѣе, то се есть гавнобою для австрійской
конституціи, бо конституція, котра не спо-
добна розвивати ся посли новыхъ стремленъ
и идей, сама зъ себе есть вже ошибочна. Що-
до пытаня чеського, то народъ чеській есть про-
тивный угоду чесько-нѣмецкой за-для того, что
угоду внесено а рѣвночасно одинокі реформу
конституціи и коронаціи цѣсара. Що-до пы-
таня національного нема такожъ нѣмого по-
ступу, а сего доказомъ, что не одоволено ба-
жаню Чеховъ, завеста языкъ чеській у вну-
трѣшнихъ урядованъ. Рѣвножъ и что-до спо-
добного розвитку не лишь настала застонъ, але
что обмежено горожанскія права, заперученъ
основными законами, бюрократія набирає по-
равъ больше значенія а поступованье полиціи
даєть что-разъ больше збѣднѣть. Нема нѣ-
кихъ реформъ на поли админістративного за-
конодавства. Законъ въ 1854 р. має все что
значеніе, а збѣднѣть, что въ нѣмъ есть прин-
ципъ полицейска ошѣка; часто збѣднѣють ся
на той законъ, хочъ бы супротивъ законамъ
основнымъ. Законодатель админістративне по-
требує доконче реформы въ тѣмъ напрямѣ,
чтобы збѣднѣть до него либеральнѣйшій погляды.
„Великій процѣсъ“ — збѣднѣть свою промову
д-ръ Герольдъ — якій веде чеській народъ о
свои права и свое національное истованье, му-
сѣть бути порѣшанъ, чимъ скорше тѣмъ
лѣнше; бо если народъ пересѣднѣть ся, что не
уважнѣть ся его погляды и домаганя, что
обидѣть его найважнѣйшій чувства, то сей
народъ не обмежитъ ся лишь на самъ демон-
страціи, але настаетъ тако отбѣрченье, котре
хочъ буде нѣмъ, та все для державы дуже не-
безпечно.“

Пос. Кайцль обговорювавъ становнѣ
правительственномъ политикѣ супротивъ го-
рожанскихъ вѣдностей. Правительство заняло
антилиберальное становище, а се стоитъ въ тѣ-
снѣйшій альянсъ зъ цѣльмъ теперь вѣднѣть у-
строимъ державы, бо утискъ робитничихъ
класъ зъ стороны державныхъ органъвъ есть
плодомъ того самого духа, зъ которого выхо-
дитъ груба централизація и утискъ поодинокъ
народовъ и країнъ. Наша управа держа-
вляна уважає, въ супротивности зъ цѣльмъ
цивилизированымъ свѣтомъ, каждое дѣяньє ро-
бѣтничихъ за щось небезпечного державѣ и
казаного та бачитъ въ социалистичныхъ идеяхъ
се, что треба въ цѣлю силою поборовати и
придушати. Правительство новѣе похитку, е-
сли гадає, что се велике и неадекватное дѣя-
ньє можна вѣднѣть полиціи утискомъ и
гонѣньемъ; оно осває якъ-разъ противный
результаты. Справы, котры розвивались бы
свободно и не грозили бы сусильности, зѣ-
скаєсь на тайній дорогѣ, а се робитъ ихъ боль-
ше принадежны та вытворюєсь глубоке роз-
рѣньє противъ властей. Се розрѣньє збѣднѣ-
шаєсь це и тѣмъ, что правительство есть
дуже уступчивымъ супротивъ предприимчивъ,
что дозволяє робити имъ коалиція, подпомагає
ихъ супротивъ страйковъ робѣтничихъ и ставъ
ся органомъ певныхъ веретамъ. Вѣднѣть заважає
правительство до змѣны своего поступованъ —
хочъ се справдѣ есть немощное доси, доки
конституція и управа державна буде придер-
жуватись централизаціи, котра есть противна
всякій свободѣ.

Гр. Таеффе одповѣдаючи на накидъ, что
на поли конституціи есть застонъ, оправ-
дувавъ се тѣмъ, что задачею правительства
есть — скрѣпити основны, якъ завола консти-
туція и выборы нагальное признание для кон-
ституціи. Поступомъ було бы вже се, чтобы
конституція могла вѣднѣть ся въ цѣльмъ насе-
леню. Розширѣньє политичныхъ правъ у насъ

на разъ дуже труднѣе, бо зъ тѣмъ лѣнше
заравъ національнѣе справы. Напередъ треба
завести миръ мѣжъ народностями, и се
старало ся правительствомъ робити чесько-нѣ-
мецкою угодою. Правительство годѣть ся на
бажаня, чтобы числитись въ національнѣе
чувствами, але мусѣть уважнѣть ся при тѣмъ и
на чувства другой национальности, чтобы не
було такъ, якъ то говоритъ ся по нѣднѣськи,
что одному робитъ признаєть, другому врыває
голову. Одтакъ давъ гр. Таеффе пояснѣньє
что-до чесько-нѣмецкой, чеського языка уря-
догомъ и новыхъ проєктѣвъ законѣвъ, якъ се
мы вже вчера подали. Що-до цѣсарского
розпорядженъ зъ 20 цѣтня 1854 р., то
оно має головну цѣль, подати политичнымъ ор-
ганамъ потрібну власть а ихъ розпорядженъ
силу, чтобы они не потребували заветраты
ся ажъ до властей судовыхъ. Треба бы вѣднѣть
зъ дѣлѣмъ зѣднѣть се розпорядженъ, але
и правительство робитъ се посли внесена пос.
Линбахера.

Пос. Герольдъ заявивъ, что поясненя пре-
зидента министерства его цѣлкомъ не одоволила
и пр. рекуррѣ полагодѣний прихильно цѣл-
комъ не аступитъ промажѣвъ властей при
выконуванъ закона о стоваришенъхъ и аборахъ.
Що конституція у насъ что не зѣднѣть ся, вина
въ тѣмъ самого правительства, бо нашь кон-
ституціонализмъ и парламентаризмъ лежить
бѣдломъ, австрійска рада державна стала ся
соймомъ поступативнымъ, котрый ничого на-
шого не смѣе ждати, якъ лишь се, что бажаетъ,
правительство. Одтакъ обговорювавъ бесѣд-
никъ что разъ справу чесько-нѣмецкой угоды
и заявивъ, что народъ чеській не поступитъ
ничого зъ своихъ домаганъ, котры хоче пра-
вительство полагодити малозначными выку-
пачи.

Пос. Кайцль рѣвножъ не задоволений
зъ поясненъ гр. Таеффе а йому такого ро-
зладу въ австрійской радѣ парламентъ приписує
централизмови Нимцѣвъ.

Одтакъ принято позицію „парламентъ цен-
тральный“, а при 2-ой точкѣ „политичный пар-
ламентъ поодинокихъ країнъ“ принято резолюціи
послѣдъ: Лупула о утворѣньє нового ста-
ровства въ Гугауморѣ. — Ко зъ овогого
уноуормувати законъ о заравъ худобы котрый
въ Австрій есть далеко острѣйшій аныжъ въ
Нѣмеччинѣ.

Въ комісії бюджетовій при дебѣтѣ надъ
министерствомъ рѣднѣть при тѣлѣ „лѣсъ
и домѣны“ — забравъ голосъ пос. Роман-
чукъ и высказувъ на великій шкоды, якъ на-
носять дикі звѣры галицкимъ селянамъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Въ парламентѣ угорскѣмъ ладѣть ся до
важнѣе справы, котра вже сими днѣми приде
на порядокъ денный, а именно до реформы
админістративной. Поодинокі партіи збѣднѣють
нарады, яке становище мають заняты при де-
батѣ, а вже нема сумнѣвъ, что предложенъ
правительственнѣе передѣлъ значною бѣднѣстію
голосѣвъ. Вѣднѣть въ каждой партіи находятъ
ся невелике число посѣловъ, котры суть про-
тивный реформѣ, т. з. муниципализмъ, и они
выступаютъ на часъ дебѣты зъ своихъ клѣ-
бѣвъ, чтобы могли заняты цѣлкомъ независимѣе
становище подѣлѣть дебѣты. Противъ предло-
женъа будутъ голосувати: партія независимыхъ
и муниципалисты въ партіи либеральной та оп-
озиціи.

Примасомъ угорскѣмъ — якъ доносить
Pesti Hirlap — має бути именованъ архіепис-
копъ Самаса, и въ тѣмъ наглядѣ вже поро-
зумѣлось правительствомъ зъ римскою курией,
хочъ се именованъ не находѣть симпатіи мѣжъ
духовенствомъ. При тѣмъ подає друга газета
Magyar Hirlap досыть немощнѣе вѣдѣть зъ
Риму, что четырнадцать дамъ зъ найвысшомъ
аристократіи мадерсонъ, мѣжъ котрыми була
одна архиницѣна, просили папу, чтобы при-
масомъ именованъ епископа зъ Штутгартен-
бургъ, д-ра Штайнера.

Въ парламентѣ угорскѣмъ говорено о у-
регулованъ валюты. Бесѣдники зъ усѣхъ пар-
тій заявляють збѣднѣть збѣднѣть, что ждають одъ
правительства рѣшучонъ акціи зъ тѣмъ справѣ.
Пос. Горанскій зъ крайнѣе лѣнше высказавъ
ся, что если бы въ другой стороны поставле-
но якъ-быдъ перепоны, то се доказуває бы,
что Угорщина не може полагодити своихъ
экономичныхъ интересовъ въ альянсъ въ Австрій.
Министеръ фінансовъ Вакерльє одповѣдѣть,
что что-до введенъа меншонъ одинокъ монетар-
но и бытъ тѣмъ гадки, что бѣднѣть користь
приноситъ менша одинокъ, але если бы така
перемѣна справляла труднѣе або була дуже
сложимѣе, то тогда лѣнше було бы то-
першій одинокъ подѣлѣть на меншій части-
цѣ. Друга справа есть — загальное урегуло-
ванъ валюты; того домаганъ ся посолъ Го-
ранскій, се есть конечнымъ и становнѣе не-
роздѣльную частину програмы правительствен-
ной. Министѣръ самъ выговоритъ подробный

рефератъ и предложивъ его радѣ министер-
ствѣ, де выробленъ суть способы на пере-
веденъ и бытъ на основѣ тѣмъ дѣлѣтъ поруче-
ньє въ радѣ министерствѣмъ австрійскимъ. Ро-
зумѣть ся, что въ тѣмъ справѣ суть дѣлѣ найваж-
нѣйшій рѣши, привести до угоды зъ другою
половиною монархіи а по другой справѣднѣ
потрѣбнѣе золота. Що-до першого то министръ
звернувъ увагу на те, что и въ австрійскѣмъ
правительствѣ опініи домаганъ ся того самого,
особливо въ остатнѣе часть. Друге однако в
о много важнѣе, тѣмъ бѣднѣе, что торгъ
грошовый теперъ значно потрѣбнѣе ся.

Подорожъ царя до Москвы одложено на
позднѣе. Одтакъ манъ царъ удатись разомъ
въ вел. кн. Сергіѣмъ на село подѣ Москвою,
Ильинскѣмъ, и тамъ буде выжидати прѣѣду
наследника престола зъ Сибири. „Моск. Вѣд.“
заявляють, что се есть початкомъ новой исто-
ричонъ періодъ петербургско-московской, ко-
тра може скоро стати выключно московскою
періодомъ.

Зъ Константинополя доносить, что росій-
скій посолъ, Нелидовъ, выбравъ ся передѣчера
на російскѣмъ кораблѣ вознѣбѣ „Кольхидъ“
до Дарданеллъ, чтобы понитати вел. кн. Ю-
рія, котрый выѣхавъ вже въ Атію. Вел. князь
задержитъ ся два дѣл въ Константинополѣ а
одтакъ передѣ до Криму. Если и російска
царя царска прѣѣде до Криму, то поѣде тамъ
зватный достѣйникъ турецкій, чтобы — якъ се
бывало давнѣе — поватити царску пару въ
имени султана.

Зъ Одессы доносить, что гонѣня жидѣвъ
въ Россіи не устаетъ. Царъ манъ рѣшити, что
бы прогнало всѣхъ жидѣвъ зъ Петербурга,
Москвы и Одессы, бо полуднѣно-россійска тор-
говля, именно збѣднѣть, есть въ рукахъ жи-
дѣвъ, котры збогачаютъ ся а рѣднѣть бѣднѣ-
ють. Власть въ Одесѣ манѣть елико всѣхъ
жидѣвъ, а есть ихъ 120,000, и всѣхъ, котры
належать до нѣшнихъ мѣстъ, сейчасъ выдѣлѣть
зъ зѣста. Лишь тѣмъ, котры мають недѣлнжъ
улысье, полнитъ ся шѣстьмѣсячній рѣ-
ченецъ.

Россійскіе газеты подаютъ дошій справо-
зданъ о засѣданъ славянскаго комитету до-
бровольческаго въ Петербургѣ. И такъ пред-
сѣдѣтель комитету гр. Игнатьевъ отворивъ за-
сѣданъе промовою, въ котрой загадѣть про ав-
стрійскихъ Славянъ. Онъ указавъ на „потѣ-
шнѣній обѣщѣ“, что культура австрійскихъ
Славянъ выявляє велику самостоятельность, дока-
зомъ чого чеська выставка, котра заравомъ дає
поруху, что перше мѣсце мѣжъ австрійскими
Славянами припадає Славянамъ-Чехамъ. Зъ
бесѣды гр. Курева, про котру мы вже за-
гадали, варто и се зазначити: „Славянофилы“ —
казавъ генералъ — мусѣть уважнѣть ся а пред-
ставитѣль національнѣе идей. Славянскѣ
пытанъе поступая охоро напередъ, оно росте
моя величѣнь у калѣ; надѣеьсь, что, якъ о-
но наблѣднѣть ся до насъ, мы будемъ пригото-
ванъ. Нашимъ обовязкомъ є служати правдѣ; се
мы винны Славянству и нерозлучнѣй зъ нимъ
Россіи.“

Програма подорожъ цѣсаря Вильгельма
на оснѣ сего року вже уложена. Цѣсаръ ви-
берѣ ся въ першыхъ дѣлѣхъ вересня до Австрій,
чтобы збѣднѣть цѣсаря Францъ Іосѣфа и при-
гласити маневрамъ; одтакъ передѣ на ма-
невры базарскій одъ 8 до 12 вересня, а зѣднѣ-
цѣ зъ бѣдѣмъ удасть ся на великій прусскій ма-
невры коло Ереурту. На всѣхъ тѣхъ подоро-
жахъ буде зъ цѣсарѣмъ и канцлеръ Капріви.

Письма зъ Болгаріи.

Софія, 14 (26) мая.

[Торжество Кирила и Методіи. — Благѣдѣньє дру-
жѣе св. Кирилъ и Методій.]

За часѣвъ турецкихъ памятку першыхъ
славянскихъ учителей обходжено по мѣ-
стечкахъ и нѣвѣтъ сѣлахъ болгарскихъ дуже
величаво. Тогдѣ то була нѣшній часъ, австрій-
скій одинокъ зъ часѣвъ нѣшнихъ. Тогдѣ годъ
було Болгарамъ обходити величаво якъ-небудь
нѣшій праздникъ, бо до того были-бы не допу-
стили або Турки або грецкѣ духовенство. Тѣмъ-
часомъ праздникъ Кирила и Методіи ухо-
дитъ въ тѣмъ тѣмъ часѣвъ за праздникъ невя-
нѣй, а обходили его передѣлѣть школы и
дѣлѣтѣ бѣтъ ухидѣть яко шѣблѣный праздникъ
и тѣмъ именомъ называлась и до сегодѣня. Ко-
ли-жѣ Болгары освободились, то про націо-
нальный праздникъ Кирила и Методіи такъ якъ
были: породились новы потребности, стала
потреба обходити торжественно новы праздники
[якъ освободженъ Болгаріи, вступленъ на
престолъ князя, битва подѣ Сливницею и пр.], а
давнѣйшій праздникъ утѣшилъ на самый конецъ.

Сего року постановили деякі люди обо-
дѣтъ агаданъ праздникъ торжественнѣе,
нѣжъ въ рокахъ попереднихъ, и въ тѣмъ цѣлѣ
заявляють они комитетъ, котрый манѣть заняты
устроєньємъ торжества. Передъ полуднѣмъ на

площи Народного Собранъ въ присуѣности ми-
нистрѣвъ, войска, урядничѣвъ и ученичѣвъ
рѣзныхъ школъ збѣднѣть ся молебѣнь. Множе-
ство народу заявляло обширну площу. По бѣ-
правленѣмъ молебнѣ перше слово забравъ
священникъ Коневъ и въ коротенькой промовѣ
заявлять, что сего року треба збѣднѣть щось
такого, что групувало бы болгарскѣ интелі-
генцію около працъ надъ охороною болгарской
народности по за границами болгарского кня-
жества. — По нѣмъ промовѣ секційный
шефъ министерства просвѣты д-ръ Шимановъ
[якъ проє. Мих. Драгомановъ]. „Языкъ со-
лунскихъ братѣвъ“ — сказавъ бѣтъ — поста-
влять и скрѣпитъ нашу народнѣсть. Нѣшъ въ
отечествѣ Кирила и Методіи [т. з. въ Македо-
ніи — Прим. корресп.] жде насъ борьба зъ
сербскою пропагандою и грецкимъ духовен-
ствомъ. Потѣбѣ обявлять бесѣдники публичъ,
что засновуює товариство подѣ назвою „Бла-
годѣтельно Дружество св. Кирилъ и Методій“. Его цѣлю буде купувати книжки для
школъ и церковный одѣжъ для бѣднѣхъ цер-
квей по за границами болгарского княжества.
„Наше товариство — казавъ бѣтъ — не буде
руководитись шовинизмомъ, якъ и пр. сербскѣ
товариство „св. Сава“, бо шовинизмъ веде до
Слиниціи и Сѣдину. Не будемъ выграбати
тужихъ дѣлѣтъ, якъ се робитъ товариство „св.
Сава“, мы будемъ працювати на збѣръ нѣ-
мецкихъ Schulverein-овъ.“

Бесѣду Шиманова принято густыми
оплесками.

Потѣбѣ публича приступила до нѣшеу въ
книгу членѣвъ ново-основаного товариства. Ще
того самого дня збѣднѣть въ Софіи 10,000
франковъ. Сновою дорогою будутъ збѣрати ся
дѣлѣ такожъ на провинціи.

Попозудни збѣднѣть ся при зѣвѣтъ во-
енной и національнѣе музыкѣ зѣвѣтъ въ мѣ-
сѣбѣ огородѣ. Вечеромъ збѣднѣть ся въ ту-
тѣшнѣйшій товариствѣ „Славянска Бесѣда“ ко-
мерсѣ, подѣлѣть которъа выдѣлѣено богато про-
мовѣ. Мѣжъ нѣшими бесѣдниками сказавъ
проє. Мих. Драгомановъ, что Кирилъ и Методій
були учителями не только для Болгаръ,
но и для всѣхъ Славянъ; что публича гадає
въ Россіи все прихильно односилась до сла-
вянскихъ руку на Балканъ, прим. подѣлѣть
повстанъ въ Босніи и Герцеговинѣ. Бесѣдникъ
выѣтъ товать за славянскую науку и просвѣту.

Въ дополненъе сен дописъ уважаю на бѣ-
повѣдѣе пояснѣти, яко теоріи придержуєсь
болгарскій загалъ въ справѣ языка, уважаю
Кирилъмъ при переводѣ церковныхъ книгъ.
Якъ зѣвѣтнѣ, Миклошичъ называє той языкъ
старословѣнскимъ [altslovenisch], бо се, посли
его гадки, языкъ древнѣхъ Славянъ, засѣлю-
чихъ нѣшнѣю Угорщину и часть Румуніи и
называвшихъ ол до IX вѣку именомъ „Словѣ-
нѣ“. Теперѣшнихъ потомковъ старыхъ „Сло-
винъ“ манѣть быти нѣшнѣйшій Словѣнцѣ. Одна-
кожѣ Болгарѣ бѣднѣють тую теорію Миклоши-
ча и приймають на ен мѣсце друго. Поѣмъ сен
другѣ теоріи Славянѣ балканского пѣвострова
завалили до VII в. „Словѣнѣ“. Изъ тѣхъ Славянъ
вытворили ся въ роцѣ 679 славянская держа-
ва и тотѣ Славянѣ зачалъсь одъ тогдѣ назы-
вати „Болгарами“ [одъ євнѣского племенъ
Болгаръ, прибувшого въ пѣвнѣчонъ Россіи и
покорившого южно-славянскѣ племена]. Але
письменный языкъ Болгаръ называвъ ся
разу не болгарскій, але словѣнскій, и се зѣ-
днѣть майже до XI столѣтѣ. Назва „слова-
нскій“ була народна, назва „болгарскій“ була
назвою политичною. Нѣшнѣйшій Болгарѣ мали
бы отже быти потомками агаданыхъ южно-сла-
вянскихъ племенъ, а языкъ церковный манѣть
бы быти языкомъ старо-болгарскимъ.

Драганъ.

НОВІНКИ.

— Въ Стрѣно розвиваєсь краса рада школьнѣ
осмью класу гимназіи зъ-для попорядѣвъ, якъ
зѣднѣть при розпознанъ писемного испиту зѣ-
рѣднѣ. Зарѣднѣно новы нѣмъ до 8-ой класу нѣ
днѣхъ 29-го и 30-го с. м. а 1-го червня розпо-
знаєть ся нѣмѣею нѣмѣтъ зѣрѣднѣ.

— Огнѣ. О огни нѣ Жидачѣвъ такъ пишуть
до львовскихъ газетъ: Огнѣ повозавъ мабутъ
черезъ просторѣею театральє, что ставили
отодоу, и ширивъ ся швидко. Сли бы не высо-
кѣй дерева, что одолали часть горючихъ домѣвъ
и господарскихъ буднѣвъ, огнѣ бунъ бы обя-
нѣвъ далеко ширшу просторѣе. О 5-ой годнѣй
огнѣ зѣднѣть зѣднѣть ся бѣтъ нѣчѣею поночи, бо
небуло нѣтру. А что зѣднѣть 4 дома и богато
буднѣвъ господарскихъ, се приписати лише
браконъ ратунку, бо минуъ добрый часъ якъ
огнѣ зѣднѣть ся, законъ побѣдѣтъ ся зѣднѣтъ
та стали думати о ратунку. А якъ бѣ-жѣ то рату-
нокъ? — пусть бѣднѣтъ, крикъ и войскъ. Ки-
рилъ такъ бѣтъ бокомъ, зѣднѣть зѣднѣтъ, а
воды нѣвѣтъ одинокъ конони небуто. Ажъ у пѣнѣ
годнѣй приѣзжали мѣскіе сѣнѣвъ и бѣчки на воду
а коли приѣзжали жандармеріи, почалъсь нѣмъ
акція ратунокъ. На мѣсце огни прибувъ заравъ
въ першѣй нѣхъ староста Флекшортъ и богато у-

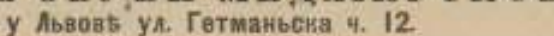
Проспекты оплатно розсылає Дирекція.

Безплатно можна одержати зь антики **Льва Роз-
нера** из **Краковѣ**. 88

Убоги будут вознаграждены лишь в первом сезоне до 15 черв. и в третьем сезоне до 15 серпня а остальной дожде надъ 3 дн. по 1-му сезону, с. а. по 1 дню оплачуется ввиду таксу.

аркуші купонів, за зворотом коштів, котрі самі понесуть.

ФІЛІНЪ КРАКОВЪ И ЧЕРНОВЦЯХЪ.

...таких на провинции, всюду там же вывешені плакаты о Цахерлігі.

194	Дни золота	10 8
195	Пейзажи, картина	10 8

у Кънаво. Продажбата на „ДЪЛО“ и качеството на изобразените платове

— На Буковині в Чуморіт почали вонки 23
п. ст. мал стадо овець і роздерли 6 штук та
одну безрого, а в Поляна Мікулі появилсь дві
модваді і в околиці роблять багато шкоди.

— Мисль диверсій в Станіславові. Кандидати диверсійного зв'язу, котрі були на курсі науки диверсійства у н. І. Цохотіна при натедральній церкві в Станіславові, піддалися дня 30 н. ст. на комісії кваліфікаційному перед комісією константинополю. Свідчення здобили одержали: Ір. Будуваль в Рожнова, Ів. Бурковський в Сапогова (дні в Тумарі), Пет. Войчук в Сильця і Мик. Іржеж в Суботина; двоє дозволено пошарити.

— Агентура товариства взаємної помочи днів п'яти в Станіславові зв'язана в деканаті сільсько-дні 12 н. ст. мал. На зборах в Ланбачах, побита борщівського, вибрано агентом Грег. Перещого, дні в Скалі. До тепер приступило 15 днів до товариства в алохенні 18 ар. 20 нр. писемного одосило до центрального відділу в Станіславові. Товариство взаємної помочи днів 15 днів до тепер 4 агентури а то в деканатах: чортківському, опітинському, кобеляцькому і скальському, а єсть надія, що небагато позавозують на подобій агентури по всіх нішних деканатах опітинського Станіславовою, тими бачше, що Ординариїт виває в сім днів розпорядження.

— В Героденці вибрала рада громада одностороннього бурмістрів п. Аззіна Архієпископського, тамошнього поштмейстера. В раді громадою мають перевагу селяне.

— Вартість шевонів в Угрові. На одній в поштових своїх заповідях затвердив видати краєвий приписи шевонів для ново утвореного виборчого варту шевонів в Угрові, а то в наслідок надбавки тамошнього громадою декларації, котрою обіцяє давати введено: локаль, оман, світло та улогу або 100 ар. роби. Видати краєвий іменував зарозом Алохандра Целеніца, учителя народного в Угрові, котрий єсть також виведеним членом шевонів, управителем сел школи. На закупку матеріалів признає видати краєвий в фонд промислових новому заведенню задаток в висоті 500 ар., котрий має звернути в 5 літ, почавши від 1 січня 1892. Інспектор варту угровського іменував видати краєвий п. Навратіла.

— Терговельна палата у Львові порішила: 1. задовати заряд вельниць Львівско-Вельницької, щоб заведено другий побіг між Львовом і Равою рускою, або продовжити курсуєчий тепер побіг між Львовом і Жонікою. — 2. Завдовати заряд вельниць Ярославско-Сокальської, щоб рівночасно порозумілись в вельницько Вельницької заведено другий побіг на шляху Рава руска-Сокаль, а то так, щоб околиці Сокаля, Вельки, Угрова і Рави мали два поштові дні до Львова, порядок же їм був так укладений, щоб один з тих побігів приходив до Львова рано, а відходив ввечері. — 3. Если бы заряд вельниць не хотів на се пристати, палата торговельна удасть ся до міністерства торговель в сій справі.

— Розправа судово в крадіж в 1887 пани в тютюном, вартості 1518 ар., в магазину в Станіславові веде ся тепер в Станіславові суді проти Івана Турчака, адюнкта уряду податкового, замешкалого перше в Станіславові а тепер в Силіні. Обжалований виправ с висяком вини і каже, що тютюн мусів україти жиди-сподиторы, котрі паву везли до дорця вельниць. Сподиторы вже не живуть. Засуд в той справі ще не знає.

МЕДОВНИКЪ

Без пораня, гігієнічний найбодовідатливіший при питті води мінеральною, солоною, горькою, — поручений лікарями за средство травлення, що ніколи не завде — цукра 12 гр. — поручає цукор КИММЕР у Львові. 6-12 80 гр. 1/2 кіло знаменит. поможет 60 гр. 1/2 кіло м'яса, пармеліація. Твєточна знаменит по 4 гр.

СКЛАДЪ КАВЫ

найкращого роду

АРТУРА КОСЦІНЬСЬКОГО

у Львові, Херушина 22

Ціни в м'яси 1 кіло ар. 1.90

на провінції 4/4 кіло ар. 9.60

франко.

Не маю цінаком тых родів кави, котрі інші під назвою мого вином олошувать; кожний сам може перевердити ся, чи до-стано денди по тій ціні, таку наву мов мен що-до вкоти і оману.

Найліпша кави налена ар. 1.20.

1/4 кіло найліпшого горького 75 гр.

1/4 кіло найліпшого округленого 50 гр.

1 бут. старі 1 ар. бут. costail-амор 1 ар. до 2.50.

Накладом „ДЗВОНКА“ появились і можі набути через вєт книгари:

- 1) Леоніда Гітлова: Байки ціна 5 гр.
- 2) В. Чайков: Олеса опов. „5“
- 3) Байки „5“
- 4) 2 Оповіданя „5“
- 5) Ив. Франка: Лист Минина „50“
- 6) М. Лисенка: Кома деревна оповістка до сіву і форс. 80.

Редакція „Дзвонка“ Львів ул. Чернецького 26.

Товариство „Просвіта“

при зближенні ся спитає в школах народних подє до відомости Світлых Рад Школьных, Виреподобних священників, катихізів, Вишкоповажних учителів і родичів, що книжки накладу товариства, привезені к Радю школьному

НА ПРЕМІИ

для учеників красю опрацьовані з толохеними березами, можна купити в канцелярії товариства при улиці Вороньскої ч. 27

по слідуєчій ціні:

Добре робити, добре буде . . .	17 гр.
Роскази про сили природи . . .	20
Оповіданя о житю св. Бориса і Гліба . . .	20
Повістки для дітей . . .	37
Сестра . . .	15
Вайки . . .	22
У пропасть дорога хована . . .	28
Зори . . .	22
Історія Руса ч. I . . .	23
Історія Руса ч. II . . .	23
Історія Руса ч. III . . .	23
Пана, душа в господарстві . . .	35
Де-що про здоров'я . . .	20
Лєні і конопелі . . .	24
Рогата худоба . . .	45
Про живописи і злім . . .	16
Вояки Франції . . .	24
Павіла . . .	22
На досвітках . . .	20
Житє св. великомученика і дїяка Пантелеймона . . .	20
Дробля птиця господарстві, а великий грош . . .	20
Водярига Америки . . .	22
Зв'язи шкідливі і пожиточні . . .	42
Перекотиполе . . .	18
Кирілл і Методій . . .	22
Молитвенник народний (із звичайної опраць) . . .	20

влучний опраць:

- а) хрест підпалний і золочений хрест в переді 25
- б) ціла оправа підпална, берези золочені і золочений хрест в переді . . . 35

Велик вимовлені виславляють ся скоро і точно.

XXXXXXX

Вже вийшла з друку перша повна популярна

ИСТОРИЯ РУСИ

уложена після найновіших жерел проф. Олександром Барвінським із 40 ілюстрацій і 2-ма мапами історичними в 18 аркушах друку. Ціна ліп 50 гр.; в красній опраць 72 гр.

Достати можна в тов. „Просвіта“ ул. Ормоньска ч. 27 і по всіх книгарнях Галичини і Буковини.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

выпаходу

фляконъ 50 гр. и 1 гр.

Новість!

На свята

У Лавоч. "4-1" и количество по количеству ящиков

на джипинг ролс . . . 18 гр. а. и. бр. 25 гр. а. и.
на чарука ролс . . . 4 гр. а. и. бр. 25 гр. а. и.
Редукција, Администрација и Економска администрација
ул. Ваториа — Рувински заваруваат на спис на посредна
защережение. — Редукција на економската администрација бр. 25 гр. а. и.
Неодиноко чигло конуше 8 гр. а. и.
Одгосемиа прихватаат се по 16 гр. а. и. бр. 25 гр. а. и.
вотрост хиперостоса се по 16 гр. а. и. бр. 25 гр. а. и.
Неднина чигло се по 16 гр. а. и. бр. 25 гр. а. и.

По го́лмі бо́дї гостинця протияв шавілюну для музички, мабу́ти вт самбѣхъ деа҃трѣ нарѣку, — величавѣ „fontaine lumineuse“. Она́ що не пушена вт ру́ху, бо шмароломъ передъ ко́дилькома динимъ подомо́жнъ перхѣмъ обрѣчу́ а҃лѣванѣй. Але вѣчѣрами́ буде́ она́ для того́, хто

ДЪЛО

Предимата на „ДЪЛО“ и наклонитете на изобретателите
и изобретенията.

Кредити на "ХАНО" на літер. відомства

на Австрії:	на Галицїї:
на чистий ренд . . . 12 пр.	на чистий ренд . . . 24 пр.
на літер. ренд . . . 2 пр.	на літер. ренд . . . 12 пр.
на чисту ренд . . . 4 пр. 50 кр.	на чисту ренд . . . 6 пр.
на літер. ренд . . . 1 пр. 50 кр.	

у Львові:

на чистий ренд . . . 16 пр.	на літер. ренд . . . 8 пр.
на чисту ренд . . . 4 пр.	на літер. ренд . . . 1 пр. 24 кр.

Редакція, Адміністрація та Книжкарня підх. ч. 35 пр. Баторія. — Гукують звертати ся лише на попереднє застереження. — Редакція неохочий відати бр. ворта.

Подорожне часе коштує 8 пр. а. в.

Оголошеня приймають ся по ціній 6 пр. бр. одном. стрічки кинештовки на рубр. "Наблюдка" по 20 пр. а. в.

Медичн. медична на по 16 пр. бр. одном.

II

Подойшли мы до эсэляничого двірца, глядячо через палыт — дыно! Суваля сь недзіманскіх котліце до в'я надь то вь перэдэ, позванітэ, постогауа, парюу цю-хвля жбухае, возы десь такі наче самі бдэ себе чынаюць сь сего цютора эсэляничого вь огнестъ і дымажъ... Господи! забууа і о болы вб'тэ, забууа о спразъ, яка мене безнастанно палыла ц'аду дорогу... давалю сь, не надзінуюсь с'я гаспедскіх выдуміх і не маю ніякого страху передь нёю... А чудні р'чы розказуваць мені о н'й п'екар Ганкевачъ, а ще чуднійшій Федько парубокъ, і я перазъ вь души

внесено протестъ, але референтъ предлагавъ, відняти протестъ, а выбіръ признати важнимъ. По довгої дискусії, въ котрій брали участь послы Гелішевскій и Абрагамоуичъ, порешено, поодиножъ заклады подаєний въ протестъ основно розсудити.

Комісія зельзнична поручила пос. Виліньскому рефератъ въ справі предложена по-до выкупна зельзничъ арх. Альбрехта. — Комісія податкова поручила пос. Виліньскому рефератъ въ справі податку біржевого.

Петиція жінокъ до рады державнои.

Дня 14 мая 1891 відбувся у Відні зборъ жінокъ, де нараджувалося о допущенню жінокъ до середніхъ шкілъ и університетівъ, о управленню їхъ, щобъ могла брати участь въ політичнихъ товариствахъ, и о заведенню політичного загальногъ рівного и безпосереднього права голосування для всіхъ повнолітніхъ безъ різниці пола. Отже зборъ ті внесли до рады державнои таку петицію:

«Высока палата посольствъ!
Зъ довірємъ звертаємось мы женщины Низшой Австріи до поклинаний выступившихъ нашего народу, которого половину становимъ мы, унаследованъ у насъ, а специально по-бавленъ всякихъ правъ политическихъ, и спод-дваемъ певно, найти ласкаву прихильность для нашихъ просьбъ и оборону для нашихъ за-гроженыхъ интересовъ.

Не пусто бажанье, вернуть на себе пуб-личную увагу, и не неровное стремление за добромъ, въ которого не могли-бы мы належи-то скоростати, не честолюбствъ и не легко-душность се, що насъ спонукує въ такий не-звычайный для женщинъ способъ звертатись въ просьбою до законодательныхъ органовъ на-шей державы. Що насъ до сего спонукує, се рад-ше потреба часу, котрий насъ женщины тяж-ко гнетуть, се въ дня на день возрастающій у-трудненя условій, въ якихъ теперь и мы такъ само, якъ и нашъ чоловік-горожане, мусимо бороти ся о именованье и адобуванье собі в-сего. Вже ті часи давно минули, коли жінка не потребувала выступати въ свого тихого до-машняго кружка и могла посвячуватись зо-внись своїмъ обов'язкамъ въ своїй неширо-кой, але мирній діяльності. Нині втискаєсь журба о щоденній хлібъ и м'язъ жінкохъ, такъ коліс спокійнихъ, и що-разъ більше жінкохъ мусить боротись о життє.

Не лише жінки робітниця класу, але и въ середніхъ верстахъ суть що-разъ більше пригнобленъ забезпечувати собі удержанье власною працею. Число супружествъ у всіхъ культурныхъ краяхъ що-разъ зменшає ся, а надія на виждъ за мужъ дочокъ менше за-можныхъ становить меншає тымъ скорше, чымъ дальше розходять ся загальний змій ставъ економічнихъ відносинъ. Одновідно сему зм'я-няє ся основно вже бдъ давня поглядъ див-чат на життє. Цenne числене на «удержа-нне» въ супружестві, на выжыванье черезъ працю мужа вже устало. Що-разъ прихиль-ше водить теперь женщины, що мусить сама за-рабляти на себе працю рукъ чи головы. И такъ по неволі выступая она якъ конкурент-ка мужчина на великомъ рынку праці.

Подъ тяжкимъ гнетомъ тыхъ економіч-ныхъ и сусьбныхъ обставинъ вытворилось вже велике число фактовъ для праці жінчон. Але ті занятя суть звычайно низшого рода, коли тимчасові ті занятя, до котрыхъ треба вышшихъ студій, для насъ и давнише и те-перь неприступні. Законодавство не поступи-ло на той пунктъ рівноправья въ економіч-ныхъ відносинахъ. Хочъ есь розв'язъ выгнавъ насъ въ тихихъ домбахъ, то законодавство яке було, такъ есть, и все ще дивать ся на женщину, якъ на дружинну чоловіка, котрий нею має о-пекувати ся, котра самостійно не працює и тому не має жадныхъ самостійныхъ публич-ныхъ интересовъ. Але-жъ въ тымъ запованю законодавства въ порівнянню зъ теперішними потребами часу крысь велика и поважна не-безпечность сусьбна. Во обмеженне праці жінкохъ лише на незначне число занятъ вы-

кликуе зовсімъ природно велике перепоны-ние въ тыхъ занятяхъ, а черезъ се знизжаєсь заробокъ и вытворилось жінчоні пролетариатъ. Не потребуємо чей порушати моральныхъ пе-реступствъ, якъ въ того выхадать, а думаємо, що сканане вже выстане до умотивованя на-шихъ жаданъ, чтобы и середній школы были неприступні для жінчоні пола, а именно без-платна тымъ наука, и чтобы логично развива-ючи сю реформу, въ часомъ розширати такожъ и кругъ занятъ для жінчонъ.

Лише зъ зростомъ тяжкихъ економіч-ныхъ відносинъ, якъ се зовсімъ природно, нарастає и духовна самоодбываєть а черезъ се арбасть и охота, брати живу участь при пуб-личныхъ нагодахъ. Нынѣ женщины не была спонукана боронити власными силами своихъ интересовъ, ноти не разумѣла она такожъ ин-тересовъ горожанской сусьбности. Але ны-нѣ, коли она силою обставинъ стала робітни-цею, потребує она бути и горожанкою. Тожъ политичне життє — се лише найвысша и най-честѣйша форма борбы о матеріальній интe-ресъ; отже кто въ ню выхшанъ, той не може держатись бдъ неи здалека. Политика не есь-же теперь для насъ женщинъ ничьимъ такъ везрозумѣлымъ. Мы занимаємось нею не то-му, что хочемо, а тому, что мусимо. Мы пра-цюємо на свое удержанье, выбираємо собі аванъ, платимо податки, и мало-жъ бы были намъ се байдужие, что дѣе ся въ нашихъ по-даткахъ и въ якій способъ орудье наши дер-жава, котрая законы что дѣи и что тодныи ся-гають въ наше життє. Якъ संबоротницъ у-всѣхъ культурныхъ наярмахъ повбтної дер-жавы думаємо, что мымо право жадати и для себе горожанскихъ правъ. (Конечъ буде).

Письма зъ Болгаріи.

Софія, 1 и. ст. червня.

[О болгароній періодичній печати].

Национально-культурное бжджене болгарского народу розпочалося доволъ рано въ порівнянню зъ нашими славянскими народами. Передъ кльманицами роками уважали вѣсь воскресствемъ духовного бждженя Болгаръ епископа Софронія въ мѣста Врацы [повне имя Стойко Владиславовъ С.], выступившого на поля литературы доперва въ роцъ 1800. Але бдъ коли профессоръ Драновъ першій звер-нувъ свою увагу на деякі дикрыі рукописи «Исторія» монаха отця Пансіа, — бдъ того часу, за его прихвтомъ, перенесено початокъ болгарского бждженя о сорокъ лѣтъ назадъ, се есь до року 1762, коли Пансіа покля-навъ до жити нову болгарску литературу, уло-живши для своихъ земляковъ «Исторію» сло-вено болгарску о народахъ и о царяхъ и свя-тыхъ болгарскихъ и о всехъ дѣяніи болгар-скихъ... на полу роду болгарскому». Читая-чи «Исторію» Пансіа, мы перекоунаємось, что авторъ уже въ тыхъ давнихъ часахъ мавъ выразне почутье власной национальности та-бувъ навіть горячій патриотомъ. На одимъ мѣсци своия рукописной «Исторія» Пансіа пи-ше такъ: «Ты Болгарине не удавай, знай свой родъ и языкъ и учи ся на своихъ ямцѣхъ. Або чи-жъ Болгаре не мали царства и господар-ства, чи не царювали дого и не були чудні по уей земли? Рукописъ Пансіа передавало собі въ рукъ до рукъ и въ короткомъ часѣ идел национального бждженя змогла собі найти значне число прихильників. Доказомъ величезного впливу незначной исторіи на у-мы тогдѣшнихъ Болгаръ може намъ послуж-жити се, что рукописъ Пансіа ставъ перепису-вати (копировати) и въ деякихъ бдѣсахъ она переходила ся ажъ до нашихъ часѣвъ»).

Разъ розпочате бжджене шло поволь-ною, але певною ходою. Подробнѣи помяну-кажу толькы бдъ разу, что прихильникъ, и можна бы по-части сказати, ученикъ Пансіа епископъ Софроній унае вже потребу надру-кована въ роцъ 1806 першом болгарскомъ кни-жкѣ. Книжка Софронія, такъ само якъ «Исторія» Пансіа, писана ще врандъ языкомъ мѣ-шанымъ, церковно болгарскимъ, але болгар-щина вже бере тутъ перевагу надъ церковни-цею. Книжка ся має титулъ: «Куріакодроміонъ сиречь Недѣлникъ... переписанный изъ словенского и грецкого языка глаубого на болгарскій простый языкъ для врозумѣна простого народа». Надруковано ен въ 1.000 при-мѣрникахъ, коштомъ 10.000 турецкихъ грошей. По недовомъ часѣ сирана болгарского бждженя пошла зновъ оденъ крокъ дальше. Д-ръ Петро Беронъ выдае першій болгар-скій «Букваръ» предназначенный для школъ по-чатковыхъ. Въ послѣсловію Буквара д-ра Бе-рона читаемо отсы характернауючій собой часть слова: «Мы повинні старати ся побѣди змоги печатати досыть книгъ въ нашомъ языкѣ для науки нашего народу, бо доволъ вже того, якъ нашъ народъ находить ся бдъ толькы лѣтъ въ темнотѣ и живе безъ науки. Кобы давъ Господь, чтобы розширела ся шира ревности усьхъ нашихъ земляковъ и чтобы умножила ся наука въ нашомъ отчинѣ». Бажаня д-ра Берона словили ся скоро, бо за кілька лѣтъ запов-вано въ Габровѣ першу болгарску школу**).

До поставленя и развитя письменного [ли-тературного] языка причинявъ ся въ першихъ початкахъ найбільше отецъ Неофитъ Риль-скій (? 1881 р.). Онъ выдавъ въ р. 1836 пер-шу болгарску «Граматику», де пише такъ цѣ-кавъ рѣчь: «Почавъ прозвѣдати въ теперѣш-номъ вѣцѣ и въ нашомъ любой отчинѣ мовъ-бы якісь солодкій кранъ терня и удовіи. Пока-

*) При якихъ обставинахъ и условіяхъ на-ступило болгарское бжджене, о томъ думаю огласити обширѣйшу статью. При теперѣш-ныхъ відносинахъ въ Галичинѣ буде она, гадаю, дуже на часѣ.

**) Въ до того часу школы въ Болгаріи бу-ли грецкі.

аує ся, що благовонный цѣвѣтъ буде процвѣта-ти мѣжъ усьма нашими сусѣдскими народами, ко-трій почали покидати догочасовій сонъ тем-ноты та помраченя а присвоювати собі по-грѣбій средства для правдивои просвѣты».

Зъ представлений мною повнѣше фак-товъ и дѣтъ видно, якъ поступало болгарско бжджене. Зображивъ же разъ коротенько сканане мною повнѣше, можна сконстатувати такий поамъ: Передъ всѣмъ Пансіа пригадау-вемъ намъ ихъ власну исторію и вызваня ихъ до пошанованя своихъ национальности. Слова Пансіа унаи на плодну землю и принали ся, и ось уже по 44 лѣтахъ выдаю по болгарски зборники недѣльных проповѣдей. Прошло ще 20 лѣтъ и показала ся потреба просити на своиѣхъ рѣдѣмъ языкѣ, а бдѣтъ потреба якого-такого управлѣнця нового болгарского литературного языка.

Доперва по усьмъ тымъ прийшла черга и на періодичну печать. Она починає розни-вати ся доперва бдъ року 1844, и не въ са-мѣй Болгаріи, але ажъ въ Аліи. Въ томъ ро-цѣ Константинъ Фотинъ въступивъ до издаваня въ Смирні [въ Малой Азіи] мѣсяч-ного журнала подъ загъ «Любословіе або мѣ-сячна часопись» и въ сего взгляду мусимъ на-звати Фотинъ основателемъ болгарской жур-налистики. Онъ родивъ ся въ мѣстечку Само-ковѣ, а учивъ ся въ Филиппополі и Атенѣхъ. Зъ разу бдѣвъ ся священному званию, пов-нодѣе бувъ черезъ якийсь часъ властателемъ одиоу гостиницы. Своєю часописъ загадѣвъ бувъ Фотинъ зъ-разу издавати въ Констан-тинополі, але что тогдѣ что языка друкарня въ Константинополі не мала славянскихъ че-репкохъ, дѣлято мусѣвъ ен печатати въ Смир-нѣ въ друкарни протестантскихъ мисіонарѣвъ.

Ся перша болгарская часопись носить на-себѣ характеръ переважно морально-религій-ный, якъ можна бачити вже изъ мотта ен [«Испытайте писанія, въ нихъ же бо обращете животоу вѣчный и сокровище нечестерасное»] и зъ ен программы, помѣщенной въ 1-мъ нумѣ-рѣ. Въ програмѣ розводитъ ся редакція надъ-тымъ, что она подбѣрла ся издаванія за-дачъ поучающа о «пожиточныхъ справахъ бже-скихъ».

Дѣло зачатѣ Фотиномъ при трудныхъ об-ставинахъ продолжалось до нашего часу въ-женнымъ або болѣшимъ поведженемъ. Деякі зъ періодическихъ часописѣвъ, что появились на-домній або короткій часѣ побѣла «Любословіе» Фотинова, належать уже сегодня до бібліогра-фическихъ рѣдкостей. Мѣжъ-тмъ не дасть ся заперечати, что для доброго зрозумѣня цѣлого дѣльшого руху бждженя Болгаріи [т. е. бдъ р. 1844] было бы дуже конечно мати исей по-регладъ уейхъ дальшихъ часописѣвъ ажъ до-нынѣ, а кромѣ того мати при кождѣй часопис-сѣ подану біографію ен редактора и програ-му, котрую редакторъ руководивъ ся. Не ро-зводясь широко, скажемо толькы, что болгар-ская журналистика брала поступивши что-разъ болѣшу, живу участь въ всехъ дальшихъ сум-ныхъ и веселыхъ подѣяхъ болгарской исторіи. Журналистика була руководимъ и учителемъ народу, а при томъ всѣмъ можна сказати, что въ журналистѣхъ бдѣвали ся мовѣ у зеркалѣ вѣхъ стремленя. Коли вже доконче ужати намъ порівнянъ, то мусѣли бы мы сказати, что болгарская журналистика, при всѣхъ сво-ихъ недостаткахъ и немочи, була неначе ду-шею народногъ орғанізму.

Такой то задачѣ — представлѣния исторіи болгарской журналистики — и подѣляю ся бол-гарскій писатель Ивановъ. Треба сказати, что зъ подбитоу задачъ, наданочю немало свѣ-тла на часы бждженя народу показавъ бдъ року 1844, гмязує ся авторъ зовсімъ здо-воляюще. До-теперъ вышловъ толькы 1 мѣи томъ подъ заголовкомъ «Българскій периодическы печатъ». Коли публикація сибити ся, позво-лю собі вымѣти ен не дѣлѣй цѣкавійшій по-дрбности и подѣлти ен ними зъ читателями «Дѣла». На-теперъ вынимаю въ 1-го тому о-дѣль фактъ: Побѣла рѣписку Иванова появи-лось бдъ року 1844 до року 1886 [с. е. азъ 22 рокѣвъ] всего 28 часописѣвъ. Очевидно, часо-писъ тѣ не выходили черезъ цѣлый 22 лѣтній періодъ, а поупадали вѣхъ, одий скорше, другій побѣйше.

Драганъ.

Софія 19 (31) мая 1891.

Дописи „Дѣла“.

Зъ Вѣднѣ.

[Пре руску ялѣу робѣтну а интелігенцію у Вѣднѣ. — Memento для „Сѣчи“.

Я не читавъ въ нѣякій нашѣй часописѣ выскити про життє вѣдѣньской руской робѣ-ной класѣ, хочъ чѣло ен досыть значне. Вже на адресѣ доврѣл для п. Романчука подписа-лось зъ тов класѣ змѣжъ сотка людей, а до-вѣдуюсь въ певного жерела, что чѣло того рода родивъ у Вѣднѣ доходить до трѣхъ со-токъ. А що я за клькыхлѣтній побуту у Вѣд-ни бодай трѣхъ стѣмѣвъ ся зъ тѣма людьми, тожъ хочу подати клькыа замѣтокъ про ихъ життє.

Тутешній Русинъ-робѣтникъ — а до нихъ я причислю ремѣсникѣвъ, служащихъ при-вѣскахъ урядѣхъ и дѣстѣносѣвъ, — се люди болѣшю частью замужай, женаты въ Нѣмкы-ны. Тѣ, зъ котрыми я зносивъ ся, признава-лись до Русинѣвъ, а однакъ робили на мене дуже прикре вражбѣны. Порозумѣвшись ен ними на руской мовѣ приходилось менѣ тяжко, бо-то люди, что вышли вже передъ десятима або и болѣше лѣтами зъ Галичины а не маю-чи нагоды уживати на чужинѣ рускою мовѣ, позабували ен майже цѣлкомъ. Родныи ихъ ведуть ся вже на ладъ нѣмѣцкій, дѣти гово-рятъ лишь по нѣмѣцки, бо матери Нѣмкыні не научать дѣтей другомъ мовѣ, а батьки рѣвно-жъ не можуть выучити дѣтей своей мовѣ, котру

уже самъ призабули. Се правило мене немало, бо я побачивъ, який скоримъ крокомъ вы-народовлюють ся вѣдѣньскій рускѣй робѣтникъ а ихъ достатки, заробѣний тяжкою працею та гѣрнимъ потомъ, переходять оцѣбѣи въ ко-ристь элементу нѣмѣцкогъ. Я мимоволѣ питау себе: дѣлято руска интелігенція у Вѣднѣ, якъ свѣтска такъ и духовна, не стараєсь снѣ-новати такѣ вынородовляющы? — якъ се чинять Чехи та Поляки. Прецѣнь же руской интелігенція у Вѣднѣ недостаткомъ: три Hof-гаты (Ковальскій, Струмѣнскій и Лопу-шавскій), два Regierungsrath-ы (Ганкевичъ и Савицкій), три секретарѣ судовѣй [Юзичинскій, Стебельскій и Должанскій], суть люди мѣстно-го незалежній (и. пр. Янковичъ, клькыохъ до-кторѣвъ медицины и богато нилыхъ урядни-ковъ)... Чому-жъ тѣ люди не займуть ся тою-такъ некуючо справою? На се бдѣвѣль легка. Одий зъ интелігенціи самъ не охорожують рускости въ своихъ власныхъ родинахъ (такъ и. пр. гофратъ Ковальскій своихъ дѣтей не навчивъ по руски не то говорятъ, але навѣтъ розумѣти — чѣстѣй нѣмѣцкыи и лишь по нѣ-мѣцки чешуть...) другій — жертвою, зъ котрой не добуешь не то огню, але я жита; третій — патриотъ „твердогъ закала“ — на кождѣмъ кроцѣ вылазитъ зъ своими „убѣждениями“, кри-чать, что голову свою бдѣдуть за „убѣжденія“, але те само убѣдѣнне вже ихъ бдѣ обавку передѣлѣтѣи хочъ-бы яку маленку руску ча-сопись або побѣлати який крейцаръ до Галичины на народній цѣлѣ, хочъ въ не одѣвъ вечеръ зъ великого патриотизму попыла зъ шампан-номъ не одѣвъ сѣточна... Де-жъ то люди спо-собній заняты ся рускою класоу робѣтною, зорганізаванемъ ен на ладъ Чѣховъ та Поля-ковъ?

Що-до духовнои интелігенціи у Вѣднѣ — то она дуже нечисленна. Мавмо тутъ всего пятьохъ русскихъ оцѣнѣнѣвъ: ректора дух. семинаріи и пароха св. Варвары д-ра Т. Сем-братовича, духовника семинаріи и сотрудника парохи о. В. Пюрка, войскового капеллана о. Кузнецова и двоухъ докторандѣвъ зъ заведе-ня Августинейцевъ, оо. Юрия и Литвановича. Про трѣхъ послѣднихъ говорити не можемо, бо пришемъ войсковѣй и законы институтѣ не дозволяють имъ брати удѣлу въ житію публич-номъ. О. д-ръ Т. Сембратовичъ, — мущу зъ жалемъ подѣсти, — сторонить бдъ нашомъ робѣтноу класѣ. Менѣ приходилось чути неразъ дѣржняна парохианъ, что д-ръ Сембратовичъ бдѣ двоухъ лѣтъ не ласкавъ зъ ними навѣтъ на Великденъ подѣлѣти ся священнымъ яйцемъ, а прецѣнь на те выдѣлѣти великихъ не тре-ба, а и вѣхъ попередчѣй парохи уважали се за свой обов'язокъ. Кровь того вже другій рѣкъ доминають ен парохіанѣ въ класѣ робѣтно-чон — заложеня братства церковногъ, та, на-жалѣ, сирыва засѣдуєсь. Лише трѣхъ енергій, а о. парохъ сповнявъ бы дѣло патриотичне, користає для нашомъ народности и церкви. Зна-ємо, что найшлась бы въ семинаріи комната, де что недѣвъ и свѣта могли бы бѣити ся чле-ны братства, поговорити о справахъ русскихъ, поирочувати рускѣй часописѣ, котрыхъ до-статчѣны бы нитомѣвъ и не бдѣмъ-бѣ ре-дакціи. Тутъ мали-бы повнозъ до работы пѣ-томѣвъ духовнои семинаріи и патриотична свѣт-ска академична молодѣжь, а тѣмъ способомъ поставлено бы муръ проти вынородовленя. Чѣвѣвъ найшлось бы змѣжъ сотки, а коли-бъ она, разъ зборанъ, побачили и почули въ собі силу, — тогдѣ певно приступили-бъ до заво-женя бдѣвѣдѣногъ заомоговогъ товариства и не держали ся нѣмѣцкихъ ремѣсничихъ то-вариствъ або польскои Zgody — и життє руске попыла бы ширшимъ русомъ. Не бдѣмъ-бѣ робѣтнимъ людьми того, чого они самі до-магають ся!... Ситуацію ратує нинѣ о. В. Пюрко. Зъ повнымъ признанемъ подѣеу, что я стрѣ-чавъ въ его катѣ дуже часто въ свѣта и не-дѣлъ неразъ и до трицѣти людей зъ нашомъ робѣтноу класѣ, котрыхъ бѣтъ гостѣвъ, чѣмъ хата богата, толкувавъ имъ про справу рускѣй въ Галичинѣ и по змѣзѣ хоронитъ ихъ бдѣ не-одного поубного посторонногъ впливу. Що о. Пюрко не перестѣвъ оргانیзаціи, не за-ложивъ такъ пожаданногъ братства церковногъ, — сего бдѣ него годѣ навѣтъ вымѣгати. Коли д-ръ Т. Сембратовичъ займе ся сєю справою, то въ о. Пюрку знайде певно горячого по-мѣщника.

Богато шуму наробивъ у насъ по часо-писныхъ конгрѣсѣхъ постановоу славянской мо-лодежи въ Празѣ, а ще болѣше — скандалъ, який вывели на конгрѣсѣхъ делегаты московско-го товариства „Букковина“. Се повнѣно вже разъ отворѣти нашу „Сѣчу“, бо пере-свѣдѣвшись, что зъ „Букковинѣвъ“ не зробить постановѣхъ людей, бо натура все тягне вонка до хѣса, а вода не впражѣш до караты... По-томъ, що зайшло у Вѣднѣ, чѣй же вже вы-дѣлъ „Сѣчи“ не буде московско-й общества называти „дорожники“ серцю Сѣчовикѣвъ то-вариства...

Зоринъ

Зъ Сокальского.

[Памъ ц. и. вѣзникъ сонналей.]

Не знаємо, якъ де, але зъ Сокальщанъ нардѣ дуже бдѣвує на ц. и. вѣзника. А за-що бдѣлаує, хочемо показати на деякихъ примѣ-рахъ:

Привѣде п. вѣзникъ на донесенье уряду громадского до села зъ причинъ якон хоро-бы заразливон, то передо всѣмъ пытає ся вѣд-ти, чи далеко. Якъ близько и сухо, то полати-гує ся, а якъ далеко, — то уха ласкавъ бу-де подвоною похвата, але звычайно такъ бу-ває, что пытає: чи нема такого, что хорого ба-чить? Въ такомъ разѣ лишь выпытує, якъ хо-роба выгладѣе, каже: „Ja już wiem“ — и за-писує рецензу. А коли-жъ часомъ приѣде до заразаня хорого, и. пр. тифусового, то ставе передъ порогомъ, кричне: „Jaki tu pierogadek!“ и — въ ноги! А навѣтъ, если до него

(Конечъ буде.)

Петиція жінок до ради держави.

(Конце.)

Зважаючи все сказане, жадано ми, щоб намъ дозволено брати участь в політичних товариствах і щоб виставити §. 30 закону з 15 надоліста 1897 р., котримъ зборено намъ бути членами політичних товариств.

Однакж ми просимо о внесенні тих законних перешкод, котрі не дають намъ брати участі в політичному житті, не лише в тій цілі, щоб ми могли виступити в академічній сфері виконувати наші громадянські права, — протинно, ми бажаємо такого улаштування цих прав, щоб намъ можна було мати дійсний вплив на подолання публичних справ. Однимъ словом: ми просимо о активне право вибору до ради держави, бо лише через те можуть бути звільнені певні, що економічний і суспільний інтереси нашого пола в державному житті будуть достатньо забезпечені. Така жінко-австрійська жінка в теперішній часі податковий призначено вже право вибору до ради громадських законів для громад з 17 марта 1849 і ординацією виборчою для громад з 31 марта 1864, так само і в громаді Вінер-Найштадт і Вайдгофен над Нібом статутами міськими.

Також мали нинішній австрійський жінки право вибору до союму, котрі посідають на праві вибору громад, поки їмъ недавно не віднято сего права рішеннямъ з дня 2 жовтня 1888 р. і право вибору до громад і до союму єсть, чи вважати було для нас жінки поблажливішимъ законодавствомъ посереднє, бо право се могли і можуть виконувати лише повномощно. Се соромне обмеження походить з тих часів, коли ще не знали нічого про жінок, як тільки „господи“ (Herrn), а коли ще не було економічної самостійності, а тільки самий законний, а передовсім політичний.

Але нині, як ми сказали, виглядає вже інакше. Суворі школи зробили нас жінки економічно довірливими, а тепер хочемо, щоб нас признали і політично довірливими в тому жаданні безпосереднього вибору, виконуваних лично. Боли-ж ми з такими жаданнями виступаємо перед світом, то ми не хочемо сепарат, так як наш чоловік, жадати привілей і вишнєвих прав для означеної класи, а нинішній клас не допустить до тих користей, яких ми хочемо собі дістати. Нї, за нас першимъ разом, коли австрійський жінки звертають ся з проханням до австрійської ради держави о признаванні їмъ політичних прав, повномощно також всіх, що ми жінки розуміємо потреби повного світа, і глибоко в серці нашій вкриті слова о рівності всіх, котрі лише людське лице мають. Тому вискажуємо ми найгорячіший бажання всіх народів сего широкого держави своєю проханням о признаванні права голосування всім повномощним і власновольним громадянам і громадянкам держави, т. є. о заведенні загального, рівного і безпосереднього права вибору без огляду на оподаткування, стан і пол.

То єсть прохання, яку ми нинішній австрійській жінкам даємо високій палаті послів до приватного суду і розважного поладження. Ми знаємо дуже добре, що сповнаю наших справедливих бажань стоять на перешкоді ще всякі перешкоди. Ми певні, що сей перший крок на тяжкій дорозі не доведе нас сьогодні до покладання ціли, до цілковитого успіху. Але-ж треба було зробити сей перший крок, щоб дальші приготувати. Ми будемо задоволені, если ми на-тепер і не

осагнемо нічого більше, як тільки се, що законодавчі органи звернуть на питання жіночої уваги і безсторонно займуть ся познанням наших потреб. А цей-же раз настане загальне переконання, що ми, котрі дає державі своїх синів; що жінки, котрі разом з чоловіками працюють і журять ся о життє; що незамужня жінки, котрі займають працю, позитивною і для себе і для суспільності, — що всі ті жінки, котрі працюють дома, в школі, в бюрї, в зарплаті і в сільно причинають ся до розвитку культури, не повинні бути позбавлені на який-небудь публичних прав. Новітня суспільність, котра не може не допустити праці жіночої, не буде також завжди відмовляти жінкам своїх прав.

Сильно переконаний о недалекій побіді наших справедливих справ, ставимо ми нинішній прохання, котра містить в себе умотивований бажання і жадання.

„Висока палата послів зволить ухвалити такі закони в адміністративних законах і в конституції, щоб сини:

1. середні школи і університети стали приступними безплатно для жіночого пола і щоб в часі розширено обсяг вільних занять для жінок;

2. щоб дозволено жінкам брати участь в політичних товариствах, а внесені до них закони — і

3. щоб признано всім повномощним і власновольним австрійським громадянам, без огляду на оподаткування, стан і пол, загальне, рівне і безпосереднє право вибору до ради держави.“

З поручення загального збору жінок з дня 14 мая 1891.

Марія Шварц, предсідателька; Леопольдина Гоппе, секретарка.

До Бразилії.

Ми вже вчора доносили о тій великій охоті, селян з Бразилії, де як здає ся їмъ буди, панам на чужу губу. Агентам, котрі несвідомо обдурюють селян, обіцяють їмъ Бог і рай за море, вони вірять, а як який розважний чоловік стане їмъ обдурювати, то й слухати его не хотять. Очевидно бда та нужда так їмъ доскунала, що їмъ все одно їхати в за море, щоб лиш там не журити ся так дуже о життє. І послухавши дурислів агента, котрі з того інтересу гроші збивають, їдуть селяне — куди? По що? І самі не знають. Уже кільканадесять родин виїхало з Нїца, Умї і Соколяки і готовлять ся виїхати дальше з Золотничими селяне з Іванченя, Мони-Лєвкі, Ярославича і нинішній селз коло Збєрова. Бда — кажуть — старша, як роскш, а голодний бере зь огня. Доносить нам, що з Золотничого селян емігрантів накопилось уже в Черемшлянцях. Але-ж чи правда се, щоб в Бразилії була розкоша?

Тї, що в Бразилії панують, захотїли своїм їмъ такий степи заселити людьми, та не могли до того прийти нікого. От і нові-силами агенти до наших країв, до Польщі та Росії. Поліков уже багато виїхало до Америки та мало з них не жалю того, бо найбільше зь нужди гинє перше часом. А вже той бразилійський рай, то так, як каже приповідка: Нї тоб Данило, що мені не мало. Агенти обіцяють хлопцям, що як приїдуть до Бразилії, то там вже будуть чекати на них робітні комісарі, та наспівують ся ними і дають гроші. Тї обіцяють ся же там селянами, бода не ка-

вати! Наші селяни не хочуть вірити, як їмъ про ту бразилійську опіку правду сказати, але там в Бразилії були вже такі люди, котрі самі зїздили туди, та пишуть до краю і остерігають, щоб селяне не їхали за море, бо бда їх там же.

Тому, що багато польських хлопців виїхало до Бразилії, то вислано туди справляючий подорожні, як в тї веде ся там хлопцям. Поїхав там священник ко. Хелмицький і пан Гілка. Та в варта послухати, що він пишуть з Бразилії до польських газет.

Вже — каже о. Хелмицький — і не буду описувати, яка тяжка і страшна їзда морем, як люди мучать ся на кораблі, поки добудуть до надморського міста, Ріо де Янеїро. Та се ще пів бди-ліха. Але як приїдуть до міста Ріо, там аж бда: ані праці, ані заробку, роби, що хочеш! А там, де вже селяне перебувають, насує страшна хвороба, жовта пропасниця, а нехорошо там таке, що хіба птахи-орли збирають стерво в місті. А як виглядають емігранти тї, що до Ріо приїдуть? Жовті або бідні, обдурені, праці їмъ не мають, а хіба послугують кому, як отатий.

П. Гілка ходив по місті Ріо і придивляв ся, як живуть емігранти. І надивив ся їмъ на нужду і розпук, наслушав ся наїрків на агента, на слабості, бди котрі дїти вмирають і т. п. Люди волочили ся по місті, спали під голім небом і вїхто за них не бдав. Значи доктор наїрків на власті, що дають так людям марно гинути. Тоді поліція зїздила бдаків на кораблі, подїлила і розбала по колоніях. Приїхав дїля ся страшний рїч. Не то що поліція бди людей, але дучало ся, що чоловік розлучив, і хто знає, коли він знов побачить ся. Тї, що остали ся або приїдуть з „старого краю“, розспинались по передїстях, помагали при мулярцї, замїтати, жінки перуть, мють підлоги, а інші руки простягають на жєбравимъ хлопцям.

А як же зь грунтами, обіцаними для селян? П. Гілка питає ся хорошого якого добродушного хлопця: „А що, були-сте в їздах і вернулись назад до міста?“ А селянинь йому: „Та були-смо, але там, паноньку, нема що робити. Роздїлили межі нас зь їмъ, і вїзав ся я до морю. Виривав корінь, а там зь сподї сказав. Кинув я все, бо що зь скакою зробить? А як не скала на грібї, то правдєм так, що ради дати їмъ не можна і на кільканадесять лїт. В шпїталах умирають емігранти що-дня на жовту пропасницю. Як хто може, то зь послїднього тягне ся, щоб вернути до „старого краю“, назад до дому, та каже: „Нехай я тільки верну до дому, та поблїз деякого агента, то буде бди мати за своє!“ І справдї тї люди, що не вірили, та вже зїздили самі, якї гаразд в Бразилії, найліше переконують селян, що нема по що там виїхати ся.

Та в границі нїмецької — як ми вже вчора коротко згадали — назад завертають селян, котрі не мають грошей на дорогу. Тому тїждені 150 польських емігрантів приїхало до Брєми, зь їзда, як їмъ агенти фальшиво казали, мали їх за дармо відвезти до Бразилії. Тимчасом за дармо хотїли їх на жадєв корабель вїзати, а емігранти не мали грошей на залатку білетів. Отже завершено їх назад до Торуня, а селянам все здавалось, що їдуть до Бразилії. Аж як білвали, що не до Бразилії їдуть, а до себе, роспук напала їх. На стації в Шпандаві мусїли висїсти і чекати три години на поїзд до Шарльотенбурга, за той

час селяне плакали, наїркали і силою хотїли вїзати в поїзд, що відходив до Брєми. Не помагали ніщо ради урядників бди зїздили, аж вїдци надїшли бди війська, оружані емігрантів і силою вїзали їх в поїзд, для них призначений.

Дятого не повинні селяне наш давати намагати до їзди за море, нехай остали ся в краю, а не лїзуть сїломи у пенло, а як який сїдїк представляють Бразилію.

Ческа ювілейна

вистава краса в Празї.

[бд нашого кореспондента.]

V.

Не можна сказати, щоб промисловий бїчий палати зїзшли ще не були улажені аж тепер, коли се пишемо. Мало на думцї менше бдїшї з них: она розмежена на три бдїли: шкільництво, инжинїрство і поліграфіа. Особливо багатий, незвичайно старинно улажений бдїль шкільництва, роздїлений знов пїсля груп шкіль на бдїли, Рїч певна і ясна, що в Чехах шкільництво стоїть на високій ступені свого розвитку; не похлибу ся, коли сей бдїль причислю до найкращїших точок вистави ческої.

Переходячи блїзше до головного входу вистави, сей час не остане незамїтною дуже показана будова — палата ческого клубу туристів. Она збудована в формі замку охоронного зь камені тисового — єсть се вїрна копія старо-ческого замку на Вишеградї; очевидно бди тут значно помешаний. Та на наш жал, ані сей замок, ані недалеко зь-їзди положена палата славних ческих „Соколяків“ (охотничїх огнєвих товариств) — ще на-разї не улажені.

В Чехах є 2359 „Соколяків“ з 134.349 членами.

Гарно дуже представляє ся і палата для ческого промислу найбїшого, — помыслїть оригінальний: она збудована в старо-егіпєтськїм стилі. Цїкава є палата своїм змїстом, бо виставлений не лише готові продукти, але також сама фабрикація. Троха оподалькї новелачкї павільон архітекта Фердинанда дь Естє; виставлений виробы зь камені, мармору, гранїту і сїєніту, а також дрітїйї вїстки для дивних зїрїв і шкіль.

Величавий павільон живностєньского банку ческого графїю представляє діяльність і розвід сїєї інституції.

Зь поміж дуже великого числа осталих помешанїх павільонів, переважно виставлєн приватних, вїдуть в очі великий бдї будови — одна міста Праги, друга, аж така зараз пророчить бди головного входу, палата для ческих старинностей. Лежить она вїс а вїс палати для красних штук: Тут аложений що найкращїйїмъ окрем давной ческої штуки і промислу, давнї рукописи і старинности ческі. Хронологічно доведена вистава старинностей (ретроспективна) до бди 18-го столїтя і роздїлена на шість груп. Перша група обїмає досторичний перїод Друга — розвід штуки реторичної в Чехах, і то у всіх напрямках (монети, медалї, печатки, рїзби на камені, вїс знаряди уживанї до рїзби і дотичнї давнї акти і документи). Третя група обїмає продукти дрібнїшої штуки, четверта оружє і убрєня колишних рїцарїв ческих. Бди послїднїй груп приїхав вїс зидбїмъ трактї палати.

IV.

Прокидаюсь!... і — покаянє на повнєрєх світа! — я і дїдуно на возї сидимо ще не прикрїпчанї, докола нас пань колїсов, служба... ми зїздили зь Хірова до Ярославля!...

Дивлю ся, дїдуно зачорнений, як наш Даміан, що вуглє ковалїм в зїс палат!... Що так стало ся зь нами? що він хотїть робити? Думлю і не можу ніякимъ світломъ розбратї.

Дїдуно зь початку змїшав ся, вїдмїв білєти, показує, а тї дивлять ся і в смїх... Як же старий змїркував, що ми не на Кренберку, зачїрчав напослїдї, аж по магазинїх залунало:

— Як то, панове, має бути?... Чи-ж я на то залатїв поїздєтє рєньского, щоб в мене по-за шайгороди вїзти?... Ба, та не смїйте ся, бо тї смїзку нема!... Вїзворотомъ когось возити за его грошї, бди его дому, то не ладно і не годїть ся!... Щоб менї зробив таку дурницю янї сватї, я б знав, що в нїмъ робити... Та ж мїркує, панове, самї ученими головами, що менї ще розум не бдїмїло, щоб-м до Америки телепав ся!...

Комедїя, дїстїна комедїя!... Тільки набїгло ся люда, жидєнїя рїзаного вїка і пола, що і компанїя поліцїавъ комунальних не розбїгала б. Оди смїють ся, другї знов ганять їх, а самї також посмїхють ся!...

— Чоловіче! кару мусїте заплатити! — каже начальник до дїдуно. — Ви не сїли на той поїзд, де повиннї були сїдїти, і наїть не до такого вова, де треба: то вїз на вуглє, не на людей!...

— То же гїрше, що я за свои грошї не зь своїмъ правї! — каже дїдуно, — така менї справедливостї!... Кондуктор каже „вїз вїз вїз вїз“, а тї оть що пїють!...

— То-ж тї а, що вас не потїгнуло сїдїти зь волами...; люде все були бї вас збудили і спрїмували на прєсту дорогу!...

Подумав дїдуно, розважив, вїшпав

— Мій унука... ще маю вїсїмъ дома, але тамтї бди доношє а сей бди сына.

— Добре, добре! до школи его дайте до школи, нехай учить ся!...

Розвращає ся пан-отець, пїшовє дальше помїж люде, знов знайшов якус старушку, що не стало їй гроша на коїзю, знов нове дїло!...

Дїдуно поглядєв за дробними грошми та дїстїно не стало, треба було таки розпєрїзувати черєв і вїдмїти грошї.

Тимчасом при касї вь одїнїх кутї все вїбло ся в кулу, вь одїнїх величїйскїй о-коладї вїдїчї чорних, гойдав ся на бока, а дїдуно вь бдїлї опонїх все попишав то дї окомєцї, то знов у зад... Оди послїднїй достав білєти, навїть не малї часу змїчав свої вїчївостї уклонїти ся касїрови, бо колїсник задрєвїв по разї другїй і по вїсїх кулах заворушїло ся, кожде стало ханати за свои маматки, пхати ся вїс двєрї.

Хотїв же дїдуно поглядїти ще раз то пан-отця старєнького — та де тамтї!... хопїла нас зь собою заважїла народу і ми на-силу вїлетїли зь сїней на перонї.

III.

І знов нове чудо-диво! Цїлий ряд хижин зь перлами, новї цїле село поставив на колесах, та і що їмъ село! Дверї, бїва зь кождїх хатї, і вь домї Божїм не красїй, а людєськовє до них лїзуть, як до своих хатї, підєдають ся, бдїняють, заїмають, працюють ся... А ми все: прїїдемо тї... кондуктор каже: „назад!“ — прїїдемо тї... жидї кричать: „вїз вїз!“ — прїїдемо тї... якїсь пань грубий зь панєю кричить „назад!“

А все лихо вїм! вїз вїз та і вїз вїз! Та доки жє тото буде?

Ідемо, ідемо, аж добрав ся вь другїй кїнець дї воламї.

Гей-га!... Як стане дїдуно підїлати круторогї, глядїти за бучїстїм... що і менї велїть уважати мохотїм оком... як стане жалувати бїдного товару!... А волицї немов

розумїють, таке зворичать, цїлий свїт зь глушїли!...

— Гей чоловіче! а вступїть ся тї зь хлопцєм бди возєв, бо зараз зь мїсця рушати! — крикує робїтник зь огорода, махачи лошатою.

— Та ми також їдемо! — гукнув дїдуно.

— Вже за пїзво! Мусїте ждати аж до завтра до такого часу... Тепер уже не добїдете вь тамтїй ковецї дї вїз!...

— Що то значить: не добїгуть?.. Та оть і вїз порожний, можна і цїле перло жата аложити... Ханай ся, синю!... Підєдїв дїдуно мене на порожній возї „штурвєк“, потїбї бесїзку, потїбї самїх вїзів, а хлопцї зь огорода смїє ся та і смїє, аж прїїзв на землю а все: — Ой-ой-ой, ой-ой-ой! А бодай же тебе, боїку, ошачувало зь твоїмъ розумом!...

— Не боїтай, чоловіче, не боїтай! тї що не знаєть боїки, коли та так на смїх зобрав! — став дїдуно кричати, хотїв смїхвалєв зь рїскаємъ добре досадити сїловами, та не було часу, колїз рушила зь мїсця.

— Потїбї чоловік! — тагнув старий дальше, даючи словнїм волю і оглядаючи вїз вь середнїх. — Кажє менї до завтра до такого часу ждати... Порадїв бди тї, не бди ся!... тільки спуси ся на него... Дурї, небоже, такїх, як тї самї... Що вже лонато вь паньсїмъ горїдї штурєв зь болато, — то і другому: боїку!... Нїбї то бди щось лїшого... Далє готовї якє кватїрковє флїкїтї зь маєю на груди повїзїти, перо аж ух заложити і поїхати на село за комїсарї!... тї-у! тї-у! лунаний, недобрий вражє!...

Вїговорїв ся дїдуно, закурїв люлюку, і ми собї вь дїбїку підї однимъ кутїм розгостїли ся... підїнали „машталєрїю“, а тї і стїїли зь волами підїлєськими, і нозї зь янїцїм верховнїськими, всїлякє господарство вєсе ся!...

Ідемо, їдемо, нїхто нас і не спїтає: що робїмо? Все а все ми оглянули, освїтили ся зь тїмъ навїдїжїмъ таракотанєм і

перша містять роботи коронної, гаси і стрій старинні, а послідня — посудину, меблі і деревну різьбу, чи то домашню, чи церковну. Тут іменито деякі предмети з золота, кости слоненон, перловон матиць, хрусталиць і каміня дорожнього велику велику представляють вартість. Богата предметів, котрі не надають ся до транспорту, нема; виставлений тільки фотографії, все-ж таки те, що єсть, робить могутче вражіння а дає дуже поновий та користаєм образ славной минушости чеського народу. Добрым назву і сей помість, що обі може найбогатшій шкестом палати для штуки чеської, давной і нової, побудовано напортив себе; тут Чехи виставили послідню виставу із Парижа, де так само палата „des arts libéraux“ стоїла против павільону для нової науки штуки. Обі ці будинки все-ж таки розділені зеленю кльом боті парковим, що простигають ся просто входовою брами.

Згадав би ще про широкій забудовані для огородинства чеського. Тут так гарно, так принадно і такі знахат цвітять, що — як каже півня — „гадаєш, що ти в раю, так серцю миленько“. Богата дуже вистава овочів, ся продуція із Чехіи сильно розвита, і се вже зовсім не належить нині до рідкостей, аси як-тамт домена вивозити робіт-рочно овочів за 50 або й більше тисяч зар. Вистава чеських огородинків обнимає площу трохи гектарів, але властиво она розстигає ся на цілу площу вистави, бо товариство се своим коштом прикрасило цілий парк. Сам фронт цілої вистави украшений 53.993 квітами, а плавачий двір групи передь головною промисловою палатою містять 31.000 штук квітів.

Етнографія чеська має особливий бідбав. Се кілька мужицьких хат чеських; через половину они з камені а твердого матеріалу. Хоч і як они вигідні та просторі, деякі навіть з поверхами, то все таки их вартість лише може се исторична. Хлопч чеські не живе вже в таких хатах; тепер будувать собі муровані доми, бляхою крыті — сириваєш, „милі“. Народ звичайно консервативний; особливо ярко выступав сей консерватизм там, де народ або зовсім або дуже мало зносив мав із антігенцією, чи тамт риг ексцелленс із „судутовцями“. Властиво так до 1850-их років було у Чехів, через те народ в домашній промисл, стріх, способ будовані а устрою хат задержав правила свято бережені а передані предкам. Але коли із розбудженням велита національн чеськон идея звикає в тла исторіи різниця станов, — в тій самій мір арбітражує ся способ жити всьх верств суспільности. Нині же наче яку байку „із колишніх добрих часів“ знають матрон чеські розказувати про те, як давній Чехи одягали ся та як жили. Вигідний стрій французій, як скарб, так і ту выпер одяги національній. А села чеські чим-раз то більше прибирають понаку міст.

Хати — деревяні поставлені на виставі — се ті самі, як в давніш передисторичні часів Славяне принесли із собою на нові жилища. Хати устроєні у внутрі зовсім так, як в дійствісті; підлогу гідний проджений талант для штуки та пильності жіноч чеських. Ораменти чеські не рідкі в загально славянських, хва може впаде в очі подекуди вплив західно-європейскій. Виставлені хати суть наслідують хат дійстві побудованих; в катальогів зазначено, вь одні вяті зори. Підпоро огорожені не плотом, а брамою колодиз із корбою.

Годь було мені в отсім коротким начерку сказати про все те, про що загадати ся о все докладно, побавив мабуть нашу вину, бо замовчав. Вавя нає начавши до кінця, дає нам білети за дармо і повідає, що поїдемо на Крансберок, але аж о побіночі.

— Дякую, паноньку! ніколи в світ не поїду! — сказав дідую піднесим голосом. — И волоті горы дають мені, другій раз на тоту ганьбу не поїду. Ще а о побіночі вхати?.. Тьфу! не хочу!

Опустив дідую, розсержений, дво-рець селівничий, ми побішли до дому і на другій день вечером разом із кравю Паранкою по всьх людях вернули із одусту.

Мама і бабуля вже на нас плакали, бо вчинили, що ніби нас мали на Падізі вь костелі задусити. То була радість, Господи! Вь подвжали дарунки, тїшили ся, а мама і бабуля, вислухавши мого су, довго молили ся че того самого вечера передь образом Пречистої Дви Матери болеснон.

Зарівав ся дідую вхати селівничою, але таки не дотримає свого зарівав. Коли его винуць „бдє сына“ побішла до школи до Лавова, цює сьвѣдѣль — як сьм казав — оному сьвѣдѣль „слю пар“, та вже ніколи не зупила ся аму така привода.

— Знаєш, чому нас тогды така огда спїтала, як мы першій раз вхали колбю? — пытає мене раз, вертаючи ао мною ао Лавова із народного віча.

— Бо ми сьм на ншій повѣдѣ, — кажу.

— Нѣ, нѣ, сыну, не тото... Тямивь охона начальнича? Мы тогды вхали із волами. Коли бы были людє держали ся, буь бы все хохос внайшов ся і нас поучив, а так мы захохос вь вуглярку... Так то все бунає вь чоловіком, коли сидит за коминком і не хоче виставити носа на сьвѣт Божій..

Я признає старому правду.

Б. 16 сьмня 1891.

Стефан Писка.

годилося бы. Част і місце на се не дозволяють; а обмежит ся на важнїше, та й тут предмет даже не вычерпаний. А поминути випало дуже много, оть хочь-бы ись паніоны чеськон шлахты историчон, паніоны дневничкѣ чеських і т. н. Але я думаю, що й мій начерк не остане без добрих наслідків. Може бути, що наз гостей Русинів найде ся хтось, хто зложит основну студию про сю виставу; радь буду, если се оуспіть ся. И вь мого боку не маю двѣаги надуживати доше герпелиности читателя. Нехай-жежь кождый поспішить самъ научно оглянути те, що тут так поверхонно описане. Фрази, само высказуванє симпатій не зближає ніколи народів до себе, — фактичне особисте зближенє одних посередничти зближеню народів, реалізує спільне змаганє до спільних идей. А больше, ніж кому иншому, належало-бы имено нам Русинам зближити ся до Чехів, студіювати их життя, их доброты економічній амагані культурній, а що найважнїше богато дечого до добро-го научити ся бдє ихъ. „Jisme pagodni Listy“ кажут Чехи та вь гордості споглядають на найновїше діло чеського народу — виставу чеську. Ся вистава чисто чеська; Німцї оостентачно одтѣгали ся вь-дѣ спорівь політичнх бдє удѣлу, а газети нїмцѣй жончат про пєя. Справедливо писали „Nagodni Listy“, що те все то „чеська праця, чеська сьм а дух чеській“. Стої дѣти тому назад вь Чехіх була перша вистава, вистава „красна“ — она була чисто нїмцѣкою, до половины нашого столѣтя не почув бы буть слова чеського на улицях Праги, хва бдє бдє хлопцѣ, що вь здоровеннми кошми огороженнми і рѣльничх продѣв стигали ся вь сьм на торг мѣскі, тых самых, що мы их бачили вь ложн національного театру. А нині? Годь се тут описати. Поїд, поважаний Читателю, переконай ся самъ, бо слова мои за слабі. А привѣт шарий знайдеш певно на кождѣм кроцѣ, бо мы Русини Чехамь добре знаєм; они народъ, що не лишь домынями своимі справами интересуют ся, — она интересуют ся всею Славянською а нас знають яко народъ будучности.

Прага 15-21 н. ст. мая 1891.

Йосиф II-цїй.

Справы краєві.

[Кваліфікація урядників міських.]

Позагоджуючи нову устану громадску для 30 міст ухвалив видѣти краєвий вь порозумнню вь намістничьм розпорядженнє, постановляюче кваліфікація для урядників тых міст. Що до кваліфікації для секретарів, розрѣзня розпорядженнє двѣ категоріи міст. Причисляючи до першоряднх міст: Яблу, Бохию, Броды, Бережаны, Коломию, Ярослав, Подгурже, Перемишль, Рашів, Новий Санж, Слїбкѣ, Самбор, Стрий, Станіславов, Тарнів, Тернопіль, Дрогобич, а Золочивъ приписує розпорядженнє для секретарів убоженій науки правничъ вь громадскім державннм і градннм управленнм концентрує вь бдѣ адміністративнм при маістратѣ, при правительствѣ уряднм поліційнм або при видѣ краєвомъ. Вь нижнх містѣх закономъ вь днѣ 13 марта 1889 обнятих мають секретарѣ выказати ся убоженю оному класу гимназіальному і нспитом арбіости, практикою концентрує вь бдѣ адміністративнм при маістратѣ та сьвѣдѣствомъ зложеного испиту кваліфікаційного.

На рѣнѣ вь такт укаліфікованнм урядник мають буть ті секретарѣ, котрі передь правосильностю сен.уставы були стало именовані та выказати ся сьвѣдѣствомъ маістрату, затвердженимъ видѣтомъ повѣтовымъ і краєвымъ, що своєю довшою практикою набули потрібного факхового образованія та бдѣзначают ся непорочннмъ і чесннмъ характеромъ.

Яко часть переходовий для секретарівь обѣх категорій містъ вызначує розпорядженнє пятнадцатий часть.

Для калікуланта, контролѣра і касієра у всьх містѣх обнятих новою установою громадскою приписує розпорядженнє яко условіе испит державннх вь рахунковості та бодѣ оденъ рѣб практикн при касѣ маістрату або при касѣ правительствѣннй або видѣ краєвомъ.

Часть переходовий означено на два роки бдѣ часу сего розпорядженя.

На посаду лїкарня міського вымагає ся диплом доктору медицины або всьх наук лїкарських та сьвѣдѣствъ із обдѣтомъ дволїтнм практикн при публичнмъ шпиталѣ.

Часть переходовий означено на оденъ рѣбъ.

Одъ будѣничого міського вымагає ся сьвѣдѣствъ із обдѣтх студій технічнхъ і вь зложеного испиту на будѣничого.

Часть переходовий два роки.

На посаду инспектора поліцій вымагає буть сьвѣдѣствъ зложеного испиту кваліфікаційного.

Яко рѣно укаліфіковані бдѣти уважат ся ті, котрі служили при жандармеріи а зложили испит на коменданта постерунку жандармеріи.

Ті инспекторы поліцій, котрі передь правосильностю уставы для 30 містъ были стало именовані, мають уважати ся на рѣнѣ що-до вышє означеної кваліфікації, если выказуть ся сьвѣдѣствомъ маістрату затвердженимъ видѣтомъ повѣтовымъ і краєвымъ, що для довшої практикн набули уаждѣнн факхового та бдѣначают ся потрібннмъ до сего аваніспитомъ і чесннмъ характеромъ.

Часть переходовий два роки.

Визначи постанови що до испитів кваліфікаційныхъ для секретарівь, бдѣ котрихъ не вымагає ся студій правничхъ та для инспекторівь поліцій выдѣти краєвий вь порозумнню із намістничьмъ. Порозумннє вже переводит ся.

Кромѣ вышнєнхъ ту кваліфікацій мусят кождый урядникъ выказати ся австрійскнмъ горжачнствомъ, знаннємъ нязнѣв краєвнхъ та сьвѣдѣствомъ моральности.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Вь провинціяхъ надбалтійскихъ продовжає русифікація завѣдѣннхъ науковнхъ. И такъ вь дорпатскімъ университетѣ, имено на видѣ правничѣмъ заряжено вже все потрібнє, чтобы испити здавати по русійскі. На сѣлоскопичѣмъ і медичнѣмъ видѣ зарядѣ такъ саме вже вь найкоротшѣмъ частѣ. Для австрійскнхъ народнхъ шкѣл отпирают ся нові семінаріи для учителей і учителей.

Про гонѣннє жидѣв вь русійскнхъ містѣх не перестаютъ доносити нѣмцѣй газетѣ, хочъ аь сторона русійскнхъ газетъ заперечує, мовъ бы гонѣннє прабрало справдѣ такъ незначай розмѣри. Вь Москвѣ мали мнѣж жидѣ подати до австрійскѣ просьбу, чтобы имъ было вѣлно перейти на православіє. Розумѣє ся, що се робити жидѣ лишь за-дѣ того, чтобы запереннє собі дѣльше прожнати вь Россіи і охоронити ся передь матеріально руїною. Правительствѣ дозволило деннмъ чужесторонннмъ жидѣмъ, котрихъ удало ся примѣстити свои дѣти вь русійскнхъ завѣдѣннхъ науковнхъ, чтобы задержали ся вь дотерпѣннхъ містѣхъ прожнати ажъ до часу, коли дѣти покончат свои курсы, але рѣвночасно і зарядѣло все потрібнє, чтобы жидѣ не могли такнмъ способомъ выкрутити ся бдѣ выдѣленя. Жидѣвско-нѣмцѣй газетѣ аь свои стороны, по-прі всякій можайній напасті на русійскѣ правительствѣ, хотѣли напѣхати русійскѣ правительствѣ, а есентуально подкѣпати русійскій кредит вѣстами, мовъ бы навѣблнхъ жидѣвскѣй банкиры ажъ Полляковъ хотѣли выбрати ся вь Россію до Франціи, і що вь губерніяхъ середноі Россіи выбули сѣлянскіе разорухи аграрній.

Цсарь нѣмцѣй выбираетъ, разомъ вь цѣсаревѣ, до Англіи вь почетѣмъ лнцѣ. Вь пристани Викторіи коло міста Шпреевъ причалѣ до берега вь великій князь понавѣ ихъ на земли англійскѣ. Вь-бѣмъ поїде цѣсарь прѣсто до Вндсору, де задержит ся ажъ до 8 лнцѣ. Того дѣя переселит ся до палаты Бекінгема а 14 лнцѣ выѣде цѣсарь вь Лондону. Церемоніи при познаннѣ вь Сіті бдѣ та сама, яка була сего часу при познаннѣ монархѣв, русійского і французского.

Що разъ больше подтверждаетъ вѣсть, що Англія приступила мовчки до тридержавного союзу, заключающа вь Італію якогось рода договоръ про-до есентуальнѣмъ акціи военнѣ на Средземнѣмъ морѣ. Недавно тому подати мы были вѣсть, що высокій достойннхъ англійскій, Шмідт, вернулъ аь свои дипломатичноі подорожѣ до Риму, де вь Капріналь махъ остаточно прнбѣти руку на згоду для сѣбѣнн акціи Англіи а Франціи. Теперъ же зновъ подіють газетѣ дословннхъ змістѣхъ лнцѣ, якіи булнжнстичнй посолъ Мілєвоа напославъ до англійского посла Либурера. Лнцѣ сей змѣнѣ: „Парижъ 2 червня 1891. Вы хочете посылати Ваше правительствѣ что-до зобовязанъ або запереннє, на які лордъ Сальсбері приставъ вь 1887 супротивъ Італіи. И уважаю моимъ обовязкомъ, подати слѣдуючѣ факты: При нѣнци сѣчня 1890 р. повѣдомивъ мене князь Наполеонъ, мешкаючій подѣ той частѣ вь Санж Ремо, що має розказати менѣ про справу, якіи домагаєт ся безсеченства Франціи і загальноі мара європейского. Князь справдѣ розповѣдѣ менѣ, що італійскій король оттакѣ оуказавъ: „Я не маю чого зобовязувати ся на італійскѣ побережѣ; маю бдѣ англійского кабінету формальне прнретеннє, що англійскѣ ольотѣ прлудити ся вь даннѣмъ случаю до мѣя, чтобы охоронати Італію противъ кождѣм операціи морекон.“ Князь уважавъ се прнретеннє за прнстѣжѣннє до потрібного союзу і за офенсивну помѣчь супротивъ Франціи, а на се такъ сказавъ король Гумбертъ: „Мѣя наітры суть мирні, але коли начне ся вѣйна, я вже безпечннй що-до італійского побережя і завѣдѣ англійскѣй ольотѣ бдѣти вѣдѣ стѣснені цѣлкомъ безпечнѣ змѣобілізувати мою армію.“ Князь высказавъ таку, що чей не може буть нїлій договоръ, бо договоръ тако-го рода, чтобы мали салу на довшій частъ, не бдѣновѣдѣють змѣнѣннхъ англійскѣй політики, але король Гумбертъ бдѣновѣдѣть: „Я не маю вѣмъ вже больше нічого сказати; не могу вѣстъ вѣсннвати, що англійскій і італійскій кабінетъ взаимно переслали собі дѣлѣшѣ, котрі містѣти точнй постанови. И зновнй довѣряю писемному слову англійского правительствѣ.“ Мілєвоа вѣновѣдѣть бдѣтѣхъ, що правительствѣ французскѣмъ рѣубликѣ повѣдомлено о томъ, на бажаннє князя Наполеона. Слова короля Гумбертъ глубоко прнзвали кн. Наполеона і бдѣтѣ вь послѣдннхъ дѣнѣхъ своего жнтя часто розмѣнѣннхъ о томъ аь своими прнятѣлями. Они певно тон самымъ гадѣи які і я, що частъ, коли велено имъ мѣнѣти про се, вже мннунъ, тожъ они можуть потвердѣти все те, що і отсімъ подѣю до загальноі вѣдомѣстѣ подѣ сьвѣтомъ чести. Луїніанъ Мілєвоа.“ Давнѣшнй прнятѣль кн. Наполеона, Юріі Поляніанъ, потвердѣвъ вь газетѣ Figaro ті заявленія Мілєвоа і додає, що кн. Наполеонъ, коли вь его прнстѣжѣннхъ говорено о потрібннмъ союзѣ, мавъ авчай справлѣти: „Говорѣти почѣбннхъ союзѣ“.

Республиканська меншѣсть вь испаніи ськѣмъ парламентъ выдала маіорѣстѣ, обдѣнѣннхъ 16 послѣми, вь котрѣмъ поручає рѣубликанамъ получить ся при надходѣннхъ выборахъ а зарѣкомъ означє рѣубликанскѣу програму слѣдуючнми постулатнми: Прнвернути сувереннѣсть лнцѣу а вѣснѣти монархію; обмежити акцію державнѣ на загальнй вѣтерѣс і прнвернути автономію провинцій та громадъ; надати цивілілнмъ губернаторамъ колоніальннхъ автономнѣу управу, на сѣбѣко се може стати ся безъ розвѣрненія вѣннхъ колѣннѣй аь матерннхъ краємъ; зрѣормувати адміністратію і скарбовѣстѣ; державѣ має занятисѣ пытаннємъ соціалннхъ, чтобы поліпшнті долю робѣтннчнхъ; розвѣдѣти справдѣлннѣше тнгары; вѣснѣти податѣмъ консумційннхъ; закладѣти школы робѣтннчѣ. Говорѣть, що вѣр рѣубликанскѣй групѣ коротѣвѣ зго-днлнсь на сю програму.

НОВИНКИ.

— Товариство „Львѣвскій Бѣмъ“ устроєнѣ вь червѣрѣ на другій тѣжденѣ грогульну тонариску до одного вь лѣвѣвѣ замѣснхъ. [Вннннѣ вѣсти бдѣтѣ поданнй подѣлннѣше.] А на днѣ 28 і 29 н. ст. червня выбирѣють ся члѣны „Львѣвского Бѣмъ“ на грогульну дѣльшу. Днѣ 28-го рано выѣдѣть о годннѣ 11-бѣ рано лѣвѣвнцѣю до Стры, а вѣчерѣмъ дадѣть тамъ вь „Русѣмъ Касннѣ“ концертъ, по котрѣмъ наступѣть танцѣ. Вь понедѣлокъ выѣдѣть члѣны „Бѣмъ“ а стрѣвскій Русннѣ лѣвѣвнцѣю до Лѣвѣвского і до Бѣскнѣ, того-жъ днѣ вернути назадъ а вѣчерѣмъ останѣть у Лѣвѣвѣ.

— Руна Бѣсѣдѣ вь Тернополѣ устроєнѣ грогульну вь забавнмъ і танцнмъ до лѣва Кутковичѣмъ до 7-го, ажъ первѣстѣмъ було зановѣдѣжено, але 14-го н. ст. червня, по прнчннѣхъ нестѣконъ погоды. Мѣсце збору вь „Бѣсѣдѣ“, а выѣдѣ наступѣть а годъ 8-бѣ вь полуднѣ. Запрошеннѣ розсѣмѣють ся, а хтѣ бы не одержавъ, зовѣнѣт лѣвѣво згодовѣтѣсь до „Русѣмъ Бѣсѣдѣ“. *Одѣ видѣмъ „Русѣмъ Бѣсѣдѣ“.*

— Дѣловннхъ выбѣрѣ одного члѣна рады повѣтѣной вь Старѣвѣ містѣ вь куріи сѣлѣконъ розпнсаннй на дѣнь 9 н. ст. лнцѣна с. р.

— На університѣтѣ львѣвскѣмъ одержавъ вѣчера н. М. Конюшенскій, ассеклантъ судѣбннхъ, родннѣмъ вь Львѣвѣмъ вь Галичннѣ, отѣпѣнъ докторѣ правъ.

— О подорожѣ намістннѣа гр. Бѣдѣнѣго дозволѣть дѣльшѣ, що выѣхавъ днѣ 3 червня вь Лѣвнцѣ, оглннуць будучнй ся містѣ на Сѣбѣнѣ і на Днѣстрѣ подѣ Журавнѣмъ. На граніцѣ позѣта калѣского позѣтѣлѣ его прѣдставнѣтѣхъ властѣ і шлахты а вь Волннѣмъ духовенствѣмъ і зверхнѣтѣ громадѣ. До Калѣша прнбѣвѣ намістннѣа коло полуднѣ а лѣоструванѣ старѣство. Днѣ 4 червня оглннуць школы, козацкѣй кнѣштѣу і сѣлѣ, брѣварѣ, лнцѣ та мѣсце, до має будуватисѣ містѣ на Лѣмннцѣ. Одѣтѣ прнймѣтѣ прѣдставнѣтѣхъ рады повѣтѣной, духовенствѣа, урядннхъ судѣ-внхъ і сѣмнарннхъ. По обѣдѣ выѣхавъ до До-лннѣ.

— Вь зборѣна пишуть, що днѣ 3 н. ст. червня по короткѣй лнцѣ вь полуднѣ ударили грѣмѣ 3 разѣ вь околнцѣ Товѣстѣголовѣ і Озерннхъ і бдѣ-такъ вь містѣ. Вь містѣ запалѣли грѣмѣ на сѣль-варѣу гр. Дѣдѣннцѣского шѣлу і стѣлоду. Шкѣда була збѣдѣнена. Лнцѣ шкоды зрѣбнѣвѣ бдѣ вь Товѣстѣголовѣхъ і Озерннхъ покѣ-що не знати. То лнцѣ певно, що запалѣнъ цює, бо лнцѣ вѣдѣлѣ днѣ велнхъ луны.

— Стрѣнна бурѣ лнцѣтѣ ся днѣ 3 н. ст. червня вь Вѣднѣ і околнцѣ. Бурѣ трѣвала бдѣ 1/1 годнѣ до 5 по полуднѣ. Вь самѣмъ Вѣднѣ доносѣно до поліціи до годъ 6 по полуднѣ 26 случѣннѣхъ удѣрѣннхъ грѣму. Двохъ хлопцѣвъ убнѣвѣ грѣмѣ, вь прѣчнхъ случѣннѣхъ поущнѣдѣжувѣ лнцѣ доми. Вь околнцѣ-жѣ Вѣднѣ, коло Вѣдомѣ обрѣвала ся хмѣра а мѣднѣа падавѣ снлннй градъ, котрѣй дуже ушкодѣвѣ засѣмъ, сады і внннцѣ. Вь гѣр-скнхъ потокахъ вода знѣчно прнбула.

— Именнѣмъ шпрнѣтѣ ся вь стрѣннхъ способѣ вь Лондонѣ. По 300 до 400 людѣй умерѣа ка нѣо денѣ. Сама именнѣнѣа не єсть небѣзпечнѣ, але запалѣнѣ дѣлнхъ, поставѣ вь того, єсть смер-тѣльно. Запалѣнѣа дѣстає ся вѣсѣ, если выхѣдѣт ся злѣчѣно вь дому. Дѣлѣного по именнѣнѣнѣа трѣба что нѣмнѣшѣе трн днѣ дѣжати вь дѣжѣу. Именнѣ-нѣа перенѣзѣтѣ ся тепѣрѣ вь Англіи до вѣстѣ і поплнѣлѣа нѣже вь Берлннѣ. Тому-жѣ цѣнаво будѣ читатѣлѣмъ дозволѣтѣхъ, що найбѣшннхъ сред-ствѣмъ на нѣо єсть олдѣ еманітѣсовннѣ, котрѣй налѣвоно, по кѣлькѣ крапѣлѣ на хустку і бдѣмъ-хлѣсѣ нѣмѣ бдѣ часу до часу. Такожъ можѣа его по 5 до 6 крапѣлѣ давати на цукѣрѣ і похлѣтѣи.

— Стѣнѣ телеграфнѣй отворѣно на частъ купѣ-лнѣ вь Жѣгоѣвѣ, Крнннцѣ і Шанннцѣ.

— Хѣнѣнѣ робѣтннѣа вь Европѣ. Подѣлннѣмъ дѣлнѣа рознѣнѣа газетѣ вѣстѣ, что однѣи властѣ-тѣль бѣлѣшнхъ повѣтѣной вь нѣмѣжѣстѣхъ мѣкѣн-бургѣмъ закладѣа спрѣвѣдѣти хнѣнѣнѣхъ і улі (кулі назнѣнѣнѣа ся зарѣбннѣа вь Ннлнѣхъ і Хннѣхъ) до робѣты нѣ полѣ, бо не можѣа дѣста-тн на лнцѣ дешѣвнхъ але вѣзгѣлѣ вѣннхъхъ робѣтннчнхъ нѣ самѣмъ мѣцѣ. Сей лнцѣнѣ подѣвѣ сѣй дѣдѣнѣ до вѣдомѣстѣ ннннхъхъ дѣдѣнѣнѣ і нѣ-лнцѣа члѣдѣ дѣдѣнѣхъ радѣ прнстѣло на се прѣд-ложѣннѣ. Правительствѣа мѣннѣнѣбургѣа, дѣнѣдѣ-шнѣа о томъ, зарѣтѣстѣувавѣ есѣрѣнѣо прѣтнѣвѣ сѣго лнцѣа і лнцѣнѣа, що если бы хннѣнѣа кулі перѣстѣуланнѣ грѣннцѣй краѣу, сѣнѣчасъ бдѣстѣнѣтѣ ихъ шупѣнѣмъ назадъ за грѣннцѣу. Розумѣє ся, что се заплѣнѣо прннѣтѣлѣнѣа цѣлѣмъ оправдѣ-нѣ, бо, якъ лнѣтѣно, дошѣтѣ бдѣу бы нѣуотѣтѣ лнцѣа одѣу партію хннѣнѣхъ зарѣбннѣнѣа до Берѣны, а нѣже потѣглѣнѣа бы за нѣо дѣлншѣ тономъ і вѣсѣрѣ вынѣрѣа бы мѣнѣннхъхъ робѣтнн-чѣа, подѣнѣнѣа і дешѣвшѣу і бѣлѣше ннтензнвнѣу робѣту. Найбѣшннхъ докѣзѣа на се захѣдѣа А-мѣрннѣа, а именѣо Калѣфорнѣа, до нѣмѣхъ зачѣдѣють закономъ задержѣти наплнѣнѣа Хннѣнѣа.

— Цѣнѣнѣмъ закладѣа выгрѣлѣа недѣвно вь Санѣ Франснскѣ амерннѣнѣхъ Вудѣортѣ. Удаѣа ся оу-нѣа опѣтѣ черѣзъ 153 годннѣхъ і 48 мнѣнутъ. За-кладѣа ннѣмѣа о 20 фунтѣвъ штерлннѣнѣхъ (200 ар.).

[illegible]

Проекты закона о средствах пожизненной нормы торговли средствами пожизненной, быта, торговли забавными, танцами, одеждой, посудой, столовой и кухонной, нагами и иными, утвержденными до средств пожизненной, а также торговли наготово. Закон закондас, что установить ся окрем державный органы надзорщ, котры будут мати право реалдувати все тй предметы и брати аз нихх прбщи до розкыдту. За сй прбщи одержат купцй вы нагороду. Подроблюванье и фальцованье средств пожизненной, такжежь вырбщ шкидных для здоролва средств пожизненной або пиших

Надбслане.

До Поважаним Торговцям Е. Леницького и Ф. Перлики из Перемисла.

Хотячи купити фану и образ професіональній до наших церкв ми удались до Васъ писемно о прислание намъ выше вгаданихъ рѣчей. И добре впробави та Огцѣ Духовній, що по бравши въ Вашой торговлі рѣчи до оновихъ церквей, виписали Вамъ признанье въ газетѣ „Дѣло“, бо и намъ прислани рѣчи вдоволили насъ цѣлковито, такъ якъ матерія вѣсть добробна, выкончене старанно, а що найважнѣйше цѣна цѣлкомъ пристоупна.

При томъ годѣ намъ поминути и ту обставину, що хотъ Вы Вашу торговлю недавно, бо въ грудні минушого року, одкрыли, дали намъ тѣ рѣчи на доброду выплату, чимъ намъ вчинили велику ласку.

Длитога гадаемо, що не лишъ прислугу зробимо ишимъ братствамъ наколи Вамъ се совѣстно признанье перешлемо, але такожъ обов'язкомъ кожного правду любячого чоховика вѣсть, остерѣгати, щобъ у такихъ агентствъ не купувати, що то по селлахъ волоцуть ся и за великй грошъ иже шматъ напихають, але звертати ся до рускихъ купцѣвъ, иже ишимъ вѣсть фирма Е. Леницькій и Ф. Перлики из Перемисла.

Пересылаючи тоє писмо остаемо въ приналежнѣмъ поважаньомъ:

Стефанъ Ярошакъ, Дмитро Куликъ, Юрко Тарасъ, — провизоры церковны.

Ярмивъ старый 20 мая 1891.

Спеціалістъ педугъ шкѣрныхъ и веверичныхъ

Д-ръ Казимиръ Подлевскій

одбувши спеціалій студію на клінікахъ проф. Фуріора-Веніера въ Парижѣ, Ласкара въ Берлинѣ и Коппеа въ Відні, замешкавъ при ул. Соборной ч. 10. (Домъ переходящій въ ул. Валовою ч. 9)

Ординусъ бдѣ II до 12 и бдѣ 3 до 5.

Альбумъ заслуженныхъ Русинѣвъ.

Цѣна 70 кр.

Дѣстати можна въ товариствѣ „Просвѣта“.

Надбслане.

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ

подо „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (підъ св. Духа)

напротивъ голяного одраку.

Окуляры, цѣмеры, барометры, термометры, микроскопы, мылины електричскы, рѣспараци найдоупнише и найскорѣше.

Замовляти въ провінцію адресувати: „Новый оптикъ“ „подо Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Д-РА РОЗЫ БАЛЬСАМЪ ЖИТЯ

вѣсть иже больше якъ бдѣ 30 лѣтъ знаеме, трапленье, апетитъ выкалююще, одбывали усуваюче и лагодно розбѣляюще

средство домашне

Велика флашка 1 кр., малъ 50 кр., почтою о 20 кр. больше.

Вѣсь части ошаконили мають ся наведени нарку охоронку закономъ депоновану.

Склады по вѣсьхъ антикахъ Австро-Угорщини.

Такъжъ можна купити:

Прагеску универсальну масть домову

Она вѣсьхъ вногихъ досѣдѣвъ именованъ владѣху чиненне, трапленію и загонне пораненныхъ жѣвъ а прѣтъ того дѣла уваруюче и розкладѣ

Вѣсь части ошаконили мають ся наведени нарку охоронку закономъ депоновану.

Головний складъ

B. Fragner, Prag.

Nr. 203-204, Kleinsasse, Apoth. zum schw. Adler.

Россылаха почтовою що дин.

Фотографічне Заведеніе

Кароля Рошкевича

виступаюче у Львовѣ бдѣ 7 лѣтъ, перенесено въ площі Маріинсон ч. 3. до ново-выбудованой ателіе въ Каролевскій готель въ партерѣ и уряджено побѣли найновѣйшихъ вымогъ въ блискучихъ и выстроено въ сѣтло дѣше до фотографическихъ снимковъ прѣхъ вѣсьхъ до новочасной штуки на вѣсьхъ переносныхъ заграничныхъ заведенъ.

36 высокимъ поважаньомъ

К. РОШКЕВИЧЪ.

Товариство „Просвѣта“

при вѣсьхъ вногихъ ся вѣсьхъ въ школахъ народныхъ подѣ до вѣсьхъ Свѣтлыхъ Радъ Шкѣльных, Виреподобныхъ свѣщенікѣвъ, катихитѣвъ, Высочеповажнихъ учителѣвъ и родичѣвъ, що книжки накладу товариства, приуладенъ кр. Радю шкѣльному

НА ПРЕМІИ

для ученикѣвъ красно отриманъ въ позолаченыхъ берегахъ, можна купити въ канцеліріи товариства при улиці Вѣрменскій ч. 27

по слѣдующей цѣнѣ:

Добра роба, добре будѣ	17 кр.
Росказы про силы природы	20 "
Оповіданя о житіи св. Бориса и Глѣба	20 "
Повѣстки для дѣтей	27 "
Сестра Байна	15 "
У пронасть дорога конзика	23 "
Зора	25 "
Меторія Русъ ч. I.	25 "
Меторія Русъ ч. II.	25 "
Меторія Русъ ч. III.	25 "
Паша, душа въ господарствѣ	35 "
До-що про вѣроразѣ	20 "
Лѣвъ и конопилѣ	24 "
Рогата худоба	45 "
Про живноту и дѣмъ	20 "
Вензавитъ Франклінъ	16 "
Пасѣва	24 "
На досѣткахъ	22 "
Чимъ люде живѣ	20 "
Житѣ св. великомученика и мѣри Панталеймона	20 "
Дробна птица господарка, а великй грошъ	20 "
Вѣдѣрты Америки	22 "
Зѣрита нѣбѣвъ и пожиточий	42 "
Перекотиполо	18 "
Карналь и Методій	22 "
Молитвенникъ народный (въ вычайной оправѣ)	20 "

а) хребетъ полотноный и золоченый хрестъ въ переду 25
б) цѣла оправа полотнона, берѣга золоченый и золоченый хрестъ въ переду 35

Вѣсьхъ замовленя высылать ся скоро и точно.

Кістяки Гольбайна

Образки з житя

дѣтано

въ редакціи „Зеркала“ по 15 кр. (въ почтовою пересылкою по 20 кр.)

Кароль Баллабанъ

у Львовѣ

поручае

Хиньско-россійску гербату

темно паглаголюче знаменитымъ искусомъ и ароматичнымъ знахотъ.

кѣлю Конго дѣсарскій	2—
родинноя зѣл. кор.	3—
безъ кор.	2 80
дуже доброй	1 80
Melange de Moskau	4—
	3 80
Imperial	5—
мѣсьвокъ власныхъ	1 80
спроваджунъ	1 50
Тѣтъ антъ до гербаты	1 20

КАВЫ

кѣ Цейлонъ, грубо зерн.	10 80
середнѣ	10 40
Куба	10—
Laqueira грубо зерн.	9 60
Qualenala	9 20
Jamaica	8 80
Rio lave	8 40
Sanlos	8—
Москва арабска	10 80
Ява золота	10 80
Цейлонъ перлова	10 80
Сіріусъ	9 20

„КОВЗАРЬ“

ЗБОРНИКЪ КВАРТЕТѢВЪ.

Цѣна 60 кр.

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Для церквей

КАДИЛО

Для церквей

ЦЕРКОВНЕ

благовонне

поручае

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

пачка 1/4 фунта 50 кр.

Для церквей

При закупкѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часопись.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

и к. уприв. гал. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купуе и продаетъ

вѣсь эффекты и монеты

по курѣ деннѣвъ найточнѣйшѣмъ по вчислюючи итьякомъ провінціи.

Яко добру и певну льокацію поручае

4 1/2 %	листы ипотечный
5 %	листы ипотечный преміованый
5 1/2 %	безъ премій
4 1/2 %	листы товариства кредитового земского
4 1/2 %	Банку красового
4 1/2 %	позичку праву галицку
4 1/2 %	позичку провінціинну галицку
5 %	буновиньску
4 1/2 %	позичку угоренихъ зѣлѣзницъ державныхъ
4 1/2 %	пропінціинну угорену
4 %	угорскъ облигація индѣмніційнай

а вѣсь тѣ паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все купуе и продаетъ

по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного приймае бдѣ П. Т. купуючихъ вѣсьхъ вымѣновъ и вѣсьхъ платитъ мѣсьхъ платитъ дѣнѣвъ, такъжъ закупае купоны за галіцку, бѣтъ ильаго бѣчѣсана, а замѣвѣвъ лишь за бѣчѣсана мѣсьхъ спрадѣчныхъ контобѣвъ.

До сѣкѣтѣвъ у котрыхъ вымѣны купоны, доставленъ новѣй аркушъ купонѣвъ, за вѣрѣвѣтъ контобѣвъ, котры самъ поносить.

Уже появилось

накладомъ А. Хойнацкого ураниятеля книгарнѣ Отавровицьского Института популярна книжки, приназначены для вироуду и одобрены Вироудъ Митроп. Ординаріатомъ у Львовѣ до ч. 115 въ 1890 р., подо заголовкомъ

Иллюстрованій Житя Святыхъ

угодникѣвъ Божихъ на каждый день въ роутъ празнуемыхъ гр. кат. Церквою.

Цѣла книжка має 672 сторѣвъ, звычайного формату на лучшѣмъ паперѣ и приуражена 17 иллюстраціями. Описаня житий Святыхъ, основанъ на историческихъ жереллахъ, идуть въ томъ самѣмъ порядку, якій находитъ ся въ Часословахъ, при кѣнцѣ же книжки додѣченъ выдобучный унѣвѣтъ.

Цѣна одного примѣрника въ хорошѣмъ переплетѣ въ ангаліонѣ платно и въ почтовою пересылкою выносѣтъ лишь 1 зр. 70 кр. и. и.

3910

Вже вийшла зъ друку перша повна популярна

ИСТОРИЯ РУСИ

уложена побѣли найновѣйшихъ жерелъ проф. Олександромъ Барятинскимъ въ 40 иллюстраціями и 2-ма мапами историческими въ 18 аркушахъ друку. Цѣна лише 50 кр., въ красной оправѣ 72 кр.

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“ ул. Орменська ч. 27 и по вѣсьхъ книгарняхъ Галичини и Буковины.

АВІЗО!

Симъ маю честь повѣдомити Внов. ПТ. Публику, що я мой

СКЛАДЪ ОБУВИ

у Львовѣ

значно побѣльшиль

а зрадѣ того-жъ будѣ теперъ въ русахъ п. Альфа Ранда, котрый мою філію у Львовѣ устроивъ а познакомленъ въ вымогами Ви. ПТ. одборѣвъ подо кожнѣмъ взглядомъ зможе ихъ вдоволати.

Поручаючи отже Ви. ПТ. Публикѣ мои выробы

обуви мужеской, дамской и дѣточой

на сезонъ весняный

вспнѣваю, що можѣмъ сѣмнѣмъ старѣмъ будѣ доставляти товаръ въ найбѣльшой якості по дуже низкихъ цѣнахъ.

Альфредъ Френкель

СКЛАДЪ ОБУВИ МЕДЛІНГСКОЙ у Львовѣ ул. Гетманьска ч. 12

Вѣденскій магазинъ товаровъ модныхъ

„AU LOUVRE“

Львѣвъ, пл. Капітульній

чадало 3.

Найбѣльшой по французскіи ула-

дженей складъ товаровъ на

цѣлу Галичину.

Сезонъ 1891.

Зибѣтѣ найдешевше

жерело накупина.

Найбѣльшой складъ

есть нѣвъ въ пертерѣ

такъ и на 1. поверѣ

подѣленъ на много

бѣдѣтѣвъ.

Одѣль I. для коронокъ, лѣвѣтъ, дѣвѣтъ, портъ, галѣтъ, и коронокъ до бѣлы, капелюхѣвъ дамскихъ и дѣточихъ, бортѣвъ, пашмѣтъ, тюльѣвъ, серпанокѣвъ, товаровъ шовковыхъ и ошаконныхъ пѣвъ борѣвъ крашеныхъ.

Одѣль II. Капелюхи дамскы, дѣвѣтъ и дѣточы, выробы пашмѣтъ для дамъ, дѣвѣтъ и дѣтей въ шовѣ, вѣвъ, и fl d'essone, горѣсты и запасы для дамъ и дѣтей.

Одѣль III. Крапѣты мужескы, екартески, бѣлы мужескы, кофѣры и маинѣты, парасолѣ англійскы, вахларѣ, пашѣтъ, хустинѣ, шлейкѣ, и англійскы рунычѣ.

Одѣль IV. Рукавичѣ дамскы, шкѣрковѣ, данѣскы, шведскы и англійскы, а такъжъ рукавичѣ шовковѣ, новѣйшѣ и нѣтъ.

Одѣль V. Вахларѣ торій и кольоровѣй набѣлъ и вѣчеры, та великй выборъ ипанѣскыхъ предметѣвъ люксовѣхъ и декоративныхъ.

Одѣль VI. Парасолѣ и парасолѣ, ep tout cas ар. 1 70, 2 60, 3 50 до 15 и выше. Великй выборъ бѣловъ до прѣны, зѣ сѣтѣмъ и шовку.

Одѣль VII. Станкы трикотѣвъ и джерѣвъ для дамъ по ар. 1 70, 2 60, 3 50 до 15 и выше. Великй выборъ бѣловъ до прѣны, зѣ сѣтѣмъ и шовку.

Одѣль VIII. Свѣдѣнскы дѣточы, плашки, палатокѣвъ и запасы.

Одѣль IX. Въ томъ одѣль сугъ великй килимъ, сѣльоновъ бѣвъ ар. 6 75 и выше. Килимѣ маттѣоновъ до комнѣтъ дѣточихъ и вѣдѣтъ бѣвъ ар. 2 75 и выше. Килимѣ стѣнѣвъ, передъ лѣжка по ар. 1 75. Ходѣны по 20, 30, 45 кр. до 3 ар. за метръ и выше.

Одѣль X. Ту сугъ портѣры по ар. 1 70 до 2 80. Заслонѣ Тунѣвъ по ар. 3 20, ядѣтъ 1-ша 3 75, Марокко 4 25, Багдадъ по 5 25, Трапѣцунѣ 5 75. Великй выборъ тахѣтъ портѣръ Кірманъ и дѣтѣстѣвъ сѣтъ та матерія на мебѣ.

Вѣль бѣдѣсовѣй заслонѣ коронокѣвъ, цѣла бѣко 1 45, 1 75, 1 90, 2 50 до 30 ар.

Одѣль XI. Найбѣльшой выборъ кѣвъ на дѣжка и стѣны бѣвъ ар. 3 50 и выше. Комнѣтѣвъ гарнѣтурѣ голѣдѣновъ окладѣющъ ся зѣ 2 канѣ на дѣжка и 1 на стѣна 9 00 до 30 ар. Вѣхѣдѣй канѣ шнѣловъ I великѣтъ 25, II 2 50, III 3 50.

Крѣмъ того великй выборъ едѣновѣтъ и доведѣнѣвъ поѣтъ, кофѣ на дѣжка и кофѣ Сѣдѣновѣй кофѣры вошнѣвъ, заговѣвъ, атлѣсовѣ, пѣкъ и до прѣраемъ.

Замовляти въ провінцію полагѣжѣмъ ся антъ найсѣвѣтнѣйшѣмъ. Окремѣй бѣдѣтъ для высылкѣ. Цѣны канѣ дарѣвъ и оплатѣ.

Магѣвинѣ „AU LOUVRE“, у Львовѣ пл. Капітульній ч. 3.

Власнѣтель Е. М. ВЕРНЕРЪ, ул. Радѣ.

Діло

Виходить у Львові щодня (крім неділі і урочистих свят) з 8-ї години по полудню. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших новітніх“ виходить за авторства, а за авторства і акцію за керування редакції.

Президенти і секретарі приймають: у Львові Адміністрація „Діло“ у Баторія 24, Центральна бюро оголошень, у Львові ч. 11, в Євро газети у Карла Ландмана 9, у Відні M. Dukas, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungenstrasse 4; H. Schall, I. Wellstrasse 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті в Гамбургі M. Naumann & Vogler, G. L. Danne & Comp.

Президенти на „Діло“ і секретарі за літературні питання у Львові.

З'являється 1 (13) цвітня почався другий квартал сегоднішнього видавництва „Діло“

Дуже просимо наших Вов. Передплатників поспішати з підписанням передплати і заборгованостей.

Рада державна.

Нарада комісії бюджетової наближається до кінця. На п'ятнадцятому засіданні комісії бюджетової має прийти під нарядом перша частина бюджету: двір цесарський, цесарська канцелярія, канцелярія, рада державна, трибуналы, рада міністерств (а при тому ж фонд диспозиційний) та безпосередній податки. Дебати над бюджетом в повній палаті почнуть ся, після найповніших диспозицій, аж 15 н. ст. червня, так що крім засідань в палаті будуть ще два засідання повної палати послів. На тих засіданнях має поглядатися порядок денний з попередніх засідань і пропозиції правительств, що до внесення вільної пристави в Триєсть. Комісія економічна обчислює свої наради в той справі і внесення вільної пристави в Триєсть має наступати бдз 1. липня с. р. Вирішувати має палата послів погодити чи інші проекти економічні, але це дасть ся вже зробити під час дебати бюджетової. І так справу Ллойдя возмє палата послів дискусує при позиції „головний зарплат“ міністерства торговель, а справу удержання зельваниц Альбрехта при бюджетовій позиції „зельваниц державний“. Що до самих дебати бюджетової в палаті послів, то гадають загально, що лише при генеральній дебаті дискусія буде сильно оживлена, бо всі сторони палати гадають промаляти. При спеціальній дебаті має вестися дискусія як найзоротша, бо особливо послів-селяне хотіли бы чиме скорше вертати дїмбї. Проводирі пільових мають умонитися, на скільки можна скоротити дебат, а може навіть — як доносить N. fr. Pr. — палата згодить ся не брати під дискусію поодинокі таталу бюджету а лише цілі глави. Рівно-ж доносить, що все-таки правительству буде мусіло преджити про довження бюджетової провізії. Президент Смоляк вїде при кінці червня на полудне для підтримання здоров'я, а нарада в бюджетовій буде проводити віцепрезидент Хлюмекі.

Порядок денний завтрашнього засідання палати послів є наступний: Третє читання закону митового; — справозданє комісії податкової що до зміни в податку домових за для розширення Відні; — перше читання пропозиції правительственої о реформі студій правничих, і продовження порядку денного з попереднього засідання.

В комісії бюджетовій при позиції „рух зельваниц державних“ ждаєть пос. Лупуць, щоб розширити атрибуції зарплат зельвничого в Чернівцях і щоб більше уважати Буквинців при обсаді посади. — Пос. Рутенський висказався ждаєть, щоб Галичину більше уважати при доставці матеріалів і щоб підтримати галицьку продукцію. — Пос. Вилинський ждаєть, щоб дохід з зельваниц державних, після предложення пос. Гербота на 1,130,000 ар., числится більший. — Пос. Пилинський постановив резолюцію, щоб правительство розширило круг дїлан дирекції руху зельваниц державних, а бдт так ждаєть занотувати в протокол, що галицькі послів не бдтують бдз ухвал, записаних в галицькій сеймі що до організації зельваниц державних (децентралізація). — На ждаєть бар. Чедана вибрати підкомітет в палаті послів комісії бюджетової для розв'язу справ зельваниц державних.

Коло польське визначило членів до комісії: в справі податку бдз торговель та в справі реформи студій правничих. — Правильно ждаєть інтерпретація, яку постановить пос. Соколовський в справі Морського Ока. — Обговорено становище, яке займе коло при дискусії бюджетовій.

В москвофільськїм таборі

Зайшли останніми часами такі драстичні факти, що они саособні вже і найбільшого оптиміста пересвідчить, як погубне для нашої народності єсть дїланє той фракції, і як конечно було народничим збрати в нею а не служити їй за плащик до антинародних її махінацій.

Мамю на гадї останній маніфестації москвофільськї на юніле „Академічного Кружка“ і на зїзді в Празї. Обі ті маніфестації мусїли вже отворити очі кождому, хто в доброй вірї уважав наших москвофільов за Русинів, тільки — уживаючи трохи твердшого [мат.]-русского языка, протиняли фанатичь та дашкам в етимологічній правопос. Нияк їхто вже не може останати в сумнїв, за кого себе держать наші москвофіли і які неопідують засади національнї.

На зїзді в Празї галицькі і буквинські москвофіли заявили себе — окремо бдз Русинів — репрезентантами російської [велико-русской] народності а промаляли лише по російськи, уважаючи нашу мову, мову батьків і матерей своїх, за мову хлопецьку, за діалект заужоженый на викорїнення. В тїм вигляді наші москвофіли приймали на себе добровільно роль екскурторів в Австрії царського указу з 1876 року, забороняючого розвїй нашої мови в Росії.

Так само на юніле „Академічного Кружка“ у Львові молодіж москвофільська не тільки ворожо высказувалася о патріотич-

них амгаганях Русинів — розвагати свій язык народний, але — по разі першій — навіть уже і промаляли по російськи [яко-гаторомъ велико русскимъ]. „Галицька Русь“, восторжє своїм, обдасить сєй факт [очевидно на адресу московських благотворителів] до бдзидного значїня: „Юбілей Академічного Кружка бдз — першою в Галичині маніфестацією, в время которой молодеж и старшіи люди говорили рїчи на литературномъ русскомъ языкѣ, или аж его розвїдинтели называють, московськомъ!“ Через те, першій раз, москвофіли [„молодеж и старшіи люди“] скинули маску і заявили ся виразно такими, якими суть на дїлї, а доси лише маскувались, — заявили тепер не якімсь ідеальними москвофілами політичними, але прямо такими ренегатами, про яких говорили наші послів в сеймі: gente Rutheni, natione Russi, аналогічній з ренегатами: gente Rutheni, natione Poloni. Однї і другї не виражають ся, що они з роду Русини, та тільки не признають такої народности, а приймають за свою народність однї польську, другї російську. Хто свого часу не вїрив наших послів, — тепер чей же вже пересвідчить ся, як на дїлї виглядають „историческіи начала“ наших москвофільов.

Юбілей „Академічного Кружка“ — лїз се публично голосити самі москвофіли — був маніфестацією національної єдності в Росію, був демонстрацією против народничь и их идей, був протестом против національної самостїйности нашої Русь, в консервативн-жэ заняло такжэ солідарність з нїмелїційною системою супротив нашої народности в Росії. Для того не дїно, що Русини и не-Русини мусїли шаста в око, що мїжє ними и 115 питомцїв руско-духовної семінарії у Львові вислал на той юбілей зветне письмо, до молить Все вышнього: „чтобы Академічскій Кружокъ никогда не сходилъ изъ правого пути, всегда былъ вїрнымъ сыномъ святой Матушки Русь и великого русского народа“. Офіціальній и неофіціальній польскїй газети глумили на сїю рїч вїз становища інтересів держави (звїстно, що Praga-дз ексципував змїст адреси на вїзє за „Nochverrath“), бучи на те, що австрїйське правительство выхоує озадами державними в львівськїй семінарії рускїй духовенство приязне Росії, — мы-жэ станули на власнєе становище и беручи рїч тільки в огляд на нашу народність, з того погляду той сумний факт зазначили, не впускаючи навіть в ширшї розбїр, щоб на нас не упала і тїнь охоты виключуваня яких-небудь жїр против авторів того письма.

Нияк-жэ зї обовязу дїявничарского мусїмо дїнєти нашим читателям, що в тїй справі зарплатъ Е. Е. матрополїт сїхдїть в семінарії и настоятель вїзвали до протоколу всїх питомцїв, щоб дослїдзати, котрі то 115 підписали звїстну адресу. Не знаємо докладно результату сїхдїтє але доводимо, що тїх, які б писали и підписали

письмо, „нема“. Если се правда, то письмо питомцїв сєабрїковано и 115 підписав сєабрїковано — ad majorem gloriam „матушки“ и великого русского народа... На всїй спосбї рїч дуже цїкава и кїдає лїзє свїдєло на моральну єдність преславних наших москвофільов...

В справі еміграції до Бразилї.

З Перемишлянського доносить нам:

„Агітація жидів за еміграцією наших селян до Бразилїи переносить ся з повїту волицького до перемишлянського. Така н. пр. в сїдї Яхторові однїх вєзможний господар, отець четверо дїтєй, сїпродав своє маленьке господарство [за 100 ар.] и выбрав ся до Америки.“

„Жиди ведуть агітацію межі селянами в бдзидний спосб: говорить, що пїбїтє наш цїсаръ занушав в Бразилїи великі обшари землї для архієпископї и радї бы тую землю заселити нашими селянами, котрі прибувши за море, достануть ґрунти, грошї на загосподарованє, инвентарї и т. п. Уряди нашї не ставлять еміграції перешкоди... а жиди користають в подбїйнои напрямї: раз, що достануть грошї за доставу „товару людского“, а по друге, що кнуцють на спекуляцію ґрунти для емігруючих селян.“

При нагодї сего доносєня годїть ся намъ ще де-що докинути про долю выемїгрувавших до Бразилїи селян з Царства Польского.

Польскї емігранти в Бразилїи такі нещасливї, що радї бы кождо хвилї вертати назад до краю. П. Гіліна [котрий жиди до Бразилїи яко справоздаєць] повернув уже до Варшави и розказує, що межі емігрантами в Рїо знайшов лише одного-єдиного, котрий не радї був вертати до краю, але той не хотїв подати, якъ називався и звідки — видко, мусїв яко алоцинець учени перед карою. При помочи російского консула в Рїо, Франкліна Альвареса, удалось П. Гілінь забрати на кораблї Ллойд „Köln“ 223 емігрантїв в Рїо а 32 в Сантос для перенесєня назад до краю. Кс. Хелмїцкїй остав ся ще в Бразилїи и стараєсь виправити також якусь партію емігрантїв.

В Dziennik-у Roznaisk-ий в допис з Торуня читаємо таї доносєня:

„Лїди мы позбули ся громады тїх людей, що то ихъ зазернули назад в причини, що не мали грошей на дорогу, аж отєе загостили до нашего мїста новї гостї: чотири жиди в дївчина, повертаючи з Бразилїи до краю, а именно до Лодзї. Жиди розказують, що чоловік ихї помер в Рїо в лазарєтах, а онї в крайній нуждї удались до російского консула и той постарав ся о те, що кораблї перевіз их до Брємї, а звідтамъ достались до Торуня. Тут положїя вїзла их на фонд мїсцевих убогих,“

Лїтописні матеріялы

до исторїи мїста Сокала бдз его основаня до 1890 року.

Уложивъ Василь Черницкїй, парохъ в Сїльці белого.

(Далше.)

По спавєню Татарями мїста Сокала з церквами и костеломъ 1519 року, — по чїмъ лишили ся слїди на поляхъ знавших „огородами“, що тамъ стояло в старину мїсто, — перенїсї Андрїй Тепчинський, вєзводо сандомирскїй, мїсто Сокала з львово на правий бїк Буга, з рївини на горбок, де стояло оно до теперї. Опамятавши ся з перестрахи, мїщане почали збрати ся на новїмъ выгнєномъ мїсци, будувати домї, и незадовго стануло мїсто Сокала, окопанє високими валами для лїшого оборони бдз неприступа. Та часть мїста Сокала, де осїла перша колонїя мїщант, зове ся тепер „старимъ Сокалом“. Она єсть замѣшкана самими жидами, а по выкопаныхъ високихъ валахъ можна бє бачити слїди тяжкої працї людскої, осївшихъ ту першихъ мїщант сокальскихъ. По-підъ мїстою були підземні цївинцї, на нихъ бо на-трапляє ся при будованю новихъ домів и копаню землї. Деякі бдєрїтї нїнцї суть в значній глубинї, до другихъ труднїй приступити за для занавшїхъ осїмїхъ. По домихъ дїтєхъ супокою стало розширїти ся мїсто, побудовано церкви з костелами, выкорочанї прїтїкаючї лїсь перемїщено на орїй полї, ремєсла з торговлєю оживили ся. По свїдоцтвї перехованихъ записокъ в мїсцїхъ архївї, було в Сокалі 1570 року: рыбаків 20, пекарів 36, рїзників 7, шєщєв 16, ковалїв 9, ткачїв 15, кушнїрїв 14, а що найважнїше, були лише два домї жидівскї, бо

надъ се число не вільно було більше жидамъ осїдати в Сокалі.

Щобь допомогти мїсту до скоршого его розвою, стали надавати польскїй король для добра мїщант сокальскихъ рїзні корисні привїлеї мїсту. Тї привїлеї, списанї на латинськїмъ и польскїмъ языкѣ, переховують ся в ориґиналї и вїрнихъ бдїсахъ в добре утримуванихъ книгахъ, при рускїй церквї св. О. Николая. Трудно подавати ту всї привїлеї, надаванї Сокалем, в дословнихъ бдїсахъ, бо з сего парєла бы спора книга, а при тїмъ згаданїй привїлеї мають вартість лише для самого мїста. Уложивши вїрїй вытїг з тїхъ привїлеїв, збравши важнїшїй приключєня, бдєрїли ся до Сокала, з архївї лївськихъ, церковнихъ, Бернардинських, а заоднож метричальнихъ, — а уложивъ усе в хронологїчній порядку и отєе подаю яко матеріялы до исторїи мїста Сокала.

Рік 1578.

Польскїй король Стефанъ Баторїй, маючи вгляд на піддувало мїста Сокала за-для пожарів и нападів татарскихъ, увільняє сего року мїщант сокальскихъ бдз домового грошевого датку и акцизи, позваляє для піднесення торговлї на основанє в мїстї торговельного ярмарку в день св. Войтїха, та надає мїсту право побирати мито надъ Бугомъ в користи мїста.

Щобь не допустити жидів осїляти ся в мїстї, приказує згаданїй король старостї сокальскому бдати про давнїше розпорядженє, щобь не впускати жидів надъ два домї у мїсто. [Архїв мїстїй.]

Рік 1596.

Король Жигмонтъ III. затверджує грамотою виданою сего року давнїй привїлеї надаї мїщанамъ сокальскимъ що до вольного вїзду дерева в окрестнихъ лїсахъ на пильно-ско та будівляний матеріялы. Позваляє з

принцип вольного вїзду в лїсахъ настанє собїра сїрава межі мїщанамъ и Александрою з Тишєвичевъ Язловецкою, старостоїною сокальскою, котра не хотїла выдавати мїщанамъ дерева з лїсбѣй, рїшав король сїю собїру справу в користь мїщант. [Архїв мїстїй.]

Рік 1599.

На малїмъ острові окруженїмъ водою, стояв малый деревняний костелъ, збудований в дубини в формї хрєста вїхлїсний з середини и з верху глиню. Костеломъ тїмъ завїдував латинськїй парохъ в Сокалі. Сей костелъ, приналежїи до давнього мїста Сокала, коли оно ще стояло по лївомъ бокѣ Буга, окружало поле, на котромъ управ-ляв лат. парохъ огорожену и хїлї, а по силѣ прилежующого ему права ловивъ утери в пильничїй по-при костелѣ рїзцѣ „Рат“, по котрїхъ полишали ся слїди. Коли Татарє зрабували и спалили Сокаль 1519 року такъ, що з цїлого мїста полишили ся лише згащенїя і купя грузи, остаясь ся цїло згаданїй на острові в формї хрєста збудований костелъ. В тїмъ костелѣ мїстїлася чудотворна икона Матєри Божой, змалювана на деревняній кп-прєсовїй табличї не величїмъ розмїрѣ. Тую икону малювавъ Яковъ Венжикъ, надворний маляръ короля Владислава Ягайла, при чїмъ — якъ голосятъ переказъ та стародавнї записки — мала єму бути помїчна рука ангєла. [Jakubie Wężyku, robota chęć u pragnienie twoje w uszanowaniu oddawałem obraz Matki mojej, tak mi się podobało; że obraz jej, któregoś tak bardzo oddawałem ręką twoją pragnął, ja ręką Anielską wykonałem.] Яковъ Венжикъ подарувавъ бувъ змалювану икону Матєри Божой до рускої церкви в Сокалі и тамъ она довгі лїта мїстїлася, прославляючи ся чудесами. При тїй церквї осїбъ маляръ Я. Венжикъ и ту померъ. Яковъ Венжикъ змалювавъ згадану икону, даровану рускїй церквї сокальскїй, на подобу иконы Ма-

тери Божой Ченстоховскої, яку князь Владиславъ Опольскїй за-для нападовъ Татаръ вїз замку Белеского забравъ и умістивъ в Ченстохові. При спавєню Татарями Сокала 1519 року спалили ся и руска церковь, де переховувалася чудотворна икона Матєри Божой. Позавїз на-разі не було де умістити зї підї грузи спавєної церквї видобуту икону Пречистої Дави, котрої чудеснимъ способомъ не дбїгнула ся вєсєжїраюча полонїня, уміщено бї в деревняній на острові збудований в формї хрєста костелѣ. Латинськїй парохъ сокальскїй, дїставши разъ вї свои руки згадану чудотворну икону, не бдїдали єн вже більше Русинамъ и она полишила ся в посїданю латинників з Бернардинськѣмъ костелѣ в Сокалі. Исторїю згаданю чудотворної иконы уложили рускїй парохъ сокальскїй в древнихъ часахъ и напечатали в вїнїз по руски. Однїх примїрїнихъ тїхъ книгъ, де були описанї бдз початку вѣв чуда, вышадєно вї старинї у о. Леонтїя, руского пароха з Шмиткова, перєведєно з руского на польскїй языкъ и напечатано исторїю чудотворної иконы в короткїмъ мїсцї в книжї: „Moja Straż korony Polskiej“ (Львѣв 1724).

Якъ перєдъ спавєньємъ мїста Сокала, коли чудотворна икона Матєри Божой мїстїлася в рускїй церквї, такъ само по спавєню мїста та уміщено тїхъ иконъ в костелѣ на острові, горнули ся збѣ сторбї до пєя людє. По причинѣ, що після перенєсєня мїста Сокала з львово на правий бїк Буга трудно було мїсцевому латинському парохови задоволювати духовнїй потреби члєновихъ богомольцїв, що зїзиди ся на острові в костелѣ, сїпровадивъ Станїславъ Гомулинскїй, латинськїй єпископъ холмскїй, двоє оо. Бернардинцїв з Львова и умістивъ ихъ в тїмъ костелѣ, порозумївши ся перєдше з тїй справі з Жигмонтомъ Голєновскимъ, тогдїшнїмъ лат. парохомъ сокальскимъ, та полагодивши ще другу собїру справу з ака-

умістили на якійсь часті в арештах для вояків, а потім віддали до російської границі..."

Справи краєві.

[Контроль надбав по містах. — В справі регуляції ріки Дністра.]

На послідній сесії ухвалили сойм поручити виділити краєвому старанню о се, щоб репрезентативність міста завели у себе докладну контролю якості надбав, впроваджуваного до міста. Тому за порадою старості краєвої комісії рішуче відмовилися від надбав краєвої магістрату міста: Кракова, Львова, Тернополя, Перемишля, Рашева, Тарнова, Коломиї, Станіславова, Самбора, Дрогобича, Нового Санча і Вилона, щоб передати справозданню: в якій спосіб виконують тую контролю? З надбав краєвої магістрату показує се, що або зовсім не контролюють надбав [як в Дрогобичі], або контролюють се лише на око без спеціальних до того приладів, або уживають до оцінки молока самої наги молочної [як в Тарнові, Н. Санчі, Перемишлі і Рашеві], що значайно радше удежнює фальшований молока. Рашевській магістрату самі признали, що уживають топ наги [т. зв. по польській мові] коміюга, зовсім безхвоще. Лише в Кракові відбувають се контролю молока більше раціонально, т. е. означають там, кільки товстости єсть в молоці, а кільки додано мук, і т. п. В Кракові також контролюють масло хемічними способами, в інших містах лише на око судять, яке масло. Магістрату міста Станіславова і Львова не надіслали до виділу краєвого жадного справозданню в той справ, а відомо, якій надбав продає у Львові. Отже щоб виконати ухвалу сойму, має виділу краєвий заступити видати інструкцію для міст, після котрих мають вести контролю продуктів надбав, щоб мешканців охоронити від фальшованя.

Виділу краєвий і соймова комісія господарства краєвого піднесли м. р. в своїх справозданнях, щоб з уваги на яку справу меліорації наддністрянських багачів сойм віддав правительству до передання регуляції ріки Дністра межі Розвадовою і Журавною. Регуляція горішнього Дністра обіймає два діля, іменовані рудою Журавною до Розвадовою і горішню часті ріки до Розвадовою до ви жерель.

Технічний оперт регуляції того першого діля вже виконаний. Правительством зачислено се діля до ряду ріки, до регуляції котрих має правительством причинити се своїми фондами. Але комісія господарства краєвого думала, що виконання регуляції висте положення другого діля ріки намагає також передати регуляції висте положення русла ріки Дністра, і тому відзала правительству, щоб як найкраще передано регуляцію ріки Дністра межі Журавною і Розвадовою.

Виконуючи повмшу ухвалу сойму, заявив виділу краєвий правительству, що постанова представити сойму на найбільшій сесії проект закона о регуляції ріки Дністра на просторі межі Розвадовою і Журавною. По думці виділу краєвого кошты мали би розділитися на екарб державний і краєвий і на інтересовані сторони в такій пропорції, яку запропонує правительству в проект закона о регуляції галицьких рік карпатських, предложених 1885 року рад державній.

Одповідно на повмшу ухвалу, заявив ц. к. міністерство рішуче, що задуману регуляцію Дністра можна би одвинути лише на підставі постанови меліораційного закона з р. 1884. А після сего закона субвенція з екарб державного не могла би вкільки виносити 60% коштів, але що-найбільше 30%; хіба се-б-х ходило о забудованя допливаючих гірських потоків, то прав-

ительство могло би дати субвенцію 50% загальних коштів. Але сю справу треба вперше ще розсудити, бо міністерство каже, що в загальном проекті для регуляції галицьких рік нема агадін о забудованю гірських потоків.

А що-до приєднання регуляції Дністра поиме Журавню, котрою займає ся правительством, вистало міністерство рішуче, що нема жадної гідротехнічної звязи межі сінт простором ріки а осушенням самобренних багачів. Впрочім правительством приєднаня регуляцію поиме Журавню, як виділу до дотай правительствених на тую діля, котрі в роки 1883 виносили лише 30.000 ар., а в роках 1886 і 1887 по 87.000 ар.

Рух в руских товариствах.

Головний збір членів "Народного Дому" в Чернівцях відбув ся дня 12. мая с. р. в комнатах сего товариства.

Голова товариства сов. Винницький відкрив збір промовою, в котрій між иншим сказав:

"Наш Народний Дім — а се діло не тільки добре, але для буковинського Руса і дуже важне, а переважно для того, бо-ж в сій народній хаті скупляє ся ціле наше народне життя, бо з сего сказав би-м одиницю на Буковині народної твердині, розходять ся лучі правдивого народного світла по цілому нашому краю.

"А такого світла треба для нас Русинів як найбільше, коли звязимо, що до недавня тяжка, темна духова мрак покривала майже всю нашу країну, що се і тепер лучі народної просвіти передирають ся дуже тяжко через сі темну, а до того нашого лиха се і свої люди ало волі, що не зносять деного божого світла, рад би пригнати, рад би пригнати і сю нашу се дуже слабеньку просвіту збрку.

"Для того ми Русини, що тепер в власній рідній землі проживаєм всюди вигнаними, всюди утискованими, як справдний наймити чужих людей; для того то се і тепер дуже мало межі нами щирх рук до загального народного діла, для того і наша на Буковині однак народна інституція, наш "Народний Дім", не міг до тепер розвинути ся одоодно до сего великого заці і принести пожаданих для загалу рясніших плодів.

"О скільки під сими дуже тяжкими обставинами відновити уступаючи виділу своїм обовязкам, се каже справозданню сего виділу, котре стоить на порядку денном. Я-ж гадаю вже на сій мбці подати до відомості Світлому зборю один брадрий факт, що подає нашому товариству певну надію на лучшу будучість, а то, що Гого Величество наш дісар знов на просьбу уступаючого виділу на казати урядови, щоб занотувано наше товариство до запомогі з державної лотерії. Визваю, отже щоб Світлий збір через постанову в мбці заявив глибоку подяку за сій великодушний монарший дар. [Всі повстали з мбці з тріпотом окликом: слава!] Не хай сій великодушний монарший дар додасть нам більш охоти до дальшої ревно праці окол адвигнення нашого національного людского життя, а наша щира праця поборі на певно всі наші злиди!"

Потім секретар товариства п. Гула відчитав справозданя з ділу уступаючого виділу за час від 11. мая 1890 до 12. мая 1891 р., в котрих, між иншим, подав:

"Средства товариства для виповненя статутарних задат єсть за малі; се виказує справозданя. 12.680 ар. довгу, котрий був вичнутого року на домі загіпотокований — се, як на наш обставинах велика цера, пожирає наші средства, членські вклади, чиниць до дому і добровільні даки. Проте головним старанням виділу було: орудувати майном товариства так, щоб дім

по части увітнити бд дову, удержати його в ладі, стеречи его власности, при том старати ся о розвиток народного і товарного жити меж членами, і взагалі інтересувати ся і брати участь в справах народних, котрі обходять наше товариство як руске товариство.

"І так виділу стаяв, о скільки було можна, належитости бд довшини, подав петицію до краєвого сойму о запомогу і до став 200 ар.; подав петицію до буковинського падици о запомогу і до став 50 ар.; удав ся в просьбу до Найсвітшого Пана, щоб признав на "Народний Дім" часті доходу з державної добротворної лотерії і одержав бд краєвого ц. к. правительства повідомлення, що наш "Народний Дім" претовано межі інституціями, котрі мають в будучий лотерій додати запомогу. Єсть надія, що наш старани небажом принесять "Народному Дому" якійсь новий фонд на утвореня бурс для бідних учеників.

"Запомогу у сойм виділи наш руский соймовий послы, з котрих два — пп. Бротей Пугуляк і Тиминський а членами виділу, а третій — д-р Волян членом основателем "Нар. Дому". Крім запомогі бд сойму п. Тиминський узбрав меж соймовими позам 105 ар. на бідних учеників і передав до розпорядимости виділу. Ті 105 ар. роздано в той спосіб, що дано двоім академікам по 31 ар.; на коладу, т. е. на одвіз для бідних міщанських дітей народних шкіль до розділеня перед рідняними святами 21 ар.; а на запомогу ученикам гімназії 30 ар. Крім тих грошей виділу видав на запомогу і позичку бідним ученикам 107 ар.

"Для товарного жити удержав виділу читальню і кругольню, і устрів музикаль-но-декламаторський вечорк в честь трох поетів Шашкевича, Федьковича і Шевченка. В лтв устрів виділу в кругольню забаву на выигрыш, в котрій браго участь мав Русинів членів і не-членів.

"Удержуванем кругольні і будівничою частію господаря займав ся ревно виділовий п. Гелечинський. Гого то діло, що дім находити ся в ладі. Визнайомт комят і наслідки над домом займав ся касієр, комісар Тиминський."

Потім бдчано справозданя касове, а іменно рахунок за рік 1890 і прелімінар на рік 1891, котрі подамо на другій раз в сій рубриці.

Під конец поставлено кільки внесень. На внесення п. Бротей Пугуляк ухвалено удати ся до посла ради державної д-ра Воляна, щоб приєднати запомогу з державної лотерії, — а на внесення д-ра Стоцького ухвалено поручити новому виділову, щоб як найкраще заявив ся отворенем бурс для поміщеня шкільних руских молодіж.

Загальний збір законною вибороті нового виділу, до котрого ввійшли як члені: Іс. Винницький, А. Гелечинський, К. Костецкий, О. Манастирский, В. Михальский, Бр. Пугуляк, Ом. Попович, д-р Ст. Стоцький, Бр. Федорич и В. Ясенський; як заступники: І. Гула, Ю. Пугуляк, І. Ронгуш, І. Тиминський, Н. Шкургант; як надзорна рада: Н. Владі, Н. Вавиловський, Л. Гавиловський, П. Войновський и І. Сольов.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

В суботу закінчало ся віче австрійських католиків. Папа прислав вічу благословення, по чім віче ухвалило адресу до папи. Вечером дав ки. Альфред Ліхтенштайн пар для учасників віча.

Віче ухвалило отей резолюції: 1. Збрати на вічу висказуоті погляд, що за для ухваленя небезпечностей, на які виставляе лібералізм державу і народи, треба публічне право, як що-до позитива так в національностей, оперти на засадах християнства. — 2. Віче висказує свою найповнішу згоду на

заявленя австрійського єпископату в палаті пайбт дня 12. марта 1890 р. в справі поверненя вприсосвідно публічної школи народної, підчиненої під нагляд церкви, а вразом жалув, що правительству до сего по-ри не відповіло на се заявленя. Віче прарі-кає витратити в преданности для установле-них Богом проводів і пастирств, та разом з ним боротись о школу католицьку для католицького люду. — 3. Віче признає, що головним жерелом економічного пуджі і недоволеня між християнським населен-нем єсть се, що відстужено бд засад ві-ри і моральности церкви християнської, тож розвиває kwestію соціальної свободи ся лиш на основі науки Ісуса Христа і аго церкви. — Далшй резолюції віча домагають ся, щоб подати кождому можливість сваткува-ти неділю, щоб закладано католицькій стова-рищеня майотрств, челядицьких і робітни-ків та притулків для робітниць під до-глядом монахів.

Царица прибула онотди до Ялти на Кри-м. Царевич виїхав вже вчора з Владивостока і разом з губернатором надмур-ского краю бар. Корфем вде через Си-бір. Князь Юрій грецький вїзв в арстані Владивостока на корабель і виїхав до Йона-гам в Япаві, а з-бдтам через Америку верне до Греції.

Про розруху селянський в Рос-сії подає блішй вісти Daily Telegraph і з них показує ся, що причиною тих розрухів єсть великі подати і матеріальна нужда. Сі розрухи лучили ся в губерніях симбирській і самарській, де з голоду погнали сотні селян, а помімо того стягано податів в сякою строгостію. Забрано селянам худобу, а селян, котрі вже нічого не мали на за-плату податів, біто. Селяне зворушилися і одного з урядників убили а двох також докармили, а бдтам добралися до громад-ських шкільниць збжжжжж. Губернатор Симбирска вислав сильний відділ войска до ворохобних сел, але селяне виступили протів войска в косах, вилами і камі-нем. В біді убито кільки селян і многих уязнено. В справозданю до міні-стерства справ внутрішніх донесено, що ворохобно придумано, але побюють ся, чи таке саме не буде в губерніях казанській та нижно-новгородській. Головною причиною всего, єсть голод і нужда селян.

Російське міністерство просвіти роз-славо обьявляє до кураторів округів на-укових, в котрих подало новий план викладів історії. В обьявну піднесено в притиском, що доконче потреба ширше ильж доси уважляти історію Славян і их відносин до Німеччини, бд котрих визнавали утиснені бд перших хви історичного розвитку. Що-до Чехії міністер просвіти поручає звернути увагу, як на гер-манізацію сего краю, так і на обставину, що у вїсак XIV і XV Чехія була одним з найбільше просвічених країв в Євро-пі. При викладах історії Німеччини поручає звернути увагу учеників на "участі Росії в справі сирілезія Прусь". При викладах історії розвитку Росії треба з притиском піднести, "що Росія, ведучи беза-ставну війну з азійськими номадами, була за-бором Європи протів варварів, що війни Росії з Туреччиною і Польщею були пере-ведені в новоні місця історичної і що на-бір Росії ад виходив був в наслідок охорони а не підбій". Як можна з сего бачити, то наука в Росії служить добре до політичних цілей і дуже добре намагає ся до політичних поглядів правительства.

Німецькій політиці кільки ніяльній в західній Африці не веде. По неспадній експедиції Цінтрафа яврав ся вже сам німецький губернатор, щоб покар-ати ворохобний племена диких. Експедиція числяла 250 людей, по найбільшій часті Німців, а вибралась на початку цвітня. З експедиції вернуло лиш 100 людей і то май-

толицьким шляхтичем Ковнацьким о близь-кій при костелі грунті, котрі обіла посіди оо. Бергардини. Дал 17 жовтня 1599 р. впро-вадив торжественно о. Станіслав Стеб-новский, лат. декан сокальскій, в заступстві несприятного єпископа Ст. Гомулинського, оо. Бергардинів до костела на острові, віддавши при приєднанні церемоніях ключі бд костела а обіла приналежні до костела грун-ту ад регресивним итм et fructum. Тому торжест-ву були присутні — окрім членів єпископального духовенства і шляхти — Броням Я-ловецький староста сокальскій, Іван Остро-рот підданій коронній, Адам Прусиновский каштелян белскій, Яков Собський новодич-любинскій, Георгій Козик маршалок єпи-скопського двору, о. Маркіян Постепальскій провінціал Бергардинів і о. Вернар Стри-динський першій гвардія Бергардинів сокаль-ських. (Memorabilia conventus Socaliensis.)

Рік 1604.

Станіслав Гомулинський, лат. єпископ холмський наклонив Івана Острогата, вояводу познанського, щоб він на мбці деревняного на острові костела та провізорично абудова-но при костелі малій мурованій каплиці, в якій для обвезки бд огню перевозувано чу-дотворну ікону Пречистої Дви, вимурували власним коштом, при помочи добровільних даків, обширний костел з укріпленим монастирем, де би можна було не лише помістити більше число монахів Бергардинів, але і оборонятись в час нападов неприя-теля. При будові давано під фундаменти, по причині вохон земель, бльшой стони, пугля та жуколі в се заливано ванном. Заким положено під будову маючого мурувати ся

костела з монастирем крайній камінь, по-мер головний фундатор, єп. Ст. Гомулин-ский, полишив в письменном завщаню послідню волю, щоб его похоронено в кри-птах нового костела, що і стало ся. По смер-ти Ст. Гомулинського, заявив опорожнений є-пископський престол Георгій Замоєвскій. Той прахивав з Заможа по бдбій там кон-секрації до Сокаля положив дня 2. липця 1604 року крайній камінь під будову ага-даного костела, а на ербій таблиці виріто елбдуючі памяткові стихи:

Tu mihi Diva fave, Coelum cui militat omne,
Quam trepidant Erebi sedes, cui terra, fretumque,
Vota praesecisse ferunt. Nostro Tu Sancta labori
Sis praesens operique. Tu largire futuro
Juvamen et praesidium.

По 7-літній праці за часів гвардіяна сокальського о. Винкентія Моравського, виму-ровано костел з монастирем та високою по-при костелі вежою красною стругури, на котрій в північних часах уміщено вігарт. Ново вимуруваний костел, поблагословив торжественно Георгій Замоєвскій, єпископ холмський, дня 14. цвітня 1611 р. На костелі покрити мбдою, уміщено позолоченими буквами напис: A Domino factum est opus istud et est mirabile.

Одповерхній обширний монастир при-тираючи до костела, окружений огородами та грубими високими муром о чотирох баштах і трох брамах, оточений водою, служив за оборонну кріпость. З огляду на се переходувала окрестна, ба навіть дальша заможна шляхта в монастир Бергардин-ський як в безпечний мбці свої масти в дорожничностих і громах в часах та-

тарських та домових війн. При монастирі мбств ся шпигаль з антикою, котра отола під зарядом Ходоровича, поки сєй не пере-йє ся до Львова. Первістє мале випосаж-єнь монастиря сокальського побільшало ся цо-раз бльше то через даруна і тестамен-тальні лєгати, то через куню грунті. Бер-гардини прийшли в посіданя власного фо-лошу, де виробляв ся сука на монашу оде-жу, они мали два нитрий порони в мліж на Бузі та цеголю на "Бабиці". Пором і цеголю відступили они в позітйших ча-сах мбці Сокаля за відновдну нагору, а мліж з фолюмом забрала вода на Бузі і не відбудовано их бльше. При монастир-ськом костелі оскували Бергардини братоств єв. Франциска, до котрого вписували ся окрестна і дальша шляхта. Позаяк шляхта похороняла ся в підземних криптах костела, то і не забувала она в тестаментних записках на Бергардинів, тому монастир з костелом сокальським збогачував ся з року на рік. Польскі матрони устроювали в костелі престо-ли, жертвуали на дорожничний матерій фелом, яких там до тепер цоно.

Переселяючи докладно монастирскій ар-хів, записують щедри лєгати і значні гро-шеві датки, складані шляхтою на монастир в костелом в Сокалі. З тих лєгатів, списаних в грубій книзі, подаю ту лише важнійш: Іван Острогата записав [1598] монастиреви 5.000 дукатів. Король Жигмонт III. відступив [1603] монастиреви "Бабице" і 250 моргів поля. — Адам Прусиновскій дарував Бергардинам [1604] обляварок званий "Овоком" з будинок, огородами і полями. — Жигмонт Вільнянскій переказав монастиреви [1645] обширний "Косів", був-

шій колись фортецею мбета Сокаля, з пр-належними полями — Бєна з Прусино-ських Сатжжжж загіпотикувала [1675] на до-брах Свєць белскій 5.000 дукатів, за що побрала монастир сокальскій до тепер рокі-рочно з лєбів сїлєцких по 40 сїлєц де-рева. — Михайл Потоцій, воявода волин-скій, справив для костела цілий єрбій престо-лу, вартости 303.410 зол. поль. — Салє-вій Потоцій, воявода київскій, купив єрбю цимборію на великій престол значний варт-ости, дальше жегував [1732] 50.000 зол. поль. на удержаня капелі при костелі а [1766] 68.000 зол. поль. на світло чудотворної ікони Пречистої Дви. — Марія Брізова жерт-вувала дві щиро-золоті корони на агаданій образ. — Король Іван III дарував до ко-стела по побд Турків під Віднем дорого-цінну про золото і єрбю хоругви — і т. д.

Як великі багатства посідав костел оо. Бергардинів сокальських, посідач на-йльшє се, що коли у війнах Наполеонських забрано з церкви та костелів золото і єрбю, то бєла записок, з монастирського костела сокальського, абрано першій раз 8 позбв єрбїа і 190 фунтів золота, другій раз [1809] 99 сотнарів єрбїа, 66 фунтів золота лишє з одної одежі чудотворної та 12 аностов з природий величній з єр-бїа вкнутих. Однє з аностов, упавши при збїманю з престолу на землю, розбив ся на підлозі грубу кам'яну плиту, по чім полізлив до тепер сльж. [Архив Бергардинський.]

(Далше буде.)

же самых муринь, бо всё Нмццъ выигнали або въ бйкахъ въ дикими або бдъ пропавши. Нмццкй корабель мовиний бдлмъ на полудне, чтобы привезти до Камеруу свѣжй силы до новон вымранъ.

Круги дипломатичнй дискутируютъ широко о союзахъ державъ, а поодиножй газеты нформованй компетентными особами мѣстятъ воююю рода ревелации. И такъ въ Нмццкй сторонничествѣ Бисмарка въ великою за- вѣстію издавае на Австро-Угорщину, а не редъ ведутъ въ томъ Нмб. Nachr., лѣтъ давнѣе такъ и теперь нспированй Бисмаркомъ. Нмб. Nachr., пишуча про союзъ Нмццчннъ въ Австрію, кажутъ такъ: „Нмццчннъ мала давнѣе при своѣмъ лудѣ дѣй татанъ, ав- стріецу и росіецу, и неогладно було, пе- ретати по просту росіецу татану. Націо- нальнй споръ въ Австрію досягають ажъ до оцінрению коруцу, такъ що буває, що оці- цари заходять побѣла группъ національнхъ до рѣшнхъ рестораноу и вѣдѣт при рѣшнхъ столахъ. Вирадѣ дієціплна вырѣшуетъ тѣ рѣ- шнцѣ, але въ огляду на можливу будущнсть годѣ покнутъ се неодолюе пражнне, — тѣмъ болѣе, що въ Нмццчннъ гадають, мовъ бы союзъ въ Австрію хорошии Нмццчнну бдъ Франціи и мовъ бы Австрія мущла дѣтѣ помѣч, коли бы Франція зачннула Нм- цчнну. Се вѣтъ хлѣбе. Побѣла арт. 2. дого- вору casus foederis вѣтъ ажъ годѣ, коли крѣмъ Франціи такожъ Росія зачннула Нмццчнну, або подпомагае Францію своѣмъ воѣскоу. Тому то Австрія выкористовуе нагоду, що Нм- цчннъ абдава въ Росію и выставлена на шахъ въ обохъ сторнѣхъ, чтобы вымунѣт бдъ Нмццчннъ экономичнй концессіи.“ Въ томъ тоу выстунають Нмб. Nachr., хочъ въ дру- гой сторони вѣтъ нншй позажнншй газетѣ нм- ццкй вѣкають, що лѣтъ разѣ се вѣтъ резу- лтатъ политая заграннчннъ Бисмарка.

Добре повнформована Росіа обговорюючи подѣвъ въ Португаліи, зазначае, що Франція усунуваши въ Португаліи а такожъ и въ Испанію свою политичну та фнансову помѣчъ, подпирасъ въ обохъ тѣхъ державѣхъ респуб- лнканскй элементъ. Французскй мужъ державнй уложнл собѣ планъ политичнй, котрый опи- расъ ся на коаліцію романскыхъ расъ противъ монархичного устрою европейскыхъ державъ. Такий планъ, побѣла Post, вѣтъ докончѣ потрѣб- ный въ хнлѣ, коли Франція побачла, що стоить цѣлкомъ окремо и що петербургскй кабінетъ бдѣннувъ рѣшучо аліансъ француско- росіецкй. Говорять, что передъ мѣсяцомъ авернуло ся правнтельство француске въ рѣш- чую пропозицію аліансу до петербургского ка- бінету, чтобы выслѣдитъ непенну ситуацію, яка вытворнла ся бдѣ вынмѣню вѣстѣй о намѣ- рѣннхъ гостннѣ царя въ Берлінъ и о маютихъ аачнхъ ся нмццко-росіецкыхъ переговорахъ торговельнхъ. Петербургскй кабінетъ довго не мѣгъ рѣшнть ся, бо царь не має охоты до нѣннхъ зобовѣзанъ, але вынціи бдѣннхъ для Франціи выпада бдѣннн, хочъ була подана дуже крѣсно. Чтобы усмирнть прикре враж- нѣе бдѣннъ въ дипломатичнхъ кругахъ фран- цускыхъ, надало цѣлкомъ несподѣвано ордеръ мннстрѣхъ Фрайснотови и Риботони.

Въ парламентѣ францускомъ предложнлъ мннстръ Констанъ проектъ ш-до устроєня робѣтничнхъ насѣ пенсіоннхъ. При голосованн лншь 87 посѣдѣ завнмѣло противъ нагоду вынесена сего проекта. Деруадъ хотѣвъ выкли- нати скандалъ, провокуючи мннстрѣвъ и ажъ хотѣвъ парламентъ наложнть на него цензуру за таке поведѣнне. — Парламентъ рѣшнлъ, кождоу середѣ братѣ подѣ розвагу справы ро- бѣтничѣ.

Въ Бруселлѣхъ прншло до спорѣвъ и бйкѣ мѣжъ католиками и православными при нагодѣ, хто має ставнть муръ при однѣй цер- квѣ. Правнтельство турецке высладо воѣско, чтобы прнвернуть задѣ и воѣско зачало стрѣ- лати острымъ набѣномъ до товнхъ людей, въ на- слѣдокъ чого цѣла улица скоро застѣли- лась убитыми. Французскй посолъ въ Констан- тинополѣ выдѣвъ остро ноту до Порты, въ ко- трѣ запротестовуе противъ непотрѣбноу нн- тервенціи воѣска и складае вину за пролнвъ крови на правнтельство турецке.

Въ нталіецкѣхъ парламентѣ прннато предложѣнне правнтельства ш-до кредиту на нове уоружѣнне воѣска карабнномъ найновѣй- шон системоу 165 голосами противъ 52. — При дебатѣ надѣ бюджетомъ марнарннхъ нказавъ пос. Имбрннн на се, чтобы кабінетъ авертавъ увагу болѣе на море Адріатке, та чтобы ажъ разѣ мѣгъ прннеснть въ Монте Чіоріо о- вѣнкъ, що Пола ажѣ нталіеца.

Що-до англіецко-нталіецкого договору, то вирадѣ нѣмае урядового заперечѣня на- лѣтъ послѣ Міхалева, але супротивъ выраз- ного заявленія лорда Фергусона въ англіе- цкѣхъ парламентѣ уважуютъ всѣ ту вѣсть на подану лншь для сензаціи. Вирадѣ теноръ французскй газетѣ ажѣ навѣтъ подаютъ текстъ сѣеу умови мѣжъ Англією а Италією та допо- сѣтъ, що англіецкй адміралъ Герветтъ обѣ- днвъ прнстали нталіецкй и дававъ указкѣ ш-до воѣсковнхъ потребъ, — то все-таки можна сказати, що формальнго договору мѣжъ тѣмъ двома державами не заключено.

Ирландске духовенство католицке не у- етае агітувати противъ Парнелла. И такъ архі- епископъ Кроке, снѣнчавшы минушюн середѣ вѣнціацію своѣхъ дієцѣн, сказавъ: „Вже не ма- чого обѣзпачнть за Парнелла; бдѣ пропавшй. Въ исторіи Ирландіи нмѣ Парнелла буде озна- чѣтъ зрадинка народноу справѣ и ворохобн- ка. Олѣ зннцѣтъ гомруде своѣмъ поведѣньемъ въ рознобѣннхъ процесѣхъ, до погублѣнъ свою честь. Молѣтъ ся за его навернѣнне.“ А Пар- нелъ женнть ся въ жонщину, котра вѣла про- цѣсъ рознобѣннхъ.

Въ полуднѣ Аерці прнйде мабуть

до новон воѣнн Англн въ Боерами, хочъ Англнцѣ не такъ радѣ бы таковы воѣнн, прнгадуючи собѣ свои пораженя въ передѣ де- сѣти лѣтъ. Воѣннхъ въ Трансваальнн. Справѣ мае ся такъ: При концѣ цѣтлѣ с. р. выдѣтъ президентъ Трансваальн Крігеръ прокламацію, въ котрѣ нказавъ Боерамъ выбратѣ въ о- ружннхъ походѣ до краю Мапона, до копнотъ золота. Сю прокламацію выдѣтъ президентъ на- жадающе англіецкого губернатора Капленду, Длоха. Але нказавъ не адрѣтъ ся нѣчого, бо Боерѣ прннесоблѣннѣ и далѣе до сего по- ходу, т. зв. „треккѣ“. Губернаторъ выдѣтъ въ- друге убѣдѣнне, котро звучнть мажѣе нѣтъ ульгнматуу. Се убѣдѣнне предложѣнн вѣчу въ Преторіи и тамъ не лншь потнрждѣно цѣтлѣеу прокламацію президента але и за- острено тѣмъ, що кождѣй „треккеръ“ запла- тнть 500 фунтовъ кары або поенднть рѣкъ у- вѣнціи. Чи се рѣшенне вѣтъ уснѣшнѣе, авѣжъ англіеца грозда, не знати.

Вѣйна домовѣ въ Чілі не такъ то а- скоро зачннать ся. Недалеко Інкн, столицѣ партіи контрестѣтѣвъ або т. зв. юнты, прншло до потычкѣ на морѣ и контрестѣты побѣднлѣ а воѣско правнтельство нѣе до сего пораженѣе. Контрестѣты розбѣсѣли черезъ свою агнтуру въ Паражн обѣнннхъ до всѣхъ державъ, въ котрѣмъ за прнчнну воѣнн домовон подаютъ се, что президентъ Бальмаседа стрѣмѣтъ до днктатуры и зломнть конституцію. Рѣвножѣ домагають ся контрестѣты, чтобы державн прнзналѣ ихъ за партію, що веде воѣну, а тѣмъ самыи пыбы ужнвали всѣхъ правъ не- жннороднхъ. На разѣ всѣ державн не бдѣн- вѣлн на сѣй обѣннхъ, до котрого доуцѣно что а декретъ уконституцнон партіи контр- естѣтѣвъ або правнтельства. Въ оубѣднхъ державъ лншь одна Болівія ажѣ рѣшнла ся, чню- стороу въ тѣй воѣнѣ держатѣ. Болівійскй пре- зидентъ, доуъ Аннесто Арсе, умовнть ся въ контрестѣтѣхъ, что если подаруютъ Болівіи доуѣ, лѣтъ она вннѣ чіліецкѣй республнцѣ, то не лншь знаетъ юнту за партію ведучу воѣну, а не ворохобннѣтъ, але навѣтъ допо- може ѣй оружѣмъ. Болівія не може прнза- бутъ, что гѣн. Бальмаседа, побнннхъ передѣ де- сѣти рокамъ болівійскѣй воѣны зачннчѣвъ мнръ въ Лімѣ, побѣла котрого Болівія мущла Чілі бдѣннхъ прннціпцѣ Таранкау. Президентъ Бальмаседа вѣдѣтъ чіліецкому посолн, акре- днтованому болівійскѣмъ правнтельствомъ, бдѣ- ннхъ свои писѣмѣ.

НОВИНКИ.

— Именованье Провосъ. Юліана Пелена, епископа ета- ниславовского, на епископа перемысского оголошено вѣе урѣдово Wiener Zig. въ днѣ 7 н. ст. червня. Вчера — ажъ намъ пишуть въ Станиславоу — прнмѣвъ еп. Пеленъ у себе мѣсцовѣ духовен- ства, котрѣ подѣ проводятъ о. архіепрнствѣ Фнціннѣ лншь ся, чтобы зложнть ему свои бдѣ- жѣлѣннѣ на прнчннѣ аменованн епископскѣмъ пере- мѣнѣ. На промову архіепрнствѣ бдѣннхъ вѣдѣннѣ, что бдѣжѣлѣннѣ духовенства, что передѣ- ченнй [Прим. Ред.: ажъ показуе, не булѣ по- рѣдѣннѣ] а нѣколѣ нѣтъ про именованье зѣдѣ- ннхъ ся, тогда наступатъ оѣщннѣе прѣдѣннѣ.

Въ суботу прнѣхавъ до Станиславоу урѣдннѣ ц. к. нѣвѣтннѣтъ, замѣшкѣвъ въ палатѣ епн- скопскѣй, а въ недѣлю бѣдѣхѣвъ нахѣдъ до Львова.

— Фотнѣтъ тов. „Зѣра“, заповѣдѣннй на вѣтра бдѣжѣно на слѣдуючу подѣлю за-дѣла непевноу погоды.

— Слѣмѣ булѣ сполучена въ громахъ и алѣвою лѣтнхѣлѣ нннѣ у Львовѣ бдѣ 3 до 1/2 годннн рано.

— „Руска Бѣсѣда“ въ Станиславоу устроѣе въ сѣй четвѣръ с. в. 11. червня еконурѣно до отар- ннннхъ города Галнцѣ, чтобы знѣдѣтѣ останкн отарнннхъ и розкопѣ.

— Крѣсѣа рада шѣдѣнѣа установнла рѣчннѣ до внѣшенѣ подѣны о сулѣннѣтѣ въ школахъ се- родннхъ до днѣ 20 н. ст. дннѣ с. р.

— Передѣ по урѣдахъ подѣтѣннхъ. Кнѣзь Романъ Пузанъ оголошуе въ бѣлѣхъ часѣннхъ полѣ- снхъ слѣдуюче писѣмо: „Вѣй нѣрѣннѣмо на са- мѣовѣннѣе поступованье урѣдѣтѣ подѣтѣннхъ. Фактѣ, котрый подѣно, нѣмо прѣдѣстѣлѣе, въ лнхѣхъ обѣтѣннхъ жѣмо. Днѣ 2 н. ст. сѣчѣа булѣ и лнчн въ урѣдѣ подѣтѣннхъ въ Городенцѣ, до въ прнсутствіи п. ннспектора подѣтѣннхъ обѣннѣно, что и маю зачннѣтѣ что за рѣкъ 1890 въ маѣсту Топорнцѣ подѣтку грунтовоу, домовоу и дохо- довоу 969 ар. 8 кр. [грахунокъ аутѣнтнчнй маю у себе]. На разхунокъ сѣго доугу прѣсѣлѣвъ а бѣ н. ст. сѣчѣа 1891 почтоу до урѣду подѣтѣннхъ въ Городенцѣ 300 ар., аумазчѣ, что лншнѣо сѣ- че до зачннѣноу 669 ар. 8 кр. Я прнпоручнѣвъ зачннѣтѣ ту сѣму поѣсѣрѣвъ, але ц. к. урѣдннѣхъ подѣтѣннхъ казанѣ собѣ замѣтѣ тѣмъ 669 ар. 8 кр. суму 1088 ар. 53 кр. зачннѣтѣ днѣ 5 и 29 н. ст. маѣ 1891 р. Такъ отѣа зачннѣтъ а о 419 ар. 53 кр. болѣе, нѣтъ до днѣ 2 н. ст. сѣчѣа бѣ- чѣнѣно. Болѣ ц. к. урѣды подѣтѣннхъ такъ собѣ въ намѣ потупѣтѣ, то что-жѣ дѣлѣтъсѣ мѣжѣ въ тѣмъ людѣмъ, что не умѣють бороннѣтѣсѣ?“

— „Помнѣа русѣтъ сѣ!“ Такий оукаѣ подѣсѣсо — ажъ вѣдомо — лѣтннѣе духовенство прн зѣбѣтѣ- нѣй курѣндѣ архіеп. Моравскоу въ справѣ будо- вы новнхъ костѣлѣвъ на Русѣ. Отѣ и сннѣ днѣ- нн помѣнѣе ко. Тнмѣчѣ, парѣхъ Топорнѣа, повѣ- тѣ бродѣноу, въ 135 чѣсѣхъ Гал. Наг. въ днѣ 5 н. ст. червня бдѣнну, въ котрѣхъ, зннчѣннѣ до жѣртѣвъ на будоуу костѣла въ Топорнѣхъ, повѣдѣа, что „сѣзанѣ лѣтъ обрѣду, но маючѣ своѣго костѣла, ходнть до руснхъ церкѣвъ и русѣтъ сѣ.“ Чи Полаки справѣ русѣтъ сѣ, оуудѣтъ нѣлѣжнѣо намѣ чѣтѣтѣлѣ. Намѣ адрѣтъ ся, что всѣ тѣ крнжѣ и той адрѣтъ сѣтъ лншь маючѣ, чтобы тревожн- тѣ нубѣлку полѣску та а закрнѣтѣ знѣнѣа полю- нѣаціи зѣбѣтнхъ патрнѣтѣвъ. Адѣжѣа и прн- маюннѣннѣмъ зѣбѣтѣ нѣсѣа до радѣ державноу назнѣнн днѣнннхъ полѣскѣ русѣкого кандидѣта — antynarodowum...

— Мѣсѣсѣе Галнчннъ, побѣла зѣбѣннхъ нѣжѣ- выкабѣвъ сѣгорѣннѣоу снѣку, вынѣсѣло въ днѣмъ

31 груднѣ 1890 р. 6,607,816 душѣ, въ чѣго 3,280,433 мужнчннѣ а 3,347,383 женщннѣ. Галн- чннѣа ннѣсѣла днѣ 31 груднѣ 1890 р. 15,407 мѣ- сѣсѣсѣтѣхъ, 1,034,440 доубѣвъ, въ чѣго 1,013,239 замѣшкѣлѣхъ а 21,201 незамѣшкѣлѣхъ.

Пѣсѣла рѣлнѣа булѣ 2,997,430 душѣ рѣмъ- католицкѣхъ, 2,792,449 гр. католицкѣхъ, 1,739 брѣмъ. катоц., 13 старокаатолицкѣхъ, 1429 прѣосѣла- ннхъ, 491 брѣмъ. поуѣннчнхъ, 36,289 лютеранѣвъ, 4990 реформѣннхъ, 3 брѣтѣхъ моравскѣхъ, 63 англнканѣвъ, 454 меноннѣтѣвъ, 5 уннѣа- рнѣвъ, 3 лнѣннѣтѣхъ, 772,213 жидѣвъ, 6 магоме- танѣвъ, 123 ннѣсѣрѣтѣвъ а 116 бѣжѣнѣсѣсѣннхъ. Умѣннчнхъ чѣтѣтѣи и писѣтѣи булѣо: мужнчннѣ 736,333, женщннѣ 502,789, разомѣ 1,239,122; умѣннчнхъ лншь чѣтѣтѣи: мужнчннѣ 207,934, жен- щннѣ 284,146, разомѣ 492,080; не- умѣннчнхъ таѣ чѣтѣтѣи писѣтѣи: мужнчннѣ 2,316,166, жен- щннѣ 2,560,048, разомѣ 4,876,614.

Пѣсѣла зѣнѣа товѣрнѣсѣкоу ужнвало зѣнѣа полѣскоу оубѣвъ: 3,516,698; русѣскоу 2,832,043, нѣмѣскоу 227,600; чѣско-моравскоу и словѣцѣкоу го 5737; румунѣскоу 283; оловѣнѣскоу 208; мадѣрѣскоу 95; италіецѣскоу 58; сербнѣко-хорватѣ- скоу 4.

Кѣсѣа мѣла Галнчннѣа днѣ 31 груднѣ 1890 року 758,980; худѣбоу рѣгѣтѣн 2,461,068, мужнѣвъ и оубѣвъ 1134, нѣтъ 21,210; оубѣвъ 635,007; свѣ- нѣвъ 780,337. Улѣнѣвъ булѣ 259,908.

— Пѣсѣтѣ. Дѣа снѣннхъ элнѣтъ, ажъ навѣстнлѣ 28 н. ст. Чѣшѣнѣскоу, выстунаѣвъ въ Горннцѣ, того-жѣ поѣтѣа, нѣсѣннѣй потѣтъ въ бѣрѣгѣхъ такъ, что вода отѣла бѣ мѣтрѣвъ вынѣе лѣтъ зѣмѣ- чѣнѣно. Пѣвѣнѣ върѣла на дорожѣ въ Горннцѣ до Любѣчѣа 9 мѣстѣхъ та порѣзѣнѣла матернѣхъ мѣстѣхъ. Дорогѣ пошнѣнѣа, пола и обѣнѣжѣа поѣмѣнѣнѣнѣ мѣстѣхъ на мѣтрѣ въ высоку. Грунтѣ булѣа залнѣнъ на прѣсторѣнѣ 1 1/2 кнѣлометра. Стрѣтъ не маюла на радѣ оцннѣтъ, адрѣсѣ одна- ко-жѣ, что не будѣтъ оны волнѣнѣ.

— Оуѣа. Днѣ 25 н. ст. малѣ агѣрѣвъ обѣлѣварѣкѣ гр. Ромѣна Потѣчѣкоу въ Альѣрѣдѣ въ цѣ, повѣ- рѣмѣннѣннѣнѣнѣ; всѣ буднннѣ, крѣмѣ хѣтѣи, погорѣлѣ. — Днѣ 4 н. ст. червня передѣ вѣчѣ- ромъ въ Полютоу вѣнѣнѣнѣа зѣнѣвъ вы- бѣхъ оуонѣ, але на шѣстѣе зннчѣнѣа лншь одну хѣту.

— Грѣмѣ ударнѣвъ днѣ 29 н. ст. малѣ въ Лнбнѣ- нѣхъ вынѣнѣхъ поѣтѣа зѣбѣрѣскоу въ хѣту и снѣ- лнѣвъ 12 нѣосѣкурѣннхъ будннѣвъ. Оуонѣ булѣвъ бѣ далѣе рѣшнѣнѣвъ ся, сѣмѣ бѣ не п. Мнх. Яронъ, прнннѣтъ, котрый энѣргнчѣно лѣнѣвъ ся до рѣтѣнѣу и оуонѣ снннѣнѣ.

— Не абы лѣа учнѣтѣлѣа! Сѣго року мѣсѣсѣа ра- да шѣдѣнѣа въ Немѣрѣхъ на однѣмъ зѣ своѣхъ нѣдѣннхъ заѣдѣнѣа рѣшнѣа удрѣтъ сѣ до вы- нѣннхъ влаѣтѣхъ шѣдѣннхъ о зѣргѣнѣованье въ Немѣрѣхъ школы 3-кнѣловоу въ трѣмъ учнѣтѣлѣ- мѣ. Сѣго-жѣ року въ днѣмъ 1 верѣснѣа маю бѣтѣи зѣргѣнѣована одноклѣсѣа школа въ Шнрцѣ, бдѣ- лѣнѣнѣвъ бдѣ Немѣрѣа о 1/2 мнѣлѣ. Доуѣла сѣа о однѣмъ и другѣмъ алаѣсѣ доуѣтѣа, рѣдѣнѣа въ Немѣрѣхъ, а доуѣдо замѣшкѣла, одѣнѣкъ не-те- перѣ прѣбѣрѣваю въ Немѣрѣхъ, Алѣсѣа Камнѣн- сѣа, котра умѣе трѣхѣ чѣтѣтѣи а нѣсѣтѣи по по- лѣ- снѣ, а нѣсѣтѣи сѣа цѣлѣкѣтѣа ажѣ монахннѣа, хочѣ нѣго не вѣтъ — а захѣтѣтѣе ѣй статнѣе учнѣ- тѣлѣкоу або въ Немѣрѣхъ або въ Шнрцѣ. И отѣ- внѣсѣтѣи оны сѣмѣи днннѣа до рукъ управлѣтѣлѣи школы въ Немѣрѣхъ слѣдуюче орнѣнѣнѣе прѣше- ннѣа. „[††† J. M. P. S. [знѣнѣтѣи сѣа: Jezus Maria Jozefo Swietly], Jazebie Wielmożni Państwo pła- dów! Płazko oświadczam się że podjętym ob- owiązek nauczycielski w Zozegor [въ Шнрцѣ], kto- re j w krócie gmina będzie żądać. Podaję się na pozenie 3-oiej klasy w ogóle, a wyjątkowo mogła- bym być użyte w nażdanie jakiejś osoby. Wiem że mam uzdolnienie wiele i chęci, przeto jestem pręgiąciem ludzkości i jeży życzę zbaczenia drugim, oż trzeba więcej. Proszę nie uważać że- by coo przesłanego bo to tylko prękie ludzkie gadanie. Z upiżnieniem Alojza Kamińska.“ — Пран- да, что въ наѣшон Алѣсѣмъ Камнѣнѣскоу булѣа бѣ- дѣжѣа указѣнѣована учнѣтѣлѣа? А чѣжѣ въ дѣнѣнѣнѣоу богѣтѣхъ одѣннхъ орнѣнѣннхъ прн- нѣрнѣнѣнѣвъ не лѣнѣмѣа поѣсѣдѣа учнѣтѣлѣкоу? Чѣстѣнѣ чѣтѣтѣи зѣнѣтѣи по краю розагнѣтѣи сѣа, а прѣрѣкѣнѣтѣи сѣа! — К.

— Екѣпѣдѣнтѣи почѣтѣи цѣлоу австріецѣкоу держа- ны внѣсѣлѣ на руны посла Романѣчуа пѣтнцію до радѣ державноу о полнѣнѣнѣе нѣхъ матернѣальнѣоу положенѣа, прнчнслѣнѣе нѣхъ до XI ранга та о вы- нагорѣдѣнѣе поѣнѣи оуѣжѣмъ, такъ ажѣ маютъ урѣдннѣа XI ранга.

— Дѣуѣтѣацѣи въ справѣ будѣвы зѣнѣнѣтѣи въ Тернѣ- полѣ на Борѣннѣхъ и Рѣгѣтѣнѣхъ до Хѣдерѣа прѣбѣрѣвае- тѣе, тоуѣрѣ а вѣдѣнѣа и прѣдѣнѣла мѣморнѣлѣ въ сѣй справѣ коду польскоу на заѣдѣнѣа въ днѣ 5 н. ст. червня.

— Хѣмерѣа гравѣтъ Европѣ. Зѣмѣчѣнѣоу споѣу до- рѣгоу нѣдо она бдѣ Червоноу моря. Небезѣнѣченѣ- стѣа мѣуѣтѣи бѣтѣи вѣнѣнѣа, кола влаѣтѣи саннѣтарнй ошнѣтѣнѣй, вѣнѣтѣи въ своѣмъ поѣнѣнѣнѣе, зѣрѣднѣа нѣварнѣтану въ Елѣ-Тѣрѣ, нѣсѣа, положенѣи на похѣдѣнѣ поѣсѣрѣвоу Снѣлѣа.

— Намѣнѣи шннѣрѣвъ. Въ парламентѣ англіецѣкоу выстуналѣ дѣвѣкѣ поѣмѣ прнѣтѣи аристократнѣ, котра має шннѣнѣа. Зѣ сѣго доуѣдѣмѣа сѣа, что ари- стократѣ англіецѣхъ любѣтѣи торговѣтѣи алѣскоу лѣмѣа. И такъ бѣре кн. Рутленѣвъ 20 концѣсѣнѣвъ на шннѣа рѣчѣа лншь въ сѣмѣмъ Лондонѣ, кн. Бѣлѣфордъ маѣ 50 шннѣвъ, лѣрдѣ Дербн оула- туе подѣтѣкѣ за 72 шннѣа а лѣрдѣ Сѣлѣберѣ за 9 шннѣвъ.

— Вѣстѣи зѣ Еп. Перѣмыскѣи. Зѣрѣкѣи сѣа прѣзѣнтѣи оо.: Кѣр. Сѣлѣцкѣй въ Жѣужѣа на Рѣву русѣку и Мнх. Шѣтннѣскѣй на Рѣдѣнѣнѣхъ.

— Кан. ннѣстнѣтѣуоу оо.: Мнх. Сѣпрунѣвъ на Горннцѣ, дѣк. канѣцѣкоу; Снѣм. Лѣнѣцкѣй на Зѣб- нѣхъ, дѣк. оѣскоу; Вол. Лѣнѣцкѣй на Цѣ- рннѣскоу, дѣк. затѣварнѣцѣкоу.

— Зѣдѣтѣсѣтѣа одѣрѣжѣа оо.: Ннѣк. Поѣтѣ- ровнѣвъ въ Мнѣльскѣхъ, дѣк. оловѣнѣскоу, Лука Нѣ- рѣмѣнѣнѣвъ въ Брухнѣхъ, дѣк. зѣворѣнѣскоу.

— Удѣлѣнѣнѣй бѣо нѣспѣтѣу конкурѣовѣоу оо.: Ал. Мѣлнрнѣнѣвъ въ Кѣханѣнѣхъ, Тѣод. Карпѣлѣвъ въ Устрнѣхъ, Коѣв. Бнлннѣскѣй въ Дѣнѣчѣхъ.

— Зѣдѣтѣнѣнѣй до кан. ннѣстнѣтѣу о. Ант. Бар-

новнѣа на Острѣвъ, дѣк. прѣослѣскоу.

— Еп. Конѣстѣорѣа вѣстаннѣлѣа до намѣстннѣ- тѣа о агоду на кан. ннѣстнѣтѣу запрѣсѣтовѣннхъ оо.: Ант. Іѣсѣа на Шѣтѣнѣхъ, дѣк. любѣчѣнѣско- го; Вол. Вѣчннѣскоу на Лѣснѣнѣхъ, дѣк. выѣсѣчѣнѣ- скоу.

— Грѣмотѣа поѣсѣлѣу въ архіерѣсѣскѣмъ бла- гѣослѣвѣннѣмъ одѣрѣжѣла громада Тѣорнѣноу на жѣртѣу 180 ар. на прнѣрѣнѣнѣе жѣсѣсѣнѣоу церкнѣ.

— Оуѣсѣтѣу на шѣтѣе тыжннѣлѣа до прѣтѣ- нѣнѣа зѣворѣла одѣрѣжѣа оо.: Тѣсѣе. Кѣлѣжнѣцкѣй въ Загѣрѣ, Ант. Мѣтѣнѣвъ въ Лѣшѣнѣхъ, Тѣод. Сѣ- мѣчѣа въ Олѣхѣнѣхъ и Л. Дрнѣнѣнѣвъ въ Волѣнѣхъ.

Посмертнй — — оновѣтѣннѣ.

О Антонѣ Аумѣцкѣй нѣспѣлѣжѣнѣй дѣканѣ по- рохннѣцкѣй, гр. кан. парѣхъ въ Лѣтнѣа дѣканѣу мѣкрннѣскоу, ювнѣлѣтъ,

Предишната на „ДЪЛО“ и напечатана на многократни платки
у Лавен.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників посилати з надсиланням передплати и заглостей.

Резолюцію Пленера прийнято в справу щодо самого проекту детячого закону по-відносно до освітнього закладу.

Модели чашек от 10 руб. 80 коп. каждая.

Въ угорскѣмъ міністерствѣ торговоѣ под-
писано вчера умову що-до удержаннєня угор-

тани (угода чесько-німецька і урядовий амант), котрі не були згадані в бесіді престололюбів. Коли не поставлено питання, мусіла бути однаковість.

При новині „податок заробочий“ постановили референт пос. Планеря резолюцію і проект закону. Резолюція звучить: „Виславсь правительство, прийняти за засаду при майбутній настанні реформи податку заробочого, що промисловці, котрі не мають ніякого або лише одного поміщика (челядника або хлопця), мають бути звільнені від податку заробочого. — Проект закону мав такий уступ: „Од 1 січня 1892 р. при низших категоріях платників податку заробочого аж до включено висоти 5 ар. 25 кр. не має виміряти ніякої надзвичайної додаток до звичайного податку.“ (Після виводів пос. Планера, при внесенні тих надзвичайних додатків, котрі вимірюються на 70 пр. звичайних податків, убуло б в доходах 1-4 мільона ар.). — Комісія прийняла резолюцію, а надзвичайного закону обдумав дискусію аж до вечора, коли сю справу обговорити ся в клубі.

О комунікатах кола польського, подаваних до польських газет, висказує віденський кореспондент N. Reform в презирстві, а навіть зазначає їх тенденційність, бо промови посла Поточка в колі починають ся мовчки в комунікатах. Кореспондент радить пос. Поточкові уникнути о свої права, бо, як кінчити, велика більшість в краю глядить з більшою увагою на промови посла-селянина, аніж на виводи інших пославців.

З'їзд „кружків“ (kółek) рільничих

Вбував ся вчора в Тарнові. На з'їзді було около 300 селян з західної Галичини. На з'їзді явив ся також єп. Лобос, а коли передсідатель попросив его, щоб він благословив селян, він забрав слово і виступив против того, щоб селян вибирати на пославців. „Ви повинні — мовив він до селян — старатися о царство небесне, а не халатися за пославство, до якого ви не доросли, бо не вмієте по-німецьки. Я гаджу ся тим, котрі кажуть хлопцям: ти будеш пославцем! Не дайте ся, селяне, баламутити таким людям, то неваріант!“ Промова єп. Лобоса дуже вразила демократів польських.

Пославці „кружків рільничих“ розганяють свою діяльність і на Русь, то для інформації читателів, подімо за справовдані виділу за минулий рік деякі дані:

Результати інституції „кружків рільничих“ за минулий рік виділя наслідки дуже добрі. Коли в попередніх літах прибувало річно по двадцять едлаків нових „кружків“, то в минулому році прибуло їх 121. Вони об'єднують 158 громад і числять 8,105 нових членів. Отже нині єсть разом 607 кружків з 27,203 членами в 877 громадах. До того треба вчислити 4 члени основателів і 245 спомогачів. З кожним новим „кружком“ прибула цялота; всі вони мають тепер 32,794 членів і перебіло по 4—10 членів. Крім того багато кружків має бібліотеки більшої вартості, бо замислюють до лектури — після справовданні інституції — що-раз росте. Головний заряд справовданні за весь час своєї акції для кружків машин, рільничих приладів, насіння абжеженого і огороженого на суму 76,101 ар., а сталі інструменти селянських господарств, які заряд переводив, виказали вже багато користі. Та інструменти вбувають ся два рази річно в цілі, щоб давати передовсім загальний погляд на відносини господарств в дотичній околиці і вказати на окремій ся своїмства, а народина уділювати потрібних рад і наук. З найважливіших робіт інституції розвиває ся помаху лише справа селянських крамниць, котрі мають вирвати торговлю з рук спекулянтів жидівських, бо на жалі нема до сего

тих перешкоц — як голосить переказ — забрано до бібліотеки Пулавакх в Пулавах, а тую бібліотеку перевезено до Петербурга.

Листь Данила Воговського до гвардіана сокальського:

Przewielebny Mei Xieze Gwardyanie Sokalskiego klasztoru u nam miły Przyjacielu

Nie dlugo tu Woyska Zaporowska, Moskiewskie, i inne Cudzoziemskie I. W. Imci Pana Chmielnickiego Wodza Najwyszego Zaporowskiego, pod miasto Sokal, u Klasztoru sprowadzone są, aby ruinę jaką w fortunach ludzkich uczynić chcieli; gdyż u my oto się staramy pilno, abyśmy przez tarasniejszą rewolucję, na honor sobie u wieszną sławę zarobić mogli. A za cóż Panowie Szlachta, jak iakiego nieprzyjaciela do Klasztoru przypuścić niechcą, wnosząc sobie wiele suppozycji u ukrzywdzenia Klasztoru? Za czym, chciej im W. M. P. Mości Xieze, przedstawiać aby mia, u I. W. I. Pana Hetmana, do gniewu nie pobudzić, u miasto afektu, nieprzyjaźni iaką odebrać; gdyż garść tę ludzi, która jest na praesidium, nie było by u na godzinę. Szekam pilnie rezolucji W. M. Pana, będącej wszego dobra zyczliwą.

Sokal 9 listopada 1655.

Daniel Wyhowski Hetman Woysk Zaporowskich.

Листь Богдана Хмельницького до гвардіана сокальського:

Przewielebny Mei Xieze Gwardyanie Sokalski a nam miły przyjacielu.

Musicie mieć wiele Woyska w szczupłym obeyście waszym, alboście na postrach iakieś wyprowadzili straszyla, któreśmy poczem czasem zamyslaie pod Klasztor podstąpić, widzieli, i

konieczno potrzebnyś фондów. Може початку 15,000 ар., ухвалена ойкою, зможе і в той справі допомогти. За се багато передумується промислових вели вже кружки об'єднують до місцевих умов на свої рахунок і по викупі провінцій краєм виарендували багато провінцій для охорони народу від адеморалізованя. До потімшаних об'єднань треба далше вчислити і се, що селянство починає що-раз рідше і численніше асесувати ся в Криківські товаристві. І так в р. 1890 приступили до товариства 203 кружки, а 2,514 членів на суму 1,745,657 ар. Також і окремий сторож затиною більше закладає ся; тепер єсть їх 48. Сталий розвід інституції спонукає заряд головний до власного видавництва і так тепер мають вже „кружки рільничі“ свій орган п. z. Przewodnik, котрий ознайомлює засади і власті з цілями руху і діяльністю товариства. Przewodnik виходить що місяця в об'єм двох аркушів, а що річна премуерата коштує лише 1 ар., то за дуже низьку ціну дає інституція народина 24 аркушів публікації, котру несе совітство і до знакомості р'вчей Людвиг Зельонка, заслужений для справи „кружків“.

Збори німецького товариства бернського в Моравській Остраві.

Сей неждів відбувся в Моравській Остраві збори бернського товариства німецького, а який він був, що на них являлись проводарі німецько-ліберального стороництва, після до ради державної бар. Хлюмекцій і д-р Веебер та в добре обдуманих промовах зазначили теперішнє положення політичне і загальні вигляди німецько-ліберального стороництва. Оба бесідники сконстатували зміну, об'єднуючи погляди ліній, в політичній положенню, котра вправді не уловляла ще ліній, щоб повинула вихажати становити, але в котрій пробиває ся вже певнозначно тенденція управління чинивших, не перти ліній до опозиції. Об'єднуючи вагу показали оба бесідники на заявленні, які президент міністрів гр. Таафе поробив в комісії бюджетовій, в котрих зазначено, що правительству буде придержуватися непохитно чесько-німецької угоди в німецькій мові урядової.

Посли до ради державної і голова бернського товариства німецького, д-р Промбер повитав зборників і бар. Хлюмекцій, зазначивши, що німецьке стороництво лише Хлюмекцію має завданню, що прийшло до порозуміння з властителями більшої пословости а тим самим і до того, що Нямці мають більшість в моравських сеймі.

Бар. Хлюмекцій — закінчив бесідник — має найбільшій впливи в найгорячіше обдірає німецьку справу в Мораві і в цілій Австрії.

Одтак послов до ради державної, д-р Веебер виступив реферат о політичній положенню. Він характеризував положення в той зміст, що політичні відносини не вимовили і що не можна вт в неспокійно осуджувати ні робити собі з них сангвінічних надій, бо дуже легко можна занепасти і занести в цілий партії розлад. Коли перед одинадцять роками прийшло до норми міністерство Таафого і політична державна повелась в майбутній протязі до зматань Нямців, то тогді гадали деякі в нашій партії, що треба лише сильно наполягти, щоб повалити се міністерство: наша партія не залишила сильних надій, уживала найострішійої тактики (die schärfste Taktik) а навіть вважала за найкращіше средство парламентарне, се єсть за допомогу бюджету. Але міністерство не повалилось, бо удало ся йому злучити кріпше більшість концесіями для поодиноких фракцій. В політиці як-раз рідше питання єсть і нема нічого небезпечнішого для партії, надз се, коли вона перецінює свою силу і далше хоче засагнути, аніж вистая

ти сили; наслідком того єсть найчастіше се, що треба поспішити ся в заді далше, аніж стояло ся на початку акції. Сила же об'єднань вт осягненню більшости, тому ся осягнути єсть найбільшійою задачею кожного більшого стороництва. В Австрії однак нема ні одної партії на столько сильної, щоб власною силою осягнути більшості; тому кожда партія, если хоче мати вплив на політику державну, мусить халатися аліансів а в той вигляді для німецько-ліберального партії дуже сумний вигляд, бо між німецькими послами єсть такий дві групи, з котрих за-для їх тенденцій не можна ніяк получити. Суть то німецький антисеміт і клерикальний посла з альпійських країв. Недавнє заявленнє міністра-президента дотично молоді-чеських аспірацій, що правительству буде кріпко придержуватися чесько-німецької угоди та німецької мови урядової — волила надіятися, що зачинає ся політика державна більшою об'єднуючою німецько-ліберальною напругою. Але годі напевно означити за-для теперішніх обставин і за-для різноманітних зміни, яким підпадала державна політика постідними часами, чи німецько-ліберальній партії уділити ся вже в найбільшій часті такий вплив на політику державну, який би їй належав ся після сили заступленого нею населення, — тому партія повинна бути готова на всі есентуальности і держатися кріпко разом.

По той промові ухвалили збори резолюцію, як котрій висказано пересвідчення, що всі ліберальні і поступові Нямці повинні вгоді поступати за-для національних і політичних причин. — Рівно ж відано честь пам'яті пок. Таафери повстанням з місця а д-р Промбер сказав: „Почтимо пам'яті покійного найліпше тим, если кріпко будемо придержуватися нашого величавого шкільництва нового.“

Аж на перш забрав голос бар. Хлюмекцій, об'єднуючи на тоаст в свою честь: Найперше подякував німецьким виборцям за терпеливість, що пригадали ся поодиноким розвитком політичних і парламентарних відносин та ратифікували вихажую, огляди і оминають всякий хибний крок поведення своїх послов. Справи не вложались так, як би того можна надіятися і справді можна би оправдати нетерпачку по так довгий виголодітій, если би она не пошкодила зарозом нашій справі. Не можна було перевести нашого плану, щоб утворити більшості в групі, що мають політично наближений погляд. Парламентарна ситуація не вимовилась, бо ми не могли з огляду на наш принцип вб'їти в аносини, котрі не мали вигляду на тривалість. З другої сторони ми мусили оминати все, що могло би дати причину до виглодітій, котра би нас зблизнула до меншости і ми утратили би всі дубуті користи та поспунали природний хід р'вчей, котрий мусить довести, хоч звільна але на певно, до виглодітій одної кріпкої і природної політично-парламентарної більшости. Се і причина нашого поведення супротив справи адресової. Ми заанкетували програму престололюбів, бо она у всім сходила ся з нашими поглядами. Тому радо пристали ми на предложення, щоб заявленнєм відносини і зносини супротив цісаря ухалити де-бати адресову. Ми могли на се тим більше згодитися, зазначивши, що не бажало опозиції, і побивши, що нема наміру хитати нас до опозиції. Німецьке населення одобрало рівно ж і се наше поведіння. Вкінці зазначив бар. Хлюмекцій, що німецько-ліберальна партія може глядіти в будучність з більшим довір'єм і з більше скріпленою надією, хоч без всякого сангвінізму та пересадних виждань.

пропастила ся. Латнаюку парохію в Сокалі ереговано 1517 року, коли м'єсто стояло що по л'євб'ї боц' Буга. [Архив. лат. парохіи.]

Рік 1694.

Сего року реставровано муровану церкву підъ в'єзван'єм св. О. Николая. Поб'єч тоя церква стояла ще друга, по части мурована по части дерев'яна церква (она поб'єчше спалилася). До першої н'є згаданих церковей сходили ся на богослуження православні Русини сокальські, до другої уніяті... Об'є церква окружала квадратний цвинтар і в ту був в старину монастир оо. Василіан. При церкві стояла висока дерев'яна вівиниця. (Підъ мурованою церквою св. О. Николая мають бути — як голосить переказ — підземні крини, до с'є замуровані акти і книги полишені по православному духовенств'ї, коли ово уступало м'єце уніятам. За душпастирства о. Іоана Ціпановича, парох'я сокальського, помалювано тую церкву і заосмотрено хорашамі неювостасом, н'є муровано звиницю, в котрій вис'єть три великі зводи.) [Архив. рускій]

Рік 1702.

Сего року найшов на м'єсто Сокаль шведскій генерал Стенбок в'є в'єкомі. Окружники монастир Бернардинскій, достав ся в середину в, мимо протесту, забрав переховувати в монастири м'єтні окрестної шляхти. [Архив. Бернардинскій].

(Далше буде.)

Справи краєві.

[Реформа громадянського закону для сел.]

На день 15. с. м. скликав виділу краєвий анкету для розяснення справи реформи селянських громад, вглядів м'єсцевих поліцій в селянських громадах. Членами анкети переслав виділу краєвий матеріал до народів т. а. внесок посла Меруновича, поставлений в сеймі м. р. в справі виготовленя проекту уставу о урядженю громадських судів для селян м'єсцевих поліцій і уваги в справі реформи селянської, виготовленій совітниками виділу краєвого п. Михальчевским. На с'ї уваги п. Михальчевського годить ся звернути увагу.

Добре уряджене селянських громад належить до найважливіших задач адміністрації. Так говорять найнаменшій правники в західній Европі. Оскільки тяжна ся задача у нас, де много менша інтелігенція і д'єбробиті! Потребу реформи закону для сел підносять різні люди у нас від року 1870 до тепер.

Деякі прихильники реформи — к'єже п. Михальчевскій — виступили в програмі об'єрону громад і злучення двірського обшару в громаду. Перед р. 1866 злучено багато громад в дорож адміністраційній. Але всі ті громади старують ся всякими способами, щоб розлучити ся від себе і вносить щороку прес'єб до сейму о розлучу. Показало ся, що справді відносини між такими злученими громадами єть дуже ліх. Отже п. Михальчевскій думає, що найвідповідніше було би злучити двірські обшари в громади на поодиноких полях економічних і адміністраційних, в. пр. дороговима, шкільними і т. п. законами, а коли з часом всякі окремості і недогідности інтересів щезнуть, то фактичне злучення прийде без труднощі само з себе.

Адміністрація громади ділит ся на два великі д'єли: на заряд м'єстком і господарство бюджетове і на виконане поліції м'єсцевой. Що до першого д'єлу п. Михальчевскій думає, що если пов'їтний виділу спонань совітню собі обов'язок і будуть доглядати м'єстку громад, а ще як видасть ся окремий закон, нормуючий культуру і такий спосіб ужиткованя пасовань громадських, щоб ті величаві простори приносили користь громадам, тогді можуть тепершній відносини і без радикального реформи значно поправити ся. А що до другого д'єлу, т. а. виконаня поліції м'єсцевой, то в той справі вже єть реформа більше потрібна. Тому вже і сейм поручив виділу краєвому, щоб не чекав на реформу законодавства селянського, а предложив на найбільшій сесії соїтмової справозданє о в'єску посла Меруновича в справі поліційного судівництва в селянських громадах.

Після в'єску п. Меруновича мало би ся творити округи з поодиноких обшарів двірських і громад. Виконане поліційного судівництва має ся добрати відносини і передати комітетові, аложемоу з делегатів громад, двірського обшару і пов'їтнових рад.

Отже п. Михальчевскій висказує свою гадку о т'єм в'єску п. Меруновича. Він застановляє ся в'єрідь надз становиском в'їд'єб і надз виконуван'єм поліції по селам на підставі обов'язуючих законів. Кождий законодавець мусить вчисити ся з фактом, що у селянських народів має в'їд'єбна єсть прастароу інституція, котра мимо обмежень треває до тепер і люди єи поважають. А виконуване м'єсцевой поліції в в'єходній Галичині не д'є ся на підставі обов'язуючих законів, бо в'їд'єб тих законів не знає і селяне не чують потреби держати ся тих законів. Видко єє найліпше з того, що селяне вносять скарги до виділів пов'їтнових і до виділу краєвого лише на надужиті в'їд'єб, а не на се, що не виконують м'єсцевой поліції. Хаба в'їд'єб скажу виконують в'їд'єб щось л'єз би поліцію, а н'єменно тогді, коли розходять ся о у'їд'єб дозволю животи на будову і лише такий спор находить ся часом в виділу краєвому. Однакже судівництво по селам єє не оп'єрте на обов'язуючих законах, але народне (звичасе) судівництво, б'є засудов'є котрого нема ресурсів в'їд'єб жалних виділах, в'їд'єб пов'їтнових, в'їд'єб краєвом. Власть в'їд'єб — се — по думц'ї п. Михальчевського — головна основа селянської організації. Если єє власть має ся обмежити, то треба бути в'єрідь неважким, що проктований в'єску п. Меруновича орган буде без сумніву л'єше і енергійніше функціонувати і що через се відносини м'єсцевой поліції значно поправити ся. А ціл'я тую можна буде тогді досягнути, если м'єсцеву поліцію буде вести так в'їд'єб громад як і на двірськом обшарі чолів'ї об'єднан'єм в'їд'єб предметом і котрий би за все об'єднував.

Тому пропонує п. Михальчевскій с'єдуючу організацію:

Виділу пов'їтновий вислухавши бажань громад і обшарів і порозумівши ся з старостом, має поділити пов'їт на поліційній округи, до котрих будуть належати громади і двірські обшари.

На чол'ї поліційного округу буде стояти начальник округного поліції, до которого належати-ме виконуване м'єсцевой поліції в цілій округі.

В'їд'єб поодиноких громад і заступники двірських обшарів будуть в'їд'єб справах поліційних об'єпоручниками начальника округу.

Кождий поодинокій в'їд'єб, належачий до округу, і заступник двірського обшару може бути начальником округу, если буде мати об'єднувану кваліфікацію, а се залежить від осуду старости і виділу пов'їтнового.

Такого начальника має именувати староста за угодою виділу пов'їтнового і по ви-

koby Woyska iakiegoś gmin, które w naszym Woysku pomieszały zyki, iz z przestrachem wielkim odstąpić musieliśmy (co piszę, niech to będzie w sekrecie) Ludzi wszystkich zabranych bez żadnego ukrzywdzenia odeślam a proszę o wydanie moich. Przytym wam, chcę być zawsze zyczliwym.

Z Taborów pod Sokalem 11 listopada 1655. Bohdan Chmielnicki.

Листь Богдана Хмельницького до гвардіана сокальського:

Wielebny Mei Xieze Gwardyanie u mojej przyjacielu.

Znając wielką szczerokość ku Nam, któreśmy oczywiście w klasztorze doznali, u miłosierdzie otrzymali, zaiste tego ciężko, ztem słuchali moich ludzi, aby klasztor pretekstem przyjaźni odebraliśmy, żołnierzom swoim zrabować u co tylko w nim znaleźć by się mogło zabrać kazali. Jednak, gdy to na zdradę chciały uczynić, tak przed obrazem Bogarodzicy byłem przestraszony, u tak mi się zdało, że już więcej z śmierci-widzieć nie będę. Jednak, gdy to miłość waszą z innemi Xieze uprosiła w Matki Boskiej ztem przetrzymał, u tak dobrze widzę iako u przedtym. Zawdzięczając wam tę łaskę, na wieczne czasy, szczerem u prawdziwym wam chcę być Przyjacielem.

Z Taborów pod Lwowem 13 listopada 1655. Bohdan Chmielnicki.

[Memorabilia Conventus Societatis.]

[Прим. Ред. Чи єй письма автентичні, се в'єше д'єло.]

Рік 1662.

Грамотою з 12 марта 1662 року об'єновив король Ян Казимир ерекцію для лат. парохій сокальської, позавів давня ерекційна грамота при нападах татарських за-

ДЪЛО

Выходят у Ланова в те дни (первые недели и недели) у 5-6 годов не могут. Литературный датель „Библиотека наизаказанных книг“ выходит у абонента, и в абонента и каталоги и чертёж разовь у Далева.

Предлагати и писарства прикнижати: У Ассент Адми-
нистрацн „ДНАД“ уа. Ваториа 14, Централнае бюро огое-
нати, уа. Кооператива д. 11, и Европскае уа. Карола Д-
ника 9, у. Едмунд М. Дукс, I. Schulerstrasse 8; Rudolf
Moser; F. A. Richter, Nibelungenpassage 4; H. Schalek, I. Woll-
nalle 6; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В. Франкфурт и Гам-
бург М. Мауленштайн и Vogler, G. I. Danbe и Camp.

Продуктите на „ДЪЛО“ и количеството на износените изделия

З 3-го дня 1 (13) квітня почався другий квартал щорічного видавництва "Діла"

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і заглогостей.

Законъ противъ соціалістôвъ.

Мы вже доносили в ч. 118 „Дѣла“ о проєкті винимкового закона противъ социалістівъ. Мара „анархізму“, обавя передъ „насилъными перенормами“ спонукувала вже два разы гр. Тааево до предложенія проєкту винимкового закона противъ „небезпечныхъ стремленъ социалістическихъ“, але до наряды надъ проєктомъ ніколи не дійшло. Теперь вновь выступивъ гр. Тааево съ своимъ проєктомъ трохи зміненымъ, который въ основѣ рѣчи нѣчимъ инымъ не есть, якъ винимковымъ закономъ для работникобы.

Проект сей поставлен в ряд державной яв-разъ в пору, коли розпорядженіемъ кабинету майже вповні знесено із днесь 9 с. м. розпорядженіе выимково, выдане въ роцѣ 1884 для округѣ коллегіальныхъ судовъ Вѣдѣн, Корнабургъ и Віснер Найштадт. Отже въ тѣхъ округахъ перестали бути правосла-вными выимковой постановы въ справахъ выко-нужанн домашнихъ ревизій, конфіскацы ли-стоуѣ, въ справахъ стоварашенъ, зборѣвъ, часо-писей и арештованъ безъ приказу суду, — а осталась лише одна выимкова постаново о вы-даюванню о стѣлкахъ, що выдаными особамъ лише власть може дати дозволѣ повернути.

Таким разом ми занесли цей сего вишккового закону для трети округу в судовых повняв ся проект поліційно-політичного закона для цілої держави, котрий очевидно суперечить конституції. Всі демократичний і ліберальний партії в своих органах сильно выступали против сего проекту и запротестували для того, що проектований закон руйнує здобутку конституційного життя, отворює поше для самоволь поліційного, нарушує свободу зборів и товаришів, введе прасу, підкопує матеріальний быт поодиноких верств еущиности и навіть зарбковий спбили робити зависящими від волі політичных властей. Хотя в раді державної засідає тепер 147 членів, в добір земских, между ними 34 шляхтичів з Главных, 29 урядників и 20 священников, то таки демократичний партії надіяють ся, що не доіде до ухвалення сего проекту.

Але навіть декотрі такі партії, котрі

ворожо суть настроений до руху робітничого і не знаходити ані одного здорового думки в суцільно сімью руху соціалістичним, стають в обороні конституції і протестують против проекту. Так *Neue freie Presse* висловлює ся повільно непохвально о гомі найвишнім преемнік гр. Таа-ого.

«Стремлена соціалістичний — пише она — до стремлення робітників, а обмежуюча дефініція єсть такъ неясна, що сумніватися єя треба, чи досягне свою ціль. Дурь анархізму и его алогичность пропасть безъ слѣду, и для побороения его та здумаша не треба жадного вымыслового закона. А рухъ робітничій чи прибравъ въ Австрій такий грізний характеръ, чтобы було потрібно и пожелано выдавати вымысловый законъ? Рухъ робітничій має у насъ той самий характеръ, що и въ большій часті европейскихъ державъ. Нині єсть бій борбою о працю, стремленьемъ до осягнення вышеш плати и до скорочення часу праці. О сколько стремленія ти обявляютъ ся въ границахъ дозволенныхъ законами, о сколько треба признати имъ формальне право, а побороувати ихъ вымысловыми законами єсть тымъ менше оправдане теперь, коли ставлять ся программы экономичныя а разомъ въ нею и соціальныя реформы.

Проект, предложенный г-р. Таффе в па-
лате пессабе, есть копия немецкого антисоци-
алистического закона, который в осеня мн. року
перевести бути правосильнымъ. Але якъ
разъ объяв, якъ бачимо въ Нѣмеччинѣ, пока-
зуютъ, що не то не потрібно выимкового
закона, але законъ такий бувъ бы в шкідливий.
Нѣмецкого закона соціалістичного не одново-
дно, бо цѣлий парламентъ мавъ бдразу до
одновлявня сего закона, который міліонны горю-
жанъ бдбравъ можнотѣ користати въ загал-
ныхъ правъ горожаньскихъ. Въ девять мѣ-
сяцѣвъ минуло, якъ не вступъ нѣмцкій за-
конъ антисоціалістичный, а якось небезпе-
чного черезъ те вступу и скрѣпленя соціалі-
стичного руху до теперъ не замѣчено. Великій
страхъ робитниковъ въ Нѣмеччинѣ (аъ то-
рѣчій вестфальскій) були и въ часѣ выимкового
закона, а вважалъ треба конституативу, що за-
конъ выимковий дужче пддержувавъ соці-
дарнотѣ соціалістовъ, нѣжъ се есть по занес-
ню того закона.

«Ще важніший закиди — піши даліше N. fr. Presso — можна навести против змісту самого закону. Ставляє він всі товариства робітничий підв'язаний дозвіл поліції, встановлені цих товариств залежать просто від волі поліції, право зборів робітничих стає майже нічим, а постанови основного закону, що в границях права може кожний свою гадку свободно оголошувати друком, дами Юзефа і Теофіли Потоцких. На той величавий коронаційний акт, відбувши ся при свічках, музиці, шугучих огнях, ілюмінаціях монастиря в міста, при стреляннях з численних гармат і ручного оружжя умысле на се торжество справданеного воєнка, явлено ся велике число польских шляхти, мейск братства зб Любова, Люблина, Жовкван, Бжска, Дубна та ще з 40 других міщовостей. Для піднесення торжества выставлено чотири триумфальні брами, украшені образами святих, портретами, гербами зб одновідними польскими і латинскими написами, а на рвдц Бузв провізоричний дерев'яний містк протязв костела Бервардавіз. Перша брама стояла у входу до костела, де містила ся слвдуюча напис:

„Szukasz człowiecze cudów po różnej krainie,
A nasz w tym miejscu Imię Maryi nie słynie?
Tu wszystkie ludzkie hojne łaski odbierają,
Gdy się Tev szczerze Matce w opiekę oddają.“

Друга брама стояла пры манастырскім мурэ на восток сонца надъ рѣчкою Ратую, трета на поляхъ званыхъ „Полянахъ“, четверта пры Бузѣ. Чудотворну икону коронуваць Никъ Скарбецъ лат. архіепископъ хлѣвскій въ соборъ Яна Шанивскаго лат. епископа холмскаго, Юсифа Левицкаго рускаго епископа холмскаго, пры асистѣ лат. капитульныхъ кришатиатъ абъ Лѣвова и Холама, великаго члена звѣжащаго ся свѣтскаго и монашого духовенства обоихъ обрядовъ. Коронаціямъ похѣдъ выршунъ въ замку, де мешкавъ воевода Салевій Потоцкій въ численнимъ дворомъ. Одъ замку до рускоко церкви св. Михаила стояло въ шпалеръ по хѣдъ бокавъ устланное войско. Поцередъ шпалеру постунавъ въ братствами похѣдъ при выстрѣлахъ гарматныхъ. За братствами ѣхали въ величавыхъ париткахъ родина Потоцкихъ, сенаторы, можна шлехта въ нѣмѣствахъ, а въ послѣдній каритъ коронаторъ архіепископъ Скарбецъ въ двома згаданными епископами въ святичыхъ церковныхъ одежахъ, а она вѣла въ собою золотй короны въ дорогочинными каменами. Коли похѣдъ минувъ шѣсть на Бузѣ, чотыри тріюмфальны браны, вѣбачонъ у костель, аято пры свѣлахъ чудотворну икону въ престола и умищено аи на шести-ступинѣмъ трапѣ, пояртымъ дорогочинными матеріямъ та освѣтленымъ

стает неважною для прессы робѣтничон. За дав-
но записѣнными прасовыми законами выла-
зятъ на свѣтъ гнѣтъ періодичныхъ часосписей,
а надобно полиціи прибрать страшильскіе розміры.
Правда, що въ тѣ постановы вышнѣевого за-
кона мають кляузулю, що нѣ ужина ся лишъ
противъ социалистичныхъ стремленъ на на-
сильного перевороту иставлючуть порядковъ въ
державѣ и суспільности², — але якоже оза-
стачене есть се означеніе, котре може мати
такъ важный наслідки! „Насильный перево-
ротъ“! Чого вже въ Австрій не розумѣли
підъ сими словами! Чи не видѣли мы на
давнѣ министеріальній болѣше актъ черезъ де-
сять лѣтъ п. Земляковского, чозонина, которого
ѣ причины „насильного перевороту“ засуджено
разъ на смерть, а разъ на 3-лѣтню вазанцію?
Чи не видѣли мы не разъ, що се, що вчера
було „насильнымъ переворотомъ“, иншѣ ста-
вало „правлячою засадою“? Сей законъ має
ухвалити ся не лише для теперѣшного прав-
ительства, а хто може заручити, що будуче
правительство не буде уважати кожного не-
многого руху за „насильный переворотъ“ и не
уживе противъ каждого оппозиційного сторо-
ництва сегого закона, который може аничити
конституцію? Вже за теперѣшного розпорѣ-
дження для Вѣдья [завесного 9 с. м.] дужако
сѣ, що заставоуваною выдаване часосписей
застѣмъ не анархистичною, а въ падѣть по-
садувъ говорено о такихъ случаяхъ, котрі на-
казували на се, що не засѣдѣды робѣсно му-
дрый и тактовный ужитокъ зъ широкыхъ по-
мощочій, які се розпорѣджене давало полі-
тичнѣмъ организаціямъ...

«Антисоціалістичного закону — кбичить N. fr. Presse — зовсім не гроба. Топершіи вен законы австрійскіи досят острй и слатчай, можуть синити всякй не то „мислйный перевороты“, але велику живйшшу думку въ жатію політичавль, а новыи законъ служивъ бы хіба до переслѣдуваня и гнѣту за переконанья. Визначъ и гнѣтъ нѣколи ще не мали рѣшучого впливу на великій умисловый рухъ широкйи массъ. Тому не повинна рада державни ухвалити сего закона, котрый зноситъ основный законъ о правахъ горожаньскихъ.»

До сего голосу мы можемъ бдѣ себе до-
дати ще й те, що везки вынимковъ законы вы-
ходить на некористъ слабѣйшихъ народностей,
котрыхъ пбела потреби верховодача народ-
ности переслѣдуе неразъ воевствъ невинно пбела
вынимкового закона. Дялтого мы не сум-
няёмось, що русскі послы не подадутъ сво-
го голосу за проэктомъ закона противъ соці-
алістівъ, такъ само, якъ слабѣ въ Познанщи-
и Польши въ нѣмецкѣй радѣ державнѣ все
голосували противъ такого вынимкового закона.

расписать свѣтломъ. Архіепископъ приближивши
ся до трону, зложивъ на нѣтъ короны. По оди-
чанно коронаціонной буллѣ въ присутствіи
Вышеписаннаго Святіо, азовскаго мѣста, и по
подписанію Бернардинами предложеннаго пись-
ма, що они будутъ старанно стерегти короны,
поднявъ коронаторъ-архіепископъ низъ трону
короны и укоронувавъ на чудотворній иконѣ
перше Матѣри Божу а потѣмъ Бгъ Сына. Те-
перъ взято въ трону чудотворну икону при-
сѣивахъ, музича и выстраляхъ, занесено ая въ
ходождѣ до бочкомъ по двѣмъ боцѣ каплицѣ и
умѣщено на престолѣ. Першу латургію передъ
коронаціоною иконою служивъ коронаторъ аеп.
Скарбенъ, а Янъ Тома Іозефовичъ крилопа-
нянцѣ капитулы львовской и писатель, выго-
ловивъ проповѣдь, Коронаціонній торжества тагу-
лакъ при двѣхъ народу вѣсѣмъ дѣлѣ, а въ
тѣмъ часѣ проповѣдали на перемѣну разо и
въ вечерѣ проповѣдники: Венстонъ лат. крило-
шанинъ холмскій, Раймундъ Бѣзскій прое-
соръ Домініканинъ, Патріцій Бродовскій про-
есоръ въ Замостѣ, Павло Мисячковичъ гвар-
діанъ Реформатъ въ Люблинѣ, Стефанъ Пузнина
профессоръ Гауцѣ, Петро Комборскій прое-
соръ Фізіософія въ Замостѣ, Григорій Степе-
ничъ сотрудникъ при бременской катедраль-
ной костелѣ у Львовѣ, Адрианъ Серсевичъ
профессоръ Фізіософія въ Самборѣ, Августинъ
Македонскій парохъ въ Лашовѣ, Фабіанъ Лу-
цинскій Бернардинъ въ Лежайскѣ, Янъ Око-
лскій Францисканинъ, Андрей Барчевскій Кар-
мелитъ, Николай Керемовичъ Гауцѣ въ Льво-
вѣ, Гликерій Піаръ въ Раменѣ, Валентій Вид-
ловскій парохъ крилошанинъ въ Томашовѣ.
На памятку коронаціоннаго торжества выго-
товлено болѣеши и менши медаль. На болѣешихъ
медальхѣ нѣсѣти ся по одиному боцѣ образъ
чудотворной Матери Божой въ словахъ „Imago
Miracul B. M. V. Socaliensis, ab Innocentio XIII
Papa in Regno Poloniae Palatinatus Belzensis
8-va 7 bris coronata“, по другомъ боцѣ орелъ,
гербы короны Августа II и слова „Sub Benedi-
cto XIII Pontifice Maximo et Potentissimo
Augusto II Polon. Rege 1724“. На меншихъ ме-
дальхѣ нѣсѣти ся по одиному боцѣ образъ
чудотворной Матери Б. въ подписомъ „Coronata
B. V. Maria Socaliensis ab Innocentio XIII 1724
8-va septembris“, по другомъ боцѣ — гербы
родины Потоцкихъ въ словахъ: „Sub Benedi-

Продукция на "ДЭБ" за март. Дарженик
из Амурск.: из Гурьевск.:
на цинк ртуть . . . 18 гр. на цинк ртуть . . . 36 гр.
на сереб ртуть . . . 9 гр. на сереб ртуть . . . 12 гр.
на черн ртуть . . 4 гр. 80 кр. на черн ртуть . . . 6 гр.
на серебр . . . 1 гр. 50 кр.
У Давид:
на цинк ртуть . . . 18 гр. на сереб ртуть . . . 8 гр.
на черн ртуть . . . 4 гр. на черн ртуть . . . 1 гр. 30 кр.
Редация, Администрация и Экспедиция пох. с. 34
уш. История. — Гурьевск вернулись из экспе на поправде
застережен. — Редакция заместителъ збыл дсв морг.
Поездное число контеу 8 кр. а. в.
Оголошения принимаются по п. 117 6 гр. для одних
отрѣм кируется въ руб. "Надсолани" по 30 гр. а. в.
Модели чиналы от по 18 гр. для отправа.

Рада державна.

Комісія для внесення Пернерстор-
фера вела наради надъ розпорядженнямъ міні-
стеріальнимъ що-до часткового внесення ви-
намкового стану для Відня и околиця. — При
дискусіи заявили послы Коппъ, Жакъ,
Пернерстореръ противъ надержання по-
станови розпорядження що-до видданя, а за-
разомъ розуважувати kwestію, чи зважати рада
державна має право зняти се розпорядженнє
міністеріальне підъ свои наради, бо міні-
стерство предпозичило се нове розпорядженнє
такимъ якомъ „повнадомленнє“ назвати пословъ.
— Представитель правительства, совѣтникъ
Крауль заявилъ, що правительство, не по-
давши мотивовъ до сего нового розпорядженнє,
не годять ся, чтобы рада державна вела надъ
нимъ дискусію. — Пос Гербертъ пояснилъ
постанови закона въ 5 мая 1869 що-до су-
спензій основнихъ законовъ державныхъ. Если
пересвѣдчено ся, что мотивы, за-для которыхъ
наступила лихасъ часова або мѣсяцова суспен-
зія, бдпали, то обязанкомъ правительства есть
бдилькати свое розпорядженнє, а рада
державна може высказати свое пересвѣдченнє
розволюцію. Вибницъ высказываетъ д-ръ Гербертъ
свой жалъ, что резолюціи не мають того зна-
ченія, яке имъ признано въ основнихъ зако-
нахъ державныхъ. — Гр. Таффе заявилъ, что
правительство въ огляду на свою одичаль-
ность не разъ разважувало kwestію, чи не зне-
сти винниковъ розпорядженнє. Правительство
пересвѣдчило ся, что можна знести виннико-
вый станъ, але добре було бы завести лкучъ
переходово стадію. Тому то хоче правитель-
ство задержати виддаленя, чтобы наименоспоко-
нѣйшій элементъ тримати же якийсь часть „въ
далекѣ бдѣ Мадриду“. — Президентъ поціни
Крауль вказавъ, что бдѣ 1884 р. до 1891 р.
выдано 369 особъ, а 99 изъ того числа до-
зволено на пробу вернути. — Пос Пернер-
стореръ остро критикувавъ винниковъ роз-
порядженнє, которыхъ уживавъ ся задержати
противъ анархистовъ противъ социалистовъ и ви-
шнихъ спонсированныхъ горожанъ. — Вибницъ при-
нялъ комісія резолюцію послѣ Соммаруги,
въ которой высказана выжиданнє пакеты по-
словъ, что правительство лихъ можна найсоче-
ше знести же задержаннє розпорядженнє винни-
ковѣ что до видданя.

Комісія податкова веда даліший наради надъ проєктомъ закона що-до заведення державного податку консумціиного въ Трієстѣ. Пос. Менгера визначено рєферентомъ сєй справи въ палатѣ послѣбѣ.

Комісія зачала спеціалъну дебату надъ

Лѣтописні матеріялы

до історії мѣста Сокаля відъ его
основаня до 1890 року.

Уложивъ *Васил. Чернецкій*, парохъ въ Сѣльця
белскаго.

(Далѣе.)

РѢКЪ 1704.

Сего року бувъ король Августъ II въ Сокалѣ, розложивши ся таборомъ въ войскахъ на болотахъ сокальскихъ. Згаданий король навідувався дуже часто до костела Бернардинського, будаючи въ opiekę Матери Божої. [Архіва Бернардинскій]

Page 1708.

Въ осени с. р., въ часѣхъ непорядкѣвъ въ краю, найшовъ гетьманъ Адамъ Сынискій на войско литовске, стояче нѣдѣ Сокалемъ, и по короткой бѣтѣ разбѣгнавъ Литовцѣвъ. [Архивъ московскій]

РѢКЪ 1723.

Дня 19 марта с. р. переіспроваджувала духовна комісія делегована Александромъ Антономъ Фредеромъ, латинськимъ єпископомъ холмськимъ (добавляше перемоскитъ) нїкїїнїційний євладства въ костелъ Бернардинськомъ що-до вїрности чудесе приисуванихъ чудотворній иконі сокольскої Матері Божої. Въ сїй духовній комісії засїдали: Самуїлъ Ожга лат. єпископъ-номїнаувъ кїївскій, Францъ Куїнїцій лат. капітульний крилошанинъ холмськїй, Антонъ Кружиковскій деканъ сокольскїй, Яковъ Красовскій деканъ белєскїй, богато ще сенаторовъ и шляхти. Збїзнаваний чуда заісправданїа людє и ихъ вписувано въ книгу, котру опублїє комісія підписала. [Архіє Бернардинськїй.]

ГОДЪ 1724.

Дни 7, 8 и 9 септември т. р. бдбувала ся торжественна коронация чудотворнои икони Матери Вожои въ костелъ оо. Бернардинцевъ въ Соколи. Корони, поблагословенъ папои Иеронимомъ XIII, спроведено въ Риму захо-

ХІІІ Р. Р." Та пам'ятковий медаль родивавъ
апогосейский делегатъ мѣжъ народѣ. (Визначи
ионіє коронаціонного торжества въ провозвѣд-
анні єсть печатаний въ „Actus coronationis Mi-
raeul. Imaginis Socialiensis B. V. Mariae Anno D.
1734 die 8 mensis septembris expeditus et in-
velatione Orbi declaratus Leopoli 1727). [Апрієв
Бенарювскій.]

РѢКЪ 1734.

Сього року перебуваючи в замку сокольським Іосифом Лаць, єпископ антиарієвський суфраган ківський, синь воевода бежеского, останній потомок з заможної родини Лацьких. Після його смерті перейшли великий добра з наградженими самітійними скарбами на сестринцю Анну, з якою звичаєть ся Саксін Поточків, воевода ківський. [Архивіст, пароліст.]

Рокъ 1755.

Сего року заложили жида друкарню въ Сокаляхъ, де печатали по большѣй части еврейскій книги. Таа друкарня не истинувала ту дого, бо перенесено аи деинде. [Архивъ жидскій.]

РѢК. 1768.

Князь Казимиръ Попытовскій, староста сокальскій, великій любитель коней, вымурувавъ обширній стаійъ на передвѣстю знаиомъ „Караванъ“ въ дошмихъ будинкомъ, де мѣстали ся торговельні скіпени. Сей князь-староста вымурувавъ также побѣхъ стародавнього замку для себе домъ мешкальний, въ котрѣмъ мешкали в его нагушунини, старосты сокальскій. (Будинки, де були стаій и торговельні скіпени, стоять теперъ въ серединѣ ринку; въ нихъ мѣстали ся урядъ податковий, судъ поповтовскій, урядъ громадскій, вазницѣ и мѣскаій шпиталь. Що виказаний будинки були въ старинѣ обширнѣйші, свѣдѣють фундаменти, лѣй обдириваютъ ся при копаню землѣ.) [Ар-

(Конецъ буде.)

Дня 8. червня с. р. брали вашій люд
Петро Глушко Гавдальскі, Василь Дубей, Ва
силь Удаль і Павло Марасій, всь зь Пере
гинська, на боргъ въ магазинъ фабричабъ въ
Перегинську у влаетительхъ фабрики лѣсоп
братовъ Адлерсбергитъ на одобротъ кукурузу
по 37 $\frac{1}{2}$ клгр. за цѣну 3 ар. 30 кр. Заробинкамъ
выдалась вага лѣсоъ за мала и ну жъ до хри
стіянского купця Івана Вашикевича, переа
жити. И що-жъ? Показало ся, що кождомъ
зъ нихъ убывало на вагъ 2 $\frac{1}{2}$ клгр. кукурузу
въ вартости по 22 кр., — отже мають втрат
ити разомъ на 88 кр. На торжъ въ Перегин
ську така сама кукуруза коштуе 7 ар. 60 кр.
за 100 клгр. Отже у влаетительхъ фабрики
на корці лѣсоъ дорожше о 1 ар. 20 кр., т
вначати, що кождий зъ чотирохъ господ
рѣвъ на 37 $\frac{1}{2}$ клгр. заплативъ о 52 кр. до
рожше, пѣтъ бы собѣ за грошъ купуватъ,
але то бѣда, що нема за що купувати, бо нема
доброго зарбѣку. А въ лѣсовыхъ магазинахъ
фабричныхъ все стоить дѣтична цѣна: ни
100 клгр. кукуруза коштуе на торжъ 6 ар., т
у нихъ все 8 ар. 80 кр. Гей, пане Нарратіе!

Въ Перегвиньску вода Ломиница повыше
танку митрополичого бѣзъ послѣднихъ повелѣн
вала дуже спадає на село и потребує лише
слѣшь твердаго берега азомата, а цѣла рѣка
пойде серединою Перегвиньска, може знищити
цѣле село, а до того ще й другі села, якъ
Ольховку и Дубу. Але тутъ про такі печуки
справи нѣхто не дбає: радѣ громадской то не
въ головѣ, бо радий самі жады, провинаторы,
лихварѣ и т. д. А ту не жаритъ, бо якъ прийдѣ
до вода, не буде куды аъ душою утечи! Про
симо ц. к. власти взятись якъ найскорше до
часткового регулюваня Ломиницѣ, а въ тѣхъ
справѣхъ найъ намъ помогутъ рускі послані и на-
пираютъ, щоби правительство прислѣшило аъ
роботю, поки ще не павно...

Не дивуйте ся, Впоє, пане редакторе, що люди їдуть в Бразилію. Кажу Вам, що я вчеплю горіше хлопчини не буде, як сими руками в нашом краю, а на лаше в звідки не забирає ся... Перепелиця сего року по пять разів питівілітькає, а Войки кажуть, що то на дорожню і залі роки [бо звичайно она питівілітькає два до три рази].

[Замкнённые школы въ Болеховѣ.]

Магістратъ мѣста Болехова замикає днѣ 9 я. ст. червня с. р., въ наслѣдокъ порученнѣ ц. к. староства дошнѣшого, по технїчнѣмъ оглядѣ, вальчїи ся будинокъ 4-класовой шко-
лы мужской.

Пора то вже найвища до того, бо будинок той правдива пора курна, напоєний гнилим воздухом, чадить рівно сто літ, а від року 1847 вже узнано як за грозячу загрозою. Цегли спадають до снігів з вальцючого сія комана не дозволяли вже приступити до школи і ось недавно мало що не позбавили життя загадкою любленого і працюючого управителя сего школи п. Лисковича.

Колько то молодіжці знайшло та скарлатило в той вечір! Мишей і всякого плоганства, колько шкоди принесла она молодіжці так! Під виглядом розвитку чутств естетичних як і школьної науки! Справді велике призначення належить ся управителям сєй школи, що помімо бравибу потрібних приборів наукових та помімо набірванійших супротивностей, зумієть биць школу болохівську так повести, що она може тепер послужати взірцем для других.

Знаючиши, що сила краю опирає ся на молодіжні виходячі з шкіль втєхнїх та малолїтнїх, знаючиши дальше, що убога громада Велехова, хогьби я хотїла, не може сама вбудувати одновїдного будинку шкільного, надїємо ся, що власта шкільний аволють обдїрнєт громаду зь ан зматанїх та доно-жуть ан до вбудованя школи.

Не можем закончить свои доисы, что бы не зложити подия стбко коло добра мста залуженому секретареш майстрату п. Окорницкому, котрый и теперь головно заходит ся коло пришествиа будовы школи. Тожи помози Боже разолчатому длау а молоджи наша выхувануа въ одновидибъ будинку школьницъ подъ проводомъ такого чолвѣка якъ п. Лысковичъ принесе певно славу мсту и красиу нашоу.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Въ среду до полудня відбулась у Ввідні сибіряна конференція міністрівъ, въ котрій взяли участь: збъ стороны сибірскаго правительства міністеръ справъ вѣщныхъ гр. Каліноскій и міністеръ войны бар. Баваръ; збъ стороны австрійскаго правительства міністеръ-президентъ гр. Таффе и міністеръ скарбу д-ръ Штайнихъ, а збъ стороны угорскаго правительства міністеръ королевскаго двору Седеній та міністеръ скарбу Венкеръ. Предметомъ нарадъ мали бути ббльшія жада-ня міністра войны, зъ якими днь загодявъ виступити передъ сегодншню делегацію а кот-рій вже заповбджено делегаціямъ минушого року. Мбжь тими жаданями мають бути пере-дано вббмъ видѣти на нові будбвалі войско-ній въ Галиції. Сегодншча сесія делегація одбудеться пбвною осенею, мабуть ажъ въ надо-жесті, а формальній сибірній конференції мі-ністеріальній для уложенья сибірскаго бюджету назначений ажъ на вересень. Повншча же ко-нференція міністеріальна мала на дѣли подго-товати ті справи.

— Пресса, епископский Юлий Пешков приехал в Че-
ра вечером из Липова и замешкался, как гостя
С. Е. митрополита в екатеринбургской палате. При-
езд еп. Пешкова стоить безспорно в связи с
именованием его на епископа перемышльского. Как
догадываемся, еп. Пешков назначивается буде
на епископа перемышльского доверша за 2—3 месяца.
Занимать же наступит, вышло до Вятки а оубла-
торственом разрабаща с я духовенством и
страницах екатеринбургской.

— На епископа етиславского — къ доносить
вѣдомскій казиральный Vaterland — есть доси-
нованный Прессъ, еп. Юліанъ Кунловскій, суера-
дствъ еп. Степанникова. Еп. Кунловскій гоститъ изъ

середе у Львовѣ. Ходить ноголошиа, що бѣть бѣматася бѣть принаѣть достоинствѣ епископа станиславскаго (вымащляючися слабымъ здоровьемъ), однакѣже нема сумнѣвъ, що зѣ всѣхъ сторѣнь будуть ужити всѣхъ пыльмъ, щобы его такъ наклонити до заняти епископскаго престола въ Станиславѣ, а вѣсть, подана про его деснигованѣ въ добрѣ изъ такихъ справкахъ информантовъ Vatterland-а, свѣдѣннѣ о томъ, що вѣдѣньска пущицѣтура стоить за онъ Кузловскимъ. Зъ причини, що именованѣ епископа станиславскаго не наступило рѣшѣннѣмъ въ именованѣмъ епископа перемыскаго (хачѣ онъ самъ собою не конче мусило бути, бо яъ значимѣ такъ бунна, що на мѣсто епископа именованого именуєть наступникъ, ажъ коли тамтой заикоталось), почать органъ мажоритарный «Галицкая Русь» выдвинати иншій кандидатуру, а именно насамерѣ ректора о. А. Ваичинского, а потѣмъ крѣ. Пакижа. Ну, розумѣе ся, кандидатуры тѣ мають лише то значѣнѣ, що показують, кого бы пашѣ москѣлымъ радо бачили на епископскѣмъ престолѣ въ Станиславѣ. Крѣ. Пакижа кандидатъ «Галицкая Русь», не податѣи иншѣхъ мотивѣвъ, а що до ректора о. Ваичинского каже, що тутъ маѣ примѣнитѣсь засада промовѣти и змѣовѣти: ректоръ о. Ваичинскій маѣ стати епископомъ, щобы зрѣформувати Бзузгати Васильяне [?] могли обняти зарѣдъ семинариѣ. Що до крѣ. Пакижа, то о его кандидатури шкода яъ говорити. Се же чѣловѣкъ молодой, маѣ до свѣдѣний, вернувши зъ Риму, по пашѣ у таборѣ, въ котрѣмъ не повинни бѣвъ анытася. (Прѣгладуемо лише торѣний зборъ «Народномъ Терѣвѣи») Що-жъ до ректора о. Ваичинского, то допускаемо, що такій исторіѣ якъ адресъ 115 пѣтицѣвъ, може яъ спонукують дейки сеерѣ думать о змѣнѣ особы ректора, тѣмъ-жъ зъ того же не выходитѣ, щобы для о. ректора не могло вже бути иншой посади, якъ епископскій престолъ.

— Прогуляки "Бояна" на Погулянку удались вчера дуже добре. Особь вбравлось до сотки. Середь співбав, товаришних забав и размов минуль не село часъ для 5 годных майже до 10-ти. Погода сирдала хоч холодно було, и се мабути спомукли до минних, що не правили. Прогуляки такъ буди-бъ пожайдай и на будуче.

— За рѣнные стороны краю одержали мы вчера и нинѣ даже сумѣли вѣсти про тѣхъ грады, бурѣ и трупы воздушный почивши одѣ 8-го в. м. Грады полициѣ засѣны, бурѣ похищали дерева, декуды вѣ вѣсы, поизрыла крышѣ въ будыныиѣ и порубикували цѣлы будыныи, а жертвоу трупѣ воздушныхъ упали навѣтъ людѣ (и пр. въ Беревоуицѣ, пов. тернопольского). Цѣлу вазанку всенхъ нещастныхъ пригодѣ подамо въ застрѣнѣи въмѣ числѣ "Дѣла".

— Пре новытэ зрызоўтэ въ гимназіі самобраной пишутэ намъ: До письменнаго посылту сѣдало 35 учениковъ разномъ въ приватнотамъ и 4 выхованцама Сузавѣтъ въ Хирова. До устного припущено лишь 29. Испытэ малѣ разностиахъ 8 в. ст. чейна яна однакожи, не знати для чого, разпачъ ся вже 5 го. Чотирохъ учениковъ публичныхъ и двоухъ приватнотѣвъ не припущено до посылту падля акомъ нстѣ въ другѣмъ поборѣцѣ. Пѣдала народности сѣдало до посылту 14 Русинѣвъ, 16 Полякѣвъ и 5 жидѣвъ. Испытэ выдержали въ Русинѣвъ: М. Гичко, Л. Несторовичъ, И. Воберскій, С. Чижовичъ, М. Юзвизъ, Ю. Котецкій и А. Машевичъ. Поправки одержали въ Русинѣвъ: А. Баранецкій и З. Будзюновскій. Зъ Полякѣвъ адали посылтэ: І. Годзявичъ, А. Негрушъ, З. Гемжель, Д. Хволяна, М. Лисинскій, С. Масляковичъ и Луцкиничъ та Заремба оба въ закладу хрѣвского. Поправки дѣтали: Ф. Касинчикъ, А. Юнгъ и выхованецъ хрѣвскій Понзавскій. Зъ Жидѣвъ адали: А. Гамерманъ, Д. Крайденаверъ и Г. Грабшайдъ. На рѣкъ репрѣовано 2 учениковѣ Русинѣвъ и 2 Полякѣвъ (мѣжѣ нми гр. Т. Лубенскій въ хрѣвского институту) а на неограиченый чась 1 ученика Русина и 1 жидѣ. Загаломъ адало посылтэ 7 Русинѣвъ, 8 Полякѣвъ и 3 жидѣ, всего 18 на 35!

— Огонь выбухъ дня 3 и. ст. червня въ Краснѣнцѣ, повѣта томмацкаго та винцидѣ дѣи пубезначенъ загороды. Въ огни агорѣла дѣи шугуи худобы. Ратушкѣи зашпала са сторожа огнева въ Отиніи и длатого огонь не розширяѣ са.

— Рускій геодезическій комитетъ эаключилъ рахуникъ въ приходныхъ и расходныхъ за частъ оцъ 9 августа 1890 до днѣ своего разсѣланія, которъ такъ представляють слѣд.: I. Приходы а) готбыкою 50.387 ар. 5 кр., 6 вѣ хлѣба а) 800 пѣрѣзѣ житѣ, по 6 ар. корецѣ, 4800 ар. б) 160 сѣрѣзѣ пшеницѣ, корецѣ по 7 ар., 1120 ар., в) 180 мѣлѣр. муки въ цѣнѣ 30 ар., разложѣ 56.337 ар. 4 кр. Зѣ того вышло а) въ Россіи готбыкою 44.288 ар. 39 кр., зерна рѣ цѣнѣ 5.920 ар., б) въ Галицѣнскій готбыкою 4395 ар. 93 кр., в) въ другіхъ провинціяхъ австрійскихъ (до министерство позволило избрати жертвы) готбыкою 1.678 ар. 99 кр., и 180 мѣл. муки въ цѣнѣ 30 ар.) въ баскетѣ оцъ изложенныхъ грошей 23 ар. 73 кр. — II. Расходы выносили 55.619 ар. 91 кр., именно роздано: а) готбыкою 45.083 ар. 6 кр., б) зерна въ цѣнѣ 5920 ар. а) муки въ цѣнѣ 30 ар., г) разложено мѣла за житѣ, пшеницѣ и за перевѣзѣ 3.223 ар. 89 кр. б) выданы на почту, дружи, нѣмѣи и т. п. 1.363 ар. 6 кр. По одичленію оцъ приходныхъ въ сумѣ 56.337 ар. 4 кр. расходныхъ въ сумѣ 55.619 ар. 91 кр. добѣе ол. сума 717 ар. 13 кр. уиѣщена на щадящихъ вѣнѣцѣхъ галицкомъ касы ч. 18.768/80. Зѣ розданныхъ грошей готбыкою въ сумѣ 45.113 ар. 6 кр. принадлеа на поведеніи поѣтѣ: Жидѣвичѣ 820 ар., Чешановѣ 440 ар., Надворна 40 ар., Коросно 80 ар., Яворѣ 590 ар., Городокѣ 240 ар., Берѣзѣ 200 ар., Ланцута 50 ар., Перемишлѣ 660 ар., Гусятинѣ 220 ар., Мостицѣ 400 ар., Перемишляны 1.795 ар., Рудки 220 ар., Самбѣрѣ 390 ар., Старе мѣсто 460 ар., Томѣчѣ 460 ар., Залѣцѣхъ 490 ар., Збаража 610 ар., Скалатѣ 890 ар., Ярославѣ 620 ар., Косѣвѣ 150 ар., Дрогобичѣ 230 ар., Чортковѣ 680 ар., Ситѣнѣ 610 ар., Стрый 750 ар., Броды 945 ар., Камѣнка струм. 200 ар., Бучачѣ 910 ар., Борѣвѣ 1.080 ар., Тернопѣлѣ 630 ар., Терѣбовѣ 790 ар., Дѣлѣно 2.310 ар., Горѣнцѣ 350 ар., Раѣнѣ 109 ар., Турѣ 1.400 ар., Пѣдагайцѣ 1550 ар., Бережаны 1300 ар., Жовковѣ 4200 ар., Коломыѣ 560 ар., Зошитѣ 3.680 ар., Раѣа 2.500

зр., Городенка 710 зр., Сивихів 2.420 зр., Добро-
миль 1.260 зр., Вівска 1.560 зр., Казуш 350
зр., Рогатин 2.273 зр. 6 кр., Станіславів 560
зр., Сокаль 600 зр., Богородчани 400 зр., Доли-
на 400 зр., Рава-Ріпна 45.113 зр. 6 кр. — Збіж-
я розділено слідуючим чином: західній 300
корівців жита, тернопільській 100 корівців жита
а 50 корівців пшениці, бродській 100 корівців
жита, збарській 100 корівців жита, перемиській
100 корівців жита, львівській 100 корівців
жита, підкарпатській 100 корівців пшениці, буцацькій
10 корівців пшениці. Крім того вистало 120
квг. мукни для села Тоскарів, а 60 квг. мукни для
Семухових повіта сьвідького. — Також т. з.
обизначення голодомір комітетъ скликавъ на
ний т. з. 12 н. ст. черня на 6 годину по
полудні засіданъ въ справі оложеня рахунків
розділення націонаго для голодомірчъ.

Красна рада шкільних на засіданні з дня 8 н. ст. мал ухвалила: Оголошити рекрипіти міністра просвіти що до управління шкільних закладів з чотирьохкласових семінаріях учителівських з головних шкільних; видати окружні до дирекцій шкіл середніх з справ у відношенні науки природних наук в цих школах; переобразувати діль 1 н. ст. вересня 1891 школу жіночому в Будковій повіта боброецького на етапову; аменувати М. Новацьку учителькою в Угравнівській повіта зашкільного, Н. Соболевською управителькою в А. Чапранського учителем чотирьохкласової школи в Долній; передати видатковий красному опіні свою з справ змінам арт. 8, арт. 11 в та арт. 13 третого уступу закону з дня 1 січня 1889.

— О последних трясене неметъ въ Итали доносятъ изъ центрального бюро метеорологическаго въ Римѣ, что трясене се разглаголюетъ ся ажъ до Флоренціи, Анквіи и Риму, до чуты емо було о 2 годины изъ раза. Установлен аппараты техничскіи выказали протвъ того рѣшительнаго трясена въ Венеціи, Веронѣ, Трентино, Кольоніоліи и Калабрии. Правительство итальянское повелѣвало до тыхъ мѣстъ шатры, бо якъ комисіи сконстатували, три четверта домовъ грозятъ заваленіемъ.

— Ассессорские премии за фондационные пенсионные назначения за каждый год: ремесленники — 19 р., ст. линия у Львова, Выдвигаются 4 премии в размере: 1) 864 зр., 2) 720 зр., 3) 576 зр. и 4) 432 зр. До тиража 1000 зр. будут получены только ремесленники, уроженцы в Галиции, р. кат., гр. кат. и бр. кат. религия. Подана просьба вносить до выдачи краевого пай дальше до дня 5 в. ст. линия.

— Дивниця руку Карла Людвіка оповідає, що
в дні 11 п. ст. червня усеувно перешкоди
повстали для 28 п. ст. мал. між Горинцямъ
а Равно рускою на шляху зєзниць Ярославъ-Со-
казъ, та що побіди бѣло того для курсувати безъ
перевозъ. Якъ зєзниць, ушкодила була повнѣ
на силѣ зєзниць побѣ Горинцямъ 28 п. ст. мал.

— Деревця зв'язані деревинами пошкоджені, що закла репарації мосту на Пруті дня 13 и 15 с. ст. червня с. р. руху наїждовч чл. 1351, 1354, 1356 и 1357 ніжи перестанками: курсові на Пруті и Веріжні ніжній буде удержаний зь особності, що треба буде перелазити на друготомь мості, — Показу ч. 1359 не буде того дни курсувати на Надбрижніськомь передмістї и Сопоті.

— До испытанія зрѣлости въ гимназіи въ Ясѣ згодилось ся 6 учениковъ Русинѣвъ а именно: Іос. Баницкій, Едв. Васильчакъ (зъ бѣдначеніємъ), Ів. Менциковій, Мих. Плявакъ, Ом. Черлуцковичъ и Іи. Хиланъ. Всѣ згодившіи ся признають зрѣлыми.

— Нову застѣжницю въ Босній прокуратуру правитель-
ство угорское. Застѣжница эта має бути продолжен-
іемъ шляху застѣжничого Виницебъ Гуниа до най-
большаго промышленнаго боснянскаго мѣста Брчка въ
поиствѣ тузланскокомъ. Мае она великое значеніе
для угорскаго промысла, бо отъ нея дорогу угор-
скимъ товарамъ до Боснии. Длительо то а угорское
правительство понесеть покаянію коштѣвъ будо-
вы. — Шляхъ застѣжничъ Сараево-Мостаръ буде
отворенъ въ першихъ даехъ серпня.

— Зя Вавилъ, сего на пѣвъ иѣмичнаго краю,
починають Нѣмцѣ поводи выносити ся. Причиною
ѣмиграці єсть указъ, напалауіуючї нѣмцѣ
кїмъ громадамъ прихитити ся до громадъ ру-
сїнскѣхъ. Въ той особѣ дѣобразѣ правительствомъ
нѣмцѣмъ воляньскимъ автономїю, котру було нѣзъ
передъ тѣмъ надало.

— Виставу середом змішану отворивъ 23-и ст. ма-
ред. князь Сергіій въ Москвѣ. Вистава дѣлать ся
на двѣ часті. Въ першій одѣлѣ, лежач-
комъ въ кольцохъ конячьхъ, поміщень оканъ
фірмъ російскихъ и варшавскихъ, котрі стоятъ
въ торговельній звязи зі середною Азією. Другій
одѣлѣкъ ивѣстчій ся въ т. з. павильонѣ историч-
номъ складася изъ оружъ, фотографій смірнѣ-
хъ генераловъ и навітъ, простихъ жонирѣвъ, котрі
бданичали ся при завойованю тыхъ краївъ. Далѣ-
ше идутъ два павильоны предсталючій оканъ зе-
мля, продуктѣвъ, флоры, фауны та промысла кра-
евого. Сала етнографічна оббѣмас фігуры мешкан-
цѣвъ центральнои Аліи природнои величини, во-
ры будинокѣвъ, оздобницъ и картъ географічій.
Вѣдчи т. з. „базаръ самарзандоніа“ дае образъ
житя на уличкѣхъ оріентальныхъ мѣстъ. Цѣлость
мас предсталати ся дуже гарно.

— Вь Беафисъ изъ люденбургскійхъ окупъ Невшатъ коло мѣстона Буйлюга, отонъ старинны намогъ, буюданный еще въ 9. вѣкъ. Замокъ той принадлежалъ своего часу Готтеридовъ изъ Буйлюговъ, проводниковъ перваго крестовскаго походу а дѣтатъ королеви Брусаллиа. Часъ и войны (15 облогъ выдержалъ днѣ) зничили его дуже, тожъ правительствіе бѣзгѣисне постановило его бдочити.

— За дирекція руху ц. н. австрійських залізниць державним урядом надано такі повноваження: Однією із н. ст. черпня 1901 поновили, будувати та ціну ц. н. австрійських залізниць державних у Львові, Станіславові, Коломиї, Чернівцях і Сучаві видавати білети до румунських станцій: Яссы, Рениць, Хотинськи, Букарешт, Браїла, Галаць, Бурдужени; крім того була можна получити і Сучаві білети до Ямпіла, Буцова, Дорогої, Фалогітени, Фоксани, Паскани, Пляшети, Похуль-Мілошів, Тиргу-Фрумусь.

са въ бібліотекѣ ватиканской подъ ч. 1209. Писана она на тоненькихъ листкахъ шибко античныхъ, даже рѣвниихъ буквана и мѣтитъ въ собѣ въ старого Завета тѣхъ Святины а въ Нового той, котораго загално уживано въ веходнѣй церкв. Передъ колыкадѣхъ романъ хотѣлъ кардиналъ Май знати въ него факсиміе азе се ему не удалось. Доверъа теперь повелѣсъ Василіиниковъ Коцѣ за помощью фототипии одержати дуже вѣрный факсиміи такъ, що теперь буде могла кожда бібліотека мати найдавніишу рукопись письма святого на свѣтѣ.

— Міністерство просить розширити, щоб в педагогічних семінаріях у Львові починати одразу теперішній шкільний рік: останніми днями червня, а далі і липня, щоб відбувалися як новітні з'їзди для 4-го курсу і приватистів. Це розпорядження входить уже тепер в життя в жіночій семінарії, тому їй дозволено так устаткувати з'їзди, котрий 15 н. ст. червня має розпочинатись, до 1 липня. В мужчійській семінарії осталося од сего року мати ще данний порядок, з причини, що через ново-створення 4-го курсу по ваканціях не відбується там сего року матура для учеників семінарії, а лиш для приватистів.

— На заседание рады міста Львова дня 10 н. ст. черевчя пообіцяв президент зібраних, що дня 15 н. ст. черевчя буде держати банкет бар. Р. Гостковскій о електричній освітленю. Одтак припала рада написи Уршулї гр. Гольмберг на левильмічно хоршч, укхвалїа выбудувати казарны для одного батальону пїхоты и поручити магїстрату улажати усконї, подїх анїма подїлада бы ої громада міста Львова будови школы кидетской.

— Дрвбні всти. Цёсвєрї прїнамаєт оногодї на аудїенції прїносєт мїтрополїта Мораріу-Андрїєвїча, мїністра Засєковсєго та дїрєкторє державнїх вєдєнієв Козєковсєго. — До Черновїц прївїзх оногодї 86 штабєвїх оєдїпрїтє малочїсї дїбути подорожї вїсепєдїїну по Буковїнї. — Члєстї вїдїлї краєвогє д-рє Гешардї вїїхавї на лїсторєціє провїсїонєрїальнїх шїптє

дівів. — ВЪ Крайовій своєискусналя позиція брошуру выдану молодіжкою п. з. „Sto lat temu“. — Дня 25 н. ст. черня відбувся въ Коломиї вичачане п. Стеє. Танцаковского, ад'юнкта судоваго въ Коломиї, въ панноу Олексе. Крижановскою, допьякою бл. п. о. Ив. Крижановского въ Палагичи. — Архідиакон о. Готеревскій повернувъ въ Сколзкого, де поминали угодный каміни підъ будову гр. к. царицеи и выйдати еяни діями до Любима. — До Черновцѣ принадрувало 40 жадѣвскихъ родити выгнанныхъ въ Россіи. — Дня 9 н. ст. черня здбуло ся въ Флоренціи вичачане Палича, сербского президента мінотровъ въ Георганієві Даховачи. — Івана Лесняка, котрый, якъ мы доносилы, утѣкъ бувъ за заведеня карного у Львовѣ, арештувалъ жадармерія коло Перемяни. — Въ Райхенбергу въ Чехахъ зничилъ огонь всаку фабрику Августа Сгера. Шкоду обчислюють на 200 000 ар. — Въ Петербургѣ умирѣ гр. Надежда Богарно, вдова по кн. Михаилоу Максимиліановичу Лайхтенбергѣ.

— Для товарищеского „Движения Братья“ сложили Ви. чинило: О Марковъ 1 вр., Вачинский 1 вр., д-ръ Стефанъ Федакъ 2 вр., за що складася на оймъ мѣсяцъ сердечные спасы Бѣга! — *Озарковичева, кассирка.*

И з ђ е л а н е.

Schwarze, weiße und farbige Seidenstoffe
 von 60 R. bis 15 65 v. Meter — glatt und ge-
 mustert (ca. 240 versch. Qual. u. 2000 versch. Farben, Drif-
 ting u.) oeff. rohen- und stückweise netto u. zollfrei das
 Fabrik Depot **G. Henneberg** (K. u. K. Hoflieh.) **Zürich.**
 Muster umgeben. Briefe kosten 10 fr. Netto. 1

Именованя, перенесеня, конкурсы и пр.

— **Іменників.** Міністерь провівть іменувать А. Бушуа учителемь школы для промыслу деревного изь Золотанова. — Директора и начальники департаменту рахункового при львовській дирекції скарбу, п. Анг. Черный, одержавъ титуль и характер старшого советника скарбового. — На жистиникъ іменувать практиканта концентрового намістництва Войт. Венца конципистомъ при дирекції поліції у Львові. — Трибуналь адміністраційный у Відня іменувавъ Вікт. Тугановського адвюката судового въ Жявці, сепрестарамъ рады при томъ трибуналь.

— Перевозчик. Намёстник порешил компетенція наместничина Влад. Гидинського з Старого міста до Разы, а практикантих компетенціями: Юл. Петровского з Долины до Старого міста, Ад. Кархского з Львова до Жидачева та Евд. бр. Вруницкого, повнячого службу комисара правительственного при зарадѣ громадскихъ въ Геродку до Душута.

— Иниуэри. Ректоратъ школы политехнической у
Дюной разписуе конкурсъ на посады ассистента
при кафедрѣ еѣзики въ ливонской политехницѣ на
часъ отъ 1 жюни 1891 до конца вересия 1893.
Реченищъ до вношена подомъ установленный на 15
в. ст. ливия. — Окружия ради школьна въ Гри-
бозъ разписуе конкурсъ на посады учительской
въ рускиѣ языкомъ выкладомъ въ: Богуми,
Валини, Варестѣ, Винчаровѣ и Королевѣ рус-
кой. Подаяа вносите треба до 10 в. ст. ливия.

— Судя пометкам в Скопий, глядя дигитар обобщения в ведомостях книги грунтовок и манипуляций судового. Платил 1 руб. дежно. — Оружия рада школы в Союз розинусе конкурса на поездку гр. к. катиха при шлоя выдгобой в Скопий в платную 700 руб. та в правом до пятилетних додотков. Подана требова внести до 15 н. ст. линии до окружной рады школы в Скопий.

— бдзвянця. Цесарь надаў д-рош Іос. Рэгітгершу адвакатнага а Т. Пріліпскаму будаўніцкаму із Кракоў, а ён прызнаю хосенном дзялншчынн із справляа вайсковыха, хрестя ордуру Франца Іосефа. — Вольному судуюму із Бродках Вольныяновскому пры перавесеню его вэ стаць спечынку надаў цесарь сярбный хрестя наслуга.

Пос. Бюкх сконстатував, що Броди суть товариством під хліб Трієсту. Улаштування політики державно, потерпіли вони тяжкі жертви і то без ніяких побачень, хоча б таких, як і десь тепер Трієсто. Од пори, коли введено митову екстериторіальність Бродів, сходять вони на що раз більшу нужду а сила податкова мешканців зменшилася до двох третин. Виконати поручення безпідставного правительству Бродів до уважання і внаслідок однієї резолюції.

Палата прийняла проект закону і резолюцію пос. Бюкх.

Палата пропонує нову міжнародну конвенцію тарифну між Швейцарією, Австрією, Німеччиною, Бельгією, Францією, Італією, Нідерландами і Росією. Конвенція встановлює новий міжнародний закон зельзничний. Поодинокі постанови дотримують: обов'язок що-до транспорту наданих поштових, гарантія підчас цілого транспорту, відшкодування на слушай ушкодження поштових відносно до вартості в місяці надань. Виконувати повинні митові, податковий і поліційний підчас транспорту має самі заряди зельзничний. — Рівночасно пропонується закон, котрий заведено б в Австрії ті постанови на зельзничних.

При кінці засідання доповідав ся пос. Лінбахер, щоб і менші клуби уважалися при виборі комісії. — Пос. Пернаторфер доповідав ся, щоб відбуло ся як найкороче перше читання правительственного проекту закону антицілістичного, бо ширший круг людства зацікавлений.

Слідуюче засідання палати посидів відбувалося ніби.

Комісія бюджетова збиралася ніби на своє останнє засідання, щоб погодити внесення пос. Плєнера що-до звільнення дрібних промисловців від додатків до безосередних податків.

На послідньому засіданні пропонував пос. Вільніскі, як генеральний справоздавець бюджетовий, справоздає о законі фінансовому на 1891 р. Всього видатки вносять 568,375,521 ар., а доходи 564,576,397 ар. так, що надвишка вноситься 3,798,524. В справозданні говорять ся: Скорочення пропонується бюджету в найменше від 1871 р. і загалом від початку ери конституційної. Коли до надвишки 3,798,524 ар. додати ся ще ті чотири мільйони, які мають ужитися в об'явлені доходи в 1891 р. на часткове покриття довгів, то вийде ціла надвишка 7,798,524 ар. Але не треба перецінювати сей стан бюджету, а лише все старати ся, щоб піднести силу податкову, бо в слідуючій роках збільшувати ся видатки на будову зельзничних лінійних і головних, а доходи зменшувати ся, коли однадцять миль на електричних дорогах. По при тому не треба забувати, щоб реформою податковою принести благо людности.

Міністер Штайнбах відповідаючи при дебаті над внесенням Плєнера, зазначає, що виключення приходу не можна уважати за надто велику поправу фінансову, бо може показати ся дефіцит в прелімінованих доходах зельзничних а в дохід в інших жерел податкових не єсть сталий.

Напад на зельзничний поїзд.

Як читателі знають, напав на 31 мая грецький розбійник на орієнтальний поїзд під Черкеською в якому в поїзд п'ять подорожних. Тепер, коли вже половецький убув, подаємо детальніше представлення цілого справу після оповідань самих учасників сей пригоди.

Поїзд орієнтальний вийшов із неділю дня 31 н. ст. мая по 11 годині вночі з Царгороду. Всього подорожних спали в своїх купе. Нараз, коли поїзд наблизив ся до 116 стовпа кілометрового (було то вже по півночі), пробудило їх дивне якесь хитання поїзда та ломот. Всього догадали ся, що поїзд вихилив ся з шина, та небагато вози стали і се подорожних успокоило. О якби небуло нападу ніхто не й думає. Аж коли подорожні вийшли або вийшли з поїзда, щоб розвідати причину, побачили якусь товпу озброєних людей, що в ліхтарями оточили поїзд і видавали прикази в той команді. Рівночасно почулися голоси подорожних о помилування життя, стріли а бодає стони якогось раненого. Не було вже сумніву, що се напад. Розбійники почали перешукувати вози і жадали від подорожних гроші від подорожних та перешукували вози, стояли другі розбійники коло насми та торгували ся з машиністом Фрайдігером о викуп, а коли показало ся, що подорожні не мають з собою жаданих 200,000 франків, забрали шістьох подорожних в полон і то машиніста Фрайдігера, кухаря австрійського посольства в Царгороді Кіа, банкіра Ізраєля з Берліна, Коча з Цербігу, Грегера з Берліна і Макета з Зігелдорфу з Німеччини. Одтак заведено Атасією, ватажкою розбійників, одного з полонених уложити коротку депешу до німецького посольства в Царгороді, що такий такий подорожний поїзд розбійниками та що лише по вложенню 200,000 франків будуть пущені на волю. Дальші відомості, стояло в депеші, надійдуть. Депешу ту, написану на куснику паперу, передав Атасією одним розбійником на чальникову станції а самі обурившись до подорожних закованували: "Гайді!" т. а. наперед.

Одні розбійники зняли полонених в середину і розпочали ся похідом лісом,

горами і лугами. Ноч була темна та зимна і похід був для подорожних дуже утилітарний. По 2 1/2 години ходили вдергали ся розбійники на малі поляни. Ту мали половецький одпочивати. До сего часу не говорили ніхто ані слова, тепер же сказали розбійники полоненим, що можуть собі вигідно вибрати, а що земля була вогня, то ж порозставляли їм свої плащі. Одпочивати не тривали і пів години знов розпочали ся слово: "Гайді". Похід шов знов розбійники лугами та вертепами безупинно і хоч побіглим нарізали, що не можуть далше йти, розбійники не зважали на се. Кіа, котрий не хотів далше йти, сказав Атасією через Фрайдігера: "Скажіть їм, що може зашпити, але буде о голову коротіш".

Рано вже, по новім тригодиннім ході, стали розбійники в дикій несприятливій верхівці на відпочивок. Ту зобразили ся на раз та казали собі уложити слідуючу телеграму: "До німецького консулства в Царгороді. Ми, Маврікій Ізраєль (Берлін), Оскар Коч (Цербіг), Альберт Макет (Зігелдорф), Франц Кіа (Царгород), Оскар Грегер (Берлін) і Ізраєль Жадан, щоб 200,000 франків окупі аложити в Кірілію, бо інакше будемо розстріляні. Пропонуємо уступити о гроші. Ізраєль та Макет можуть самі заплатити. Коли б показав ся поліційний або військовий, то поубивають нас". З тою депешою направлено Кіа і Ізраєль до Царгороду, де они прибули о 3-й годині по полудні і сейчас почали старатися о гроші.

Тимчасом розбійники ходили з своїми невольниками відсім днів — а радше ночей, бо в дні спочивали по чергах — різними майданцями, щоб забезпечити перед можливим нападом війська або жандармерії. Перші два дні терпіли голод — не було нічого їсти лиш хліб та вода. Північні догадали ся розбійники від знайомих селян має баранча і годували ним полонених а навіть кілька разів давали їм конину та шампаня, котрі зрабували були з поїзда. В загалі ж обходили ся з ними по людски, лише тогди нетерпеливими ся, коли полонені не могли йти. Раз поначали на дорозі двох жандармів. Сейчас устали в бовву лівою а полоненим вели перед собою клячати, щоб на слушай нападу їх найперше застріляти, а так переждали, аж жандарми, не видячи їх, переїхали.

Коли по трьох днях не надходила ніяка звістка від Ізраєля і Кіа, виправив Атасією Фрайдігера з письмом до Царгороду і дав йому на дорозу 70 марок. Фрайдігер прийшов до Кірілію над разом а одержавши від німецького посольського аташе окуп, котрий вже був Ізраєль доручив, та 6 револьверів з патронами, сорочки олівцеві і тютюн (се те великі розбійники собі приносили), пустив ся в ст. червня з поворотом до розбійників. Фрайдігер взяв з собою коня і бодає коня, мав боду перепуску на капелюх, а з ним тріх безоружних товаришів, що вели на конях гроші з мішка. На другий день о 5-й годині ввечері зійшов ся Фрайдігер з Атасією, бодає йому гроші а Атасією убув полонених. Кожен з полонених доставив від розбійників по 5 турецьких фунтів (25 франків) на дорозу. Розбійники попрацювали ся дуже щиро з своїми полоненими, цілюючи та обмиваючи їх і просили, щоб они хотіли одну ніч сидіти з ними перебути, але полонені не мали до сего охоти.

Сам ватажок розбійників, Атасією, мав, після оповідань Ізраєля, 35 літ. Бодає хороший чоловік, виглядає інтелігентно а навіть елагантно, убраний в одні з європейських а на поїзд по турецьки, правдивий Едіп опери. Атасією знають добре власті турецької і раз вже були в азові, але він утік з війни. Шайка його складала ся з потреби від більше або менше людей. Звичайно мав коло себе 12—20 людей, але в потреби назирав їх в 100. Всього їм впрямки то селян грецький, котрі лише деколи, коли їде о якісь більші напади, пристають до шайки. Характеристичний вель лист, який Атасією переслав директору поліції в Ески-Баба Ставрідію: "Дайте до Царгороду знати, щоб той, що понесе окуп до Мідія, шов по над морем селами Скраш, Курудер і Скарто. Він має вкати на боді коня а на голову має мати боду хустку. Я не хочу окупу брати з чужих рук. Коли то гроші передав мені мусетарі з Чаталджи, що мене 5 літ і 5 місяців держав невинно в в'язниці та заарав цілий мій маєток 65 фунтів! Я був все чесним чоловіком і не жордував нікого та в дальше буду чесний. Не пробуйте полонених без грошей освободжувати, бо як се зробите, то я їх сам власною рукою поубию. Бодає всіх моїх товаришів поимано, то я буду мати на стільки однак, щоб застріляти ся. Я сержу, що ол пишу: Атасією".

Полонені оповідають ще, що при нападі на поїзд обходили ся розбійники дуже лагідно, особливо з жінками. Од подорожних брали лише те, що они самі добровільно давали і нікого не перетраляли. Коли Макет сказав, що забраний йому годинник сержу до него дорогою пам'яткою, бодає йому араз Атасією, а Ізраєль переслав поштою його ланцюжок від годинника, скоро почув, що Ізраєль мав сей ланцюжок вартість яко родина пам'ятка. Полонені розказують, що в 8 днів вони невольничали цілу країну між Адріанополем а морем Егейским, не надбавши ніяких сил а міст.

Дописи „Діла“.

З Ярославщини.

[Вибір до ради повітової. — Що до що про вибори до ради державної.]

Дня 8 н. ст. мал відбув ся в Ярослав вибори одного члена ради повітової в міст Свіяна, Радимин і Порохиза. Були два кандидати: п. Володимир Мандичевський суддя в Свіяні і Володимир Іванчик нотар в Радимині. Результат голосування був такий: З Свіяни всіх 14 виборців бдали свої голоси на п. Мандичевського. З Радимина всіх 7 виборців (8 мій не прибув) так само голосували на п. Мандичевського. Виборці в Порохизі підписали: два виборці, ч. Микайло Гробельський (Русин, голова читальні) і Іван Павлович (бурмістр лат.) голосували на п. Мандичевського, а інші п'ять (антикар Петрашев, Красицький, Фр. Ледовицький, бурмістр Лукасевич і лат. канонік кс. Грегорчик) бдали свої голоси на п. Іванчика. Особливо гарячо агітував за п. Іванчика кс. Грегорчик, а перед самим вибором сказав до виборців: *Rapowie, nie głosujcie na Mandyczewskiego, bo on Rusin, a soby Rusin mógł nam dobrego zrobic?* Однак агітація нічо не помогла, п. Іванчик взяв від виборців з свого міста проживання, з Радимина, не достає ані одного голосу, — видко, що не має в народі довіри. Так отже п. Мандичевський достає 23 голоси і стає вибраним на члена ради повітової а п. Іванчик остав в меншості з 5 голосами. Кс. Грегорчик по виборі чим скорше поїхав до дому, сильно зажурений, що ч. міщане поїшли не за его порою, а за своїм розумом.

При нагоді поверну ще до недавнього вибору посла до ради державної. В 120 н. р. „Діла“ Внос дописувальці з Ярославщини каже, що за серце стесало чути, як голосували виборці в Порохиза. Ово правда, але треба зазначити, що виборці в Порохизі були: 2 жиди, бурмістр Лукасевич і кс. Грегорчик; жиди і бурмістр голосували на гр. Козебродського, а кс. Грегорчик не дав до голосування.

Дуже багато шкідить рускому кандидату Івану Малю (Русин) господар в виборці в Угорки. Малю не тільки голосував на польського кандидата, але й по сусідських селах угаляв агітуючи за польських кандидатів. Так ми знаємо, що був і агітував в Тиневцях, Гавловичах, Крамарівцях і в других селах, де виборцями були самі Русини.

Роский народонець.

Рух в руских товариствах.

На засіданні центрального відділу товариства „Іросія“ в дні 16 н. ст. червня с. р. поладжено отсі важливі справи:

- 1) Рішено роздати в розпродаж портрети бл. п. Олександра Огоновського по всіх оліах товариства і книгарнях, з котрими товариство стоїть в зв'язі;
- 2) Школ в Хирів рішено вислати молитвенники по 25 кр. до безплатного роздачі між пильну а боду дитвору школи;
- 3) Приято з жалем до відомості, що заслужений член відділу о. К. К. виваджав на сталій побут до Станіслава, а тим самим утгував з відділу, тож висказано ему за его щирість і трудолюбність подяку та боду честь повстання в міст;
- 4) Призано автором книжки „Про хліборобів“ ремуерацию в сумі 20 ар. а за коректу призначено 3 ар;
- 5) В справі нової грамоти для товариства рішено з надійшовших прохотів вибрати прохоті п. Ісаєю з Монахів, поробити деякі змітки і прохоті о деякі змітки в прохоті; до уложених сит зміток упрощено проф. Володимира Шухевича;
- 6) Рішено покладати на міст уступивших членів відділу пн: судію Антоном Доліницького і учителя Романа Зайлівського;
- 7) Рішено друкувати молитвенники четвертими накладом і упрощати до сего о. Олександра Стефанівича;
- 8) В справі продажі книжок за готівку при опусті 33% рішено до того проекту не прихилити; рвно ж бдовлено угазу, що книжки товариства дає в коміт вишного, і то лиш солітним фірмам;
- 9) Рішено не пошлювати на книжочках товариства ніяких платних оголошень;
- 10) Рішено ввиду сего, що члени жадать премійних книжочок і неоправдані, вислати по 1,000 примірників окладних кожній з-друго випечатаної книжочки премійної;
- 11) Приято до відомості, що книжочка за червон „Ісаак хлібар“ і книжочка за червон „Про хліборобів“ вже випечатані; рвно ж випечатані вже друки: а) завдання до уряду громадского і б) завдання на засідання ради громадской, друг же Календар на р. 1892 вже зачат;
- 12) Одчитано письмо п. Кирила Студинського з Відня і бдовлено его в справі обр. рахунку з розпродажу портретів бл. п. Олександра Огоновського до Вор. о. Богдана Пюрка;
- 13) Рішено позначити Рускій Бест в Чернівцях, крім мотавів і дозволити на боду належарської часті Календаря на рік 1892;
- 14) Передано до другої рецензії статі Атасією Гаврилюка в Рожнова і „Лиходіть татарськ“;
- 15) Приято з прихотістю до відомості, що д-р Іван Куронець з Калужа об'явив до кінця червня златити працю в науку лікарських;

16) Приято до відомості, що дахший боду до влітку заслужених Русинів вже готові і продають ся по 1 кр. за примірник, а ввійшли до них: д-р Олександр Огоновський, Карсено Карий, Данило Мордовець, Петро Могіла, Іларій Окуновський з Буковини, Леоновський Нестор, Петро Дорошенко, Богдан Хмельницький, проф. Володимир Антонович, Костянтин Острожський, Іван Гриневецкий, Марко Кропивницький, Антон Могильницький, Іван Котляревський, Григорій Кавтис і Павло Полуботок;

17) Приято до відомості, що пан Желдзевка знімає цілу малоруску німецького словари на 6 ар. і рішено его по собі ціл продавати;

18) Приято з розпродаж: 1) бд Рускон Бесту 275 примірників „Радянськ поїзд“ по 30 кр.; 2) бд проф. В. Шухевича 100 прим. „Писники“ і „Диваровий Чай“ по 5 кр.; 3) бд п. В. Лукана 20 прим. „Ватри“ по 1 ар;

19) Приято до відомості, що на драматичний конкурс неспавного Українця, романський товариством, надійшла третя з ряду праці „Богдан Хмельницький“;

20) Закуплено до бібліотеки товариства книжечки цінних книжок, доповнюючи в сій особі бібліотеку Вл. Францішка Ржегоржа, даровану товариству.

21) Приято до відомості, що до бібліотеки товариства дарували слідуючі Вл. жертоводателі: о. Мирон Латинський з Мужилови 2 книжки, п. Андрій Скородинський з Львова 1 книжку, п. Омельян Целевич з Львова 1 книжку, п. Калінич з Львова 1 книжку, п. Антон Хойнацький з Львова 1 книжку, з від славянських студентів в Празі 1 книжку, п. Олександр Кузьма 1 книжку, п. Василь Нагорний з Львова 3 книжки, п. Михайло Драгоманов з Софії 1 книжку, п. Кості Паньківський з Львова 1 книжку, о. Іван Бодар з Поддубиць 1 книжку, о. Василь Навроцький з Львова 1 книжку, п. Роман Зайлівський з Львова 1 книжку, о. Касіян Куницький з Львова 1 книжку, проф. Володимир Антонович з Києва 2 книжки, п. Остап Нижанковський з Львова 2 книжки, товариство сн. Могорта з Цехови 6 книжок, проф. Кості Лучаковський з Львова 3 книжки, Руске товариство педагогічне 2 книжки, п. Олександр Макошей з Львова 3 книжки, Редація „Діла“ у Львові 3 книжки, Видавництво Платона сн. Руссера в Петербурзі 2 книжки, п. Ігн. Гамаль учитель з Подляркова 1 книжку, о. Евгений Гузар з Львова 6 речників Рзгляд-у, товариство имени Шевченка у Львові 1 книжку і п. Францішок Ржегорж з Стежерж в Чехях 15 книжок. Рішено всім подякувати писемно;

22) Приято до відомості, що до музею товариства дарували: о. Іван Часельський з Львова 1 монету срібну, 6 мідяних і 2 півсанки великої, п. Осип Шухевич з Львова 6 монет срібних а 11 монет мідяних, п. Іларій Набав учитель з Львова 9 монет мідяних, п. Мартин Кухар з Зашкова 7 монет мідяних, п. Василь Нагорний з Львова 12 каліхтів руских соймових по славі, п. Кирило Кахникевич з Львова фотографію церкви в Шенавдо в Америці, о. Касіян Куницький 1 карту театральну, п. Ігн. Гамаль з Подляркова 6 монет мідяних і дерев'яний збройний рукою інше, Інститут руского товариства педагогічного у Львові 78 писанок з всіх сторін Галичини і п. Овчаревич з Львова одну мідяну монету. Рішено також за сїм дару подякувати і прохоті о пам'яті на дальше;

23) Книжечками давнішого видали обдаровано: 1) Читальні: в Ілазчу, Садогорі, Кричів, Верхожбу, Стрляноках, Товмачі, Заставці, Рожитові, Раранчу, Тисменичах, Вільні, Угрові, Ворцеві, Гадинковцях, Пулатицях, Маркові; 2) школи: в Миколовці, Терехові, Подляркові, Грабів, одтак всім в Бродях; школи в Санборі даровано 50 молитвенників, Петрові Миколовці в Рибниці писан Масляни а А. Соколовському писан в Курнях кілька книжочок.

24) Приято 27 нових членів а то: Семка Маркова з Гивадичева, Валеріана Саренського, поміщика в Туринці, Читальню в Угрові коло Станіслава, Федора Свєшніна з Гуменці, Михайла Боля в Вільніцях, Григорія Матейчука в Вільніцях, Юліана Чвартаковського в Пеневі, Г. Комарницького в Курнах, Василя Мартанюка в Курнах, Дмитра Кузьмичового в Ясениці об'явля, Івана Делєвнича в Подільні, Івана В. Куницького у Львові, Василя Чесла в Чижині, о. Савана Теодоровича з Синеводку, Іосифа Зарбичового в Вільні, Читальню в Борсенті, Читальню в Гадинковцях, Стефана Сенькова з Горожани, Олександра Палайничового в Тернопільні, Дмитра Добелського в Березовиці, Стефана Волошина, канцеляриста суду в Тернополі, Івана Васильковича в Будістві, Франка Стасюка в Чесниках, Івана Цивановського у Львові, Читальню в Пулатицях, Онуфрія Максимчука в Тетлявці, о. Симеона Козловського в Воли могов.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Слідуюча конференція міністрів, яка зобразила ся була ссереді для наради над зоблиганням бюджетом, не рішила нічого, бо мала лиш більше неопределений і обдоголений характер. Австрій-

ДѢЛО

Виходить у Львові про дні (прод. карна і реч. сьм) о 5-6 годх не погудки. Літературний де. жетон „Бібліотека найважливіших новітостей“ виходить за автором, а за автором і каталоги на перекладу разом з Діалом.

Продати у Львові книжки: У Львові Адмі. нистрація „Діал“ ух. Баторія 24, Центральне бюро оголо. шень, ух. Коперника ч. 11, а в Бюро газети ух. Кароля Лю. двика 9. У Відні М. Діал, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Well. seile 3; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гам. бурзі М. Hakenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Продати у Львові „Діал“ і каталоги на перекладу разом з Діалом.

З 1 (13) червня почав ся другий квартал сегоднішнього видавництва „Діал“

Дуже просимо наших Виш. Передплатників посилати з надсиланням передплати і залеглостей.

У Львові дні 15 н. ст. червня 1891.

Завтра починається в палаті пославів ра. ды державної дебати бюджетова, на ко. тру завжди жде ся з великою цікавістю, бо се для представителів різних народно. стей і партій найлучша нагода висловити по. гляды, потреби і бажання своїх виборців, а починаючи ся завтра дебата буде особливо. тьм цікава, що пролягати дезаміну: Чехи. будуть стояти против бюджету, а Німці-лі. берали за бюджетом — на одвороті, анжы. бувало одь лѣтъ дванадцять, одь часу еры. гра. фа Тасового.

Для нас же Русинів сегоднішня деба. та бюджетова буде ще і тьм спеціально. цікава, що при ній забере слово голова рус. ного клубу, ажеженого на основі націонал. ной і політичної програми проголошеною то. рощі в сеймі, а на-ново зредатованою веда. но яко програма руского клубу. Розуміє ся само собою, що послав Романчук в своїй. промові бюджетовій равняє погляды, инте. ресы, потреби і бажання руского народу на. основі той програми.

Розглянувшись в теперішній ситуації. парламентарній, не можемо ся назвати ща. сливою для слабших народностей держави. Давнійшій союз Польків, Чехів і клери. калів та автономістів розвив ся, побѣда. молодого-Чехів повалила Дунаєвского, гр. Та. сового понизила вышета сила на новій комбіна. ції, а результат для слабших народностей. вишшов грішій, нжы було передше: нині. Польки в Німцям-лібералами стали пана. ма ситуації. Цевно нерадо гр. Тасов дає. собі нині ухвалювати бюджет тьм Нім. цям-лібералам, котрі дванадцять лѣтъ буди. аго найбільшим противником, — чинити. бив се більше відь напором чинивів, ко. трі поставили засаду „не допустити до нжы. ко. змѣни в конституції держави і в політич. ній народностей“. Зі-разу, по виборах, гр. Та. сов дає плян трохи инакшій, гадає мане. врувати численним клубом Гогеншарта, — але як показує од всего — маневр той. аму не допсує і остаточно, если не заде.

нжы незначного, в осейноу сесію ради. державної готова палата пославів мати бѣл. шість зложену „по всім правилам“ з По. лків і Німців-лібералів. А що тама. бѣлшість для тьх народностей, котрі ма. ють багато незадоволення своїх потреб, не може подавати надій, се річ ясна. Розу. мієсь, то знов нжы дѣло: чи тама політика. при. несла бы для держави добро або лихо. Річ. певна, що нині вже не ті часи, щоб пооди. ной, хочь бы і слабий народ в Австрії, мо. жна игнорувати безь ущербу в интере. сах держави.

Можна догадуватись, що середь буже. тової дебати, котра розпочнеть ся завтра, перестора в тѣм дусі для нинішнього прави. тельства не хибне, — можна надѣятись, що і в сторони Русинів выйде на адресу прави. тельства така острота, — хочь, своєю доро. гою, мы разом з посланцями нашими в радѣ. державній в великою нетерпимістю до. ждаємо і сесії сейму, котрий — як бы. выходило з бесѣд в колі польків — має намерѣние займатись ся справами і потре. бами рускими, щобь тільки не тькано их в радѣ державній. То буде щось дуже а дуже. цікаве...

Рада державна.

На засіданні палати пославів ма. нушов суботи полагожено се справу при. дучену Триєту до округа митного і одбу. лось перше читанье внесення д-ра Фусса про. до устроєня палат лѣкарских, — щобь на. слѣдуючим засіданню палати, котре одбудеть. ся в торощі, можна було вѣстись виключно до. генеральної дебати бюджетової.

По прийняттю проекту закона о прилуче. нн Триєту до загального округа митного, прийшло в чергу до дебати надь нахоже. нн державного податку консумційного на. Триєту. Против сего выступили триєтенскі. послы Хабергой, Вурстеллер і Люц. татто і поставили резолюцію, щобь бодай на. теперь наложено на триєтенске население. лишь 75% загального податку консумційного, а бодай що року додати по 10% і 5%, таж, що аж за шість лѣтъ платив бы Триєту повний податок консумційний, але. палата одкинула сю резолюцію. При голосо. ванн показало ся, що на тѣм засіданн було. надзвичайно мало пославів присутних, бо. лишь 118, а з того 95 голосів упало про. тив резолюції. — Закон прийнято одтак в. другій і третій читанн.

В справі устроєня палат лѣкар. ских мотивує д-р Фусс своє вно. сєннє, щобь вибрати комісію санітарію з 24

членів і передати їй виготовленє закона. що-до устроєня палат лѣкарских.

Справа устроєня палат лѣкарских була. нжы разь предметом нарады комісії сані. тарной і повной палати, а то в 1890 р., а. теперь зновь передано їй комісії.

По промові пославів д-ров Фусса, Розера, Дворжаха і Відерперга. прийнято внесенє посла Фусса.

На порядку денній в торкового за. сіданн палати пославів покладено вибори. комісії: адміністративной, для реформи студій. правничих, горальничих, санітарной і допов. неннє комісії промислової — та генераль. ну дебат бюджетову.

Занесявшись до голосу при генеральній. дебаті бюджетовій будуть послы завтра рано. о 9 годх у першого віцєпрезидента бар. Хлюмєцкого. На генеральну дебат правна. ченє плян дѣль, але надѣють ся, що покби. чать ся вже в чотирох днѣх. Промавити. буде од дванадцять пославів. Три головні сторо. ннцтва парламентарній вже визначили своїх. бесѣдників, і так в лѣвицѣ промавити. будуть д-р Плєнер, д-р Менгер і мабуть. ще д-р Герберт; — в кола польского. Яворскій що-до політичного становища а Че. пановскій зь економічних справ; — в. клубу консервативного за Оловнцѣв. Шукля, за Хорватів Перич, за німєцких. клерикалів д-р Ебенгох а за чєских. фєвдалів кн. Карол Шварценберг. Стано. вище німєцкого сторонництва національного. назначать послы д-р Штайнєндєр і д-р. Барайтер. Менші сторонництва парламентар. ній визначили по одному бесѣднику, і так в. клубі рускій пос. Романчук а бесѣдник. моравских Чехів, клубу Короніного і „ди. чих“ ще незвѣстні. Антисеміты выбрали. кн. Ліхтенштайна на свого бесѣдника і бн. буде мати нагоду промовити в имени сто. ронництва, на котрого чолѣ станув. Моло. до Чехи инемляють до борб д-ра Блварда. Грегера, проф. Кайцля і д-ра Герольда. Сей. пославій буде мабуть выбраный такь те. неральннх бесѣдників собѣ, бо молодого. Чехи порішили заповнити собѣ се становище в. той способ, що вѣд до одного влншуть ся в. ліст бесѣдників а тьм самим будуть ма. ти числену бѣлшість супротив вѣхь со. птв-бесѣдників. Contra бюджету замишуть ся. окрімь молодого-Чехів та лишь німєцкій на. ціоналы і антисеміты. Члєны получені лѣ. ннцѣ, клубу консервативного і ліберального. центра, одтакь Польки, Русини і моравскі. Чехи будуть промавляти рго.

Зь комісії парламентарній, збиральс. ннй вчєромь комісія бюджетова для. остаточної дискусії надь внесеннєм Плєнера, — рівножь комісія для ревизії регул. яніу буде вѣсти дальшї дебати, — а комі. сія промь слова при нарадѣ надь цєтл. цією в справі продажі пива в єлишях

Журнали на „Діал“ на літер. дѣлннх в. Львові: на члєнскій рѣш . . . 18 гр. на члєнскій рѣш . . . 24 гр. на члєнскій рѣш . . . 9 гр. на члєнскій рѣш . . . 13 гр. на члєнскій рѣш . . . 4 гр. на члєнскій рѣш . . . 6 гр. на члєнскій рѣш . . . 1 гр. 50 гр.

У Львові: на члєнскій рѣш . . . 16 гр. на члєнскій рѣш . . . 8 гр. на члєнскій рѣш . . . 4 гр. на члєнскій рѣш . . . 1 гр. 50 гр. Редакція, Адміністрація і Експедиція вѣд ч. 14 ух. Баторія. — Руконнє авєртуть ся лнне за попереднє застерѣженнє. — Рекламы лнне члєнскій аблѣк одь порта. Поодинокє члєнскє коштує 8 гр. а. н. Оголошенє приймають ся по днѣх 6 гр. одь однок. ерѣднє лнне вѣд рубл. „Надѣлнн“ по 30 гр. а. н. Надѣлнн члєнскє ся по 16 гр. одь однок.

ухвалала резолюцію, вызиваючи правительство, щобь поинформувало власти, абы они авєр. нули свою увагу на спиритуюсїй напнтки, про. даванї в закиненнх посудинах, та вслѣк. провннн що-до того карали якь найострѣйше по. слѣд закона.

Послѣ вѣсти вь одній газетѣ, мали по. слы: истрійскій Шиничѣ і дальматинскій. Данапъ, Масовчичѣ та Перчичѣ. выступити зь клубу консервативного а при. лучити ся до клубу жождо-Чехів. Рѣвножь. має внєсти пос. Перчичѣ интерпєляцію до. правительствы вь справѣ авєденнє славянскон. літургїи вь Далматїи опалатнским єписко. помь Накичемь.

Бійка при Вефлєєвскихъ яслахъ.

Два тиждѣ тому принесли англійскїй га. зєты вѣсть, що вь Бруселлїх при гробѣ Хри. стовѣмъ прийшло до бїйки мжы католицкимъ. а православнимъ духовенствомъ і треба бу. до прихилати турецке войско, щобь привєр. нуло ладъ. Войско турецке такь енергично. вѣзлось до той справы, що поубивало на. смерть вѣлнканачѣ людєх, бо бїйка мжы. духовенствомъ перевеслась опбѣд на улицѣ. мжы христїанъ, котрі подѣлили мжы со. бою на два ворожї табори. Вѣсть та пона. вѣла опбѣд на столько несправднѣ, що цѣла. пригода лучилась не при Бруселлїх, гробѣ. Христовѣмъ а лишь при Вефлєєвскихъ я. слахъ. Рѣвножь не була ся пригода такь не. сподѣваннм случаемъ, а противно, выхлѣд. комъ довголїтнього ворогованн мжы двома. вѣроисповѣданнми, католицкимъ а православ. нымъ. На разѣ маємо доси точне справозданє. о пригодѣ лишь зь грецїон стороны а розка. зуєсь вь нжы цѣлу пригуду ось такъ:

У Вефлєєвѣ стоять по обохь сторонахъ. Христовыхъ яселъ двѣ христїанскїй церкви. Бо. льша належить до греко-православ. ныхъ, котрі лѣве крыло церкви одступили. православнимъ Орменамъ. По противній сто. ронѣ вѣсть менша церковь католицка, а на. жєжь она понамаж Францисканамъ. По. заду стоять монашѣ того-жы чина. Зь обохъ. церквей вѣдуть бѣчий днѣр до Христовыхъ. яселъ, котрі стоять по середнѣ на пбды. шєннє вь вѣлнканачїи ступєнѣх. Одъ вѣл. кохъ столѣтїй вѣсть вже такїй порадокъ, що. кождон суботы греко-православнїи мають. при яслахъ торжєственнє богослужєннє. Днѣ. 23 мая одѣллось було такь велике число бо. го. мольчѣхъ, що грецїї архїєпископъ зь Табо. ру, Спїрідонъ, одправляв богослужєннє. Коли. богослужєннє євднчилось, мнѣгѣ богомольчѣ. перѣшли до православной церкви, щобь за. причастїєсь, а архїєпископъ оставъ ще при. яслахъ, разомъ зь дїякономъ Дїонїсїємъ і од. нымъ монахомъ, щобь поблагословити ся. Тай. ны. По другій сторонѣ яселъ уставилось на. ступєннхъ десѣть монахѣ Францисканѣхъ і

Лѣтописні матеріялы

до исторїи мѣста Сокалы одь его. основанн до 1890 року.

Уложивъ Василь Чернєцкїй, парохъ вь Сѣльцѣ. белєского.

(Помєчъ.)

Рѣкѣ 1770.

Вь мѣсяцї жовтня с. р. повннла ся мо. ровна зараза вь Сокалѣ і набилла людєх вѣ. лнєского страху. На ту заразу умерло вь Сока. лѣ вь короткѣмъ часѣ 243 христїанъ і 117. жидѣхъ. Зь обави передъ заразою утѣкали. людє вь мѣста і ховали ся по лѣсахъ, де. зновь богато вь гождо слабувало і умирало. (Архїєв руском церкви.)

Рѣкѣ 1772.

Днѣ 7 сѣчня с. р. умерла вь Сокалѣ Ан. на зь Ланцѣхъ, жєна Салєзїя Потоцкогѣ, во. еводи кїївского. Ся жертвє тѣло перевезено до. Крїстїнополя, а сєрдє, ажежено вь сѣрбїнскѣ. сосудѣ, похоронено д. 18 сѣчня 1772 подѣ. градусами вь каплицѣ чудотворной Матєри. Божон вь костелѣ Бєрнардинѣхъ вь Сокалѣ. (Близшїй описъ величагого похорону Анны. Пото. цковн вь Крїстїнополѣ і сн сєрдї вь Сока. лѣ мѣстити ся вь дїтѣйнон монастирѣ оо. Ва. силїанъ вь Крїстїнополѣ, початанбї вь вѣс. лєтованнхъ „Діал“ вь 1890 року — Авторъ.) (Архїєв Бєрнардинскїхъ.)

Сєго року при подѣлї Польщи, буавъ ста. ростою вь Сокалѣ Станїєлавъ Потоцкїй. Поза. лѣт бнъ не мошкав вь Сокалѣ, заведувавъ. сє добрами повномочїямъ Ієнатїй Каменєц. кїй. Правительство австрїйске, забравши. будынкѣ та добра принадлежїи до старостн со. калського, спрєдало все на публїчній ліцїта. цїи. Мѣщанє сокальскїй, обєтаючи при давнѣмъ

правѣ свободного зрубу дерева вь корольс. кихъ лѣсахъ, доблѣли одь правительства яко. еквівалєнтъ вь зрубѣ — лѣсокъ знаннй „Ва. лѣвкою“, мянѣйшъ 142 моргн, і посѣда. ють его до теперѣ. (Архїєв мѣсткїй.)

Сєго року спаливъ ся найстаршїй му. рованнй парохїальннй лѣт. костелъ подѣ вѣзав. ннємъ св. Іоанна Хрєстєтеля, положеннй вь. пѣвнѣчїй частї мѣста надь Бугомъ вь Сока. лѣ. Сей костелъ окруженнй цвїтаремъ, по. страдавъ вь огнї усьхъ прибори. Довго стояли. мурѣ зь того спалєного костела пусто, покн. ихъ не розобрано та не спрєдано на публї. чнѣй ліцїтаціи. (На мѣстѣ спалєного костела. вымуровано 1878 р. невелику богослужєбну ка. плицку, при котрій мѣстити ся кѣлька малыхъ. звонѣхъ.) (Архїєв лѣт. церквн.)

Рѣкѣ 1773.

Днѣ 4 лютого с. р. похоронено сєрдє Са. лєзїя Потоцкогѣ, вєводи кїївского вь сѣрбї. нымъ сосудѣ побѣхъ сєрдѣ его жєны Анны вь. костелѣ Бєрнардинскѣхъ. Сей сумннй обрядъ. одбувъ ся величаво вь присутностї Станїєла. ва Потоцкогѣ, сына Салєзїя, руского холмско. го єпископа Максимїліяна Ралла, численнон. шлѣхты та духовенствѣмъ обохъ обрядѣхъ. (Ар. хїєв Бєрнардинскїхъ.)

Рѣкѣ 1776.

Днѣ 8 червня с. р. выршувавъ похѣдъ на. чолѣ духовенствѣмъ вь Сокалѣ до бѣлнлого. мѣстечка Тартакѣмъ, де Мєлхїоръ Кожиновскїй, лѣт. єпископъ єуфратїнъ холмскїй, публїку. вавъ икону Матєри Божон вь костелѣ тар. такѣвскѣмъ за чудотворну. По торжєственнѣй, вышєлоємъ-єуфратїномъ одслужєннїй літургїи, вьголосєли духовнї науки: оо. Мартїянъ Дра. чакєвичъ Василїяннъ вь Крїстїнополѣ, Кор. ннїй Бравєскїй Домїніаннъ вь Бєлѣзѣ і Пі. рамоннчѣ парохъ вь Угріновѣ. Згадавн икона. мѣстїла ся довгїй часъ вь замку тартакѣв. скѣмъ, а по его спалєннї прийшла на власнѣсть

до рукъ о. Нїколая Кухарєского, напєлєнн. Станїєлава Потоцкогѣ, вєводи белєского і дѣ. дача Тартакѣмъ. По смертї Н. Кухарєского вѣ. лѣто икону до мѣщєвого костела, а наколѣ ма. ла она пропалитиь чудєсами, дєлєговано. вь Холма духовну комісію для перевєденнє ка. нонїчїного процесу. Той процесъ одбуванъ. ся днѣ 17 червня 1776 р. вь присутностї оо. Ге. оргїя Ваджн лѣт. калѣт. крїлошаннн холм. ского, Гаврїла Кобиланьского дєкана грубѣ. шѣвского, Кастана Лѣщнньского дєкана со. калського, парохъ стоянѣвского, і Мїхаїла Ро. вьского парохъ гошѣвского. (Архїєв лѣт. па. рохїн.)

Рѣкѣ 1778.

Вь початкѣхъ лѣта с. р. за душпаствєр. стнѣ о. Стефана Орролєвского, положєно єу. ндаментъ подѣ будову нової муrowанон цер. кви подѣ авданнємъ св. Мїхаїла при улицѣ. Шлѣхотскѣй, на мѣстѣ старон дереванон, та. кожъ св. Мїхаїла церквн, котру за днѣ ста. рѣстї розобрано. На будову нової церквн ста. ли Русини мѣщанє сокальскїй складати добро. вѣльнїй датн. Церковь стару окружавъ цѣнн. тарь. Близко тон св. Мїхаїловскон церквн. бѣдъ полуднєвон стороны стоялъ малый домѣхъ, де. мѣщанн мѣщєвїй рускїй парохъ, а при. домку економїчнїй будынкѣ. (Архїєв руском. церквн.)

Рѣкѣ 1781.

Днѣ 8 марта с. р. спрєдавъ Станїєлавъ. Потоцкїй, вєвода белєскїй, своє добра: Тарта. кѣхъ, Слєбѣхъ, Первѣтнхъ, Тартакѣвѣхъ, Пе. ресєхъ, Зубѣхъ, Сѣнѣзѣхъ, Горбѣхъ, Копы. тѣхъ, Лнши, Вѣлнннхъ, Лєщѣвѣхъ, Угріновѣхъ, Крїстїнополѣхъ вь принадлежїостнхъ кнннѣ Ада. му Поннньскому. По причинѣ, що на тьхъ до. брахъ тажєлнхъ великїй духовнїй довгъ, котрѣхъ. кнннѣ не буавъ вь силѣ снлѣтати та оголоснть. креду, забрала камера тѣ добра на себе і

спрєдала ихъ опбѣд на публїчній ліцїтаціи. вь Сокалѣ. (Архїєв мѣсткїй.)

Рѣкѣ 1821.

Вь осєнн с. р. спалила ся по частї му. рованнѣ по частї деревнн церковъ єтнча по. при муrowаннй церквн св. Нїколая; пошлн. лась лише вышєта деревнн лѣбнцѣ. (Тую. звѣнцѣ розобрано за днѣ старостн і выму. ровано [1839 р.] полу, на котрій внєсти три. великїй голоснї звонн.) (Архїєв руском церкви.)

Рѣкѣ 1829.

Вь цѣвнн с. р. була повннн черєз 14. днѣхъ, вь червнн черєз 8 днѣхъ, вь лнннн. черєз 3 недѣлї. За-днѣ слѣпного лѣта про. пали євнѣкоємъ, тому була велика дорожнѣ на. пашу і богато худѣхъ замѣтлнчєвон вынн. нуло. По слѣбнхъ тажє осєнн настуїла ду. жє люта зима. (Архїєв Бєрнардинскїхъ.)

Рѣкѣ 1830.

Днѣ 28. марта с. р. надѣлшла зь прабыв. шою водою незвичайно груба крїга лєду подѣ. Сокаль. Зєрваннш ново збудованнй мѣстѣ. надь Бугомъ, забрала его зь стѣваннмъ зь со. бою. За-днѣ браку мѣсту перевознлось людє. чєвннн зь одного боку Буга на другїй, а тя. гаровъ возы порохомъ.

Днѣ 2. сѣчня с. р. погорѣло мѣсто Со. калѣ, окрѣмъ улицѣ Шлѣхотєков. Вь огнї. спаливъ ся однѣхъ жадъ, а мѣщанамъ по. горѣло богато имѣтку. (Архїєв мѣсткїй.)

Рѣкѣ 1835.

Сєго року поблагословєно ново-вымуро. вану церковь св. Мїхаїла при улицѣ Шлѣх. хотскѣй, котру за-днѣ браку грошєвого фонду. муrowано черєз 57 лѣтъ, покн єн не євднчєно. Се дѣло єн за душпаствєрѣтвѣ о. Петра Ва. грнїновича, мѣщєвон парохъ. (Архїєв руском. церквн.)

уже підчас цілого православного богослужіння захоувалися супротив православних вишукуючи. Коли архієпископ вже відходив до своєї церкви, обходячи діючі Діонісій до якої асесор із святого Таїнама на срібній підносі, а там самими мусіли ступати і на ті ступні, де стояли Франціскане і котрі вони уважали за свою власність. І тоді до прескочили один Францісканець до дієка Діонісія і так сильно ударив його по голові кім, який мав під рукою, що дієкоп аж заточився. Зараз прибіг і сам архієпископ та хотів, держачи хрест в руках, заслонити собою дієкона перед знавцем. Але і на архієпископа піднялися кім, так що ледя один монах і дієкоп, які надбали, змогли охоронити архієпископа перед ударами. Франціскане обидва добре обох дієкопів, подалася в над, коли вже і богомольці надбали, до свого монастиря та зачинили за собою двері. Тепер же хотів православний богомольці ввійти на монастир і лише архієпископ відвів їх від того наміру. Архієпископ велів трох показати православних перевести до Брусалиму. Цялу пригоду розказав грецькому патріарху Герасимову а бач особисто удав ся із жалобою до турецького губернатора. Губернатор вислав зараз директора поліції, Рієат бей, із архімаандритом Стефаном, котрий був назначений драгоманом, до Ведемеу, і оба вони прибувши вночі застали архієпископа Спірідіона і багатьох архімаандритів в церкві на молитві. Рієат зателеграфував до губернатора по воєско, бо можна було надіятися в неділю більших розрух. Губернатор вислав ще вночі капітана Алі-бей із компанією піхоти до Ведемеу. Воєско, прибувши до Ведемеу, поділявся на дві часті: одна часта обступила св. ясла і розділила православних від католиків, а друга часта патрулювала по місті раз-в-раз поміж християнських домів. Ведемеука пригода рознеслася по цілому Брусалиму, а сотки людей опитали до шпиталю, чтобы розвідати про здоров'я покараних духовних. Тому губернатор велів чотирьом соткам турецьких воєсків обступити всі християнські церкви і святі місця. Православні домагали ся покарання Францісканців, і ті знов звідзвали поміч європейських консулів.

Повище справоздань: аб сторони грецького принице всю ану католицьких монахів Францісканців, а противно короткий доносення аб сторони католицьких ронікануть про буту і вишукуючи поведень православних. Ніяк оне і не боє, а все-таки треба прийняти, що був неспокій, котрий допривав до того, що турецькі воєски обступили із оружжя в руках святі місця а там самими порушили чувства релігійні християн.

Ойку над католицькими інтересами на Выході має в давній-давня Франція, але послідніми часами оя ціла ойку була лаш, так сказати-б в традиції, не заявляла ніколи ніяких чиним, — а противно Росія дуже гарячо приймалася за охорону і підмогу інтересів православного віросповідання. Се поведень французького правительства даєсь дуже добре вытолкувати політичними відносинами Франція до Росії. Тому дуже зачудувала ся європейська дипломатія, коли нараз проносилася вість, що гр. Монтебелло, французький амбасадор при Порті, той самі що ашов в під лад Нехідову і котрого радо би бачили впливові круги російської представительства Франції при не гербургській дворі, — вислав до турецького правительств ноту, зредатовану дуже остро, в котрій не лише ганить інтервенцію турецьких властей в пригді ведемеуської, домагаючи ся сейчас сатисфакція, але і робить закиди Порті, що стало протегу православне віросповідань в некористі католиків. Порта дала відповідь выминаючи, а тоді гр. Монтебелло, порозумівшись із міністрами

справ заграничних Ріботом, відкадав ту відповідь яко недостаточну і особливо удав ся до султана на урядову аудієнцію. Усміхнувшись надзвичайно скорий, бо султан тезе графічно дав наказ губернаторови Брусалиму, чтобы дав пошу сатисфакцію поправжнім католикам.

А що Росія скаже на таке поведень Франції? Доєн звичайно бачила російська дипломатія, як французьке правительство уступало у всіх справах Росії а навіть деколи французький якобін вже аж до обридженя лизали руку півничного дядю. Але то все було роблене в інтересі французької дипломатії, чтобы добити до формального союзу Росії і Франції. Загальною говорено о том союзі яко доконав факт, а оне із дійствості так не було, бо коли недавно вже надобило Франції вести таку платонічну любов в Росію і она рішучо зажадала формального союзу, Росія дала відмову відповіди. Итого Франція показала Росії зуби та поведень гр. Монтебелло дала відповіди, що може абрати своє дотепершнє становище супротив Росії.

Після Kreuz. Zig. мав вже російській кабінет звизати французьке правительств, чтобы арешто ся свого протекторату над католиками на Выході, бо Росія найшла ся в неспокій положенню, коли би за-для того мало прийти до конфлікту між нею а Францією. Міністер Рібо відповіди, що Франція не гадає арешти свого протекторату, бо се ослабило би в оцінці та значення на Выході, але буде старати ся поступати лояльно і умірено, чтобы не прийшло до конфлікту із Росією.

Так то стоять тепер повнша справа, але чи не буде она мати ще дальших і по-важливших наслідків, годі відгадати, хоч із другої сторони годі і на се призабуту, що як-раз подібна справа із Палестини була початком війни кримської а се наслідок.

Перегляд часописей.

„Галицька Русь“, притиснена до стінки, б'ється.

„Галицька Русь“ в останньому числі страшно розбурхувалася на нас за дві її найобидливіші статті наш, а именно за статтю о сума-звистій адресі 115 патимців і за статтю о депутаті „старо-єристів“ ватавних намістника в Калущі. На то ми були привотовані, знаючи, що „Галицька Русь“, побачивши себе в оцінці власним зерклом, почне б'ється, але не скаже в одного слова до речі, бо й не зможе сказати, а одним аргументом в буде — лайка.

И справді, в відповіді „Галицької Русі“ на статтю о адресі 115 патимців нема ні одного речення, котре ми могли би навести як контр аргумент, а бачимо лише пусті лайки, адресовані до нас, як: „ала воля“, „перейді“, „зарисебство“, „відомість“ і т. п. Ну, на таку полеміку шкода пера і чорнила, та й читателі „Галицької“ за таку голословну лайку відповіди, без ніяких аргументів, певно не будуть їй вдячні, а радше скажуть: si tacuisses...

Ми порушили справу славної адреси 115 патимців длатого, бо в той адрес побачили ми отчайдушну а погубу для справ руських в Австрії роботу деструкційних елементів московських, котрі виразно намагались ся кожду справу руську, кожду інституцію руську компрометувати, а потім, як в наслідках вийде яке лихо, кривати в „ворогові“ [а від великого „матушка“, о котрій згадує в адресі, жадає на конто більшого лиха більшого „пособія“]. Одного тижня „Галицька Русь“ м'ється адресу 115 патимців, а другого тижня заповідає, що реформований Бунташ Васильєв забирають зарідь семінарі. Та певно: если будущее,

господинове, фабриквати патимцям такий адрес, то зарідь семінарі передасть із руки не то Васильєв, але й самий Бунташ!.. Ви того хочете, але ми, а в нас і вей шарі Руськи, того не хочемо, бо ми в позитивній роботі, а не в деструкції а хаос бачимо прасу долю свого народу.

Ми не розуміємо, як „Галицька Русь“ може мати чого се відзиватися в справі тої славної адреси 115 патимців? Таж прець, по переведенню с'ядства аб всім патимцями в семінарі (при котрім в одев патимец не признав ся до підпису) „Галицька Русь“ сама помістила письмо о. ректора, а не додавши від себе ні слова, там самими потвердила, що і текст адреси був сальшований, і підписи були пофальшовані!!! За таке сальшовань документів в справі нашого рода фальшивиків замикать до „Іванових хат“; — за сальшовань адреси патимців (длатого, що се входить в область високої московської політики) нікому і не с'яє ся жадає чогось такого для фальшивиків, але-ж, ради Бога, вей такий чин неморальний не великає як не героїзм, бо що неморальне, то неморальне! Свого часу сальшовано на адрес Аристову відпис кримлянина Антонія Петрушевича, тепер знов пофальшовано і текст і підписи 115 патимців семінарі, — а коли Руськи признають се за річ моральну а честну, то можемо при найближшій нагоді якое московської демонстрації дождатися побачити в „Галицькій Русі“ адресу із в'їзном до великого „матушка“ із підписами свячеників і декавів руських по 115 в кожній епархії... Навонець пофальшують підписи і самі владикі.

Ні, господинове редактори „Галицької Русі“! Ударте не в груди і більше в такий спосіб не соріжайте: не м'ється фальшованих адрес, а коли помістите і в наш другий виказу, то не обесцяті, а м'ється, бо сумніваємось, чи знайдесь багато ваших читателів, котрі за те вас похвалять...

Що до другої справи, а именно депутаті „старо-єристів“ ватавних намістника в Калущі, то „Галицька Русь“ наведе нам бодяй оден контр-аргумент.

„Среди священников калужского деканата — пише она — майже совершенно н'їт „ново-єристів“, н'їсвідствє чого не появленіє их в относительной деуатції с'ядствє принисати... недостатку „народовців“ среди калужского духовенства.“

Хитро! Тільки-ж длатого „Галицька Русь“ перше напечатала:

„Ново-єрист“ надбавилсь віротно такої енуатції намістника і не жєлаючи увеличати свого сорому, совершенно не явилась на предствєленію“

Чому тоді виждила із ливмсь „соромом“? чому не подала тої причини, що тепер подає? Чи там она не компрометує себе і свою фракцію? Ба, коли-ж она сорому компрометация уже не б'ється... Відна-ж та московська фракція із таким своїм органом!..

Дописи „Д'їла“.

Альжірь 30 н. ст. мая 1891.

[Господарня французів в Альжірі.]

Що би Вам написати із далекого сторони? Тут тепер заинтересувала всіх зміна губернатора, тож пишу о той справі, вадкуючись, що бодяй в кобій часті заинтересує она і Ваших читателів.

Зміна, яка зайшла в особі „губернера“ Альжіри, передвиджена була вже минулого року — становиско або дипломатично говорити здоров'я Тірмана захитане було до тої степєни, що бач сам просив ся о увільненні від уряду, але Констант, міністер внутр. справ Франції а зареком в колоній, не хотів виставляти ся сам на напад при дебаті бюджету колоніального і чтобы мати свого козла жертвенного, задержав Тірмана аж до місяця марта, коли то рішача Політа в севат розв'язались відносини Альжіри. Зараз потім козла пожертвовано, на его місце покликав префекта департаменту де Буш ді Ронез, Камбона, чоловік молодого і енергійного, котрий має засімілювати край сей із Францією, як єсть нині Бретань та Савоя і віднести его до доброты о стілько, чтобы мог власними силами вийти із кождо неперевидженої крив.

Хто грох обанковив ся аб становити тутешнім, признаєть, що вадка тая не легка і чи взагалі дасть ся перестити, можна із горь сумніватись. З'явден однак вилас та нагла ойку Альжіри, для чого заглянемо в середину закопченого шатра Араба в'їсть, як дотепер, описувати р'їш лова, красу пустині та романтичний подвиги якогось авантюриста?

П'ятьдесять л'їт минуло, від коли Франція стала першій раз ногою в с'їм краю, від початку 1830-их років вала зверхність над містом Альжір із окрестностями, побільше прибуло побережє, а в роках 1850-их дойшло Альжір французький менше-більше до нинішніх границь. Одложім отже тих двадцять л'їт безперестанних війн, то лишаєсь більше як сорок л'їт спокою для усмирєня р'їзородних елементів. Та от в війні із Прусами робить Франція похаб-ку, бо надал 1871 року колишнім слугам Арабів, с. є. жадкам, починаючи тамтих, право громадянське, і як у нас зачало майже нерухоме переходити із руки жидівського капіталу, так і в Альжірі р'їш племена були амусей ошукати урожайні околиці і кочувати по горах та пісках. Щоб-ж утворити колонію, Франція розділяє добра мамеданської церкви і розлярує тиз же

більше чутє релігійне православних, в н'їсвідствє чого вибухав 1881 року революція на цілому полудні. По усмирєню бунту упали знов десятиа л'їт, а нині при неспокійній ситуації Європи заштылись політики: щоб стати в Альжірі, с'їм Франція із потреби б'їдальне часті відка [Альжір числить 3 мільйони жителів, із чого припадає 500.000 тисяч на не-магомедан, а м'ється більше ніж 30.000 французького війська на стоїть воєнної], і вадкєть відповіди мусіли поставити великій аказ заштати.

Коли йза саранчева сего року загостила на ново, а в декотрих околицях відкрито у Арабів сховані запаси воєнні, то і праса більше не втерпіла, а сенатор Поліа, хоти друге правительств, оть що випов'їв прилюдно: Стан в Альжірі критичний. За таж догч часи ми навіть не зуміли присвоити б'їдальні нашом Арабам, недобра его до наших нституцій не ухилилась, довг гіпотечний ерб до величезної суми 700 мільйонів франків, чело колоністів французьких чам-раз меншає, лхварекі банки від протекцій правительств забивають в самі вадкєть всей підприємств [н. пр. в Орані є банк побираний 28 від сотки], на полі р'їзничства нема ніякого поліпшеня, головний продукт краю, виноград, терпить від ф'їлоскоєри, — одним словом: край, який в богаті обдарений природою, таке і тільки єсть тигарот для Франції.

Констант, відповідаючи, обмив собі руки, а Тірман відбувє тільки загальними фразами. Але найб'їше вражінє зробило вступленє банкера із Орану Діда, котрий, для оборони політики Тірмановської, не таж, що побирав 28 від сотки, але се назвав се благодатію супротив давних часів, де побирало 45—50 процент.

Наслідком дебатів було, що вибрано комісію із кількох членів, котра має наочно розв'язати потреби сен колонію, а потім виготовити проект численних реформ. Здаєсь, що зм'ївлять основно адміністрацію, котра до-тепер дуж не на руку Арабам. Тут тиз таж знаєт communes mixtes а cercles militaires, округи, а чолі котрих стоять — в перших адміністратор, із других буген атабе — нституція чисто воєскоа, так що за ту саму провин жителів із communes в'їдуть до суду цивільного, наколи пос'їдких ставлять під суд воєнний. По урядах не знають по арабам, кождий майже урядник має свого interpreter [перекладачка], із чого процедура утомляє. Школи в тільки по м'їстечках і наповнені д'їтми жидівськими та испанськими, тільки не арабськими. Тая неспокійність обостерєна, погорда французька а фанатизм арабський припровадили край до нинішнього стану, котрий не так легко дасть ся усунути.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Бюро кореспонденційне доносить із Праги: Після автентичних в'їстей відложено подорожє ц'їсаря до Праги, выначену на 3 липня с. р., за-для заведужия намістника гр. Туна і довшом реконвалесценції, аж на початок другої половини вересня.

Про конференцію міністрів доносить вже і угорськї газети, що не порішено на той конференції ніякого дефінітивного о бюджеті, який має предложити ся делегація, бо таке рішенє западе аж із вересня. Говорено лиш, що треба підвишити бюджет воєсковий а то тому, що потреба справити шатра таборів, устроити шпиталі пільні і дивісійні заведеа саітарні, відкає постаратися о одновідє приміщенє воєска в Галичині і Буковині, бо побудовані зимою порою із 1888 р. бараки в скорості за для політичного констелляції із сырого матеріалу с'їть тепер невдовідний, а відкид потреба многих ув'їзень в кр'ївостях. За-для видатків на ті всі потреби потреба доконче підвишити бюджет воєсковий.

Дуже цікавий проект подає Militär Zeitung, а именно предкладає вызначити більше число премій для воєсків, котрі вызначились бы по н'їм едкі. Мотивує жо свій проект в с'їм спосіб: Кождому мислячому громадянину австро-угорского монархія в'їстий ті політичнї відносини, котрі викликала в посліднім десятилітть значне уменьшенє знаня німецьком мови. Загальне, походяче із економічного движєня знамя часу причинило се до того, що піднірає ся значна для усунуя німецького елементу: ний станз господарства викликає се, що із країні господарських, заселєних славянськими народами, напавшая ко-разь більше людности до промислових територій, заселєних Німцями, і там той славянський елемент добує собі не лиш рівноправність, але навіть і перевагу. И так то заводять ся найперше славянську школу в м'їстечках, перше чого німецьких, відкає славянську мову урядову, а відкид німецка мова сходить на дефеєнсивну меншость. Таж можна пригадати собі, що пом. міністер війни гр. Баландт-Райдт не крив ся із своїм заведкомиском, що знанє німецьком мови м'їж рекрутами що-разь більше стало уменьшє ся, і що треба придумати спосіб, як би ся хибу бодяй із армії не надто відлучити. В той цілі треба бы що року вызначити значні суми на премії для воєсків, котрі выучились бы німецьком мовою. Знанє німецьком мови доконче потрібне, чтобы взаимно порозумілись, а се знов дуже важне із огляду на неприязнь, і тому гроші видані на таї премії поєслужили бы до цілей воєнних.

Вз угорськїм парламенті по-при дебаті над реформою адміністраційною внесєть скріяня л'ївця що многі інтерєсали. И так інтерєсовано в справі обєднє

Рік 1840.

Вз томь році купувало для ерекції, заходами о. Георгія Шеманського, руського пароха сокальського, два м'їщанськї огороди при улиці Шляхотської, в цілі побільшена парохіального об'їкта. По розбраню малого, за-для старости до упадку похиленого дому, вымушено на его м'їсці новий дом парохіальний із економічними будинками. [Архів руської церкви.]

Рік 1843.

Дня 25. мая с. р. погорів в невідестоні причини костелъ Бернардинський в Сокалі. В томь великомь огні, де погоріли престолы, иконы, лавки, словомъ все, що знаходило ся в костелі, спалили ся і стародавня чудотворна икона Пречистої Д'їви із в'їстами і украсєнями. Одині скарбєць, із якимъ порохували ся дорогі фєзєни із л'їтургічними приборами, полишєв ся ціло. На подобу спалившої ся чудотворної иконы вымалював Яблонський маляр-артист аб Львову икону, яку в давнімь м'їсці ум'їщено. [Архів Бернардинський.]

Рік 1850.

Дня 12. с'їчня с. р. о 8-й годині вечеромъ ударивъ громъ при бурі та с'ївгоніці два рази в костелъ Бернардинський і зажалъ на двох б'їчних престоллах б'їзє, поєсувал иконы, посмалєв при иконахъ рамы і пошвертав на престоллах л'їтарі. Лавки-акристіаніз настрашений громами, в'їбг на коридорі, а досмотравши димъ, в'їшов в костелъ і при помочи другєх угаєв огонь, про що ухоронивъ костелъ аб монастирєм від великого в послідних нещастя. [Архів Бернардинський.]

Рік 1870.

Дня 28. мая с. р. погорів монастир в костеломъ Бернардинськїм. Пожаръ втерє угорськї воєски на другу сторону Буга, то в'їбухъ пожаръ в м'їсті і заробивъ багато шкоди.

Рік 1884.

Дня 1. липня с. р. прихав о 5-й годі із полудня першій разъ поїздъ великий пристроєний цївтами і лєстами до Сокалі на ново побудованій великій дорозі між Ярославом а Сокалем. На пероні добрїя ожидали цїнаві люди приїзду поїзду. Поїздомъ приїхали міністер Ф. Земляковський і намістникъ Залеєскій ватай Д. Тхоржевський ц. к. старостою сокальським, другими урядниками і шляхтою.

Рік 1887.

Дня 21. мая с. р. вымирали Руськи сокальскї ошаци із фаміліями, лампіоними і ошвомъ о. Александрю Зубрицькому гр. к. сотрудникови і катехитови при м'їсках школах в признаю его трудєв положєних для добра і просвітї м'їщан, коли переносєв ся із Сокалі на пароха до Боська під Сявєць.

Синє руських м'їсцевих парохів сокальських.

Після записокъ метрикальських: о. Стефан Орловський номеръ 1788 р. " Тома Вилхєвич номеръ 21. марта 1811 р. " Петро Вєрєнович номеръ 7. червня 1838 р. " Георгій Шеманський номеръ 15. падолиста 1853 р. " Іоанъ Ціпалявський номеръ 23. падолиста 1877 р. " Николай Розд'їльскій, тепершній парохъ.

у Лавова

[illegible]

— Огнѣ. Въ Бахлѣ горѣло послѣдними днями два раза а то въ ночи съ 8 на 9 и, ст. чернила съ 11 на 12 чернила. Первый разъ згорѣли дѣтшны, а то въ огни съ четверга въ пятницу

„Росія поступая зовсім справедливо, коли радять зайнятися своєю справою там, котрі намагаються жити на території російської. Насамперед в так званих „гоєних“ жидів в Росії не виступає ніякий фанатизм релігійний, ані національний, ані навіть антисемітизм в тому значенні, в якому він вживається. Ті жиди, котрі суть гідні громадяни за своїми характеристиками, приймають або зазначені, поважають як заробно в Росії як де-небудь інше. Все, котрі подають за поруку моральності в дійсного замилування до праці, мають отримати пошани для своїх діяльностей. Говорячи релігійного в Росії нема, бо в пр. серед будівель, якими прикрашено Петербург в останні часи, одні з перших мовою займає синагога. А коли відносимо далі, то треба зазначити, що в державі російській найбільш екзотичною для європейського елементу об'єктом протестантства Фінляндії в католицької Польщі. Перша по просту заборона жидів поселюватися в своїй області, друга має в ній Варшави групи промисловців і консулентів, прислуговувати бороти ся з жидівськими претензіями. Для жидів російських нема ніяких обмежень за для них релігій або раси, але єсть дитяго, що він опочується в коаліції пригадує італійську Самогіу, що раді розширити свої операції на цілу державу.

„Не хочемо тям осявати, щоб російський жиди спочували ся в таку цілість таку а граву, подбно до того, котра паує надзависимо неаполітанськими. Але попросту ся уваги на свої інстинкти у всіх напрямках жати суспільного і економічного краю, котрий замикають, бдують як виключно діяльності посередничої, котра, скоро переступить границі нормальні, стає гравною та погубно пасажною, а коли переймуть ся захланністю, духом коаліції, то стають дійсною язвою.

„І власне жиди в Росії посідають обидва змішаних в найвищій степені, майже так само, як уродили ся, на нещасті хоче мати свої вистки, лише той зиск має на оці і щоби його осигнути, зовсім не перебирає між засобами. Де-небудь осяде, — окрестить продукцію, аби бажало есперати свій товар, мусить перейти через вистки тамшашої дії жидівської, котра знов хлопить держати ліхвою в коршмою. Всюди, навіть при виборі кар'єри, можна додати те саме, та самі змагання жидів. Треба було аредукувати до 1/10 часті реєстр жидів допущених до фаху оборонців правниці, аніж за якийсь час в адвокатах в Росії були б жиди в цілому оборона амбіцій бачи в заміну касту, котра розпоряджала ся в спеціальних своїх інтересах цілими арсеналами зброї. А се мало б такий вплив на вимір справедливості, як ось в Пруссії, де в деяких околицях стає жиди перед судом присяжних, в котрих найбільш займають несповідання тої самої віри і — виправдують жиди як кожний раз. „Пуща жидів в якийсь край не єсть ліхом, — сказав один несповідник їх віри, котрий добре знав прикмети своїх, — але жиди жидів, то вже за багато.“ А Росія має п'ять мільйонів тих горюжаних, котрі не бдують ся постійно горюжанськими обов'язками і нормальній робіт.

„Росія достала жидів в спадщину по Польщі. Колішня суспільність польська складала ся з аристократів-шляхти і хлопців, а не мала жидівства. Жиди займали се місце, а найбільш їх множилося і они то, вхопивши ся своїми руками всі чинники економічний і фінансовий держави, причинили ся до руїни і погуби Польщі. Росія не думає виставляти ся на таку небезпечність, а в Росії ринучо нестаче небезпечності бд жидів і треба їм усеути. Але як? — в той цілість труднот. Деякі поручають російському уряду толеранцію і рівноправність. Що-до толеранції, то він — як вище сказано — має Мойсееву віроповідь. А рівноправність? Ба, чи-ж можна признати рівноправність людин, котра в народі організм російським творить чуже тіло? Прецедент у всіх державах подають чужинці німцями правми, між мислей горожане. Чились Росія одна мусить поступати німцями, і тих, котрі не хотять виповняти німців обов'язків горожанських, трактувати як власних дітей? Правительством російським пробувало прецедент звести ся обмеження, котрим даний жиди підпадає, — а який же був наслідок? Ось тиб тільки сей, що лихо збільшило ся. Дитяго треба було агітати тую систему і лихо викоренити. В той цілість власті не виважила нічого хлібного, як лише прислуговати жидів, щоби мешкали виключно в тих околицях, в котрих в-дана мають до того право. Безперечно се одне не поладжує справу. Але що-ж се зарадити: може захоочувати до еміграції? — але якийсь спосіб і куди? В Англії зачинають уже відособити елементи на агадну, що збільши ся людськість жидівська в Великій Британії, і дуже косим окомі глядять на колонію жидівських робітників в West End. Британську печальність о російських жидів треба розуміти по часті яко бонан, щоби жиди, вийшли з Росії, не задумали емігрувати до Англії. В Сполучених державах уже не хочуть приймати жидів, а в Пруссії систематично одселяють назад до Росії жидів, котрі вийшли з неї. Що-до Франції, то можна сумніватися, чи жиди російські будуть мати хлібний усях навіть у своїх відривах від неї. В році 1882 ті жиди, котрі там скоронили ся в наслідок розрух в антисемітизм, поклавши ся дуже негідними, бо жиди став дуже аргументний там, де єсть численний. Дитяго в Парижі зробили они галас і демонстрацію перед палатою Ротшильдів, жалуючись на ску-

пості своїх протекторів, а банкири з улиці Лувр тепер певно не дуже засмутились тим, що їх протекторів лишили їх в сукоюю.

Даліше Nord обговорює проєкт Гірша колонізації жидівської в Аргентині, котра, побіля єго гадки, може повестись, але то рідко далека, а тим часом лихо нестаче. „Правительством російським — кінчить Nord — знає добре, що теперішній середства не рідко патає жидівського, але правительство, заки виваждуть ся спосіб інший, мусить їх нимити ся в той пересвідченню, що часті до того силую; а хочь оно добре пам'ятає, що в него єсть обов'язок опікуватися своїми підданими жидівськими, то рівно-ж має обов'язок опікуватися і християнами та боронити їх перед жидівською експлуатацією.“

?

Дарма, що славянські мови давно вже мають свою особну катедру у парискому Collège de France, у Ecole des Langues orientales і ще по деяких школах, у Франції они все таки далеко ще не дуже відомі, а окрім того французький учей і доси, що не змискає заперти доміти уваги на все, що є виходом і славянського. Тож через се, не то що у вичайних політичних часописах а навіть в деяких зовсім поважних та наукових виданнях трапляє ся часом читати такі речі, що просто власними очима своїми віри не ймемо. І що у сему найдивніше — се то, що такі речі пишуть ся навіть не Французами а нашими-ж таки Славянами, котрі — власне чи не вимислюють — користують ся з французького незнає, щоби викладати свої погляди, не маючи нічогобачення спільного ні з якою, навіть з самою елементарною наукою.

У книжці Revue des Traditions populaires в двійт с. р. d. Michel de Zmigrodzki подає етнографічну бібліографію Польщі, вичислюючи до неї між інших такі речі як збірники Чубинського, Головацького, Номіна і т. н. а у прикінці до сев бібліографії каже не більше і не менше як так:

„На четвертому засіданні нашого (фольклорного) конгресу у Парижі (1889 р.) я подав короткий список наших фольклорних праць. Д. Драгоманов зробив мені закид, що польські фольклористи надаремно роблять, що прилучають до кругу своїх студій землі зовсім не польські, а такі, що тільки колись належали до польської держави. Д. Драгоманов розумів Литву і Рутенію (себ-то Русь-Україну!) Ось я роблю ту-ж саму помилку і у свій бібліографію. Що Польща у науці значить слова становить з Литвою і Рутенією нероздільну етнографічну цілість — се думка, котру справедливо не треба доводити, позаяк она давно вже підтверджена Геврі-Мартеном, Вітеном, Кортанбером і Духинським (!). Нехай буде дозволено додати до того, що з погляду на мову, звичаї, обряди і т. н. Литва і Рутенія не відривають ся від Польщі більше як наприклад Прованс від решти Франції, або Сицилія від решти Італії. Мова, що аживає ся у Самогітії (Жмуді) зовсім особна, як бретонська мова у Франції, уживала ся колись трохи не в усьїх Литві. Але дуже трудно визначити етнографічну границю навіть між Самогітією і Литвою, трудніше між Литвою і Бретанією, Провансом, Савоєю і т. н. Ось кілька хронологічних дат Польщі, Литви і Рутенії. Вості Рутенія була вже частиною королівства Болеслава (995—1025) (?!) Казимир великий наслідувач у 1340 р. задвоєтряську Рутенію. В сїй час Литва володіла вже всею Рутенією, навіть по той бік Днипра і се як о освободителька ся від монгольського находу у попередню століття. В 1386 р. польська королева Ядвіга вийшла за-муж за Володислава Ягйла, князя литовського і рутенського, і отж якимсь побитом склав ся той політичний організм, що іменується ся в той пори польською республікою і тривав без перерви аж до 1712 р., себ-то до першого поділу Польщі. Отже-ж, коли се була цілість що-до походження етнічного (Геврі-Мартен і інші) і коли перебуто чотири століття спільного політичного існування, чи єсть же що дивного, коли по всій країні від Одри і Карпатів до Днипра і Західної Днипи не можна-б було визначити фольклорні границі? Нарешті фольклористи не роблять політики, принаймні не повинні-б не робити.“

І справді повинні-б! Але що-ж поробиш з оттакими фольклористами, котрі і доси ще до того нічого не навчили ся і в чого не забули, що не думають навіть і про те, що досить буде кождому Французови зазирнути хоч-бм у такі книжки як Географія Рекаю або Російська Історія Рамбо, щоби побачити: у чьїх тут річ, яка се наука і що се за фольклор?...

Ані в чьїх добродійних де-Змигродських (бо їх все-одно нічому не вивчили), ані доводити неспівдиччя і фальшивості у всьому тому, що они понаписували і ще понаписують, ми не маємо ні часу ні охоти... І коли ми звернули увагу на отей якийсь вибрик, то тільки за-для того, щоби довести єго до свідомості наших польських праси н... подивитись, як він їй сподобає ся?!

Справи краєві.

[Анкета для реформи сільських громад.]

Через послідній два дні бдбувала ся виділя краєвих анкета під проводом п. Хаїнда наряду над реформою сільських громад. В нарадах взяли участь посол о. Сь-

чинський, Фрухтман, Горайський, Ласковський, Михаловський, Михальчеський, Пеносинський, Пілат, Райський, Ромер і член виділу краєвого Верещанський. На засіданні сев анкети були також відані, але оправдали свою несприятелі: Станіслав гр. Бадеві, Козьбродський, Лось Мерунович, Савчик і бувший маршалок Тарновський. Яко субстрат наряду мала анкета внесення посл Меруновича, щоби завести суди громадські для справ належних до місцевої поліції, а також замітки сев виділу Михальчеського до сільської реформи. Пос. Мерунович, не присутній на засіданні анкети, прислав на письмі свої дальші внесення і замітки що-до організації сільських судів громадських.

При дискусії загальної анкети згодила ся на те, що реформа поліції місцевої єсть докончена і що теперішній стан не може даліше поліпшитись, бо привносить для краю велику шкоду з огляду морального і матеріального. В анкеті зазначали три напрямки, в якім спосіб сему можна би зарадити. О. Счинський пропонував утворити для поладжування справ поліційних орган з сільських, котрий би мав право накладати кару поліційну а котрий ціла громада мала би вибирати після теперішнього ординації виборчої. Сей орган мав би бути самостійним, незалежним від ради і начальства громадського, а бути під наглядом виділу повітового. — Пос. Горайський був за утворенням округів поліційних в іменованих м. н. начальником округу, як се пропонує Михальчеський. — Пос. Ромер наконці хотів утворити громадські зборники, а коли-б до того не могло прийти, то за був за утворенням таких округів, як пропонує Михальчеський в своїх внесеннях. — Пос. Фрухтман заявляв ся також за зборною громадою, але під тим умовом, що такою громадою управляв би орган походивший від вибору.

По дискусії генеральної приступлено позавчера поладуни до дискусії спеціальної над внесенням Михальчеського, котрого текст був уже поданий в „Діла“. Зараз при нарадах над § 1. проєкту Михальчеського, в котрому говорять ся, щоби утворити округи поліційні, поставлено kwestію: чи мають творитись зборні громади, чи тільки округи поліційні, чи наконці впровадження округів в шіру конечности має поліпшитись до воїх вищих властей автономічних в порозумінні в власті правительственою.

Се остатне внесення, налязавши до §§. 95 і 96 закону громадського, поставив д-р Пілат в „Вишнім властям автономічним в порозумінні в власті правительственою служить право сполучити кілька громад і об'єднати добрих в громадські округи для виконання поліції місцевої та порученого об'єкту діяння.“

По переведенню широкого дискусії ухвалено внесення сев Ласковського в той основі: „Для спільного поладжування справ поліції місцевої творити ся в кождім повіті політичний округ громадський. По вислухав повоітних репрезентаций наметити дільні, за якими виділу краєвого, кождий повіт політичний на округи і назначує місце уряду окружного.“

Тим часом внесення Пілата упало, а так само перепало і внесення о. Счинського: „Для поладжування справ поліції громадської і порученого об'єкту діяння, анкета громадська виділу краєвому, щоби виробляв проєкт громадської реформи на підставі сполучення одної громади сільської з місцевою об'єктом добрих.“

По закінченню наради над реформою поліції місцевої прийшло на порядку денний внесення пос. Меруновича в справі організації судів громадських в сільських громадах, та о тім справоздані ще не оголошено.

Дописи „Діла“.

З В'єдні.

[Виділя славянських товариств таємничі до Праги. З'являється університету. — Великий концерт. Брошура в з'явля студентів в Празі.]

В'єднський славянський товариства (числом около 30) вибирають ся до Праги, за-для вивданя вистави чеської, котрою особними поводами зібраними 27 н. ст. червня. Відізд в д'явці державних з'являнь у В'єдні (X. Bezirk) о 6 год. рано. Участь можуть брати члени товариств, а в гостей лише той, кого одні з славянських в'єднських товариств між ними і наша „Сіль“ поручить. Ціна в'їзду третьою класою туди і назад 4 ар., а другою класою 7 ар. 50 пр. Повертати може довільним потягом в протягу 14 днів.

В слідуючій році зібраним надсею студентів мають бути зявлять фотографію слухачів; на таблиці ректорській уже понаписано дотичне оголошення. Деяким правом політичного факультету вибраний на робіт слідуючий професор канонічного права д-р К. Гросс.

В протягу послідніх п'яти л'їв опорожнено уже в-третьє друга катедра національної економіки в в'єднському університеті. По уступленню Штайна прийшов проф. Бренган, єго покликали до Липска, а з-бди до Монахін. Кажуть, що він за-для вольнодумних теорій, яких прирочував ся, був змушений до сего. На єго місце покликали до Липска проф. Масковського (помимо славянського імени він чистий кроїв Німець), котрого за дуже великий грош спроваджено перед двома роками до В'єдні з Бреслава. Колією професорів уже пропонує пандадотів міністерству. Доцентом для римско-

го права став іменований д-р Станіслав Шнезель (мабути жид), а німецького права — д-р Ерїх барон Шнідт. Римске право заступлене тепер уже щось досить професорами і доцентами.

Манушом неділя бдбує ся в Sangerhalle в Прагері „Monstre Concert“ восьмох поважних військових музик, при участі 500 музикантів. Замітний був номер „An der schönen blauen Donau“. Се вальс Ів. Штрауса, в'єднського короля вальців і любима В'єднців. Тепер принає 25-літній ювілей того вальсу, а при тій нагоді зроблено композитором великі овації. Се також рідкий факт, що „цивіль“ правив тільки військовими музикантами. Велика зала, збудована при нагоді торжонного німецького Sangerbund fest-у м'єстї 30.000 людей і була цілком заповнена. Визначилися також „Увертюра“ в Вагнерівській опері Rienzi; на великанську оркестру Вагнер зовсім можливий до слухання. Даліше відсеємо ще чудові гарні Intermezzi з нової опери драматичної молоденської композитора італійського Петра Масканьго, що тепер робить скрізь колосальні ефекти за для гармонізації своєї.

Jednání sjezdu pokrokového slovanského studentstva z Rakousko-Uherska v Praze dnech 17., 18. a 19. května 1891. V Praze 1891. Vydala redakce „Časopisu českého studentstva“. Cena 15 kr. — Під сьміть заголовком появили ся особною брошурою по-при малій протоколі резолюції ухвалені з'їздом славянських студентів в Празі. В додатку подані спеціально реферати секцій руско-української (sekce ruská), польської і чеської. З формалій наведених також числа учасників секцій і так: секція хорватська числя 22 членів, секція руско-українська 16 чл. (в тій часті 8 з В'єдні, 2 з Львова, 5 з Кракова і 1 з Праги), секція польська 45 чл., секція російська, сьрив нашіть московістів — 4 чл., секція словацька мала 11 чл., сербська 26 чл. а чеська 120. Окрім того були як гості Словачів і Болгаре. Загальні збори поліції зажадали, тому секції радили особно, об'єднали вибрати по трьох делегатів і ті ухвалили резолюції, котрі загальні аклюмували. Брошуру тую можна набути в закладі редакції. Адреса: Praha, Žižkov, ul. Krásova, č. 264.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Після інформації угорських газет, була порушена і обговорена в часі побуту у В'єдні угорського міністра скарбу справа управління валюти і значно посушено єя наперед.

Третя комісія міжнародного конгресу поштового у В'єдні побила наряду що-до посередництва в передаті часописів через пошту. До угоди приступили доси Німеччина, Австро-Угорщина, Бельгія, Бразилія, Болгарія, Близький, Люксембург, Норвегія, Персія, Португалія, Румунія, Швеція і Туреччина.

З Варшави доносить, що в Зєзжу над Парвою, бддаємь о дві милі від Варшави, російське правительство зачало будувати кріпость першої кляси. Роботи розкопані на дванадцять л'їв, а до сїх робіт не допущено ні одного поляка, лише спроваджено коронних Росіїв. Зараз технічні ведуть офіцери нижніри і штабу генерального. — Шефом штабу генерального в Кові, першом арсеналі російськом, іменований генерал-майор Станіслав, один з найбдбавіших генералів.

О односинах Німеччини до Росії м'єстї Hamburger Nachrichten знов статью, котрою хотять затерти свої попередні настави на Австро-Угорщину і з'єднаний висказ „о двоїх татлях“. Найперше ринучо зазначає в тій статті, що на н. Бісмарк не паде вина за-для погіршення відносин до Росії, бо в часі послідної стрічки царя з кн. Бісмарком в Берліні в жовтні 1889 р. були ті відносини ще так добрі, як не можна було собі і бажати ніякше, а і сам цар висказав ся з повним довір'єм о тодішній правительстві німецьком. Закид, мов-би кн. Бісмарк передіновав могучість Росії і се мало вплив на єго становище, єсть хлібний, бо кн. Бісмарк більше об'єднаний з російськими відносинами аніж якийсь муж державний. Кн. Бісмарк лише сумнівав ся в противності до інших політиків, чи війна з Росією принесла би користь для Німеччини, і тому прирочував ся засади, що можна би вести війну з Росією лише тоді, коли би треба боронити німецькою незалежності і німецьких інтересів. Щоби заховати таку ситуацію, уважав кн. Бісмарк за потрібне, не допустити до можливої війни Австрії з Росією, бо Німеччина могла би бути втягнена до такої війни, хочь би се не було після сев федері, за-для удержання європейської рівноваги. Кн. Горчаков старав ся від початку 70-тих років, щоби царя Александра II підняти против німецької політики і в тій цілі викликав аларм Французів о пав'їзках воєнних Німеччини в 1875 р., виславши до всіх російських посольств телеграфічну депешу з мотивом: Maintenant la paix est assurée (Тепер мир забезпечений), щоби в Парижі повірили, мов би нам'їр Німеччини, напасти на Францію, ухвилено лише на інтервенцію Росії. Ся нечестивість причинила ся до того, що бдраз кн. Горчакова до таємного кандидата німецького стала єя взаимно. Так отж в р. 1875 не тямно ще бдносин Німеччини до Росії, а навіть царь Александр II агітує кн. Горчакова. Ті відносини остудились аж тоді, коли зачали

розсуджувати питання, чи Німеччина на слушній російсько-австрійській війні по-лішила са неутралітету, і сей розсудок не ви-наєш доволі. Коли се експонатовано, звер-нулася російська дипломатія до Австрії в за-мислу переговорів, котрі довели до того, що прийшло до угоди Росії на окупацію Босни.

— Такий то новий матеріал до найновішої історії подає ки. Бісмарк в свій ор-ганізм.

Незадовго наче суди військовий в Соєві розсуджати справу в убитості міністра екаргу Бйльча. Яко обжалований станиці: бундів президент міністрів Каравелов, бу-дущий міністр справедливості Поршакон, доктор медичних Мозов в купецьку тютюну Лепавоню. Всіх їх обжаловує о уби-ство, намір убитості в арду державу. Крім того ще в 30 інших буде обжалова-них о се, що не повідомили властей о при-готовленні заговорників. Всі обжаловані мають право бідлятися до трибуналу каса-ційного в протестості о некомпетентію суду.

В справі вельсесмської зажадати пата бд французького прантестства, щоб прийняти Порту: 1) Признати виключне право Франціанов до сходів, ведучих до сторони їх церкви до асоль, і зажадати пра-вотворення несутати на ті сходів. 2) Призна-ти Франціанов за „патронів св. Гробу“, бо власти турецької ладне досі їх толерували. Курія римська гадає, що Франція возьмє е-нергію до сен справ, бо в протівності ра-в піднесено бы гаду, добрати протестості Франції над християнами в Палестині.

В бмені, турецькі вилеті на по-лудин арабського півострова, вибухла після царгородських телеграмів ворохобія. Мь-сцем ворохобії єсть санджак Асесир, засе-лений горняками, а положений між Геджа-сом в аластичній бмені. Одно горьке племя, зружене в ренетиров караванів и канони, збутовало ся в побито турецьке вой-ско. В Царгороді уважають ся справу за дуже важку, бо на жадає генерал-губерна-тора провинції выслати значну поміч вой-скову. Вилеті еменскій давати ся на чотири санджаки: Сана, Гедейда, Асесир в Таїа. Давнійше був намістником в Сант Імам, але коли в 1860 р. скинула пануючу родину, вибрати собі племена шекабі. Од два-дцять лять єсть сей край турецьким в Пор-та мола лиш в великим напруженістю усто-ятися при власті над так далеко положе-ною провинцією. О ворохобних в бмені до-пошено вже не раз в давнійше, хоч послід-німи часами адавало ся, що турецьке пра-вотворення криво захопило управу сен провин-ції в свої руки. В бмені єсть семий кор-пус турецький під командою Феріа Гассана Гаїрі паша. Але мабуть не такий то кривий сей семий корпус, коли треба було прила-кати на поміч ще сарійскій корпус.

НОВИНКИ

— Превос. св. Юліан Паша перебадів в пе-длію 14 н. ст. черни посіпшим побідом че-рез Перемись до Відня, щоб зложити цдо-рени подяку за номінацію. В Перемислі по-вста епископа князюла, духовенство, репрезен-тація міста и интелігенція міщана. Епископ пе-ремишський, запущена в наслідок дошній слабо-сті б. п. епископа Ступинського, потребує тако-го енергічного и трудячого чоловіка, який єсть превос. Паша, щоб дойти онов до роцнату часів Сидурского. — Епископ Кузловскій за-лишивши, як звісно, обідку екаргі, виба-дає сини дини до купель.

— Ісметь ярвоті бдбує ся в гімназій ояко-дй під проводом инспектора Германа. До по-милі вголосило ся 13 учеників Русинів, в тих 11 публічних в дох приватистів. За до-брий успіхом зложили пошты: Венгиринич Володимир, Дурбан Савин, Заваловскій Ігна-ті, Конястинскій Михайло (в одначені), Конястинскій Орест, Ладжиканскій Александер, Палайскій Іван, Романко Григорій, Савиніч Николай, Сомбротич Людмир (в бд), Скро-мид Ілля и Турчанович Іван. Одн одер-жав поправку. Дійсно, дуже світлий резуль-тат.

— Засуд в справі агента торговельного Міллера в Берліна, побитого на палу выстави в Пра-в студентом медичним Чижком, завав 15 н. ст. черни перед судом поштовим в Пра-в. Суд убилий Чижка бд обжалована о обиду чести а засудив его за легке ушкодже-нє тїла на кару 50 пр. або 10 днєв вешту, на пошнєнє коштів процесу и зворот кошт-ов в лікарних Міллера. Яко обжалуючи об-ставину прийняв суд, що Міллер дійсно сказав: „чесна голова“, чим Чижка обидав ся и що его привело до біли в Міллера.

— Нежданя пригода лунка ся в Угрюнов по-біт саляного. Дня 5 н. ст. черни направла-ли лоду в Угрюнов до гору, ведучи під гору. До обвалов стїни гору приблизно ся 5 днєв-тїла не порочували и засыла их земєю. Інші робітники кинули ся на поміч але не встигли вийти урятувати жита. Трос дбачи задала вежля на смерть.

— Жидовий переки. Білки и напади, яких добромисельці жиди допускають ся, спонукали та-можу раду громадоку, до сїдуючої ухвалы: „Рада ухвалює звернути ся до прокураторів дер-жавних за просьбою о задержанє охлїдотна кар-ного в справі повтарючых ся неадекватів, и-них допускають ся жиди на спокійних меш-канцях міста; а то для викрїтї причин, для котрих поліція и сторожа не полиняє своїх служб“. За внесенє тїм голосував 8 радних християн а 4 жидів. Убувателю 8 радних поступило, та, як в зого видно, запану-ють неадекват по всіх галицьких містах та-ких мий дносини.

— Фердинанд Лессен, котрий перекопав на-пал Суонкі, що є одним з монументальних дїл нашого віку, стане незабаром перед су-дом, обжалований о спротивлені и обманстві. Причину до того дав его другий великий проект в перед шести лїт, щоб сполучити овань атлантичій в тихим океаном через канал панамскій. Гаду тую принято зараз сразу по-дм в одушенієм але треба було пошнїти ся, бо в американської сторони пошнї ся також проект подібного підприємства и треба було его випередити. Лессен вичинив плань технічний и обчислив кошти, але зробив се поспішно без основних дослідів, обчислив тільки в прибиженію и рахував на свою про-никливість и бистроті. Кошти обраховано на 600 міліонів франків а акції розхачено за-дм великою популярності ідей. Але скоро то-лько розпочалися роботи, побачено, що прелімарь але обчислений. Постепенно підняшено кошти на 1000, 1200 а накінєц на 1500 міліонів, грошей роздобувано що-раз більше и способами ошлїдними и небезпечнішими, але накінєц переконались, що все то є в а мало и треба було змінити плань технічний. Рішно виконати ка-наль ишого роду, имено в класичний, котрого ужиток не єсть так великий а навїть досить обмежений. По мнє того роботи не поступили скоро, иніжир и робітники не могли выдержати клімату в термін вызначений додержано, грошей забракло а позички не можна було нїде выстари ся, тож в кінечности роботу заки-нено а ціла справа скінчилась банкрутством. Рахунок в ужиткованих грошей не складано, хоч акції выпущено на 1½ міліарда. З того ладно третина побїла на валютну роботу, прочу-часть зужиткована на сплату процентів, майже лікарняних, на обробленє ошнї публічний и перекупленє вильвових ошнї в Америці. Трагедія закончить ся перед судом, а героєм єсть старий чоловік такий симпаті и ге-нійности, який був в нашім столїтї Лессен.

— Крива рада самітня ухвалила на семі в за-обиди 9 н. ст. черни: выдати ошнї в справі будови павільону хирургічного при шпиталі св. Лавара в Кракові; выскати ся о посту-пованію при праві в праліях публічних, и в справі обиджені позав доментів сомато-логіи и гігієни в семінаріях учительських, також выдано рішенє в справі хоревня по-мерших на кладовищі при костелі в Олп-нах повїта Нело.

— Розправа судова бдбувала ся ондм протів Іос. Майора учителя народного в Гривонич під Львовом. Після акту обжалован, Майор підхав лєнці, коли 11 лїтній хлопець Андрух Олешкевич, не умів подхити числа 12 через 2, понав в таку ладь, що ударив хлопця кобля разов рукою по лицю, бив его бдхат тростиню а вкінці хопив за голову, тож нею так о ланку, що розстав хлопця губы и набив пиль зубів. В наслідок побити за-недужав хлопець на закатжені врон, запаленє мозку и легкї та за кобля даєть умерь. Су-довий лікар сконстатувал, що смерть спровадило побитє и на той підставі обжаловала Майора прокураторія о провині в §. 335. При розправі переудало 17 свідків, учеників школи в Гривоничах а трибунал признав Майора вин-ним засудив его на 5 місяців вешту. Май-ора боронив д-р Федак. — Сумний се дуже факт, особливо в огляду на селян, що в такє неадекват онов дати до школи а в той спосіб бдотрашуют ся бдх неп ще більше.

— При перегомах екаргичу в Львові зовз першу нагороду міністерства роляництва (1800 ар.) коб в. Вац. Ваворовского Ріпа. При дру-гому бдгу о нагороду цдоарку ІІ кл. (1000 ар.) добив першій до мети коб в. А. Мисловско-го „Качер“; в третім бдгу о нагороду австрійского „Джокі-клубу“ (1000 ар.) коб в. Скацігм Рітуралі, в четвертій о на-городу австрійского „Джокі-клубу“ (1000 ар.) кляч в. Скацігм Негре-Ката а в пїтм бдгу в переносах о нагороду в. Скацігм (1000 франків в золоті) Троло в. Ваворовского.

— Вихровий вїтер мав в дня 10 н. ст. че-рни також в в надобрянських горах. В Делітні розвіє одну хату а много ушкодыв. В Микучині звалив під Рокитом великій шар лїса и лонив бдвїчу бунчу до величез-ній лані та смерек по лїсх усядах. І ба-чив самь ошнєнє під полонною „Кура-тул“, через котру и саме тогды, т. є. 10 че-рни переправляв ся верхом на Космач до Ше-шорь. Страшно и майже невозможно було їхати и в переждав найтажш хвалю в гудульскій ха-ті. Віторь свильний дус ще и нин, пошуденію як в осєні, а полоним Чорногора, Чорно-горця, Хомля, Ледокуз, Пожоружу и дру-гі покрыває снїгом. Перед колькома лїтами була ту буря ще гробітїна. Она дорвала покр-тє в церкв в Ільбоніи и заноса екаргі, снїжники и метрици по-на в Микучині на вер-шини гору „Рокіта“ и постелила величезній обш-ар лїса та поросила хат. — К. Устїнович.

— Буя в градом, як лютїла 10 н. ст. че-рни в равскіх повїт, ушкодила заснїм в громадах Голь, Пичка, Голь, Вільна мазове-ка и Корчів. В Корчів убив грім жєн-щину.

— В Парохині пишуть нам: В Парохині в четворт дня 11 н. ст. черни о 10-й годїні в-чером дав ся бачити лоний хлєбст, такий як комета, в стороні похлївєб; адавало ся, що лє-тит в землю, але зараз вник.

— Цавай причини самоубїтств. В Рєшнї на Угорщині домент о такий днєвм ошнї: Молода и хороша жєнна одного старшого урядни-ка звєднїх державних, Михайла Фігінєр, застрїла ся сама дини, бо дєнь перед тїм адах ся в арок. В полїшнїх мєло днє-тї, писань до мужа стоял лїше слова: „Иду за тоїм накарком! Бувай здоров!“ — О по-добнїх факт домент в Арду. Ученик осм-ного класу Владислав Банєй застрїла ся днє-того, що одержав в математичнон задаті лу-ноту и не був принуждений до вешту зрїлости.

В днєт писань до дотичного учителя каже Банєй ось що: „Позвольте, що я Вас ще в другого свѣта заперечую. Формули a+b не уживає в а-лїшнє. Буде ласкав пере-глядити еще раз мою задату. Протїв писан-ня Вашо похлїб, приходило для мене в бд-но. Жїйте щасливо и да в Боже, щоб Вас о-нїст нїколи не грызла, що через Вашу похлї-бу, бдвот хтєс в такой свѣт“. Банєй мав через цілу гімназію ноту: „зїа мєнїт“ в математики.

— Товариство просвіт народних для Австрії н-вом бдбуло загальний збѣр в Санкт-Полтені. Товариство се числєть до тенєр 23 сілїи и 8550 члєнов. По зложєні справозданя ухадєно 1) пла-кати и рошнвати серед сєльсого населєня на-родну музику яко средство выховуєчє, старан-чєм заводити хоры и оркєстры та 2) сполучити всѣ товариства просвіт народних в нїмєцких краях австрійской державы в одно товариство, щоб ошлїгити ошнїдїстє в выховані народ-нїм.

— Американскій закон протів пїянств. В огляду на новий проект закона протів держ-жани пїянства, предложєній австрійской палаті послов, цїкаво буде довідатися, як наслідки викликаєт драконскій закон творєстї в дер-жаві Мєн в півночній Америці. Од 40 лїт вєрховодит в той державі партія творєстї, а то в такїм ушнїх, що хлїба на цїблї свѣтї нема толькє пїяні и не вышнвають толькє вєлїких спїртуалїзм, як там. Ся обстав-на, котра повинна була вєрховодїть голови пе-рєсѣдчї, що их закоми безглуздї, вытворї-ла у них лїшь бѣлїй фанатїзм, так, що пе-ред колькома лїтами ухвалил державний за-кон, закусочїй ушнїа вєлїких алїкогїлїв. Але и се на вїщє не адао ся, пошнї пїя-нчєнє ширїло ся що раз більше. Наслїдки були таї, що через пїль лїт застроєвано пїль раз-вѣв закон протів пїянства, але се також не выгубило пїянств, а лїшь его рошнрїло, при чѣм доносы и шпїонствє крїво вєсь на-род адеморїзували. В рознїх нах своєм оїконом попал фанатїзм-гїдромат на чудну выгадку. Ухвалил имено в м. р. закон державний, після котрого кождїй чоловік, в кождїм чєй и на кождїм мїсці мусїть дати ся перєгратї, єли в гонїх якого небудь члє-на мєншого державнон управлєнє повтанє подѣр-нє, що бдх носє в собої в кшнєнє флїпу в улюбленю „вїскі“. Полїцїант и констабл мають раз-у-раз перєшукувати дїм, и єли вїдєє ся ошд, що в кождї домь або на грун-тї до того дому приналежнїт, вилїто або вїн-цєно лїф найбї алїкогїлїчї, то ошнїнать се доказ, що в домь тоїм торгєє ся заборонє-ми напїєм. Судь мусїть тогды засудити об-жалованого на 100 доллєрѣв кары и 60 днєв в лїнїцї. На улонїающій обставонї по вѣльнє судї звертати уваги. Вѣ антикар, лїкар, вє-лїнїчї и кождїй хто бы лїшь в лїх небудь спосіб ушнїа алїкогїлїв (навїть єтолар до полїтурї) подїадуєть таїж жє карі! Цїка-ва бы рїч знати лїшь то, колько в тоїм му-дрїм законодательнїм збѣр, єсть неоправданїх — пїяніц.

— Інакше старанє ся, запобїти пїянству в Бєлїї, до надїрє ушнїа горч-чїх напїїв робити вєлїкї ошнїнєнє як в єлїнїцї, так и моральнїм оргїнізм людскїм. Од давня протєстовано там протів зрєстоучо-продукціи и конзумціи спїрту. Завєзалос чїс-лєной товариства творєстї, в мїж котрих вызначєєсь бєлїйскє лїа патріотична протів алїкогїлізму. Се товариство причїнєлось пропа-гандо творєстї значно до усунєня пїянств є-редь народу. Статистичнї дати потвєрджують, що Бєлїя ушнїа рѣчно 70 міліонѣв лїтрѣв спїрту, що конзумцїя алїкогїлі роєтє в про-порціи 2:5 до зрєсту населєня и що вєрзємь збѣлїшєсь вєнєстєно чїсло умислових сла-боєтє, самоубїтств и прєступнїкѣ. Бєлїя вы-дає рѣчно на горчїх напѣв 125 міліонѣв фран-ків, а на прєстїтї лѣдєв 16 міліонѣв. На-роднїх школ чїслєть єсть малєнїй край 7.135, а шнїкѣв 185.000. Лїа протів алїкогїлізму выдєє колько популярнїх чїсєлєсєй и уряднїх бдчїтє, в котрих доказє погубнѣстї пїян-ств лїкарєнями єнїдоухам. Нєдєвно на однїх бдчїтї доказувано, що алїкогїлї и в мїжнїх доказє ушнїа шлѣдїт, а не покрїєлїа. Крї-мїнальнє статїстїка выказала, що 50% прє-ступнїкѣ спонїають пїаки. Жертвоу алїкогїлізму паде рѣчно в Англії 50.000 ошбѣ, а в Нїмєч-чинї 100.000.

— Авдєсія дирекція почт и телеграфѣв оповїщує: Сїлєю розпоряджєня вышєгог ч. к. міністерства торговлї в днє 6. мая 1891 Ч. 20120 будуть выданї по цїлїковнїм вычєрпаню дотєнерїш-нїх адресѣв перєсїловнїх нѣй таїх доку-мєнтє супроводїтєлїх в купонѣ, котрий вы-ключно прїзачєн єсть до наклєюванїя знєчїкѣв почтовїх, малїчїх ошлїгити до франкїона по-шлєк, а сѣв купонь будє єднѣднѣ до своєго прї-значєня мачї напїс: „Мїсцє до наклєюванїя знєчїкѣв почтовїх“. Се подєє ся до загальнїх вїдѣмостї, єднѣднѣ до оповїщєня в днє 17 лїпня 1890 Ч. 25231, котрого постановє: що до наклєюванїя знєчїкѣв почтовїх на нѣйшїх адрес-сах перєсїловнїх тратєть свою ошлї.

— Дєрїбї вѣстї. Цїсарь дарував громадї Май-дань горїшнїм повїтє надобрянского, 100 ар. на будову школи. — П. Станїслав Олїшовскїй, красївїй иполєкторь шєбїлїй, обдївнїє сини дини 40-лїтнїй юнїєй своєн учительскон службї. — В Згорїлцї на Шлєску прѣсїлїтє зрєбавє в мєло обвалу на хрщї мїєвїт а злє-влєно их в 3 днї 3.800.000штуг. Занєсєно их в д-тє в 71 мїлїах в ємєлю, до ошї заїмїлї 8 куб. мєтрѣв прєсторєнї. — Коля сєлєкє королева, прѣбува-ючє тепєр на Моравї у бар. Гуєнєса, вїлїхала на прѣхѣт, ударїтї грїб и забїтї оба кобї.

— Самї дини злєонїа влєстї італїйскї в ош-лїцї Вітербо члєна шнїкї розбїшак, що вжє 2½ року нєпокоїтє середї Італїї. — Доканєт на-дїау прїзвонго в унїєрситєтї у Львовї вїбранїй на рѣчї 1891/92 прѣс. д-р А. Яновчї. — Вєлїчєснїй ошнї напїєнїх „Атонскє гору“ и анінїає старїннїй жєнїстїр. — В мїєнїх ошлїднїх Чєхї и Моравї упалї вєлїкї снїг; в Альпах лєтєть ся орїанї снїжнї.

Посмертний — 5 — оповїстї.

Юліан Нїмєнїєвскїй, бундїй директорь русї-кєлєвогє банку, помер днє 17 н. ст. черни в 53 р. жїтї у Львовї. Нїчєн єму памїть!

Марїа в. Романовїч Кїндлатов, чєстїа и сєбїтна жєнна-сєлїа патріотка в Закарпат, па-лєжача до выдїлу товариства „Наука и забав“, прѣводїщи хору, упокоєна є в Закарпаті по таїкїй хорѣ в 23-мї рѣчї жїтї. Вѣчє їй памїть!

Наука штука и література.

— Руско-українскїй товариства драматичнї. Мї Ру-сїнї Українцї мємо тепєр пїль бѣлїшїх и лї добре зорганїзованих товариств драматич-нїх, в котрих члєрї дають выстави в Росїї, а єднє в Австрїї (в Галичинї). Цїка-во будє вставити хочє загальнє дати в их руху в послїднїх мїєнїцїх.

I. Рускїй народнїй театр під управою П. Вїберовїча. Рух, сєго театру знанїй.

II. Товариство під управою Мєлє. Ста-рїйскє пробуєло в нїмѣвнїх сєзонї в Бєл-терїнокарї, Ростовї на Дону, Таганрогѣ, Полта-ві, Харковї и Орлї и выставило орїгїнальнї творї мїжє нѣйшїх драматичнїх пис-мєннїкѣв. Товариство се було нєдєвно в Бє-бруєвскѣ, де прѣбуєло на колько вїстєтє в Мєн-ска. Дошнєуватєль пєтербургскєго Кгаї-у пїше, що в Бєбруєвскѣ не вїзнав в. Старїцкїй повѣ-дєнє. Населєнє, зложєнє в половинї в жї-дѣв, не дуже радо прїняло гостї. „Не знаю, що за рєцї, — дєвує ся дошнєуватєль, — але жїдї майже зовсїм не ходїли до театру“. Те-пєр прѣбуєло вєй театр в Ковпї. В трупї Старїцкєго нахлїдєть ся и артїст К. Пѣдвєсо-кїй, що бувє першє в товариствї Вїберовїча.

III. Товариство під управою Маркє Кро-пївнїцкєго дєлєло в нїмѣвнїх сєзонї выстави у Владїкєвскѣ, Тѣхїєй и нїнїх мїстєх на Кавкєзѣ, тепєр гостїт в Новочеркаску. Грали гошєно пїєсї М. Кропївнїцкєго и М. Старї-кєго. В творѣв галицьких авторѣв выставило се товариство в Ростовї на Дону першїй раз „Пѣдбравїт“ Гушлєвскєго. Хочє єє слаба штука, але єн повтарєно тїє раз при повїдї сєлї.

IV. Товариство під управою Мєлєм Сє-дєвскєго гостїло в нїмѣвнїх сєзонї в Полтаві, Курєку, Орлї и Москві, де а тепєр прѣбуєло. Выставило гошєно старї орїгїнальнї пїєсї, а в нїмїх творї Кропївнїцкєго, Старїцкєго, Янчука и Пѣлїкї. Тепєр се товариство одерж-ало право выставити також творї Карпєнка-Ка-рого.

V. Товариство під управою А. Сїкозєвскєго гостїло в нїмѣвнїх сєзонї в Харковї, Пєтербургѣ, Єлєксєтєградї и Одєсї, а тепєр дєє выстави у Вїлїї. Грали орїгїнальнї творї дав-нї, а також Карпєнка-Карого а нїнїшїх авторѣв. Нєдєвно заснєувалос шєста нова и мала єє труппа драматична під управою В. С. Чубатого. Прѣбуєло она тепєр в мїстї Бєску и выстав-ляє старї українскї пїєсї.

Очевїдно вєдє ся не але українським дра-матичнїм товариствам в Росїї, коли члєрї в их нѣтєту та чє новї заснєують ся. Хочє мусїть онї тїмїти ся гошєно по-за Україною и давєть выстави перѣд вєлїкє-рускою публїкою, єднєкожє нахлїдєть загальнє прїзнєнє и пошѣб. Жалї лїше, що у Кїєв не вѣлькє давєть онїм товариствам выстави. Тому, що не кождє в тїх товариств мємо правє выставити вєй знанї творї драматичнї, а новї сѣтє потрібнї, то на Українї мємо найбільшє драматичнїх пїєс-мєннїкѣв и мабуть Українцї найбільшє прї-шнїтє драматичнїх творѣв на конкурєс, що рошнєнє наш выдїлє красївїй. Тепєр, як до-носьєт „Зєра“, дєзволїла драматична цензура в Росїї выставити члєрї новї творї Старїцкєго, Пѣтєнєка и Пїлєцкєго. Окрїм тїх пїєсє по-слєно жє в цензуру колько творѣв пера М. Старїцкєго, Пїєцкєго и К. Пѣдвєсоцкєго (по-слїднєго тїє драмї и комедїю — вѣ в гали-цького жїтї). Новї авторї вытєпнють и цїкаво було бы прочитати их творї в друку, бо над-то жє вєлїкє чїсло нашїх штук драматич-нїх не бачитє свѣта Бѣжєго інакшє як хлїба на дошнїх театральнїх.

— Змѣтє ч. П. „Дїлїна“: Вєзлїяє, стїхє А. Гєлєова. Кавка про сєцє та єго сына, Дїпрѣ-новїт Чалїс. Прїгоды Днєт Кїхтє, єє нєспєрєкѣн повїстє перєрѣбїт Марѣт. Пїєма Снїгалєвѣ в Львовї, в нєспєрєкѣн. Замїєкї школярї, за Амїєсєм прѣрєжєвує Шумїло. Загадїи и жартї Дїдує Кєнїра. Загадєна нїшєв, рєбуєт, задєчї и т. п.

Іменєванїя, перенєсєня, конкурсы и пр.

— Перєнєсєня. Дирекція почт и телеграфѣв прїдїлїла асєнтєта почтового Іос. Мєнєсєа до уряду почтового в Краковї.

— Канкурєс. Рєкторатє школи полїтєхнїчон у Львовї рознєсує конкурєс на посаду асєнтєта при катєдрї технологїї хємїїчон на часѣ бд 1 н. ст. жєвнїа 1891 до кінцї вєрєсєя 1893. По-дїна трѣба вїснєтї до 15 н. ст. лїпня. — Прѣ-вїдіа суду округного в Новѣм Сєнчї рознєсує конкурєс на посаду сѣнїтїна суду округного в Новѣм Сєнчї в рєчїннїє до 17 н. ст. лїпня.

— Судь поштовїй в Бєлїгородѣ сгладїт дї-тєрїя в платєню мїєлєчною 80 ар.

— Озвєнєчє. Цїсарь надєв директорѣв департа-мєнту рахункѣв при краєвїй дирекціи єкарбу у Львовї Ант. Чєрнѣм тїтулє старшого сѣнїтї-на єкарбѣв. — Цїсарь надєв д-ра А. Ву-дєнського, сѣнїтїна тїбуналу адмїнїстраціон-го у Віднї хрєстѣм ордеру Лєопольда.

Телеграмы „Дїла“.

Вѣдєнь 17 черни. Барїанскїй моти-вуванїє свєс наглє єсєнє, а послї сїра-повданї рєфєрєнта нос. Катїрїна ухвалила палату рєзольцію, змєнєуючє правотворєнє, щоб розсїдїло справу и предложило пал-тє єднѣднїй вїсєсєнє що-до змѣнєнї бдї податкѣв и сѣбєнціи державнон. Се доты-каєє громады в Галичинї, Шлєску, Чєхїи и

[illegible]

¹²⁾ Кн. VII гл. 5.
¹³⁾ Иор. такожъ Dr. Fligier „Zur praehistorischen Ethnologie der Balkanhalbinsel“ (Wien 1877) стр. 29.

⁴⁵⁾ Кн. I. гл. 196.

²⁾ Несторъ — издание Микляосича, ст. 1 и 183.

²⁾ У Мінляосича ст. 14.

⁴⁾ Шафарик „Славиньскій старинности“ т. 18, S. 6. — Кларк Зенз „Die Deutschen“

und die Nachbarstämme“ *et.* 117—118. — Fr. Palacky, *Geschichte v. Böhmen*, v. I. *et.* 42—43.

³⁾ Гл. 30 – 35.

^{*)} Polybios, lib. III. cap. 18; Livius, lib. XXIX cap. 12.

⁷⁾ Hahn, *unser* I. стр. 243. — Lor. Diefenbach „*Origines Europaeae*“ (Frankfurt am Main

1861) cr. 69.

17 §. 11.

^{*)} Страбона географія, кн. VII гл. 5. (Страбонъ живѣлъ въ I. вѣдѣ по Христі.)

¹⁹⁾ Кн. VII гл. 5.

¹³⁾ Иер. также Dr. Fligier „Zur praehistorischen Ethnologie der Balkanhalbinsel“ (Wien 1877) ст. 29.

До бесѣды посла Юл. Романчука.

Вся віденьський, праский и иншій дивенники
въ дни 20 и. ст. мая подали бесѣду посла
Романчука въ дуже обширныхъ эмбѣхъ —
чего вже бѣдъ дуже давна не бувало. Давнѣ-
ше тѣ дивенники зазначували бесѣды рускиихъ
послѣвъ въ кѣльяхъ, звичайно 10 а найбільше
20 стрічкахъ, — теперь же эмбѣхъ бесѣ-
ды пос. Романчука занявъ навіть въ найпо-
важнѣйшихъ органахъ майже цѣлу шпальту.
Зъ того можна судити, що бесѣда посла Ро-
манчука звернула на себе увагу въ палатѣ
своимиъ эмбѣтами, а до того, якъ конста-
тують дивенники, була выголошена красно-
рчииво.

И справді, як намъ пишуть зъ Відня, промови голови руского клубу слухано зъ великою увагою якъ зъ всіхъ лавъ посольськихъ такъ і зъ лавъ міністеріальнихъ. [Якъ доносили віденські дивіанки, підчасъ мови нашого посла являв ся зъ ложки угорскій міністеръ справедливости д-р Сіладі і зъ цікавістю прислухував ся словамъ репрезентанта того народу, которого частина живе і зъ великимъ вандбанню такожъ зъ угорскій державі.]

По окончании беседы начали подходить де послы Романчука и трагуювати послы зб веіх сторбаі палаты: гр. Гогенварта і другі з партіі консервативной, послы з лівнич, молодо-Чехи и Полляки. Одескували бесіду посла Романчука на правичі рбніз сторонничства, а послы молодо-чешскі и хорватскі в тых уступать, де бнз говоривъ о теперашній програмі правительства, хотачого забавити "гомоудій" народы, и о нефортуній пробі чешскон угоды.

До бесіди пос. Романчука подавали
дівчачий рбзні свої замітки, відповідаю до
того, які заступають засади. Наведено кілька
таких голосів із найповажніших дів-
чаток:

Narodni Listy, органъ молодого-Чехизма, пишутъ: „Профессоръ Романчукъ представилъ ся сегодня яко знаменитый и симпатичный бѣсѣдникъ [výborný sympatický řečník]. Такей жалобы цѣлого народа галицкаго руского пѣдѣли проти всѣхъ вѣдѣнскихъ правительствъ. Сподѣнаеся теперь получитья долѣ того народу, але неможи-бы прочувать, що тѣ надѣи могли бы завести, приготавливае себе и своихъ товарищѣвъ на оппозицію. Можнасть такого заводу не есть выключочена. Доки Нѣмцѣ були въ оппозиціи, они скомодов хвалили чинили Полякамъ докору Русинами; нинѣ-жѣ, коли Нѣмцѣ даютъ себе „роженити“ въ Полякамъ, Русины стають для нихъ — Генкубою. Се новиний бы Русины аргументи и глядати опоры у чехскихъ и полученно-славянскихъ посольствъ, котры сегодня Романчукови, розпѣвавшому удачно такоже вѣдѣнскій пунктацин, гучно приплесали.“

Politik, organъ старо-Чеховъ, конста-
тує, що „пос. Романчукъ, — хочъ ібдѣсь не
зъ драстичный способъ, якъ его передбѣд-
никъ хорватскій посолъ Шеричъ, але адержано
бажання и жадає руского народу, — знай-
шовъ въ палаці богато симпатіи“.

Fremdenblatt, органъ р. Калынского, пишетъ: «Яко счастливый бесѣдникъ представлятъ ся намъ проводникъ Русинъ Романъ Лукъ. Ему не до сподобы національные завѣщанья оружя. Оно добѣдне только посѣданьямъ и сытымъ, але не добѣдне тымъ, котры не посѣдають и нядѣють. Онъ обговорювавъ, выирочивъ въ лагодный способъ, пожитку правительствя супротивъ Русинъ. Домогався охорони для ихъ правъ въ остервѣгахъ правительствя, щобы не поставило Русинъ передъ новѣмъ разочарованя. При томъ запевнявъ, що Русины хотѣть мара въ Полякамъ, а жадають лише бережѣня своихъ духовыхъ и материальныхъ потребъ.»

Гессе, бывший урядовый органъ гр. Таф-
фого, подноситъ въ бесѣдѣ посла Романчула
слѣдующее замечанье, что Русины вѣрно и крѣпо
стоятъ при державѣ и династїи".

Neue freie Presse, органъ Нѣмецко-либераловъ, пишетъ: „Ново-избранный посолъ Романчукъ горячо [mit Wärme] заступалъ за стоявшаго Русинѣвъ, промѣняющаго за обмѣномъ Поляковъ до Русинѣвъ. Мѣжь вышнѣ посолъ Романчукъ самъ указавъ на прѣречіа, даніа Русинамъ въ галицкѣмъ сойзѣ, и въ нихъ зачеркнувъ надѣю, що на будущѣе интересы руского народу повнѣнъ быти уважандый. Дѣлѣтого стоявшаго Русинѣвъ люди выжидаютъ, а въ наслідкахъ буде заведѣти бѣдъ того становища, яке зновѣ Поляки правительствѣ займуть супротивъ Русинѣвъ.“

Польскі дзевянікі — подавши
вельмі коротенькі (значно коротшій, аніж
ценній німець) зміст бесіди після Роман-
дука (декуду що я хибний) — мовчати, мов-
би не знали, що сказати...

Рада державна.

При спеціальній дебаті бюджету
бу будуть — як нам пишуть із Відня —
прожидати із руських послав: Барятин-
ський при бдділі міністерства просвіти, а Під-
яшецький при бдділі мін. справедливости.
Бувають би ще і пос. Талішевський говорить про
праву економічній, але недуга живни і дини-
ни із Гляйхенберга одривав его бдз праці
парламентарних. Одъ святъ Великодніхъ
большу часть часу приходять ся йому пробува-
нн въ Гляйхенберга; остатнімъ разомъ якъ
мѣшавъ, то вже двѣ недѣли минуло, а нѣм-
ськимъ способомъ не могомъ навѣдатись до
Відня.]

На засіданню палати пословъ въ су-
тоту першій забравъ голосъ пос. гр. Вури-
брандъ. Бесѣдникъ хотѣвъ высказати, що
Чехи, Словянці и Хорваты мають не лишъ у
новій внутрѣшній, але ще більше у внутрѣшній
місцѣй такий цѣли, котрі не годять ся зъ
магавшимъ державнимъ, а на доказъ того на-
възъ, якъ Чехи приймали Французівъ на чесь-
кій виставѣ. Удѣлявъ означити фашіонный
ліберализмъ молодого-Чеховъ, котрі величають
Росію, що прогнание цѣли племена зъ своихъ
державъ, и тому высказавъ пересѣдченіе, що
ей-же не буде мужа державного, ко-
рий бы служивъ чеськимъ племямъ. Бѣль-
ше часть бесѣды пос. Вурибрандъ була по-
ясомъ зъ выводами гр. Шварценберга. Вза-
уважанъ, що престолъ и конституцію годѣ бѣ
бути розлучити, а кн. Шварценбергъ вступивъ
протѣвъ понати консервативного мужа
державного, говорячи, що Австрію можна
завести и безъ конституціи. Вибивши провінцію
высказавъ ся про сей уступъ промовъ кн.
Шварценберга, де говорить ся о христіань-
скихъ основахъ австріейскою державы.

Молодо-Чехъ пос. д-ръ Крамаржъ по-
яснювавъ въ гр. Вурибраномъ що до стано-
вища молодого-Чеховъ и ширше говоривъ про
значение чешского права державного. Се право
имагаша, чтобы ся половина державы приняла
модеративну организацию.

Третій з ряду промовляв гр. Паль-
і старався в дочкам злагодити остру про-
ову кн. Шварценберга.

Пос. Веберъ, клерикаль-Чехъ, держа въ руке детеныш и позову аллюрий промону. И такъ айперше коротко ватакнувъ про промону гр. урумбранда. Зелене дерево наповн державы гас „рака“ (Wurmbrand), але се не таъ дуче небезпечно, бо я мало знарядъ, котрымъ можна вытати того рака (тутъ показавъ бѣлодлинку сръбну монету). На томъ знарядъ готвъ написане: Rex Bohemiae. Такий ракъ не пошкодитъ корольству Чехи, хочъ бызъ заисовъзъ насъ навѣтъ нѣкъ австрійскихъ Чеховъ. Але мы не съемо австрійскими Чехами, нѣш що-найбольше чешскими Чехами. Та не погнѣхъ зъ многыхъ дѣвничъ испоминанъ, номинанъ и характеристична дѣвица называея эиеръ „своученою дѣвицею“. Яне ше прозвище на прийме, доки не стане правительственною партією, сего не можна ще знати. Славице матати чотири разы больше податку въ грохѣхъ и крова айжъ нѣмцѣю либерализма парля, а все такъ ужаснае Славице за найбольшъхъ ворогѣхъ. Либерализма партия хоче теперъ гати правительственною партією и тому вышла на половину дороги напротивъ правительства, правительство рѣвно-жъ вышло на половину дороги и 17 с. м. були заручины. Знатъ-жъ женихъ давъ перстень вѣрности и сказавъ „такъ“ von Fall zu Fall. Доки не дучилося молодатамъ нѣмце нещастіе, але най Богъ оронить, щобы при томъ нѣрѣвнѣмъ супружествѣ не погыбала наша дорога отчина до-вѣтаска von Fall zu Fall. А либералы лѣшь додають собі: Любе правительство, ты не знаешь, якъ бы мы були тобѣ вдѣчавъ, кобы ты гати наповн влодобы уноковло ся, а мы були оронитъ наследникомъ.

Мы говоримо в имени чешского народу. (Смеется.) Хотим, абы надто добре знаа правительство. Мы хотим повного переведеня равноправности, але у нас теперь все немецкие, начиная бда горы аж до елѣантного гульдена паперового. Для немецких колоний у нас ехбодий Аерцц бытъ въ Берлин монеты, котры мають по одий сторонѣ немецкой шекель а по другой въ мовѣ тамошнихъ племенъ. Такъ оже мураны больше вардъ для немецчины, якъ шсть-миліоновый народъ культурный для Австрій. Міністеръ просить итъ дуже сверхній чоловѣкъ, бо акааать богинѣ студентамъ жєбрати; але щобы цѣлый народъ мусѣвъ жєбрати для себе свои права, акааать цѣлый народъ, а не только еднѣхъ и двѣхъ.

[illegible]

Питаюсь, що може обходити католиціа школа тахъ, котрі перейшли сухою ногою черезъ Червоне море, забравши зъ собою все илюмо Бгвятихъ? (Ту виходять міністри Шен-рихъ и Ганчъ демонстративно зъ салъ.) Хто зъ протівникамъ конвєсиіаюу школы? Най-ирше жады, котрі хотять, щоби католици али ихъ невѣльниками, бо навіть Креміє француцкіі міністеръ просивъ, жады савѣ-ть: „На мѣсце папъ и корользъ вступити вранль“, а теперъ вже говоритъ ся про вѣн-Ротшільдзѣхъ зъ династією Романовыхъ. Оу-пѣ старо-католици и вѣдци лібералы. Вѣдъ фармазони учать зъ тепершній школы того, въ що самі не вѣрять. Наші лѣгїоны ісїєслять ся на місііоны а нашимъ окликомъ ь: Quis ut Deus!

Пос. Мадейскій забравъ голосъ, чтобы означати становище кода польского протривати загальну ситуацію. Поляки все стояли на конституційній ґрунті, бо суть державнимъ сторонництвомъ. При своїхъ одруженіяхъ интересахъ уважали они все на интересахъ держави. Въ Австрію суть Поляки важнимъ чинникомъ політичнимъ, въ котрихъ усилити чинити ся внутрішня и вѣщища поміжъ Австрія. Поляки все стоять за автономію и не допустити до того, чтобы въ децяхъ коротети автономію краівъ. То, що Яворскій моривъ про віренсповядну школу, не говоривъ въ своїмъ имени, лишь въ имени цілого на. Поляки все старають ся, чтобы народъ рауовати релігійно, и хочъ державний наити школьний заведено противъ волі Поляковъ, бо крімъ загальнихъ приписовъ мѣстити ся спеціальній постанови, то Поляки знали конститути ти постанови спеціальній, чтобы релігійно та морально виховувати народъ. 6-

Если бы мало шрапнели колы до змывів теперішнього закону школьного, то Поліція будуть за тими лише на основі автономії, се значить, що змівну можна перенести не в радї державній а лише в совіах крайних. Давнійшій заявленні екзекутивного комітету що-до збірноповідної школи не були ніколи одобрений в коді польовомъ. Вибачи полемізував пос. Мадеевскій зъ завіткою кн. Шварценберга, що Галичина єсть лише пасивнимъ краємъ.

По промови Мадейского закінчено генеральну дискусію бюджету і в понеділок мали промовляти лише головні бесідники: д-р Герольдсон, а д-р Плевнер про та справознавця д-р Вилинський.

Послы Гавицъ, Децъ и товарищи поставили вниесе: Правительство звалитъ предложить палатѣ якъ наискорѣе строгій законъ противъ иммиграціи и осѣданія заграничныхъ, именно за Россію приходныхъ жидовъ, а при укладаніи сего закона взяти собѣ за примѣръ законъ выдавшаго Сполучеными державами побѣдной Америки противъ иммиграціи Хинцъвъ.

На засѣданіи палаты послѣвъ въ понедѣльникъ первый промовиъ д-ръ Герольдъ, яко генеральный бесѣдинкъ contra.

Зазначив, що молоді Чехи є такі само сторонняцтвами, піддержуючи держа-ву, як і інші сторонняцтва. Чехи бажають сполучення всіх славянських племен монархії, а це створило б їм державу велику силу. Панславизм єсть неможливий супротив сильно розвиненої індивідуальності славян-ських племен. Це слово єсть витвором ні-мецької фантазії, вишайденієм з тієї цілі, щоб можна ударити на Славяне. Чехи зло-жили в 1866 р. світли докази патріотизму, а народ чеський сказав тогді: «справа цї-саря єсть нашою справою». В тих словах відблещеться ця ціля політика загранична Чехів. Добре, що Поляки будуть придержуватись політики вільного рука, так само як Молодо-Чехи. Така політика єсть найліпша для цїло-сті держави. Визнаючи, як тепер витяють сердечно Поляків з Праги.

Чехи не суть цѣлкомъ противны каждой угрозѣ зъ Нѣмцами, але хотѣтъ приняти такую угрозу, котора разлагалась бы на цѣлый народъ чешскій у всѣхъ чешскихъ краяхъ и двополова бы пошлѣлъ рѣшительности обоимъ народамъ. Молодо-Чехи будутъ трудиться зъ правительствомъ надъ реализованіемъ его программы и тому имѣе надію, что правительство не буде уважать ихъ за непріятельствъ, которыхъ треба dokonce побороути.

Др'я Плєнеръ, яко бєсѣдникъ рго, выголосивъ досытѣ утвєрєню бєсѣду и въ цѣлѣй бєсѣдѣ вызначалоє се, що аго сторонницѣ бєсѣди при кермѣ державы. Властивого будожету не тикавѣ, бо ситуація фінансова добра и мінїстерство заповніло важай реформы, якѣ пр. реформы податковѣ бєлосереднѣхъ, поправу платїй внашїхъ урядникѣвъ и будоує зєлєнїцѣ. Одтакъ зазначивъ Плєнеръ односїиє лѣвїцѣ до вїшнїхъ сторонницѣвъ парламентарїнїхъ и до правительствѣа. Правительствѣо выступило зѣ сталоу програмоу, коли розбила єя чєско-нѣмцѣа угоду, тому и лѣвїцѣ може обдїирати правительство, хочѣ лѣвїцѣ досє не вєзалоє єя вїтчимъ зѣ правительствомъ и може бутї, що дороти єє розбїдуть єя. Поляки можуть назвати єя сторонницѣмъ державнимъ, бо все ходило нїмъ до добро державы. Слїбноє зѣ Нїмцїцѣа нїколи не згакували дуалїзму и автономїєа. Бєсѣдникъ остро виступивъ протївъ молододїєлєвїхъ и зазначивъ демонстрація на чєсѣй вїєтанїй протївъ Нїмцїцѣвъ. Рѣвножѣ критїкувавъ клєрїкальну програму кн. Шварценбергѣа та хрїєанїсько-соціалїй реформы. И лѣвїцѣа хоче реформѣ аєе поступовїхъ, тому правительство поцїониє въ тѣй справѣ інтерєєвїювати — Плєнерови гратулювавъ нїжѣ вїшнїми и гр. Тасєє.

Пос. Блюхъ спростувавъ твержденіе
Діхтенштайна, мовъ бы не було банки-
ровъ-христіанъ, н наводивъ многі прозвиза-
христіанъ, котрі суть директорами банківъ н
Verwaltungsrath-ами.

Генеральний сиреноздавець пос. Билин-
ий зазначив, що супротив доброго посто-
ляні фінансового можна подумати о рефор-
мах. Реформа податків безпосередніх і
наведення прогресивного податку дохідового
можуть поладатися успішно лише під де-
які умови, коли заведе ся податок бдї ро-
м і а дотепершій податок заробковий
буде знижений. Закон о належностіх му-
нїпї стати присутнійшій як для урядових
таж і контрибуентів. Полїтика тари-фо-
на усунути переводити аб знаньшї рїчи і з
глядом на приватній експанції. Однак аб-
назв заклад, мовь бы Галичина бува пасив-
на краснї, але если таж і було бы, то
на в тїм 90-лїтню управу того краю.
Також і несправедливе називанє бл. п. адре-
м "галицією", бо тамж лишь виказалось
податку за медичній факультет і згаданю про
регуляцію галицьких рїчї. При юнци бесїди
виступили против молоді-ческих бажан-
державного права і подїлював зь Лімбахо-
м та Ліхтенштайнм. Рівнож не можна
радіти, мовь-бє австрійскїй парламентаризм
гладшї, бо це в 1885 р. Австрія больш
пробила для робітників, аїж поручила
берлінська конференція, скликана німцїм
дїлаємт минушого року. А прецї вихваляю-
ть ту конференцію, а не згадують про ав-
стрійскїй парламент. — По выгодошю бе-
бодї всї міністри їздували в Бляхнскому

Перший два розділи бюджету (цвісарь, цвѣбръ и канцелярія цвѣарска) прийнято без зміни; при 3-мъ розділі «рада державна»

резолуцію пос. Кавніца, щоби в стенограмах парламентарних буи поміщені промови послів, выголошені не лише поміщени, але и в інших явках, одослано до комісії бюджетов.

При розвідці "прада міністрів" домагався
єся поє. Вашатий для "Чехія такого самого
правно-державного становища, якє має Угор-
щина, н. пр. щобє цїсарь коронувавє ся че-
снївї королеми н замешкувавє бдї часу до
часу вь Празї.

На томъ замкнуто засѣданье а слѣдующе засѣданье бѣбував ся нинѣ.

Зъ нарадъ надъ бюджетомъ.

Промова клерикала Кальтенеґера.

Я — новинъ пос. Кальтенегерцъ, — буду возмущать проти будуще министерства провѣсты. Мы господа [а пос. Кальтенегерцъ есть вѣстителемъ реальности въ Стирiя] терпимо наибольше черезъ се, що черезъ новочаснй школы не маемо добрыхъ слугъ. Если селянамъ изъ томъ не поможе ся, то они пропадутъ, но безъ слугъ не можуть обйти ся. Слуга теперъ болѣшй панъ, якъ самй господаръ. Они не то не хотять уже слухати й робити, але що горше, такъ ихъ есть мало, що селяне не можуть, особливо въ дѣлѣ, дѣлати работничебъ. Жадентъ паробокъ не хоче вже бути наймитомъ, а жаднй дѣвчина служницею. Нинѣ каже паробокъ — бо бнъ вчитъ ся дуже богато: Що? я маю волѣвъ стерегти? То менѣ зовсѣмъ не подобае ся! А дѣвчина каже: Я маю ходати до сванского хлѣва! Тажъ тамъ смрѣдъ! [*Жива веселость.*] Она хоче бути панкою, кухаркою, учителькою и вѣсмы нимши, а лишъ не слугою. (*Зовсѣмъ справедливо!* *Веселости на правичи. Смыкъ на лѣвици.*) Щобы сему запобѣгти, треба змѣнити школу. (*Такъ есть!* — *на правичи. Смыкъ на лѣвици.*) Зъ досѣду знаемо, що бдѣ ученицы не хоче вѣхто зайти до хлѣва. (*Смыкъ.*) Менѣ говорять оденъ панъ, котрый перше промовлялъ за „поступомъ”: Най чергъ возьме всякій поступъ! Теперъ менѣ такй ученый гольять, мбѣ наймитъ, укравъ пару коней! (*Смыкъ на правичи.*) Если мая ся помогти селяниновъ, то треба занести шестилѣтнй обовязокъ школьный, и то мусѣть бути школы конфесійныя. (*Смыкъ на лѣвици и оклики: Ага!*). Смыѣте ся або нѣ, а теперѣшня школа не есть школою выхованя, але школою мукы и науки. А якъ молодца нѣ школт не выховаютъ — до чего жъ и есть школа, якъ не до выхованя? — то не будемо мати добрыхъ слугъ, вѣрнѣхъ и покорныхъ. Такима можуть они стати лише въ конфесійныхъ школахъ. Не лише въ домахъ кары, але и въ школахъ треба бы ученичѣмъ перать перетрѣпати (*durchkarabatschen*) а теперъ дѣе ся такъ, що въ учителемъ за тако ведутъ слѣдство и караютъ его. Отже якъ бы наилучше можна хлопцова помогти? (*Посолю! Таше: Букомъ!*) Можна й букомъ, али треба. Селянинъ потребуе слугъ. Безъ слугъ изъ конфесійныхъ школъ пропаде станъ селянскій за якихъ двадцать лѣтъ.

Вѣдомо, що збільшався число самоубійствъ, збожеволѣли и партія революціонна росте. Всему тому треба зарадити та пошукати причинъ тыхъ обавъ. Причини ті лежать въ теперішньому ладѣ суспільності. Нами бѣдними людьми правлять три рѣчи. Ми, натовпи, називаємо їхъ дияволомъ, а якъ въ нихъ звѣте, не знаю, мабуть „пристрастями“ [Воссесть.] Ті три фатальні рѣчи — то гордість, похоть оцей и похоть гѣла. [Воссесть.] А теперъ, висока палата, представте лише самі собі — а денка въ насъ, хочъ вже нмѣ синѣ волосся, або й зовсімъ лыси [Гробикъ смѣє] страшно мотати ся, коли говорять о тѣмъ, що треба бути праведникомъ, — представте отже собі, пазове, що дѣ ся зъ молодими людьми, котрі не мають ще досвѣду и не розуміють ще рѣчи, не підпорядковують небезпечности, взагалъ нічого не знають. Отже, коли они вѣдуть улицею, то можете имъ придивити и неодинокі побачити. Що менш вѣра людини, якъ и йшовъ зъ однимъ товарищемъ? Стоять передъ склепомъ зъ образами купкою хлопцѣ и дивлять ся. Щось тамъ шумить бути підозрюного. Підійшли ми подивити ся. [П. Теринъ: И вы побішли? Воссесть.] Тажъ мы старші люди, а й важъ, товаришу, се не зашкודהє ви. [Живо воссесть.] Отже хлопці дивились на два образи. Правда, чудно викинутий, але неперіляний. Таки рѣчи не повинні тамъ бути. [Зъ лавиць: Сему школа не винна.] Я того не сказавъ. [П. Шлегелеръ: Подивити ся на парламентъ въ гору!] Правительство не дбає о такі справы, а дѣти несуть ся на журбу родичамъ. Таки образи належать до галеріи, котру оглядати можна за вступнимъ білетомъ. А въ книгарняхъ що мають? Самі любовні исторіи, романи, яка то любовъ? якъ цѣлувати ся? [Гробикъ воссесть.] А по-при тыхъ книжкахъ стоять нмѣш о тыхъ цѣнавыхъ поганихъ слабостяхъ. [Воссесть.]

А театры не поют молодежи выставками неморальных штук, как в. пр. "Бисова жинка"? Поэты не знают уже теперь ладарских историй, а лишь убийства, виролюмства и т. п. Не дано, що зъ того выходить бже-вольства и самоубийства, а правительство на те птво.

Коротко сказавши, я буду голосувати проти бюджету міністерства просвіты. [Браво! на пресниці].

Рухъ въ рускихъ товариствахъ.

Въ читальни въ Соноу, въ поѣѣ ко-
домойскѣмъ, обдули са въ недѣлю 5 н. ст.
черни загалный зборы. По одравъ всѣхъ
збрало са около 3-ои годни въ комнатахъ
читальн досыте богате людей. Мѣсцены па-
рохъ о. Харжевскій бдирывъ зборы промѣноу.

**Виходять у Львові ще два (прієм нових і урочистих) о 1-й годі на місяць. Літературний до-
друк „Вісник найважливіших новітостей“
виходить за авторства, а за авторства і редакції на
перехіді року в Дрого.**

**Продляти і нисераті приймають: У Львові Адмі-
ністрація „Діла“ ул. Баторія 34. Центральне бюро оголо-
шень, ул. Коперника ч. 11, а в Євро газети ул. Кароля Лю-
довика 8. У Відні М. Дук, I. Schulstrasse 8; Rudolf
Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wall-
straße 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті в Гам-
бурзі М. Haeckelstein & Vogler, G. L. Danne & Comp.
Продляти на „Діло“ і нисераті на нисераті класич-
ні у Львові.**

**З'являється 1 (13) червня почати си-
друків кварталі сегоднішнього видавництва
„Діло“**

**Дуже просимо панів Впов. Передпла-
тників поспішати з надсиланням пе-
редплати і залеглостей.**

У Львові дня 24 н. ст. червня 1891.

Вчора подали ми бесіду посла Ро-
манчука при генеральній дебаті бюджет-
ної в палаті послав ради державної після
стенографічних записок в повній основі,
а за-одно подали ми й голоси поважних
органів праці вденської і пражецької о тій
бесіді, в котрих нашого посла називають
„важним і самітним“ бесідником,
„шасливим“ бесідником, признають йому,
що „горячо заступає становище Русинів“,
що „завишає в палаті багато симпатій“ і
т. п. Неще й. Прессе констатує, що бесіда го-
лову клубу руского слухала „дів палата з
напруженою увагою“, а що бесіда заслугоу-
вала на напружену увагу, о тій певно пере-
свідчили ся всі наші Ви. чотателі, бачити
шв. увагою в повній основі.

Ні справді, кождий, хоч-би й найбіль-
ший противник політичний посла Романчука,
мусить признати, що бесіда його була знаме-
нята, і що се в-перше в уст посла-Ро-
сина в рад державній дався почути така
бесіда, глибоко обдумана а ясно викладена,
быстрым умом широко обіймаючи внутріш-
ній справи державні, народні і парламентар-
ній, бесіда енергійна, хоч розважна і дуже
поважна та спокійна в тої [посла] сади
suaviter in modo, fortiter in re, бесіда з ста-
новниці державного прихильна Австрії а при
тій горячо обетаючи за конституцію, з
становниці репрезентації державної дуже дба-
ючи о повагу парламенту, з становниці рус-
кого — правдиво патріотична.

Попередь всего мусимо піднести, що по-
сол Романчук в-перше в рад держав-
ної проголосив наше становище національне
так, як того вимагала наша самосвідомість
народна і достоинство нашого великого наро-
ду. Ті, для котрих „руский народ“ — по
словам посла Романчука — есть terra in-
cognita¹⁾ і котрі „більше оббавляють в одно-
сности далекіх Ирландієв і Альбаниєв,
ніж в односности Русинів“, доводили ся
з уст нашого посла: хто ми? який ми на-
род? яка наша історія? яка наша сила? а

потім: яка наша ніша до доля та й що ми
значили-б для Австрії і чого хочемо від неї?

Ті „несвідомі“ доводили, що нашого
народу по-над 20 мільонів, що той народ
має з-данна свою історію і культуру та
що він самперед Польщі, потім Росії
поміг стати великою державою. Того досі
вденська рада державна не чула від ру-
сних послів: досі Русини австрійські в по-
сленні послів були або 3-мільйонними ав-
стрійцями „Рутенями“, або [як свого часу
представляв о. Наумович] чимсь нббб „плат-
дайтчом“ великим аж по-за Уралъ Росії.
Такі представлення не обдурювали ні
правд, ні нашому достоинству народному,
тож справедливо за патріотичний свій обо-
в'язок узяв посол Романчук — зараз
при першій нагоді в рад державній націо-
нальну справу нашу поставити вповні одпо-
відно правді і достоинству народному. Вся
наша Русь дякує йому нині за се добре, па-
тріотичне діло.

„Русини — мовить посол Романчук —
— мають спеціально для Австрії велике зна-
чення, тільки, на жаль, ті „несвідомі“ в
Австрії з давніх і до нині не піднесли
до розуміння того значіння, не уміли тягнути
консеквенцій з історичних, стенографічних
і географічних даних... не піднесли до
розуміння того навіть в часах останніх,
коли по указі в 1876 року в Росії лабо-
рено навіть розвиток літератури 20-міль-
йонного народу, котрого частина живе в Ав-
стрії, і тим чимом стала конституційна
Австрія одним з можливих місцем для
розвитку руского народності... О властивості
націоналізму дивитися Русинів ніхто в
Австрії ніколи не думав, ніхто не одбавляв
значіння такого діла для Австрії... Деколи,
як треба було Русинів мати за противника
проти Польків, давали їм де-що, але
потім, коли погоджено ся в Польками, вже
Русинів систематично уперсиджували, пере-
свідували і гнетили, та й до нині небо засу-
нене чорними хмарами... Але-ж — киче
наш посол — чей же знайде ся муж держ-
авний в Австрії, що потрапить оцінити
значіння і вагу Русинів, котрі, бажаючи
жити і розвиватися як окрема народна
індивідуальність і тим найважливішим інтере-
сам своїм сполучені з Австрією, хотять тут
конституційного простору для свого націона-
льного розвою, пошановани своєю впр. в Га-
лиці, підданства селянства та міщан-
ства, всесторонніх прав і свобод кон-

ституційних, а при тій не стоять нікому
в дорозі, а з своїми суфодами в краю
рад жити і швидко трудитися в мирі як
рівноправні народи Австрії при обов'язках
бережено спеціальних інтересів народ-
них.“

Все вище наведене посол Романчук
вмощ-би вплив в душі кождого широго
Русина і всі ми нашімо на все, — тільки
у кождого з нас при читанні тих зо-
лотих слів ново родити ся думка: А що-ж
тоді, коли в „кращій державі“ і „за-
ступники австрійських народів“, до котрих
в своїй мові так поважав а шире оббавля-
всь наш посол, не зможемо або й не сто-
ять обидіти до висоти врозуміння справи
русини, котру так знаменито, правдиво, ло-
пно та й переконуючо висвітлює наш посол,
і на даліше полишати народ руский „без
забезпечення йому его екзистенції і найпріміт-
ніших потреб національних“, на стано-
вниці найбільше покровителю народу в
державі? — На те питання дає наш відпо-
відь сам посол Романчук в своїй бесіді
словами: „Коли-б ще й тепер наш
сподіваний заведе нас, то на тій
страхоті держави ще більше, ніж
наш народ“. На основі тих слів на-
писав цитований нами вчора орган молоді-
Чехів, що посол Романчук „сподівався
тепер получить доль свого народу, але, не-
мов-би прочувачи, що ті надії могли бы
завести, приготував себе і своїх товари-
шів на опозицію“. Ми глибоко відчуваємо
вагу і значіння повисших слів нашого по-
сла, і справді, коли-б наш сподіваний ще й
тепер заведе нас, вся Русь мусила-б опи-
нутися в опозиції, а тоді, — як спра-
ведливо сказав наш посол, — держава
отратила-б більше, ніж наш народ, нині
жже на стільки в Австрії освідомлений і
розвитий, що не то вымародовити себе, але й
понижувати уже не дасть ся. Тільки-ж наш
здесь, що посол Романчук, коли говорив
ті слова, то ще не стільки „підготував себе
і своїх на опозицію“, аби-то тратили
всему віру в успіх своєї доброї справи,
скільки радше остерігає правительство і
народи держави перед такою крайною есен-
туальністю, показуючи навіть дороги, якими
такої есентуальності треба запобігти, щоб
„выжидать“ а при тій „дождать“ стано-
вище руских послів не перемінювалося пря-
мо в „недождать“.

Знаменита була критика посла Романчу-

ка давнішою системою гр. Таа-фого [„durch-
setzen“], быструмний був розбурх тої „на-
сильної політики“, при котрій мбт один су-
перник приложити другому меч до груди,
не менше быстро понята була й оцінка тепе-
ршньої нової політичної тактики гр. Таа-фого,
порівнюючи ся з забавкою для диточок...
Політику таку називав наш посол „строго
консервативною“, доброю для „смих“, але
недоброю для „голодних“. На таку полі-
тику не пишуть ся ті, котрих треба за-
заспокоїти бодей „перший голод“, от
ніх же перші — Русини. Нбббб
в бесідниках при дебаті генеральній
не скаржували так впр. політики
гр. Таа-фого за весь час его правління аж
до останніх подій, як се удало ся
нашому послви в ширшій виводі першом
половини своєї промови. А потім знов ні-
хто так шире не відважув ся сторонити
палати до береження своєї поваги та свого
впливу на правительство, а тим самим і
до береження конституції, як се удало ся
вчор-ж нашому послви на закінченні своєї
бесіди. Признає, що залишене відповіди
на троні промови було справді ущемлю-
вати повагу нашого парламенту, — добрі
парламентарі, що бн не може мати впливу на
діяння правительства, коли одна партія гла-
дає у него охорони против другої, — відна-
вляє, щоб народи сполучилися на основі у-
годних компромісів не длатого, що прави-
тельство сего бажає, [хотіть се „добре“ не хо-
че ему удалити так, як „лише“ поперед у-
давалося], але длатого, що сего вимагає ін-
терес кождого народу і держави, — всі ті
евуційні приноси тільки честь нашому
послу і народи, котрого бн в рад дер-
жавній есть заступником.

Рада державна.

На вчорашній засіданні палати по-
слав вела ся далі спеціальна дебата.
По генеральній дебаті бюджетній, котра
мала зараном заступити і відплату при се-
горішній сесії парламентарній дебаті адре-
совану та на котру звернено загальну увагу —
спеціальна дебата бюджетна не закінчилася
і дискусія веде ся майже перед порожніми
місцями посольських.

При позиції „рада міністерів“
забрав голос антимейстер пос. Шлегель і
і нахиливав правительство, щоб прогно-
зирати і тенденції жидівські в уряді,
школи і праці.

Де була європейська правотчина Славян?

Історична студія Ол. Партицького.
(Даліше.)

Траки — народ справедливий.

Два головні трацій племена, Бесса (Да-
ки) і Гети, славлясь в старину наз-за сво-
єю хоробрости і честности. Геродот¹⁾ величав
особливо Гетів: „Гети впр. в безсмерт-
ність... Они найхоробріший і найправед-
ніший в-поміж всіх Траків.“

Тракийці Гетів, що мешкали на пів-
ночі Дунаю (в півнішній галицько-руській
нижесіч), Геродот зачисляв до народу
Скинів. А Траки і Скини — то лиш окремі
політичні організми, народи той самі. Тим
пояснює, длатого в старину Гетів так
часто називано Скинами, не лиш в значенні
географічній, але і народній. Римській по-
ет, Овідій Назо, живучи на вигнанні посеред
піддунайських Гетів, в своїх епіграмх і
в пісняхх в Понту називав Гетів дуже
часто (18 разів) Скинами, беручи обі назви
як тожсамі, однакові.

Гораций високо ставив моральність і
родичній честности Гетів і Скинів; бн ви-
знав Римлян, щоб наслідували варварів і
залишили мерзене своє життя. В оді до Рим-
лян каже римській поет: „Лучше бн нас
живуть на своїх полях Скини і суворі Ге-
ти. Поля у них непереможовані (власноти
своїх), ужиток з плодів і вббжа сво-
бодний, в управлюванні ролі що-рбіно они
вмбвають ся: — хто доконав праці, відпочи-

вав, щоб мбце лишити другому“. Не такий
у Гетів та Скинів обичай, як у нас.
Там, коли діти мати умре, добра мати
не похоронять, жива додержувати впр. в
мужеві, не величавсь любовником. У нас
богате вно у живок, а вно у Гетів і
Скинів — честнота і невинність родителів
і твердий мбж ним союз. Жінка про-
ва — безчестя у них або парася смертю.

І Страбон²⁾ величав правоту Скинів,
показуючи на Гомера і Есхила; послідній
виразив говорити про „Скинів народі
справедливий“. Страбон до тих слів додає ува-
гу: „Така думка про Скинів і досі живе у
Греків. Во і чим-ж слави стали, навіть
у нас, деякі Скини: Анахарет, Абар і
інші, як не добросердністю своєю, простотою
і справедливою — тими прикметами ски-
тського народу?“

До Траків і Скинів односять ся опові-
данні старинних Греків про Гіперборей-
ців. Має то бути народі справедливий, не-
винний, в краю его гуси, свині та дівочі
хори.

Півнішній Греки, з поступом геогра-
фічних відомостей, перенесли Гіперборей-
ців все більше на північ, зробили з них
кавоцний, досі далеко живучий народ. Але
для оббави властивих Гіперборейців і для
набави їх краю ми держимось мусимо пер-
востной географічної термінології, що з ча-
сом перед Геродотом.

Посл Гомера впр. Борася мешкав
в Тракії і впр. в подтам на півночі. Гі-
перборейці були-б отже жителі на півночі

Тракії, значить Гети і Скини. Так і пони-
мали периферійні Гіперборейці дівч,
навіть півнішній писателі, як і пр. Лев Ді-
акон, котрий впр. помітив на Укрині³⁾. Та-
ка догадка тим більше ймовірна, що стар-
инний Траки знавсь часом Борася⁴⁾, —
здаєсь бн гори Борася, котру Діакон
впр. в Тракії.

В по-Гомерових часах стали Греки
за-для торгівлі поселяти ся на берегах
Чорного моря, впр. належачих до Тра-
ків і Скинів. Они осідали в чужій землі,
котру їм дано на власність, управляли ся
своїми правами, ніхто їх не бешчони (х-
ба серед воєнних заворушень), они купили
свободно по краю, закладаючи колонії та
філії, де їм було любо. Очевидно мусіть
бути добрий і правий той народ, що так го-
стовно впр. в чужині в себе.

Помітив Мел⁵⁾ величав честноту жи-
телів між Діетромом а Богом: „У них
крадіж рвч не знала, про-те впр. свого май-
на они не нильують, впр. чужого не тм-
кають.“

І правоту давних Славян посвідчили
численними і найлучшими істориками. Вже
в історії Уїт⁶⁾ знаємо, як правдиве і
честне було життя Атілі. Грецький історик
Пріск⁷⁾, що в посланих цесаря Теодосія пере-
бував найль час на дворі Атілі, помі-
тив⁸⁾, що впр. найдобрий люд — в
Греків і Римлян — осідали посеред У-
їлі, приймали їх радісно, зичали, стави-

лись найлюбівшими дорадниками короля. З
того-ж Пріска знаємо, як добре було і не-
вольникам впр. Уїт. Они дослугува-
лись скоро свободи, а свободий не вертали
жже до дому⁹⁾, лиш позбавали посеред
народу, котрого зичали і реалію полюбали. „Ту
нам добре, маємо опіку права, а впр. рим-
ській державі пожалі ся Боже!“ — одати
Прісконі абеланинцям Грек на чинені е-
му донори.

Проконі каже о Славянах VI-ого ві-
ку¹⁰⁾: „У них умов не в зобичі, ані об-
манства они не знають; Славяне послідній
собі, впр. многіх задержали обичай Уїт.“

Цесар Маврикій так характеризує Сла-
вян VI-ого і VII-ого віку¹¹⁾: „Славяне
ласкаві до чужинців і дуже ревни дбають
о те, щоб їх без ушкоди і безчести пе-
рести з одного місця на друге, куди їм
ити потрібно. Коли впр. недобавства про-
відника стануть чужинцям шкода, тоді су-
проти знованого виступаю зброєю найблишій
сусід, уважачи обов'язком собі, помістити
впр. свободу чужинці... Славяне впр. в
полоні людей не держать аж до смерті впр.
неволя, як то дівся у других народів, але
визначають їм якийсь час і лишують бл-
тати до волі: або вернути до дому, або по-
стати впр. в новій отчині впр. характері людей
свободних і прихильних.“

Що Мел писав о жителях меж Ді-
етром а Богом, повторюють середньовічній
писателі о Славянах свого часу. Герберт¹²⁾
инше о поморських Славянах, жителів По-
меранії, що впр. крадіж впр. обманство у них

¹⁾ Кн. IV гл. 93.

²⁾ Кн. III од 24.

³⁾ Гл. Д. Иловайского „Книжні період“ в
III томі Історичної бібліотеки Ол. Барятинського,
ст. 11.

⁴⁾ Joach. Lelawel „Narody na ziemiach sto-
wianickich“, wydanie з р. 1853, ст. 321.

⁵⁾ De situ orbis, кн. II гл. 1.

⁶⁾ Реція Пріска поміщена в Corpus
scriptorum historiae Byzantinae, wydanie Боньскі
з р. 1829.

⁷⁾ Там-же, ст. 190.

⁸⁾ De bello Gothico, lib. III. cap. 14.

⁹⁾ Strategicon, lib. II cap. 6.

¹⁰⁾ Heribordi Vita sancti Adalberti: „Tanta
est fides et societas inter eos, ut fortiorum et
frandium penitus in experti cistat vel acrimia sorta
non habent.“

люду, також було би лихою для Австрії, бо се вийшло-би на користь міжнародного капіталу. Вибачи бдиливав ся до лівця, щоб хоронили нову Австрію супротив Угорщини, а висте одиовідну резолюцію.

Гр. Таффе згадує обидва бесідників. Висказав Вашатого суть несприятливий, бо на границю могли би викликати згода, що між народами Австрії нема згоди, — а атака Лігера против Угорщини суть несприятливий, бо угорське правління не хотіло при тій дискусії присутіе.

Пос. Зіс, на котрого бдиливав ся Лігера, в своїй бесіді, забрав голос і рвисто-ж виступав против обох бесідників. Лише жалувати треба, що руссофілська промова Вашатого була вихлопана в австрійським парламентом. Дотично Росії то можна сумніватися, чи таку дипломатію можна так захищати, як то робить Вашатий. О Угорщині висказував ся пос. Зіс дуже симпатично, а називав найгіршою тактикою таке поступованье, коли підносити ся такий дотично, котрий би могли розділити обидва половини монархії а промовчувати те все, що могло би бути.

Генеральний бесідник пос. Демел заявив, що годить ся перейти до порядку денного наді висесенем Лігера, бо годі допустити его в огляд на Угорщину. — Президент Хюмекцій сказав, що висесенє Демел піддасть під голосуванье. — Наступила по сім дуже бурлива сцена. Пос. Лігера протестував против сего парламентарного „суду надлого“, на галаріях вчинив ся крик і президент мусів остро напаминати і взывати до порядку.

Тепер зачалися поодинокі протести а фактичний спростованья з боку послав. — Пос. Тільштер в імени молодого-Чехов протестував против висказу Вашатого а заявив, що Вашатий не говорив в імени молодого-Чехов клубу. — Пос. Вашатий заявив, що бив говорив в своїм власним імені, але его промова була патріотична і в душі его виборщив. — Пос. Лігера застеріг ся, мови-би говорив против односторонности держави. Се спростованье фактичне переривало, коли рабів лівця, бо Лігера сално ударив на се сторонництво.

Тепер забрав голос референт бюджетов пос. Билинський а говорив майже виключно про виводи Вашатого, котрий по російській думав. Оцінює односторонність Поліков до Німеччини а Росії зволить Вашатий політиці самими Поліков, бо они будуть чей-же найближче розуміти сю справу. Чи для Полікова стане небезпечність, коли т. зв. пан-славизм буде поборонен германізомом, не знати, але бив (Билинський) сумніваєсь о тій. Вашатий жадав аблізистів до Росії. Ми всі — а що-найменше вже Поліки — знаходимо, що Австрія не єсть несправедливою для Славян. Рівно-ж мусу зазначити, що аліанси Австрії не суть на се, щоб мати вплив на односторонній держави дои народів. На напасти пос. Вашатого против австрійської армії треба зазначити, що бив часів Євгенія Сабандского Австрія ніколи не була так сильна і мочуа, як тепер в трагедійній союз. Зв-відно т. зв. д-р Вашатий, що коли-б ми побішли до Києва — а взагалі не знаю, чи ми б там побішли — то зазнали би там таку і так мого поражени та треба би було вертати. Хіба д-р Вашатий годить ся за автором брошури, де самі напасти на Австрію і в армію? Заключати трактати най би вже лівця д-р Вашатий король.

При голосуванню прийнято позначити „вдатки на спільний потреби“ — а резолюцію Лігера, щоб передати в комісію бюджетов, однією всім голосами вийшлою 3 анти-смітських і 2 молодого-чехів.

При тигулі міністерство справ внутрішніх перш промовали послав: Кравець, Добльгаммер і Шпіндлер.

Пос. Шпіндлер назвав послідню конструкцію фальшованьем правди, нечува-

ним обманством науковим і ганьбою для цивілізованого держави. (За ті слова одержав ушмихнене президент). Бесідник наводив міфичесость, де урядники бв змушували записувати вкази німцями яко розговорний. Пос. Кравець домагає ся, щоб політично долю повитових лікарств, утворено державний стіпендія для медиків, поправлено санітарий відносини і політично положення матеріальні незмішних урядників.

На тій замкнено засіданье, котре тривало від 10-ої до 6-ої години — а слідуюче засіданье відбувалось иний.

По афетивних пригодах в колі польським зачали дейкі польські газети робити закиди поодиновим групам посольським в колі польським, що ведуть деструктивну політику, підкопують значення презеса кола, Яворского, а взагалі руйнують солідарність віденьської репрезентации польської. Перший бдовозав ся на сій закиди пос. Тамшговський і — як се ми вже подали — орбі et urbi озовістив, що коли сходять ся до него які польсь, то не на наради політичні лиш для забави, а все они підпирати і поважати свого презеса. — Нийшній Слав подав заявленє дванадцяти консервативних послав з західних Галичин (Беное, Чеч, Биджейович, Ключік, Мадейскій, Раппапорт, Ручка, Скаршевскій, Стадницький, Страшевскій, Стружкович і Тишкевич) на закиди, мови би они не годили ся на політику вільної руси кола, котре Яворскій записував бв початку сесії парламентарної, і мови би они в колі польським творили окрему організацію, котре була би записком „уни консервативної“. В своїм заявленю кажуть ті послав, що они все годили ся на політику вільної руси, що не критичували на засіданях кола польського промови Яворского і що не творять ніякої організації, бо придержують ся засади, що в колі нема і не повинно бути ніяких сторонництва.

Віденьскій кореспондент Politik-и нині, що ціло дило, яке молодого-Чехи видигнули довою роботою, зіввчала промова Вашатого. Ще недавно Герольд заявляв о умірених і лояльностях, а ось наразі пос. Вашатий напав в брутальний, безпиримний спосіб на одностороннього Чеха в міністерстві (д-ра Пражана). Замість старо Чеха хотів би Вашатий мати „лішого патріота“, розумівсь молодого-Чеха. На заявлені лояльности д-ра Герольда киче д-р Вашатий бундючно: „Ческий народ бв перед Австрією і буде також по Австрію!“ Таке поступованье Вашатого лиш шкодить загальному справу чеській.

Клерикальний орган Graz. Volksbl. запрявляе, що польскій „зрадник“ — proditor називає их по латинськи — не устать в заганяях, щоб переконати світ, що они ніколи не хотіли навіть слухати про школу конфесійну яко квестію державну. Отже польскі того органу клерикального то записеньє в „грубою неправдою“, або Поліки записують ся сьогодні двозначними словами. Бо предць послав польскій в комісії виконавчої прирели зарівно як репрезентанти наших клубов пайторжественіше, що зіввече висесенє шкільне в. Ліхтенштайна оддадут до комісії — а се є чиста правда. Але для того тогди не прийшло до оддана того висесеня до комісії, се є вже наша річ.

На попередньому засіданню палати послав висловили два бесідники, д-р Вашатий і Шпіндлер (антисміт) промови, котрі викликали заколот в палаті, тому подаємо тут зміст головних уступів з тих бесід.

И так зачав д-р Вашатий свои напасти на міністра Пражана закидом, що міністер-крайні не зробив нічого для чеського народу. Коли иний міністри не можуть бути присутні на засіданях палати за для свого

заняття, то чей же бд міністра Пражана годилось би виждати, щоб бв все на засіданях, бо бв нема ніякого заняття в змислі бюр. За 12 лят міністерства Таффеого не робив нічого, але за те его підпис єсть на угоді чесько-німцкій. Треба би поспішати, чого бв сидить властво на лаві міністерства? (Оплекси молодого-Чехов. Веселбеть.) Я би просив президента міністерств, ний би допомог міністра Пражана, щоб уступив, а предложив король нинішого лішого патріота на чеського міністра. (Оплекси молодого-Чехов.) Говорачи про школу Коменского у Відні, котрої не можна отворити, сказав Вашатий: Бели би не було иніш причини по-над отсю, то почуть встиду повинно наклонити міністра Крайна, щоб зрештував зб свого міністерства. — Хлюмекцій: Чи бесідник говорив про міністра просав? — Вашатий: Нї, але як бв бв бв бв присутній, то я би вже і до него також де-що сказав. (Веселбеть.) — Хлюмекцій записав на напасті на мін. Пражана до порядку, а Вашатий реплікував, що раз в лівці назвали всіх міністрів: Reichsverderber, а таки ніхто не зывав лівці до порядку.

Антисміт пос. Шпіндлер, говорачи про ліберальну прасу, так сказав: Жидівська праса так собі розважала: Гр. Таффеого уважати Відень за антисміта, тож треба придумати щось такою, що виперло би его з позиції. Хвалім же его, а людбеть згинути і подумав собі: „Мусіла стати якась умова між жидами а президентом міністрів“. А вже ми постарамось, щоб додано ся о тій загально і чей-же побудемо ся того чоловіка. (Велике обуренє на лівці і оклики: Вийдїть! По сім виходить лівця демонстративно.) — Пос. Лігера: Отсе найближе! Лише не вертайте! — Пос. Шпіндлер: Ідїть собі! Адї! (Великий неспокій) При кінці своєї бесіді сказав, що Славян єсть таке само добрим антисмітам як і Нїмці, а пересвідчив ся о тій підчас своєї подорожі по Чехії.

Дописи „Дїла“.

З Дрогобича.

[Жидівська господарня в Дрогобичі.]

Змисловідь ся над нами і умість в Вашій дорожній для нас часопис отсю допис, — нехай люде знають про господарку славних дрогобичських жидів, а певно побачимо, що надужити наших жидів ще багато перевисають славних добромилых.

Ото були ми наочними свідками в неділю 22 червня с. р. по полудні около години 7-ої, як в самбіт ринку коло одвахи поліційного чорна товпа жидів напала на селянина з Равенч, вдурила его до шинку Бити Рубінштайновон і там его страшенно потовкала, Бог знає за що. Додати мусу, що в тій страшній операції браво участь з яких двіста жидів, як халатників, так і поступових сурдутовців, авали християнина на землю і били нещастного палицями, кляуками, що лиш під руки поклали, а на конец ногам вытоптали, як не Боже сотворїне. А наша славна поліція, на все дивя ся через палиці, отже і підчас того нападу, хоч бв став ся коло одвахи, жадєть поліцай не вийшов, щоб привернути який-такій порядок і невинного селянина врятувати из нелюдоких рук товпи жидівської, — тим більше, що в той день бв у нас бдусть у оо. Василіяк (св. Тройці), то людей було з сел богато, а поліція наша повинна була цілосно ухватити ся по міст, щоб утримати порядок і не допустити до різних насильї жидівських. Кількох годних мідань наших, обуренї прибігли на ратушку християнина, але выруганї жидово, мусіли дальше безачинно приглядатись дїлї

операції жидівської. Щастє, що то ще за дня дїлялось, бо внакше хто знає, що було би стало ся з селянином. По операції лице і ціле тїло збитого селянина представляло ся дуже страшно — аж чорне, поквітчене і окровавлене. На-пів неживого відставлено его на одваж поліційний, а поліцай дрогобичий — немов на кини — казав ему позвати жидів до суду [шукати втра в полі].

Подібні пригоди лучають ся у нас дуже часто, а навіть буває, що і поліцай за прикладом жидів збиткує ся над християнином — а на приклад знов наведемо один факт: Жидівскій єйкер, вдука, зачений і обдур в присутності одного из старших помірів молоду акацію. Коли п. Т. звернув на те его увагу, бв подняв ся мисловідно на жада і махнув рукою, значить: їд собі зорой! А коли селянин, вдука з татаром, зачений прикладом лиш о підпору тон акації, прибігли два поліцай і розпочали страшний галас, а наскли селянин старав ся инї довести, що бв нічого злого не зробив, прийшов ще і третій поліцай, затаскали бдїду на одваж, і там „бывовими“ научили его, що то єсть „вант поліцай“. Сміт разом уже навіть жиди були обгрічені.

Нашого бурмістра п. Охримовича ніколи нема в міст, бо бв єсть посом до сойму правого і до ради державної, тож сидить, коли не у Відні то у Львові, а тут заступец его, жид Герш Гольдгаммер, го-сподарить чисто по жидівськи, — єсть бв — як его жиди називають — жидівським „татом“ і все зробить, чого лиш жиди жадають, — ба і не дивлячи: „свій своему“. Ми-ж християне тут як в неволі, мусимо всі жидівскій пакости зносити, бо і де-ж побдемо жалуватись? Поліцай у нас бв єсть ємшансь до яког небуд жидівським справ, бо зарав страшат его Гольдгаммером [як Бог знає ким!], що бв як єточе, то его нажене, — як то кажуть: не зачїнай ся і чєши дїлка з-рїдка“...

В неділю у нас мають бути склєны позаміжний бдї 5 ої [?] години полудня, — але наш жиди о тій і знати не хотїть, а як декотрий і праміє около 6-ої години, то чимь брже знов відмає і дальше зорой торгує... Так то у нас панують відпочинок недільний, а на сором нема кому вт вгнати, а вже би час наймислї! Бели так дальше побде, то жиди і перейти не дадут християнинові через місто наше. Коли хто з нас обзвєє на порядок в міст, жиди з клявми відовдять: „Ну, ну, нам вільно, а що вам до того? Може хочєте бити жидів, га? спробуйте!“ [Самі кличуть новка з лїса] Або: „Що нас ваша неділя обходить? або ви наш сабїт святкуєте?“ [А предць неділя має святкуватись не як свято християнське, але як день відпочинку, призначений законом державним!]

Могли бы ми Вам, Влов, пане редакторе, бгати ще других фактів навести, але не хочемо нудити Ваших читателїв своїми клопатами, а лучше відложимо на другий раз.

Милане-паровозів.

Рух в руских товариствах.

Перш загальний збори читальні в Кибсї, повіта бобрєцького, відбули ся дня 7. н. ст. червня с. р. в хаті п. Данила Березовского, начальника громади. На се торжество прибув видїль читальні з Стрільок нових, ч. господар з Русичів і гості з сусідських сел. З нелїгенції прибули п. О. Василіуш і Ж. Вельчак з Стрільок нових, Ф. Кволак з Трубковець, Ст. Квасинський з Лїчана, Ю. Ляйтер з Оршковець і О. Павлиньскій з Русичів, всї учители народні, міщевий учитель п. М. Целевич, п. Ровк секретар ц. к. староства, а побавіше прибув ще о. Билинський з Стрільок.

сити на безпосередню тїсноту зявє, яка заходить між Славянами а Траками.

Тракий бг війни Арес.

Траки зачислялись до найхоробрїйших народів старини. Під сїмим Трої воювали они яко союзники Троянцїв, Гомер величаючи их воєну вду, повдає, що мешканцєм бога війни, Ареса, є Тракія. В Іліаді¹³⁾ розказано, як Арес, нийшній людей, вибрав ся в Тракію, в повіль уброєно, на далекий боєвиц. Під Троєю, по стороні Тракий, бв чудеса доказував своєю хоробростю.

Геродот вычисляє лиш три божества Тракий, між ними є Арес а на першій місці¹⁴⁾. О Траках повдає, що у них уважає ся найкрасшим занятєм: жити в війні і добычи¹⁵⁾. До найхоробрїйших в посеред Тракий зачислив Геродот, як вже знаємо, Гетів¹⁶⁾.

Про культ Ареса у Гетів пише Іорданіє, посавєль в VI-ого вїку по Христї. Читаєть у него¹⁷⁾: „Сего Ареса Гети записали почитати гробним култом — его жертвою були убиті полонники новий. Гети думали,

що то справедлива річ, правителя воєн приєднувати собі кровью людей. Аресови обїтувано первістї добычи; ему на хвалу заїшувано адобути оружїя на нїях дерев... Тимь оказували Гети особену любовь своему родоначальникові (праотцеві).“

Як Гети, так і прочі Траки выводили свій рід з Ареса. В старинних словарях Стефана Византійского і Гезікія сказано, що край Тракий звав ся також „Аріа“. Німцкій учень Фік і Герланд тожкую сю назву через „край Ареса“, бо-ж дїстїю давнї поєти люблять так називати Тракію¹⁸⁾.

Бог Ареса почитали також Скити. Геродот так описує культ того бога¹⁹⁾: „В кожидь повіт устроєна святиця Ареса на громадскій площаї. Визанка прута нагороджений там одна на другу, близько три отадї в ширину і подовж, в гору менше високо. На самім верху зрєблена чотиркутна рівна площа; в грех боків она стрімко спадає, з четвертого вїтї можна на гору. Шо року складають 150 возів свїжих язвенок на верх, бо купа менша задля поганого веремі. На сімь підвищеню кожидь повіт ставить старий золотий меч, і сей зовє ся святим образом Ареса. Мечеві шо року приносять в жертву худобу і конї; ба, Скити больше жертв ему приносять, як иний богам. З всіх спільних неприятелів жертвують они на сто одного; кровь жертвованого чоловіка выливають на меч.“

¹³⁾ Гл. Dr. Fligler „Zur prachistorischen Etnologie der Balkanhalbinsel“, ст. 23.
¹⁴⁾ Кн. IV гл. 62.

Одєнь з таких скитських мечів, посвящених Аресу, находив ся в посвідану Аттілі, короля Унгар. Греки, не розуміючи, яке значенє мав такий меч у наших предків, описували собі про него рідні казки. Одну таку записав Іорданіє, побля грецького историка Пріска, такою основою²⁰⁾: „Хогяй Аттіла вже в природі числив на своє царствє воєне, одиак бдїадїє Аресового меча піднесло ще его самовіру; той меч королем Скити уважав ся святим. Меч найдено в такий спосіб. Одєнь пастух замїтив, що середь череди теля закуляв; бв побив за сїдками крова і наткнув ся в кінці на меч, на котрий тала небережно було станово. Пастух зарав меч викопав і завіс до Аттілі. Сей урадував ся дарунком і в гордості подумав, що бв призначений на володаря свїта, бо Аресовий меч надасть перевагу ему в війнах.“

Од Тракий назву і культ Ареса переняли Греки.

Що той бв первістї бог славянскій, доказати можна і з самон назви і з дохованих посеред Славян традицій.

Одним бдї слова Арес грецько окбиченє єсть, а вже маємо назву славянського бога війни. Звав ся бв, як побля міщевости: Яр²¹⁾, Ярї, Ярун (в Переяславскій лїтопис), Ярало, Яро-нїт (у западних Славян). До сен назви однеси треба і славянскій имена: Ярослав, Яромир, Яро-

полк, Ярош, а також наш вираженї: яр-тур, ярїк, ярїт ся, ярослимий, яробушый і т. д.

О культ Яро-нїта у западних Славян пише А. Гальєвський²²⁾: „Богомь воєнственнымь по преимуществу, славянскимь Марсомь, былъ Яро-нїт. Ему поклонялись, какъ богу войны, въ Вологодѣ, гдѣ одинъ изъ храмовъ былъ посвященъ ему. Въ этомъ храмѣ висѣлъ на стѣнѣ щитъ Яро-нїтовъ, чрезвычайной величины, искусной работы, покрытый водотыма пластинками; онъ почитался такою святынею, что когда висѣлъ во храмѣ, никто не смѣлъ до него дотрогнуться, и только въ военное время Вологодчане снимали его съ стѣны и носли передъ войскомъ, уверяюще въ побѣдѣ подъ его покровомъ. Яро-нїту поклонялись также Голычане и чествовали его праздникомъ, въ который носились по го роду разными апаремъ.“

Ал. С. Фамининъ в розправі „Божества древнихъ Славянъ“ наводять яслєніє дати про культ бога Ярила на Русі. З укладомь воєнного духа в народі затратились тепер і народні обряди в честь колишного Ареса; народ не має вже зрозуути для гон мітологічїон постати. Ярила обходять тепер або в жартобливими всякими выгдами, або яко свято несанє одвїтно до значєня слова „яр“, т. є. весна.

(Далше буде.)

²⁰⁾ De bello Gothico, cap. XXXV.

²¹⁾ Яр, Ярї, Ярї зам. давного Яр, Ярї. Побдно говоримо ний Юм (юпан), а давнїше — ще і в старорускїх языкѣ — говорилось Ум.

²²⁾ Історія Балтїйскихъ Славянъ, Москва 1855, ст. 242—243.

Митр. консисторія встановила ся до на-
містництва о плату із реліг. фонда для при-
ватного отручання із Заболотнихъ.

Предишната на „ДЪЛО“ и напредната на изобретенията

¹¹⁾ Геродотъ, кн. VII гл. III.

Найдеши жерело предметъ оптичнхъ у Львовѣ
подъ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (платье св. Духа)
напротивъ городского охотника.

Окуляры, микроскопы, барометры, термометры, жиромеры, машины электричскія
и т. п. по самымъ найдешиишымъ. Репари-
ція найдешиише и наискорѣе.

Замовленіе въ провинціи адресуютъ: „Новый оптикъ“
„подъ Коперникомъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

ТУКИ

сигаретовъ 1000 шт.
1 ар. поручаетъ Анто-
нина Мадурскій, 12.
Львовъ, Галицка 12.

НОВУ АГЕНЦІЮ

Краковскаго Товариства взаимныхъ ubez-
печень

на житье та одъ огню и граду

у Львовѣ при ул. Театральній ч. 21 (вхо-
дитъ съ ул. Скарбковскою).

Поліемъ асекураційный выставлють съ нъ языцѣ
рускииъ — всѣ проспекты и переписка съ пар-
тіями ведеть по руски. — Ближе можно розвѣ-
даться въ Админістраціи „Дѣла“.

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручаетъ

наилѣпшій перфумы и воды туалетный

бднзначенъ 10 медальми заслуги и 2 диниломи признаи,

а то:

Перфумы леминову, фіалкову, рожеву, розедову, кан-

валіеву, Уланг-Уланг, Jockey-Club, Es-Bonquet

Millebeurs и т. д. Фляконки по 25, 40, 75 кр. 1 ар. 1.50 и т. д.

Перфумы королевомъ Марисоньки знаменъ еликаотъ 3 ар.

Вода львовска

загално зибетна и побирана за-для

свого прижнго, бднвѣжачого и

догострѣвалого знаку, до скрапши одатѣ, хуотекъ и

розприскуваніа въ комнатахъ. Фляконки меншія 80 кр.

бблшій 1 ар. 80 кр.

Вода варшавска

бднзначіа съ надзвичайно прие-
мимъ цѣтовымъ запахомъ. Фля-

конки меншія 95 кр., бблшій 1 ар. 80 кр.

Вода левандова

подбѣна и вода левандово-ан-

бровъ суть загално ужившии до

розприскуваніа въ комнатахъ за-для свого прижнго за-

паху. Фляконъ 50, 70, 90 кр. и 1 ар. 1.50.

Воды колоньскіи

знаменитіи. Фляконки по кр. 15,

20, 25, 40, 50, 80 1 ар. 1.50.

Купувати можна у Львовѣ въ торговлѣхъ вѣдомыхъ

ул. Коперникъ ч. 3, и ул. Галицка ч. 13; въ Краковѣ: Су-

конинцъ ч. 20; въ Чернівцѣхъ: Рынокъ ч. 2.

Вѣденскій магазинъ товарѣвъ модныхъ

„AU LOUVRE“

Львовѣ, пл. Капітульный
число 3.

Наибблшій по французски ула-
женный складъ товарѣвъ на
цѣлу Галичину.

Сезонъ 1891.

Зибетне найдешии-
ше жерело закупна.

Наибблшій складъ
суть якъ въ партерѣ
танъ и на 1 поверѣ
подъвѣсны на много
бднзначіа.

Одѣвъ I. для коронокъ, лентъ, цѣтовъ, перъ, глетѣвъ, и по-
ронокъ до бѣлы, капелюхѣвъ дамскіиъ и дѣточіиъ, бортѣвъ, пасма-
теріа, тютѣвъ, сирпанокъ, товарѣвъ шовковыхъ и оксамітнхъ пре-
борѣвъ краескитѣхъ.

Одѣвъ II. Капелюхи дамскіиъ, дѣточіиъ и дѣточіиъ выпробы пальто-
ковъ для дамъ, дѣвчатокъ и дѣточіиъ въ шовцѣ, новіиъ, и въ сѣссонѣ, гор-
сеты и запасы для дамъ и дѣточіиъ.

Одѣвъ III. Краваты мужскіиъ, скарпетки, бѣлые мужское, ков-
иры и маншеты, парасолѣ английскіиъ, наляряки, палѣвъ, хустини,
шлейки, и английскіиъ рукавички.

Одѣвъ IV. Рукавички дамскіиъ, шкорковіиъ, данскіиъ, шведскіиъ и
английскіиъ, а также рукавички шовковіиъ, вониліи и нитаніи.

Одѣвъ V. Вахлярѣ черніиъ и кольоровыиъ набѣвъ и ветеры, та ве-
ликіиъ выборѣ ипаньскіиъ предметѣвъ люксовыхъ и декоративныхъ.

Одѣвъ VI. Парасолѣ и парасолѣ, en tout cas ар. 1.50.

Одѣвъ VII. Станки трикотажныиъ и джерсей для дамъ по ар. 1.90, 2.50

3.50 до 15 и выше. Великіиъ выборѣ блузъ до прани, въ сатинѣ и шовку.

Одѣвъ VIII. Сбднжнхъ дѣточіиъ, плащикъ, пальтотѣки и запасы.

Одѣвъ IX. Въ тѣмъ одѣвъ суть великіиъ шкитѣ, сальоновыиъ бѣвъ

ар. 6.75 и выше. Калими матиловыиъ до комнаты дѣточіиъ и бднвалн

бѣвъ ар. 2.75 и выше. Калими стѣнныиъ, передъ ложки по ар. 1.75. Ход-

ники по 20, 30, 40 кр. до 3 ар. за метеръ и выше.

Одѣвъ X. Ту суть портіеры по ар. 1.70 до 2.80. Засконнъ Туніа

по ар. 3.20, якѣтъ I-ша 3.75, Марокко 4.25, Багдадъ по 6.25, Трапе-

дунтъ 6.75. Великіиъ выборѣ тяжнхъ портіеръ Кирманъ и дагестан-

скіиъ та матеріа на мебѣвъ.

Бѣлыиъ одншосованіиъ засконнъ хоронковіиъ, цѣла бѣлыиъ 1.45, 1.75, 1.90.

2.50 до 50 ар.

Одѣвъ XI. Набблшій выборѣ капъ на ложки и стоды бѣвъ ар.

3.50 и выше. Комплетныиъ гарнитуры голдѣиной окладнчей съ въ 3 капъ

на ложки и 1 на стѣвъ 9.00 до 50 ар. Вскднй капъ шнелѣвъ I вики-

кѣтъ 1.25, II 3.50, III 3.50.

Крѣвъ того великіиъ выборѣ еляиелѣвъ и лѣвѣннхъ кофѣвъ,

коны на ложки и конѣ Стебнованіи кофры вониліи, ватонаніи, зѣла

пѣиовъ и до прикрасы.

Замовленіа въ провинціи полагоджуе съ якъ найдешиишѣе

Оскрѣпнй одѣвъ для вышнхъ. Цѣнники даромъ и оплати

Магазинъ „AU LOUVRE“, у Львовѣ пл. Капітульный ч. 3.

Васютулъ Р. М. БЕРНФЕЛЬДЪ въ Львовѣ

XXX. ЗАМКНЕНЬЕ РАХУНКѢВЪ

Товариства взаимныхъ ubezpieчень въ Краковѣ

за часъ одъ 1 цѣтня 1890 до 31 марта 1891 р.

(ОДѢВЪЛЬ ОГНЕВЫЙ.)

Фондъ асекураційный огневый за рѣкъ 1890.

Приходъ.

Розходъ.

	ар.	кр.		ар.	кр.
Въ роцѣ 20 выставлено 275.658 важнхъ полицъ, котрыи ubezpieче- но вартѣтъ ар. 459,434,458			Премія контраасекураційна		866 085 69
Премія перенесена въ року 1889 нетто	ар. 1,068,813 67		Шкоды и конты ликвидациіи выплченіи въ роцѣ 30	ар. 1,824,264 13	
Провізіа агенційна и контраасекурація	„ 298,156 46		Зворотъ бѣвъ Товариствъ контраасекураційныхъ	„ 526,003 88	1,298,260 25
Премія зббрана въ роцѣ 30		770,657 21	Фондъ на шкоды асурегульованіи	„ 114,707 42	
Одѣотки бѣвъ паперѣвъ цѣннхъ	ар. 52,974 05	3,080,521 82	Участь Товариствъ контраасекураційныхъ	„ 31,641 74	83,065 68
Одѣотки бѣвъ готѣиовъ львованыхъ въ Банкахъ и Завладахъ	53,839 14		Премія на дальшій лѣтъ	„ 1,125,634 54	
Одѣотки бѣвъ вексѣвъ сторѣвъ ubezpieченыхъ	6,519 73	113,332 92	Провізіа агенційна и контраасекурація на дальшій лѣтъ	„ 310 952 63	814,681 91
Доходѣвъ зъ реальности нетто	4,237 04		Конты админістраційный:		
Зъ евалюациіи монетъ	4,916 69		Пенсія, емеритуръ, додатки дорожнй и ремунерация	ар. 226,523 71	
Фондъ асекураційный перенесенный въ р. 1889	20,000 —		Конты львованіа на бюро Дирекціи и Репрезентациіи	„ 9,373 50	
Одншкано въ бднсаныхъ залоговѣтъ	81 49		Выдатки почтовыиъ Дирекціи, Репрезентациіи и Агенствъ	„ 22,371 18	
Фондъ на шкоды неурегульованіи, перенесенный въ р. 1889	72,347 97		Конты подорожжя админістраційный	„ 5,813 15	
			Конты подорожжя и діетъ Членѣвъ Радъ Управляющоу	„ 7,341 56	
			Пацѣръ, друки, книги, опалъ свѣтло и т. п. потреби бюро	„ 32,128 41	
			превумерата часописей и нисераты	„ 6,351 40	
			Субвенціи для Сторѣжѣвъ огневыхъ	„ 1,095 45	
			Однсы зъ вартѣтъ инвентаря	„ 353,917 35	
			Провізіа агенційна	Зр. 664,915 70	
			По бдншнбнню провізіи одержанон бѣвъ Товариствъ	„ 249,528 65	415,387 05
			контрасекураційныхъ	„ 15,326 87	
			Податки правительственныиъ	„ 2,689 54	
			Реставрация дому и бднсы зъ вартѣтъ домѣвъ	„ 23,453 36	
			Фондъ на ремунерациіи	„ 547,144 79	
			Чиста позбѣталѣтъ	„ 4,066,095 14	
				4,066,095 14	

Станъ активный.

Рахунокъ білянсу зъ днемъ 31 марта 1891.

Станъ пассивный.

	ар.	кр.		ар.	кр.
Принявъ готѣику въ касѣ зъ днемъ 31 марта 1891 р.	174,364 93		Резерва задатку на дальшій лѣтъ безъ пров. аген. на дальшій лѣтъ		814,681 91
Въ банкахъ и заведеніяхъ на бѣжучѣвъ рахунку	645,645 08		и преміи контраасекураційной		83,065 68
Вексѣвъ бѣвъ сторѣвъ ubezpieченыхъ	158,974 31		Резерва на шкоды неуправильнхъ нетто		136,006 72
Залеглости у агенствъ и репрезентациіи	510,742 12		Фондъ на звороты зъ посреднхъ лѣтъ		2,479 03
На рахунку рѣзныхъ сторѣвъ	107,788 03		Фондъ калѣвъ сторожѣвъ огневыхъ		9,627 50
Товариства асекураційный	68,634 87		Фондъ емеритальный		191,521 64
Львованіи резервного фонду огневого.			Фондъ для сторожѣвъ огневыхъ		4,703 43
Видѣвъ вравный	377,258 22		Фондъ на скарбовѣвъ належитѣтъ		88,264 21
Участь въ Товариствѣ взаимного кредиту	50,000 —		Фондъ на рѣзницю курсу паперѣвъ цѣннхъ		23,484 86
Въ товариствахъ задатковыхъ, сиблкахъ рѣзничныхъ и товариства			Фондъ на ремунерациіи		8,350 12
охороннъ власности	200,553 72		Фондъ Павла Пшемислскаго		5,366 77
Громады и члены Товариства за доставленіи сиванки	23,602 46		Фондъ „Бѣлого Хреста“		
Паперы цѣнныиъ по курсѣ 31 марта 1891 и купѣвъ бѣжучій	1,209,438 87		Резервный фондъ огневый.		
Вартѣтъ реальности изъ Краковѣ и Львовѣ	430,000 —		Ставъ зъ днемъ 1. цѣтня 1890 року	Зр. 2,168,260 54	
Вартѣтъ инвентаря	12,521 86		Прыбуло въ роцѣ 30 зъ 10% бѣвъ задатѣтъ зъ выску		
Паперы цѣнныиъ фонду емеритального.			на выльсозаныхъ паперѣвъ цѣннхъ и неподнесс-		
Канжотна вкладкова Товариства взаимного кредиту (власность фонду)			ного звороту	Зр. 95,491 56	2,263,692 10
калѣвъ сторожѣвъ огневыхъ	2,479 03		23% звороту для членѣвъ	„ 539,427 34	
Ефекты фонду Павла Пшемислскаго	8,350 12		до фонду емеритального	„ 1,717 45	
Ефекты фонду „Бѣлого Хреста“	5,366 77		перенесеніе на роцѣ 31-шій	„ 6,000 —	547,144 79
	4,178,388 76				4,178,388 76

Краковъ, дня 13 марта 1891. р.

ДИРЕКЦІЯ:

Зено Слонецкій. Максимъ Лемпковскій. Генрикъ Кешковскій. Вл. Гнѣвошъ. В. Гноинскій. Фр. Ясинскій. Ст. Коморницкій. Иг. Глажевскій. Вл. Краинскій.

Начальникъ рахунковости: I. Гайслеръ.

При закупнѣ товарѣвъ просимо покликуватись на нашу часопись.

Видавецъ и одичальникъ редакторъ Иванъ Божой.

Пайѣръ въ каб. Чернѣвскій.

Зъ друкарѣвъ тов. ил. Шевченко, кѣтъ ар. К. Водаренко.

